

Trùng Sinh Chi Lãnh Quân Noãn Tâm

Contents

Trùng Sinh Chi Lãnh Quân Noãn Tâm	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	29
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	40
13. Chương 13	44
14. Chương 14	47
15. Chương 15: Pn	51
16. Chương 16	55
17. Chương 17	59
18. Chương 18	62
19. Chương 19	66
20. Chương 20	69
21. Chương 21	72
22. Chương 22	76
23. Chương 23	79
24. Chương 24	82
25. Chương 25	85
26. Chương 26	88
27. Chương 27	92
28. Chương 28: Pn	95
29. Chương 29	99
30. Chương 30	102
31. Chương 31	105
32. Chương 32	108
33. Chương 33	111
34. Chương 34	115
35. Chương 35	118
36. Chương 36	121
37. Chương 37	124
38. Chương 38	128
39. Chương 39	131
40. Chương 40	134
41. Chương 41	138

42. Chương 42	142
43. Chương 43	146
44. Chương 44	150
45. Chương 45	154
46. Chương 46: Pn	158
47. Chương 47	167
48. Chương 48: Pn 1	173
49. Chương 49: Pn2	177
50. Chương 50	182
51. Chương 51	187
52. Chương 52	192
53. Chương 53	195
54. Chương 54	199
55. Chương 55	202
56. Chương 56	205
57. Chương 57	208
58. Chương 58	212
59. Chương 59	215
60. Chương 60	218
61. Chương 61	221
62. Chương 62	224
63. Chương 63	227
64. Chương 64	230
65. Chương 65	233
66. Chương 66	236
67. Chương 67	240
68. Chương 68	243
69. Chương 69	246
70. Chương 70	250
71. Chương 71	253
72. Chương 72	258
73. Chương 73	260
74. Chương 74	263
75. Chương 75	267
76. Chương 76	270

Trùng Sinh Chi Lãnh Quân Noãn Tâm

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, trùng sinh, cổ trang, giang hồ, 1×1, ăm áp, công sủng thụ, HE~Tiêu Lạc Ngọc từ trên không trung n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-sinh-chi-lanh-quan-noan-tam>

1. Chương 1

Tiêu Lạc Ngọc từ trên không trung nhìn người phía dưới. Một đám gương mặt đều quen thuộc như vậy.

Người từng nhận ân huệ của hắn, đại hiệp chính phái, kẻ cùng nhau nâng cốc hân hoan, đếm sơ sơ, tổng cộng có hơn một trăm người. Mà đứng trước những người này, là một nữ tử xinh đẹp tựa như tiên nữ.

Một khi chưa thấy qua nhan sắc nữ tử này, người căn bản không thể tưởng được trên thế gian còn có một

người xinh đẹp như vậy, dung mạo như ngọc da thịt như tuyết, tính thì như dương liễu mà động thì tựa phù phong, chưa cần mở miệng chỉ cần là đứng ở nơi đó, cũng đã hấp dẫn phần lớn ánh mắt.

Nữ tử này là người hẩn dành tình cảm chân thành cả đời, hẩn dụng hết tâm tư cũng chỉ vì một nụ cười của nàng. Chính là nàng rất ít khi cười với hẩn, càng nhiều thời điểm là đạm mạc xa cách. Nàng là mỹ nữ đệ nhất vô lâm, Phượng Nhan. Mà lúc này cũng chính nàng, trên tay cầm một thanh trường kiếm.

Tất cả đám người này, đều chỉ kiếm vào một người.

Tiêu Lạc Ngọc nhìn một người duy nhất đứng đối diện với mọi người, bạch y thắng tuyết phong độ dứt khoát. Người kia hẩn cũng nhận thức, hai người từ nhỏ lớn lên cùng nhau, hẩn tiếp nhận Tiêu gia bảo, bạch y nhân sáng lập ra Hoa các. Rồi sau đó bạch y nhân lại trở thành nam thiếp của hẩn.

Trong tay Hoa Diệc Khê ôm một hắc y nam tử, nhẹ nhàng lau vết máu trên mặt hẩn. Không để ý ống tay áo vốn trắng ngần bị nhiễm bẩn. Ánh mắt của y ôn nhu như nước, tựa hồ những người trước mắt không hề tồn tại. Sau đó đặt nam tử tựa vào một gốc cây. Ngón tay chuyển dịch xuống bên hông hắc y nam tử.

Y rút ra thanh nhuyễn kiếm từ đai lưng hắc y nam tử, thân kiếm trong trẻo, khi rút ra tựa như có tiếng rỗng ngậm, vừa thoảng qua đã biết là một thanh tuyệt thế hảo kiếm.

“Người quả nhiên mang theo vật này, xem ra trong số lễ vật người thích nhất vẫn là nó, sớm biết vậy lúc trước ta đã sớm đi giành lấy.” Hoa Diệc Khê cười nói. “Hôm nay, ta liền dùng Minh Thương kiếm này báo thù cho người.”

Ánh mắt Tiêu Lạc Ngọc chớp động, nghĩ muốn ngăn cản hành động Hoa Diệc Khê, cuối cùng cái gì cũng không làm.

“Thì ra quả như lời đồn đại, Hoa các Các chủ thần bí thế nhưng thích một người nam nhân.” Một đại hán cười nói, thanh âm ở trong rừng quanh quẩn kéo dài không dứt.

Hoa Diệc Khê khẽ cười, mũi kiếm đưa ra, chỉ vào mọi người, “Là kẻ nào thương tổn hẩn?”

Mọi người người nhìn ta ta nhìn người, thế nhưng không ai dám mở miệng. Khắp trong rừng chỉ còn lại tiếng hít thở, cùng tiếng ve râm ran.

Nụ cười của Hoa Diệc Khê càng xán lạn, “Nếu như vậy, ta coi như tất cả các người đều đã thương hẩn, hôm nay — ai cũng đừng nghĩ ra khỏi nơi này.”

“Hoa các chủ, Tiêu bảo chủ tẩu hỏa nhập ma đã tàn sát rất nhiều người, chúng ta cũng không còn cách nào, không thể nhìn hẩn giết người như vậy, phải giết hẩn, trong lòng ta cũng rất khó chịu.” Một nam tử cầm phiến quạt trong tay lên tiếng, “Ta là bằng hữu tốt nhất của hẩn, làm như vậy, cũng là chuyện bất đắc dĩ.”

“Vả lại, chúng ta cũng là vì vô lâm cùng dân chúng vô tội.”

Ngón tay Hoa Diệc Khê nắm trường kiếm càng siết chặt, cúi đầu khẽ cười, nụ cười này vô cùng mỉa mai, vốn dĩ là gương mặt thanh tú bình thường không biết vì cái gì mang đến một chút cảm giác mê người, không ít kẻ cũng nhìn không được phải cúi đầu. Chỉ là lời nói ra, lại vạ phần lãnh khốc: “Hẩn muốn giết, thì để hẩn vui vẻ giết.”

Tiêu Lạc Ngọc chấn động, hẩn vẫn biết Hoa Diệc Khê là kẻ nửa chính nửa tà, mà lại có chút lãnh khốc, cũng không đem mạng người để ở trong mắt.

“Hoa Diệc Khê, người chó làm càn, mọi người kính trọng người là Hoa các Các chủ mới cho người chút mặt mũi, người cho là một mình người có thể đấu lại nhiều người như vậy sao?” Một nam tử khác nói. Chẳng qua là nhìn đến sắc mặt có chút trắng bệch của gã thì biết gã không thoải mái như lời nói.

“Mọi người đừng khấn trương, xin nghe tiểu nữ nói một câu.” Phượng Nhan đứng lúc lên tiếng. “Hoa các chủ, hiện tại cục diện như vậy, Phượng Nhan cũng vạ phần đau xót, dù sao hẩn vốn là phu quân đáng giá Phượng Nhan phó thác cả đời. Chính là vì an ổn vô lâm, cũng không khỏi vì đại nghĩa diệt thân, mong rằng Hoa các chủ thứ lỗi, huống chi Phượng Nhan biết, Hoa các chủ đã mất hết nội lực, này...”

Tiêu Lạc Ngọc muốn cười lại hoàn toàn cười không nổi. Hoa Diệc Khê mất hết nội lực, hẩn đương nhiên biết rõ nguyên do, chính là do hẩn phế bỏ nội lực của y.

Lúc trước một trong những điều kiện để Hoa Diệc Khê trở thành nam thiếp của hắn, đó là tự hủy nội lực. Chỉ là vì không muốn khiến cho Phượng Nhan cảm thấy bất an.

Nghe nói Hoa Diệc Khê mất hết nội lực, biểu tình mọi người thay đổi, từ cẩn cẩn dực dực e ngại ban đầu biến thành khinh thường.

Tiếp đó, Hoa Diệc Khê thật sự cười lớn, “Nếu như vậy, không bằng các người cứ thử xem.” Dứt lời vung kiếm tiến nhập đám người.

Người từng xem qua Hoa Diệc Khê múa kiếm, tuyệt đối sẽ không quên cảnh tượng lúc đó, đích xác là cái được gọi một màn múa kiếm, khí động bốn phương. Cho dù là kiếm mang theo sát khí, cũng đủ để cho người ta thất thần.

Chiến đấu giằng co không đến nửa canh giờ, nguyên bản trăm người còn lại không đến một nửa, mà trên người Hoa Diệc Khê cũng có vô số vết thương.

Máu tươi từ trên người y chảy xuống, từng giọt tích tích rơi xuống mặt đất. Dần dần, bắt đầu có kẻ sợ hãi.

Bọn họ nghe nói Hoa Diệc Khê võ công cao cường, nhưng không nghĩ tới cường đại đến mức này, nơi này đã tính là cao thủ trong chốn võ lâm, lại chỉ có thể không ngừng tử vong.

“Phượng cô nương, chuyện này... Người không phải nói nội lực của y mất hết rồi sao?” Một người nhin không được hỏi Phượng Nhan đứng bên.

“Ta cũng không rõ, lúc trước ta xác thực nhìn y tự hủy nội lực, chẳng lẽ là gạt người?” Phượng Nhan tự nói, nhìn Hoa Diệc Khê vung kiếm sát phạt mạng người. Lúc này, đột nhiên có người cảm giác choáng váng, hét to một tiếng, “Không xong, chúng ta trúng độc.”

Những người còn lại khựng hoảng, dù sao Hoa Diệc Khê vẫn luôn nổi tiếng y độc trong giang hồ.

“Hoa Diệc Khê, người vì một người đã chết đáng giá sao?” Có người hô lớn. Mới vừa hét xong đã bị Hoa Diệc Khê một kiếm xuyên tim.

“Hắn đã chết những lời này người có thể nói sao?” Hoa Diệc Khê nói, “Nghe đây, hôm nay toàn bộ người ở chỗ này, chỉ cần Hoa Diệc Khê ta còn sống một ngày, ta sẽ khiến cho kẻ đó, kể cả môn phái, người thân của hắn chôn cùng, các người, thân nhân liên quan của các người, một người ta cũng sẽ không buông tha.” Nói xong, y cười lớn, trong tiếng cười mang theo vài tia điên cuồng. Tôn thêm một thân đầy máu hết sức yêu diễm.

“Người này điên rồi...” Không biết ai nói một câu.

“Ta điên rồi, ta muốn tất cả các người chôn cùng hắn.” Kiếm trong tay Hoa Diệc Khê chỉ vào mọi người, giữa lúc mọi người không biết làm sao, liền chứng kiến vài kẻ bị thương nhẹ đột nhiên ngã xuống.

“Trong máu của y có độc.” Người cảm quát vừa rồi nói, mới phát hiện nội lực của mình đều biến mất hoàn toàn.

Hoa Diệc Khê cười có chút tà mị, ném kiếm xoay người ôm lấy người ngồi dưới tàng cây, nhìn những người khác đều tiến tới rồi lui xuống.

“Người không phải rất yêu Phượng Nhan sao, nàng sẽ đi cùng người. Còn có những người này, cũng sẽ theo bởi người. Tới dưới đó người muốn giết hay là muốn róc xương róc thịt đều được.” Hoa Diệc Khê vuốt ve mặt nam tử, lộ ra khuôn mặt tuần lãng.

“Đời này, Hoa Diệc Khê ta chỉ có tâm với mình người. Có lẽ là kiếp trước ta nợ người, cả đời này ta hoàn trả toàn bộ. Người thương tổn người, một kẻ ta cũng không tha, ta đã phải thuộc hạ Hoa Diệc Khê tới môn phái của chúng. Bọn chúng rất nhanh có thể đi tìm người.” Hoa Diệc Khê nói xong, bên khóe miệng cũng không ngừng có máu tươi chảy xuống.

“Xem ra cường chế kinh mạch quả nhiên là không được rồi.” Hoa Diệc Khê mỉm cười. Đây là tươi cười Tiêu Lạc Ngọc chưa từng thấy qua, rất đẹp cũng rất tuyệt vọng.

“Nếu có kiếp sau, ta hy vọng chúng ta không bao giờ gặp lại nữa. Như vậy thì tốt rồi, từ nay về sau đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không gặp.” Hoa Diệc Khê cười thê lương. Người chắc cũng không muốn nhìn thấy ta.”

Đặt một nụ hôn bên khóe miệng nam tử. “Tạm biệt, Lạc Ngọc.” Ho khan vài tiếng từng ngụm từng ngụm máu tươi chảy ra.

Tiêu Lạc Ngọc muốn đi tới nâng y dậy, nhưng hấn tuyệt vọng phát hiện tay mình xuyên qua thân thể Hoa Diệc Khê.

“Tiêu Lạc Ngọc, chúng ta rốt cục kết thúc rồi.” Hoa Diệc Khê nói. Lá cây rơi rụng dừng ở trên thân hai người, một đen một trắng, lại có vẻ hết sức hòa hợp. Mà Hoa Diệc Khê rốt cục cũng trong lá rụng, khép lại hai mắt.

Tiêu Lạc Ngọc nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy trong thiên địa đột nhiên bắt đầu xoay tròn.

Trong lúc hấn luyện công có người đánh lén, rồi sau đó tẩu hỏa nhập ma. Nguyên bản đại hiệp người người kính ngưỡng biến thành ác ma không kìm nén được năng lực. Giết người vô số.

Chính là sau khi tẩu hỏa nhập ma hấn biết mình bị người khống chế, biến thành công cụ giết người. Mà người khống chế hấn, chính là Phượng Nhan hấn vẫn xem như trân bảo.

Cuối cùng, rốt cục đưa tới nhân sĩ vô lâm vây công. Mà kẻ khởi xướng, chính là nam tử tay cầm phiến quạt, cũng là huynh đệ hấn cho rằng tốt nhất, Lâm Dương.

Hấn cả đời này, không phụ người trong thiên hạ, duy nhất phụ Hoa Diệc Khê.

Hấn tình nghĩa với huynh đệ, ôn hòa với thủ hạ, đủ cách yêu thương đối với Phượng Nhan, với bất luận kẻ nào, cho dù là nữ tử quý mến hấn, hấn đều ôn nhu chu toàn.

Duy chỉ đối Hoa Diệc Khê, lại là lãnh khốc.

Mà Hoa Diệc Khê phụ hết thầy người trong thiên hạ, duy chỉ không phụ hấn.

Trên giang hồ Hoa Diệc Khê nổi danh vừa chính vừa tà, y thuật cao siêu, muốn y cứu người, hoặc là toàn bộ gia sản, hoặc chỉ cần một câu của Tiêu Lạc Ngọc.

Lời của Tiêu Lạc Ngọc so với cái gì cũng hơn hết, Hoa Diệc Khê sẽ vì một câu của hấn đi cứu người, cũng sẽ bởi vì một câu của hấn mà giết người.

Hấn nói muốn xem Thiên Sơn tuyết liên nở rộ, Hoa Diệc Khê sẽ đi Thiên Sơn lấy tuyết liên, còn nghĩ mọi biện pháp mang về.

Hấn nói muốn Minh Sương kiếm, Hoa Diệc Khê dùng thời gian vài năm mới có thể lấy ra thanh kiếm này từ hoàng cung đại nội.

Chính là Tiêu Lạc Ngọc vẫn không thích Hoa Diệc Khê, bởi vì y là nam tử, sẽ bị người đời đàm tiếu. Bởi vì y nửa chính nửa tà, tính mệnh trong tay vô số. Cho dù Hoa Diệc Khê vì hấn làm nhiều hơn nữa, hấn cũng sẽ không động dung.

Cuối cùng, Phượng Nhan bệnh nặng chỉ Hoa Diệc Khê có thể cứu. Hoa Diệc Khê cũng lần đầu tiên ở trong yêu cầu của Tiêu Lạc Ngọc mà đưa ra yêu cầu của mình.

Y muốn Tiêu Lạc Ngọc lấy y làm thiếp. Y không vọng tưởng làm chính thê, chỉ làm thiếp. Tiêu Lạc Ngọc đồng ý, lại đòi y tự hủy nội lực, từ nay về sau không được bước chân vào giang hồ.

Từ đó Tiêu gia bảo có hơn một nam thiếp không được sủng ái, trong chốn giang hồ thiếu đi một Hoa các chủ.

Hoa Diệc Khê cả đời này, chỉ vì Tiêu Lạc Ngọc mà sống. Cuối cùng cũng vì hấn mà chết.

Tiêu Lạc Ngọc không phụ người trong thiên hạ, người trong thiên hạ lại phụ hấn. Hấn chỉ phụ Hoa Diệc Khê, cuối cùng lại chỉ có Hoa Diệc Khê không phụ hấn.

Mà Tiêu Lạc Ngọc hiện giờ mới biết được, cái gì đại hiệp, cái gì vô lâm công lý, cuối cùng thực sự cái gì cũng không phải. Nếu, có kiếp sau, nếu hấn còn nhớ rõ Hoa Diệc Khê, hấn sẽ chỉ đối tốt với người này.

Bất luận y muốn cái gì, muốn đoạt được điều gì, hấn đều sẽ cho y.

Hoàn chương 1.

2. Chương 2

“Tiêu bảo chủ, dậy đi.” Bên tai truyền đến thanh âm quen thuộc, Tiêu Lạc Ngọc chỉ cảm thấy đầu có chút đau, hần giật giật ngón tay. Mở mắt ra.

Ánh nắng lọt vào trong tầm mắt cực kì chói chang, hần vươn tay ngăn trở ánh sáng, qua thật lâu sau rốt cục thích ứng. Buông xuống ngón tay, phát hiện mình thế nhưng thân tại hậu hoa viên Tiêu gia bảo, phía sau là thị nữ đứng thẳng, trước người là Phượng Nhan vẻ mặt đậm mạc nhưng trong mắt đã có chút thân thiết.

Tiêu Lạc Ngọc có chút khó tin đứng lên, nhìn quanh bốn phía. Không sai, nơi này là Tiêu gia bảo, hần ở trong này sống hai mươi mấy năm, tuyệt đối sẽ không nhận sai. Trên người ánh nắng ấm áp cũng nói cho hần biết, đây không phải là mộng.

“Tiêu bảo chủ, người làm sao vậy?” Nhìn bộ dáng hần có chút ngốc lăng, Phượng Nhan nhin không được hỏi.

Tiêu Lạc Ngọc nhìn Phượng Nhan, thật lâu sau mới chậm rãi nói “Không sao, khiến người lo lắng.”

Nghe vậy, Phượng Nhan mới thu hồi thân thiết trong mắt, thản nhiên nói “Tiêu bảo chủ có phải quá mức mệt nhọc hay không, không bằng về phòng nghỉ ngơi đi?”

Nếu là dĩ vãng, Tiêu Lạc Ngọc chắc chắn nói “Không sao, muốn bồi Phượng tiên tử một hồi” Chính là hôm nay hần thật sự là không có tâm tình kia, liền gật đầu nói “Được, người cũng về nghỉ ngơi đi.” Dứt lời, không để ý tới Phượng Nhan chột lóe lên kinh ngạc, xoay người rời đi.

Dọc theo đường, Tiêu Lạc Ngọc ngăn cản bất luận kẻ nào đi theo.

Chẳng lẽ — đó là một giấc mộng? Tiêu Lạc Ngọc nhin không được hoài nghi, bằng không hần hiện tại vì sao còn có thể xuất hiện ở nơi này? Trong mộng, hần bị Phượng Nhan khống chế giết người vô số, bị bằng hữu tốt nhất bán đứng, bị người từng có giao tình vây công. Trong mộng, Tiêu gia bảo bị hủy mà địch nhân hần vẫn không rõ ràng lắm là ai.

Nếu đây là một giấc mộng, vậy tại sao cảm giác chân thực như vậy?

Vì cái gì? Người kia cười tuyệt vọng như vậy, khắc ở đáy lòng như vậy, một câu “Nguyện đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không gặp” cũng rõ ràng như thế.

Hần nhớ mang máng trong kí ức, hần đúng là có một lần ở hậu hoa viên cùng Phượng Nhan đánh đàn, sau đó hôn mê bất tỉnh, đó là chuyện năm năm trước khi hần chết. Cũng là sự tình hai năm sau khi người kia vào trong phủ hần.

Hần nhớ rõ chuyện này, là bởi vì đối với bất cứ chuyện gì của Phượng Nhan, hần đều nhớ rõ. Nghĩ đến đây, Tiêu Lạc Ngọc đột nhiên nghĩ tới, nếu hần nhớ không lầm, mấy ngày nữa chính là sinh thần của hần, mà vài bằng hữu tương đối tốt đều sẽ tới nơi này. Bao gồm cả Lâm Dương.

“Thiếu gia, Quách đại hiệp hôm nay đưa thư tới.” Một người dáng vẻ như quân gia xuất hiện, đây là quân gia của Tiêu phủ — Tiêu Mạc, Tiêu Lạc Ngọc nhớ rõ toàn bộ người trong phủ, chỉ có ông ôn hòa nhất với Hoa Diệc Khê, bởi vì ông nhìn hai người cùng lớn lên, là người hần tín nhiệm nhất. Cũng là người sau khi mình tẩu hỏa nhập ma giết đầu tiên.

Trong trí nhớ, thiệp mời của Quách Thủ Dạ nói chính là có việc không thể đến chúc thọ, cùng một đôi vòng ngọc thượng hạng, ngàn vàng cũng khó cầu. Sau đó hần đã đưa chúng cho Phượng Nhan.

Thân hình Tiêu Lạc Ngọc dừng một chút, chậm rãi nói: “Thật không, Quách đại ca nói gì trong thiệp?”

Không cảm giác được Tiêu Lạc Ngọc có gì kỳ lạ, Tiêu Mạc cười ha ha mở ra thiệp mời. “Quách đại hiệp nói có việc không thể tới chúc thọ Bảo chủ, cho nên đưa tới một đôi vòng ngọc.” Tiêu Mạc đưa ra hộp đựng vòng ngọc.

“Thiếu gia, vòng ngọc này lão thấy, chất ngọc không tồi.” Tiêu Lạc Ngọc cười vui vẻ. Tiêu Lạc Ngọc bình thường đối với hạ nhân vốn là hiền hòa, hướng chi Tiêu Mạc trông nóm hấn từ nhỏ đến lớn, hai người bình thường nếu nói là chủ tớ, không bằng nói là thúc chất. (chú-cháu)

Ngón tay Tiêu Lạc Ngọc siết chặt, chậm rãi nói: “Thế sao? Cất vào kho phòng (nhà kho) đi.”

“Vâng, phỏng chừng Lâm công tử ngày mai sẽ tới, lão đã cho chuẩn bị khách phòng.” Tiêu Mạc nói tiếp, “Vị trí chỗ ngồi buổi thọ yến lão cũng đã nghĩ xong, thiếu gia muốn xem qua hay không?”

Tiêu Lạc Ngọc cười cười, lắc đầu, “Mấy chuyện này Mạc thúc xem rồi làm là được.” Nghĩ nghĩ lại nói “Thêm một cái tên nữa đi?” Phỏng chừng Mạc thúc sẽ không ghi tên Hoa Diệc Khê. Bởi vì nếu mình trông thấy Hoa Diệc Khê, khẳng định sẽ nhin không được giận dữ.

“Vâng, thiếu gia muốn thêm tên ai?” Tiêu Mạc hỏi.

“Thêm... cho Hoa Diệc Khê một chỗ.” Tiêu Lạc Ngọc nói. Nụ cười trên mặt Tiêu Mạc nhất thời vụt tắt, nhin không được nói, “Thiếu gia, có phải Phượng tiên tử lại có chuyện gì hay không? Hoa thiếu gia tuy rằng... chính là... ai, thiếu gia cậu không cần lại làm khó y.”

Tiêu Lạc Ngọc biết mình đối xử với Hoa Diệc Khê rất tệ, trước kia cũng không ít lần nghe Tiêu Mạc oán giận, nhưng hiện giờ nghe tới, thật là có một phen tư vị khác. Có điều đối với người vẫn luôn trung thành và tận tâm này, Tiêu Lạc Ngọc cũng không đành lòng nói gì.

“Thêm vị trí ở bên cạnh ta thì tốt rồi.” Dứt lời, cũng mặc kệ Tiêu Mạc kinh ngạc, đi về nơi sót lại trong trí nhớ.

Hiện tại thông suốt, kia quả thật không phải là một giấc mộng. Tiêu Lạc Ngọc lắc đầu, tựa hồ muốn đuổi hết muộn phiền trong lòng ra. Lại có chút may mắn, hiện giờ xem như lần nữa sống lại sao?

Dựa theo ký ức, hướng mục đích đi đến. Đời trước hấn rất ít khi đến nơi ở của Hoa Diệc Khê, trừ bỏ ngày đó Hoa Diệc Khê cam nguyện làm nam thiếp gả đến Tiêu gia bảo, cùng thời điểm yêu cầu chữa bệnh cho Phượng Nhan, hấn tuyệt đối sẽ không tới nơi này.

Chỗ ở của Hoa Diệc Khê tại Tiêu gia bảo rất hẻo lánh, không có một hạ nhân nào, Tiêu Lạc Ngọc sẽ không bố trí hạ nhân cho y, tự nhiên cũng không cho phép người Hoa các tiến đến, không cho phép y ngày thường xuất môn. Hoa Diệc Khê liền chính mình một người, ngày người trong viện kia bảy năm.

Bất luận là thời điểm nào, Tiêu Lạc Ngọc đều không rõ, Hoa Diệc Khê vì cái gì lại yêu thương mình, yêu thương một người đồng dạng là nam nhân. Trước kia loại chuyện này khiến hấn ghê tởm, nhưng hiện tại lại làm cho hấn cảm thấy may mắn.

Ít nhất hấn biết người này tuyệt đối sẽ không phản bội hấn, cũng tuyệt đối sẽ không vứt bỏ hấn.

Đi vào chỗ ở của Hoa Diệc Khê, từ xa chợt truyền đến tiếng đàn. Không thể không nói, tiếng đàn này so với tiên tử Phượng Nhan được công nhận trong chốn võ lâm còn muốn vượt trội vài phần, chính là trong tiếng đàn Phượng Nhan có hơn vài phần uyển chuyển. Mà tiếng đàn này lại chất chứa nỗi sâu bi, cùng tuyệt vọng.

Tiêu Lạc Ngọc vẫn luôn cho rằng nam nhân thích nam nhân đều là vẻ gượng ép, nhưng bề ngoài Hoa Diệc Khê lại hoàn toàn không như vậy, y vô cùng thanh tú, thoát nhin tựa như một thư sinh, thích mặc bạch y, phong thái vô cùng tự tại thanh thoát. Hơn nữa thân là Hoa các Các chủ, một thân nội lực thần quỷ khó dò, là thân y nổi danh trên giang hồ, cũng mang danh độc y.

Một người như vậy, như thế nào cũng đoán không ra, sẽ thích nam nhân. Tiêu Lạc Ngọc kỳ thật cũng không ghét nam tử yêu nhau, nhưng hấn không thể tiếp thu người này là mình. Càng không thể tiếp nhận Hoa Diệc Khê sẽ yêu thương hấn.

Bởi vì ở trong lòng hấn, từ nhỏ hai người cùng lớn lên, phải là huynh đệ tốt nhất mới đúng. Như thế nào cũng sẽ không là loại tình cảm này, cũng không cách nào tiếp thu Hoa Diệc Khê ôm loại ý tưởng này với hấn. Cho nên lúc hấn biết Hoa Diệc Khê có loại tình cảm này với hấn, hấn liền không còn cười với y nữa.

Đẩy ra cửa viện, trong sân tuy rằng hiu quạnh, nhưng lại hết sức sạch sẽ, một người ngồi đánh đàn đưa lưng về phía cửa.

Đúng rồi, Hoa Diệc Khê đã mất đi nội lực, năm năm sau còn sẽ bởi vì mệnh mẽ cường chế kinh mạch mà chết. Hiện tại y tất nhiên không nghe được tiếng bước chân của mình.

Trong lòng Tiêu Lạc Ngọc hiện ra áy náy, khổ sở, tự trách, rất nhiều cảm xúc, nhưng đều nhất nhất đè nén xuống. Đời này, hắn sẽ nhớ rõ điều mình hứa hẹn ở kiếp trước.

Chỉ biết đối tốt với một mình y, y muốn cái gì muốn điều gì, đều sẽ cho y.

Một con mãng xà thân có đốm hoa lớn nằm ở bên chân Hoa Diệc Khê, ngẩng đầu nhìn hắn. Tiêu Lạc Ngọc biết đây là độc mãng Hoa Diệc Khê vẫn luôn nuôi dưỡng.

Nhìn thấy cự mãng ngẩng đầu còn phun lưỡi, Hoa Diệc Khê có chút nghi hoặc quay đầu lại.

Nhìn đến kinh ngạc trong mắt Hoa Diệc Khê, trong lòng Tiêu Lạc Ngọc nhin không được cười khổ. Xem ra hắn thật sự đối xử với y rất tồi tệ, chỉ đến nhìn y một cái cũng có thể kiến y kinh ngạc như vậy.

“Người...” Hoa Diệc Khê đứng lên, sau đó tựa hồ là hiểu ra hỏi, “Có phải Phượng Nhan có hay không?”

Tiêu Lạc Ngọc lần này ngay cả khí lực cười khổ đều không có, thản nhiên lắc đầu. “Ta... ta là tới xem người một chút?”

“Xem ta, ta có cái gì mà xem chứ?” Nghe vậy Hoa Diệc Khê lại ngồi xuống, tiếp tục đánh đàn, chính là tiếng đàn không ổn định giống vừa rồi.

Nếu là kiếp trước, Tiêu Lạc Ngọc nhất định sẽ cười lạnh xoay người bước đi, người này nếu thật sự không để ý mình như vậy, hà tất vì mình làm những việc này nọ, còn cam nguyện tự hủy nội lực bị nhốt ở chỗ này. Chính là hiện tại hắn không có cách nào rời đi.

Tiêu Lạc Ngọc hiểu rõ bản thân, hắn đối với người khác luôn luôn ôn hòa, nếu kiếp trước Hoa Diệc Khê đồng ý chịu thua, đồng ý giống một số người luôn luôn yếu thế, nói không chừng giữa bọn họ sẽ không gay go như vậy. Nhưng Hoa Diệc Khê kể cả thời điểm tự hủy nội lực, đều đứng thẳng tắp, một chưởng hạ xuống nhưng cũng cường ngạnh đem máu tươi nuốt vào.

Sau đó thản nhiên nói: “Như vậy vừa lòng?”

Tiêu Lạc Ngọc đi đến đối diện y ngồi xuống, không biết phải nói gì. Hoa Diệc Khê rõ ràng ngưng đánh đàn, nhìn cự mãng bên chân chờ đợi Tiêu Lạc Ngọc mở miệng.

“Người...” Muốn hỏi y có tốt không sao? Chính là hắn cũng biết y quá không tốt, còn muốn như thế nào hỏi ra. Tiêu Lạc Ngọc cười khổ, cuối cùng chỉ có thể vươn tay giữ chặt tay Hoa Diệc Khê. “Thực xin lỗi.”

Hắn không biết mình muốn nói gì, chỉ là trải qua một phen sinh tử, hắn tựa hồ cái gì cũng nhìn thấu.

Trước kia hắn vẫn luôn cho rằng tuy về mặt Phượng Nhan đậm nhạt nhưng trong mắt có chút quan tâm, nhưng hiện tại mới biết được, chỉ có người này đối với mình mới là vẫn luôn không hề che giấu.

Không che giấu thái độ đối với sinh mệnh, không che giấu yêu thương đối với hắn, cũng không che giấu oán hận dành cho hắn.

Có thể cảm giác được thân mình Hoa Diệc Khê chấn động, sau đó không thể tin nhìn Tiêu Lạc Ngọc, tựa hồ là đang nhìn trước mắt chính là có phải thật sự là Tiêu Lạc Ngọc không, hay là một người khác giả trang.

“Thật là ta, không phải giả.” Tiêu Lạc Ngọc nói. Hoa Diệc Khê rút tay mình về, nửa ngày mới trả lời, “Người... rốt cuộc có chuyện gì?” Hết thấy một câu “Thực xin lỗi” trở nên không quá quan trọng. Hoa Diệc Khê đứng dậy, lạnh nhạt nói, “Nếu Phượng Nhan có chuyện, không cần hạ mình như thế, người biết ta sẽ không cự tuyệt người.”

Tiêu Lạc Ngọc sẽ không bởi vì chuyện của hắn mà cầu xin y, Hoa Diệc Khê rõ ràng.

Vừa rồi trong nháy mắt nắm chặt tay, Tiêu Lạc Ngọc có thể cảm giác được rõ ràng kinh mạch người này đã trở nên mỏng manh. Trong lòng chưa xót, chính là có nhiều bức bối hơn nữa cũng không thể phát ra.

Hắn nợ người này, qua một lần chết đi mới dần dần sáng tỏ.

“Ta thật sự là tới thăm ngươi một chút.” Tiêu Lạc Ngọc thở dài, “Bên ngoài gió lớn, chúng ta vào nhà nói tiếp.”

Hoàn chương 2.

3. Chương 3

Tiêu Lạc Ngọc vào trong nhà trước, đây là lần đầu tiên hắn đến phòng của Hoa Diệc Khê, rất ngăn nắp, không có nhiều đồ vật trang trí gì, cảm giác rất giống với con người Hoa Diệc Khê, gọn gàng tới mức có chút lạnh như băng. Chỉ có một phòng ngủ cùng một phòng khách, trên bàn chính giữa phòng khách bày vài cái bình, có lẽ là Hoa Diệc Khê thường ngày dùng để phối chế dược phẩm.

“Đây là dược gì?” Quả là chẳng có đề tài gì để nói, thế nhưng Tiêu Lạc Ngọc cũng rất ngạc nhiên. Hắn còn chưa từng thấy qua đáng về Hoa Diệc Khê điều chế dược phẩm bao giờ.

Hoa Diệc Khê đi đến bên bàn, mím môi có chút đạm mạc nhìn hắn, sau đó rũ mi thản nhiên nói, “Đây là cho Canh Tinh. Là độc dược.” Nói xong cầm lấy bình dược đặt tại chính giữa, đem thuốc bột bên trong đổ lên trên mặt đất.

Canh Tinh chính là măng xà của Hoa Diệc Khê, khi hai người còn là bằng hữu, Hoa Diệc Khê ở trên đường cứu Canh Tinh đã sắp hấp hối, mà trước đó Tiêu Lạc Ngọc vừa lúc đọc sách, niệm đến một câu “Canh xuy lạc, tinh như vũ” trong Thanh ngọc án. Hắn còn nhớ rõ Hoa Diệc Khê lúc ấy cứu sống măng xà rất nhỏ, sau đó cười nói “Vậy gọi Canh Tinh đi.”

Khi đó bọn họ mới mười lăm tuổi, vừa muốn phiêu bạt giang hồ.

Tiêu gia bảo đã tồn tại mấy trăm năm, Hoa Diệc Khê lại là con trai của thương nhân, năm y năm tuổi đã được người đem đi làm đồ đệ, mười ba tuổi mới về nhà. Hai người cùng nhau bước chân vào giang hồ, là bằng hữu tốt nhất.

Chính là năm mười tám tuổi kia, Tiêu Lạc Ngọc biết tình cảm của Hoa Diệc Khê, vì thế cố ý bất hòa với y. Sau đó, Hoa Diệc Khê tự mình sáng lập nên Hoa các.

Canh Tinh bò vào, phun lưỡi ra ăn sạch toàn bộ thuốc bột, cuối cùng ngẩng đầu nhìn Hoa Diệc Khê, bò lên bàn bên chân y, bộ dáng tựa hồ muốn ngủ.

“Nó như vậy mà vẫn có thể ngủ.” Tiêu Lạc Ngọc nghi hoặc.

“Nó đang tiêu hóa độc dược trong cơ thể.” Ngữ khí Hoa Diệc Khê thản nhiên như trước.

Tiêu Lạc Ngọc lại một lần nữa không biết phải nói cái gì, hắn có chút oán giận ông trời, ông bảo sống lại thì sống lại đi, vì cái gì không thể sớm thêm hai năm chứ.

Trầm mặc hồi lâu, Hoa Diệc Khê đứng dậy, “Ngươi chờ một chút, ta có đồ vật cho ngươi.” Nói xong vào buồng trong, Tiêu Lạc Ngọc không khỏi thở dài, hắn không biết làm thế nào đối mặt với Hoa Diệc Khê, hoặc là nói, không biết như thế nào đối tốt với y.

Khi y đi ra, trong tay cầm một hộp gỗ đàn hương tinh xảo, y cầm hộp nhét vào tay Tiêu Lạc Ngọc, lạnh nhạt nói: “Mấy ngày nữa là sinh thần của ngươi, cái này vốn định nhờ Mạc thúc đưa cho ngươi, hiện tại ngươi tự mình nhận đi.” Trong giọng nói có một tia không cam nguyện, nhưng càng nhiều là nhận mệnh.

Nhận mệnh yêu thương người này, cho dù hắn làm nhiều chuyện quá đáng hơn nữa với mình.

Tiêu Lạc Ngọc mở ra, bên trong hộp dùng lụa đỏ bao lấy đồ vật, là một khối ngọc xanh tím tằm cỡ một nắm tay.

Vừa vào tay, cũng cảm giác được hơi lạnh như băng từ ngọc truyền tới, nhưng chỉ cần không đụng chạm, cho dù cách một lớp mỏng, cũng không cảm giác được khí lạnh.

“Bồ Đề Lệ...” Tiêu Lạc Ngọc khẽ nói. Truyền thuyết thế gian có duy nhất một cây bồ đề sau khi bị thiêu, chỗ rễ cây chỉ chừa lại một khối ngọc, người đeo vào bách độc bất xâm, còn có công hiệu kéo dài tuổi thọ.

Đời trước, Tiêu Lạc Ngọc nhớ rõ tại sinh thần của hắn quả thật có Bồ Đề Lệ, chỉ nhìn mức độ quý giá của đồ vật, liền biết là ai đưa, hắn còn nhớ rõ biểu tình khi Phương Nhan nhìn đến khối ngọc này, thời điểm đó hắn còn tưởng rằng Phương Nhan thích nó, liền đưa cho nàng.

Năm đó nếu có khối ngọc này trong người, Phương Nhan cũng sẽ không dễ dàng không chế hắn.

Tiêu Lạc Ngọc muốn nói gì đó, cuối cùng lại chỉ có thể đóng hộp lại, “Cám ơn, cái kia... ta rất thích, ừm... cám ơn người.” Hắn sờ sờ cái mũi, mỗi lần khi cảm thấy không được tự nhiên, hắn đều thích sờ mũi.

Hoa Diệc Khê kinh ngạc nhìn hắn, Tiêu Lạc Ngọc lại nhin không được sờ sờ mũi. Nghĩ đến mục đích tới đây, “Cái kia... người muốn hay không dọn đến Thính Tiêu các không?”

Việc này khiến Hoa Diệc Khê càng thêm kinh ngạc, nhin không được lại đánh giá Tiêu Lạc Ngọc một phen, nếu không phải y hiểu biết rõ Tiêu Lạc Ngọc, y sẽ cho rằng người này là giả mạo.

Thính Tiêu các là chỗ ở của Tiêu Lạc Ngọc, cũng là trung tâm Tiêu gia bảo. Hoa Diệc Khê nghĩ nghĩ, cũng không nói đi hay không đi, mà là hỏi “Người... có phải xảy ra chuyện gì?”

Không phải là đã xảy ra chuyện sao? Đều chết một lần — bất quá lời này tự nhiên là nói không nên lời, đành phải nói – “Ta mơ một giấc mộng.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó phát hiện ta làm rất nhiều chuyện quá đáng.” Tiêu Lạc Ngọc cười khổ. Hắn muốn Hoa Diệc Khê dọn qua, một là bởi vì mình áy náy, Hoa Diệc Khê cả đời này chỉ nghĩ đến hắn, như vậy hắn về sau cũng chỉ thuộc về Hoa Diệc Khê. Hai người muốn cùng một chỗ cả đời, cũng không thể cứ mãi giữ trạng thái này. Hơn nữa hiện tại trừ bỏ Hoa Diệc Khê, Tiêu Lạc Ngọc không dám tin tưởng bất luận kẻ nào.

Tiêu Lạc Ngọc biết mình có một tật xấu, chính là cố chấp, một khi đã nhận định sự tình thì rất khó thay đổi. Kiếp trước nhận định Phương Nhan, liền chưa từng thay đổi. Nhận định Hoa Diệc Khê có tình cảm không nên tồn tại với mình, liền luôn không chịu tiếp thu.

Có lẽ Hoa Diệc Khê cũng biết rõ, cho nên vẫn luôn yên lặng đối tốt với hắn, trừ bỏ lần đó yêu cầu làm nam thiếp ra, cho tới bây giờ đều không bức bách hắn điều gì.

Hoa Diệc Khê suy nghĩ một lát, cuối cùng gật đầu “Được, ta thu dọn đồ đạc.” Y bởi vì cho rằng Tiêu Lạc Ngọc xảy ra chuyện gì, cần y trợ giúp, tóm lại mặc kệ thế nào, y cho tới bây giờ cũng sẽ không cự tuyệt Tiêu Lạc Ngọc bất luận điều gì, “Ngày mai rồi qua.”

“A, không cần phiền toái như vậy, gọi Mạc thúc dẫn người tới thu dọn, hướng chi Thính Tiêu các bên kia cái gì cũng có.” Tiêu Lạc Ngọc nói.

“Là một ít dược phẩm, những người khác không thể động đến.” Hoa Diệc Khê đáp, “Tiêu bảo chủ, vậy mời trở về đi. Ta sẽ tự thu dọn.”

Yêu là một chuyện, nhưng thái độ lại là một chuyện khác. Tiêu Lạc Ngọc tất nhiên sẽ không hy vọng Hoa Diệc Khê đối với mình có thể có thái độ thật tốt, bình tĩnh mà xem xét, nếu là Phương Nhan đối với hắn như là hắn đối xử với Hoa Diệc Khê, hắn đã sớm buông bỏ.

Không phải không yêu, mà là không cách nào thừa nhận.

Tiêu Lạc Ngọc lại sờ sờ cái mũi, “Ta đây đi về trước.” Nói xong liền đứng dậy hướng ra ngoài, Hoa Diệc Khê không tiễn hắn, mà vẫn ngồi ở vị trí như cũ. Không biết đang suy nghĩ điều gì.

Đi ra khỏi tiểu viện của Hoa Diệc Khê, Tiêu Lạc Ngọc có chút không biết nên làm gì. Thời điểm hắn theo đuổi Phương Nhan cũng không bối rối như vậy, chẳng hiểu sao vừa đến nơi này thì cái gì cũng chẳng thể nói rõ?

Tiêu gia bảo vẫn rất rộng lớn, hần cứ như vậy đi dạo bên trong, cảnh sắc với hần mà nói, vừa quen thuộc, lại vừa xa lạ. Kiếp trước trong hơn nửa năm hần phát điên kia vẫn luôn bị Phượng Nhan nhốt trong hầm của Tiêu gia bảo. Hần thật lâu chưa có cẩn thận ngắm nhìn cảnh sắc nơi này.

Thực nhanh hần liền đi tới Thính Tiêu các, kỳ thật Thính Tiêu các là một đại viện, trong sân mấy cây liễu nghiêng ngả đứng nơi đó, chính giữa viện là một hồ nước, bên trong có không ít cá vàng cùng hoa sen. Trên mặt hồ có một tòa nhà nổi liền cầu gỗ hai bên, còn có một lương đình (đình nghỉ mát).

Tiêu Lạc Ngọc bước qua cầu, nhìn tiểu lâu ba tầng trước mắt. Đẩy cửa ra, có thể nhìn đến bút mực sắp xếp chỉnh tề, cùng giấy Tuyên thượng hạng nổi danh Lạc Dương mà trừ bỏ hoàng cung đại nội thì chỉ Tiêu gia bảo mới có.

Người tới chỗ này, đều cười nói hần không giống người trong võ lâm, mà giống con cháu thế gia. Tiêu gia bảo bấy giờ, là tồn tại được người trong võ lâm kính ngưỡng. Đại khí uy nghiêm, Bảo chủ cũng là đệ nhất cao thủ được ngầm thừa nhận.

Thời gian này, ai cũng không nghĩ tới năm năm sau nơi này sẽ biến thành tro tàn.

Ngón tay hần nắm chặt, nếu lần nữa sống lại, như vậy hần tuyệt đối không cho phép sự tình phát sinh lần thứ hai. Tiêu gia bảo sẽ hoàn hảo không tổn hao gì, hần sẽ không chết, Hoa Diệc Khê cũng sẽ không bởi vì báo thù mà bỏ mạng.

“Bảo chủ, người đứng ở chỗ này làm gì? Có phải là mệt hay không, ta nghe nói xế chiều hôm nay người hôn mê bất tỉnh, ta cho người pha trà Long Tỉnh người thích nhất, muốn uống một chút không?”

Tiêu Lạc Ngọc quay đầu nhìn lại, nữ tử một thân váy xanh mỏng, mặt trên thêu đóa hoa mẫu đơn lớn, tóc búi đơn giản, mấy khối trâm châu tô điểm ở giữa, phần trang điểm nhẹ nhàng trên gương mặt trong veo tươi cười.

Ngón tay Tiêu Lạc Ngọc khẽ ngừng, thần nhiên đáp “Không cần.”

Người này, hần làm sao lại không nhớ rõ chứ? Thi Kỳ Nhi, vốn là một tiểu nhân vật không thu hút trong chốn võ lâm, sau được hần cứu, liền ở lại Tiêu gia bảo.

Thi Kỳ Nhi có ý với hần, hần biết, tuy rằng khi đó tâm đều đặt trên người Phượng Nhan, nhưng đối với nữ tử này, hần cũng quý mến, đối đãi nàng tựa như muội muội.

Có điều lúc trước, cũng bởi vì nàng, Tiêu Lạc Ngọc giận dữ đuổi Hoa Diệc Khê khỏi Tiêu gia bảo.

Nghĩ đến lúc ấy Hoa Diệc Khê đứng ở trước mặt hần, cười nói “Ta vốn tưởng rằng người tuy rằng không yêu ta, nhưng hiểu rõ ta, nào ngờ... ta sai rồi.”

Khi đó Hoa Diệc Khê vẫn như trước một thân bạch y, có một loại bi thương trầm mặc, hơn cả là cảm giác tuyệt vọng. Hiện giờ nhớ tới, Tiêu Lạc Ngọc chỉ muốn ra sức đánh cho mình một trận.

Nếu Hoa Diệc Khê không đi, Phượng Nhan cũng sẽ không dễ dàng khống chế mình như vậy. Thực hiển nhiên ngay lúc đó hần cũng không nhìn thấu.

Tiêu Lạc Ngọc cười khổ, càng nghĩ càng cảm thấy mình thực quá đáng, càng nghĩ càng không muốn thừa nhận lúc đó mình đã làm những việc này.

Tựa hồ nhận thấy Tiêu Lạc Ngọc xa cách, Thi Kỳ Nhi có chút khó hiểu. “Bảo chủ, người làm sao vậy? Có phải chỗ nào không thoải mái?”

Tiêu Lạc Ngọc lắc đầu, không đáp lại.

Thi Kỳ Nhi nhìn sắc mặt Tiêu Lạc Ngọc, thật cẩn thận nói, “Vừa rồi nhìn thấy Mạc thúc, ông ấy nói đồ ăn cũng đã chuẩn bị thỏa đáng, Bảo chủ không phải là định cùng với Phượng cô nương uống rượu ngắm trăng ở đình giữa hồ sao?”

Tiêu Lạc Ngọc sững sốt, hần đúng là nhớ rõ chuyện này, lúc ấy là cảm giác Phượng Nhan có chút không vui, liền hao tổn tâm tư chọc nàng, còn mời đến họa sĩ giỏi nhất vẽ cho nàng một bức nguyệt hạ túy ẩm (say rượu dưới trăng), vẽ Phượng Nhan giống như tiên tử, lại có ánh trăng phụ hòa nên càng thêm xinh đẹp.

Trầm mặc một chút, “Đi gọi Mạc thúc đến giúp ta.”

“Vâng, ta để trà trên bàn.” Thi Kỳ Nhi nói.

Tiêu Lạc Ngọc đi đến lương đình giữa hồ trong viện, nhìn cá vàng không ngừng bơi qua bơi lại. Chỉ chốc lát Tiêu Mạc liền tới Thính Tiêu các.

“Thiếu gia, sao vậy? Hết thấy đèn chuẩn bị thỏa đáng, có phải còn có phân phó gì?” Còn chưa đến nơi, Tiêu Mạc liền hỏi một đồng.

Nhìn Tiêu Mạc, trên mặt Tiêu Lạc Ngọc mới lộ ra tươi cười. “Mạc thúc, người đi báo với Phương tiên tử, nói ta thân thể khó chịu, đêm nay không đi ngắm trăng. Mặt khác, bên Diệc Khê chuẩn bị thêm một đôi bát đĩa, ta hôm nay dùng cơm chiều với y.”

“Cái gì? Thiếu gia cậu nói thật sao?” Tiêu Mạc hồ nghi nhìn nhìn Tiêu Lạc Ngọc, còn kém sờ trán xem thử hần có phải phát sốt hay không. “Không đi bồi Phương tiên tử mà đi bồi Hoa thiếu gia?”

“Đúng vậy, mặt khác chuẩn bị cho ta một tên tiểu tử, cũng không thể cứ mãi khiến Thi Kỳ Nhi làm mấy việc này.” Tiêu Lạc Ngọc cười nói “Người không phải vẫn luôn hy vọng ta đối Diệc Khê tốt một chút sao? Làm sao vậy?”

“Không, không có gì. Ta lập tức đi chuẩn bị. Thiếu gia, cậu cũng không thể lâm thời đổi ý a!” Tiêu Mạc vừa nói vừa chạy ra bên ngoài.

Hoàn chương 3.

4. Chương 4

Hoa Diệc Khê ngồi ở bàn đá trong viện, trước mặt bày rất nhiều hộp, bên trong là nhiều loại thuốc bột, trong tay y là một bình sứ thoát nhìn có chút tinh xảo. Y đeo bao tay tơ tằm cầm một cái muỗng bạc để phối được.

“Diệc Khê thiếu gia.” Tiêu Mạc đi đến, phía sau ông vài người hầu bưng khay đi theo. Tiêu Mạc phất tay để mấy người đứng ở ngoài viện chờ, một mình đi vào.

Nhìn thấy Tiêu Mạc, Hoa Diệc Khê dừng động tác “Sao vậy?”

“Thiếu gia nói muốn đến dùng cơm chiều cùng cậu, hạ nhân đã chờ ở ngoài cửa, ta gọi bọn họ tiến vào nhé?” Tiêu Mạc hỏi ý kiến.

Hoa Diệc Khê ngược lại ngăn người, thu hồi thuốc bột trên bàn, sau đó nói “Vào đi.”

Tiêu Mạc vội chạy ra bên ngoài gọi người hầu tiến vào, ông mới vừa ra khỏi cửa viện, liền nhìn thấy Tiêu Lạc Ngọc ngoài cửa. “Thiếu gia, cậu đã đến rồi?”

Trong viện Hoa Diệc Khê đang muốn dọn thuốc bột vào nhà, nghe vậy tay khẽ dừng một chút. Tiêu Lạc Ngọc gật gù đầu, kiên trì đi vào sân. Thấy Hoa Diệc Khê đang dọn đồ vật, nhân tiện nói “Cái kia... ta giúp người dọn.”

Nói xong vươn tay lấy vài cái hộp trong ngực Hoa Diệc Khê, “Để ở chỗ nào?”

“Trong phòng ta là được.”

“Ách...” Tiêu Lạc Ngọc ôm một đồng hộp này vào phòng, Hoa Diệc Khê suy nghĩ một chút, cũng theo vào.

Tiêu Lạc Ngọc đi thẳng vào phòng ngủ của Hoa Diệc Khê, phòng ngủ không lớn, đặt hai giá đồ cổ, mặt trên đều là bình bình lọ lọ, hần nhìn sơ qua một chút, đại khái có hơn trăm cái. Trừ thứ này ra, trong phòng cũng không có nhiều đồ.

Tiêu Lạc Ngọc dạo qua một vòng, không biết phải để ở đâu. Hần nhìn Hoa Diệc Khê cầu cứu, Hoa Diệc Khê nhìn hần ở nơi đó xoay quanh, trong mắt hiện lên chút ý cười. Đi qua nhận đồ từ trên tay hần, xếp kỹ từng cái một.

“Không cần dọn xuống sao? Nhiều như vậy ngày mai lấy qua không hết...” Tiêu Lạc Ngọc nói.

Hoa Diệc Khê nghe vậy, mỉm cười đáp, “Không cần lấy qua toàn bộ, chỉ lấy một hai loại là đủ. Những thứ khác vẫn đặt ở nơi này. Đưa đến dọn đi phiền toái.”

Biết y là nghĩ sau còn muốn trở về, nhìn đến loại biểu tình như quá quen thuộc này của Hoa Diệc Khê, Tiêu Lạc Ngọc có chút xót xa trong lòng, cũng có chút áy náy.

“Ra ngoài ăn cơm đi, đói bụng rồi phải không?”

Trong viện, Tiêu Mạc dọn xong đồ ăn rồi lui ra ngoài.

Tiêu Lạc Ngọc nhìn Hoa Diệc Khê ngồi đối diện mình, đây là lần đầu tiên trong năm năm hai người cùng nhau dùng cơm. Hắn hiện tại càng phát hiện đời trước mình là một tên vô liêm sỉ cỡ nào.

Vươn tay múc thêm một chén canh đặt ở trước mặt Hoa Diệc Khê, “Uống nhiều canh một chút... ta nhớ rõ người thích ăn canh.”

Hoa Diệc Khê nhìn chằm chằm chén canh, sau đó để đĩa xuống, bưng chén lên bắt đầu ăn. Hai ba miếng đã uống xong, y tiếp tục ăn cơm. Giữa chừng không liếc hẳn dù chỉ một cái.

Tiêu Lạc Ngọc dõi theo y, trong năm năm này dáng vẻ Hoa Diệc Khê cũng không có thay đổi gì, chính là quanh thân thêm vài phần áp lực. Tiêu Lạc Ngọc thấy y vẫn luôn không để ý tới mình, nhịn không được nắm tay cầm đĩa của Hoa Diệc Khê. Kinh ngạc phát hiện tay y đặc biệt gầy, cơ hồ đều là xương cốt.

“Diệc Khê... ta, sự tình không phải như ngươi nghĩ... không xảy ra chuyện gì hết, ta chỉ là... chỉ là...” Tiêu Lạc Ngọc không biết sau đó phải nói gì, chỉ là cái gì? Đột nhiên lương tâm cắn rứt sao?

“Ta biết.” Hoa Diệc Khê nói. Rút tay mình về. Nếu Tiêu Lạc Ngọc thật sự có chuyện rồi đến lấy lòng y, vậy không còn là Tiêu Lạc Ngọc.

Tiêu Lạc Ngọc sờ sờ cái mũi, trong lòng áy náy càng dày đặc.

Giữa không khí trầm mặc ăn cơm chiều, khi bọn họ để đĩa xuống, Tiêu Mạc tựa hồ tính đúng thời gian xuất hiện, phía sau đi theo một tên tiểu tử tuổi không lớn lắm.

“Thiếu gia, nó gọi là Tiêu Vân, là cháu phương xa của ta, cậu không phải muốn một tiểu tử sao, đứa nhỏ này rất lanh lợi, để cho nó theo cậu đi.” Tiêu Mạc nói.

Tiêu Lạc Ngọc gật gật đầu, ý bảo đem thức ăn dọn đi. Tiêu Vân nhanh chóng thu dọn xong, rồi sau đó lại pha trà bưng lên. Lặng lặng đứng ở phía sau Tiêu Lạc Ngọc.

“Ngươi lui xuống đi, sáng mai lại đến.” Hắn phân phó. Bên này không có phòng dư, Tiêu Vân dù sao cũng là hài tử, nghe đến đó cười gật đầu chạy ra.

Quay đầu nhìn Hoa Diệc Khê, Tiêu Lạc Ngọc lại nhịn không được đi sờ cái mũi “Ta đêm nay ngủ nơi này...” Nói xong bản thân hắn cũng cảm thấy có chút ngại ngùng.

Ngược lại Hoa Diệc Khê không phản ứng gì, chỉ thản nhiên nói “Nơi này không có đệm chần dư.”

“Chúng ta cùng ngủ thì tốt rồi, dù sao cũng là phu thê.” Tiêu Lạc Ngọc nhỏ giọng đáp. Hoa Diệc Khê cười lạnh “Phu thê? Ta chỉ là nam thiếp, sao có thể nói là phu thê được.”

“Chúng ta đương nhiên là phu thê, ta không có thê thiếp khác, hiện tại ngươi mặc dù là thiếp, nhưng cũng giống thê tử cả thôi.” Tiêu Lạc Ngọc nói vô cùng đúng lý hợp tình.

Mặt Hoa Diệc Khê một trận xanh một trận trắng, sau đó phất tay áo, “Tùy ngươi.” Liền đi vào trong phòng, không tiếp tục để ý tới hắn.

Tiêu Lạc Ngọc tất nhiên là đuổi theo, hắn kiêu ngạo hiệp nghĩa cả đời, cho dù là khi theo đuổi Phượng Nhan đều là phong độ nhẹ nhàng tao nhã hữu lễ, nhưng đối mặt Hoa Diệc Khê, hắn không nghĩ xuất ra bộ dáng quân tử khiêm nhường này.

Hoa Diệc Khê oán giận hần, Tiêu Lạc Ngọc biết, nếu đổi lại là ai phỏng chừng cũng không có cách nào tiêu tan quãng thời gian năm năm này. Vì để Hoa Diệc Khê hết giận, Tiêu Lạc Ngọc lúc này đã nghĩ thông, liền mặt dày mày dạn một lần đi.

Toàn bộ phòng ngủ chỉ đốt một ngọn nến, có vẻ hết sức hân ám. Hoa Diệc Khê đùa nghịch mấy bình được của mình, Tiêu Lạc Ngọc đi trải chăn. Đường đường Tiêu gia bảo Bảo chủ trải đệm chăn cũng coi như là lần đầu tiên được thấy.

Chạm tay vào liền phát hiện này đệm chăn rất thô ráp, đồ thứ phẩm như vậy, tại Tiêu gia bảo chỉ có hạ nhân mới dùng. Tiêu Lạc Ngọc giận dữ trong lòng, những hạ nhân đó bởi vì hần mà dĩ nhiên sẽ không để Hoa Diệc Khê vào mắt. Cho dù Tiêu Mặc che chở, nhưng cũng không có khả năng mọi chuyện đều quản đến.

“Diệc Khê, sắc trời không còn sớm, chúng ta nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Tiêu Lạc Ngọc nói, chỉ thấy Hoa Diệc Khê không cầm chắc bình sứ trong tay, bình sứ rơi tay rơi xuống. Chính là không có thanh âm rơi vỡ, ngay sau đó Tiêu Lạc Ngọc đã đứng ở cạnh Hoa Diệc Khê, tay đón được bình sứ.

Hoa Diệc Khê tiếp nhận, nói một tiếng cảm ơn.

“Được rồi, chúng ta đi nghỉ!” Tiêu Lạc Ngọc tùy tay đặt bình sứ xuống, lôi kéo Hoa Diệc Khê đi tới giường, hai ba cái cởi ngoại sam của mình, nằm lên trước.

“Ngủ đi, sáng sớm ngày mai ta giúp người dọn đồ.”

Hoa Diệc Khê nhận mệnh bắt đầu cởi áo, đi qua thổi tắt nến trên giá, sau đó mò mẫm lên giường.

Nghe được tiếng động mò mẫm của Hoa Diệc Khê, Tiêu Lạc Ngọc thiếu chút nữa liền vươn tay cho mình hai cái tát, nghĩ đến một thân công phu của y, nghĩ đến thời gian y trải qua. Hết thấy là bởi vì y yêu đồ hỗn đản mình đây.

Hoa Diệc Khê mới vừa nằm xuống, đã bị Tiêu Lạc Ngọc ôm lấy. Tiêu Lạc Ngọc hốc mắt đỏ lên, tựa đầu chôn ở cổ y. Hần cảm giác thân thể y có chút cứng ngắc, sau đó mới chậm rãi thả lỏng.

Kỳ thật tại thời điểm hai người cùng bước chân vào giang hồ, thường xuyên ngủ chung như vậy, chính là hiện giờ tình cảnh cùng tâm tình, so với khi đó kém rất nhiều.

Hoa Diệc Khê đặc biệt gầy, nghĩ đến nguyên nhân hai năm nay mất đi nội lực hơn nửa sinh hoạt cũng không phải thực tốt. Tiêu Lạc Ngọc phát hiện, thật sự thời điểm ôm nam tử, cũng không khó chịu như tưởng tượng. Có thể bởi vì người này là Hoa Diệc Khê, khí tức người trong ngực cho hần một loại cảm giác an ổn chưa từng có.

Một đêm tĩnh lặng, Hoa Diệc Khê không có nội lực chống đỡ, qua một ngày dễ dàng mệt mỏi, thực nhanh liền ngủ. Ngược lại Tiêu Lạc Ngọc không cách nào đi vào giấc ngủ. Hần suy nghĩ rất nhiều, chuyện đời trước, và đời này.

Hần đột nhiên nghĩ, có khi nào giờ ngủ say, rồi sau khi tỉnh lại phát hiện vẫn là căn hầm ẩm ướt kia, hoặc tỉnh lại phát hiện mình đã ở địa phủ, mà người trong ngực không ở đó.

Tiêu Lạc Ngọc không sợ chết, nhưng hần hiện tại thành tâm khẩn cầu ông trời, cho hần một cơ hội bồi thường Hoa Diệc Khê.

Mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, sau khi tỉnh lại sắc trời vừa mới sáng, Tiêu Lạc Ngọc nhìn cảnh sắc lạ lẫm trước mắt, lúc này mới có một loại cảm giác chân thực rằng mình đã sống lại.

Người trong ngực không ở bên, y phục của hần chính tề đặt bên cạnh. Tiêu Lạc Ngọc nhú mày, rất nhanh mặc y phục tử tế. Đạo qua một vòng trước sau phòng ốc, mới phát hiện không thấy Hoa Diệc Khê đâu.

“Sớm như vậy đã dậy?”

Tiêu Lạc Ngọc mạnh mẽ xoay người, phát hiện Hoa Diệc Khê bụng chầu đồng đứng ở cửa viện. Thực hiển nhiên, phải đi múc nước.

“Rửa mặt đi.” Hoa Diệc Khê đặt chậu đồng trên bàn đá. Tiêu Lạc Ngọc nhin không được nhú mày, kéo y qua nói “Về sau mấy việc này đều có hạ nhân làm, ngươi nếu không thích người Tiêu gia bảo có thể cho người Hoa các lại đây.”

“Như vậy cũng rất tốt, trước kia khi bước chân vào giang hồ ăn ngủ đã ngoại đều là chuyện thường. Tiêu đại hiệp thực ra cũng rất hưởng thụ mà?” Hoa Diệc Khê không nhẹ không nặng châm chọc hắc một câu.

Tuy rằng bị châm chọc, nhưng cảm giác được thái độ Hoa Diệc Khê so với ngày hôm qua tốt hơn rất nhiều, Tiêu Lạc Ngọc nhin không được mỉm cười, cầm lấy khăn lau mặt cạnh chậu đồng.

“Thời gian còn sớm, chúng ta đem đồ vật dọn đến Thính Tiêu các, thuận tiện ăn điểm tâm ngay tại đó.” Nói xong kéo Hoa Diệc Khê lại, hôn một cái lên trán y.

Hoa Diệc Khê ngây ngẩn cả người, Tiêu Lạc Ngọc thấp giọng cười “Nếu là phu thê liền phải làm một ít chuyện phu thê, chúng ta từ từ sẽ đến.” Nụ hôn này hắc cũng nổi lên ý định đã lâu, nói xong nhin không được đỏ mặt. Ho khan một tiếng “Được rồi, dọn đồ đi. Ngươi ở một bên nhìn là được, ta làm.”

Đồ dùng của Hoa Diệc Khê cũng không nhiều, đa số đều là những cái bình lọ này nọ, Tiêu Lạc Ngọc biết y thích phối được, cũng không hỏi y bên trong là độc được hay là cái gì.

Cả đời này, bất luận Hoa Diệc Khê muốn làm gì hắc đều sẽ ủng hộ vô điều kiện.

Hoa Diệc Khê đơn giản chỉ cầm mấy thứ, Tiêu Lạc Ngọc không đồng ý. “Diệc Khê, qua lại lấy thực phẩm toái, đều dọn hết đi.” Dưới kiên trì của Tiêu Lạc Ngọc, đồ vật trên giá có một nửa đều vào trong tay của hắc. hộp xếp cao hơn nửa người, cơ hồ chặn tầm mắt Tiêu Lạc Ngọc, nhưng lại kiên quyết không cho Hoa Diệc Khê hỗ trợ.

Hoa Diệc Khê nhin không được mở miệng “Cẩn thận chút, đồ này có độc.”

“Không sao, chờ dọn điểm tâm xong ta lại đến một lần, đều mang hết qua.” Nếu là dọn đồ vật có thể làm cho Hoa Diệc Khê tha thứ hắc, Tiêu Lạc Ngọc không ngại mỗi ngày đều dọn.

Hoa Diệc Khê bất đắc dĩ “Mấy thứ còn lại không có độc, gọi hạ nhân đến dọn là được.”

“Ừ !” Tiêu Lạc Ngọc vui mừng, hai người sóng vai đi về hướng Thính Tiêu các. Trước kia Hoa Diệc Khê là khách quen nơi này, nhìn cảnh sắc không biến đổi nhiều, y đột nhiên nói “Ngươi yêu thích vẫn chẳng thay đổi.”

Tiêu Lạc Ngọc là một kẻ chung tình, thích đồ vật, khẩu vị, yêu người nào, thực khó thay đổi.

“Nhưng mà, con người rồi sẽ đổi thay.” Tiêu Lạc Ngọc đáp, “Về sau trong phòng không bày đồ cổ nữa, toàn bộ đều để mấy thứ được này của ngươi, được không?”

Hoàn chương 4.

5. Chương 5

Hoa Diệc Khê nhìn Tiêu Lạc Ngọc từng bước từng bước đem đồ cổ vốn nằm trên giá lấy xuống, đem những bình được trong tay đặt thế lên.

Tiêu Vân nghiêng ngả lão đảo chạy tới, có chút xấu hổ đứng ở tại chỗ “Bảo chủ, ta...” Buổi sáng hắc vừa đến tiểu viện của Hoa Diệc Khê, người đã đi rồi. Sau lại nghe có người nói Tiêu Lạc Ngọc đã trở lại Thính Tiêu các, lúc này mới cuống quýt chạy tới.

Ngày đầu tiên đã muộn, Tiêu Vân có chút khẩn trương.

Tiêu Lạc Ngọc không nhìn hắc, chỉ thản nhiên nói “Mang điểm tâm tới.”

“Vâng.” Thấy Tiêu Lạc Ngọc không mắng y, Tiêu Vân xoay người muốn tới phòng bếp, nào biết vừa mới chuyển thân, liền va phải một người đang tiến vào.

Thi Kỳ Nhi bưng khay, điểm tâm trong khay cùng với chén đĩa đều rơi hết ra ngoài.

Hoa Diệc Khê nhúu mày, nữ nhân này cứ mãi nhìn y, bắt quá y cũng không thích Thi Kỳ Nhi. Đây chính là một loại trực giác trời sinh. Tựa như vừa rồi Thi Kỳ Nhi rõ ràng có thể né tránh Tiêu Vân, lại thẳng tắp đụng phải. Y thoáng quay qua nhìn Tiêu Lạc Ngọc.

Tiêu Lạc Ngọc còn đang bày đồ của y, không ngẩng đầu nhìn dù chỉ một cái.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Tiêu Vân ngốc, hắn vừa rồi không nghe được tiếng bước chân, nên không lưu ý. Lòng hắn nghĩ phen này chết chắc rồi, cúi đầu không dám nhìn Thi Kỳ Nhi.

“Không sao, là do ta không cẩn thận.” Thi Kỳ Nhi dịu dàng đáp lại. Cúi người nhặt khay lên, nàng hôm nay mặc một bộ váy dài hồng nhạt, nửa phần tóc búi đơn giản chỉ cắm một cây trâm ngọc. Trông có vẻ hết sức xinh đẹp động lòng người.

Mặt Tiêu Vân ửng hồng, không biết nói gì.

“Lui xuống đi, ta tự dọn được.” Thi Kỳ Nhi nói tiếp.

Tiêu Vân khó xử, mọi người đều biết bình thường việc ăn uống sinh hoạt hàng ngày của Tiêu Lạc Ngọc cơ hồ là do Thi Kỳ Nhi phụ trách, vậy hắn không cần đi lấy cơm nữa?

“Sao còn không đi lấy điểm tâm, ở trong này ngày ngày làm gì?” Tiêu Lạc Ngọc rốt cục bày biện xong hết số hộp.

“Vâng.” Lần này Tiêu Vân không vội chạy nữa, mà là thật cẩn thận xoay người, nhìn thấy không có ai, lúc này mới rời đi.

“Bảo chủ, ta nghe nói Hoa công tử đến, có thật không?” Thi Kỳ Nhi cười hỏi, vẻ mặt tò mò thêm chút vui vẻ “Ta lâu rồi không nhìn thấy y.”

Tiêu Lạc Ngọc gật gật đầu, một bên Hoa Diệc Khê đã ngồi trên ghế, biểu tình hồ hững. Biết y không thích Thi Kỳ Nhi, hắn cũng không muốn cùng nàng nhiều lời.

“Trước giờ đều làm phiền ngươi, sau này một ít việc nhỏ thì để Tiêu Vân làm là được.” Ngữ khí Tiêu Lạc Ngọc ôn hòa lại mang theo xa cách.

“Chính là Kỳ Nhi ở tại Tiêu gia bảo, cũng không thể ăn không ở không.” Thi Kỳ Nhi đáp lời, hơi có chút ý tứ đáng thương. Nếu trước đây nàng nói như vậy, Tiêu Lạc Ngọc khẳng định sẽ ôn nhu khuyên giải an ủi. Hiện giờ Tiêu Lạc Ngọc chỉ cười “Ngươi là khách, nào có đạo lý để khách làm điều này.”

Nàng định nói lại, nhưng Tiêu Lạc Ngọc đã chạy tới bên cạnh Hoa Diệc Khê, lo lắng hỏi “Có phải mệt rồi không?”

Hoa Diệc Khê lắc đầu, Tiêu Lạc Ngọc xoay người nói với Thi Kỳ Nhi “Diệc Khê mệt, ta dẫn y đi nghỉ.” Trong lòng Hoa Diệc Khê kinh ngạc, có điều vẫn thuận theo cùng Tiêu Lạc Ngọc đi lên lầu.

Hai người lên lầu hai, nhìn đến Thi Kỳ Nhi thu thập đồ trước cửa rơi xuống, bóng dáng có chút cô đơn rời đi.

Hoa Diệc Khê nói “Ngươi không phải rất thích nàng sao? Sao lại tổn thương lòng của nàng?”

Tiêu Lạc Ngọc tất nhiên nghe được trong lời nói mang ý tứ trào phúng, chỉ đành nhìn trời. Hoa Diệc Khê nói cái gì, hắn nhận là được.

Sau khi cùng Hoa Diệc Khê dùng điểm tâm, Tiêu Lạc Ngọc kiên trì muốn tự mình đi lấy đồ vật đưa dư lại của y đến. “Ngươi thân mình không tốt ở lại nơi này nghỉ ngơi là được. Những người khác dọn ta lo lắng, được vật Hoa thân y sở chế thiên hạ ai không ham muốn, vạn nhất bị người cầm đi mấy bình biết làm thế nào.”

Hoa Diệc Khê bị Tiêu Lạc Ngọc nói mà bất đắc dĩ, còn bị Tiêu Lạc Ngọc kéo lên ngồi trước cửa sổ, gọi Tiêu Vân châm trà cho y, nhét vào tay y một quyển sách “Có việc liên phân phó Tiêu Vân, ta sẽ nhanh trở lại.”

Nói xong, Tiêu đại hiệp phi thân rời Thính Tiêu các.

Kinh công của hắn có thể nói là độc nhất giang hồ, nhanh chóng bay tới tiểu viện của Hoa Diệc Khê. Rất nhanh thu thập được vật còn lại trong phòng y.

Tiêu Lạc Ngọc đi rồi, Hoa Diệc Khê mở ra quyển sách trên tay, nhưng không cách nào nhìn vào. Thời gian còn chưa đến một ngày, sinh hoạt của y tựa hồ đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Tiêu Lạc Ngọc đột nhiên thay đổi thái độ khiến y cũng vô cùng hoang mang.

Cùng Tiêu Lạc Ngọc sinh hoạt như vậy vẫn luôn là điều y tha thiết ước mơ, nhưng thật sự có thể duy trì mãi mãi sao? Y đối với Tiêu Lạc Ngọc, mặc dù có oán, nhưng không có hận.

Yêu sâu đậm, sao có thể hận cơ chứ?

Thôi, cho dù ngày mai lại trở về trước kia thì có sao? Cho dù là mộng, chính mình cũng sẽ nghĩa vô phản cố (không chùn bước) không phải sao?

Hoa Diệc Khê nghĩ đến đây, khép lại quyển sách trên tay. Đứng dậy đi dạo một vòng trong Thính Tiêu các, tình tứ đánh giá nơi này. Lầu một Tiêu Lạc Ngọc dùng làm thư phòng, lầu ba là phòng ngủ, lầu hai liền dùng làm những sự tình khác.

Đồ hắn không quá quý giá nhưng rất tinh xảo, nhuyễn tháp bằng gỗ đàn hương, bên cạnh đặt một cây cổ cầm. Tử sa trà cụ — đây là thọ lễ trước kia y tặng Tiêu Lạc Ngọc, trên đời duy nhất một trà cụ ngàn năm này còn được sử dụng.

Đang lúc Hoa Diệc Khê đánh giá, một bóng người từ cửa sổ phi vào, đáp xuống mặt đất cười ha ha nói “Lạc Ngọc, ta tìm được rượu ngon, nữ nhi hồng trên trăm năm.”

Người tới là Lâm Dương, gã luôn luôn có thể tự do xuất nhập Tiêu gia bảo. Nhìn thấy Hoa Diệc Khê, Lâm Dương không khỏi thu hồi tươi cười.

Trên giang hồ chỉ biết Hoa Diệc Khê y thuật siêu phàm, lại không biết Hoa các Các chủ chính là Hoa Diệc Khê. Lâm Dương cũng không biết rõ. Gã chỉ biết người này đã từng là hảo hữu của Tiêu Lạc Ngọc, hiện tại thành nam thiếp. Hơn nữa Tiêu Lạc Ngọc chán ghét y.

“Người sao lại ở chỗ này?” Lâm Dương hỏi. Tùy ý vung vò rượu trong tay xuống, vò rượu bay ra ngoài nhẹ nhàng dừng trên mặt đất.

Hưng trí nhất thời của Hoa Diệc Khê hoàn toàn biến mất, lần nữa ngồi trở lại bên cửa sổ.

Lâm Dương đoán phỏng chừng là Phượng Nhan lại xảy ra chuyện, quạt trong tay gã mở ra phẩy phẩy, “Có phải Phượng tiên tử đã xảy ra chuyện?” Bản thân gã tuần mỹ, một thân thanh y thêm vào đai lưng ngọc càng tôn thêm dáng vẻ phiêu dật bất phàm.

Ngồi đối diện Hoa Diệc Khê, tự châm một ly trà cho mình. Thấy Hoa Diệc Khê đối với mình hờ hững, Lâm Dương có chút không vui.

“Lạc Ngọc đâu?” Lần này gã hỏi Tiêu Vân phía sau Hoa Diệc Khê.

“Bảo chủ đi dọn đồ giúp Hoa thiếu gia.” Tiêu Vân nhanh nhẹn đáp lại.

Lâm Dương kinh ngạc nhướng mày, không biết đây là trò gì nữa. Hoa Diệc Khê chỉ nhìn quyển sách trên tay, làm như hoàn toàn không thấy gã.

Bên này Tiêu Lạc Ngọc đã cầm hết đồ vật này nọ của Hoa Diệc Khê, cẩn thận xác nhận không thiếu sót cái nào, một tay nắm Canh Tinh còn đang say ngủ, đặt trên vai.

Dọc theo đường đi người Tiêu gia bảo chỉ nhìn thấy Bảo chủ ngày thường như một quý công tử giờ lại ôm một đồng hộp, trên vai còn treo một mảng xà thật lớn, vội vã bay trên không.

Tiêu Lạc Ngọc nhanh chóng về Thính Tiêu các, từ xa đã nhìn thấy người ngồi bên cửa sổ lầu hai, trong trí nhớ Lâm Dương quả thật tới rất sớm, còn mang theo một vò nữ nhi hồng cùng hơn trăm khối nam châu.

Phi thân vào Thính Tiêu các, Tiêu Lạc Ngọc thả hết đồ trong tay xuống, đặt Canh Tinh lên nhuyễn tháp.

“Lạc Ngọc, huynh đã trở lại. Ta tới tìm huynh uống rượu. “Lâm Dương cười nói, chỉ vào vò rượu. “Khi ta đi ngang một tiểu điểm thì phát hiện đây.”

Tiêu Lạc Ngọc đáp, “Rượu thì ta nhận, uống coi như xong.” Nghĩ đến người cùng hấn xưng huynh gọi đệ đời trước đối với hấn không chút lưu tình, bất quá Tiêu Lạc Ngọc cũng không tính toán sớm như vậy lộ mặt nạ của gã, dù sao hiện tại hết thấy đều còn chưa rõ ràng.

“Không phải là Phượng tiên tử không cho phép huynh uống rượu sao?” Lâm Dương đi qua nắm bả vai Tiêu Lạc Ngọc, “Lần này ta mang theo hơn trăm khối nam châu làm quà cho huynh, Phượng tiên tử không phải thích nhất trân châu sao, huynh có thể cầm đi lấy lòng mỹ nhân.”

Tiêu Lạc Ngọc sờ sờ cái mũi, hấn đời trước quả thật đem nam châu đưa cho Phượng Nhan, đồ quý báu mà hấn tặng Phượng Nhan hơn rất nhiều so với nam châu, đếm không thể hết.

Không dấu vết đẩy Lâm Dương ra, Tiêu Lạc Ngọc chỉ cảm thấy thời gian sống lại rất không tốt, còn có ba ngày là sinh thần của hấn, nhiều ngày qua khách nhân đều lục tục đến, rất quấy rầy hấn cùng Hoa Diệc Khê tiến triển.

“Mặc thúc đã dọn xong khách phòng cho huynh, một đường một nhọc, buổi chiều Phượng tiên tử muốn đánh đàn ở hậu hoa viên, huynh nên đi nghe.” Tiêu Lạc Ngọc cười nói. Xoay người nói với Hoa Diệc Khê “Diệc Khê, ta đi dọn cho xong, người nghỉ ngơi trước.”

Đối với lệnh đuổi khách rõ ràng này, trong mắt Lâm Dương hiện lên một tia kinh ngạc, ai không biết Tiêu Lạc Ngọc mặc dù nhìn giống như con cháu thế gia, thực tế là một người hào sảng, đặc biệt đối với bằng hữu, luôn luôn hữu cầu tất ứng, rất có nghĩa khí đại hiệp giang hồ.

Hoa Diệc Khê vẫn không nói chuyện, chỉ gật đầu. Tiêu Lạc Ngọc ôm một đồng đồ theo xuống lầu hai. Nghi hoặc trong mắt Lâm Dương dần thêm sâu, cuối cùng cũng đi theo Tiêu Lạc Ngọc xuống lầu.

“Ta đi ngủ một giấc, buổi chiều chờ huynh ở hậu hoa viên.” Lâm Dương cười nói, quạt trong tay gã chuyển vài vòng. Sau đó nhin không được hỏi “Lạc Ngọc, huynh đang diễn trò gì?”

“Không có gì, chính là tính toán về sau đối đãi thật tốt với Diệc Khê. Y trước kia vì ta chịu rất nhiều khổ.” Tiêu Lạc Ngọc thần nhiên nói. Động tác trong tay cũng không ngừng. Từng món đồ cổ vô giá bị quăng qua một bên.

“Huynh điên rồi, chuyện huynh lấy nam thiếp bị nếu giang hồ biết được huynh không cần thanh danh Tiêu gia bảo nữa sao, huống chi còn Phượng tiên tử? Nàng tuyệt đối sẽ không đáp ứng chung chồng với một tên nam nhân.”

“Phượng tiên tử không phải còn chưa đáp ứng gả cho ta sao?” Tiêu Lạc Ngọc không tính toán nhiều lời, kiếp trước hấn chính là không hề cảnh giác với Lâm Dương. Cũng quá để ý cái nhìn của thế nhân.

“Huynh... sao đột nhiên huynh nghĩ như vậy? Có phải Hoa Diệc Khê lại làm cái gì?”

Tiêu Lạc Ngọc lắc đầu, không nghĩ nói thêm gì nữa. “Y cái gì cũng không làm, ta chỉ là đột nhiên phát hiện ta trước kia quá đáng với y.” Dọn xong đồ vật bên gọi, “Tiêu Vân.”

Trên lầu hai Tiêu Vân nghe được Tiêu Lạc Ngọc gọi mình, lập tức chạy xuống dưới. “Bảo chủ.”

“Mang Lâm đại hiệp tới khách phòng, thuận tiện gọi người đem đồng đồ cổ này nhét vào kho phòng, cẩn thận không nên đụng đến các bình trên giá.” Tiêu Lạc Ngọc nói xong liền xoay người lên lầu.

Lâm Dương ngơ ngác nhìn hấn rời đi, nhin không được hỏi Tiêu Vân “Đây là có chuyện gì?”

Tiêu Vân cười vui vẻ, “Ta cũng không biết, ngày hôm qua bắt đầu Bảo chủ liền như vậy, có điều Hoa công tử thật đáng thương, Bảo chủ có thể đối tốt một chút với y thật sự là quá tuyệt.” Tiêu Vân hàng năm bị Tiêu Mặc thì thâm ngâm vào đầu, cảm tình với Hoa Diệc Khê rất tốt.

Lâm Dương gật đầu, xoay người theo Tiêu Vân rời đi, rử mi ẩn đi một tia tàn nhẫn trong mắt.

Hoàn chương 5.

6. Chương 6

Thời gian ba ngày trôi qua thực nhanh.

Hoa Diệc Khê cầm thảo dược đã được phơi khô, thật cẩn thận xay thành bột phần. Rồi sau đó bắt đầu nhìn thoáng qua Tiêu Lạc Ngọc bên cạnh, nhin không được hỏi, “Yến hội sinh thần của người, chủ nhân thể nhưng không đi?”

“Vậy người sao cũng không đi?” Tiêu Lạc Ngọc phản bác.

Hoa Diệc Khê chuyển ánh mắt về hướng thảo dược trong tay “Người tới đều là bằng hữu của người, cơ hồ cũng biết chuyện của ta, ta đi sẽ ảnh hưởng thanh danh Tiêu gia bảo.”

Tiêu Lạc Ngọc thở dài, “Vậy người nói, nếu ta không phải là Tiêu gia bảo Bảo chủ, bọn họ còn bao nhiêu người sẽ đến?”

Tay Hoa Diệc Khê dừng một chút, không trả lời. Hồi lâu sau mới nói “Người nếu không thích bọn họ, ta... chính là không để ý tới.” Ý vốn định nói không thích ta kêu người giết bọn họ, nhất thời chuyển sang lời này.

“Dù sao người không đi, ta cũng không đi. Cứ để bọn họ chờ.”

Ba ngày này, Tiêu Lạc Ngọc cái gì cũng không làm, cũng không giống dĩ vãng đi tiếp đón khách nhân từ xa tới. Mỗi ngày đều kể cận Hoa Diệc Khê, không nhìn y phối dược, thì liền quần y chơi cờ hoặc là đánh đàn.

Tiêu Mặc đã đến thúc giục một lần, Hoa Diệc Khê thở dài, “Quên đi, đi thôi.”

Y phục Hoa Diệc Khê hôm nay là Tiêu Lạc Ngọc đặc biệt cho người chuẩn bị, vân cẩm tốt nhất, y phục màu trắng dùng sợi tơ bạc thêu sơn thủy. Cùng hắc y của Tiêu Lạc Ngọc lại càng tăng thêm vẻ đẹp, nếu có tâm liền sẽ phát hiện hoa văn trên y phục hai người là một dạng.

Thân mình Hoa Diệc Khê không tốt, đi chậm một chút. Tiêu Lạc Ngọc cũng không thúc giục y, cầm tay y chậm rãi kéo đi. Chờ đến khi hai người đến trước sảnh, bên trong đã kín người, Tiêu Mặc vừa chỉ huy hạ nhân tiếp đãi thức ăn cho khách, vừa không ngừng lau mồ hôi trên trán.

“Mặc thúc khẳng định ở trong lòng mắng chết ta rồi.” Tiêu Lạc Ngọc cười nói. Lôi kéo tay Hoa Diệc Khê đi vào.

Phượng Nhan ngồi trên ghế cao, là vị trí gần Tiêu Lạc Ngọc nhất. Thi Kỳ Nhi ngồi ở cạnh nàng. Hôm nay hai người đều mặc cẩm y hoa phục, Thi Kỳ Nhi vốn trẻ trung xinh đẹp, đủ để hấp dẫn rất nhiều ánh mắt, nhưng một khi so sánh với Phượng Nhan bên cạnh, tựa như chim sẻ cùng phượng hoàng.

Rất nhiều người trước đây chưa thấy Phượng Nhan, đều cho rằng lời đồn đại chính là nói quá, nhìn thấy rồi mới phát hiện, đúng là không có ngôn ngữ nào miêu tả cho đủ. Khó trách Tiêu Lạc Ngọc đối nàng vừa gặp đã thương.

Thực khách kính rượu Phượng Nhan, người ở chỗ này đều biết Phượng Nhan chính là người Tiêu Lạc Ngọc khổ tâm theo đuổi, chỉ cần nàng gật đầu, vị trí Bảo chủ phu nhân không chạy đi đâu được. Hơn nữa nhìn Phượng Nhan đã tiến vào Tiêu gia bảo, rất nhiều người trong lòng biết chuyện Phượng tiên tử trở thành Tiêu phu nhân, chỉ là vấn đề thời gian.

Mấy ngày nay, Tiêu Lạc Ngọc không xuất hiện, Tiêu Mặc thông báo với người ngoài rằng thân thể hần khó chịu, rất nhiều người đều do Phượng Nhan thay mặt tiếp đãi.

“Thiếu gia, cậu đã đến rồi.” Nhìn thấy Tiêu Lạc Ngọc, Tiêu Mặc cuối cùng nhẹ nhõm cả người.

Tiêu Lạc Ngọc gật đầu, kéo Hoa Diệc Khê đi vào phòng thiết yến. Hần rất xa liền thấy được Phượng Nhan trên bàn chủ. Vẫn như trước khó có thể phác họa dung nhan, nhưng ở trong lòng hần, đã không còn là tiên nữ thanh nhâ trước kia hần theo đuổi nữa.

Trong nháy mắt nhìn thấy Phượng Nhan, Tiêu Lạc Ngọc chỉ cảm thấy đáy lòng run lên, mặc kệ nói như thế nào, nhiều năm coi như trân bảo, không có khả năng lập tức liền hoàn toàn quên mất.

Hiện tại Tiêu Lạc Ngọc đối với Phượng Nhan, có vài phần yêu mến lúc trước, cũng có vài phần bị phản bội đau đớn, còn kèm theo vài phần chán ghét.

Hắn không biết là làm sao? Có thể thân thiết với một người, rồi sau đó lại lập tức sử dụng độc kế.

Ba ngày này cũng coi như trốn tránh Phượng Nhan, cứ như Phượng Nhan cao ngạo, hắn không đi tìm nàng, Phượng Nhan tự nhiên cũng sẽ không tự mình tìm hắn. Hắn biết Phượng Nhan đi tiếp đãi tân khách, về phần là vì lung lạc nhân tâm hay là vì chính bản thân nàng, Tiêu Lạc Ngọc cũng lười suy nghĩ.

Hoa Diệc Khê cảm giác trong chốc lát Tiêu Lạc Ngọc tay nắm chặt, rồi sau đó lại khôi phục khí lực như cũ. Y âm thầm nhéo nhéo tay Tiêu Lạc Ngọc, nghĩ muốn hỏi hắn có phải có chuyện.

Tiêu Lạc Ngọc từ trong xúc cảm thanh tỉnh lại, hoàn hồn mỉm cười với Hoa Diệc Khê.

“Tiêu đại hiệp, đây là...” Người của Cái Bang tới là một vị Cửu đại trưởng lão, đến thay cho bang chủ. Thấy tình cảnh này, nhin không được hỏi một câu.

Hoa Diệc Khê lúc này mới chú ý tới trong phòng có rất nhiều người.

Cái Bang cùng Tiêu gia bảo tương giao không lâu, lần này cũng chỉ bởi vì có việc muốn nhờ mới tới. Không ít người đang ngồi là hảo hữu của Tiêu Lạc Ngọc, cũng có một số bang phái có giao tình cùng Tiêu gia bảo, đều biết rõ Tiêu Lạc Ngọc có một nam thiếp.

Hoa Diệc Khê, cái tên này ở trên giang hồ danh xưng thần y, bất quá càng nhiều người thích gọi y là độc y. Bởi vì y giết người, tuyệt đối nhiều hơn so với cứu người.

Khi niên thiếu ở trên giang hồ kinh hồng nhất hiện, rồi sau đó trong ba năm trở mặt với Tiêu Lạc Ngọc giết người vô số, cuối cùng vào Tiêu gia bảo làm nam thiếp của Tiêu Lạc Ngọc, lúc này mới mai danh ẩn tích.

Bọn họ hoặc là bởi vì danh tiếng Tiêu gia bảo, hoặc là bởi vì không dám đắc tội Tiêu gia bảo mà nói năng thận trọng, thế cho nên chuyện này cũng không truyền bá ra ngoài. Về nguyên nhân Hoa Diệc Khê trở thành nam thiếp của Tiêu Lạc Ngọc, chung quy sẽ có vài kẻ hạ nhân lạnh lùng miệt thị nói cho bọn họ biết.

Cho nên hầu hết mọi người ngồi ở chỗ này, đều biết Tiêu Lạc Ngọc tuy rằng cưới Hoa Diệc Khê, nhưng lại đối với y nhìn như không thấy. Hoa Diệc Khê vừa xuất hiện, nhất thời khiến cho hết thảy mọi người đều ngầm suy đoán.

“Y là thê thất của ta.” Ấn tượng của Tiêu Lạc Ngọc về Cái Bang cũng không tệ lắm, trong trí nhớ của hắn, Cái Bang là số ít bang phái không vây công hắn.

Lời vừa nói ra, toàn bộ khách phòng nhất thời lặng ngắt như tờ. Ngược lại Cửu đại trưởng lão cả kinh, cẩn thận đánh giá Hoa Diệc Khê một chút, tựa hồ có lời muốn nói.

Nếu là nam tử khác, bị một nam tử nói thành thê thất, cho dù là yêu sâu đậm đến mấy cũng đã sớm giận tím mặt, đặc biệt người giang hồ coi trọng nhất thể diện.

Có điều Hoa Diệc Khê lúc này chú ý trọng điểm chính là ở chỗ “Phải là thiếp mới đúng, lúc nào thì biến thành thê?”

Trong mắt Hoa Diệc Khê, chỉ có Tiêu Lạc Ngọc, ngoài ra cái gì cũng không tồn tại. Mà không có Tiêu Lạc Ngọc, cũng không tất yếu phải tồn tại nữa.

Đang ngồi ở đây đều là nhân vật có uy tín danh dự trên giang hồ, cho dù kinh ngạc cũng chưa từng biểu lộ luống cuống. Trưởng lão Cái Bang thoáng xấu hổ chấp tay, trở lại chỗ ngồi ngồi xuống.

Tiêu Lạc Ngọc kéo Hoa Diệc Khê ngồi xuống, hắn sợ Phượng Nhan giở chiêu trò gì, liền ngồi ngăn giữa hai người. Việc này trong mắt nhiều người, lại biến thành một loại ý tứ khác.

Chẳng lẽ Tiêu Lạc Ngọc muốn hưởng tề nhân chi phúc? Hay là nói Tiêu Lạc Ngọc đã chán theo đuổi Phượng Nhan?

Ngược lại sắc mặt Phượng Nhan có chút khó chịu, nhưng vì duy trì hình tượng, cũng không biểu lộ rõ rệt.

“Đa tạ các vị có thể tới tham gia sinh thần của Tiêu mỗ, Tiêu mỗ nào có đức có tài gì, khiến các vị đường xa mà đến, thật sự là vạn phần áy náy. Đã nhiều ngày Tiêu mỗ chiêu đãi không chu toàn, mong rằng mọi người không trách tội.” Tiêu Lạc Ngọc bưng ly rượu lên nhìn chung quanh một vòng. “Tiêu mỗ tự phạt ba chén, trước xin cạn sạch.”

“Tiêu bảo chủ khách khí.” Mọi người cũng nâng chén theo.

Uống xong ba chén, Tiêu Lạc Ngọc cười nói “Chư vị cứ ở lại Tiêu gia bảo, có nhu cầu gì cứ việc nói.”

Không thể đắc tội quá nhiều người, Tiêu Lạc Ngọc vẫn biết, lời này nói thực hào khí, cùng trước kia hẳn độc nhất vô nhị, nhưng trong đó có bao nhiêu phần thật, bao nhiêu phần giả, chỉ có Tiêu Lạc Ngọc tự mình biết.

Yến hội bắt đầu, tất cả mọi người trong võ lâm không quá thích ca múa, Tiêu Mặc mời tới một gánh hát, biểu diễn trên sân khấu dựng ở đất trống ngoài cửa, nhìn người tuy rằng không nhiều lắm, nhưng lại có vẻ rất náo nhiệt.

“Lỡ trưởng lão, cảm tạ đã đến, có chuyện gì cứ việc sai bảo.” Tiêu Lạc Ngọc nói.

Trên bàn chủ đầu là một ít bằng hữu thân quen, chỉ có Cái Bang Lỗ trưởng lão ngồi vào nơi này, vốn vị trí của hắn là ở bàn dưới, Tiêu Lạc Ngọc cố ý bảo Tiêu Mặc đưa hắn tới bàn chính.

Lỗ Bình liên tục nói lời cảm tạ, Tiêu Lạc Ngọc nhớ rõ lần này Cái Bang đến là bởi vì trong bang có người nhiễm quái bệnh, thỉnh cầu Hoa Diệc Khê ra tay. Đối với thỉnh cầu này của Cái Bang, hẳn đời trước suy nghĩ hồi lâu thì đáp ứng. Cả đời này không bằng thống khoái một chút, đổi lấy một cái nhân tình từ Cái Bang.

“Bảo chủ, hôm nay sao lại mang theo Hoa công tử, ngày thường người đều giấu đi không cho chúng ta nhìn.” Thi Kỳ Nhi nói. Những người khác cũng vội vàng dựng lỗ tai, cho dù là đại hiệp thì cũng có tính hiếu kỳ.

Tiêu Lạc Ngọc chỉ cười, kéo Hoa Diệc Khê qua, nhẹ nhàng hôn một cái trên mặt y. “Về sau Diệc Khê chính là nửa chủ nhân của Tiêu gia bảo, dĩ nhiên là muốn cho mọi người nhận thức một chút.”

Mọi người nhìn hướng Hoa Diệc Khê, y tựa hồ không phản ứng gì, rồi sau đó đặt vào tay Tiêu Lạc Ngọc một viên đan dược. “Tĩnh tửu hoàn.” Y nói.

Tiêu Lạc Ngọc cười cười, không chút do dự ném đan dược vào trong miệng.

“Xoảng” một tiếng, có người ném bát rượu xuống đất, đứng lên cao giọng nói “Tiêu bảo chủ, chúng ta ngàn dặm xa xôi tới, là ngưỡng mộ uy danh của người, cũng nghe người đối với Phượng tiên tử một mảnh tình si. Mà lần này người mặt cũng không lộ, đều là Phượng tiên tử thay tiếp đãi. Hiện tại người biểu hiện như vậy, ý muốn thế nào?”

Người nói chuyện là một đại hán cường tráng, Tiêu Lạc Ngọc biết hắn, là đại đệ tử Vân Trung môn Tiết Nghiễm, Vân Trung môn ở trên giang hồ không có danh khí gì, nhưng chương môn từng có giao tình với hắn.

Lời vừa nói ra, có hơn trăm người ngồi dưới phụ họa thêm.

“Người bội tình bạc nghĩa như vậy, sao tính là anh hùng hảo hán.” Tiết Nghiễm nói.

Trong mắt Hoa Diệc Khê hiện lên một tia không vui, Tiêu Lạc Ngọc vỗ vỗ tay y ý bảo không sao. Đứng dậy cất cao giọng nói. “Chuyện này quả thật hổ thẹn với Phượng tiên tử. Bốn năm trước Tiêu mỗ sơ ngộ tiên tử, kinh động vì thiên nhân, nhiều năm nhớ mãi không quên, dùng hết biện pháp theo đuổi, nói vậy hẳn các vị đang ngồi đây đều biết đến...”

Không ít người cảm giận gật đầu, ánh mắt nhìn Tiêu Lạc Ngọc tựa như nhìn một kẻ phụ bạc.

“Tiếc rằng tiên tử không ngã phàm trần, chung quy phàm nhân như ta nào có thể với tới, bốn năm theo đuổi Tiêu mỗ cũng dùng hết tâm hết lực, tiên tử lại thủy chung như trăng sáng trong mây, mong muốn mà không thể thành. Thực không dám giấu giếm, Tiêu mỗ đúng là cảm thấy...” Tiêu Lạc Ngọc cười khổ. “Mấy ngày nay Tiêu mỗ thân mình khó chịu, chỉ nhờ Diệc Khê cẩn thận chăm sóc... tình cảm một chuyện, cũng

không phải việc con người có khả năng khống chế. Nghe nói tiên tử tiếp đãi các vị, thật sự là vạn phần cảm kích, chỉ có điều phong thái tiên tử Tiêu mỗ cũng không dám lại có ý niệm không an phận.”

“Nửa năm nay tiên tử ngại với thể diện của Tiêu mỗ, mới ở tại Tiêu gia bảo, Tiêu mỗ vô cùng cảm kích.” Nói xong, chấp tay tạ Phượng Nhan với.

“Hoa nhan kính, minh nguyệt châu, tiên tử đều chưa từng động tâm, Tiêu mỗ...” Tiêu Lạc Ngọc nói tới chỗ này, bưng ly rượu lên một hơi uống cạn. Tựa hồ thiên ngôn vạn ngữ đều theo rượu uống xong.

Rất nhiều người đã nhiều ngày bị Phượng Nhan mê hoặc, nghe Tiêu Lạc Ngọc nói như thế, mới có người phục hồi lại tinh thần.

Nhân vật lớn như Tiêu gia bảo Bảo chủ khổ tâm theo đuổi bốn năm không có kết quả, người như bọn hắn có thể nào vọng tưởng? Huống chi Tiêu Lạc Ngọc cùng Phượng Nhan cũng chưa từng ước định, chẳng qua là không tiếp tục theo đuổi, sao có thể nói hắn phụ lòng.

Hoàn chương 6.

7. Chương 7

Thọ yến kết thúc, ai cũng ôm tâm tư riêng.

Phượng Nhan trở lại phòng, một chướng chụp nát đồ chặn giấy bằng ngọc trên bàn, Thi Kỳ Nhi phía sau vội đóng cửa tránh để người khác nhìn thấy.

“Tỷ tỷ, tỷ đây làm gì? Hà tất phát tiết bực bội như vậy?” Thi Kỳ Nhi ôn nhu nói. Phượng Nhan trên giang hồ vang danh Phượng tiên tử phong phạm xinh đẹp, giờ phút này trên mặt đều là vẻ không cam tâm cùng phẫn nộ.

“Nực cười, Tiêu Lạc Ngọc có ý gì?” Hôm nay mặt mũi của nàng xem như mất hết, Phượng Nhan cũng rất kỳ quái, trước rõ ràng còn bình thường, đột nhiên thay đổi bất thường.

“Theo muội nghĩ, có phải Bảo chủ cố ý chọc tức tỷ hay không. Cũng chỉ là lấy lùi làm tiến?” Thi Kỳ Nhi cười nói, trong mắt hiện lên một tia ghen tị.

Phượng Nhan tựa hồ không thấy ghen tị trong mắt Thi Kỳ Nhi, trầm tư một chút, mới đáp “Cũng không phải không có khả năng.”

Thọ yến chấm dứt, Tiêu Lạc Ngọc kéo Hoa Diệc Khê trở về, bóng người chợt lóe, Lâm Dương xuất hiện bên cạnh bọn họ. “Lạc Ngọc, hôm nay là xảy ra chuyện gì? Huynh không theo đuổi Phượng tiên tử nữa?”

“Húc Chi, huynh cũng biết vài năm nay ta dành nhiều tâm tư, thật là không còn tâm lực nữa.” Tiêu Lạc Ngọc đáp, một bên chú ý Hoa Diệc Khê, hẳn có chút lo lắng những lời này sẽ làm tổn thương Hoa Diệc Khê.

Húc Chi là tên tự của Lâm Dương, chỉ thấy Lâm Dương trầm mặc một lát rồi sau đó chậm rãi nói “Nếu đã tính toán từ bỏ Phượng tiên tử, vậy Thi cô nương thì sao? Nàng đối với huynh vẫn luôn là một mảnh si tâm.”

Tiêu Lạc Ngọc nhin không được niết niết tay Hoa Diệc Khê. “Được rồi, chớ nhắc lại nữa. Diệc Khê giận ta lại phải ngủ trên sàn. Thi cô nương không tồi, ta vẫn luôn đối đãi nàng như muội muội, ta cảm thấy huynh cùng Thi cô nương thực xứng đôi, không bằng kết thành lương duyên, đồ cưới do Tiêu gia bảo xuất, sẽ không bạc đãi huynh đâu.”

Lâm Dương nhếch miệng cười, xin tha “Còn đá qua tay ta, ta không nói nữa là được chứ gì.”

Tiêu Lạc Ngọc cười ha ha, chỉ là trong mắt không thấy ý cười. Từ biệt Lâm Dương, hắn ôm lấy Hoa Diệc Khê, một cái vọt người, lên xuống vài cái trên không trung liền đến Thính Tiêu các.

Hắn cũng chưa trở lại phòng, mà là đặt Hoa Diệc Khê xuống nóc nhà, nhẹ giọng nói “Chờ ta một chút.” Lại không thấy bóng dáng.

Thực nhanh Tiêu Lạc Ngọc xuất hiện trước mắt, đưa cho Hoa Diệc Khê đồ vật giống hần, Hoa Diệc Khê lẳng lẳng nhìn ly rượu trong tay, một tay hần cầm thực hạp, một tay cầm bầu rượu cùng ly rượu. Cười tùm tùm nói “Đã lâu không uống như vậy.”

Trước kia bọn họ còn là bằng hữu, hai người bất luận sinh thần của ai cũng sẽ cùng nhau trốn trên mái nhà uống rượu, sau lại, Tiêu Lạc Ngọc biết hàng năm Hoa Diệc Khê đều sẽ vào ngày sinh thần của hần một mình uống rượu.

Đó là thời điểm ba năm trước hần vẫn còn theo đuổi Phượng Nhan, Phượng Nhan nhận lời mời đến Tiêu gia bảo, Hoa Diệc Khê cũng ngàn dặm xa xôi tới đưa cho hần một đóa Thiên Sơn tuyết liên nở rộ. Vì để tuyết liên vẫn luôn nở tươi, một đường y đều dùng nội lực che chở một khối hàn băng. Khi đến Tiêu gia bảo, sắc mặt đã tái nhợt không chịu nổi.

Đêm đó Hoa Diệc Khê ở tại khách phòng Tiêu gia bảo, sinh thần lần đó Tiêu Lạc Ngọc chỉ mời Phượng Nhan, hai người tại đình giữa hồ uống rượu tán gẫu, Hoa Diệc Khê ở mái nhà ngồi một đêm.

Tiêu Lạc Ngọc cảm thấy cái mũi có chút cay xót, “Nhớ rõ khi còn bé sinh thần của ta người luôn dụng tâm hết mực.” Hần cười nói “Lúc bốn tuổi liền dùng một năm tiền tiêu vật mua cho ta một thanh loan đao.”

Trong mắt Hoa Diệc Khê cũng hiện lên hồi ức, cười nói “Khi đó tất cả mọi người coi thường ta nhỏ yếu, chỉ có người bảo hộ ta.”

“Bởi vì ta lập chí phải làm đại hiệp, đại hiệp không phải trừ bạo giúp kẻ yếu sao?” Tiêu Lạc Ngọc ngồi xuống sát bên Hoa Diệc Khê “Vừa rồi người không ăn được bao nhiêu, ta mang theo bữa ăn khuya.”

Lấy ra một khối điểm tâm, Hoa Diệc Khê nói “Sinh thần năm tuổi của ta, người không phải cũng đưa cho ta một khối ngọc bội sao? Còn là lén trộm ra từ kho phòng nhà người.”

“Sau đó không phải khi người cùng sư phụ lên núi luyện võ rơi xuống vách núi sao?”

“Ta đi tìm, vẫn mãi không tìm được, phỏng chừng sớm đã nát.” Ngữ khí Hoa Diệc Khê thoáng hiện cô đơn. Những năm đó, y đều dựa vào hồi ức trước kia mà sống, chỉ là hồi ức chung quy ngắn ngủi mà lại hư vô như vậy, có thời điểm chẳng thể không cố tìm một ít đồ vật để có thể minh chứng hồi ức.

Tiêu Lạc Ngọc rót đầy ly rượu cho Hoa Diệc Khê, nhin không được ôm lấy y hôn má, “Không còn thì không còn, ta sẽ tặng người cái mới.”

Hoa Diệc Khê lắc đầu, một hơi uống sạch rượu trong chén, tựa đầu vào vai Tiêu Lạc Ngọc, “Mộng chân thật như thế này. Nói không chừng ngày mai mộng liền tỉnh.”

Một tay Tiêu Lạc Ngọc nắm ở bờ vai y, thản nhiên nói “Không đâu, chúng ta sẽ mãi như vậy.” Hần cảm tạ Hoa Diệc Khê khoan dung, đối với việc hần thay đổi thất thường, y đơn giản như vậy liền tiếp nhận.

Sợi tóc hai người trên không trung dây dưa cùng nhau.

Tiêu Vân ngồi trong viện, ngẩng đầu có thể nhìn thấy hai người tựa vào nhau dưới ánh trăng bạc, một đen một trắng thoát nhìn vô cùng nổi bật, hơn nữa có cảm giác xứng đôi khó tả.

Hần cảm thấy hai người này thật sự rất đẹp đôi, mặc dù có nhiều người đều nói Tiêu Lạc Ngọc cùng Phượng Nhan là trai tài gái sắc ông trời tác hợp, nhưng hần lại cảm thấy Tiêu Lạc Ngọc và Phượng Nhan cùng một chỗ không tốt đẹp như hiện tại.

Hần lắc lắc đầu, cảm thấy mình đọc sách quá ít, nghĩ không ra nên hình dung như thế nào, nếu thật sự phải nói, vậy phỏng chừng chính là thiếu vài phần thể tục, thêm vài phần cảm giác hoàn toàn tin tưởng đối phương.

Hai người ngồi trên mái nhà một hồi, suy xét đến sức khỏe Hoa Diệc Khê không tốt, Tiêu Lạc Ngọc nhanh chóng ôm y xuống dưới, sai Tiêu Vân chuẩn bị nước ấm rửa mặt. Cầm lấy khăn giúp Hoa Diệc Khê lau khô tóc, lúc này y chỉ mặc một kiện lý y (áo lót) thuần trắng. Tiêu Lạc Ngọc cúi đầu.

Chỉ nhìn thấy cần cổ mảnh khảnh của Hoa Diệc Khê, cổ áo rộng mở, ánh mắt hần chuyển dời, nhìn đến xương quai xanh tinh xảo.

Nhìn xuống chút nữa, có thể thấy một phần lồng ngực gầy yếu, Tiêu Lạc Ngọc thậm chí nhìn thấy một điểm đỏ hồng ẩn hiện.

Hắn nhanh chóng dừng ánh mắt của mình, tuy rằng sống rất nhiều năm, đời trước bởi vì theo đuổi Phương Nhan nên vẫn chưa thành thân, cũng không cùng ai có quan hệ da thịt. Có thể nói, Tiêu đại hiệp tại phương diện này vẫn thực đơn thuần.

Bất quá lại có cảm giác với thân thể một người nam nhân, bản thân hắn cũng thật không ngờ, chỉ có thể nói, vì người này là Hoa Diệc Khê.

Ôm Hoa Diệc Khê lên giường đi ngủ, liền mạch lưu loát. Hắn sợ thêm một lúc nữa chính mình nhịn không được, sẽ khiến y nhìn ra.

Đem cổ áo Hoa Diệc Khê kéo lại chỉnh tề, bình phục một chút tâm tình của mình, lúc này mới dám ôm lấy y đi vào giấc ngủ.

“Diệc Khê?”

“Chuyện gì?”

“Cái kia... ta nói không tiếp tục theo đuổi Phương Nhan bởi vì cảm thấy mệt mỏi, những lời này là giả, chỉ là không muốn cùng nàng có liên quan gì nữa. Trước mặt người khác chẳng qua là một loại lí do thoái thác mà thôi.” Tiêu Lạc Ngọc giải thích. Thật lâu sau mới nghe được Hoa Diệc Khê đáp một chữ “Ừ.”

Ngày hôm sau, đa phần người đều cáo từ rời đi, Tiêu Lạc Ngọc nhất nhất đưa tiễn, từ buổi sáng vẫn luôn bận rộn đến trưa mới thanh nhàn một chút.

Trở lại Thính Tiêu các, Hoa Diệc Khê ngồi ở bên cửa sổ xem sách, hắn đi lên trước ôm lấy y hôn một hơi. “Ta sai người mở một mảnh được điền cho ngươi, bằng không đi xem thử nhé?”

Hoa Diệc Khê vào lúc Tiêu Lạc Ngọc hôn y, tay thoáng dừng một chút. Y có thể không thêm để ý ánh mắt người ngoài, nhưng thời điểm đối mặt với Tiêu Lạc Ngọc vẫn có chút không biết làm sao cho đúng. đành phải đáp ứng “Vây đi xem, ở nơi nào?”

“Ở hậu hoa viên, khi nào ngươi khỏe là có thể đi qua, ta đã cho người trồng trước một vài loại được liệu.” Tiêu Lạc Ngọc nâng y dậy. Xoay người nhìn Canh Tinh trên nhuyễn tháp đã không thấy đâu.

“Canh Tinh dậy rồi?”

“Buổi sáng đã dậy, lúc này nó ra ngoài phơi nắng.”

Hai người đi đến hậu hoa viên, rất xa đã có thể ngửi được được hương thoang thoang. Tiêu Lạc Ngọc vốn muốn đem được điền đặt ở vùng đất đằng sau Tiêu gia bảo, nơi đó diện tích lớn hơn một chút. Có điều nghĩ đến thân mình Hoa Diệc Khê không nên đi quá xa, liền an bài ở tại hậu hoa viên.

Nguyên bản tảng lớn tảng lớn hoa tươi bị phá xuống, núi giả cũng bị dời, trồng thế vào thảo được. Có thể thấy được đất đều là mới bị khai phá, còn có vài chỗ trống.

Tiêu Lạc Ngọc sờ sờ cái mũi “Còn không có cái gì đặc biệt trân quý, ta sẽ sai người đi tìm.”

Hoa Diệc Khê lắc đầu, “Trong Hoa các ta có vài được liệu... có thể lấy lại đây.” Y có chút lo lắng, Tiêu Lạc Ngọc không thích người Hoa các, trước kia có chuyện gì y đều nhờ Tiêu Mặc hỗ trợ liên lạc.

“Người chuyển luôn Hoa các đến đây cũng không thành vấn đề.” Tiêu Lạc Ngọc cười vui vẻ, “Ta tính toán xây cho ngươi cái một cái được lưu ở bên cạnh, bên trong Thính Tiêu các cũng làm một cái, bên này dùng để phơi thảo được, người phối được ngay tại Thính Tiêu các.”

Hoa Diệc Khê gật đầu, Tiêu Lạc Ngọc đã quyết định, y sẽ không phản đối quyết định của hắn. “Ừm... đa tạ!”

“Nói cái gì đó? Về sau nơi này chính là nhà của ngươi, ngươi muốn phá muốn nghịch như thế nào đều được.” Tiêu Lạc Ngọc xót xa trong lòng, đã nhiều ngày mà Hoa Diệc Khê vẫn cẩn trọng như trước, cái gì cũng không cần không cầu, cái gì cũng không nói.

Trên thế giới này, chỉ có Tiêu Lạc Ngọc hẳn mới có thể làm cho Hoa Diệc Khê luôn luôn tùy ý làm bậy như vậy.

Hai người nhìn nhau, chậm rãi tới gần... gió nhẹ thổi qua, sợi tóc trên không trung bay múa. Tiêu Lạc Ngọc nhìn sâu vào mắt Hoa Diệc Khê, chậm rãi phủ lên...

“Á!!!”

Một tiếng kêu to đánh vỡ cảm xúc hai người lúc này, lấy lại tinh thần, Hoa Diệc Khê chỉ cảm thấy trên mặt có chút nóng bừng. Y nhận không được quay mặt đi, không nhìn tới Tiêu Lạc Ngọc.

Trong lòng hẳn cảm thấy có chút đáng tiếc, nghĩ đến hương vị kia hẳn là không tồi.

Hai người xấu hổ, một người tiếc nuối một người nhìn nơi khác. Thẳng đến khi lại có một tiếng hét to “Có rắn!”

Tiêu Lạc Ngọc nghe ra đây là giọng của Thi Kỳ Nhi, nhưng lại rất gần. Lôi kéo Hoa Diệc Khê đi tới.

Sắc mặt Thi Kỳ Nhi tái nhợt, Phượng Nhan tuy rằng không luống cuống nhưng cũng nhìn ra vẻ e ngại. Trong lòng Tiêu Lạc Ngọc buồn cười, nữ nhân đều sợ rắn.

Canh Tinh nằm trên mặt đất, thân thể to như vậy hoàn toàn bại lộ tại dưới ánh nắng, đang không ngừng phun phun lười.

“Bảo chủ, có rắn, nó còn ăn con thỏ của Phượng tỷ tỷ.” Thi Kỳ Nhi vội nói “Người mau đuổi nó đi, sai người giết nó.”

Canh Tinh từ trước đến nay luôn ngốc ở trong sân cùng Hoa Diệc Khê, y không cho nó vào bên trong, đôi bụng liền đi ra ngoài tìm ăn, khi Thi Kỳ Nhi thấy Hoa Diệc Khê thì lại đúng lúc Canh Tinh không ở bên.

Tiêu Lạc Ngọc có thể cảm giác được Hoa Diệc Khê ngẩn người, sau đó xoay người nhìn mình.

Trong lòng Hoa Diệc Khê vẫn nghĩ, Tiêu Lạc Ngọc tuy rằng bỗng nhiên đối tốt với mình, nhưng trong tâm yêu nhất vẫn là Phượng Nhan. Chính là y cũng không muốn suy nghĩ này nọ, có thể ở bên người Tiêu Lạc Ngọc là đủ rồi.

Y không biết Tiêu Lạc Ngọc có giết Canh Tinh hay không. Nhìn thấy ánh mắt Hoa Diệc Khê thoáng xuất hiện lo lắng cùng do dự, nhìn thấy Hoa Diệc Khê muốn mở miệng nói, lại vẫn kiềm nén mà dừng lại. Tiêu Lạc Ngọc có chút đau lòng.

“Bạch Ngọc chạy đến bên này chơi, ta đi tìm nó.” Phượng Nhan thản nhiên nói, giải thích lý do đến bên này.

Bụng Canh Tinh rõ ràng có một khối nhô ra, vừa thấy chính là thức ăn còn chưa tiêu hóa. Nó trông thấy Hoa Diệc Khê, liền bò lên trước người y cuộn thành một vòng. Thân mình đứng lên, Hoa Diệc Khê vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nó.

Hoàn chương 7.

8. Chương 8

*) Thiên kinh địa nghĩa: đạo lý hiển nhiên, chuyện đương nhiên, thường tình

Thi Kỳ Nhi có chút ngốc lảng, nhận không được hỏi “Đây là rắn của Hoa công tử?”

Hoa Diệc Khê không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn Canh Tinh. Tiêu Lạc Ngọc giữ chặt tay Hoa Diệc Khê, hỏi “Ai tận mắt chứng kiến Bạch Ngọc bị Canh Tinh ăn?”

“Bạch ngọc chỉ chơi ở hậu hoa viên, rất ít đi nơi khác. Ta tìm thật lâu cũng không tìm được.” Phượng Nhan nói, nàng nhìn quanh hậu hoa viên đã trở nên không ra hình dạng, có chút không lý giải được.

“Bảo chủ, người không phải rất thích hoa trong hậu hoa viên sao? Sao lại phá hết đi rồi?” Thi Kỳ Nhi nghi hoặc.

“Ta muốn trồng một mảnh được điền ở trong này.” Tiêu Lạc Ngọc cười nói. Phượng Nhan nhìn hậu hoa viên hiện tại biến thành được điền, còn có mấy chục người đang không ngừng bận rộn. Đất đai biến hóa thành loại này thực kinh người.

“Về chuyện Bạch Ngọc...” Tiêu Lạc Ngọc nhìn nhìn Canh Tinh đang làm nũng với Hoa Diệc Khê, cười nói “Rắn ăn thỏ vốn dĩ là thiên tính, cho dù giết Canh Tinh thì Bạch Ngọc cũng không có khả năng sống lại. Huống chi bây giờ còn là suy đoán, nói không chừng một hồi Bạch Ngọc liền tự đi ra.”

Phượng Nhan quăng qua một đôi mắt phượng rét lạnh, “Nếu Bạch Ngọc chưa trở về, đến lúc đó chết không đối chứng. Huống chi Bạch Ngọc tuy rằng chỉ là một con thỏ, nhưng Tiêu bảo chủ cũng biết ta rất thích... hiện tại...”

Tiêu Lạc Ngọc bắt đắc dĩ “Phượng tiên tử, Tiêu mỗ sẽ tận lực bồi thường. Không biết Phượng tiên tử có yêu cầu gì?” Tóm lại hẳn sẽ không để cho người khác giết Canh Tinh, hiện tại ai cũng không thể khiến cho Hoa Diệc Khê thương tâm.

“Ta không có yêu cầu gì, chỉ cần Bạch Ngọc.” Phượng Nhan cười lạnh nói. “Tiêu bảo chủ nếu muốn bồi thường, vậy trả Bạch Ngọc cho ta.”

Tiêu Lạc Ngọc có chút tức giận, hẳn chỉ cảm thấy Phượng Nhan cố ý gây sự. Trước kia hẳn như thế nào lại cảm thấy Phượng Nhan ôn nhu thiện lương? Trên người Phượng Nhan có không ít bí mật, Tiêu Lạc Ngọc cũng không muốn đột nhiên trở mặt với nàng.

Hoa Diệc Khê ngược lại khê thở phào, chỉ cần Tiêu Lạc Ngọc không cần tính mệnh Canh Tinh, vậy cũng không cần lo lắng. Đứng dậy lạnh lùng nói “Có người chứng minh Canh Tinh ăn thỏ của người sao?”

Phượng Nhan vốn dĩ cũng không chú ý Hoa Diệc Khê, bởi vì nàng biết Hoa Diệc Khê đã mất đi nội lực, mãi cho đến khi Hoa Diệc Khê mở miệng, Phượng Nhan cùng Thi Kỳ Nhi mới cảm thấy hàn ý nói không nên lời.

Đây là lần đầu tiên sau nhiều ngày Hoa Diệc Khê nói chuyện cùng người ngoài, Thi Kỳ Nhi trước gặp y vài lần, nhưng mỗi lần y đều lạnh lùng không lên tiếng, lúc này đây mới phát hiện trên người y thế nhưng nổi lên sát ý nhẹ nhàng.

Người này sẽ lập tức vùng kiếm lại đây.... Thi Kỳ Nhi nghĩ.

Hoa Diệc Khê vỗ vỗ đầu Canh Tinh, hai mắt lạnh như băng, tựa hồ đang suy nghĩ làm sao giết chết hai người. Phượng Nhan cảm thấy lạnh run. Hoa Diệc Khê lộ vẻ thiếu nhẫn nại, y không thích để ý tới người khác, cũng lười can thiệp.

Tựa hồ cảm giác Hoa Diệc Khê không kiên nhẫn, Tiêu Lạc Ngọc cười “Nếu tiên tử nói như vậy, Tiêu mỗ cũng không biết làm thế nào.”

Sát ý trên người Hoa Diệc Khê càng ngày càng nặng, Canh Tinh tựa hồ cảm giác được sát ý của y, bộ dáng vốn có chút lười nhác bắt đầu thay đổi, đề cao thân mình, gắt gao nhìn chằm chằm Phượng Nhan.

Giây tiếp theo giây, Canh Tinh bò ra ngoài, nháy mắt quán lấy nàng. Nó có thể cảm giác được sát khí của Hoa Diệc Khê chủ yếu là đối với nàng.

Canh Tinh tuy rằng sống chưa lâu, nhưng thân mình cũng rất dài, đại khái dài bằng hai người trưởng thành, gắt gao quấn hai vòng trên người Phượng Nhan. Cái miệng há to hướng về mặt nàng.

Phượng Nhan thậm chí có thể nhìn thấy rằng Canh Tinh thật lớn, tựa hồ giây tiếp theo sẽ cắn tới.

“Dừng tay.” Một người xuất hiện, kéo Canh Tinh từ trên người Phượng Nhan xuống. Chỉ thấy Phượng Nhan phiêu dật như tiên tử bởi vì Canh Tinh quá nhiều mà trở nên có chút chật vật.

Người xuất hiện là Lâm Dương, một tay gã bắt lấy Canh Tinh, dùng sức kéo xuống dưới, sau đó vùng tay, ném Canh Tinh ra ngoài xa.

“Lạc Ngọc, huynh tại sao nhìn thấy cự mãng đã thương người mà chẳng bận tâm.” Lâm Dương cả giận nói. Canh Tinh nhanh chóng bò trở về, Hoa Diệc Khê cúi người kiểm tra, đầu Canh Tinh bị nắm hiện ra vài cái dấu bầm thật lớn, ngoài ra cũng không có gì đáng lo.

Tiêu Lạc Ngọc tại lúc Phượng Nhan bị Canh Tinh cuốn lấy theo bản năng định tiến lên, nhưng là bị Lâm Dương giành trước. Hắn nhìn thoáng qua Canh Tinh không ngừng cọ cọ Hoa Diệc Khê, hít sâu một hơi, tình huống phỏng chừng đã vượt qua dự đoán. “Canh Tinh là rắn, nó cảm giác được tiên tử có ý không tốt theo bản năng tiến hành công kích, nếu đắc tội chỗ nào mong rằng lượng thứ.”

“Thế cũng không thể có súc sinh đả thương người.” Lâm Dương cả giận nói “Huynh đang nghĩ gì? Che chở cho người này như vậy? Huynh không phải rất chán ghét y sao?”

Tiêu Lạc Ngọc nhìn thấy động tác Hoa Diệc Khê cứng ngắc một chút, tốc độ vuốt Canh Tinh cũng chậm lại.

Đời trước, hắn không thích nhất Hoa Diệc Khê cứ như vậy giết người không lý do, đối với bất luận kẻ nào cũng coi như rơm rác. Chính là hiện tại nhớ tới, lại cảm thấy đằng sau sự lạnh lùng này, là toàn bộ tình cảm đều dồn hết trên người mình.

“Húc Chi, những lời như vậy về sau chớ nên nói, làm Diệc Khê giận ta sẽ tìm huynh tính sổ.” Tiêu Lạc Ngọc cười nói, trong giọng nói có cảnh cáo thản nhiên. “Tiên tử muốn mạng Canh Tinh, nó tự nhiên cảm nhận được địch ý mới thành như thế. Tiên tử hà tất chấp nhặt cùng một con rắn.”

“Bản tiên tử đương nhiên sẽ không so đo với một con súc sinh, chỉ là muốn một lời giải thích thỏa đáng.” Phượng Nhan đáp, mới vừa nói xong liền phát hiện màu sắc ngón tay của mình trở nên vô cùng kỳ quái.

“Đây là...” Thi Kỳ Nhi ngờ ngợ, rồi sau đó đột nhiên phản ứng lại. “Có độc, con rắn kia có độc.”

Lâm Dương vừa nghe, lập tức nhìn bàn tay của mình, phát hiện bàn tay trở nên thâm đen. Loại hắc khí này bằng mắt thường có thể nhìn thấy tốc độ lan tràn lên cánh tay.

Canh Tinh có độc, Tiêu Lạc Ngọc đã biết trước, nhưng không nghĩ tới chỉ cần đụng tới cũng sẽ trúng độc.

Hoa Diệc Khê vỗ vỗ Canh Tinh đang cảm thấy ủy khuất, nhìn thoáng qua Tiêu Lạc Ngọc bên cạnh. Dựa theo tính tình của y giết là xong, y chỉ cảm thấy những người này âm ỉ muốn chết. Có điều người nơi này đều là những kẻ hăn tương đối để ý, y muốn suy xét cảm giác của Tiêu Lạc Ngọc.

Tiêu Lạc Ngọc vỗ vỗ bả vai y, “Diệc Khê, đây là độc gì, có giải được không?”

“Canh Tinh khi bị nguy hiểm trên người sẽ sinh ra độc tố, phát tác không nhanh, bốn ngày sau bọn họ mới có thể toàn thân thối rữa mà chết.” Hoa Diệc Khê nói.

Như vậy a! Trong lòng Tiêu Lạc Ngọc có chút tức giận, nhưng lúc này giết chết bọn họ cũng không thích hợp, dù sao hắn còn muốn tìm ra nguyên nhân bọn họ hại hắn. Buông tha họ lại có chút không cam lòng.

“Phương thức Tiêu gia bảo đãi khách, bản tiên tử hôm nay xem như thấy rõ.” Phượng Nhan nói “Tiêu bảo chủ, Phượng Nhan ở trên giang hồ tuy rằng danh khí không lớn bằng người, nhưng cũng không phải kẻ để người làm nhục như vậy. Danh tiếng Tiêu gia bảo trăm năm, liền bị phá hủy trong tay các người.”

Thi Kỳ Nhi cũng ngây ngẩn cả người, đứng ở một bên không dám lại gần. Lâm Dương sắc mặt có chút xanh mét. Trầm giọng nói “Lạc Ngọc, huynh đây là làm gì? Huynh muốn vì người này đối địch với chúng ta sao?”

Tiêu Vân vẫn luôn mặc kệ đứng ở phía sau, hắn từ nhỏ lớn lên tại Tiêu gia bảo, không thể chịu được có người nói vậy, nhện không được cãi lại “Phượng tiên tử, Lâm đại hiệp, các người đều là nhân vật có uy tín trên giang hồ, hôm nay sao không phân thị phi như vậy. Canh Tinh là rắn, nó trời sinh chính là ăn thỏ, ăn chuột, ăn gà, nó làm sao biết con thỏ là của Phượng tiên tử. Ăn rồi thì coi như là nó không đúng, Phượng tiên tử cũng không thể muốn giết nó a, trên giang hồ không phải đều nói oan oan tương báo khi nào mới dứt sao? Các người sao lại khó xử một con rắn như thế. Nó vì tính mệnh của mình mà phản kháng, đả thương người, lúc người khác đánh các người các người còn biết trả đũa mà?”

Tiêu Lạc Ngọc nhếch nhếch khóe miệng, không nói gì, Tiêu Vân thấy thế biết Tiêu Lạc Ngọc không giận, liền tiếp tục nói “Phượng tiên tử nói lại càng không đúng, Tiêu gia bảo tiếp đãi khách có chỗ nào không tốt. Người cùng Thi cô nương ở đây, chi phí ăn mặc đều là Tiêu gia bảo chi, toàn là đồ thượng hạng, thật nhiều người nói phi tử hoàng cung cũng không được như vậy đâu. Một ly trà của Phượng tiên tử, đều là dùng sương sớm trên đóa hoa buổi sáng. Ta biết đồ Bảo chủ tặng người, đủ loại kiêu dáng, chúng đều là vô giá.

Người vẫn luôn không đáp ứng bảo chủ, ta lại không thấy người cự tuyệt mấy thứ này bao giờ. Một viên nam châu trên đầu Thi cô nương, bao nhiêu người cả đời sờ không đến đâu.”

Tiêu Vân càng nói càng nhỏ giọng, “Cái gì hoa nhan kính, minh nguyệt châu, đều là bảo bối quý. Hoa công tử người ta, đều là đưa vật quý hiếm đến Tiêu gia bảo, một câu cũng không nói qua. Người thì sao? Tiêu gia bảo đối với người muôn vàn tốt, kết quả còn bị cho là không đúng.” Tiêu Vân còn có một câu chưa nói ra, hắn cảm thấy Phượng Nhan luôn luôn mập mờ làm giá, không đáp ứng Tiêu Lạc Ngọc cũng không cự tuyệt hắn, đồng thời, cũng không cự tuyệt người khác theo đuổi.

Một khi có người tốt hơn Tiêu Lạc Ngọc, Phượng Nhan lập tức sẽ bỏ qua Tiêu Lạc Ngọc. Đó cũng là nguyên nhân Tiêu Vân thích Hoa Diệc Khê hơn, bất luận ai xuất hiện, trong lòng y chỉ có một mình Tiêu Lạc Ngọc mà thôi.

“Người ...” Phượng Nhan tức giận, mà ngay cả sắc mặt Thi Kỳ Nhi cũng có chút kém.

Tiêu Vân lại nói thêm một câu “Nếu như thật sự cảm thấy Tiêu gia bảo không tốt, làm chi còn ngốc tại đây. Đem bảo bối chạy lấy người là được.” Tiêu Vân tâm tâm niệm niệm những đồ quý giá đó, hắn cảm thấy Tiêu gia bảo có tiền cũng không phải để tiêu phí như vậy a!

Tiêu Lạc Ngọc muốn cười, lại có chút tự giễu. Ngay cả Tiêu Vân đều có thể thấu hiểu sự tình, cổ tình hắn vẫn hoài không hiểu.

“Được rồi.” Tiêu Lạc Ngọc nói, cũng không răn dạy Tiêu Vân, xoay người nói với Hoa Diệc Khê, “Diệc Khê, giải độc cho bọn họ đi.” Nói xong nháy mắt với Hoa Diệc Khê.

Trên thế giới người hiểu rõ Tiêu Lạc Ngọc nhất, nhất định là Hoa Diệc Khê, lúc này hắn nghĩ cái gì y đều rõ. Có chút muốn cười, y gạt đầu, vỗ vỗ cái đầu to của Canh Tinh.

Canh Tinh hiểu ý, bắt đầu không ngừng đung đưa thân mình. Chỉ thấy thức ăn nguyên bản còn trong bụng chờ tiêu hóa lại rục rịch phun ra.

Một con chuột màu xám thật lớn phun ra từ miệng Canh Tinh, có nhiều chỗ đã bị dịch dạ dày ăn mòn, có nhiều chỗ da lông vẫn đầy đủ. Theo dịch dạ dày Canh Tinh, một vật nhộp nháp dính dính.

Hoa Diệc Khê nói. “Đem con chuột này cầm đi hầm, uống hết canh là có thể giải độc.”

Tiêu Lạc Ngọc nhìn con chuột không ra hình dạng, cũng hơi cảm thấy buồn nôn. “Như thế cũng chứng minh, Canh Tinh không ăn Bạch Ngọc, chỉ là một con chuột bình thường.”

“Cái gì?” Sắc mặt Phượng Nhan không khỏi trắng bệch, mà ngay cả sắc mặt Lâm Dương cũng khó nhìn. Hoa Diệc Khê vỗ vỗ Canh Tinh bởi vì nôn ra thức ăn mà cảm thấy khổ sở, quay đầu nói với Tiêu Vân “Đi nhà bếp lấy một con gà cho nó, phải sống.”

“Vâng.” Đây là lần đầu tiên Hoa Diệc Khê nói chuyện với hắn, Tiêu Vân vui tươi hơn hờ chạy đi. Tiêu Lạc Ngọc cũng có chút cao hứng, đó là yêu cầu đầu tiên của Hoa Diệc Khê, tuy rằng chẳng qua chỉ muốn một con gà.

Hoa Diệc Khê nói ra giải được, có ăn hay không liền mặc kệ, “Mệt mỏi, trở về nghỉ ngơi đi.” Y nói. Tiêu Lạc Ngọc vội vàng gạt đầu, sai một tên hạ nhân đi gọi Tiêu Mặc, để Tiêu Mặc theo bồi ba người Phượng Nhan.

Trên đường kéo Hoa Diệc Khê trở về, Tiêu Lạc Ngọc nhin không được cười ra tiếng “Diệc Khê, chiêu chính người này của ngươi thực lợi hại.” Hắn chính là muốn Hoa Diệc Khê cho bọn họ chịu chút khổ, không nghĩ tới y nghĩ ra biện pháp như vậy.

“Dịch dạ dày của Canh Tinh là giải được, ta có chế thành được hoàn.” Hoa Diệc Khê nói, cũng nhin không được bật cười.

Tiêu Lạc Ngọc nhìn gương mặt cười vui vẻ của y, tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều. Cầm tay Hoa Diệc Khê, “Diệc Khê, hiện tại người ta thích nhất, người quan trọng nhất với ta chính là ngươi.” Hắn không biết có thể yêu Hoa Diệc Khê hay không, cũng không biết có thể đáp lại tình yêu giống Hoa Diệc Khê hay không, nhưng sinh mệnh về sau, trừ bỏ Hoa Diệc Khê, không có người quan trọng hơn.

Mặt y nhất thời đỏ thành một mảnh, nhìn trái nhìn phải, ánh mắt không dám đối diện Tiêu Lạc Ngọc. “Ta đi xem vết thương của Canh Tinh.” Y nói. Bỏ tay Tiêu Lạc Ngọc ra chạy trốn. Không chạy được vài bước đã bị vấp đá suýt ngã, chạy thêm vài bước lại vướng trường bào của mình.

Y trước kia có thể lạnh nhạt xử lý cái hôn của Tiêu Lạc Ngọc, một là bởi vì y còn không có cảm giác hiện thực, hai là y cho rằng Tiêu Lạc Ngọc là ôm tâm tình ấy này đối diện với y.

Hiện giờ lời của Tiêu Lạc Ngọc lại khiến y không thể lạnh nhạt nữa.

Tiêu Lạc Ngọc khẽ cười, nếu như Hoa Diệc Khê bị người nhìn thấy như vậy, có thể hay không cảm thấy khó tin? Trên giang hồ Hoa các Các chủ thần bí nhất, thần y giết người nhiều nhất, thế nhưng sẽ giống tiểu hài tử chân tay luống cuống như vậy.

Hoàn chương 8.

9. Chương 9

Tiêu Lạc Ngọc đi vào Thính Tiêu các, Hoa Diệc Khê đang đùa nghịch mấy cái lọ trên tay y.

“Diệc Khê.”

không để ý đến hắn.

“Diệc Khê.”

vẫn không lên tiếng.

Tiêu Lạc Ngọc đi qua, xoay người Hoa Diệc Khê lại, mới phát hiện hiện tại khuôn mặt y đỏ bừng, trên tay cầm bốn nắm bình được, đang đổ cái này vào cái nọ, cái nọ lại đổ vào cái kia.

“Diệc Khê, được như vậy còn có thể dùng sao?” Tiêu Lạc Ngọc buồn cười.

“Ai nói không thể dùng.” Hoa Diệc Khê cúi đầu, lúc này mới nhìn đến thứ mình làm ra, nhú nhú mày, bỏ bình được trong tay xuống. “Lát nữa bảo Canh Tinh ăn.”

“Được rồi, không còn sớm nữa, đều đã sắp qua bữa trưa, muốn ăn cái gì? Không bằng hôm nay liền ăn thử nướng đi.”

Hoa Diệc Khê nhất thời cười ra tiếng. Chỉ chốc lát Tiêu Vân trở lại, cầm một con gà béo trong tay. Canh Tinh ăn một hơi, lúc này mới vừa lòng bỏ qua một bên phơi nắng.

“Có Canh Tinh thật tốt, về sau Tiêu gia bảo sẽ không có con chuột nào dám nháo loạn.” Tiêu Lạc Ngọc nói, rồi sau đó sai Tiêu Vân đi thông tri phòng bếp đem cơm trưa đến Thính Tiêu các, cơm chiều muốn thêm một phần thịt thử nướng.

Đã nhiều ngày Tiêu Lạc Ngọc ăn no uống say cùng Hoa Diệc Khê, tuy rằng y không béo ra, nhưng khí sắc thoạt nhìn tốt lên rất nhiều, đang lúc hắn cảm khái phải dưỡng cho Hoa Diệc Khê béo lên, Tiêu Mặc tiến vào Thính Tiêu các.

“Thiếu gia, giải được đã sai người đi nấu.” Tiêu Mặc cười ha ha nói. Tiêu Lạc Ngọc nghĩ đến con chuột hồi nãy, nhất thời cảm thấy rùng mình. Ngược lại Hoa Diệc Khê không phản ứng gì.

“Còn có, trưởng lão Cái Bang Lỗ Bình muốn gặp thiếu gia.”

Nghĩ đến Lỗ Bình có việc tìm mình, Tiêu Lạc Ngọc gật gật đầu, phân phó Tiêu Vân thêm một bộ bát đĩa.

Dựa theo ký ức đời trước, hiện tại giang hồ tuy rằng bình yên, nhưng nhanh thôi bình yên này sẽ bị phá vỡ, đầu tiên là Cái Bang có người trúng độc không rõ nguyên nhân, rồi sau đó có người phát hiện độc được đến từ một đại bang phái khác — Thanh bang. Chờ đến lúc người trong giang hồ bao vây tiêu trừ Thanh bang thì mới phát hiện Thanh bang cũng bị hãm hại, mà thủ phạm phía sau đã sớm ẩn cư – Tàng Kiếm sơn trang.

Tóm lại khi sự tình kết thúc, cuối cùng lại phát hiện Tàng Kiếm sơn trang cũng chỉ là quân cờ, hết thấy đều bởi vì một cái bảo tàng(kho báu) trong truyền thuyết.

Chỉ có điều thời điểm đó giang hồ đã trở nên hỗn loạn, Tiêu gia bảo mớ hồ trở thành thế lực lớn nhất trên giang hồ, Tiêu Lạc Ngọc cũng biết, Tiêu gia bảo có thể bảo trì không bị liên lụy, Hoa các đã xuất ra hết khí lực bảo hộ. Nhìn Hoa Diệc Khê một bên cúi đầu ăn cơm, Tiêu Lạc Ngọc nhìn không được nắm chặt tay y.

Lỗ Bình đến, làm bộ không thấy tay hai người nắm một chỗ. Có việc cầu người, hẳn đem tư thái bản thân hạ rất thấp. “Tiêu bảo chủ, Hoa thần y.”

“Trưởng lão khách khí, chúng ta lấy ngang hàng luận giao, huynh gọi ta một tiếng Tiêu lão đệ là được, ta gọi huynh một tiếng Lỗ đại ca.” Tiêu Lạc Ngọc nói, Tiêu Vân thông minh rót đầy ly rượu cho Lỗ Bình. Tâm Lỗ Bình càng thêm ổn định vài phần.

Chuyện Hoa Diệc Khê ở Tiêu gia bảo tuy rằng trên giang hồ người biết vẫn có, nhưng càng nhiều người không biết, Cái Bang là bang phái đệ nhất thiên hạ, tin tức đương nhiên linh thông, cũng biết địa vị Hoa Diệc Khê ở Tiêu gia bảo. Hẳn trước khi đến đều đã chuẩn bị sự tình lần này không dễ dàng thành công.

Thế nhưng nhìn tình hình hai ngày nay, cùng lời đồn đãi cực kì không giống nhau.

“Ta đây liền sắm khoái gọi đệ một tiếng Tiêu lão đệ.” Lỗ Bình cũng không phải người khách khí, “Lão đệ, ta tới đây là có một việc muốn nhờ.”

Tuy rằng trong lòng sớm biết rõ, bất quá Tiêu Lạc Ngọc vẫn là làm ra biểu tình kinh ngạc, “Đại ca xin cứ nói, có chuyện gì ta tất nhiên sẽ tận lực.”

“Là như vậy...” Lỗ Bình kể rằng Cái Bang đột nhiên có rất nhiều người nhiễm quái bệnh, đại phu bó tay không có biện pháp, cho nên muốn thỉnh Hoa Diệc Khê đến cứu trị.

Tiêu Lạc Ngọc hiểu rõ, nguyên nhân Cái Bang vội vã như vậy chủ yếu là bởi vì bang chủ Cái Bang cũng trúng độc, có điều bọn họ hiện tại còn không biết là trúng độc, đều tưởng quái bệnh.

Tiêu Lạc Ngọc nhíu mày, Lỗ Bình cả kinh trong lòng, cho rằng Tiêu Lạc Ngọc không chịu hỗ trợ. “Lão đệ, vi huynh tuy rằng không phải bang chủ, nhưng sự tình Cái Bang vẫn có thể làm chủ, hôm nay nếu có thể cứu trợ Cái Bang một lần, ngày khác Cái Bang nhất định hồi báo.”

“Đại ca nói quá lời, chuyện này vốn nên đáp ứng không thể thoái thác, chỉ là thân mình Diệc Khê không tốt, Tiêu gia bảo ở Trung Nguyên, tổng bộ Cái Bang tận Giang Nam. Ngựa xe mệt nhọc ta sợ y chịu không nổi.” Đây cũng không phải là Tiêu Lạc Ngọc thoái thác, đời trước hẳn có thể không để ý chuyện này, đời này tuyệt đối không có khả năng tái phạm.

“Này...”

“Như vậy đi, nếu là quái bệnh thì trước sẽ không đoạt mạng người, có thể hoãn mấy ngày nữa xuất phát, để ta chuẩn bị một ít đồ.”

Tiêu Lạc Ngọc có thể đáp ứng thống khoái như vậy, Lỗ Bình đã rất bất ngờ, đương nhiên là vội vàng đồng ý. Tiêu Lạc Ngọc dĩ nhiên cũng có quyết định của riêng hẳn, đã nhiều ngày cũng muốn đem Phượng Nhan tổng xuất Tiêu gia bảo, bằng không lưu lại bọn họ không biết sẽ dẫn đến nhiều loạn gì.

Bên này Tiêu Lạc Ngọc cùng Lỗ Bình nói chuyện với nhau vui vẻ, bên kia Phượng Nhan ở trong phòng phát hiện Bạch Ngọc đang ngủ, vung ống tay áo đem Bạch Ngọc vứt đến xa xa, oán hận ngồi xuống.

Lâm Dương nhìn thấy cảnh tượng này nhìn không được nhíu mày, nhưng cũng không nói gì thêm.

“Muội thấy Bảo chủ thật sự bị Hoa Diệc Khê mê hoặc hỗn phách rồi.” Thi Kỳ Nhi nói. Khóe miệng Lâm Dương lộ ra một nụ cười khinh thường, “Cái gì gọi là bị ma quỷ mê hoặc? Người chưa thấy qua Hoa Diệc Khê đối tốt với Tiêu Lạc Ngọc như thế nào sao? Nếu người là Tiêu Lạc Ngọc người chọn ai?”

“Hoa Diệc Khê dù tốt cũng là nam nhân, Bảo chủ không thấy ghê tởm sao?” Thi Kỳ Nhi cả giận nói.

Lâm Dương lắc đầu, nhìn trâm cài tóc trên đầu Thi Kỳ Nhi, “Ta thì không hề gì, ngược lại người phải vì chính mình suy nghĩ một chút, hiện tại tình huống này, người ở trong này gốc không được, rời Tiêu gia

bảo người tính đi đâu chứ? Còn có thể sống như thế nào?” Vươn tay xả hạ trâm cài trên đầu Thi Kỳ Nhi, “Chế tác thật tinh quý, trâm cài tóc này chắc phải ngàn lượng bạc nhỉ.”

“Người...”

“Đủ rồi, đều cầm miệng.” Phượng Nhan giận dữ. Thi Kỳ Nhi không dám hé lời, ngược lại Lâm Dương không hề gì nói “Ta ăn xong giải được trở về tiêu cục, các người tự mình lo liệu đi.” Dứt lời xoay người rời khỏi.

Trước không kể quá trình ba người ăn giải được, Lâm Dương dùng giải được xong, đêm đó liền từ biệt Tiêu Lạc Ngọc. Ngược lại Phượng Nhan cùng Thi Kỳ Nhi đều không có phản ứng gì.

Lại qua năm ngày, Thi Kỳ Nhi không biết nghe ai nói Hoa Diệc Khê muốn đi Giang Nam, còn đặc biệt đến Thính Tiêu các thăm dò.

Thời điểm Thi Kỳ Nhi tới, Tiêu Lạc Ngọc đang nghe Tiêu Mặc trình bày sổ sách của Tiêu gia bảo tháng này. Cho dù là võ lâm nhân sĩ, cũng phải có sinh kế. Từ lâu, trà quán, hiệu cầm đồ, khách điểm, bố trang, mấy trăm năm cơ nghiệp vẫn thực khổng lồ, trải rộng toàn bộ Trung Nguyên, ở Giang Nam cũng có không ít việc làm ăn.

Hoa Diệc Khê bên bờ hồ nhìn Canh Tinh ở trong nước du dương, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Tiêu Lạc Ngọc một cái.

Tiêu Mặc cũng đang làm sổ sách kết toán, ông biết về sau không cần nuôi Thi Kỳ Nhi cùng Phượng Nhan, có chút vui vẻ viết tới viết lui trên sổ sách.

“Hai nàng chi tiêu so với toàn bộ Tiêu gia bảo đều lớn hơn rất nhiều, đặc biệt Phượng tiên tử, trong kho phòng có thật nhiều đồ cổ thiếu gia đều đưa cho nàng. Đồ đều là lão bảo chủ lưu lại. Thi cô nương cũng vậy, vốn là vật phẩm trang sức để buôn bán, nói lấy liền lấy đi, tuyệt không khách khí.”

Tiêu Lạc Ngọc rốt cục biết Tiêu Vân cứ mãi mãi nhắc tới của quý giống ai rồi, Tiêu Mặc một bộ dáng thần giữ cửa, trước đây mỗi lần Tiêu Mặc báo cáo chi tiêu của Tiêu gia bảo với hắn, đều là về mặt không cam nguyền. “Khố phòng đều trống rỗng.”

“Được rồi, được rồi, về sau sẽ không vậy nữa.” Tiêu Lạc Ngọc khuyên giải an ủi. Hắn đối với tiền tài linh tinh, luôn luôn để ngoài mắt. Hoa Diệc Khê lúc trở về chỉ nghe thấy câu nói sau cùng của Tiêu Mặc “Chỗ ta có, muốn lấy lại đây hay không?” Hoa gia vẫn luôn là kinh thương thế gia, Hoa Diệc Khê tuy rằng không phải người thừa kế, nhưng vẫn có không ít phần, “Người muốn cái gì?” Y hỏi Tiêu Lạc Ngọc.

“Không cần nghe Mặc thúc nói lung tung, khố phòng đồ vật nhiều lắm, chẳng qua ông ấy một thứ cũng luyện tiếu xuất ra ấy mà.” Tiêu Lạc Ngọc kéo Hoa Diệc Khê qua, để y ngồi lên đùi của mình. Hoa Diệc Khê đỏ mặt khẽ cử động, cuối cùng an tĩnh lại, giống hệt con mèo nhỏ ngoan ngoãn ghé vào trong ngực Tiêu Lạc Ngọc.

“Xe ngựa mà ta muốn làm xong chưa?” Tiêu Lạc Ngọc hỏi.

“Ngày mai là xong, chỉ cần tu sửa một chút nữa.” Tiêu Mặc đáp. “Lão lui xuống trước.” Lúc ông bước ra, vừa lúc gặp Thi Kỳ Nhi. Ông có chút cảm giận nhìn thoáng qua bộ y phục mới cùng đồ trang sức tinh xảo trên đầu Thi Kỳ Nhi, xoay người bỏ đi.

Thi Kỳ Nhi có chút không hiểu tại sao, chỉnh lý y phục rồi đi vào.

Vào trong tiểu lâu, đối diện án thư, có thể nhìn thấy Tiêu Vân đứng bên cửa sổ tưới hoa, Tiêu Lạc Ngọc ôm Hoa Diệc Khê, cầm tựa lên vai y, tay trái ôm eo y, tay phải đang viết chữ. Hoa Diệc Khê vươn một bàn tay mài mực.

“Thi cô nương?” Tiêu Lạc Ngọc nghe được tiếng bước chân vốn tưởng hạ nhân, định không chú ý. Không nghĩ tới là Thi Kỳ Nhi. “Có việc?”

“Là như vậy, ta nghe nói Bảo chủ muốn đi Giang Nam, Phượng tỷ tỷ vừa lúc muốn về Phượng Tiên các, muốn hỏi Bảo chủ có thể tiện đường đi cùng.” Phượng Tiên các là do Phượng Nhan lập ra, chuyên thu nhận nữ đệ tử.

“Tiên tử đã ở Trung Nguyên lâu, ắt muốn trở về thôi.” Tiêu Lạc Ngọc nhếch miệng cười, “Vậy thì cùng nhau đi.” Dù sao trên đường hẳn sẽ vứt bỏ các nàng.

Thi Kỳ Nhi trộm nhìn Hoa Diệc Khê vẫn đang mài mực một chút, chậm rãi nói, “Kỳ Nhi quấy rầy đã lâu rồi, cũng nghĩ đi xem cảnh sắc Giang Nam, muốn cùng Phương tỷ tỷ tới Phương Tiên các một chuyến.”

Tiêu Lạc Ngọc gật đầu “Nhi nữ giang hồ tự nhiên là chí ở bốn phương. Ta cũng không giữ các ngươi nữa. Ngày mai giờ Thìn xuất phát.” Sắc mặt Thi Kỳ Nhi lập tức trở nên tái nhợt, cắn môi. “Vâng, vậy Kỳ Nhi trở về thu thập một chút.”

Thi Kỳ Nhi đi rồi, Tiêu Vân lại nhịn không được thăm mắng vài câu, Tiêu Lạc Ngọc cười mặc kệ hẳn.

Vào đêm, hai người sớm rửa mặt nằm xuống nghỉ ngơi. Tiêu Lạc Ngọc chỉ cảm thấy cho tới bây giờ đều chưa từng có sinh hoạt thả lỏng như vậy.

Ở trước mặt Hoa Diệc Khê, hẳn cái gì cũng không cần ngụy trang, lừa dối hay nghịch ngợm cũng có thể thoải mái biểu hiện. Trước kia chung quy hẳn cho rằng hai người là huynh đệ, không thể nào thành tình nhân, hiện tại xem ra mình trước kia nghĩ quá nhiều rồi.

Ôm Hoa Diệc Khê, Tiêu Lạc Ngọc không biết là có phải do mình tác động, cảm giác Hoa Diệc Khê béo lên một chút.

Trái sờ sờ, phải sờ sờ, Tiêu Lạc Ngọc khẳng định đúng là có béo lên. “Ngươi làm gì vậy?” Hoa Diệc Khê nhịn không được bắt lấy cái tay tác quái trên người.

Tiêu Lạc Ngọc hắc hắc cười hai tiếng, “Xúc cảm không tồi.” Hẳn dám thề với trời, lúc này hẳn hoàn toàn không có ý tưởng không đứng đắn gì, chỉ là muốn đùa Hoa Diệc Khê thôi.

Một tay cởi bỏ áo trong của Hoa Diệc Khê, nhẹ nhàng dò xét vào. Xúc cảm trơn mịn khiến Tiêu Lạc Ngọc có chút lưu luyến, ý tưởng muốn trêu đùa Hoa Diệc Khê sớm bay đến phương trời nao. Chỉ một bàn tay không đỡ thêm, Tiêu Lạc Ngọc dứt khoát đem cả người Hoa Diệc Khê ôm vào trong ngực, hai bàn tay bắt đầu giở trò.

Vẫn cảm giác có chút không đủ, bất luận sờ như thế nào vẫn thấy có loại xúc cảm không đủ. Cả người Hoa Diệc Khê đều cuộn trong lòng của hắn, giống như con mèo nhỏ hừ vài tiếng, thanh âm này rơi vào trong tai hắn, càng khiến loại không thỏa mãn này sâu thêm rất nhiều.

“Diệc Khê?” Tiêu Lạc Ngọc chỉ cảm thấy cổ họng bắt đầu khàn khàn. Bất chợt xoay người đem Hoa Diệc Khê đặt dưới thân.

Trong bóng đêm có thể nhìn thấy ánh mắt Hoa Diệc Khê sáng trong, tựa hồ có nước tràn ngập trong đó. Giống như ma chướng, Tiêu Lạc Ngọc cúi đầu, hôn lên cánh môi Hoa Diệc Khê.

Đây là lần đầu tiên hai người hôn môi, cả hai đều cảm thấy trong đầu ầm một tiếng, rồi sau đó liền đắm chìm trong cảm giác tốt đẹp này, không thể tự kiềm chế.

Tiêu Lạc Ngọc chỉ cảm thấy cho tới bây giờ đều không có uống qua thức uống ngọt lành như vậy, hẳn không ngừng làm sâu sắc nụ hôn này. Trong lòng khát vọng không ngừng gia tăng, hắn chỉ cảm thấy bên tai có một thanh âm tự nói với mình, không đủ, còn chưa đủ.

Hai người chỉ bằng bản năng, không ngừng khát cầu đối phương.

Hoa Diệc Khê nhận thấy nhiệt độ cơ thể của mình cao lên, Tiêu Lạc Ngọc cũng dần nóng lên. Thật lâu sau, Tiêu Lạc Ngọc rốt cục buông Hoa Diệc Khê ra.

“Ngủ đi.” Hắn nói. Thân thể hai người đều sinh ra biến hóa, Tiêu Lạc Ngọc biết, nhưng bây giờ còn chưa phải thời cơ. Hẳn còn chưa chuẩn bị tốt, hơn nữa cũng không muốn thương tổn đến Hoa Diệc Khê.

“Ừ...” Thanh âm Hoa Diệc Khê nhẹ nhàng, không nhẹ không nặng đánh vào trong lòng Tiêu Lạc Ngọc.

Hoàn chương 9.

10. Chương 10

Tiêu Lạc Ngọc vừa lòng nhìn xe ngựa trước mặt, chế tạo rắn chắc, chiều rộng của xe gấp đôi xe thông thường, vô cùng lớn, một nam tử trưởng thành nằm ngủ tuyệt đối không cần phải co hai chân.

Trong xe, vị trí bên hông có thiết kế một cái bàn nhỏ hình vuông, phía dưới bàn rộng ruột vừa lúc có thể đặt một ít đồ ăn. Bên trong mỗi một góc nhỏ đều được bao tơ lụa, vừa giúp thông khí trong mùa hè nóng bức lại vừa tránh bị va đập.

“Xe ngựa này trước do Quan đạo nhân thiết kế, hẳn đem bản vẽ cho ta. Sẽ không xóc nảy giống xe ngựa thông thường.” Quan đạo nhân là cao thủ giang hồ nổi danh về thiết kế cơ quan, Tiêu Lạc Ngọc cùng hẳn có một vài lần gặp gỡ.

Hoa Diệc Khê gật gù đầu, Tiêu Lạc Ngọc sai người cầm sách mà Hoa Diệc Khê thích đọc cùng một ít đồ ăn đặt dưới bàn. Tiêu Mạc chỉ huy hạ nhân không ngừng dọn đồ, Tiêu Lạc Ngọc đột nhiên nhớ đến điểm tâm đã bảo người làm để y ăn trên đường, nhưng còn chưa lấy lại đây.

“Diệc Khê, người ngồi chờ một lát.” Lập tức sẽ phải lên đường, Tiêu Lạc Ngọc nghĩ mình tranh thủ đi một chuyến. Đỡ Hoa Diệc Khê ngồi ở một bên, còn hẳn chốt lóe thân bay tới phòng bếp.

Phòng bếp Tiêu gia bảo nằm ở phía sau, Tiêu Lạc Ngọc đi vào sân trong nhà bếp, một đồng người đang vội vội vàng vàng làm đồ ăn.

“Bảo chủ.” Quản sự phòng bếp tên gọi Triệu Nhị, đã làm việc tại Tiêu gia bảo rất nhiều năm. Nhìn thấy Tiêu Lạc Ngọc vội hành lễ.

Tiêu Lạc Ngọc phát tay, “Điểm tâm ta muốn đâu?” Triệu Nhị có thể làm được quản sự tất nhiên giỏi việc sát ngôn quan sắc, mấy ngày nay thái độ Tiêu Lạc Ngọc đối với Hoa Diệc Khê hẳn đều thấy rõ, tự nhiên sẽ không dám chậm trễ.

“Bảo chủ, mới vừa làm xong, đang định đem cho ngài.” Triệu Nhị cười nói, trong tay cầm một cái thực hộp ba tầng, Tiêu Lạc Ngọc mở nắp hộp ra, tầng thứ nhất có hai đĩa, bên trong là điểm tâm nhiều màu.

Hắn vừa lòng gật đầu, vươn tay tiếp nhận điểm tâm. “Gọi người lấy một chút thực phẩm chín lại đây.”

“Vâng.” Triệu nhị vội vàng chạy đi, Tiêu Lạc Ngọc cầm thực hộp đứng ở bên ngoài phòng bếp chờ. Đột nhiên nghe được tiếng nói chuyện bên trong.

“Người nói Bảo chủ sao lại thay đổi bất thường, trước không phải rất thích Phượng tiên tử sao?”

“Chính là vậy đấy, đột nhiên bắt đầu xa lánh Phượng tiên tử, đi đối tốt với một người nam nhân. Phượng tiên tử người ta thực tốt a, sẽ cho chúng ta phần thưởng, đối nhân xử thế cũng ôn hòa, còn xinh đẹp. Cái tên nam nhân kia đều chưa thấy qua y cười một lần.” Một thanh âm khác đáp. “Người không nhìn bộ dáng thương tâm mấy ngày nay của Phượng tiên tử, thật đáng thương.”

“Thật không hiểu Bảo chủ nghĩ như thế nào nữa, nghe nói nam nhân cùng nam nhân cũng có thể sinh hoạt phu thê, chính là...” Thanh âm thấp xuống, sau đó biến thành cười ha ha. Rồi sau đó một giọng khác nói tiếp “Nghe nói so với nữ nhân còn thoải mái hơn, nam nhân kia nói không chừng dùng phương pháp gì...”

Người nói chuyện nữ có nam có, nói vài câu liền cười thành một đoàn. Thời điểm Triệu Nhị ra tới cửa, liền nhìn thấy Tiêu Lạc Ngọc sắc mặt xanh xám đứng bên ngoài, trong phòng bếp còn có vài tiếng hạ nhân nói giỡn.

Lòng hắn biết không xong rồi, lớn tiếng nói “Bảo chủ, ta lấy thực phẩm chín người muốn đến rồi đây.” Một tiếng này dọa chết những kẻ đang tán chuyện trong bếp, chạy ra nhìn thấy Tiêu Lạc Ngọc ngoài cửa, người nhìn ta ta nhìn người không biết như thế nào cho phải.

Tiêu gia bảo đối xử với hạ nhân luôn luôn khoan dung, bọn họ đều là rảnh rỗi vào phòng bếp tìm chút đồ ăn, thuận tiện cùng người nói chuyện phiếm. Nào biết lại bị Tiêu Lạc Ngọc bắt gặp như vậy.

“Các người là người trong viện nào?” Toàn bộ hạ nhân Tiêu gia bảo có trên vài trăm người, Tiêu Lạc Ngọc sẽ không nhớ rõ hoàn toàn. Không ai đáp lại, Tiêu Lạc Ngọc gật gật đầu, nói với Triệu Nhị: “Gọi Tiêu Mặc tới đây.”

“Vâng.”

Chỉ chớp lát, Tiêu Mặc đã chạy lại đây, ở trên đường Triệu Nhị đã nói cho ông biết sự tình. “Bảo chủ.”

“Cho bọn họ mỗi người mười lượng bạc, đuổi khỏi Tiêu gia bảo. Ta không ở đây mấy ngày, người toàn quyền phụ trách hết thấy sự vụ trong bảo, phạm là nói lung tung, đều đuổi hết đi. Nhận người mới cũng do người phụ trách.” Tiêu Lạc Ngọc phân phó.

“Vâng.” Tiêu Mặc nhìn thoáng qua vài người đứng bên.

“Bảo chủ, Bảo chủ cho chúng ta một cơ hội, xin đừng đuổi chúng ta đi.” Mấy người vừa nghe, lập tức khóc lên, đặc biệt là mấy tỷ nữ. Một bộ dáng khóc như hoa lê dầm mưa.

Tiêu Lạc Ngọc lạnh lùng liếc nhìn mấy người một cái, mang theo hai cái thực hạp rời đi, Tiêu Mặc trước kia đã cảm thấy hạ nhân của Tiêu gia bảo quá nhiều, phần lớn đều là nhận tiền mà lại lười làm việc, lần này rốt cục có thể thanh lý một chút. Cười tủm tỉm xuất ra khế ước tùy thân cùng bản tính và sổ sách, tách tách gõ bản tính tính rõ ràng.

Hoa Diệc Khê còn tại chỗ chờ hấn, tư thế đều không có một chút thay đổi, Canh Tinh ghé vào bên cạnh, tất cả mọi người không dám lại gần.

Để thực hạp vào trong xe ngựa, Tiêu Lạc Ngọc cẩn thận suy xét mọi thứ cần thiết đều tại nơi này, “Diệc Khê, lên xe nào. Chúng ta đi Giang Nam chơi.”

Đi theo xe ngựa tổng cộng có bốn chiếc, một chiếc là của Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê, cái này là xe ngựa đặc biệt, một chiếc là cho Lỗ Bình cùng Tiêu Vân chuẩn bị, còn có một chiếc chở một ít tạp vật, đều là Tiêu Lạc Ngọc mang theo ít đồ lặt vặt sợ trên đường Hoa Diệc Khê cần dùng đến. Tỷ như y phục cùng hòm thuốc. Chiếc xe cuối cùng, là xe ngựa của Phượng Nhan và Thi Kỳ Nhi.

Đi theo còn có hai mươi hộ vệ của Tiêu gia bảo, Tiêu Lạc Ngọc trước vẫn luôn là một mình hành tẩu trên giang hồ, lần này mang theo Hoa Diệc Khê, sợ có cái gì sơ xuất. Vì vậy liền mang hai mươi hộ vệ.

Một chuyến đi chậm rãi xuất phát từ Tiêu gia bảo, xe của Phượng Nhan đi theo sau cùng, trừ bỏ Phượng Nhan và Thi Kỳ Nhi, còn có một nha hoàn của Phượng Nhan. Tiêu Lạc Ngọc cũng không chú ý đến nha hoàn này vừa rồi cũng ở tại phòng bếp, là một trong số những người bị hấn đuổi đi.

Trong xe ngựa đầu tiên, Canh Tinh cuộn thành một cục ngủ say. Hoa Diệc Khê đang đọc sách, Tiêu Lạc Ngọc ôm y vào trong ngực, tay không thành thật sờ tới sờ lui trên người y.

Hoa Diệc Khê bất đắc dĩ, buông sách xuống. “Làm sao vậy?”

Tiêu Lạc Ngọc tựa đầu chôn ở trong cổ y, thanh âm rầu rĩ nói, “Không có việc gì.” Sau đêm đó hấn liền muốn ấp áp ôm ôm cộng thêm hôn hôn sờ sờ Hoa Diệc Khê, chính bản thân hấn cũng cảm thấy thực dọa người. Nhưng mà, lại nhịn không được.

Hoa Diệc Khê sờ sờ trán của hấn, “Sao cảm thấy nhiệt độ cơ thể người hơi nóng?”

Tiêu Lạc Ngọc nhịn không được chớp mắt, “Nóng? Đúng là có chút nóng.” Nhịn không được hôn hòm cổ Hoa Diệc Khê một hơi, “Người xem sách của người, không cần để ý ta.”

Hoa Diệc Khê đối với những lời Tiêu Lạc Ngọc nói luôn luôn là nói gì nghe nấy, lúc này tất nhiên gật đầu, tiếp tục đọc sách, Tiêu Lạc Ngọc tiếp tục trái hôn một chút, phải hôn một ngụm.

“Diệc Khê, người có muốn ăn chút gì hay không?” Vốn hấn bảo Hoa Diệc Khê không cần để ý tới chính mình, nhưng thời điểm y thật sự không để ý tới, lại cảm thấy nhàm chán. “Không nên xem sách nữa, chúng ta trò chuyện đi.”

Hoa Diệc Khê nghe vậy buông sách xuống, Tiêu Lạc Ngọc lấy ra thực hộp chứa điểm tâm từ dưới bàn. Lấy ra mấy món điểm tâm bên trong. “Người muốn đi chỗ nào chơi? Muốn về thăm Hoa các một thời gian không?” Tiêu Lạc Ngọc đề nghị.

“Nếu như đi ngang qua thì có thể trở về nhìn một chút.” Hoa các là môn phái thần bí trên giang hồ, được vật cùng sát thủ nổi tiếng hậu thế, thế nhân chỉ biết rằng Hoa các là do đương nhiệm Hoa các Các chủ sáng lập, chẳng biết kỳ thật Hoa các đã sớm tồn tại, chỉ có điều khi đó là một tổ chức tương đối rời rạc, sau khi Hoa Diệc Khê chinh đồn, biến thành Hoa các hiện giờ.

Tiêu Lạc Ngọc cầm lấy một khối điểm tâm dứt cho Hoa Diệc Khê, sau đó nhớ ra cái gì đó, có chút ủy khuất nói “Diệc Khê, người còn chưa từng dứt cho ta ăn.”

Mặt Hoa Diệc Khê lập tức đỏ giống trứng tôm, cầm lấy một khối hoa quả cao “Ăn a.”

Nhìn Hoa Diệc Khê đỏ bừng hai má, Tiêu Lạc Ngọc chỉ thấy trong lòng một sợi dây tên là lý trí lập tức đứt phứt, một hơi ăn luôn hoa quả cao trong tay y còn nhân tiện hôn lên tay y.

Nhai vài cái nuốt xuống điểm tâm, Tiêu Lạc Ngọc cười có chút tà khí “Ăn như vậy quả nhiên là mỹ vị.” Bộ dáng của hắn vốn cực kỳ tuấn lãng, mỉm cười như vậy càng tăng thêm vài phần tà mị.

“Ăn thì ăn, cười cái gì?” Hoa Diệc Khê quay đầu. Tiêu Lạc Ngọc cười lật người y qua hôn lên.

Hắc y bao trùm bạch y, môi răng tương giao.

Nói về mấy cỗ xe đằng sau, Lỗ Bình biết quan hệ giữa Tiêu Lạc Ngọc và Hoa Diệc Khê, tự nhiên sẽ không ngồi cùng một chiếc xe ngựa với bọn họ, Tiêu Vân là theo trên đường hầu hạ Hoa Diệc Khê, lúc này hai người ở trong xe thứ hai nghỉ ngơi nhàn rỗi, cũng tự tại, qua một hồi còn thành bạn vong niên của nhau.

Trên cỗ xe cuối cùng, Phượng Nhan nhắc lên màn xe, nhìn cảnh sắc bên ngoài. Thi Kỳ Nhi ở một bên cũng không nói một lời.

Một đường đi vội vã, đến giữa trưa Tiêu Lạc Ngọc hô ngừng bảo mọi người nghỉ ngơi, Phượng Nhan cũng được nha hoàn đỡ xuống xe. Hộ vệ dọn dẹp một vùng đất trống cho mọi người nghỉ ngơi. Đưa ra một ít lương khô phân cho tất cả mọi người.

Lỗ Bình cùng Tiêu Vân ở trên xe vừa tán gẫu vừa ăn rất nhiều, cho nên lúc này cũng không đói bụng, liền khoát tay không nhận. Tiêu Lạc Ngọc sai hộ vệ bắc nồi nhóm lửa, đem thực phẩm chín mang theo cho vào nấu thành canh.

Đỡ Hoa Diệc Khê ngồi xuống một tảng đá, Tiêu Vân cầm chén múc canh, Tiêu Lạc Ngọc cho Hoa Diệc Khê uống canh lót dạ.

Ngược lại Phượng Nhan, trước giờ xuất môn đều là Tiêu Lạc Ngọc chuẩn bị tốt hết thấy, nàng sớm đã thành thói quen, hiện giờ ngân lượng tuy rằng mang theo rất nhiều, nhưng không mang theo chút thức ăn nào.

“Tiên tử không chê, thì cùng chúng ta ăn đi.” Tiêu Lạc Ngọc nói, Phượng Nhan cười đáp “Vậy làm phiền Tiêu bảo chủ.” Những khi Phượng Nhan cười, quả nhiên là một nụ cười trăm ngàn mị hoặc, năm đó Tiêu Lạc Ngọc chính là bị nụ cười này mê hoặc, một phát không thể vãn hồi.

Chính là hiện giờ, nụ cười này cũng không lưu lại trong mắt Tiêu Lạc Ngọc. Hắn quay đầu cười hỏi Hoa Diệc Khê “Ăn no rồi sao? Ta còn cho người mang theo một ít hoa quả, có muốn ăn một ít hay không?”

Hoa Diệc Khê gật đầu, Tiêu Vân kế bên đi tới cỗ xe ngựa thứ ba lấy hoa quả, tẩy rửa sạch sẽ đưa cho y. Tiếp nhận hoa quả, Hoa Diệc Khê ăn vài miếng, Tiêu Vân lại xuất ra khăn sạch để y lau tay.

Cơm trưa qua đi mọi người lại nghỉ ngơi một phen, sau đó mới tiếp tục lên đường. Bởi vì cần cứu người, cho nên tăng nhanh tốc độ, đi đường hai ngày, cho dù gặp được trấn điểm cũng không dừng lại. Những hộ vệ này là một tay Tiêu gia bảo bồi dưỡng nên, đều là cao thủ, đương nhiên sẽ không cảm thấy mệt. Lỗ Bình thì lại càng hạn không đến nhanh một chút, hiển nhiên cũng sẽ không mệt.

Hoa Diệc Khê thân mình kém nhất trong mọi người, nhưng được Tiêu Lạc Ngọc chiếu cố từng chút một, ăn uống đều do một mình hắn ôm lấy mọi việc, hơn nữa xe ngựa đặc chế tuy rằng so ra kém giường, nhưng quả thật cũng không cảm giác quá xóc nảy, tinh thần cũng không tệ lắm.

Khó chịu nhất chính là Phượng Nhan cùng Thi Kỳ Nhi, xe ngựa thực nhỏ, thời điểm đi vội xóc nảy lợi hại. Hơn nữa phần lớn thời gian ban đêm cũng chạy đi, cơ hồ không có thời điểm để ngủ nghỉ, hai ngày sau tiêu tụy không ít.

“Tiên tử, đi vội như vậy thân thể của người khả năng sẽ chịu không nổi, không bằng ở thôn trấn phía trước nghỉ ngơi một phen.” Lỗ Bình là một người thông minh, hẳn nhìn thấu ý định của Tiêu Lạc Ngọc.

Mà lúc này hẳn tất nhiên là giúp đỡ Tiêu Lạc Ngọc.

“Bản tiên tử không sao, cũng không thể trì hoãn thì giờ cứu người.” Phượng Nhan đương nhiên biết ý tứ Lỗ Bình, nàng cũng không biết vì sao phải đi theo Tiêu Lạc Ngọc, chỉ cho là chính mình chẳng qua có chút tức giận.

Lỗ Bình nghĩ thầm rằng lại không phiền đến người cứu người, bắt quá lời này đương nhiên không thể nói ra, “Tiên tử, còn vài ngày lộ trình, chúng ta chịu được, người khẳng định chịu không nổi. Huống chi tổng bộ Cái Bang ngay tại Dương Châu, người cứ chậm rãi đi, chờ đến Dương Châu tìm chúng ta cũng không muộn.”

Phượng Nhan cười lạnh trong lòng, trên mặt lại giấu giếm thanh sắc, “Đa tạ Lỗ trưởng lão, bắt quá ta cùng Thi muội muội đều là nữ tử yếu đuối, chỉ sợ trên đường gặp phải nguy hiểm.” Phượng Nhan giờ phút này sắc mặt tái nhợt, ngược lại thêm vài phần khiến người thấy liên thương xót. Chỉ là Lỗ Bình cũng không có tâm tư thương thức này.

Trong lòng hẳn phỉ báng vài câu Phượng Nhan thật không biết suy xét.

Hoàn chương 10.

11. Chương 11

Lại qua hai ngày đường, Tiêu Lạc Ngọc có chút lo lắng nhìn sắc mặt Hoa Diệc Khê. Hắn kéo tay Hoa Diệc Khê qua, truyền nội lực cho y.

“Diệc Khê, ta...” Trong lòng tự trách, một thân nội lực chính mình cũng thấy không rõ cao thâm cỡ nào cứ như vậy bị hủy, chỉ đơn giản bởi vì Phượng Nhan nói sợ Hoa Diệc Khê sẽ gây chuyện bất lợi với nàng.

Tiêu Lạc Ngọc biết lúc này oán hận Phượng Nhan, không bằng oán hận chính mình. Bởi vì người có thể làm cho Hoa Diệc Khê tự nguyện làm việc này, chỉ có hắn.

“Gân mạch của người, còn có thể chữa trị không?” Tiêu Lạc Ngọc hỏi. Hoa Diệc Khê lắc đầu “Ta không có cách nào nối liền, nếu mạnh mẽ cưỡng chế lập tức sẽ bị nội lực nghịch lưu mà chết, nếu như là sự phụ của ta nói không chừng có khả năng.”

“Tam Tuần lão nhân, ông ấy hiện tại ở đâu?” Tiêu Lạc Ngọc chưa từng gặp sự phụ Hoa Diệc Khê, người này là kỳ nhân đệ nhất trên giang hồ, là một thiên tài không xuất đầu lộ diện.

“Ta cũng không biết, sau mười ba tuổi chưa từng gặp lại người.” Hoa Diệc Khê bắt đầu kể, “Hoa các khi đó còn gọi Đoạn Trường môn, là do người để lại cho ta, chỉ nói một ngày nào đó sẽ gặp lại.”

“Ta phái người đi tìm hắn, nói không chừng Cái Bang có thể giúp đỡ.” Tiêu Lạc Ngọc nói, Hoa Diệc Khê gật gật đầu “Người muốn tìm người? Vì để chữa trị kinh mạch cho ta? Kỳ thật không có gì, ta đối với việc này không quá để ý.”

Tiêu Lạc Ngọc cười khổ lắc đầu, “Vậy Hoa các thì như thế nào? Người để ý sao?” Hoa Diệc Khê nghĩ nghĩ “Đây là sự phụ để lại cho ta, cũng rất coi trọng, người nếu thích có thể tặng cho người.”

“Vậy Hoa gia thì sao?”

Hoa Diệc Khê không biết Tiêu Lạc Ngọc hỏi cái này làm gì, thuận tiện nói “Hoa gia không phải của ta, người nếu muốn ta có thể đoạt cho người.”

Tiêu Lạc Ngọc thở dài, “Người a, vậy người để ý cái gì? Hoặc là nói, người thích cái gì?”

“Thích...” Hoa Diệc Khê đỏ lỗ tai, “Thích đọc sách, phổi được...” Vô thức kéo ông tay áo, “Hết rồi...”

“Thật sự hết rồi?”

“Thật sự không còn.”

“Vậy nếu là có một ngày ta không cho người phổi được thì sao?”

“Vậy không phổi....”

Tiêu Lạc Ngọc ôm lấy Hoa Diệc Khê, hẳn thực không rõ vì cái gì mình trước kia lại không thích người này, lại không thêm để ý người này. Có lẽ khi đó chính mình, thật là bị ma chướng.

Vào đêm, đoàn người đi vào một thôn trấn, Tiêu Lạc Ngọc nói với thủ lĩnh hộ vệ, “Hôm nay nghỉ ngơi một đêm ở nơi này.”

“Vâng, thiếu gia.” Ở bên ngoài hộ vệ đều tự giác gọi hắn thiếu gia.

Thôn trấn nằm trên quan đạo, so với thôn trấn khác phần hoa hơn rất nhiều, thời điểm đến đây đã vào đêm. Bởi vì có rất nhiều thương lữ lui tới thường xuyên, cho nên khách điểm vẫn chưa đóng cửa.

“Thiếu gia, khách điểm tốt nhất trong trấn ở phía trước, ta đã thuê một viện lạc.” Thủ lĩnh đám hộ vệ nói.

Khánh Hữu là khách điểm lớn nhất trong trấn, người lui tới ông chủ gặp qua không ít, hộ vệ kia vừa tới ông chủ đã biết nhất định là nhân vật lớn. Vội vàng tới cửa nghênh đón.

Một chiếc xe ngựa lớn hơn xe thông thường rất nhiều đậu ở cửa, ánh mắt chủ quán tinh tường phát hiện ngựa kéo xe đều là giống quý hiếm. Người đánh xe cũng mặc trang phục hộ vệ, hẳn cất roi ngựa trong tay, nhảy xuống xe ngựa vén màn xe lên.

Ông chủ chỉ thấy được một nam tử mặc hắc y nhảy xuống xe ngựa, thân hình nam tử cao lớn, khuôn mặt tuấn lãng, máu chốt là trên người còn có một loại khí tức của kẻ bề trên. Trong ngực của hắn ôm một người, nhìn bộ dáng nam tử ôm người kia, phải gọi là cực kỳ sủng ái.

“Vị đại gia này, đã chuẩn bị tốt viện lạc rồi, có cần chuẩn bị đồ ăn hay không.” Hắc vội vàng đi lên trước cười hỏi. Đột nhiên nhìn thấy một con mãng xà thật lớn bò xuống từ trên xe, kinh sợ hét lên một tiếng.

“Chuẩn bị bữa tối cho chúng ta, phải là nguyên liệu tốt nhất. Còn có nước ấm rửa mặt cho mỗi người.” Trả lời ông chủ chính là tiểu tư dáng vẻ thiếu niên trên chiếc xe thứ hai. Hắn đưa cho lão bản một khối vàng, “Phải nhanh một chút. Nhớ chuẩn bị thêm một con gà sống cho con rắn kia.”

“Không thành vấn đề.” Con mắt chủ khách điểm đều hí thành một đường, cũng không sợ rắn nữa, tiếp nhận khối vàng lau hai cái. Lúc này hắn phát hiện phía sau thiếu niên còn có một lão giả râu bạc, hai người cũng đi vào theo hắc y nam tử phía trước.

Bấy giờ nhân tình ông chủ sáng lên, hắn phát hiện cỗ xe ngựa cuối cùng có một thiếu nữ, thiếu nữ thoát nhìn có chút tiêu tụy, nhưng vẫn là xinh đẹp tuyệt trần. Rồi sau đó hắn trừng lớn hai mắt.

Đằng sau thiếu nữ, là một vị nữ tử bước xuống, hẳn cho đến nay chưa từng gặp qua nữ nhân đẹp như vậy, hẳn dụi dụi con mắt, cảm thấy mình gặp được tiên nữ.

Theo phía sau hai người là một nha hoàn, cũng đi vào. Ông chủ thật lâu mới lấy lại tinh thần, chỉ là nghĩ, nữ tử này đẹp như thế nhưng lại ngồi xe ngựa cuối cùng, người trong ngực hắc y nam tử không biết phải là bộ dạng tuyệt sắc cỡ nào?

Hoa Diệc Khê sớm đã ngủ, Tiêu Lạc Ngọc nhẹ tay nhẹ chân bước đi, sợ đánh thức y. Nhẹ nhàng đặt y lên giường đắp chăn cẩn thận, Tiêu Lạc Ngọc nhìn sơ qua căn phòng một chút.

So với Thính Tiêu các hiền nhân kém rất xa, nhưng coi như không tồi. Nhìn Hoa Diệc Khê ngủ say, trong mắt không khỏi hiện lên một tia yêu thương.

Tới cứu Cái Bang là hắn đơn phương quyết định, Hoa Diệc Khê hỏi cũng chưa từng hỏi qua một câu, hắn nói đi thì liền đi theo hắn, bảo nghỉ thì nghỉ. Một đường một nhọc, cũng chưa từng có một câu oán hận.

Cúi đầu hôn trán Hoa Diệc Khê, Tiêu Lạc Ngọc cảm thấy ông trời đối đãi với hắn không tệ.

“Thiếu gia, cơm tối đã xong.” Tiêu Lạc Ngọc bưng khay đi đến.

Tiêu Lạc Ngọc không nghĩ đánh thức Hoa Diệc Khê, nhưng mà hôm nay y ăn không nhiều, hắn nhìn thoáng qua bữa tối khách điểm này chuẩn bị, một phần cá hấp xì dầu, một đĩa thịt áp chảo, một đĩa rau xào lớn cộng thêm một tô canh gà.

Ném một miếng, mùi vị không tệ. Tiêu Lạc Ngọc gật gật đầu, bưng khay đến bên giường, đặt khay ở trên ghế kê bên, chính mình thì ngồi ở mép giường.

“Diệc Khê, dậy ăn cơm.” Hắn gọi Hoa Diệc Khê dậy, Hoa Diệc Khê dụi dụi mắt ngồi dậy, Tiêu Lạc Ngọc bưng bát cơm, cười nói “Không cần đứng lên, ta đút cho ngươi.” Nói xong, gắp một miếng cá đút cho Hoa Diệc Khê. Rồi sau đó lại đưa đi qua một miếng cơm.

Hoa Diệc Khê ăn vài miếng, dần dần tỉnh táo lại, “Ta cũng không phải người bệnh, ngươi cứ tự ăn của mình đi.”

Tiêu Lạc Ngọc liền dùng đũa ăn vài miếng “Ta cũng đang ăn đây! Hương vị thực không tệ.” Nói xong, bản thân hắn cũng cảm thấy gần đây mình càng ngày càng không đứng đắn.

Hoa Diệc Khê đỏ mặt, “Ta tự ăn.”

“Không cần, ta đút cho ngươi, trượng phu đút cơm cho nương tử, thiên kinh địa nghĩa.” Tiêu Lạc Ngọc nói. Sau đó mặt dày nói tiếp, “Phải ăn nhanh một chút, nghỉ ngơi thật tốt để ngày mai còn lên đường.”

Hoa Diệc Khê bắt đắc dĩ, đành phải tùy ý Tiêu Lạc Ngọc hồ nháo, hai người người một miếng ta một miếng ăn hơn nửa canh giờ, lúc này mới ăn xong. Buộc Hoa Diệc Khê ăn nhiều hơn nửa bát so với bình thường, Tiêu Lạc Ngọc lúc này mới vừa lòng.

Sau khi ăn xong tiểu nhị đưa tới nước ấm tắm rửa, bởi vì bồn tắm không đủ, chỉ có thể hai người dùng một cái. Tiêu Lạc Ngọc nghe vậy, trong lòng vui như hoa nở, còn thưởng cho tên tiểu nhị.

“Để tiết kiệm thời gian, chúng ta cùng nhau tắm.” Hoa Diệc Khê vừa muốn phản đối, Tiêu Lạc Ngọc nhanh cướp lời, “Phu thê cùng tắm là chuyện thiên kinh địa nghĩa.”

Nào có nhiều chuyện thiên kinh địa nghĩa như vậy, Hoa Diệc Khê bắt đắc dĩ, chính là đã theo bản năng không phản kháng hắn, đành phải gật đầu.

Tiêu Lạc Ngọc hai ba cái cởi sạch y phục, rồi sau đó lại cởi cho Hoa Diệc Khê, vốn định đánh giá một phen, nào biết Hoa Diệc Khê lòi tuột hắn vào trong bồn tắm luôn.

“Ta tới giúp ngươi chà lưng, đó cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa.” Tiêu Lạc Ngọc cười nói, đây là lần đầu tiên hai người thẳng thắn lỏa thể mặt đối mặt, Tiêu Lạc Ngọc hồi tưởng một chút cảnh sắc vừa nhìn thấy.

“Không cần, để tự ta.” Hoa Diệc Khê vội vàng đẩy Tiêu Lạc Ngọc ra.

“Nên như thế, tắm sạch sẽ sớm một chút rồi nghỉ ngơi.” Tiêu Lạc Ngọc nói, kéo Hoa Diệc Khê qua ôm vào trong ngực, khiến lồng ngực hai người dán cùng một chỗ, rồi sau đó tay vòng qua sau lưng, lấy khăn bắt đầu chà lưng cho y.

Nhịn không được liếm liếm lỗ tai Hoa Diệc Khê, Tiêu Lạc Ngọc có thể cảm giác được người trong ngực hắn co rụt một chút. “Đừng làm rộn.” Thanh âm so mèo kêu lớn hơn không được bao nhiêu.

Hiện giờ gần sát như vậy, da thịt càng cọ sát, Tiêu Lạc Ngọc không biết lúc nào đã ném khăn xuống, tay bắt đầu du tấu trên người Hoa Diệc Khê. Thỉnh thoảng hôn một cái trên người y.

“Diệc Khê...”

Hoa Diệc Khê cúi đầu, thấy không rõ biểu tình, y có thể cảm nhận được tay của Tiêu Lạc Ngọc, từ sau lưng chậm rãi trượt xuống, cuối cùng quỳn luyến tại bắp đùi. Y cũng có thể cảm giác được hơi thở Tiêu Lạc Ngọc càng ngày càng nặng nề, cũng làm cho y nhất thời nhận ra thân thể hắn biến hóa.

Tiêu Lạc Ngọc hôn y, một tay nắm ở thắt lưng y, một tay đi vào trước ngực. Hôn môi vuốt ve, Tiêu Lạc Ngọc buông tha đôi môi Hoa Diệc Khê, ngược lại hôn dần xuống cổ y.

“Lạc Ngọc...” Hoa Diệc Khê nhìn vào trong mắt Tiêu Lạc Ngọc, đã không còn ý tứ trêu đùa, mà là một loại cảm xúc càng trầm trọng. Y ôm lấy Tiêu Lạc Ngọc, nhẹ giọng nói “Ta có thể.”

Thân mình Tiêu Lạc Ngọc chấn động, trong nháy mắt nghe được câu nói này hắn cũng cảm giác được lý trí của mình đã sắp hỏng mất, nhưng vẫn áp chế kéo lại. Hắn giữ chặt tay Hoa Diệc Khê “Người giúp ta.”

Hoa Diệc Khê ngẩng đầu nhìn Tiêu Lạc Ngọc, trong mắt tràn đầy khó hiểu.

“Ta không nghĩ ở nơi này muốn người.” Tiêu Lạc Ngọc cười nói, vươn tay ôm lấy đầu Hoa Diệc Khê, để y tựa vào vai mình “Ta hy vọng cho chúng ta một đêm tân hôn khó quên.”

Hoa Diệc Khê gật gật đầu, vươn tay nắm chặt thứ đã muốn đuổi thẳng dâng trào của Tiêu Lạc Ngọc. Hắn nhìn không được hừ một tiếng, cũng cảm vật nóng rực của y.

Tiếng thở dốc hòa lẫn vào nhau, không ngừng kích thích thần kinh hai người, càng ma xát càng nóng cháy, cuối cùng trong bồn nước ấm nóng cùng đạt tới cao trào.

Hoa Diệc Khê tựa vào trên người Tiêu Lạc Ngọc, cả người đều mềm nhũn, Tiêu Lạc Ngọc cũng há miệng thở dốc, bế y ra khỏi bồn nước.

Sắc mặt hai người đều có chút đỏ, thu dọn xong Tiêu Lạc Ngọc ôm Hoa Diệc Khê nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, bọn hộ vệ sớm đã dậy bắt đầu rửa mặt chải đầu, Tiêu Vân cũng bừng chậu đồng ở trước cửa chờ Tiêu Lạc Ngọc gọi hắn. Đợi hồi lâu cũng không thấy phòng trong có động tĩnh.

Đang lúc hắn nghi hoặc, cửa phòng mở ra, Tiêu Lạc Ngọc đi ra. Tiếp nhận nước trong tay hắn “Không có việc gì, người cùng bọn họ ăn cơm đi.” Nói xong lại vào trong phòng.

Trong phòng một cỗ khí tức nồng đậm kéo dài chưa tiêu tan, Hoa Diệc Khê đỏ mặt mặc y phục.

Đều là nam tử, đương nhiên là biết tầm quan trọng của nhu cầu, buổi sáng Tiêu Lạc Ngọc sớm đã tỉnh, nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua có chút thực tùy tri vị, lôi kéo Hoa Diệc Khê lại tới một lần nữa. Hoa Diệc Khê dĩ nhiên sẽ không nói không, đành phải đi cùng Tiêu Lạc Ngọc.

Khiến Tiêu Lạc Ngọc nhìn không được trừ bỏ loại cảm giác này, còn có vẻ mặt ửng hồng của Hoa Diệc Khê sau đó. Mềm mềm ghé vào trên người hắn, mê hoặc nói không nên lời. Hắn cảm thấy rất có thể một ngày đó mình thật sự nhìn không được, ăn luôn Hoa Diệc Khê.

Mà Tiêu Vân chỉ cảm thấy sáng nay Tiêu Lạc Ngọc có loại cảm giác xuân phong đắc ý, hay là nói tiểu nhân đắc chí mới đúng?

Hai người thu thập xong, cũng xuất môn cùng mọi người dùng bữa sáng.

Chủ khách điểm đã sớm chờ, hy vọng nhìn rõ dung nhan tuyệt sắc của người trong ngực hắc y nam tử là cỡ nào, sau khi trông thấy Hoa Diệc Khê, nhìn không được há to miệng.

Dáng vẻ là không tồi, nhưng mà cách hai chữ tuyệt sắc còn kém nhiều, mấu chốt là, hóa ra lại là nam nhân. Mà nhìn bộ dáng lôi kéo của hắc y nam tử, trong đầu chủ quán đột nhiên hiện lên bốn chữ lớn “Đoạn tụ chi phích”. Hắn rung mình một cái.

Hắn thấy hai người kia ngồi một bàn riêng, hắc y nam tử còn không ngừng gấp đồ ăn cho đối phương, cuối cùng thậm chí bắt đầu đút cơm cho đối phương.

Rồi sau đó hắn lại trông thấy hai nữ tử hôm qua đi ra, phía sau nha hoàn kia đi theo. Hai người cũng ngồi một bàn khác, nha hoàn đứng ở một bên. Nhìn bộ dáng hai nữ tử xinh đẹp thảnh thơi nhìn về phía hắc y nam tử, hắn không khỏi lắc đầu. Nghĩ thầm rằng thậm chí có người không cần cô nương xinh đẹp, cứ vậy thích một người nam nhân, không nghĩ ra a!

Hoàn chương 11.

12. Chương 12

Nghỉ ngơi một đêm, khí sắc mọi người tốt hơn rất nhiều, Tiêu Lạc Ngọc hạ lệnh lên đường với tốc độ cao nhất. Rốt cục ba ngày sau đến Dương Châu.

Hoài tả danh đô, trúc tây giai xứ (*), Dương Châu vẫn luôn là địa phương được văn nhân mặc khách ca tụng, giữa mùa hoa khói xuôi dòng Dương Châu, lúc này tuy rằng đã là mùa hè, nhưng cảnh sắc nơi đây vẫn tươi đẹp như cũ.

(*)Hai câu trong bài thơ Dương Châu mạn – Khương Quỳnh

Đến Dương Châu, Phượng Nhan không còn có lý do đi theo, đành phải cáo từ.

Tổng bộ Cái Bang đóng trong một trang viên tại thành bắc Dương Châu, khi đoàn người Tiêu Lạc Ngọc tới nơi, chỉ thấy trong trang viên người đến người đi vô cùng bận rộn.

“Lão trưởng lão người đã trở lại, trong thư không phải nói mời thần y đến sao? Thật tốt quá? Thần y ở đâu?” Một thiếu nữ lại gần, lôi kéo Lỗ Bình bắt đầu hỏi.

Lỗ Bình có chút bất đắc dĩ “Từ nhi, không được vô lễ.” Rồi sau đó nói với Tiêu Lạc Ngọc “Tiêu bảo chủ, đây là nữ nhi của bang chủ, Lý Từ. Từ nhi, đây là Tiêu Lạc Ngọc Tiêu gia bảo Bảo chủ. Vị này chính là Hoa Diệc Khê Hoa thần y.”

Tiêu Lạc Ngọc có thể thấy được Lỗ Bình rất sủng ái Lý Từ, người thiếu nữ này ngày sau này cũng sẽ trở thành nhân vật tài giỏi trên giang hồ, quan trọng là làm người ngay thẳng, đời trước thời điểm vây công hắc, chỉ có Lý Từ nói Tiêu Lạc Ngọc có ân với Cái Bang, không thể lấy oán trả ơn. Tuy rằng không có tác dụng gì, nhưng so với đám tiểu nhân kia đã tốt hơn rất nhiều.

“Tiêu bảo chủ hảo, Hoa thần y người mau đi xem người bệnh trong bang, cứ ngủ mãi không tỉnh, toàn thân càng ngày càng cứng.” Dứt lời liền kéo tay Hoa Diệc Khê.

Nào biết giữa chừng đã bị Tiêu Lạc Ngọc ngăn cản “Lý cô nương xin đi trước dẫn đường, chúng ta cùng đi xem thử.” Không dấu vết chặn ngang tay Lý Từ.

Lý Từ là một người không có tâm tư, cũng không cảm thấy không thích hợp, cao hứng đi trước dẫn đường. Ngược lại Lỗ Bình lắc đầu. Nhẹ giọng nói “Tiêu bảo chủ bỏ quá cho, Từ nhi trời sinh đã như thế, có chút nhanh mồm nhanh miệng.”

Tiêu Lạc Ngọc lắc đầu, hắc cũng không biết mình nghĩ gì nữa, nhìn thấy Lý Từ muốn kéo Hoa Diệc Khê, thân thể liền tự động phản ứng.

Bệnh trạng của người bệnh trên đường Lỗ Bình đã nói sơ qua, đời trước là Hoa Diệc Khê một mình tới, Tiêu Lạc Ngọc sau mới nghe người trong Cái Bang kể lại một ít, nhưng cũng không được đầy đủ, chỉ biết là trúng độc.

Đi vào phòng bệnh an trí sẵn, Lý Từ trước đẩy cửa bước vào.

“Lúc Lão trưởng lão đi là hai mươi người nhiễm bệnh, hiện tại đã có năm mươi người.” Lý Từ nói, thu hồi tươi cười “Cha ta là người đầu tiên nhiễm bệnh, những người khác đều là trưởng lão trong bang cùng đàn chủ.”

“Tin tức này còn có ai biết?” Tiêu Lạc Ngọc hỏi.

Lý Từ lắc đầu “Chúng ta đã cố hết sức không cho chuyện này truyền ra, nhưng đã có vài môn phái bắt được tin tức, nghe nói có mấy bang phái muốn nhân cơ hội này cướp lấy võ công Cái Bang. Trong đó Thanh bang là vội vã nhất, ta nghe bang chúng nói Bang chủ Thanh bang đã mang theo thủ hạ tới Dương Châu rồi.”

Đời trước chính là bởi vì Thanh bang phản ứng quá nhanh, khiến cho rất nhiều người đều tưởng Thanh bang hạ độc thủ, hơn nữa trên giang hồ còn có vài môn phái cũng trúng độc tương tự, Thanh bang trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Sau đó Thanh bang bị tiêu diệt, đại bang phái tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, cuối cùng lâm vào họa diệt bang.

Giúp hay không giúp Thanh bang, Tiêu Lạc Ngọc còn đang suy nghĩ. Dựa theo kinh nghiệm đời trước, trận phong ba này cuối cùng Tiêu gia bảo cùng Thiết Sa môn và Đạo khách tán trở thành người thắng, tìm được kẻ hạ độc thủ sau màn, hơn nữa tìm được bảo tàng thần bí trong truyền thuyết.

Sau lại vì yên ổn vô lâm, hắn cùng với Thiết Sa môn Môn chủ, Đạo khách tán ba người chia đều bản đồ, phân biệt bảo quản.

Nghĩ đến đây, Tiêu Lạc Ngọc đột nhiên ngậy ngẩn cả người. Hắn tuy rằng không có hứng thú với bảo tàng, nhưng bởi hứa hẹn vẫn cất giấu bản đồ, sau khi đạt được bản đồ, hắn cùng Phượng Nhan đánh hôn, đuổi Hoa Diệc Khê đi, rồi sau đó chính là tẩu hỏa nhập ma.

Chẳng lẽ...

Là vì đồ trong bảo tàng này?

Nhìn thấy Tiêu Lạc Ngọc đột nhiên sững sờ ở nơi đó, Hoa Diệc Khê có chút không hiểu, vươn tay kéo kéo hắn, Tiêu Lạc Ngọc lúc này mới lấy lại tinh thần, trông thấy ánh mắt lo lắng của Hoa Diệc Khê, cười nói với y, “Ta không sao, đi xem bệnh cho bọn họ, ta ở chỗ này chờ người.”

Hoa Diệc Khê gật đầu, lúc này mới đi khám bệnh cho mọi người. Tiêu Lạc Ngọc chỉnh lý xong tinh thần, bất luận là nguyên nhân cái gì, cả đời này hắn cũng sẽ không để cho sự tình tái diễn. Bất quá bởi vì bảo đồ cũng là một suy luận hợp lý, dù sao Phượng Nhan làm hắn phát điên sau đó điều khiển hắn đi giết người, mà Thiết Sa môn Môn chủ cùng Đạo khách tán cũng là tuyệt đỉnh cao thủ đương thời.

Tiêu Lạc Ngọc tự giễu khẽ cười, hắn đối với Phượng Nhan muôn vàn tốt, cuối cùng lại bại vì một cái bảo đồ. Nhận ra điều này khiến một chút lưu luyến trong lòng hắn với Phượng Nhan cuối cùng cũng tan biến hết.

Nhìn Hoa Diệc Khê xem mạch cho người khác, lãnh ý trong mắt Tiêu Lạc Ngọc dần dần biến mất, cả đời này, hắn muốn cùng người kia sống thật vui vẻ. Cũng muốn thật thật thật tốt với người này.

Hoa Diệc Khê nhin không được nhieu mầy, liên tiếp thay đổi vài người xem mạch. Lỗ Bình có chút lo lắng nhìn y, muốn hỏi ý kiến lại sợ làm gián đoạn Hoa Diệc Khê chẩn bệnh.

“Bọn họ trúng độc.” Hoa Diệc Khê nói.

“Quả nhiên là vậy sao?” Lỗ Bình sớm đã hoài nghi có phải trúng độc hay không, hắn nhìn Hoa Diệc Khê “Hoa thần y, thỉnh ngài cứu trị, ngày sau Cái Bang ta nhất định không quên đại ân đại đức của ngài.”

“Là Lạc Ngọc muốn cứu các người, không quan hệ với ta.” Hoa Diệc Khê hồ hững đáp, đi đến bên cạnh bàn bắt đầu viết phương thuốc. “Dùng nồi lớn sắc cạn, một ngày uống ba lượt.”

“Như vậy là có thể khỏi?” Lỗ Bình có chút giật mình.

“Có thể.” Trong mắt Hoa Diệc Khê có lãnh ý, tùy tay vứt cho Lỗ Bình một cái bình sứ “Hòa với nước mỗi người một chén.” Nói xong đi về bên người Tiêu Lạc Ngọc.

Đây là lần đầu tiên Lỗ Bình nói chuyện cùng Hoa Diệc Khê, mỗi lần trước đều là giao tiếp với Tiêu Lạc Ngọc. Hắn lau lau mồ hôi trên trán, không biết Hoa Diệc Khê sao lại có sát ý lớn như vậy. Mà khi y trở về bên người Tiêu Lạc Ngọc, nháy mắt lại trở nên nhu thuận.

“Tiêu bảo chủ, ta đã sai người chuẩn bị khách phòng, hắn phải ở lâu mấy ngày, xin để Cái Bang làm tận chức trách chủ nhà.” Lỗ Bình nói, Lý Từ ở một bên gật đầu.

“Vậy làm phiền.” Tiêu Lạc Ngọc cười nói, kéo Hoa Diệc Khê đi ra ngoài. Vừa đi vừa bảo, “Hôm nay nghỉ ngơi một chút, ngày mai chúng ta đi dạo một vòng Dương Châu, thế nào?”

Hoa Diệc Khê gật đầu “Được.” Phía sau Lỗ Bình lại một lần nữa lắc đầu, lúc này lại giống hệt con mèo nhỏ, vừa rồi sao lại biến thành rắn hổ mang?

Vừa nghĩ tới rắn, mới nghĩ đến Canh Tinh còn ở trong xe ngựa, trong lòng hắn cả kinh, chợt nghe bên ngoài tiếng hét vô cùng lớn “Rắn a, nhanh bắt lấy nó.”

Đệ tử Cái Bang cũng không giống mấy người Phượng Nhan, nhìn thấy rắn liền thấy được một nỗi canh rắn tràn đầy, một đám xoa tay, đều muốn bắt lấy Canh Tinh.

“Không được không được...” Lỗ Bình vội chạy ra ngoài. Lúc hần ra đến nơi, đã có hai người trúng xà độc, hần nhớ đến biện pháp giải độc cho Phượng Nhan, lại vừa bực mình vừa buồn cười.

Hần mặt dày mày dạn đi cầu Hoa Diệc Khê, Hoa Diệc Khê lại ném cho hần một cái bình, “Một người một viên.”

Tại Dương Châu chơi mấy ngày, người của Cái Bang nhờ được của Hoa Diệc Khê đều biến chuyển tốt, tuy nhiên Bang chủ lại vẫn hôn mê như cũ.

“Hần trúng độc quá nặng, chỉ uống được là không có khả năng khỏi hần.” Hoa Diệc Khê nói.

“Vậy phải làm như thế nào?” Tiêu Lạc Ngọc hỏi.

Câu hỏi là của Tiêu Lạc Ngọc, Hoa Diệc Khê tự nhiên ôn nhu hơn, kiên nhẫn nói “Ta thi châm cho hần, rồi sau đó phối được uống hai ngày. Độc này kỳ thật không khó trị, mấu chốt là trong võ lâm chưa từng xuất hiện qua mới không ai biết cách giải.”

Lỗ Bình nhìn Tiêu Lạc Ngọc, hần cười lắc đầu, “Vậy thi châm đi. Phải mất bao lâu?”

“Nửa canh giờ.”

Đuổi mọi người đuổi ra khỏi phòng, Tiêu Lạc Ngọc lưu lại bởi Hoa Diệc Khê. Y xuất ra bộ ngân châm lúc nào cũng mang theo bên mình, bắt đầu thi châm.

Dần dần, Tiêu Lạc Ngọc nhìn thấy trên trán Hoa Diệc Khê có mồ hôi nhỏ giọt, hần cầm khăn bắt đầu lau giúp y. Nửa canh giờ không ngừng thi châm, trên người bang chủ Cái Bang ghim đầy ngân châm dài ngắn khác nhau.

Chỉ có Hoa Diệc Khê biết, độc tố đã ngấm vào lục phủ ngũ tạng hần, đặc biệt khó có thể cứu trị, nhưng Tiêu Lạc Ngọc mong muốn, y sẽ cố hết sức hoàn thành.

“Hai canh giờ sau gỡ ngân châm xuống.” Hoa Diệc Khê nói, khẽ cười với Tiêu Lạc Ngọc.

“Trước mặc kệ những cái đó, nghỉ ngơi đã.” Tiêu Lạc Ngọc nhìn vẻ mặt Hoa Diệc Khê mỗi một, nhẹ nhàng ôm lấy y.

Ngoài cửa mọi người đang lo lắng chờ đợi, Lý Từ nhịn không được đi qua đi lại. “Như thế nào còn...” Lời chưa dứt, cửa mở, Tiêu Lạc Ngọc ôm Hoa Diệc Khê đi ra.

Lý Từ nhìn thoáng qua Hoa Diệc Khê nằm yên trong ngực Tiêu Lạc Ngọc, lúc này y nhắm hai mắt, an tĩnh ghé vào lồng ngực Tiêu Lạc Ngọc, nhu thuận vô cùng.

“Hai canh giờ sau chúng ta lại đến.” Nói xong phi thân bay lên, rất nhanh về tới gian phòng của mình. Đặt Hoa Diệc Khê lên trên giường đắp chăn cẩn thận cho y. “Ngủ một lát đi...”

“Ừ.” Hoa Diệc Khê cảm thấy có chút mỏi mệt, nhịn không được chậm rãi ngủ. Tiêu Lạc Ngọc an vị bên cạnh y cẩn thận nhìn gương mặt người này.

Y ngủ một canh giờ liền tỉnh lại, Tiêu Lạc Ngọc vẫn luôn ngồi ở bên giường nhìn y, Canh Tinh cũng bò lại trước người y làm nũng.

“Thời gian còn rất nhiều, có muốn ăn vài thứ hay không, muốn uống nước không?” Tiêu Lạc Ngọc hỏi, tiến đến trước mặt Hoa Diệc Khê nhìn vào mắt y, tựa hồ muốn xác nhận y không có việc gì.

Hoa Diệc Khê bị khuôn mặt gần trong gang tấc hù dọa, rồi sau đó chậm rãi đỏ mặt đáp “Không sao.”

“Thật sự.”

“Thật.” Y nhìn diện mạo tuấn kiệt của Tiêu Lạc Ngọc, đột nhiên cảm giác trong cơ thể có cái gì xao động. Nếu hai người hiện tại đã ở cùng một chỗ, như vậy — đơn giản hôn một cái không có vấn đề gì.

Hoa Diệc Khê nhịn không được tiến lại, hôn một cái trên mặt Tiêu Lạc Ngọc. Rồi sau đó đỏ mặt không lên tiếng. Tiêu Lạc Ngọc ngẩn người, sau đó khẽ nhếch khóe miệng.

“Diệc Khê, chúng ta đã là phu thê, muốn hôn thì hôn.” Nói rồi tùy tiện đem mặt ghé sát lại. “Hôn một cái.”

Mặt Hoa Diệc Khê đỏ lên nhin không được nói, “Không hôn, đang là ban ngày, giữa ban ngày ban mặt...”

“Cái gì mà ban ngày, chúng ta hiện tại ở trong phòng, huống chi chúng ta là phu thê, thân thiết là chuyện thường.” Tiêu Lạc Ngọc mừng thầm trong lòng. Hoa Diệc Khê đối với hắn tuy rằng tốt không thể tốt hơn, nhưng chưa bao giờ chủ động, khó khăn lắm mới chủ động một lần như thế nào cũng muốn ăn đủ —

“Hay là người căn bản không muốn hôn ta?”

“Không có...” Mặt Hoa Diệc Khê càng đỏ thêm.

“Vậy hôn một cái.” Tiêu Lạc Ngọc cảm thấy chính mình đường đường đại hiệp hiện giờ càng ngày càng lưu manh, nhưng mà không hề gì, dù sao đối tượng là Hoa Diệc Khê.

Y nhìn nhìn chung quanh, thấp giọng nói “Canh Tinh đang nhìn.”

“Canh Tinh là rắn, nó cái gì cũng không hiểu.”

“Vạn nhất nó hiểu thì sao?”

“Ta cho nó tìm một con rắn đực ghép đôi.”

“Nó chính là đực...”

Cuối cùng Hoa Diệc Khê vẫn khuất tùng dưới uy nghiêm của Tiêu Lạc Ngọc, chậm rãi ghé lại gần. Trong lòng hắn mừng rỡ nở hoa, Hoa Diệc Khê khó được một lần chủ động...

Chóp mũi đã sắp tiếp cận, cũng đã dính sát vào, Tiêu Lạc Ngọc sắp cảm giác được cánh môi mềm mại của Hoa Diệc Khê, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng la hét.

“Thanh bang đến...”

Hoa Diệc Khê sửng sốt, sau đó nhin không được nói, “Thanh bang đến, phỏng chừng có chuyện rồi.”

Tiêu Lạc Ngọc chỉ cảm thấy cánh môi kia vừa rồi như chuồn chuồn lướt nước chạm trên môi mình một chút, trong lòng hắn ngứa ngáy, thậm chí cảm thấy Thanh bang tới thật chẳng đúng thời điểm. Vươn tay ôm lấy Hoa Diệc Khê, cười nói “Diệc Khê, hôn người phải hôn như vậy.” Sau đó phủ lên.

Đầu lưỡi linh hoạt loạn múa trong miệng, Hoa Diệc Khê chỉ cảm thấy thân thể trở nên không tuân theo khống chế của mình, tựa như tảng băng dần dần nóng lên, hòa tan.

Tiêu Lạc Ngọc vốn định hôn một chút coi như xong, nào biết hôn một chút lại thành dừng không được, hai tay cũng bắt đầu không thành thật sờ tới sờ lui trên người Hoa Diệc Khê, cuối cùng dứt khoát cởi bỏ đai lưng.

Hắn đứng dậy nhìn người trước mắt, quần áo hỗn độn, lồng ngực trắng nõn toàn bộ đều lộ ra. Trong mắt mang theo một vũng thu thủy.

Mê muội phủ xuống, trên người Hoa Diệc Khê không ngừng hôn cắn. Lồng ngực trắng nõn phủ đầy dấu hôn hồng hồng, Tiêu Lạc Ngọc chỉ cảm thấy cảnh sắc trước mắt thế nào cũng nhìn không đủ.

Tiếp tục kéo xuống y phục, lộ ra đôi chân thon dài.

“Đừng nhìn...” Hoa Diệc Khê có chút quần bách, y sợ cơ thể đồng dạng như Tiêu Lạc Ngọc sẽ làm hắn sinh ra phản cảm.

“Thực đẹp, rất rất đẹp.” Tiêu Lạc Ngọc lên tiếng, vào lúc này bên ngoài cái gì mà Cái Bang, Thanh bang đều quăng hết khỏi đầu, Tiêu Lạc Ngọc chỉ muốn khỏi thân thể này vì mình khỏi vũ. Hắn một hơi ngậm vào vật nóng bỏng của Hoa Diệc Khê.

“A!” Hoa Diệc Khê đầu tiên là thở gấp một tiếng, rồi sau đó không ngừng bắt đầu trốn tránh, “Bẩn...”

“Sẽ không...ta cảm thấy rất mỹ vị.” Tiêu Lạc Ngọc cho tới bây giờ chưa từng nghĩ qua một người nam nhân thể nhưng làm cho hắn mê muội, há miệng phun ra nuốt vào vật nóng bỏng nơi hạ thân Hoa Diệc Khê.

Hoa Diệc Khê đã không cách nào suy nghĩ nổi nữa, chỉ có thể dưới thân Tiêu Lạc Ngọc không ngừng thở dốc, da thịt trắng nõn dần dần nổi lên một tầng hồng nhạt, hai mắt vô thần nhìn phía trước.

Biểu tính của y lúc này càng thêm khích lệ Tiêu Lạc Ngọc, đốc sức lấy lòng người dưới thân.

“A!” Hoa Diệc Khê rốt cục nhin không được phát tiết, ngón tay vô ý thức bắt lấy đệm giường, cần cổ thon dài trên không trung giữa ra tạo thành một đường cong mỹ lệ.

Hoàn chương 12.

13. Chương 13

Tiêu Lạc Ngọc lôi kéo tay Hoa Diệc Khê, thấp giọng nói “Diệc Khê, giúp ta.” Hoa Diệc Khê bình phục một chút hơi thở hỗn loạn, gương mặt nhìn Tiêu Lạc Ngọc trước mặt.

Lúc này Tiêu Lạc Ngọc trong mắt đã không thấy thanh minh, thay vào đó đều là dục vọng vô tận. Hoa Diệc Khê cười cười, chống đỡ thân mình, xoay người đem Tiêu Lạc Ngọc áp đảo dưới thân. Đồ mặt nói “Ta cũng có thể...” .

Tuy rằng sẽ ngại ngùng, tuy rằng sẽ mất mặt, nhưng y không thềm để ý. Trừ bỏ người trước mắt này, ai cũng không thể khiến y dao động tâm tình.

Hạnh phúc như vậy, dù chỉ là giây lát thoáng qua, Hoa Diệc Khê cũng không có nửa câu oán hận.

Ngoài cửa, Thanh bang đã sắp xông vào trong, Cái Bang tuy rằng nhân số nhiều, nhưng cao thủ đều vừa mới tỉnh lại, thân mình suy yếu. Trái lại Thanh bang tuy rằng nhân số không đông, lại đều là cao thủ.

Có điều Tiêu Lạc Ngọc mới không có tâm tư để ý tới chuyện bên ngoài, Hoa Diệc Khê đã phủ xuống làm theo động tác trước đó của hắn, hắn muốn nhắm mắt tỉ mỉ cảm nhận, lại muốn nhìn biểu tình lúc này của Hoa Diệc Khê. Loại mâu thuẫn này kích thích khuếch tán mọi cảm quan, hắn nhin không được vươn tay vuốt ve sợi tóc y, ngón tay hắn lướt qua mái tóc đen dài, trong lòng khê nảy lên một trận run rẩy.

Không biết qua bao lâu, Tiêu Lạc Ngọc chỉ thấy trước mắt một mảnh bạch quang, nhin không được khê hừ một tiếng.

Hoa Diệc Khê ho khan vài tiếng, vươn tay lau đi chất lỏng bên miệng. Mới định lên tiếng thì đã bị Tiêu Lạc Ngọc vươn cánh tay dài, ôm vào trong ngực, rồi sau đó là nụ hôn dài hít thở không thông.

Mùi vị trong khoang miệng khiến hai người có chút muốn ngừng mà không được, Tiêu Lạc Ngọc cảm giác được chính mình lại bắt đầu nóng cháy, hắn buông tha đôi môi Hoa Diệc Khê, ánh mắt y đã hóa thành một vùng xuân thủy. Nhin không được lưu luyến tại trước ngực y, làm cho y hừ nhẹ vài tiếng.

Tiêu Lạc Ngọc cảm thấy không thỏa mãn lưu luyến trên người Hoa Diệc Khê, tay cũng trượt xuống hướng nơi phía sau Hoa Diệc Khê —

Ngoài cửa tiếng la hét càng thêm trở nên gay gắt, Tiêu Lạc Ngọc cố ổn định hơi thở, mới để cho đầu óc của mình thanh tỉnh. Hắn hôn hôn trán Hoa Diệc Khê “Thời gian không đủ, thật sự là...” Nếu không phải nhớ rõ còn trị liệu cho Lý bang chủ, Tiêu Lạc Ngọc không dám khẳng định mình có thể có cái nghị lực chấm dứt này.

Hắn hít sâu một hơi, lấy qua y phục cho Hoa Diệc Khê, lúc này mới phát hiện y phục thể nhưng bị mình không cẩn thận xé rách, Tiêu Lạc Ngọc có chút bất đắc dĩ, mình háo sắc như vậy sao?

Cũng may trong phòng có y phục để thay, Tiêu Lạc Ngọc chạy tới cầm lên, “Ta giúp ngươi mặc.” Hơi có chút ý tứ lấy lòng, nói xong bắt đầu động thủ giúp Hoa Diệc Khê mặc ngoại y, chính là thời điểm mặc y phục lại tránh không được một trận động thủ động cước. Hắn lần thứ hai cảm thán nếu thời gian đủ thì tốt rồi, nhất định phải tìm thời điểm không bận gì ăn luôn Hoa Diệc Khê.

Lúc hai người ra khỏi phòng, tất cả mọi người cảm giác, Hoa thần y mặt sao lại đỏ như vậy a? Môi sao cũng có chút sưng mọng a? Còn có Tiêu Lạc Ngọc, sao điệu cười có chút lưu manh, còn có chút cảm giác dục cầu bất mãn?

“Bảo chủ.” Tiêu Hàn lên tiếng, lúc này Thanh bang cùng Cái Bang đã một lời không hợp vung tay đánh nhau, người Tiêu gia bảo đều không động thủ, Tiêu Lạc Ngọc cười cười, “Tách bọn họ ra.”

“Vâng.” Tuy rằng chỉ có hai mươi người, nhưng hai mươi người này võ công lại không kém, một đám xông lên đánh ngất mọi người, Tiêu Lạc Ngọc ôm Hoa Diệc Khê ở một bên nhìn, thực nhanh, Cái Bang cùng Thanh bang cảm thấy có gì không đúng, đều dừng tay nhìn Tiêu Lạc Ngọc.

“Tiêu bảo chủ, đệ đây là...” Lỗ Bình mở miệng đầu tiên.

Tiêu Lạc Ngọc lắc đầu, “Tiêu mỗ chỉ là không hy vọng nhìn các người tàn sát lẫn nhau.”

“Sao có thể nói tàn sát lẫn nhau, Thanh bang lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nói không chừng độc chính là do bọn họ hạ.” Trong Cái Bang có một người la lên, vừa nói xong tất cả mọi người có chút đồng tình gật gật đầu.

Tiêu Lạc Ngọc khẽ cười, “Lỗ trưởng lão, thuốc này cần phải hạ trong nước mới có thể công hiệu, so với tranh luận cùng Thanh bang người chết ta sống, không bằng điều tra một chút nước uống ngày thường của các người có vấn đề hay không, là ai cố ý làm loạn.”

“Ta cảm thấy lời Tiêu bảo chủ rất đúng, chúng ta vẫn nên điều tra rõ ràng rồi mới kết luận thì hơn.” – Lý Từ nói, thời điểm nói chuyện ánh mắt lại nhìn về phía Hoa Diệc Khê.

Bởi vì Tiêu Lạc Ngọc nhúng tay, Thanh bang cũng biết chuyện này không dễ dàng giải quyết như vậy, đành phải xám xịt lui đi. Cái Bang nể mặt Tiêu Lạc Ngọc cũng không ngăn trở.

Hoa Diệc Khê hồ hững nhìn những người này, lôi kéo Tiêu Lạc Ngọc nhanh đi rút châm cho Lý bang chủ, lại kê hai đơn thuốc. “Một ngày hai lần.” Y đưa phương thuốc cho Lỗ Bình, mọi người trong nháy mắt đã cảm thấy, sao không khí thoáng chốc lại trở nên lạnh run a.

Ngược lại Lý Từ tựa hồ không có cảm nhận được hàn ý của Hoa Diệc Khê “Hoa thần y... đa tạ người!”

Hoa Diệc Khê không nói gì, tự mình thu thập ngân châm. Lý Từ đỏ hết cả mặt, “Buổi tối trong bang thiết yến, hy vọng người có thể tới.” Lý Từ nhìn Hoa Diệc Khê, Tiêu Lạc Ngọc nhìn ánh mắt Lý Từ, trong lòng cả kinh.

Lý Từ chỉ gặp qua Hoa Diệc Khê hai lần, như thế nào...

Tâm hẩn không vui, nhưng Hoa Diệc Khê không để ý tới thái độ của nàng khiến hẩn thư thái rất nhiều, ôn nhu nói “Vừa rồi người không nghỉ ngơi tốt, bây giờ trở về ngủ tiếp đi?” Tiêu Lạc Ngọc nói. Hoa Diệc Khê gật đầu “Được.”

Suốt cả một buổi chiều, mặc kệ bên ngoài ồn ào náo nhiệt thành bộ dáng thế nào, Tiêu Lạc Ngọc đều không để ý đến. Hẩn sợ mình lại nhin không được thú tính đại phát, đành phải mặc chỉnh tề ôm Hoa Diệc Khê ngủ một hồi.

Đến đêm, Lỗ Bình tiến đến mời hai người đi dự tiệc. Trong vài canh giờ, bọn họ đã tìm được người hạ độc, thế nhưng lại là một tên đầu bếp trong Cái Bang, hẩn nói có một hắc y nhân cho hẩn bạc cùng được, sai hẩn mỗi ngày bỏ vào nước uống của Cái Bang.

Bang chủ Cái Bang Lý Thú đã tỉnh lại, cũng được Lý Từ đỡ đến tham dự.

Hoa Diệc Khê ngồi cạnh Tiêu Lạc Ngọc, Canh Tinh cũng tới đây, xoay quanh phía sau Hoa Diệc Khê.

“Lần này Cái Bang đại nạn, may có Tiêu gia bảo trợ nghã ra tay, xin đa tạ Tiêu bảo chủ, Hoa thần y.” Lý Thú nói. Tiêu Lạc Ngọc gật đầu đáp “Lý bang chủ khách khí.” Hoa Diệc Khê gấp đồ ăn cho hẩn, Tiêu Lạc Ngọc cũng không kiêng nể gì, cứ vậy ăn luôn trên đĩa y.

Cái Bang có không ít người không biết quan hệ hai người, kinh ngạc trừng lớn hai mắt.

Tiệc tối không khí vẫn luôn rất tốt, Cái Bang cùng Tiêu gia bảo tuy rằng giao tình không nhiều lắm, nhưng cho tới nay đều tính là ở chung hòa thuận, hiện giờ tất nhiên là càng thêm thân cận. Ngược lại Lý Từ vẫn luôn không ngừng nhìn lên Hoa Diệc Khê.

Tiêu Lạc Ngọc trong lòng cả kinh, đời trước Lý Từ nói giúp hẩn, chẳng lẽ là bởi vì...

Hắn không dấu vết đánh giá Lý Từ, bình tĩnh mà xem xét, tuy rằng so ra kém Phượng Nhan, nhưng so với Thi Kỳ Nhi cũng không tệ, khó được chính là nhanh mồm nhanh miệng, hơn nữa còn là nữ nhi của bang chủ Cái Bang.

Một bữa tiệc tối ăn không biết vị, Tiêu Lạc Ngọc lôi kéo Hoa Diệc Khê đi chợ đêm. Dương Châu vẫn luôn có chợ đêm, rất náo nhiệt. Hai người một đường ăn không ít đồ ăn vặt ven đường.

“Diệc Khê chờ chút, ta đi mua đậu hũ chiên cho người.” Tiêu Lạc Ngọc nói, trước kia thời điểm bọn họ cùng bước chân vào giang hồ, thường xuyên đi ra ngoài tìm đồ ăn vào ban đêm.

Mỗi người một khối đậu hũ, vừa đi vừa ăn. Chỉ chốc lát trong tay Tiêu Lạc Ngọc lại nhiều thêm mấy thứ ăn vặt khác.

“Từ sau khi giận đối với người, cũng chưa ăn lại đồ như vậy.” Tiêu Lạc Ngọc cười nói “Vẫn là như thế này thoải mái nhất.” Những lúc đối mặt Phượng Nhan, hắn vĩnh viễn đều là ôn hòa hữu lễ, bộ dáng công tử nhẹ nhàng.

Hoa Diệc Khê mỉm cười, Tiêu Lạc Ngọc kéo qua tay y “Diệc Khê, chúng ta sẽ mãi luôn như vậy.” Hắn biết Hoa Diệc Khê còn sợ hãi, còn nghi hoặc.

Hoa Diệc Khê luôn luôn sợ có một ngày, sinh hoạt lại trở bộ dáng vốn có. Luôn luôn thật cẩn thận, sợ một lúc nào đó trở lại tình cảnh trước kia.

“Kỳ thật như vậy mới là bộ dáng vốn có không phải sao? Chúng ta từ nhỏ chẳng phải vẫn luôn như vậy sao, trước kia là ta khốn nạn, khốn nạn một lần là đủ rồi, ta sẽ không khốn nạn lần thứ hai.” Tiêu Lạc Ngọc nói. Không chỉ bởi vì người này chưa từng rời đi, mà cũng bởi vì hiện tại Tiêu Lạc Ngọc phát hiện mình không cách nào để cho người này rời đi.

Hoa Diệc Khê lẳng lẳng nhìn hắn, kéo tay Tiêu Lạc Ngọc qua. “Ta cho rằng, ta vĩnh viễn cũng đợi không được ngày cùng người một chỗ một.”

“Chúng ta không phải đã cùng một chỗ sao?” Tiêu Lạc Ngọc nói, rồi sau đó nhin không được dò hỏi “Người cảm thấy Lý Từ thế nào?”

“Lý Từ? Là ai?” Hoa Diệc Khê nghi hoặc, Tiêu Lạc Ngọc thất thần, sau đó thoải mái cười cười “Không có gì, ai cũng không phải.” Áp lực cả đêm nhất thời trở thành hư không.

Hoa Diệc Khê còn có chút nghi hoặc, có điều Tiêu Lạc Ngọc nếu không nói, y liền không hỏi tới. Lúc này Tiêu Lạc Ngọc đột nhiên lôi kéo tay y, nháy mắt đi nhanh vài bước trốn đến một ngõ nhỏ. Một người chạy đến chỗ bọn họ vừa đứng, tựa hồ đang tìm hai người.

Tiêu Lạc Ngọc cười khê, đi qua vỗ vỗ vai hắn “La huynh, người đang tìm ta?”

Người này rõ ràng chính là Bang chủ Thanh bang, La Thường Ngôn, thời điểm Tiêu Lạc Ngọc chụp vai hắn, hắn đột nhiên rút đao quay đầu lại, nhận thấy là Tiêu Lạc Ngọc lúc này mới ngượng ngùng thu hồi đao.

“Người tìm ta có việc?” Tiêu Lạc Ngọc hỏi.

La Thường Ngôn đúng là muốn tìm Tiêu Lạc Ngọc, chính là trông rõ đại hiệp nổi danh giang hồ trên tay cầm một đồng đồ ăn vặt, hắn nhất thời có loại ảo giác có phải tìm lầm người rồi không.

“Không đối gạt Tiêu bảo chủ, La mỗ tìm người đúng là có việc bẩm báo.”

Tiêu Lạc Ngọc chỉ cười, kéo Hoa Diệc Khê bên cạnh. “Chúng ta tìm một chỗ nói đi.”

Thật vất vả tìm được một tửu lâu còn mở cửa, ba người thuê một phòng riêng, “La huynh hiện tại có thể nói.”

La Thường Ngôn nhìn Tiêu Lạc Ngọc rót trà cho Hoa Diệc Khê, rồi sau đó ngồi ở bên cạnh y, một tay khoác hông thắt lưng y. Hoa Diệc Khê từ đầu tới đuôi đều không liếc hắn một cái, thuận theo tựa vào trên người Tiêu Lạc Ngọc.

La Thường Ngôn không biết như thế nào lại sinh ra một loại cảm giác như vậy cũng không tệ lắm, hắn bị ý tưởng của chính mình dọa sợ chảy một thân mồ hôi lạnh. Sau đó nói “La mỗ mang theo bang chúng tiến đến, không phải là chủ ý của ta.”

Tiêu Lạc Ngọc một chút cũng không kinh ngạc, chỉ chờ hắn tiếp tục. La Thường Ngôn nói tiếp “Có một hắc y nhân bắt chúng ta giúp đỡ đoạt bí kíp Cái Bang, ta thật không có ý này, chính là hắc y nhân này... hắn hạ độc tất cả mọi người Thanh bang chúng ta.”

“Ta làm sao biết lời này của ngươi là thật hay giả?” Tiêu Lạc Ngọc nhướn mày.

La Thường Ngôn cười khở “Hoa thần y ở trong này, ta không dám nói lung tung.” Hắn vén ống tay áo chính mình, Tiêu Lạc Ngọc nhìn thấy cánh tay của hắn có một đạo khí lưu màu đen, kéo dài thẳng theo cánh tay.

“Thanh bang Chúng ta mọi người đều trúng độc, mỗi tháng phải ăn một lần giải dược, nếu không sẽ độc phát thân vong.” La Thường Ngôn nói.

Tiêu Lạc Ngọc nhìn Hoa Diệc Khê “Diệc Khê, đây là...”

“Đây là cổ, bọn họ trong cơ thể mỗi người đều có cổ trùng, trùng vương trong tay người hạ cổ.” Hoa Diệc Khê nói.

“Vậy phá giải như thế nào?”

“Tìm được trùng vương, thiêu chết trùng vương. Trừ cái này ra không có bất luận biện pháp gì. Trừ phi bọn họ chết, bằng không cổ trùng sẽ luôn đi theo kí chủ.”

“Hoa thần y, chẳng lẽ không có khả năng cứu trị sao?” La Thường Ngôn hỏi. Khóe miệng Hoa Diệc Khê xuất ra một nụ cười mỉa tàn nhẫn “Trừ phi các người tự thiêu, rồi xem là các người chết trước, hay là cổ trùng chết trước.”

La Thường Ngôn không biết nói gì, trên giang hồ đồn đãi Hoa Diệc Khê không chỉ là thần y mà còn là độc y, so với cứu người càng thích giết người. Hắn nuốt nước bọt, không dám mở miệng lần thứ hai.

“Vậy ngươi cùng ta nói chuyện này nguyên nhân là gì?” Tiêu Lạc Ngọc hỏi. La Thường Ngôn nghe vậy, do dự một chút, một lát sau thế nhưng quỳ một gối. “Tiêu bảo chủ, La mỗ thật sự không biết nên cầu người nào, La mỗ chết không đáng tiếc, chính là trong Thanh bang còn có người già, phụ nữ và trẻ em cùng rất nhiều người trẻ tuổi, bọn họ không đáng chết. Xin Tiêu bảo chủ xem niệm tình đạo nghĩa vô lâm, cứu Thanh bang.”

Đời trước, Tiêu Lạc Ngọc cũng không biết Thanh bang trúng độc, mà sau khi Thanh bang bị hủy mới rời đi Tiêu gia bảo, điều tra chuyện này. Hiện giờ sự tình đã lệch khỏi quỹ đạo đời trước.

Tiêu Lạc Ngọc nói, “Được rồi, ta đã biết, ta sẽ giúp Thanh bang, nhưng ta có yêu cầu.”

“Là yêu cầu gì?” La Thường Ngôn vui sướng ngây ngất.

“Nghe nói bảo vật trấn bang của Thanh bang là một gốc nhân sâm vạn năm?” Tiêu Lạc Ngọc cười nói. “Ta hy vọng bang chủ đồng ý bỏ những thứ yêu thích.”

La Thường Ngôn còn tưởng rằng là chuyện lớn gì, không khỏi vui mừng quá đổi “Một lời đã định.” Hắn nhìn thoáng qua Hoa Diệc Khê bên cạnh, nghĩ thầm rằng yêu cầu này của Tiêu Lạc Ngọc hiển nhiên là vì y.

Hoàn chương 13.

14. Chương 14

Ngày hôm sau Thanh bang rời khỏi Dương Châu, mà đồng thời, Cái Bang nhận được tin tức, rất nhiều môn phái cũng có cùng vấn đề tương tự. Lúc trước khi vừa mới xảy ra chuyện đại đa số các môn phái đều bảo trì trầm mặc, mà hiện giờ tình thế đã không khống chế được. Ngay cả quan phủ cũng nhúng tay vào.

Các bang phái lần lượt tới Cái Bang xin được, theo ý Tiêu Lạc Ngọc, Lỗ Bình đem phương thuốc của Hoa Diệc Khê ban ra.

Nguyên bản sóng gió vô lâm, đã bị phương thuốc tiêu diệt triệt để, các môn phái tuy có tổn thất, nhưng cũng không lớn.

Mặc dù tại trong chốn giang hồ có người truyền tin Thanh bang hạ độc thủ, nhưng Cái Bang ra mặt làm chứng Thanh bang là được Cái Bang mời đến giúp đỡ, vì thế tin đồn cũng dần dần tiêu tán.

Tiêu Lạc Ngọc cũng không vội đi thăm dò chuyện này, sự tình chung quy có rất nhiều. Việc cấp bách là cùng Hoa Diệc Khê du sơn ngoạn thủy, vì thế hai người rời khỏi Dương Châu, đi Tô Châu. Hơn nữa Tô Châu còn một môn phái máu chốt khác trong chuyện này, nơi Tàng Kiếm sơn trang tồn tại.

Dựa theo tính cách Tiêu Lạc Ngọc, đó là nhất định phải tra ra manh mối trước, trải qua một đời, vô lâm đạo nghĩa linh tinh hẳn đã không để ý.

Hiện tại người hấn để ý chỉ có Hoa Diệc Khê.

Hoa Diệc Khê ngồi trên xe đọc sách, thấy ánh mắt Tiêu Lạc Ngọc vẫn nhìn mình, mặt thoáng đỏ ửng, càng ngày càng đỏ cuối cùng có chút giận dữ đem sách vỗ vào mặt Tiêu Lạc Ngọc.

Tiêu Lạc Ngọc cười ha ha, kéo y qua nhin không được lại hôn loạn một hồi. Hấn cảm giác mình cứ tiếp tục vậy, sớm muộn gì sẽ biến thành một con sắc lang từ đầu đến đuôi.

Thực nhanh liền tới Tô Châu, Tiêu gia bảo có biệt viện riêng tại Tô Châu, đoàn người chậm rãi đi vào, nào biết vừa mới tiến đến cửa, thì thấy Thi Kỳ Nhi.

“Thật đúng là âm hồn bất tán.” Tiêu Vân nói.

Phượng Tiên các ngay tại Tô Châu, bọn họ đều biết, vốn nghĩ Tô Châu rộng lớn không gặp nhanh thế, không nghĩ tới xui xẻo như vậy.

Thi Kỳ Nhi ở tại Phượng Tiên các, trước Phượng Nhan từng ở trong biệt viện Tiêu gia bảo Tô Châu một thời gian, có một chút đồ vật ở trong này, sai cho Thi Kỳ Nhi ghé qua lấy vài thứ.

Không nghĩ tới đúng lúc gặp.

“Bảo chủ.” Thi Kỳ Nhi nhìn thấy Tiêu Lạc Ngọc, trong mắt hiện lên một tia kinh hãi, nhin không được gọi lớn. Tiêu Lạc Ngọc xuống xe ngựa trước, rồi sau đó xoay người lại ôm Hoa Diệc Khê xuống xe ngựa. Nhìn thấy Thi Kỳ Nhi cũng có chút kinh ngạc “Thi cô nương.”

Thi Kỳ Nhi nhìn Tiêu Lạc Ngọc ôm Hoa Diệc Khê, trong mắt có tia không cam tâm “Bảo chủ sao lại đến Tô Châu?” Chẳng lẽ là tìm Phượng Nhan? Thi Kỳ Nhi nghĩ thầm, nàng biết Tiêu Lạc Ngọc sẽ không thích nàng, nhưng mà Tiêu Lạc Ngọc đối với Phượng Nhan tốc độ chuyển biến quá nhanh, hiện giờ Thi Kỳ Nhi vẫn chưa có cảm giác chân thực.

“Bảo chủ là bồi Hoa công tử đến du ngoạn.” Tiêu Vân nói nhỏ, hấn nhìn thoáng qua túi này túi nọ trong tay Thi Kỳ Nhi. Có chút tức giận bất bình.

Trước kia Bảo chủ đưa cho các nàng quá nhiều đồ vật, thời điểm rời đi Bảo chủ đều để cho nàng mang đi, hiện tại thế nhưng còn đến biệt viện lấy. Tiêu Vân kế thừa nguyên vẹn phẩm chất của Tiêu Mạc, bắt đầu tính toán mấy thứ này giá trị bao nhiêu.

Thi Kỳ Nhi giải thích “Cái này trước Phượng tỷ tỷ để lại nơi này, nhờ ta tới thu hồi.”

Tiêu Lạc Ngọc gật gật đầu, nhìn vẻ mặt kinh ngạc của quần sự biệt viện không nghĩ tới hấn sẽ đến nói “Mau cho người thu dọn chủ viện.”

“Vâng.” Quần sự vội vàng chạy đi gọi người thu dọn, Tiêu Lạc Ngọc ôm Hoa Diệc Khê đi vào biệt uyển, Thi Kỳ Nhi muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn không mở miệng.

Thi Kỳ Nhi trở lại Phượng Tiên các, chuyện thứ nhất chính là tìm Phượng Nhan. Vài người trong các nói Thẩm công tử đến, Phượng Nhan ở phía sau.

Nàng đi vào hậu viện, Phượng Nhan một thân bạch y đang đánh đàn, một bên là Thẩm Khanh đệ nhất phú thương Giang Nam. Phượng Nhan mặt mày mỉm cười, nhưng có chút xa cách.

Thẩm Khanh ở một bên cầm quạt, dựa theo tiếng đàn gõ gõ vào lòng bàn tay. Một khúc kết thúc, Thẩm Khanh vỗ tay nói “Phượng tiên tử cầm nghệ quả nhiên thiên hạ vô song.”

“Thẩm công tử khách khí.”

Nhìn thấy bộ dáng Thi Kỳ Nhi tựa hồ có chuyện muốn nói, Thẩm Khanh cười cười, lập tức nói “VẬY Thẩm mỗ xin cáo từ, ngày mai lại đến bái phỏng Phượng tiên tử, hy vọng tiên tử suy xét sự tình Thẩm mỗ đã nhắc.”

Phượng Nhan gật đầu, Thẩm Khanh đi rồi Thi Kỳ Nhi hỏi “Hắn muốn tỷ suy xét cái gì?” Phượng Nhan trầm mặc, rồi sau đó nói “Hắn hy vọng ta gả cho hắn.”

Thi Kỳ Nhi không nói gì.

“Muội vội vàng trở về, có chuyện gì?”

“Là như thế này...ta gặp Bảo chủ, hắn...” Thi Kỳ Nhi đem chuyện gặp gỡ Tiêu Lạc Ngọc kể lại một lần, Phượng Nhan ngốc lẳng lẳng ngồi tại chỗ, rồi sau đó chậm rãi hỏi “Người nói, hắn đi Tô Châu có phải tới tìm ta hay không?” Hay là vì sao cố tình đến Tô Châu?

Bên này Phượng Nhan cùng Thi Kỳ Nhi đang suy nghĩ ý của Tiêu Lạc Ngọc, bên kia Tiêu Lạc Ngọc chỉ cảm thấy vô cùng buồn bực, hắn đến Tô Châu nguyên nhân thật sự chẳng chút liên quan đến Phượng Nhan, nói thật suốt dọc đường đi hắn chỉ nghĩ làm thế nào để Hoa Diệc Khê vui vẻ, về phần Phượng Nhan, hắn đã hoàn toàn... quên .

Chính là lời như thế nói ra cơ hồ không ai tin, mà ngay cả ánh mắt của Tiêu Hàn luôn luôn trung thành tận tâm đều là ‘Ai, hóa ra ngài là đến tìm Phượng Nhan.’

Tiêu Lạc Ngọc ở sân trong đi qua đi lại mấy vòng, suy nghĩ làm sao giải thích cùng Hoa Diệc Khê. Vừa rồi lúc dùng cơm trưa, Hoa Diệc Khê không có bất luận biểu tình gì, mà ngay cả hắn trêu đùa đều không phản ứng. Điều này làm cho hắn có chút nóng vội, thầm nghĩ rằng Hoa Diệc Khê chớ hiểu lầm chứ.

Ngồi bên bàn đá, Hoa Diệc Khê nhìn Tiêu Lạc Ngọc xoay quanh, trong lòng có chút buồn cười.

“Diệc Khê, người hãy nghe ta nói...ta...” Vừa muốn lên tiếng giải bày thì có hạ nhân trong biệt viện cầm một phong thư chạy tới “Bảo chủ, Phượng Tiên các đưa thư tới.”

Tay Hoa Diệc Khê ngừng lại, trong lòng Tiêu Lạc Ngọc cơ hồ muốn chửi ầm lên. “Vứt đi...” Trong lòng mắng vài câu Phượng Nhan thật không biết điều, kéo tay Hoa Diệc Khê “Diệc Khê người nghe ta giải thích, ta thật sự không biết...”

Hoa Diệc Khê rút tay mình về, không lên tiếng. Tiêu Lạc Ngọc biết không thể trách Hoa Diệc Khê, là ai cũng sẽ nghĩ loạn, sớm biết như vậy thì đi Hàng Châu cho rồi, sẽ không xảy ra việc này. Hắn chỉ nghĩ du sơn ngoạn thủy vài ngày, rồi mới đi Tăng Kiếm sơn trang. Quả nhiên người định không bằng trời định.

“Bảo chủ, nhưng người truyền tin nói là có liên quan sự tình Cái Bang, bảo ta cần phải giao cho người.” Hạ nhân lại nói.

Tiêu Lạc Ngọc sững sốt, ngược lại Hoa Diệc Khê vươn tay với hạ nhân “Đem lại đây.”

Hạ nhân chỉ cảm thấy thanh âm này nghe sao mà lạnh lùng đến thế, lập tức giao thư cho Hoa Diệc Khê. Y đưa cho Tiêu Lạc Ngọc “Nếu là Cái Bang, người vẫn nên xem một chút cho thỏa đáng.”

Về mặt Tiêu Lạc Ngọc đau khổ, mở phong thư, lập tức sắc mặt đại biến.

Trong đó chỉ có sáu chữ, viết: Tăng Kiếm sơn trang đứng sau.

Đời trước, cơ hồ là sau khi Thanh bang bị diệt môn, mới từ trong miệng người Thanh bang truy ra Tăng Kiếm sơn trang, đời này, lại là từ Phượng Nhan.

Tiêu Lạc Ngọc khẳng định Phượng Nhan cùng người đứng sau nhất định là nhận thức, thậm chí có khả năng ngay từ đầu hết thảy là một hồi âm mưu.

Bất luận thế nào — hắn nhất định phải đi Phượng Tiên các một chuyến.

“Ta chờ người trở lại.” Hoa Diệc Khê hiểu Tiêu Lạc Ngọc, biết hắn đang suy nghĩ gì, Tiêu Lạc Ngọc nghĩ nghĩ, gật đầu “Ta sẽ nhanh trở về, người cẩn thận chút.”

Hoa Diệc Khê gật đầu, “Có Canh Tinh ở đây, không có việc gì.”

Tiêu Lạc Ngọc đi rồi, Hoa Diệc Khê một người ngồi ở trong viện. Y biết nguyên nhân Tiêu Lạc Ngọc lựa chọn Tô Châu, bởi vì hai người trước đây, từng nói muốn tới Tô Châu một lần, nhưng cuối cùng vẫn chưa thực hiện.

Lúc này đây, Tiêu Lạc Ngọc là muốn bồi thường y — Hoa Diệc Khê mỉm cười, ngón tay vô thức vuốt đầu Canh Tinh, Canh Tinh hí mắt, buồn chán ghé vào đùi Hoa Diệc Khê.

“Đi chơi đi!” Hoa Diệc Khê cười nói. Trừ bỏ Tiêu Lạc Ngọc, có thể được y tươi cười chỉ có Canh Tinh. Canh Tinh ngẩng đầu nhìn y, nghe lời bò đi chơi đùa.

Ánh nắng thực ấm áp, Hoa Diệc Khê hí mắt, nhìn góc sân tinh xảo. Cuộc sống như thế, y khát vọng đã bao lâu rồi? Từ khi bắt đầu biết mình có tình cảm với Tiêu Lạc Ngọc, vẫn luôn ngóng chờ ngày này.

Cho dù tự hủy nội lực, cho dù cùng thế nhân thù địch, chỉ cần Tiêu Lạc Ngọc đồng ý cùng y một chỗ, cái gì cũng không màng.

Chính là... trong lòng vẫn luôn ẩn ẩn hoài nghi, Tiêu Lạc Ngọc vì sao chuyển biến nhanh như vậy — có phải là giống mấy người kia nói chỉ là lạt mềm buộc chặt với Phượng Nhan? Hay nên nói chỉ là phiền chán không lý do theo đuổi một người như vậy?

Vậy hắn đối với mình thì sao? Mình đối với hắn mà nói rốt cuộc là cái gì?

Cứ cho là áy náy cũng không sao, cứ cho là không yêu cũng không quan hệ, chỉ cần có thể cùng hắn một chỗ....

Chỉ là cuộc sống như thế, thật sự có thể tiếp tục sao? Có khi nào Tiêu Lạc Ngọc đi lần này, sẽ không chịu trở về. Lại biến thành bộ dáng trước kia đối xử với mình?

Hoa Diệc Khê nắm chặt tay, sau đó thở dài từ từ mở ra.

Nếu hết thấy đều phải trở lại hết như cũ, y còn có thể giống trước kia — cứ vậy an tĩnh chờ đợi sao?

Thời điểm đó bản thân mình, có thể hay không giết chết Phượng Nhan? Giết chết tất cả những người liên quan?

Cười khổ một chút, Hoa Diệc Khê tự rót một ly trà, chậm rãi uống cạn. Lúc này đột nhiên nghe thấy động tĩnh sau lưng, sau đó một trận đau đớn kịch liệt từ cổ truyền đến, Hoa Diệc Khê chỉ thấy đầu choáng váng, tiếp theo cái gì cũng không biết.

Khi Tiêu Vân tới đưa điểm tâm, chỉ trông thấy Canh Tinh vây quanh cái bàn không ngừng xoay vòng, miệng hướng lên không trung, tựa hồ rất phần nộ.

“Hoa thiếu gia đâu?” Tiêu Vân hỏi. Canh Tinh chỉ nhìn không trung, không ngừng phát ra tiếng “Tê tê”. Tiêu Vân dạo qua trong viện một vòng, không tìm được Hoa Diệc Khê. Hắn gọi hai tiếng, cũng không có tiếng đáp lại.

Tuy rằng Hoa Diệc Khê rất lạnh nhạt, nhưng sẽ không như vậy, một chút động tĩnh đều không có. Tiêu Vân biết rằng không xong, ném khay chạy đi tìm Tiêu Hàn.

“Tiêu Hàn, không tốt, không thấy Hoa thiếu gia.” Tiêu Hàn mới rồi bị tổng quản biệt viện gọi đi xử lý vấn đề phòng vệ, nhìn thấy Tiêu Vân gào lớn chạy vào, có chút không hiểu.

“Làm sao vậy?”

“Không xong rồi, không thấy Hoa thiếu gia.”

Tiêu Hàn vừa nghe, trong lòng biết không tốt, vội vàng cùng Tiêu Vân tìm kiếm khắp biệt viện —

Bên Phượng Tiên các, Tiêu Lạc Ngọc mặt không đổi sắc ngồi ở bên bàn, trong lòng có chút bất an. Phượng Nhan còn chưa tới đây, hắn nhìn không được đứng dậy đi tới bên cửa sổ.

Hoa Diệc Khê có Canh Tinh bên người, còn có hộ vệ Tiêu gia bảo, hơn nữa tự thân tuy rằng không có nội lực nhưng là dụng độc thiên hạ vô song, không có khả năng có người có thể dễ dàng tới gần y.

Tuy rằng an ủi mình như vậy, nhưng trong lòng thấp thỏm thật không giảm bớt. Trong lòng càng lúc càng mất kiên nhẫn, lúc này cửa phòng mở ra, một làn gió thơm thổi đến.

Phượng Nhan một thân váy dài hồng nhạt, đai lưng trắng ôm khít vòng quanh eo nhỏ yếu đuối, tóc đơn giản buộc lên dùng một cây trâm bạch ngọc gài lên, tóc dư nhu thuận thả xuống, dài tới tận thắt lưng. Trên mặt trang điểm nhẹ nhàng, đẹp mà không quá khó chịu. Nhìn ra được Phượng Nhan vô cùng dụng tâm trang điểm.

Tiêu Lạc Ngọc chỉ thản nhiên nhìn thoáng qua, sau đó cất lời chào “Tiên tử.”

“Tiêu bảo chủ.” Phượng Nhan còn bưng một cái khay, bên trong là bầu rượu tinh xảo, cộng thêm chén ngọc xanh.

“Tiên tử làm thế nào biết Tàng Kiếm sơn trang đứng sau màn sai sử?” Tiêu Lạc Ngọc lạnh lùng hỏi, đi thẳng vào chủ đề.

Tiêu Lạc Ngọc lạnh nhạt ngoài dự kiến Phượng Nhan, tươi cười trên mặt nàng có chút cứng nhắc “Tiêu bảo chủ cần gì phải gấp gáp, đương nhiên là có chứng cứ.”

Nàng buông khay xuống “Đây là rượu nho tốt nhất Tây Vực, Tiêu bảo chủ có nể mặt dùng một chén?”

Tiêu Lạc Ngọc lạnh lùng, đi đến trước bàn ngồi xuống. Phượng Nhan cũng thản nhiên ngồi bên cạnh, trên người hương khí không ngừng truyền vào trong mũi Tiêu Lạc Ngọc.

Mấy ngày nay quen ngửi được hương trên người Hoa Diệc Khê, Tiêu Lạc Ngọc phát hiện mình thế nhưng không thích ứng mùi thơm của Phượng Nhan. Bưng ly rượu lên nhấp một ngụm.

Hoàn chương 14.

15. Chương 15: Pn

Vung kiếm xuyên thủng tim một tên đạo tặc, Hoa Diệc Khê lạnh lùng nhìn đạo tặc tử vong dưới tay mình, trước khi chết hai mắt trừng y, tựa hồ đối vận mệnh của mình không cam tâm.

Hoa Diệc Khê chậm rãi thu hồi trường kiếm, trên đất ước chừng có hơn mười thi thể đạo tặc, bên cạnh còn có dân chúng vô tội mới vừa bị trói trên núi. Trong mắt dân chúng lúc này, người mặc bạch y khuôn mặt tuấn tú tựa hồ so với đạo tặc còn đáng sợ hơn gấp bội.

Khí chất âm trầm, vài kiếm vung lên, đã giết chết hơn mười tên đạo tặc. Mà vẻ mặt của y thế nhưng không có một tia biến đổi. Hơn nữa tựa hồ giây tiếp theo lập tức sẽ vung kiếm giết sạch bọn họ.

“Diệc Khê, thế nào?” Một thanh âm trong trẻo truyền đến, dân chúng nhìn thấy người nguyên bản một thân sắt khí nhất thời thay đổi rất nhiều, trên mặt cũng có tươi cười.

“Bên này ổn rồi, người thì sao?” Hoa Diệc Khê tiến lên đón, Tiêu Lạc Ngọc vung đoạn kiếm trong tay “Kiếm lại bị gãy, thật là. Ta bên kia cũng xong rồi, chờ hừng đông chúng ta xuống núi đi báo quan, để quan phủ đến xử lý.”

Hoa Diệc Khê gật gật đầu, từ trên người tháo túi nước đưa cho Tiêu Lạc Ngọc, Tiêu Lạc Ngọc uống mấy ngụm nước, mới nói “Đám sơn tặc này dám bắt cóc nhiều người như vậy.” Hắn đưa túi nước lại cho Hoa Diệc Khê, khoe miệng y gọi lên mỉm cười, tiếp nhận uống vài hớp.

Ngày hôm sau, trước cửa nhà môn địa phương xuất hiện một đám sơn tặc hoặc chết hoặc bị thương, mà dân chúng bị bắt đều được thả về, dân chúng kể lại là hai thiếu niên khoảng chừng mười mấy tuổi cứu bọn họ.

Lúc này Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê đang trên đường trở về Tiêu gia bảo —

“Thật không hiểu phụ thân gọi ta trở về làm gì?” Tiêu Lạc Ngọc oán giận.

“Bá phụ hy vọng người sớm ngày kế thừa Tiêu gia bảo, vừa lúc kịp dự đại thọ sáu mươi của người.” Hoa Diệc Khê cười đáp. Tiêu Lạc Ngọc ngồi trên ngựa, từ trên người lấy ra hai quả đại màu xanh, một quả ném cho Hoa Diệc Khê, một quả chính mình cắn một miếng “Ta không muốn trở về, chúng ta vào giang hồ chơi thật vui, trở về chán chết.”

“Phải... ta cũng hy vọng cứ như vậy...” Hoa Diệc Khê thấp giọng nói, cầm lấy trái cây xoa xoa cắn một miếng, thật chua. “Nếu như có thể mãi luôn như vậy thì tốt rồi.”

Y nhìn sườn mặt đã dần trở nên tuần láng của Tiêu Lạc Ngọc, nhấn xuống rung động trong lòng, giục ngựa đuổi kịp.

Tiêu Lạc Ngọc không nghĩ vội đi, nguyên bản chỉ một ngày đường hai người đi mất hai ngày, đến đêm liền tìm nơi ngủ trọ tại một khách điểm. “Ai nha, không bạc, đêm nay chúng ta chỉ có thể ngủ chung giường.” Tiêu Lạc Ngọc nói.

Hoa Diệc Khê cười cười, “Ai bảo người đem bạc cho khát cái, một hồi cơm tối không có phần của người.”

“Cái gì? Diệc Khê ta biết người sẽ không nhẫn tâm vậy mà.” Tiêu Lạc Ngọc bỏ nhào lên ôm cổ Hoa Diệc Khê, bắt đầu chơi xấu. “Không được, mỗi người một nửa, nói rồi có phúc cùng hưởng có họa cùng chia, người không thể không có nghĩa khí.”

Hoa Diệc Khê bật cười, “Được rồi, ta biết rồi.” Hai người đi vào đại đường ăn cơm, Hoa Diệc Khê đơn giản gọi vài món thức ăn. Thời điểm bọn họ xuất môn trên người mang theo không ít bạc, nhưng mà Tiêu Lạc Ngọc là một người đối với tiền tài không có khái niệm gì, thường xuyên tiêu hết. May mắn Hoa gia ở khắp nơi đều có phân hiệu, Hoa Diệc Khê có thể lấy phần thuộc về mình.

Có điều lần trước tiền lại bị Tiêu Lạc Ngọc cho khát cái, hai người chỉ chứa đủ bạc về Tiêu gia bảo.

“Sư tử, tử xem con điều này.” Bên ngoài truyền đến tiếng cười của nữ hài tử, thanh thúy dễ nghe, Hoa Diệc Khê không phản ứng gì tiếp tục ăn cơm, Tiêu Lạc Ngọc sớm đã đói chịu không được, cũng không để ý đến.

“Rất đẹp, muối thích thì mua đi.” Thanh âm trả lời so với người trước dễ nghe ngàn vạn lần, Tiêu Lạc Ngọc nhin không được ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy hai nữ tử ở sạp bán điều đối diện khách điểm.

Một dung mạo tú lệ, một người khác đưa lưng về phía hắn, thấy không rõ tướng mạo.

Hoa Diệc Khê nhìn ánh mắt của hắn, hàn quang trong mắt chợt lóe. Lúc này, nữ tử đưa lưng về phía hắn quay đầu lại, Tiêu Lạc Ngọc chỉ cảm thấy tim đập một cái nghiêm trọng, quên cả ăn cơm cũng quên luôn đói khát.

Hắn cho tới bây giờ chưa thấy qua cô nương xinh đẹp như vậy, một dòng người qua lại, chờ đến khi dòng người tán đi, đối diện đã không còn bóng người.

Tiêu Lạc Ngọc nhin không được đuổi theo, nơi nơi đều không tìm được bóng dáng nữ tử.

Chẳng lẽ là ảo giác của mình? Tiêu Lạc Ngọc cảm giác tim mình trống rỗng, có chút mất mát về chỗ ngồi, đồ ăn cũng không ngon miệng.

“Làm sao vậy?” Hoa Diệc Khê hỏi. Ngón tay vô thức siết chặt.

Tiêu Lạc Ngọc lắc đầu “Không có gì.”

Hoa Diệc Khê cười gấp đồ ăn cho hắn “Vây ăn nhiều một chút.” Tiêu Lạc Ngọc ăn cơm, có chút thất hồn lạc phách trở lại phòng, Hoa Diệc Khê đi đằng sau, mở ra bàn tay, mặt trên có vài dấu móng tay rõ ràng, đã xuất hiện tơ máu.

Dù sao vĩnh viễn không có khả năng nói ra tình cảm của mình, dù sao không có khả năng thực hiện nguyện vọng. Chỉ có thể vĩnh viễn như vậy, nhìn bóng lưng của hắn.

Hoa Diệc Khê cười khổ, múc nước rửa sạch tay.

Sau đó trên đường, Tiêu Lạc Ngọc thường ngăn người, hai người vẫn về tới Tiêu gia bảo trước đại thọ.

Trong bảo vui sướng, Tiêu Mạc trông thấy hai người, vội vàng đi lên dẫn ngựa “Thiếu gia, hai cậu đã về, còn không trở lại lão gia liền nổi giận.”

“Giận thì giận, có gì đặc biệt hơn người.” Tiêu Lạc Ngọc nói thầm, đưa cương ngựa cho Mạc thúc. “Ai nha, ta mệt chết đi được, muốn đi ngủ. Diệc Khê người thì sao?”

“Ta cũng muốn nghỉ ngơi một lát.”

“Hay là, đi xem Thính Tiêu các hiện tại thế nào? Chẳng biết có bị cha ta hủy hay không.” Tiêu Lạc Ngọc nhanh chóng kéo Hoa Diệc Khê đi, y nhìn bàn tay Tiêu Lạc Ngọc cầm tay mình, có chút ngốc lăng.

Thính Tiêu các vẫn còn hoàn hảo, không khác mấy so với lúc hắn đi. “Cũng sắp đủ mười tám tuổi, ta đáp ứng cha ta mười tám tuổi sẽ kế thừa Tiêu gia bảo.” Tiêu Lạc Ngọc nằm ở trên giường nhin không được nhắc tới.

Hoa Diệc Khê nằm ở bên cạnh hắn, chống thân dậy cười nói “Phải rồi, sắp sửa sẽ là Tiêu bảo chủ, xin hỏi Tiêu bảo chủ sinh thần muốn cái gì?”

Tiêu Lạc Ngọc thở dài “Người còn chế giễu ta, ta không muốn làm Bảo chủ.”

“Vậy không làm, chúng ta tiếp tục hành tẩu giang hồ, ta nuôi người.” Hoa Diệc Khê nói, trái tim kịch liệt nhảy lên. “Thế nào, lấy thân báo đáp đi!”

“Được a, ta liền lấy thân báo đáp.” Tiêu Lạc Ngọc bỏ nhào lên, ghé vào trên vai Hoa Diệc Khê. “Cười một cái cho gia, đại gia xem trước mặt hàng một chút.”

Hai người cười đùa một trận, cuối cùng dưới sự thúc giục của Tiêu Mạc đi tới đại sảnh. Vừa vào đại sảnh, Tiêu Lạc Ngọc liền dừng bước. Hoa Diệc Khê nghi hoặc nhìn hắn, sau đó theo ánh mắt của hắn, thấy được một nữ tử cách đó không xa.

Nữ tử cùng những người khác trong môn phái mang phục sức giống nhau, nhưng lại khó nén lệ chất trời ban.

Một hồi thọ yến, Tiêu Lạc Ngọc không ngừng chú ý tình cảnh bên kia, mà ngay cả phụ thân Tiêu Thần cũng chú ý tới. Cười ha ha nói “Lạc Ngọc cũng lớn rồi.”

Trong lòng Hoa Diệc Khê phát lạnh, trên mặt bất động thanh sắc.

Trở lại Thính Tiêu các, Tiêu Lạc Ngọc nhin không được nói “Hóa ra là đệ tử Vô Danh sư thái, tên gọi Phượng Nhan, quả nhiên người cũng như tên.” Nhìn bộ dáng hắn có chút đại ra, Hoa Diệc Khê chỉ cảm thấy ngực bị một đao xẹt qua — rất đau.

Y đã sớm biết, sẽ có tình huống như vậy. Đã sớm biết, Tiêu Lạc Ngọc cả đời sẽ không có khả năng yêu thương mình.

Vốn tưởng rằng làm bằng hữu cả đời cũng tốt, chính là y phát hiện mình căn bản không cách nào nhìn Tiêu Lạc Ngọc yêu thương người khác. Người này, vì cái gì lại không thể yêu mình cơ chứ?

Nếu như mình không là nam nhân, mà là nữ nhi, có thể hay không tốt hơn rất nhiều?

Ngày hôm sau Vô Danh sư thái mang theo đệ tử rời đi, Tiêu Lạc Ngọc tránh ở Thính Tiêu các không đi tiễn khách, hắn nhìn Hoa Diệc Khê, thần nhiên nói “Diệc Khê, ta nghĩ rồi, ta muốn làm Bảo chủ Tiêu gia bảo, sau đó lấy Phượng Nhan.”

Quân cờ trong tay Hoa Diệc Khê nhất thời vỡ vụn thành bột phấn, gắng gượng cười nói “Chỉ gặp mặt hai lần, làm sao người biết thích hợp?”

“Cảm giác, ta nhất định phải lấy nàng.” Tiêu Lạc Ngọc cười nói.

Qua hai ngày, Hoa Diệc Khê nhận được bồ câu đưa tin, thời điểm Tiêu Lạc Ngọc nhìn thấy y đọc tin kia, bỗng nhiên mỉm cười. Mấy ngày nay tâm tình Hoa Diệc Khê tựa hồ không tốt, làm hại hắn lo lắng hồi lâu.

Hắn có chút tò mò với nội dung trên tờ giấy, tiến lại gần. “Viết cái gì?”

Hoa Diệc Khê lắc đầu, buông tay ra, tờ giấy đã biến thành bột phấn. “Không có gì, ta muốn đi ra ngoài mấy ngày, trước sinh thần người sẽ trở về.”

Không thể nói cho hẳn biết sao? Tiêu Lạc Ngọc có chút không vui, Hoa Diệc Khê vẫn luôn không giấu giếm hẳn, lần này là chuyện tình gì, thể nhưng có thể làm cho y giữ bí mật với mình.

“Người muốn đi đâu?” Tiêu Lạc Ngọc hỏi.

“Kinh thành. Có một số việc.” Hoa Diệc Khê cười nói. Bắt đầu thu dọn đồ đạc, “Ta lát nữa sẽ lên đường, sinh thần người chỉ còn mười ngày, hy vọng kịp trở về.”

Biết chỉ còn mười ngày còn đi, Tiêu Lạc Ngọc càng thêm không vui. “Đi tìm ai, làm cái gì?”

“Không có gì, là sư phụ tìm ta.” Hoa Diệc Khê đáp.

Vừa nghe thì biết chỉ là lí do thoái thác, trong lòng Tiêu Lạc Ngọc thoáng hờn dỗi, Hoa Diệc Khê vội vã lên đường, hẳn nghĩ nghĩ một hồi, gọi Tiêu Mặc tới, sai ông truyền lời khẩn đến người Tiêu gia bảo ở kinh thành, xem Hoa Diệc Khê đi tìm ai.

Hoa Diệc Khê đi làm gì?

Y mấy năm nay vẫn luôn thăm dò tung tích Minh Sương kiếm trong chốn võ lâm, lần này rốt cục tìm được. Thời gian này còn chưa có Hoa các, mà là Đoạn Trường môn, trong chốn võ lâm cơ hồ không có ai biết đến môn phái này, trong phái đều là một vài nhân vật kỳ quái.

Hoa Diệc Khê giục ngựa một ngày một đêm rốt cục chạy tới kinh thành, Minh Sương kiếm ở trong hoàng cung đại nội, vẫn luôn không có ai biết tin tức, lần này là hoàng đế thưởng cho Sở vương, lúc này mới bị người Đoạn Trường môn tra ra.

“Môn chủ, chúng ta đã đi tìm Sở vương, hẳn có một yêu cầu.” Một tên thủ hạ đệ thường thấp bé báo cáo.

“Yêu cầu gì?”

“Hẳn yêu cầu Môn chủ cứu trị cho một tên thị vệ.”

Khi Hoa Diệc Khê tới phủ Sở vương, phát hiện bên trong im ắng, cơ hồ không có bất luận kẻ nào. Một nam tử cầm y hoa phục đứng trước cửa chờ y.

Nam tử bộ dáng tuấn mỹ vô cùng, trên người có một loại khí phách bất nộ mà uy.

“Vương gia.” Hoa Diệc Khê thản nhiên nói “Ta đáp ứng cứu chữa, bất quá cho dù kết quả như thế nào, ta đều muốn Minh Sương kiếm.”

Sở vương theo dõi y, chỉ cười “Hoa thần y danh chấn thiên hạ, ta nghĩ người cũng sẽ không bôi nhọ uy danh Tam Tuần lão nhân.”

Hoa Diệc Khê hiện lên một tia sát ý, trên thế giới này, còn không có người dám uy hiếp y. Y lạnh lùng nói “Nói vậy Sở vương cũng biết, ta muốn lấy, các người nơi này không thể ngăn được ta.”

“Đây là tất nhiên, ta biết Hoa môn chủ lợi hại.” Sở vương thế nhưng đáp lời “Nhưng Hoa môn chủ không sợ Tiêu gia bảo sẽ bị liên lụy sao?”

Hoa Diệc Khê sát ý quá nặng, Sở vương ngược lại vẫn luôn đạm nhiên xử trí. “Trị khỏi cho hẳn, không chỉ Minh Sương kiếm, Sở vương phủ cũng nợ ân tình người. Trị không hết, người cùng với Sở vương phủ đều chôn cùng hẳn.”

Hoa Diệc Khê thu hồi sát khí “Mang ta đi nhìn xem.”

Người Sở vương muốn cứu là một thị vệ, bộ dáng cũng không xuất chúng, Sở vương đi qua nắm chặt tay người thị vệ nọ “Cứu hẳn.”

Hoa Diệc Khê tiến lên xem mạch, nhin không được nhúu mảy, thị vệ này bị trúng độc, còn có nội thương nghiêm trọng, hiện tại dùng được vật quý báu giữ được một mệnh, nhưng l cũng là nửa người chết.

Cứu trị cho người này Hoa Diệc Khê mất tám ngày, không ngủ không nghỉ. Cũng may Sở vương phủ danh được đông đảo, cuối cùng rốt cục cứu trở về.

Sở vương đưa cho y Minh Sương kiếm, cũng hứa hẹn ngày sau thiếu Hoa Diệc Khê một cái nhân tình.

Hoa Diệc Khê cảm Minh Sương kiếm suốt đêm chạy về Tiêu gia bảo.

Sinh thần Tiêu Lạc Ngọc chỉ có vài người tương đối thân cận, hẳn có chút phiền lòng nhìn ngoài cửa.

“Thiếu gia, Hoa thiếu gia còn chưa trở về?” Tiêu Mặc hỏi.

Tiêu Lạc Ngọc lắc đầu, nhìn bộ dáng hần rầu rĩ không vui, Tiêu Mặc cười nói “Hoa thiếu gia nói về thì nhất định sẽ trở về, thiếu gia không cần phải gấp gáp.”

“Người nói như hiểu y rõ lắm vậy.” Tiêu Lạc Ngọc biết Hoa Diệc Khê đi Sở vương phủ, chính là hẳn không biết y đi làm gì. Tuy rằng hẳn không phản đối lui tới cùng quan phủ, nhưng Hoa Diệc Khê lại ở tại Sở vương phủ thiệt nhiều ngày vẫn không ra.

Thời gian dài như vậy, y ở bên trong làm gì? Sở vương kia cũng không rời khỏi vương phủ...

“Thiếu gia, Hoa thiếu gia về rồi.” Tiêu Mặc nói. Tiêu Lạc Ngọc vừa lúc thấy, Hoa Diệc Khê cười ngựa tới, nhảy xuống ngựa.

“Hoa thiếu gia đã về, thiếu gia chờ cậu thật lâu.” Tiêu Mặc tiến lên phía trước nói. Hoa Diệc Khê ném cương ngựa. Đưa cho Tiêu Lạc Ngọc một cái hộp gỗ. “Thọ tinh (người có sinh nhật), lễ vật tặng người.”

Tiêu Lạc Ngọc đánh giá Hoa Diệc Khê, tuy rằng tinh thần hoàn hảo, nhưng đã có biểu hiện mệt mỏi. Hẳn mở hộp ra, nháy mắt cũng cảm giác được một trận khí tức lạnh như băng phủ vào mặt.

Tiêu Lạc Ngọc kinh ngạc kêu lên “Minh Sương kiếm.” Chẳng lẽ nhiều ngày qua là muốn đi lấy thanh kiếm này? Tiêu Lạc Ngọc nhìn Hoa Diệc Khê che giấu không hết mệt nhọc, không vui trong lòng dần dần tiêu tán. Hóa ra không phải đi gặp gã Sở vương kia.

Buổi tối, hai người leo lên đỉnh Thính Tiêu các, Tiêu Lạc Ngọc cầm hai ly rượu. “Ai nha, người còn có khí lực uống rượu không?”

Hoa Diệc Khê rót rượu “Đương nhiên là có, không cần coi thường ta.” Một hơi uống xong ly rượu, cầm Minh Sương kiếm phi thân nhảy vào hồ nước trong viện.

Y đứng trên một đóa hoa sen, hoa sen tựa hồ không cảm nhận được trọng lượng, không bị đè thấp chút nào.

Trường kiếm tuốt khỏi vỏ, hàn quang bắn ra bốn phía —

Một thân bạch y, kiếm quang dưới ánh trăng, phi thường đẹp mắt.

Bạch y nhẹ múa, kiếm khí bắn ra bốn phía, mặt hồ tựa như mặt gương, phản chiếu ánh trăng trên cao, cùng bóng Hoa Diệc Khê trên không trung.

Đây cũng là lần cuối cùng trong kiếp trước, Tiêu Lạc Ngọc nhìn thấy Hoa Diệc Khê múa kiếm.

Hoàn ngoại truyện.

16. Chương 16

Phượng Nhan cười nói “Thế nào?”

Tiêu Lạc Ngọc gật đầu “Rượu ngon thượng đẳng.” Hắn nhìn thoáng qua Phượng Nhan, “Tiên tử, Tiêu mỗ còn có chuyện cần làm, có thể sớm nói rõ ngọn nguồn?” Phượng Nhan cười cười, từ trong người lấy ra một phong thư.

“Đây là thư Tàng Kiếm sơn trang gửi Thanh bang.”

Tiêu Lạc Ngọc tiếp nhận thư, nhìn thoáng một lượt, trên viết Tàng Kiếm sơn trang sai sử Thanh bang đi đoạt bí tịch Cái Bang, nếu không thì sẽ ngừng cấp giải dược cho bọn họ.

Từ nội dung có thể nhìn ra, hẳn là viết mấy ngày trước khi Thanh bang đến Cái Bang gây loạn.

“Thư này là một đệ tử từ Tàng Kiếm sơn trang truyền đến, ta vốn là không tin, nhưng mấy ngày trước Thanh bang thật sự đến Cái Bang gây sự, tuy rằng sau đó Cái Bang giúp Thanh bang thoát tội, nhưng ta nghĩ người đứng sau hẳn định không đơn giản như vậy.” Phụng Nhai nói.

Tiêu Lạc Ngọc trầm tư, hẳn đơn giản đáp ứng La Thường Ngôn, chủ yếu là bởi vì hẳn đã sớm biết phía sau màn độc thủ là ai, Tàng Kiếm sơn trang cùng Thanh bang giống nhau, cũng chỉ là quân cờ mà thôi.

“Ta cùng Tàng Kiếm sơn trang không thù không oán, hà tất hãm hại bọn họ. Nói ra chuyện này, chỉ là tận lực vì vô lâm đồng đạo mà thôi.” Phụng Nhai nói xong, rót đầy ly rượu của Tiêu Lạc Ngọc.

“Người và ta cũng nhiều ngày không gặp, nửa năm qua sớm chiều cận kề, đột nhiên trở lại Phụng Tiên các có chút khó chịu... hôm nay cùng uống thêm vài chén, coi như là vì cảm tạ nửa năm quấy rầy.”

Tiêu Lạc Ngọc không nói, hẳn cất thư lại trong phong thư, thản nhiên nói “Ý của Tiên tử thế nào? Là công bố với quần chúng, hay là giao cho Tiêu mỗ điều tra?”

Phụng Nhai không nghĩ tới Tiêu Lạc Ngọc vẫn đảo quanh đề tài này, trong mắt hiện lên tức giận, sau đó nói “Ta vốn là hy vọng Bảo chủ đi thăm dò, nhưng chuyện này lớn như thế...”

Tiêu Lạc Ngọc cười cười, đem thư giao cho Phụng Nhai. “Một khi đã như vậy, liền để tiên tử quyết định. Tiêu mỗ không tiện can thiệp.”

Phụng Nhai không nghĩ tới Tiêu Lạc Ngọc sẽ nói như vậy, có chút mất tự nhiên cười khẽ, miệng vẫn nói “Bảo chủ khách khí.”

Đúng lúc này, ngoài cửa Phụng Tiên các, Tiêu Vân vội vàng chạy tới, vừa muốn vào cửa, đã bị một nữ kiếm sĩ đeo kiếm bên hông ngăn chặn “Đứng lại, người muốn làm gì?”

Tiêu Vân vội vàng vội đáp “Ta là người hầu của Bảo chủ Tiêu gia bảo, có việc muốn gặp Bảo chủ.”

Nữ kiếm sĩ lạnh lùng nhìn hẳn, “Trong Các không tiếp đãi nam khách, người có thể ở chỗ này chờ.”

Tiêu Hàn bọn họ đều phân tán ra ngoài tìm Hoa Diệc Khê, lúc này chỉ có mình Tiêu Vân chạy đến, không nghĩ tới lại bị ngăn lại, hẳn khẩn cấp đảo quanh.

“Trong Bảo có việc gấp, hy vọng cô nương cho ta qua hoặc là thay ta thông truyền.”

Trên thực tế nữ kiếm sĩ này đã sớm nhận được chỉ thị không cho bất luận kẻ nào quấy rầy, Tiêu Vân nói đi nói lại đều không được, hẳn cũng không có võ công, xông vào mấy lần đều bị nữ kiếm sĩ ngăn lại.

“Đã xảy ra chuyện, Bảo chủ, Bảo chủ!” Tiêu Vân dưới tình thế cấp bách la lớn lên, trong thanh âm như chực khóc. Tiếc là Tiêu Lạc Ngọc lúc này ở trong phòng tận cùng, mà hẳn lại không có nội lực, thanh âm của hẳn Tiêu Lạc Ngọc dĩ nhiên không cách nào nghe được. Nữ kiếm sĩ có chút tức giận, một chưởng đánh bay Tiêu Vân.

“Làm cái gì vậy? Lần đầu tiên thấy có người trước cửa Phụng Tiên các ầm ĩ.” Thẩm Khanh chậm rãi đi tới. Sau buổi sáng hôm đó hẳn rời đi, trong nhà phái thương đội đi Tây Vực, từ Tây Vực mang về mấy hộp son phấn.

Son này quý tựa hoàng kim, hơn nữa không thể tìm thấy trong thành, Thẩm Khanh nghĩ đưa tới cho Phụng Nhai, vừa vận gặp Tiêu Vân đang hét lớn bị đánh ngã.

“Thẩm công tử?” Nữ kiếm sĩ thoáng chút bất an, nàng biết Thẩm Khanh là khách nhân rất quan trọng của Phụng Nhai, nhưng hiện tại có Tiêu Lạc Ngọc ở trong, nếu như Thẩm Khanh lúc này muốn vào, nàng không biết có thể ngăn được hay không.

“Ta muốn tìm Bảo chủ nhà ta, nàng không cho ta đi vào.” Tiêu Vân ho khan chạy tới, đôi mắt dần dần biến hồng. Hẳn lau nước mắt, “Đều tại ta vô dụng, tìm không được Hoa thiếu gia, hiện tại cả Bảo chủ cũng không thấy được.”

Thẩm Khanh biến sắc, “Bảo chủ? Tiêu gia bảo... ta nghe nói hẳn đến Tô Châu, không nghĩ tới lập tức đến tìm Phụng tiên tử... quả nhiên...”

“Cái gì đến tìm Phượng tiên tử, rõ ràng là Phượng tiên tử viết thư đưa tới biệt viện, Bảo chủ hiện tại chỉ có Hoa thiếu gia...” Tiêu Vân quát, rồi sau đó mang theo nước nở hét toáng lên “Bảo chủ, Bảo chủ người mau ra đây!”

Thẩm Khanh lắc đầu, “Người hét như vậy hẳn nghe không được, cùng ta vào đi.” Hắn kéo tay Tiêu Vân, muốn đi vào trong, nữ kiếm sĩ vội vàng ngăn cản, lại bị phiến quạt trong tay Thẩm Khanh nhẹ nhàng vung lên, bắn trúng ma huyết, nàng chỉ nhận thấy nửa người tê rần, sau đó mắt mở trừng trừng nhìn Thẩm Khanh mang theo Tiêu Vân đi vào.

Hai người đi vài bước, liền gặp Thi Kỳ Nhi mang theo vài nữ kiếm thủ đuổi tới đây. “Làm cái gì vậy?”

Thẩm Khanh khẽ cười, chỉ chỉ Tiêu Vân một bên “Con thỏ nhỏ này đến tìm chủ nhân.” Chỉ là tươi cười vẫn chưa truyền đến đáy mắt.

Thời khắc giương cung bạt kiếm, Tiêu Lạc Ngọc đã muốn đứng dậy cáo từ, trong lòng hắn bất an dần dần tăng lớn, không cách nào tiếp tục ứng phó Phượng Nhan.

Trong lòng Phượng Nhan âm tình bất định, nàng vốn tưởng rằng Tiêu Lạc Ngọc đến Tô Châu là vì nàng, nhưng sau khi gặp mặt hắn lại lạnh lùng không giống ngày xưa.

“Bảo chủ cần gì phải gấp gáp rời đi, để ta thể hiện hết mức nghĩa tình.” Phượng Nhan nói, do dự một chút, vươn tay giữ chặt ống tay áo Tiêu Lạc Ngọc. “Kỳ thật sau vài ngày tách ra, ta nghĩ thật lâu, đột nhiên phát hiện...”

Phượng Nhan nghĩ, Tiêu Lạc Ngọc là bởi vì mình lâu không chịu đáp lại mà tức giận, lát mềm buộc chặt. Nàng trước là có ý muốn làm giá, nhưng qua thời gian lâu, chọn Tiêu Lạc Ngọc hẳn là thích hợp nhất. Thẩm Khanh mặc dù tốt, nhưng mà Thẩm gia chỉ là thương nhân thông thường, sao có thể so sánh với Tiêu gia bảo.

Lời nói của Phượng Nhan bị tiếng gọi bên ngoài cắt ngang, đôi mi thanh tú của nàng nhíu lại, nguyên bản chỉ có người ta truy đuổi nàng, giờ lại phải cố lấy lòng Tiêu Lạc Ngọc, thật vất vả mới đem lời nói ra, lại bị người chen vào.

Tiêu Lạc Ngọc nhìn nàng, nữ tử này hẳn trước kia yêu sâu sắc, vốn là xóa đi bề ngoài mạ vàng kia, hắn mới chính thức nhìn đến bộ dáng bên trong.

Nếu là Phượng Nhan đời trước cùng hắn nói như vậy, hẳn nhất định sẽ mừng rỡ như điên, chính là hiện giờ biến thành bình tĩnh. Mặc dù có cảm khái, tim đập nhanh thêm một nhịp, lại không có chút nào dao động

Cả đời này, hắn chỉ thuộc về Hoa Diệc Khê.

“Tiên tử, Tiêu mỗ còn có việc, cáo từ.” Nhẹ nhàng thu hồi tay áo chính mình, Tiêu Lạc Ngọc nhanh chóng rời đi.

Tiền viện tranh cãi âm ỉ càng thêm rõ ràng, Tiêu Lạc Ngọc mơ hồ nghe được giọng của Tiêu Vân, trong lòng bất an càng tăng thêm, vội đề khởi nội lực phi nhanh đến tiền viện.

Các nữ kiếm sĩ của Phượng Tiên các đã bị điểm huyết rất nhiều, Thi Kỳ Nhi trên đầu cũng tích đầy mồ hôi. Nàng không nghĩ tới Thẩm Khanh công phu thể nhưng không tồi.

Giờ phút này Thẩm Khanh vẫn là khỏe miệng khỏe nhếch, Tiêu Vân ngay phía sau hắn, trông thấy Tiêu Lạc Ngọc phi thân hạ xuống kinh hãi gọi lớn “Bảo chủ!”

Thẩm Khanh sớm đã phát hiện Tiêu Lạc Ngọc, hắn nhìn không được đánh giá. Một thân hắc y cực kỳ tinh tế, dáng người cao lớn khuôn mặt tuấn lãng, ẩn ẩn có một tia khí tức kẻ bề trên.

“Bảo chủ, không tìm thấy Hoa thiếu gia.” Tiêu Vân nước nở như muốn khóc.

Cái gì? Tiêu Lạc Ngọc cả kinh, ngay sau đó đã đến trước mặt Tiêu Vân “Không thấy Diệc Khê?”

Thẩm Khanh chỉ cảm thấy một trận mồ hôi lạnh, vừa rồi thân pháp Tiêu Lạc Ngọc đích xác hẳn hoàn toàn không thấy rõ ràng, nếu người này muốn giết hắn, không cần xuất quá mười chiêu.

Lúc này Tiêu Lạc Ngọc hoàn toàn không chú ý tới Thẩm Khanh, chỉ nghe Tiêu Vân nói “Ta đi lấy điểm tâm cho Hoa thiếu gia, khi trở về đã không thấy tăm hơi người đâu nữa. Chỉ còn lại Canh Tinh.”

Tiêu Lạc Ngọc chỉ cảm thấy trong đầu “Ầm” một tiếng, ngực thắt lại lợi hại, cơ hồ không thể hô hấp. Có không chế tâm tình, một cái lắc mình liền biến mất trước mặt mọi người.

Tiêu Vân lẳng lẳng quên khóc, Tiêu Lạc Ngọc đi rồi lại bỏ hắt lại. Trông thấy Phượng Nhan theo Tiêu Lạc Ngọc mà đến, cùng Thi Kỳ Nhi sắc mặt không tốt, Tiêu Vân nuốt một ngụm nước bọt.

Thẩm Khanh đã lấy lại tinh thần, cười khê che giấu luống cuống vừa rồi. “Tiên tử, Thẩm mỗ cũng cáo từ trước.” Hắn xoay người rời đi, nhân tiện kéo Tiêu Vân còn đang ngăn người “Đi a, ngốc cái gì nữa?”

Tiêu Lạc Ngọc đẩy tốc độ tới cực hạn, vài cái phi thân liền về đến biệt viện, bọn gia đình đã tìm khắp chung quanh một lần, tất nhiên là cái gì cũng không tra được. Bọn họ vệ đều phân tán ra ngoài hỏi thăm.

Tiêu Lạc Ngọc chạy vào hậu viện, Canh Tinh vẫn như cũ xoay quanh bên cạnh bàn, hắn hít sâu, đi qua võ võ đầu Canh Tinh, lúc này nó mới an tĩnh lại.

“Bảo chủ.” Tiêu Hàn đi đến, thấp giọng thỉnh tội “Thuộc hạ làm việc tắc trách, thỉnh bảo chủ trách phạt.” Để người mình trông coi mất tích, Tiêu Hàn vô cùng tự trách.

Tiêu Lạc Ngọc cũng không để ý tới, ngồi xuống ghế đá Hoa Diệc Khê đã từng ngồi, cúi đầu suy nghĩ.

Thực rõ ràng Hoa Diệc Khê là bị người bắt đi, người có thể ở trong hoàn cảnh này bất y, võ công khẳng định không tệ, hơn nữa ở trên giang hồ có thể nói là cao thủ hàng đầu.

Hơn nữa, thời gian còn quá trùng hợp, hắn mới vừa đi Phượng Tiên các, đã có người tới cướp Hoa Diệc Khê...

“Lục soát toàn thành cho ta, đi tìm Bang phái lớn nhất bản địa hỗ trợ, nói rằng có thể giao phó một nửa sinh ý tại Giang Nam của Tiêu gia bảo, tìm được người... Tiêu gia bảo có thể đồng ý một yêu cầu. Mua chuộc du côn bản địa, người cung cấp được manh mối thưởng một ngàn lượng bạc.”

“Vâng.” Tiêu Hàn khom người lui ra, Tiêu Lạc Ngọc chỉ cảm thấy một câu nói kia, cơ hồ dùng hết khí lực của hắn. Hắn đã không xem trọng Hoa Diệc Khê... mà hiện tại Hoa Diệc Khê, trên người không có một chút nội lực...

Hắn quả thật cải biến rất nhiều sự tình, lúc này vốn là thời điểm Thanh bang vây công Cái Bang, qua nửa năm nữa, chính là đại loạn của giang hồ... thế nhưng hắn cũng cải biến quỹ đạo của Hoa Diệc Khê... còn đánh mất Hoa Diệc Khê...

Nếu y xảy ra chuyện gì, mọi sự thay đổi như vậy còn có nghĩa gì.

Người tốt nhất với hắn nếu không tìm thấy, như vậy hắn sống lại, còn có tác dụng gì?

Tiêu Hàn làm việc quả rất hiệu quả, thực nhanh bang phái lớn nhất Tô Châu, Bang chủ Xích Hỏa bang đã đi vào biệt viện, võ ngực cam đoan nhất định sẽ tìm được Hoa Diệc Khê, một số tên du côn bản địa cũng bắt đầu vì số bạc Tiêu Lạc Ngọc đưa ra mà nỗ lực tìm kiếm manh mối.

Chính là, hai canh giờ đi qua, một chút tin tức đều không có.

Thật nhanh mặt trời đã xuống núi, Xích Hỏa bang cơ hồ lật tung toàn bộ Tô Châu, mà ngay cả phủ nha cũng không bỏ qua, chính là vẫn không có một chút tin tức.

Mà ở địa phương cách xa biệt viện, Hoa Diệc Khê cảm thấy đau đầu dị thường, rồi sau đó chậm rãi mở mắt. Đập vào mắt là màn trướng đỏ chói, y ngồi dậy, là một gian phòng thực tinh xảo, thoát nhìn tựa như khuê phòng nữ tử, nhưng lại mang vài phần khí tức phong trần.

Trong phòng không có người, y cũng không bị trói, nhìn như đối với y rất yên tâm. Hoa Diệc Khê đi đến bên cửa sổ, vươn tay đẩy cửa sổ vài cái, lại đi đẩy cửa chính bên cạnh.

Cửa sổ đều đóng rất chặt, Hoa Diệc Khê cảm thấy đầu càng ngày càng nặng, lúc này mới chú ý tới huân hương trong lò bên cạnh, huân hương đốt lên, hương khí thực nhạt, cơ hồ thường xem nhẹ.

Y nhũu mảy, đi qua đi dập tắt huân hương.

“Kẹt” cửa mở ra, một hồng y nữ tử xuất hiện, đóng cửa rồi đi đến. Nữ tử thực đẹp, nhưng nhìn ra được đã nhiều tuổi, một thân hồng y lộ ra hơn phân nửa bộ ngực đầy đặn.

“Tĩnh rồi? Chỉ nhẹ nhàng gõ người một cái liền ngủ lâu như vậy, xem ra thân thể của người thật sự quá kém cỏi.” Hồng y nữ tử nói “Trên giang hồ tiếng tăm lừng lẫy thần y Hoa Diệc Khê thế nhưng vì muốn làm nam thiếp của một tên nam nhân mà tự hủy nội lực, thật đúng là khiến người kính nể.”

Hoàn chương 15.

17. Chương 17

Tuy lời nói của bà ta là kính nể, nhưng giọng điệu lại không có chút cảm giác kính nể nào, trái lại có chút trào phúng châm chọc.

Hoa Diệc Khê không nói gì, bà ta đi lên trước vài bước, ngồi xuống đối diện y, “Nói thật, ta còn tưởng rằng đỉnh đỉnh đại danh Hoa thần y là một mỹ nhân tuyệt sắc chứ? Không nghĩ tới... có điều chỉ cần như vậy, danh khí của người cũng đủ khiến rất nhiều người theo đuổi.” Bà ta khẽ cười.

“Thần phục dưới thân nam nhân cảm giác như thế nào?”

Hoa Diệc Khê lạnh lùng nhìn bà ta, “Người là ai?” Trong thanh âm chứa đầy hàn ý. Hàn ý của y không phải nhắm vào nữ nhân này, mà là nhắm vào tất cả mọi người ngoài Tiêu Lạc Ngọc.

“Ai nha, không cần dọa ta, sợ quá ha!” Bà ta vỗ vỗ bộ ngực tuyết trắng, rồi sau đó cười rung hết cả người, “Ta cảm thấy một nữ nhân cũng không thể vì một người nam nhân làm được đến mức như người, chẳng lẽ người một chút cũng không hận Tiêu Lạc Ngọc sao?”

Hàn ý trên người Hoa Diệc Khê càng tăng thêm, đột nhiên cười ra tiếng “Người bắt ta không nói cho người biết không thể tiếp cận ta sao? Hay là nói người không sợ chết?”

Bà ta sững sốt, rồi sau đó tiếp tục cười nói “Người? Một tên phế nhân có thể làm cái gì? Bắt quá ta rất ngạc nhiên một chuyện? Người có thể giúp ta giải đáp sự tò mò này hay không?”

Hoa Diệc Khê nhướng mày, bà ta không khỏi thừa nhận, tuy rằng Hoa Diệc Khê bộ dạng bình thường, nhưng mà trong giây lát cái nhướng mày này, lại là phong tình vạn chủng.

“Ta vốn cho rằng không có bao nhiêu người có hứng thú với người, có điều hiện tại...” Bà ta thấp giọng cười, “Người có thể nói cho ta biết, giữa nam nhân cùng nam nhân... là chuyện gì xảy ra?”

Dứt lời, bà ta vỗ vỗ tay, từ bên ngoài hai nam tử mặc phục sức hung ác đi vào. “Người có biết ta vì sao muốn đem nhốt người ở trong này không?” Bà đứng dậy đi đến trước một bình hoa, di chuyển cái bình. Rồi sau đó một bên vách tường không tiếng động mở ra, lộ ra một thông đạo tối đen.

Bà ta tiếp tục cười “Hai người các người đem y vào.”

Hai người kia tuy rằng không quá cường tráng, nhưng cũng không phải kẻ hiện tại Hoa Diệc Khê có thể phản kháng, Hoa Diệc Khê cười lạnh, hai người kia trong nháy mắt chạm vào y, đột nhiên kêu thảm một tiếng, sắc mặt biến thành màu đen rồi ngã xuống.

Nữ tử sững sốt, cũng có chút kinh ngạc “Trách không được hần nói ta không được tiếp cận người?” Bà ta bật cười, “Đều tiến vào cho ta.”

Lần này có bốn người vào, mà bốn người này trên tay đều mang theo bao tay tằm ti mỏng như cánh ve. Hoa Diệc Khê biến sắc “Thiên tà tì...”

Thiên tà tì nước lửa bắt xâm, mà lại còn có thể phòng độc. Lúc trước Tiêu gia bảo có một chút, Tiêu Lạc Ngọc đều đưa cho Phượng Nhan.

Nữ tử hừ lạnh, bốn người này chậm rãi tiếp cận Hoa Diệc Khê, hai kẻ đằng trước, hai kẻ ở phía sau. Ngón tay y nhẹ nhàng bắn ra, có vật tựa bột phấn màu trắng phóng ra từ kẽ tay y.

Hai người đi phía trước chỉ thấy ngực đau xót, rồi sau đó mất đi tri giác. Xem sắc mặt là không sống nổi.

Hai người đằng sau có chút khiếp đảm, bước chân trì hoãn một ít.

Nữ tử cũng có chút sợ hãi, nếu nói là lần đầu tiên là bởi vì tiếp xúc Hoa Diệc Khê trúng độc còn nói, hai tên vừa rồi là chết như thế nào, bà ta một chút manh mối cũng không có.

Lập tức giết chết bốn người, biểu tình Hoa Diệc Khê không có chút thay đổi nào, chỉ lạnh lùng nhìn những người khác, ngón tay không ngừng nhẹ bắn ra.

Hai người còn sống cho dù chậm lại, cũng đến cạnh Hoa Diệc Khê, vừa muốn tiến lên, chỉ nghĩ thấy một mùi thơm ngát, rồi sau đó liền mất đi cảm giác.

Hoa Diệc Khê dụng độc ở trên giang hồ không ai thoát được, tuy rằng hiện tại trên người y nhìn như cơ hồ không có được vật gì, thực tế chỉ cần trong móng tay đã cất giấu mười loại kịch độc, mà ngay cả trong tóc cũng tồn tại độc tố.

Nếu để cho y cứ vậy ở chỗ này thì độc, cho dù hơn trăm người cũng không sợ. Y nhìn thi thể bên chân, cúi xuống tháo bao tay một tên ra, cầm lên cẩn thận xem xét.

Quả nhiên là thiên tâm ti lúc trước Tiêu Lạc Ngọc cho Phượng Nhan.

“Không nghĩ tới Phượng tiên tử trên giang hồ, thế nhưng có quan hệ cùng thanh lâu.” Hoa Diệc Khê nói, lần này tươi cười thật sự vui sướng “Nơi này dưới quyền Phượng Tiên các, nếu như bị người trên giang hồ biết, sẽ thành dạng gì đây?”

Hoa Diệc Khê quả thật rất vui vẻ, y không phải người mềm lòng, nếu có thể đả kích Phượng Nhan, y tuyệt đối sẽ không nương tay.

Sắc mặt nữ tử có chút tái nhợt, “Ta không biết Phượng tiên tử nào đó, người nói lung tung cái gì?”

Hoa Diệc Khê nhìn khuôn mặt bà ta, trang điểm nồng đậm làm cho bà có vẻ xinh đẹp lại yêu diễm, chỉ là trang điểm như vậy, lại nhìn không ra gương mặt nguyên bản.

“Người cùng Phượng Nhan là quan hệ như thế nào, để ta đoán...” Y đứng dậy đi vài bước tới trước mặt nữ tử, bà ta nhìn không được lui về sau mấy bước. Hoa Diệc Khê đơn giản giết sáu người, làm cho bà ta cũng có chút kinh ngạc.

“Hắn là... Phượng Nhan sinh ra tại thanh lâu?” Nữ tử này, là mẫu thân Phượng Nhan. Người trước mặt tuy rằng che giấu dung mạo, nhưng cốt cách cùng một ít đặc thù quả thật thay đổi không được. Hoa Diệc Khê có thể dễ dàng nhìn ra ngũ quan hai người có vài điểm tương tự.

Kinh ngạc trong mắt nữ tử nói lên hết thảy, Hoa Diệc Khê cười càng thêm đắc ý. Bản thân y đa phần chỉ là đoán, không nghĩ tới thế nhưng đã đoán đúng.

Hoảng sợ trong mắt bà ta dần biến, từng đợt phần nộ ẩn hiện. Bà ta cười lạnh một tiếng nhìn Hoa Diệc Khê, sau đó chợt lóe thân chạy vào trong thông đạo vừa xuất hiện.

Hoa Diệc Khê tất nhiên là không đuổi theo, y cũng không muốn giết nữ tử lúc này. Người có thể khiến Phượng Nhan thân bại danh liệt, y sao có thể giết cơ chứ?

Trong phòng chỉ còn lại một mình y, cộng thêm sáu cỗ thi thể, Hoa Diệc Khê nghĩ nghĩ, đi ra cửa chính. Bây giờ rồi đi mới là việc quan trọng.

Mới vừa đi tới cửa, cũng cảm giác không thích hợp, rồi sau đó một cái lưới lớn từ trên trời giáng xuống, vây y vào bên trong.

Người kéo lưới đều xa xa mà né tránh, Hoa Diệc Khê mắt lạnh nhìn bọn họ, rồi sau đó trông thấy nữ tử từ một phòng khác đi ra.

“Lấy đá ném y cho ta, ta không tin độc của y có thể tác dụng với vật chết.” Nữ tử oán hận nói. Mấy người lôi kéo lưới nhìn nhìn nhau, rồi sau đó liền thấy có một hộ vệ cầm lấy một khối đá to bằng nửa đầu người, nhắm Hoa Diệc Khê ném đến.

Hoa Diệc Khê muốn tránh, chính là lưới trên người lại định trụ động tác của y, chỉ có thể miễn cưỡng tránh chỗ yếu hại. Đá đập vào sau lưng y, y khẽ hừ một tiếng.

Có một kẻ làm gương, người khác cứ thế noi theo, sôi nổi tìm kiếm đồ nặng có thể ném, Hoa Diệc Khê né tránh vài cái, nhưng lại bị đập càng nhiều, chỉ chốc lát nguyên bản y phục tuyết trắng đã có rất nhiều vết bẩn do đất đá lưu lại. Không cần phải nói, trên người thương tích càng nặng.

Nữ tử ở một bên cười lạnh vài tiếng, nhưng thủy chung không dám lại gần, vài người ném đến hứng khởi, nhin không được tiến lại gần. Hoa Diệc Khê lại bị một tảng đá đập trúng, phun ra một ngụm máu tươi.

Lau đi vết máu bên miệng, y nhếch miệng cười, tươi cười đầy tàn nhẫn cùng khoái ý. Rồi sau đó vài người này đột nhiên kêu thảm một tiếng, một đám ngã xuống đất không dậy nổi, còn nằm trên mặt đất không ngừng co giật, miệng sùi bọt mép.

“Người tới a! Nhanh tới cho ta.” Nữ tử trốn ra xa, bởi vậy không bị lan đến, bà ta cao giọng kêu vài tiếng, chợt nghe ngoài viện một loạt tiếng bước chân, rồi sau đó vài người xông tới.

“Ai có thể đánh ngất y, ta cho kẻ đó một trăm lượng bạc. Không cần tiến lên, dùng đá ném bất tỉnh là được.” Nữ tử hét lớn, thanh âm chói tai.

Lúc này nghe thấy tiếng gió thổi qua, một hắc y nhân đứng trong viện, kiếm trong tay bay ra, hướng thẳng đến chỗ Hoa Diệc Khê, lập tức đánh vào vai trái của y.

Chỉ thấy Hoa Diệc Khê cả người quẩn trong lưới, đồng thời bị đánh bay lên, phi thẳng đập vào trên tường mới dừng lại. Đụng vào tường rồi rơi xuống đất, lại là một ngụm máu tươi nhin không được phun ra.

“Đánh ngất y cho ta, ngươi còn đang nghĩ cái gì?” Nữ tử cao giọng hét chói tai. Nam tử quay đầu, nhíu mày.

Hắn có gương mặt cứng cáp đứng tuổi, tóc cũng có chút hoa râm. “Tiêu Lạc Ngọc đã muốn lật tung thành tìm y, tìm tới nơi này chỉ là vấn đề thời gian, vẫn là giết chết y ném xác ra sau núi cho thỏa đáng.”

Nữ tử cắn răng “Ta muốn ngươi đánh ngất y, ngươi chớ nói nhiều vô nghĩa, giết y dễ dàng như vậy ta không cam lòng.”

“Vậy ngươi muốn làm như thế nào?” Nam tử có chút bất đắc dĩ. Nữ tử cười nói “Y nếu dám cùng Nhan nhi đoạt nam nhân, đương nhiên muốn cho y sống không bằng chết.” Bà ta chỉ vào một tên hộ viện nói “Đi tìm vài tên khát cái đến cho ta, cẩn thận chút, đừng để người khác nhìn thấy. Y thích nam nhân ta liền cho y nam nhân.”

Nam tử nhíu mày, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng cũng không lên tiếng.

Hoa Diệc Khê cười khổ, từ sau khi tự hủy nội lực thân thể y đặc biệt yếu ớt, chỉ vài cú vừa rồi, y cũng cảm giác được lực phủ ngũ tạng đều muốn lệch vị trí. Y vươn tay tháo đai lưng, trong đai lưng có giấu một cái bình nho nhỏ, bên trong là mấy khối được hoàn. Đổ ra một viên ăn.

Rồi sau đó lại lấy ra một viên ngâm trong miệng.

Nam tử đi vào phòng, hắn nhìn thi thể khắp trong ngoài, nhin không được nói “Hoa thần y quả nhiên danh bất hư truyền, như vậy cũng có thể giết nhiều người. Tại hạ bội phục.”

Hoa Diệc Khê cười lạnh, không nói gì. Nam tử tựa hồ có chút do dự, rồi sau đó chợt nghe đến tiếng nữ tử gào bên ngoài, “Thực xin lỗi, ta cũng có khổ tâm. Hy vọng ngươi có thể tha thứ.” Nam tử thấp giọng nói.

“Muốn làm người xấu, còn muốn tìm cơ an lòng mình?” Hoa Diệc Khê cười đáp lại.

Sắc mặt nam tử hiện lên một tia xấu hổ, Hoa Diệc Khê cười lạnh nói “Ta chưa bao giờ hy vọng người ta giết tha thứ cho ta, ta đều giết bọn họ, còn muốn bọn họ tha thứ, không phải quá buồn cười sao.”

“Ta...”

Giả nhân giả nghĩa giả, là thứ y ghét nhất. Cho nên y mới có thể thích Tiêu Lạc Ngọc như vậy... muốn làm cái gì, muốn nói cái gì... vĩnh viễn đều quang minh lỗi lạc.

Có điều đây chẳng qua là lúc đầu, càng về sau, thích dần dần càng sâu sắc, biến thành yêu! Sau đó yêu cũng thay đổi, biến thành bất luận Tiêu Lạc Ngọc muốn làm cái gì y cũng sẽ không phản đối — biến điên cuồng, biến đáng sợ.

Y đem hết thủy tình cảm đều tập trung lại, đặt hết vào người Tiêu Lạc Ngọc.

“Muốn giết ta thì giết đi!” Hoa Diệc Khê cười to “Nếu ta có thể từ nơi này ra ngoài, Phượng Nhan đâu có muốn cũng vĩnh viễn không chạm đến được Tiêu Lạc Ngọc.” Mấy năm nay, y cực lực áp chế tình cảm của mình, cho Tiêu Lạc Ngọc tự do lớn nhất.

Chính là được càng nhiều, lại càng khó buông tay — y hiện tại đã không có khả năng tại buông tay để Tiêu Lạc Ngọc rời bỏ mình.

Hoặc là chết ở chỗ này, hoặc là sau khi rời khỏi đây, đem Tiêu Lạc Ngọc cột vào bên mình — bằng mọi biện pháp.

Y nhẹ nhàng liếm vết máu trên tay, biểu tình điên cuồng không thể tả. Nam tử khựng lại, lúc này thế nhưng không dám tiến lên, chỉ nghe vài tiếng kêu thảm thiết ngoài phòng, vừa rồi vài gia đình lần lượt bắt đầu run rẩy, tiếp sau đó không ngừng cào cào trên người mình điên cuồng, vừa cào vừa la hét “Cứu mạng a, có sâu cắn ta!”

“Tiếng người kêu trước khi chết, quả nhiên là đẹp nhất.” Hoa Diệc Khê cười nói, tựa hồ thực hưởng thụ quá trình này.

Nam tử chợt thấy trong lòng phát lạnh, không phải Hoa Diệc Khê giết người quá nhiều nên cảm thấy khủng bố, mà là biểu tình khi đối diện với giết chóc của y.

Người nam nhân này, hoàn toàn là ma quỷ. Nếu thật sự để y sống sót, tất cả mọi người sẽ chết...

Nam tử nghĩ đến đây, đột nhiên cảm thấy bất Hoa Diệc Khê kỳ thật là quyết định sai lầm, nhưng nếu đã lỡ như vậy, cũng chỉ có thể giết y. Hắn vung kiếm trong tay, trường kiếm xé gió hướng vào Hoa Diệc Khê, nhắm thẳng vào tim của y.

Hoàn chương 16

18. Chương 18

Chỉ thấy trường kiếm chợt lóe, rồi sau đó hung hăng xuyên thấu vai trái Hoa Diệc Khê.

Vốn là trường kiếm muốn hướng đến ngực trái y, Hoa Diệc Khê miễn cưỡng né tránh mới đâm trúng bả vai trái. Nửa thân kiếm đâm xuyên qua bờ vai của y, chỗ mũi kiếm không ngừng tích máu tươi, rơi trên mặt đất phát ra thanh âm tí tách.

“Người làm gì? Ta không phải bảo người lưu mạng y lại sao?” Nữ tử xa xa thấy thế, nhin không được kêu lên, nhưng cũng không dám lại gần. Nam tử không để ý đến nàng, chỉ nhìn Hoa Diệc Khê trước mắt.

“Người rất lợi hại, nếu nội lực của người vẫn còn, không ai có thể đánh bại người.” Nam tử nói “Nhưng mà ta không thể nhìn người hại Nhan nhi.”

Hoa Diệc Khê không rút trường kiếm ra, lúc này rút kiếm chỉ càng gia tăng máu đỏ, y nhin không được choáng váng, quỳ một gối, nhìn máu từng giọt từng giọt chảy xuống.

“Ta chết, Phượng Nhan cũng không sống được...” Y cười, khoe miệng vẽ nên đường cong quỷ dị “Người cảm thấy, ta sẽ để Phượng Nhan vui vẻ sống tiếp sao?”

“Cái gì?” Không người nào dám coi thường Hoa Diệc Khê, không ai dám nói sau khi tiếp xúc với y, sẽ không bị y hạ độc. Trừ bỏ Tiêu Lạc Ngọc.

“Ha ha ha...” Hoa Diệc Khê cười rất vui vẻ “Ta không thể lưu nữ nhân này hại Lạc Ngọc, ta chết, khiến nàng chôn cùng cũng tốt.”

Máu chảy càng lúc càng nhanh, Hoa Diệc Khê đã cảm giác choáng váng mơ hồ, y nuốt xuống viên thuốc ngậm trong miệng. Viên thuốc tuy rằng có thể bảo trụ mạng của y, nhưng không có tác dụng bổ thân. Hoa Diệc Khê cảm thấy đầu càng ngày càng nặng, rồi sau đó liền hôn mê bất tỉnh.

Tại biệt viện Tiêu gia bảo, Tiêu Lạc Ngọc đã muốn khống chế không được cơn giận của mình, toàn bộ thành Tô Châu lớn như vậy, bọn họ cơ hồ đều lật tung lên thế nhưng không có một chút tin tức.

“Bảo chủ, có một tên khất cái nói có tin tức.” Tiêu Hàn nhẹ giọng bẩm báo, lúc này ai cũng không dám đùa với cảm xúc của Tiêu Lạc Ngọc. Xích Hỏa bang Bang chủ bên cạnh sớm đã bị lệ khí trên người hấn dọa không dám mở miệng.

Một tiểu khất cái đứng cạnh Tiêu Hàn, có chút phát run. Tiêu Lạc Ngọc lạnh giọng hỏi gã “Tin tức gì?”

“Buổi chiều, ta nhìn thấy một nam tử khiêng một cái túi lớn màu đen phi vào Liễu hạng(ngõ hẻm), cái kia...cái túi kia vừa lúc có thể chứa đủ một người.”

Người cung cấp tin tức có rất nhiều, nhưng cơ hồ đều là vì muốn lấy bạc, Tiêu Lạc Ngọc tức giận đã giết vài tên du côn, tiểu khất cái sợ hãi tin này không chắc chắn, vẫn luôn không dám mở miệng.

Sau rồi thật sự là chịu không nổi bị bạc hấp dẫn, lúc này mới nghĩ liều mạng một phen.

Liễu hạng? Xích Hỏa bang Bang chủ nhin không được nuốt nước miếng, Liễu hạng là hoa phố, vừa không thuộc bạch đạo cũng không thuộc về hắc đạo, hơn nữa sống ở đó đại bộ phận đều là người cơ khổ, không có ai lại cố ý làm khó dễ bọn họ.

Bất quá chuyện này, bọn họ quả thật không kiểm tra Liễu hạng.

“Xích bang chủ, phiền người dẫn người đi điều tra một phen.” Tiêu Lạc Ngọc nói. Xích Hỏa bang Bang chủ vội xoa tay “Không phiền không phiền, ta sẽ đi tìm người ngay bây giờ.”

Tiêu Lạc Ngọc cũng đứng lên, hắn đã chờ không nổi nữa, tự mình cũng phải đi tìm kiếm. Mới vừa đứng dậy, cũng cảm giác được Canh Tinh bên cạnh tựa hồ trở nên phi thường nôn nóng, không ngừng vằn vẹo thân mình.

Rồi sau đó Canh Tinh đột nhiên biến mất vẻ dịu ngoan ngày thường, hướng về cửa cấp tốc bỏ đi, đem vài người giật nảy mình.

“Canh Tinh, mày đi đâu?” Sau khi Tiêu Vân được Thẩm Khanh đưa về vẫn luôn không dám mở miệng, lúc này vội vàng đi kéo Canh Tinh, ai biết Canh Tinh mạnh mẽ quay đầu hướng hắn nhẹ rằng, Tiêu Vân lập tức sợ tới mức ngồi xuống bệt xuống đất.

Tiêu Lạc Ngọc mắt sáng rực lên vài phần, tiến lên đi theo Canh Tinh, dặn dò Tiêu Hàn đứng bên “Người cũng dẫn người đi Liễu hạng, tìm không thấy cũng không cần trở lại.”

“Vâng.”

Canh Tinh bỏ rất nhanh, trên đường có không ít người bị nó dọa sợ, thét chói tai chạy tán loạn. Tiêu Lạc Ngọc lo lắng đi theo, chỉ hy vọng Canh Tinh có thể mau một chút nữa.

Rất nhanh, Canh Tinh đến một chỗ dừng lại, Tiêu Lạc Ngọc nhìn nhìn, khác với nơi khác vào đêm an tĩnh, nơi này có thể dùng chữ ồn ào huyền ảo để hình dung.

Hơn mười thanh lâu khách điểm san sát, ở cửa có người không ngừng lôi kéo khách nhân. Trên lầu cũng có nữ nhân vẫy khăn tay. Từng trận gió đưa mùi thơm xông vào mũi.

Liễu hạng sao? Tiêu Lạc Ngọc nhíu mày, nơi này đúng là một nơi thực tốt để giấu người, người lui tới nhiều như vậy, cơ hồ sẽ không bị phát hiện.

Canh Tinh tại chỗ dạo quanh một vòng, tựa hồ có chút không thích ứng khí vị đám người nơi này.

Tiêu Lạc Ngọc có chút cấp bách, nhưng hắn cũng biết chuyện này gấp cũng không hữu dụng, lúc này hắn cảm thấy cái gì mà Bảo chủ, cái gì đại hiệp, kỳ thật đều là lời nói suông, nếu Hoa Diệc Khê đã xảy ra chuyện, hư danh này nó còn có tác dụng gì —

Hắn còn chưa bồi thường Hoa Diệc Khê, y khổ nhiều năm như vậy...

Tiêu Lạc Ngọc đỏ hốc mắt, trống rỗng trong lòng từ sau khi Hoa Diệc Khê bị cướp đi dần dần tăng lớn, cơ hồ khiến hắn không cách nào hô hấp, cũng không dám nghĩ ngợi.

Diệc Khê, người không thể xảy ra chuyện gì...

Bên này, Hoa Diệc Khê tỉnh lại, y cười khổ, bây giờ tựa hồ chính mình luôn luôn choáng váng. Mới vừa tỉnh lại, chợt nghe thấy nữ tử cùng hắc y nam tử khắc khẩu.

“Hiện tại nhất định phải giết y, nếu không hậu hoạn khôn lường.” Nam tử nói.

Nữ tử cười lạnh một tiếng “Người lúc này biết hậu hoạn khó lường, lúc trước vứt bỏ mẹ con chúng ta tại sao không nghĩ qua, thời điểm Nhan nhi chịu khổ tại sao không nghĩ qua? Người này hiện tại không thể chết được, ta muốn nhìn sau khi y bị những người khác phá hư Tiêu Lạc Ngọc còn có thể đối tốt với y hay không. Đến lúc đó hắn sẽ phát hiện vẫn là Nhan nhi tốt hơn nhiều.”

Nam tử không lên tiếng, Hoa Diệc Khê ngẩng đầu, phát hiện mình đang ở một nơi tương tự ngục giam, y biết hẳn là phòng tối sau vách tường. Động một cái mới phát hiện tay phải của mình bị thiết liên trói chặt, cả người bị trói trên vách tường, hai chân cách mặt đất một khoảng. Cánh tay trái rũ xuống, mà thanh kiếm vừa rồi còn cầm ở cả vai mình.

Nhìn một chút tình huống miệng vết thương, y phân tích mình nhiều nhất hôn mê nửa khắc đồng hồ.

Động tĩnh thiết liên khiến nam tử chú ý tới y, giờ phút này cả người Hoa Diệc Khê đều là máu, trên mặt cũng đầy vết máu, căn bản nhìn không ra một chút dáng vẻ người mê bạch y, thân y vĩnh viễn sạch sẽ thanh khiết.

“Tỉnh thực nhanh.” Nữ tử cười cười, vỗ vỗ tay, vài tên gia đình tiến vào, đằng sau đi theo bốn năm tên khất cái cả người bẩn thỉu hôi thối.

“Loại sự tình này đương nhiên là phải tỉnh mới tốt.” Nữ tử cười cười, “Bất quá người cũng thật lợi hại, trong lúc hôn mê, còn có thể độc chết vài tên gia đình khuân vác, tiểu nữ thật sự là bội phục.”

Hoa Diệc Khê nhìn bà ta một cái, hơi có chút ý tứ cười nhạt “Người cảm thấy bọn họ có thể tiến vào thân thể ta?”

“Ta trái lại muốn nhìn xem người có thể giết bao nhiêu người?” Nữ tử phát phát tay với đám gia đình “Cho bọn họ đi lên.”

Vài tên khất cái có chút khiếp đảm, cảnh tượng ban đầu làm cho bọn họ sợ hãi, không biết đây là chuyện gì xảy ra, cũng không dám tiến lên. Gia đình đứng sau bọn họ dùng roi da đánh vào một người trong đó “Đi lên lột hết y phục của y.”

Khất cái bất đắc dĩ, đành phải chậm rãi lên trước, Hoa Diệc Khê muốn cười, lại đột nhiên ho khan, miệng phun đầy máu tươi, chảy đầy bạch y đã loang lổ vết máu.

Y nhin xuống không bật cười, không nghĩ tới mình cũng có một ngày như vậy, neho mắt liếc nhìn vài tên khất cái trước người, trong đó một gã nơm nớp lo sợ vươn tay, đụng tới y phục của y.

“Xoẹt” một tiếng, ngoại y bị xé rách một mảng lớn, lộ ra lý y bên trong.

Nữ tử có chút hưng phấn nhìn cảnh tượng trước mắt, gã khất cái thứ hai cũng vươn tay...

Nào biết tên khất cái đầu tiên đột nhiên ngã vật xuống, một chút tiếng động đều không có. Hoa Diệc Khê nhìn nữ nhân cười, cho dù y hiện tại tay chân đều không động đậy, nhưng độc trên người vẫn như cũ tồn tại. Chính là trong máu của y, đều có độc tố, những người này chạm vào ắt phải chết.

Lần này mấy tên khất cái còn lại đều ngây ngẩn cả người, ngơ ngác không dám tiến lên, nữ tử tức giận, đoạt lấy roi da trong tay gia đình, quất vào mấy tên khất cái.

“Sợ chết? Không dám tiến lên lão nương khiến cho các người chết trước.” Nói xong hướng tên gia đình đang trợn mắt há hốc mồm nói “Lại đi tìm cho ta, khất cái du côn... kẻ nào cũng được... ta rất muốn nhìn xem y có thể dựa vào độc này tới khi nào.”

Nói xong, cảm thấy không đỡ hận quáт mấy roi da lên người Hoa Diệc Khê, nguyên bản y phục đã bị tàn phá không chịu nổi, nhất thời roi da quáт tới càng rách toạc ra, lộ ra thân mình trắng nõn.

Làn da trắng nõn cùng vết máu phối hợp, tạo thành hình ảnh rung động lòng người. Vài tên khát cái đứng một bên nhìn đến ngây người, trong đó một gã nhìn không được nuốt nuốt nước miếng, run run rẩy rẩy vươn tay ra.

Hoa Diệc Khê nhú mảy, tay khát cái bản thủ đã sắp đụng đến người y. Trong mắt của y hiện lên một tia hàn ý, trừ bỏ Tiêu Lạc Ngọc, y không thể chịu đựng được bất luận kẻ nào đụng chạm thân thể.

Ngón tay khát cái chạm vào vết máu trên người y, rồi sau đó cũng không tiếng động ngã xuống.

Hắc y nam tử nhú mảy, chậm rãi nói “Độc trên người y hiện tại không dùng được, đây là độc trong máu, chỉ cần không chạm đến máu là có thể. Có điều người nếu muốn tốt, cho dù phá hư y, người như thế nào để Tiêu Lạc Ngọc biết? Còn sống đưa trả về?”

Nữ tử cười đắc ý “Đương nhiên người chết mới có thể đưa trở về, có điều sau khi Tiêu Lạc Ngọc nhìn thấy bộ dáng vô cùng thê thảm, phỏng chừng không bao giờ muốn liếc y dù chỉ một cái, nam nhân sao....”

Hắc y nam tử nhìn nữ tử cười điên cuồng, trong lòng âm thầm thở dài.

Vài khát cái nghe được nam tử nói, thật cẩn thận xé rách y phục nửa người trên của Hoa Diệc Khê, lộ ra toàn bộ lồng ngực trắng ngần cùng xương quai xanh tinh xảo. Rồi sau đó chậm rãi vươn tay đi cởi bỏ đai lưng Hoa Diệc Khê.

Y nhìn không được trong mắt hàn quang chợt lóe, nhưng hiện tại y quả thật như nam tử đã nói, bởi vì bị thương nặng, không cách nào hoạt động tay chân, trên người độc cũng không dùng được.

Độc tố trong máu, cũng phải tiếp xúc mới được, mấy tên khát cái kia thật cẩn thận không đụng chạm, y cũng không có bất luận biện pháp gì.

Trong lòng phần nộ càng tăng thêm, lúc này gia đình đi tìm người cũng trở lại, nhìn thấy tình cảnh này, đột nhiên cảm thấy có chút xúc động.

Tuy rằng hiện tại Hoa Diệc Khê mặt bị vết máu che phủ, nhưng mà loại cảnh sắc làn da trắng nõn hòa với máu đỏ này, thật sự vô cùng kích thích ánh mắt cùng thần kinh người. Gia đình biết Hoa Diệc Khê lợi hại không dám tiến lên, thúc giục khát cái phía sau hẳn.

Đai lưng bị cởi bỏ, rụng rơi trên mặt đất, Hoa Diệc Khê lại đột nhiên nở nụ cười, rồi sau đó nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, một ngụm máu tươi phun ra, người trước mặt y bị máu vấy đến, giấy tiếp theo liền gục xuống bỏ mạng.

“Bịt kín cái miệng của y cho ta.” Nữ tử cười nói, lúc này bà ta lại không vội, bà ta muốn chậm rãi thưởng thức cảnh tượng Hoa Diệc Khê giấy dựa sắp chết.

“Trên giang hồ đỉnh đỉnh đại danh thần y, các người xem như có phúc phần. Y chính là người của Tiêu gia bảo Bảo chủ, mà ngay cả vương công quý tộc cũng không dám chạm tới.” Nữ tử nói “Nếu không sợ Tiêu Lạc Ngọc tìm được, ta còn muốn cho người ở chỗ này tiếp khách, phỏng chừng có rất nhiều người sẽ ái mộ danh tiếng mà tới.”

Hoa Diệc Khê thấp giọng nở nụ cười, rồi sau đó ngẩng đầu “Chờ qua tối nay, người hết cơ hội nói tính toán của người.”

Nội tâm bà ta có chút không cam nguyện, trừ bỏ thời điểm có người đụng chạm Hoa Diệc Khê mới lộ ra chút phần nộ, cho dù bị đánh cho tàn phế, y thủy chung đều không có biểu hiện thống khổ cùng sợ hãi. Tựa hồ những thương tổn đó không phải trên người y vậy.

Nữ tử đem roi da trong tay đưa cho hắc y nam tử “Cắt hết gân tay gân chân của y.”

Nam tử sững sốt, nữ tử cười nói “Nhớ rõ phải không chảy quá nhiều máu.”

Hoàn chương 17.

19. Chương 19

Vài tiếng roi vang lên, cổ tay cùng cổ chân Hoa Diệc Khê tức khắc hiện lên vài đạo vết thương, cho dù trên người bởi vì đổ máu đã không còn nhiều cảm giác, y cũng biết gân tay gân chân mình bị cắt đứt. Quay đầu nhìn thoáng qua miệng vết thương, phát hiện hắc y nam tử thật sự không hề lưu tình, phỏng chừng là hy vọng y chết sớm một chút.

Cổ tay phải bởi vì bị thiết liên trói buộc, miệng vết thương nứt ra bị kéo càng lúc càng lớn, làn da đã muốn rách toạc. Miệng vết thương sâu gần như có thể thấy được xương cốt.

“Lấy nước muối đến...” Nữ tử nói. Lúc này một tên gia đình đột nhiên chạy vào. “Bà chủ, không xong rồi, người Xích Hỏa bang đến đây.”

Nữ tử sửng sốt, “Bọn họ đến làm gì?”

“Là Bang chủ Xích Hỏa bang, nói là đang tìm người, hỏi ta có trông thấy một người mặc hắc y mang theo bạch y nam tử hay không.” Gia đình nói, nhin không được nhìn thoáng qua người trên tường. Trong lòng thầm giật mình, thương tích nặng như vậy, vẫn không nhúc nhích, không phải là chết rồi chứ?

“Ta đi ứng phó, các người tiếp tục.” Nữ tử nhìn quanh nói “Người nào có thể cưỡng bức thần y đại nhân đầu tiên, ta thưởng trăm lượng bạc.”

Cái gọi là chết vì tiền tài, người đã lui về phía sau bắt đầu động tâm, dù sao chỉ cần không đụng tới máu là ổn. Vài người dẫn đầu vươn tay, bất quá lại sợ Hoa Diệc Khê lần thứ hai ho ra máu, một người kéo y phục trong tay xuống, muốn ngăn chặn miệng Hoa Diệc Khê.

Hoa Diệc Khê đột nhiên cười nói “Trách không được Phượng Tiên các không có thu nhập gì, nhưng bề ngoài vẫn có thể cung khởi lớn như vậy, hóa ra vẫn đều là người ở phía sau. Không tồi, Phượng Nhan có thể có mẫu thân suy nghĩ vì nữ nhi như vậy, cũng thật sự là phúc khí.”

“Người...” Bà ta muốn nói, hắc y nam tử bên cạnh lại đột nhiên ôm lấy bà ta phi thân nhảy ra, chỉ thấy vách tường trên đầu đột nhiên vỡ vụn, bụi mù mịt nổi lên bốn phía. Rồi sau đó từ phía trên một người nhảy xuống.

Người tới đương nhiên là Tiêu Lạc Ngọc, hắn mang theo Canh Tinh đi vào hậu viện thanh lâu, Canh Tinh tại một chỗ bên cạnh núi giả xoay quanh không chịu rời đi, Tiêu Lạc Ngọc nhưu mày, Canh Tinh hướng núi giả nhe răng, tựa hồ rất phần nộ.

Tiêu Lạc Ngọc lúc này tất nhiên chẳng có kỳ bất kỳ cái gì, một quyền đánh nát núi giả.

Hắn quả thực không thể tin được cảnh tượng trước mắt, Hoa Diệc Khê một bàn tay bị trói lên, vai trái còn cầm một thanh trường kiếm, trên người nhiều vết roi cùng vết bầm do bị vật nặng va chạm.

Cả người y toàn là máu, phần trên cơ thể trần trụi, chung quanh còn vây quanh vài tên gia đình khát cái, nhìn bộ dáng bọn hắn Tiêu Lạc Ngọc liền rõ muốn làm cái gì...

“Diệc Khê...” Tiêu Lạc Ngọc cảm thấy trong đầu có cái gì đó muốn nổ tung, hắn lập tức xông lên trước, một tay bóp nát thiết liên, bế Hoa Diệc Khê xuống dưới.

Nhìn gần càng phát hiện trên người y khắp nơi đều là thương tích, Tiêu Lạc Ngọc không dám tỉ mỉ xem xét, hắn sợ chính mình sẽ hỏng mắt.

Hoa Diệc Khê biến thành như vậy, đều là bởi vì hắn... nếu hắn không...

Không dám dùng sức ôm Hoa Diệc Khê, Tiêu Lạc Ngọc cúi ngoại y phủ lên người y. Hoa Diệc Khê ngẩng đầu nhìn hắn, khẽ mỉm cười nói “Lạc Ngọc, người đã đến rồi...”

Tiêu Lạc Ngọc cảm thấy sát ý trong lòng cho tới bây giờ chưa từng rõ ràng như vậy, thậm chí so với đời trước thời điểm bị phản bội bị dùng làm công cụ sát nhân, hắn đều không phần nộ như vậy.

Thật cẩn thận bao lấy thân thể Hoa Diệc Khê, nhìn kiếm trên vai trái y nhẹ giọng nói “Kiên nhẫn một chút.”

Hoa Diệc Khê gật gật đầu, vươn tay kéo ống tay áo hắn. Tiêu Lạc Ngọc lúc này mới phát hiện, gân tay của Hoa Diệc Khê, thế nhưng bị cắt đứt.

Sợi dây lý trí còn sót lại bị chèn ép vỡ vụn, Tiêu Lạc Ngọc chỉ còn lại suy nghĩ báo thù cho Hoa Diệc Khê. Chính là đối tượng báo thù là ai? Là những người này? Hay là chính bản thân hắn?

Hít sâu một hơi, rất nhanh rút trường kiếm trên vai xuống, rồi sau đó nhanh chóng giúp Hoa Diệc Khê điểm huyết cầm máu.

Hoa Diệc Khê khẽ hừ một tiếng đau đớn, Tiêu Lạc Ngọc nhận thấy phần nộ trong ngực càng cháy càng lớn, trước mắt một mảnh đỏ tươi. Hắn đã không còn thấy được những thứ đồ vật khác, chỉ có thể nhìn đến thương tích của Hoa Diệc Khê, thương thế kia — là những người này gây cho y.

Thật cẩn trọng buông Hoa Diệc Khê xuống, Tiêu Lạc Ngọc tay phải khâu trừ đai lưng, một thanh trường kiếm từ đai lưng bị hấn rút ra.

Minh Sương kiếm, lễ vật Hoa Diệc Khê tặng hắn vào sinh thần mười tám tuổi, Tiêu Lạc Ngọc rất ít dùng, hiện giờ hắn đã không quản bất cứ điều gì, cầm kiếm xông ra.

Người nơi này bị sự tình liên tiếp khiến cho có chút mơ hồ khó hiểu, không đợi suy nghĩ rõ ràng đã thấy Tiêu Lạc Ngọc vung kiếm tới đây, gia đình phía trước cùng khất cái còn chưa có cảm giác gì, liền thấy đầu mình bay lên, trong quá trình bay lên, bọn họ nhìn thấy thân thể mình còn tại mặt đất.

Hắc y nam tử sớm ôm nữ tử chạy trốn, người dư lại căn bản không đủ Tiêu Lạc Ngọc giết. Thực nhanh, người ở chỗ này thân mình đều tung tóe, biến thành một đồng thịt nát vụn.

Hồ hững thu hồi trường kiếm, Tiêu Lạc Ngọc trở về ôm Hoa Diệc Khê lên, nhảy ra khỏi ngục giam này.

Xích Hỏa bang Bang chủ đang tìm nơi vừa rồi phát ra chấn động, liền thấy Tiêu Lạc Ngọc ôm một người xuất hiện ở trước mặt hắn.

“Người nơi này đều bắt lại, một kẻ cũng không tha. Bên phía quan phủ, ta sẽ xử lý.” Xích Hỏa bang Bang chủ cùng đám người đi theo thấy Tiêu Lạc Ngọc ôm một người đi tới, dằn dò một câu. Hắn nhìn không thấy diện mạo người trong ngực Tiêu Lạc Ngọc, nhưng có thể cảm giác rõ ràng Tiêu Lạc Ngọc cố nén sát ý, hắn nhin không được đánh một cái rùng mình, liền tục gật đầu.

Tiêu Lạc Ngọc muốn giết sạch mọi người nơi đây, nhưng hấn hiện tại biết việc quan trọng nhất chính là tìm đại phu trị thương cho Hoa Diệc Khê. Ôm Hoa Diệc Khê phóng đi trên không trung, Tiêu Lạc Ngọc nhận thấy người trong ngực tựa hồ không có động tĩnh. Tựa hồ ngay cả hô hấp cũng không có.

Hắn không dám nhìn tới, không dám nghĩ xem có phải Hoa Diệc Khê đã không chịu được nữa hay không. Thương tích nặng như vậy, hơn nữa thân mình y vốn rất kém.

Trở lại biệt viện, Tiêu Lạc Ngọc gọi người đi mời đại phu tốt nhất Tô Châu, hấn ôm Hoa Diệc Khê về chủ phòng.

Hô hấp của y tuy rằng rất nhẹ nhưng xem như ổn định, Tiêu Lạc Ngọc xuất ra kim sang được cùng băng vải, bắt đầu bôi thuốc cho y. “Nhìn một chút, nhẩn nhẩn...” Tiêu Lạc Ngọc lúc này nói năng đã có chút lộn xộn, hấn hiện tại hoàn toàn không thể tự suy nghĩ gì, hết thấy động tác đều là bản năng.

“Ta không sao...” Hoa Diệc Khê ho khan vài tiếng, nhin không được phun ra một ngụm máu tươi. “Trong máu ta có độc, trừ ngươi ra những người khác chạm tới đều sẽ chết, ngươi lấy bình ngọc màu trắng trong hòm thuốc kia đến đây cho ta.”

Tiêu Lạc Ngọc phi như bay lấy hòm thuốc qua, lấy ra một cái bình ngọc trắng. “Được bên trong cho ta ăn, còn có cái bình màu xanh kia đổ được phần bên trong ra, đắp tại miệng vết thương...” Nói xong những lời này, Hoa Diệc Khê lại nhin không được ho khan vài tiếng.

Tiêu Lạc Ngọc đổ được hoàn ra, chính mình nhai nát đứt cho Hoa Diệc Khê, rồi sau đó đem được trong bình màu xanh đổ ra tay, cẩn thận đắp lên miệng vết thương...

“Gân tay...” Tiêu Lạc Ngọc mở miệng, lúc này mới phát hiện cổ họng khàn khàn lợi hại.

“Không sao, có thể chữa trị... yên tâm, chút ấy thương không lấy được mạng của ta, mấy ngày thì có thể khôi phục.” Hoa Diệc Khê cười an ủi, Tiêu Lạc Ngọc nhìn nụ cười của y, nhin không được đứng dậy đi tới đi lui vài vòng trong phòng, rồi sau đó cả giận nói “Vì cái gì không mắng ta, vì cái gì không hận ta? Vì cái gì còn muốn đối tốt với ta... đều là lỗi của ta, nếu ta không phé đi võ công của người... nếu không phải lúc trước ta theo đuổi Phượng Nhan, người sẽ không...”

Đều là hấn sai, hấn biết — Tiêu Lạc Ngọc vô cùng phiền não cùng bất an. Hoa Diệc Khê khoan dung càng khiến hấn xấu hổ vô cùng, nhưng nếu như Hoa Diệc Khê hận hấn... Tiêu Lạc Ngọc rùng mình một cái.

Khi hấn mới đi vào, rõ ràng nghe được lời Hoa Diệc Khê nói, hóa ra người bắt y là mẫu thân của Phượng Nhan. Tiêu Lạc Ngọc không phải ngu ngốc, đương nhiên hiểu được nguyên nhân —

Là hấn hủy võ công Hoa Diệc Khê, rồi sau đó lại không bảo hộ y chu toàn.

Là hấn chọc Phượng Nhan, mang đến tai bay vạ gió cho Hoa Diệc Khê.

“Nếu ta không đi Phượng Tiên các, người cũng sẽ không bị bắt đi. Là ta không bảo vệ tốt cho người...” Tiêu Lạc Ngọc hai mắt hấn đỏ, “Người nếu như không yêu ta... hết chuyện này đều sẽ không phát sinh.”

“Đều là ta...” Hấn thất thần nói, hấn hủy Hoa Diệc Khê, rồi sau đó thiếu chút nữa, hấn liền mất đi Hoa Diệc Khê.

“Đây không phải là chủ ý của người, không phải người sai. Yêu thì yêu, chẳng lẽ người muốn ta giờ bắt đầu không yêu người...” Hoa Diệc Khê còn chưa nói xong, đã bị Tiêu Lạc Ngọc ôm lấy.

Giọng nói của Tiêu Lạc Ngọc mang theo một tia bối rối “Không cho, ta không cho.” Ôm Hoa Diệc Khê thật nhẹ nhàng nhưng lại vô cùng kiên định, lúc này, phát sinh nhiều thứ như vậy, hấn làm sao còn có thể cùng người này tách ra?

Hấn đã quen được người này yêu, chưa từng nghĩ qua có một ngày Hoa Diệc Khê sẽ không yêu mình, nhưng đã trải qua nhiều chuyện như vậy, bản thân hấn cũng có chút bất an sợ hãi. Nếu Hoa Diệc Khê hối hận? Nếu Hoa Diệc Khê bởi vậy không yêu hấn? “Người có thể nào bởi vì việc này mà không còn yêu ta nữa hay không?..”

Khẩn cầu tình yêu của một người nam nhân, Tiêu Lạc Ngọc trước kia chưa bao giờ nghĩ qua, nhưng hiện tại hấn không bận tâm gì hết, chỉ cần Hoa Diệc Khê còn yêu hấn, còn nhìn hấn...

Tiêu Lạc Ngọc không biết mình như vậy có phải yêu hay không? Chính là hấn biết đời này, hấn không thể buông tay người trước mắt. Loại cảm giác bất lực cùng đau lòng này, nhìn thấy Hoa Diệc Khê cả người đầy máu bị trói ở nơi đó, hấn không nghĩ muốn trải qua lần thứ hai.

“Ta sẽ không ngừng yêu người, người biết mà. Đời này ta chỉ có thể dõi theo người. Ta chỉ có tâm với một mình người.” Hoa Diệc Khê nói. Đây là lần đầu tiên y nói thẳng ra với Tiêu Lạc Ngọc như vậy. Y mỉm cười, định gờ tay lên ôm Tiêu Lạc Ngọc lại phát hiện mình đã vô lực chẳng thể nâng tay lên.

“Ta muốn ngủ một lát, nếu như có đại phu đến bảo hấn giúp ta kê một ít được bổ dưỡng là được.” Hoa Diệc Khê nói. Hấn sợ Tiêu Lạc Ngọc nghĩ loạn, vẫn luôn cố chống đỡ, giờ rốt cục chống đỡ không nổi nữa.

Tiêu Lạc Ngọc gật đầu, Hoa Diệc Khê mỉm cười, hấn hôn lên mặt y một cái. Rồi sau đó chìm vào giấc ngủ.

Chỉ chốc lát, hộ viện tìm tới đại phu giỏi nhất Tô Châu, lão bắt mạch cho Hoa Diệc Khê, vuốt vuốt chòm râu hoa râm nói “Y ăn hộ tâm đan trừ danh, không nguy hiểm tánh mạng, nhưng ngoại thương quá nặng, lực phủ ngũ tạng cũng có dấu hiệu lệch vị, cần bổ sung máu, tu dưỡng một thời gian là được.”

Đại phu kê đơn, Tiêu Vân đưa bạc rồi sau đó tiễn lão rời đi, trong lúc này Tiêu Lạc Ngọc gọi người đun nước ấm, bắt đầu chà lau thân mình cho Hoa Diệc Khê.

Hoa Diệc Khê ngoại thương rất nhiều, thời điểm đụng tới miệng vết thương cho dù đang ngủ cũng nhin không được run rẩy, bất quá may mắn không tỉnh lại. Tiêu Lạc Ngọc cũng tận lực nhẹ nhàng.

Hoa Diệc Khê trời sinh yêu sạch sẽ, Tiêu Lạc Ngọc ước chừng lau ba lượt, lại thay đổi kim sang được lúc này mới dừng tay. Nhìn mặt Hoa Diệc Khê tái nhợt, Tiêu Lạc Ngọc tại khóe miệng y nhẹ in một nụ hôn, cuối cùng mới bưng chậu nước rời đi.

Nếu Hoa Diệc Khê cứu về rồi, vậy hẳn phải đi tính toán rõ ràng.

Mặc dù là người trong giang hồ, nhưng ở trong triều hần cũng quen biết không ít, chuẩn bị một chút bạc, tri phủ Tô Châu biết đại danh của hần tất nhiên là nơi nơi cho phép. Thực nhanh, liền có rất nhiều nha dịch niêm phong hết thầy thanh lâu ở Liễu hạng.

Hoàn chương 18

20. Chương 20

Canh Tinh tối hôm qua bị Tiêu Lạc Ngọc để lại Liễu hạng, tự mình bỏ về, giờ đang ngủ bù. Hoa Diệc Khê trở lại, nó cũng không nôn nóng nữa, biến về bộ dáng dịu ngoan bình thường. Tiếng bước chân vang lên, là Tiêu Hàn đi đến, Canh Tinh ngẩng đầu nhìn hần một cái, tiếp tục ngủ.

“Bảo chủ.”

“Thế nào?” Tiêu Lạc Ngọc mở cửa phòng, đứng trước cửa lạnh nhạt hỏi.

Tiêu Hàn khom người đáp “Thủ hạ đều bị đánh ngất, nhưng mấu chốt là hai người không tìm thấy.” Tiêu Lạc Ngọc nhìn Tiêu Hàn, ánh mắt rét lạnh như băng.

Lúc này Tiêu Vân cũng đi đến, trong tay bưng khay “Bảo chủ.” Tiêu Lạc Ngọc không để ý đến Tiêu Vân, mà là nhìn Tiêu Hàn, mãi cho đến khi Tiêu Hàn đã toát ra mồ hôi lạnh, mới nói “Tiêu Hàn, người ở Tiêu gia bảo đã bao lâu?”

Tiêu Hàn sững sốt, sắc mặt trở nên tái nhợt, rồi sau đó trả lời “Thuộc hạ từ nhỏ đã lớn lên ở Tiêu gia bảo.”

“Vậy Tiêu gia bảo đối với người như thế nào?” Tiêu Lạc Ngọc lại hỏi. Tiêu Hàn mồ hôi lạnh nhỏ giọt “Ấn trọng như núi.”

“Tiêu Lạc Ngọc ta đối với các người thì như thế nào?” Tiêu Hàn trầm mặc thật lâu, cất giọng khàn khàn “Bảo chủ đối với chúng ta vẫn luôn vô cùng tốt.” Tiêu Lạc Ngọc là mộ đại hiệp chân chính, đối với bất luận kẻ nào cũng đều rất tốt.

“Vậy người vì cái gì trợ giúp người ngoài, bắt đi Diệc Khê?” Tiêu Lạc Ngọc lạnh giọng hỏi.

Trong nửa ngày Hoa Diệc Khê mất tích, hần không chịu nổi cũng không có khí lực mà suy xét chuyện khác, đêm qua suy nghĩ một đêm, võ công hộ vệ trên giang hồ đều thuộc hàng cao thủ, cho dù hắc y nam tử kia võ công cao thâm tới đâu, cũng thực khó trước mắt bọn họ bắt đi Hoa Diệc Khê.

Khả năng duy nhất chính là người bị điều đi, mà có thể điều đi người của bọn họ, trừ hần ra chính là Tiêu Hàn.

Sắc mặt Tiêu Hàn bắt đầu trở nên tái nhợt, cuối cùng chậm rãi cúi đầu, quỳ một gối xuống. “Thuộc hạ trợ giúp người kia bắt đi Hoa thiếu gia, nhưng thuộc hạ là vì Bảo chủ, vì Tiêu gia bảo.” Tiêu Hàn nói “Tiêu gia bảo trăm năm cơ nghiệp, tuyệt đối không thể hủy trong tay y, Bảo chủ cùng một người nam nhân một chỗ, trên giang hồ sẽ chịu tai tiếng...”

Hần thấp giọng nói “Cho nên thuộc hạ cho rằng, Hoa thiếu gia tuy rằng rất tốt, nhưng rồi Bảo chủ mới thực sự là điều đúng nhất, chỉ là thuộc hạ cũng không biết, bọn họ...” Đêm qua Hoa Diệc Khê cả người toàn là máu trở về, Tiêu Hàn cũng hoảng sợ.

Hần biết Tiêu Lạc Ngọc sẽ đoán ra mình, cũng chuẩn bị kỹ càng, nhưng chuyện tới trước mắt, vẫn có chút không biết làm sao.

Tiêu Lạc Ngọc nhìn Tiêu Hàn quỳ ở đó, trầm mặc, thật lâu sau mới nói “Là ta hy vọng Diệc Khê ở bên cạnh ta, không quan hệ đến y... người đi đi. Ta không thể giết người.” Giết hần, chỉ càng khiến mọi người trong Tiêu gia bảo thêm phần nộ với Hoa Diệc Khê.

Tiêu Lạc Ngọc đã quên, không phải Tiêu Mạc cùng Tiêu Vân tiếp nhận Hoa Diệc Khê, có nghĩa tất cả mọi người sẽ tiếp nhận Hoa Diệc Khê. Nhưng thế thì sao, hần đã nói cả đời này hần có thể phụ người trong thiên hạ, nhưng duy nhất không phụ Hoa Diệc Khê.

Nếu hiện tại Tiêu gia bảo không cách nào tiếp thu Hoa Diệc Khê, vậy hẳn liền đổi một cái Tiêu gia bảo khác có thể tiếp thu Hoa Diệc Khê.

“Bảo chủ...” Tiêu Hàn không nghĩ tới Tiêu Lạc Ngọc sẽ đuổi hẳn, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Tiêu Lạc Ngọc lạnh lùng nhìn hẳn, đó là những người huynh đệ, là bằng hữu, chưa từng cho rằng bọn họ là hạ nhân.

Tiêu Hàn nhìn Tiêu Lạc Ngọc, Tiêu Lạc Ngọc cho tới bây giờ đều không dùng qua ánh mắt như thế nhìn hẳn, hoặc là nói ánh mắt như thế nhìn bọn họ, hẳn khó có thể tiếp nhận.

“Người không phục, có thể cùng người rời đi.” Tiêu Lạc Ngọc nói.

“Bảo chủ, chẳng lẽ người này thật sự quan trọng như vậy.” Tiêu Hàn cả giận nói “Y là một người nam nhân, Bảo chủ người thích người nào đều được, cho dù là nữ tử thanh lâu, so với một người nam nhân vẫn tốt hơn nhiều.”

Đây chỉ sợ là suy nghĩ của rất nhiều người hiện tại, trên giang hồ đã dần dần lưu truyền tin đồn Tiêu Lạc Ngọc thích nam nhân, tuy rằng không phải tin đồn vô căn cứ, nhưng đối với danh dự Tiêu gia bảo ảnh hưởng thực lớn. Chỉ là mọi người ngại thế lực Tiêu gia bảo, không dám lên tiếng.

Tiêu Lạc Ngọc nhìn Tiêu Hàn, thần nhiên nói “Đừng khiến cho ta giết người.” Tiêu Hàn sửng sốt, rồi sau đó tựa hồ là không thể tin nổi nhìn người trước mắt, “Bảo chủ, người...”. Hẳn thế nào cũng không nghĩ ra, Tiêu Lạc Ngọc sẽ nói như vậy.

Tiêu Vân ở một bên cũng nghe rõ, có chút ngốc lăng nhìn Tiêu Hàn, hẳn cùng Tiêu Hàn sớm quen biết, hiện giờ trong lòng càng là trăm vị tạp trần.

“Đưa cho ta.” Tiêu Lạc Ngọc nói, Tiêu Vân ngơ ngác đưa khay qua, Tiêu Lạc Ngọc nhìn thoáng qua cháo vừa nấu trong khay, xoay người bước vào phòng, không buồn liếc nhìn Tiêu Hàn nữa.

Sắc mặt Tiêu Hàn tái nhợt cảm thấy mất hết sức lực, có chút nghiêng ngã lão đảo đi ra ngoài. Tiêu Vân nhịn không được theo sau.

“Người nói sao mà người ngốc vậy, vì cái gì phải giúp người ngoài đối phó Bảo chủ?” Tiêu Vân giận dữ nói.

Tiêu Hàn không đáp, những hộ vệ khác cũng đã vây quanh, có mấy người tâm tư nhạy bén đã đoán được một ít, nhìn thấy Tiêu Hàn như vậy biết mình không nghĩ sai.

“Hàn ca, đây là Bảo chủ không đúng, bị một tên hồ ly tinh mê hoặc, người cũng là vì Tiêu gia bảo, chúng ta cùng tìm Bảo chủ phân xử đi.” Một tên hộ vệ nói.

Những người khác cũng sôi nổi gật đầu “Mặc dù là Bảo chủ Tiêu gia bảo, nhưng chúng ta cũng là một phần tử trong đó, không thể mắt mờ trông chừng nhìn Tiêu gia bảo bị hủy.”

“Chính là...” Hai mươi mấy người người nói một câu ta nói một câu, trở nên hỗn loạn. Tiêu Hàn nhìn bọn họ, sắc mặt rất cực độ đi rất nhiều.

“Huynh đệ... các người có thể hiểu ta, ta sống không uống, Bảo chủ... Bảo chủ, người có suy nghĩ riêng của mình, ta đi rồi các người phải ở lại Tiêu gia bảo, nếu Tiêu gia bảo gặp nạn, tất cả nhất định phải đồng tâm hiệp lực.” Tiêu Hàn chậm rãi nói. “Chuyện này, tuy rằng có lỗi với Hoa công tử, nhưng ta cũng không hối hận, ta là vì Bảo chủ, vì Tiêu gia bảo. Lão bảo chủ trên trời có linh thiêng, cũng sẽ nghĩ như vậy.”

Tình cảnh càng hỗn loạn, có người muốn xông vào tìm Tiêu Lạc Ngọc phân xử, có người muốn cùng Tiêu Hàn rời đi. Cãi nhau náo loạn, một vài hộ vệ đều đứng xa xa nhìn, không biết đây là làm sao?

Ngược lại trong gian phòng, Hoa Diệc Khê sau khi ngủ một đêm đã tốt hơn rất nhiều, Tiêu Lạc Ngọc đỡ y ngồi dậy, múc một muống cháo, thổi nguội đưa đến bên miệng y.

Hoa Diệc Khê uống xong, thân là thần y chỉ một miếng liền phát hiện bát cháo trông như bình thường này bên trong thêm rất nhiều loại thuốc bổ, được tính tương sinh, đối với thân thể y vô cùng có ích.

“Phương thuốc này kê không tồi, là cao nhân.” Y cười nói. Tiêu Lạc Ngọc cũng cười, bên môi y in lại một nụ hôn. “Không tồi thì ăn nhiều một chút, muốn ăn cái gì ta kêu nhà bếp làm.”

“Ừ.” Hoa Diệc Khê ngoan ngoãn gật đầu, bộ dáng rất là ôn thuận. Tiêu Lạc Ngọc dứt cho y hơn phân nửa bát cháo, mãi cho đến Hoa Diệc Khê cảm thấy không nuốt nổi, mới không tình nguyện buông bát xuống.

“Ăn nhiều quá không tốt, bạo ẩm bạo thực.” Hoa Diệc Khê nói.

“Được, người là thần y nghe lời người. Muốn nằm thêm một lát không?”

Hoa Diệc Khê lắc đầu, “Giúp ta đem hòm thuốc lại đây, bên trong có bình dược màu đen, dược cao bên trong thoa lên vết thương cổ tay cổ chân của ta.”

Tiêu Lạc Ngọc biết việc này liên quan đến gân mạch của y, vội vàng đi lấy hòm, giúp Hoa Diệc Khê thoa dược cao, rồi sau đó lại tìm vải sạch băng bó lại.

Hiện tại Hoa Diệc Khê, cả người cơ hồ đều bị vải trắng quấn quanh, đặc biệt chỗ vai trái, Tiêu Lạc Ngọc tới hôm qua bao một tầng lại một tầng. Hoa Diệc Khê đối với bản thân hiện tại có chút bất mãn, nhũn mảy.

“Làm sao vậy?”

“Như vậy cái gì cũng không thể làm.” Hơn nữa cũng thực khó coi. Hoa Diệc Khê biết mình vốn không phải quốc sắc thiên hương gì, như vậy khẳng định khó nhìn chết đi được.

Thấy Hoa Diệc Khê buồn bực, Tiêu Lạc Ngọc nhin không được bật cười, khó được Hoa Diệc Khê sẽ phiền lòng vì việc nhỏ như vậy, hần tiến lên hôn hôn Hoa Diệc Khê, thấp giọng nói “Người có biết hay không cho dù là như vậy, tối hôm qua ta đã suýt chút nữa trụ không nổi...”

“Nói bậy bạ gì đó.” Hoa Diệc Khê đỏ mặt, “Người.. chỗ nào không trụ được?”

“Thật đấy, nếu không phải cố kỵ thương thế của người, ta khẳng định thú tính đại phát.” Chớp mắt, làm vẻ vô tội “Người bất luận bộ dáng thế nào thì trong mắt ta đều rất mỹ lệ, thực... hấp dẫn ta.” Lúc Tiêu Lạc Ngọc giúp Hoa Diệc Khê lau người, hần thật sự có cảm giác, ngay cả Tiêu Lạc Ngọc tự hần cũng cảm thấy bản thân thực cảm thú.

Thân thể trắng ngần cùng sắc đỏ tương giao, thậm chí có một loại hấp dẫn chết người. Hoa Diệc Khê mảnh khảnh, xương quai xanh gầy yếu, đều khiến hần vô pháp kháng cự.

Thậm chí chỉ cần nghĩ đến có nhiều người thấy qua Hoa Diệc Khê như vậy, Tiêu Lạc Ngọc đã cảm thấy có loại xúc cảm kỳ quái nào đó động trong cơ thể. Thật tốt, những người đó đều chết.

Yếu đuối của Hoa Diệc Khê, chỉ một mình hần nhìn là đủ rồi.

Nghĩ đến Hoa Diệc Khê tươi cười dịu ngoan yếu ớt khoan dung, chỉ có mình hần có thể hưởng thụ, có thể nhìn thấy, Tiêu Lạc Ngọc mới cảm thấy vui vẻ hơn nhiều.

Hần đem đến sách ngày thường Hoa Diệc Khê thích đọc nhất, đặt ở bên giường, bản thân cũng thoát ngoại y nằm lên, nhẹ nhàng ôm lấy Hoa Diệc Khê. Rồi sau đó lấy qua một quyển sách, hơi có chút ý tứ lấy lòng.

“Diệc Khê, người muốn đọc quyển sách kia? Ta tới giúp người đọc.” Độ ấm của người trong ngực, làm cho tâm Tiêu Lạc Ngọc cuối cùng cũng yên bình.

“Người xem người vui vẻ như thế.” Hoa Diệc Khê nhẹ nhàng tựa vào người Tiêu Lạc Ngọc, giống như con mèo nhỏ vô hại, mà ngay cả giọng điệu nói chuyện đều mềm nhẹ làm cho lòng người trong ngựa ngựa.

Tiêu Lạc Ngọc cảm thấy mình vừa muốn thú tính đại phát, kéo tay Hoa Diệc Khê qua hôn hôn, lại nhin không được hôn một trận, lúc này mới buông tha cho y

Lúc này ở ngoại viện, đã rồi thành một mảnh, ngay cả Thẩm Khanh đến cũng không có ai chú ý tới.

Tiêu Vân nhìn bên này, lại nhìn bên kia, rốt cục nhin không được hét lớn một tiếng “Đừng ồn nữa, các người muốn đi thì mau cút, ở trong này cãi nhau làm gì?”

Hần ngày thường luôn là vẻ hòa hòa khí khí, lần này phát uy làm cho nhiều người sợ ngậy người. Thẩm Khanh sờ sờ cằm thấp giọng nói “Ôi chao, con thỏ cũng sẽ la hét a.” Phía sau hần, tiểu tư nhin thiếu gia nhà mình, sao lại có chút âm trầm nhỉ?

“Nhiều chuyện, có cái gì hay mà cãi. Các người thấy Phượng Nhan hợp với Bảo chủ, hay là nói những người khác phù hợp với Bảo chủ?” Tiêu Vân cả giận nói.

Một hộ vệ nhỏ giọng nói “Tóm lại không cần là nam nhân, này tính cái gì, rơi vào tai giang hồ đều không tốt.”

Tiêu Vân hầm hừ nhìn hắn, vươn tay chỉ vào bọn họ, “Người... các người biết Tiêu gia bảo mỗi ngày thu nhập bao nhiêu chi tiêu bao nhiêu không? Biết Tiêu gia bảo tiêu tốn bao nhiêu sao?”

Mọi người nhìn nhau, đều lắc đầu.

“Nói cho các người biết, Tiêu gia bảo một tháng chi hơn ngàn lượng bạc, các người hẳn là biết, mọi người trong Tiêu gia bảo, ăn mặc đều dùng tốt nhất, đặc biệt mấy người hộ vệ các người, bội kiếm đều là Bảo chủ thỉnh danh gia rèn ra.”

Mọi người gật đầu.

“Vậy các người biết ta vì sao không thích Phượng tiên tử không?” Tiêu Vân chỉ chỉ chính mình. Rồi sau đó nói tiếp “Ta không có nhiều lý tưởng giang hồ, ta chỉ có thể nhìn đến sự tình trong Tiêu gia bảo, Tiêu gia bảo cũng là nhà của ta, chính là từ khi Phượng tiên tử đến Tiêu gia bảo ở nửa năm, tiêu phí so với dĩ vãng mười năm còn muốn hơn nhiều.” Tiêu Vân thở dài.

“Bảo chủ tặng Phượng tiên tử, dùng đều là đồ tốt nhất, hận không thể chặn cũng dùng tơ vàng mà may. Đây là thứ nhất. Ta yêu bạc, không thích bạc của Tiêu gia bảo tiêu phí vô ích.”

“Thứ hai, thúc thúc của ta nói, Hoa công tử là người đối tốt với Bảo chủ nhất trên đời, chỉ cần Bảo chủ nói, Hoa công tử cái gì cũng chịu làm. Ta không hiểu cái gì mà đạo lý, ta chỉ biết Bảo chủ lựa chọn không hề sai. Các người nói là vì Tiêu gia bảo, chi bằng nói là vì chính mình. Các người từng nghĩ cho Bảo chủ? Các người muốn đuổi đi người tốt nhất với Bảo chủ, sau đó để Bảo chủ đi thích một người không hề tốt với hắn.”

Tiêu Vân nói một phen, thấy tất cả mọi người không lên tiếng, Tiêu Hàn ngơ ngác nhìn hắn, rồi sau đó đột nhiên nở nụ cười. “Người nói không sai, chính là ta không cách nào tiếp nhận Bảo chủ yêu một người nam nhân, thanh danh Tiêu gia bảo ...”

“Không cần nói thanh danh với ta, chẳng lẽ người khác sẽ bởi vì Bảo chủ thích nam nhân liền chạy tới gây hấn với Tiêu gia bảo? Bằng hữu như vậy thì khỏi cần, người bởi vì Bảo chủ thích nam nhân liền rời khỏi Tiêu gia bảo, chứng tỏ người cũng không phải thật tâm kính trọng Bảo chủ, người kính trọng chính là cái bóng trong lòng người, không phải Bảo chủ chân chính.” Tiêu Vân cả giận nói.

“Tùy tiện các người muốn đi thì đi.” Nói xong, nổi giận đùng đùng đi về phòng bếp, hắn còn phải đi dọn dọn làm bữa trưa. Không cần thận trọng phải Thẩm Khanh gật đầu một bên, giận dữ quát “Chớ ngoan chớ cản đường.”

Không để ý tới mọi người ngăn người, tức giận bỏ đi.

Tiêu Lạc Ngọc trong phòng vừa đọc sách vừa cong khóe miệng, nhẹ nhàng trên trán Hoa Diệc Khê. “Ta sẽ giúp người đòi lại tất cả nợ nần.”

Hoàn chương 19.

21. Chương 21

Khi Tiêu Vân trở lại chủ viện, Tiêu Hàn đã không còn, Thẩm Khanh ngồi trong viện cùng Tiêu Lạc Ngọc tán gẫu, bất quá Tiêu Vân cảm giác Tiêu Lạc Ngọc không có nhiều tâm tư cùng Thẩm Khanh nói chuyện.

Nhẹ nhàng lặng lẽ đứng cách đó không xa, đợi Tiêu Lạc Ngọc tùy thời gọi đến. Hắn không nghe được hai người nói gì, nhưng Thẩm Khanh thực nhanh liền chấp tay cáo từ, sắc mặt có chút không dễ nhìn. Thẩm Khanh đi rồi, Tiêu Vân mới tiến lên.

Trên bàn đá bày hai hộp gỗ vuông tinh xảo, Tiêu Lạc Ngọc có chút buồn cười, Thẩm Khanh đến thế nhưng lại là vì biện hộ giúp Phượng Nhan, xem ra Thẩm Khanh này thật sự là kẻ si tình.

Trong hộp là hai cây linh chi ngàn năm, dùng cho Hoa Diệc Khê trị thương.

“Cầm hỏi đại phu cái này phải ăn như thế nào.” Tiêu Lạc Ngọc chìa hộp gỗ, xoay người về phòng. Hắn nhìn Thẩm Khanh, có loại cảm giác kỳ quái, không thể nói rõ là tức giận, hay là nực cười.

Đại khái bởi vì Thẩm Khanh hiện tại có chút giống hắn trước kia, cho dù tức giận Phượng Nhan, ở trong lòng hắn, Phượng Nhan vẫn là tiên tử không nhiễm khói lửa nhân gian.

Trong phòng Canh Tinh nửa thân mình nằm ườn trên giường làm nũng cùng Hoa Diệc Khê, Hoa Diệc Khê tay trái không động được, chỉ có thể dùng tay phải vỗ đầu Canh Tinh.

“Cầm thấy thế nào?” Tiêu Lạc Ngọc hỏi.

Hoa Diệc Khê gật đầu, “Tốt hơn nhiều, phần lớn là thương ngoài da.” Tiêu Lạc Ngọc bất mãn, “Tại sao có thể nói chỉ bị thương ngoài da chứ?” Hắn nhìn Hoa Diệc Khê, chậm rãi nói “Diệc Khê, không bằng để vài người Hoa các ở lại bên cạnh người đi.”

Hoa Diệc Khê trầm tư “Chính là người Hoa các làm việc cổ quái...”

“Có làm sao, Thanh Thương kia không phải thoát nhìn coi như bình thường sao?” Thanh Thương là phó Các chủ Hoa các, tính ra là một trong số những người có thể tiếp cận Hoa Diệc Khê. Khi Tiêu Lạc Ngọc nói những lời này, chỉ cảm thấy tâm tình có chút bất mãn, có điều rốt cuộc bất mãn cái gì, bản thân hắn cũng không rõ ràng lắm.

Gật đầu “Vậy được rồi, ta viết thư bảo bọn họ phái vài người lại đây. Bọn Tiêu Hàn thế nào?”

“Năm người cùng Tiêu Hàn đi rồi.” Kết quả này so dự đoán tốt hơn rất nhiều, đương nhiên công lao Tiêu Vân không ít “Ta trở về sẽ cho Tiêu Vân thêm ngân lượng, xem như phần thưởng hắn che chở người như vậy.”

Đời trước, toàn bộ Tiêu gia bảo chỉ có Tiêu Mặc che chở Hoa Diệc Khê, đời này nhiều thêm một Tiêu Vân. Tiêu Lạc Ngọc có chút đau lòng, tiến lên hôn lại hôn Hoa Diệc Khê.

Sau mấy ngày, Tiêu Lạc Ngọc vẫn luôn không có động tĩnh gì, an tâm cùng Hoa Diệc Khê ở trong biệt viện, Hoa Diệc Khê nhờ hắn cẩn thận chăm sóc mà ngoại thương đã khá nhiều, gân tay gân chân cũng đã liền, chỉ là vẫn có chút vô lực. Trái lại thương tích trên vai trái tương đối nặng, vẫn chưa khỏi hoàn toàn.

Tại Phượng Tiên các, Phượng Nhan ném vỡ chén Thanh hoa tinh xảo trước mặt, Thi Kỳ Nhi ngồi một bên, còn có một nam một nữ đứng cạnh cửa sổ.

“Cứ tiếp tục như vậy, Phượng Tiên các liền chống đỡ không nổi nữa.” Thi Kỳ Nhi nói. Phượng Tiên các chi tiêu rất lớn, thu nhập chủ yếu chính là thanh lâu trong Liễu hạng, cơ hồ một nửa là dưới danh nghĩa mẫu thân Phượng Nhan.

Hiện giờ Tiêu Lạc Ngọc lại cùng Tô Châu tri phủ niêm phong hơn phân nửa thanh lâu, hơn nữa không thể biết được tin tức nơi đó, hết thấy thủ hạ thanh lâu của các nàng không sót một ai, thoáng cái như vậy, Phượng Tiên các liền trở nên nghèo nàn.

“Ta biết, nhưng không có biện pháp nào.” Phượng Nhan cả giận nói, hoàn toàn không thấy một chút phong phạm tiên tử thường ngày. “Các người không có đầu óc sao? Đi bắt cóc Hoa Diệc Khê, có năng lực bắt cóc vì cái gì không giết y luôn đi?”

“Tỷ cũng không nên trách Kiều di, a di cũng là muốn tốt cho tỷ thôi.” Thi Kỳ Nhi nói “Như vậy đi, ta có một ít trang sức có thể đem bán, đủ để Phượng Tiên các chèo chống một hồi.”

Phượng Nhan có chút suy sụp, khẽ cắn môi “Ta cũng có một ít châu báu, cầm bán đi, nhớ rõ đừng để người nhìn thấy.” Phất phất ống tay áo “Chỉ cần qua một đoạn này, chúng ta liền có thiên đại phú quý. Đi phát anh hùng thiếp, nói ta muốn đến đưa chứng cứ Tàng Kiếm sơn trang độc hại vô lâm, mời thiên hạ anh hùng cùng lên tiếng.”

Anh hùng thiếp của Phượng Nhan thực nhanh đã nổi lên sóng to gió lớn trong vô lâm, rất nhiều người đều không tin Tàng Kiếm sơn trang rời khỏi giang hồ đã lâu thế nhưng lại là độc thủ sau màn.

Tiêu Lạc Ngọc tất nhiên cũng nhận được cái gọi là anh hùng thiếp, thời điểm Tiêu Vân đem thiếp mời đưa cho hắn, hắn đang ôm Hoa Diệc Khê phơi nắng trong sân, miễn cưỡng tiếp nhận nhìn thoáng qua.

“Đi hồi đáp, nói Tiêu gia bảo nhất định sẽ tham dự đại hội anh hùng.”

“Vâng.” Tiêu Vân cung kính lui ra, Tiêu Vân đi rồi, Tiêu Lạc Ngọc cầm lấy trái bồ đào trên bàn, đút cho Hoa Diệc Khê, một xâu bồ đào sau lại thêm một ít quả khác, Hoa Diệc Khê thì dựa vào ngực của hắn, đưa đến bên miệng thì ăn hết.

“Đủ rồi, ăn no rồi.”

“Ăn nhiều một chút, còn có hoa quả khô, người không phải rất thích phở nhỏ làm điểm tâm kia sao?” Tiêu Lạc Ngọc ôn nhu nói. Hoa Diệc Khê bất đắc dĩ, đành phải lại ăn vài miếng.

Tiêu Lạc Ngọc hiện tại mỗi ngày công việc chính đó là nhìn y đúng hạn ăn uống đi ngủ, mỗi ngày đều buộc y dùng sức ăn. Hoa Diệc Khê chỉ cảm thấy dạ dày mình mỗi ngày đều sẽ lớn thêm một chút.

Thật là ăn đến muốn phun a, trong lòng y bất đắc dĩ, đành phải kéo ống tay áo Tiêu Lạc Ngọc, tỏ vẻ đáng thương nói “Lạc Ngọc, nắng chói mắt quá, ta buồn ngủ.”

“Được rồi.” Tiêu Lạc Ngọc điều chỉnh tốt tư thế Hoa Diệc Khê, bế y vào phòng, đặt lên trên giường đắp chăn cho y, rồi sau đó bản thân cũng nghiêng người nằm bên cạnh “Ta ở trong này cùng người.”

Rốt cục không cần ăn gì nữa, Hoa Diệc Khê thở phào, có điều quả thật có chút kém, từ sau khi bị thương trạng thái tinh thần y vẫn luôn không tốt, chung quy là dễ dàng thấy mệt nhọc, đó cũng là nguyên nhân khiến Tiêu Lạc Ngọc khẩn trương.

Chạng vạng, Hoa Diệc Khê tỉnh lại, Tiêu Lạc Ngọc không có trong gian phòng, y ngồi dậy, đây là lần đầu tiên sau khi tỉnh lại Tiêu Lạc Ngọc không ở bên.

“Không cần nhìn, hắn đi thu xếp bữa tối cho người. Tựa hồ là sai người mua rất nhiều gà.” Một thanh y nam tử xuất hiện bên cửa sổ. “Mấy ngày nay ta sớm muốn tìm người nói chuyện, thế nhưng vẫn luôn không có cơ hội, các người dính cùng một chỗ không phiền sao.”

Hoa Diệc Khê mỉm cười “Người không hiểu.” Người này là Thanh Thương, cùng Hoa Diệc Khê trên núi tập võ vài năm, cho nên Hoa Diệc Khê đối với hắn coi như ôn hòa.

“Vì một người đem mình làm thành như vậy, ta đúng là không hiểu.” Thanh Thương cười nhạo “Ta mới không tin người kia có thể bắt được người, cho dù bắt được, cũng lập tức sẽ bị người độc chết.”

Hoa Diệc Khê rũ mi xuống, nhìn vết thương trên cổ tay. Y quả thật không xuất toàn lực, nếu y muốn giết mấy người kia, thực dễ dàng làm được. Chính là y không làm, y chỉ là cam đoan mình không chịu thương tổn không thể vấn hồi mà thôi.

Y đúng là cố ý để những người đó lưu lại vết thương trên người mình, đặc biệt sau khi biết đối phương là mẫu thân của Phượng Nhan, như vậy Tiêu Lạc Ngọc vĩnh viễn cũng sẽ không nghĩ đến hòa hảo cùng Phượng Nhan.

Đây chính là y nói, chỉ cần còn sống đi ra, y sẽ dùng đủ loại thủ đoạn giữ lấy Tiêu Lạc Ngọc.

“Ta thật sự là phục người, đại tình thánh.” Thanh Thương nói “Lần này đại hội anh hùng người tới phỏng chừng rất nhiều, đến lúc đó người Hoa các sẽ xuất hiện, ta dẫn theo bốn người lại đây.”

Hoa Diệc Khê gật đầu “Người an bài là được.”

Thanh Thương bất đắc dĩ, Hoa Diệc Khê thật đúng là trừ bỏ Tiêu Lạc Ngọc bất cứ chuyện gì đều không để ở trong lòng. “Được rồi, ta đi, hắn sắp về rồi đó.”

Vừa dứt lời đã không thấy tăm hơi đâu nữa, sau đó chợt nghe tiếng cửa mở, Tiêu Lạc Ngọc đi đến. Một tay bưng một bát canh hầm lớn, một tay là mấy món ăn khác.

“Ta sai người hầm canh gà cho người, ném thử.” Buồng đồ ăn xuống một tay cầm lấy thìa, cười tủm tỉm “Ta đút cho người.”

Hoa Diệc Khê đành phải há miệng uống canh. “Ta nghe hạ nhân nói ở đầu bếp thành bắc Tô Châu của tửu lâu Duyệt gia tay nghề là tuyệt nhất, người trước hết nếm một chút, một hồi chúng ta tới đó ăn cơm. Người gần đây không có khẩu vị gì, ta nghĩ hẳn là đầu bếp biệt viện người ăn ngán rồi.”

“Được.” Hoa Diệc Khê nhu thuận gật đầu, cách đó không xa Thanh Thương nhìn lên một cái lạnh hết cả người.

Ra khỏi biệt viện, Tiêu Lạc Ngọc gọi xe ngựa, xe ngựa chậm rì rì chạy hướng thành bắc. Tiêu Vân ngồi ở đầu xe, chỉ thấy Tô Châu tựa hồ so trước kia náo nhiệt hơn, người đeo đao cũng nhiều hơn.

Đến tửu lâu Duyệt gia, liền nhìn thấy lầu một đã kín hết chỗ, có điều Tiêu Lạc Ngọc đã sớm dặn dò người đặt trước một gian, cũng không vội. Trước nhảy xuống, rồi sau đó ôm Hoa Diệc Khê xuống xe ngựa. Mang theo Tiêu Vân chậm rãi lên lầu hai.

“Chưởng quầy, có ý tứ gì, bọn họ vào sau tại sao lại có chỗ. Người không phải nói lầu hai không còn nhà gian sao?” Một đại hán cả giận nói.

“Khách quan, bọn họ là đã sớm đặt chỗ.” Chưởng quầy cười làm lành “Lần sau ngài tới trước, khẳng định cho ngài vị trí tuyệt nhất.”

Đại hán tức giận nói “Người cũng không nhìn xem gia gia ta là người như thế nào, còn muốn lần sau...” Gã rút r loan đao trong hành trang, chém mạnh vào bàn, khiến cái bàn chấn động rung lên.

Bàn kế bên một thiếu niên bật cười, chỉ chỉ đại hán “Người là ai? Ta còn không biết có một nhân vật như thế, người có biết vừa rồi là ai đi lên không?”

“Là ai? Là ai gia đây đều không sợ, nhớ năm đó thời điểm gia gia ở trên giang hồ hành tẩu ...”

Đại hán nói còn chưa nói hết, thiếu niên liền cười đập bàn “Vừa rồi chính là Bảo chủ Tiêu gia bảo Tiêu Lạc Ngọc, người muốn ở trước mặt hẳn nói một lần hay không.”

Tên Tiêu Lạc Ngọc vừa xướng lên, trong đại sảnh nhất thời an tĩnh. Dù sao Tiêu Lạc Ngọc vẫn luôn nổi danh bên ngoài. Đại hán mặt mày có chút nén không được, nhưng cuối cùng vẫn giận dữ ngồi xuống.

Ngược lại lần này, không ít người thì thầm “Vừa rồi trong tay Tiêu Lạc Ngọc ôm cũng là nam tử, lẽ nào trên giang hồ đồn đãi là thật...”

“Phượng tiên tử xinh đẹp không cần, lại muốn một người nam nhân...”

Thiếu niên vừa rồi cười càng vui vẻ, chỉ là trong mắt không thấy tiếu ý mà là lãnh ý “Thật không, yêu nam nhân thì sao, các người sao không đứng trước mặt Tiêu Lạc Ngọc mà nói.”

Mấy người hai mặt nhìn nhau, có chút thẹn quá thành giận “Tiểu mao hài người nơi nào...”

Thiếu niên hừ lạnh một tiếng, song phương hết sức căng thẳng, chợt thấy một thanh y nam tử chậm rãi đi đến, kéo tay thiếu niên “Tử Lạc, nói người đừng chạy loạn mà.”

Tử Lạc giãy dụa vài cái, bị thanh y nam tử lôi đi, rất nhiều người mắt mở trừng trừng nhìn hắn bị lôi đi, thế nhưng quên động thủ.

Mà lúc này ở lầu hai, Tiêu Lạc Ngọc đang vì Hoa Diệc Khê ăn ít mà xoắn xuýt. “Diệc Khê, người nếm thử cái này, ngoan ăn một miếng.”

Thối nguội đưa đến bên miệng, Tiêu Lạc Ngọc trước đây chưa làm qua mấy việc này, hiện giờ cũng làm vô cùng thông thuận, còn có chút đắc ý vui vẻ.

“Uống một ngụm canh này đi, ta đã dặn bọn họ làm thật thanh đạm.”

Hoàn chương 20.

22. Chương 22

Hoa Diệc Khê trước kia vẫn luôn nhìn Tiêu Lạc Ngọc sủng nịch Phượng Nhan, y nghĩ, Tiêu Lạc Ngọc người này, thời điểm thật sự muốn sủng một người, ai cũng vô pháp kháng cự.

“Xuống giường sao không gọi ta?” Tiêu Lạc Ngọc bắt đắc dĩ hỏi Hoa Diệc Khê, đi qua đi ôm y lên “Thương thể của ngươi còn chưa khỏi, không thể vận động.”

Đem y ôm vào trong viện, đặt lên ghế mây cố ý chuẩn bị sẵn “Có chuyện gì bảo ta là được.”

Hoa Diệc Khê nhăn nhăn cái mũi, nhỏ giọng nói “Ta muốn đi lại một chút!” Thương tích cơ hồ lành hơn phân nửa, nhưng từ sau khi y bị thương, Tiêu Lạc Ngọc liền không cho y làm bất cứ chuyện gì, ngay cả đi đường đều do Tiêu Lạc Ngọc bế đi bế lại.

“Ngươi muốn đi nơi nào nói với ta, ta mang ngươi đi.” Tiêu Lạc Ngọc vuốt ve mái tóc của y “Ngươi không phải nói muốn đi Thái Hồ sao? Ta đã gọi người chuẩn bị xe ngựa, hiện tại xuất phát được không?”

Hoa Diệc Khê gật đầu “Tốt a, ta muốn ăn cá.” Y phát hiện hiện tại Tiêu Lạc Ngọc thích nhất nghe y nói muốn ăn, quả nhiên Tiêu Lạc Ngọc lập tức gật đầu, tâm tình vui vẻ nói “Được, đã sớm muốn thử xem cá bặc trong Thái Hồ, ta bảo Tiêu Vân mang theo cua đại áp mua hôm qua.”

Xe ngựa là từ Tiêu gia bảo mang tới, vì Hoa Diệc Khê bị thương, bên trong lót thảm lông cừu thật dày, ngày mùa hè nắng chói chang, nên chuẩn bị thùng băng làm mát trong xe.

Một đường ôm Hoa Diệc Khê lên xe ngựa, chọn vị trí thoải mái để y ngồi xuống, lại bảo Tiêu Vân bưng mấy thứ trái cây đem vào xe.

“Đi Thái Hồ hơi xa, ăn trước chút quả ướp lạnh.” Tiêu Lạc Ngọc hôn hôn gò má của y, rồi sau đó từ trong lòng lấy ra sách cho y “Ta cầm sách.” Từ phía sau ôm lấy Hoa Diệc Khê, đặt y tựa vào ngực của mình, sau đó mở sách. Thấp giọng nói “Ngươi muốn xem trang nào?”

Hoa Diệc Khê thuận theo tựa vào trong ngực, theo ý của Tiêu Lạc Ngọc không vươn tay tự mình cầm sách. Hơi thở Tiêu Lạc Ngọc ngay tại bên tai, y có chút mất tự nhiên rút cổ, rồi sau đó lỗ tai dần dần đỏ.

“Làm sao vậy?” Tiêu Lạc Ngọc biết rõ còn hỏi, khẽ thăm thì bên tai Hoa Diệc Khê. Môi cùng lỗ tai chạm rất nhẹ rồi sau đó lại nhanh chóng chia lìa.

Hai người đều sưng sốt, sau đó Tiêu Lạc Ngọc khó có được hấp tấp nóng nảy di dời thân mình Hoa Diệc Khê, có chút thô bạo hôn lên. Tay cũng không thành thật luồn vào trong y phục.

Ngoại thương của y cũng đã lành, dưới công dụng của dược, ngay cả sẹo cũng không lưu lại, Tiêu Lạc Ngọc chỉ cảm thấy ngón tay chạm đến làn da mỗi một tác đều khiến thần kinh của mình.

Tiêu Vân đánh xe nghe thấy trong xe ngựa truyền đến vài tiếng thật nhỏ, nghe được hẳn có chút mặt đỏ tai hồng.

Mắt thấy sắp tới Thái Hồ, một người cưỡi ngựa đuổi theo. “Các hạ chính là Tiêu bảo chủ?” Người tới hỏi. Tiêu Vân nhìn người này, mi thanh mục tú, lưng đeo một thanh trường kiếm, có vài phần phong phạm hiệp khách.

Một khắc sau, từ xe ngựa mới có tiếng đáp lại, Tiêu Lạc Ngọc không vén màn xe ra, chỉ có thanh âm thản nhiên truyền ra cửa xe “Ngươi là ai?” Trong thanh âm có chút khàn khàn, lộ ra vài phần hấp dẫn.

Nam tử mặt đỏ lên, rồi sau đó mới nói “Tại hạ là đại đệ tử của Lạc Thủy môn, Chu Lam, hiện tại mấy đại môn phái đang thương nghị sự tình võ lâm đại hội lần này tại Thái Hồ, muốn mời tiêu Bảo chủ qua một chuyến.”

Tiêu Lạc Ngọc chỉnh lý y phục cho Hoa Diệc Khê, cầm khối băng trong thùng ngâm vào miệng hạ nhiệt độ cho mình, rồi sau đó mới đáp “Tiêu mỗ hôm nay có việc, ngày khác nói tiếp. Tiêu Vân...”

Tiêu Vân gờ lên roi, hô một tiếng “Giá”. Xe ngựa thực nhanh biến mất khỏi tầm mắt nam tử. Hắn nhìn xe ngựa biến mất, có chút buồn bã thất vọng.

Tiêu Lạc Ngọc tới Thái Hồ, Tiêu Vân sớm đặt sẵn vị trí tốt nhất tại tử lâu bên hồ. Tử lâu xây dựng bên Thái Hồ, không có đại sảnh, đều là những nhĩ gian đơn. Nhĩ gian đặt ở lầu ba, vừa lúc có thể nhìn toàn bộ cảnh trí Thái Hồ.

Ôm Hoa Diệc Khê đi lên lầu ba, liền thấy cửa nhĩ gian đối diện mở ra, bên trong một đám nhân sĩ giang hồ, nữ có nam có. Mở cửa là một trung niên nam tử, Tiêu Lạc Ngọc chưa từng gặp qua, cũng không tính toán để ý tới.

“Tiêu Bảo chủ, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.” Nam tử nhận thức hần, vội vàng đi lên chào hỏi.” Tại hạ Chu Phong, chủ của Lạc Thủy môn. Tiêu Bảo chủ là được Chu Lam mời đến?”

Tiêu Lạc Ngọc đã xoay người, nghe vậy đành phải quay lại nói “Hôm nay Tiêu mỗ có việc, ngày khác sẽ cùng các vị sướng ấm.”

Chu Phong nhìn đến người trong ngực Tiêu Lạc Ngọc, nghĩ thầm rằng hần chính là nam sủng đồn đại của Tiêu Lạc Ngọc, thần y Hoa Diệc Khê? Trong lòng có chút khinh thường, trên mặt cũng là không có biểu hiện gì “Lần này đại hội võ lâm môn phái đông đảo, thân là đại phái. Chúng ta đương nhiên phải gánh vác hết thấy đại hội lần này, mong rằng tiêu Bảo chủ cho Chu mỗ chút mặt mũi.”

Tiêu Lạc Ngọc không nghĩ để ý tới những người này, nhưng mà đại hội võ lâm cũng có chút kỳ quái, so đời trước ước chừng trước sớm hơn một năm. “Một khi đã vậy, cung kính không bằng tuân mệnh.”

Tuy rằng nói tham gia nghị sự, nhưng Tiêu Lạc Ngọc vẫn bế Hoa Diệc Khê, hiện tại hần cũng không dám để Hoa Diệc Khê một mình, cho dù là ngay tại cách vách, hần đều sẽ bất an trong lòng.

Nhĩ gian thực lớn, ước chừng có hai mươi mấy người, chia làm hai bàn, còn có vài người ngồi bên cửa sổ tựa hồ là đang ngắm cảnh. Tiêu Lạc Ngọc nhìn chung quanh một vòng, thế nhưng thấy được Phượng Nhan.

Chân mày hần cau lại, trong lòng sinh nộ khí. Mấy ngày nay không để ý đến Phượng Nhan, là bởi vì thương thế Hoa Diệc Khê, Tiêu Lạc Ngọc lo lắng y một mình ở lại biệt viện. Hơn nữa hiện tại cũng chưa đến lúc đối phó Phượng Nhan.

Tình cảm đối với Phượng Nhan, sớm cũng đã tiêu thất, chưa kể là phần nộ cùng chán ghét vô tận, hần muốn trả thù Phượng Nhan, nhưng không phải đơn giản giết nàng như vậy.

Chỉ là vừa thấy Phượng Nhan, kế hoạch nguyên bản tựa hồ vì phần nộ của mình ngăn trở không nổi, Tiêu Lạc Ngọc chỉ muốn vung kiếm giết luôn nữ tử hần từng yêu này.

Nghĩ đến Hoa Diệc Khê thương tích chồng chất, theo bản năng liền muốn rút trường kiếm bên hông. Mọi người thấy Tiêu Lạc Ngọc nhìn chằm chằm Phượng Nhan, ban đầu còn vài người cho rằng Tiêu Lạc Ngọc đối Phượng Nhan dư tình chưa dứt, nào biết càng nhìn càng không thích hợp, có mấy người cao thủ cảm giác được sát khí trên người Tiêu Lạc Ngọc.

Sát khí càng ngày càng nặng, thế cho nên ngay cả vài người võ công không ra gì đều có thể cảm giác được. Có mấy người thậm chí làm ra tư thế phòng bị.

Hoa Diệc Khê trái lại không có bất luận phản ứng gì, dù sao Tiêu Lạc Ngọc muốn giết ai y hỗ trợ là được. Y nhìn thoáng qua người chung quanh, ngón tay vô thức động động.

Tuy rằng chỉ là một động tác nho nhỏ, nhưng lại bình tĩnh Tiêu Lạc Ngọc, hần nhìn bốn phía chung quanh một chút, ở trong này giết Phượng Nhan không phải hành động đúng đắn. Hơn nữa hần cũng sẽ không để cho nàng chết dễ dàng như vậy.

Mọi người chỉ cảm thấy sát khí của Tiêu Lạc Ngọc dần dần biến mất, cuối cùng bình tĩnh đi đến chỗ ngồi, Tiêu Vân phía sau vội lấy qua cái đệm thật dày, đặt trên ghế, Tiêu Lạc Ngọc mới thả Hoa Diệc Khê xuống, rồi sau đó chính mình ngồi bên cạnh, để Hoa Diệc Khê tựa vào trên người mình. Sau mới nhìn mọi người phòng trong một cái.

“Có chuyện gì, nói đi.”

Một câu nói bình tĩnh mọi người, thời điểm muốn nói cửa lần thứ hai mở ra, lần này người vào cũng là Chu Lam vừa rời ngăn lại xe ngựa trên đường. Hần vào cửa, trông thấy Tiêu Lạc Ngọc thì sửng sốt, hần chưa

từng gặp Tiêu Lạc Ngọc, cho nên cũng không biết người này là ai.

“Là như vậy, lần này các môn phái tới bất ngờ, những ngày gần đây Tô Châu đã xảy ra rất nhiều sự kiện tranh đấu, cho nên hôm nay là muốn thương lượng một biện pháp giải quyết.” Chu Phong nói. “Đang ngồi ở đây đều là đại môn phái, hy vọng mọi người và đệ tử bốn môn cùng nhau tận lực duy trì yên ổn của Tô Châu.”

Tiêu Lạc Ngọc biết, tuy rằng bọn họ nói thật dễ nghe, nhưng kỳ thật vài đại môn phái liên hợp lại, chiếm được ích lợi thì chia ra, các tiểu môn phái thì bị bài trừ tại đây. Mà cái gọi là đại hội võ lâm, bất quá là một số môn phái thao túng mà thôi.

Quả nhiên vài người lập tức đứng dậy tỏ vẻ ủng hộ, Tiêu Lạc Ngọc chỉ chú ý Hoa Diệc Khê, “Đi gọi phòng bếp pha một bình trà lại đây.”

Tiêu Vân lĩnh mệnh rời đi, nghe được thanh âm Tiêu Lạc Ngọc, Chu Lam ngược lại cả kinh, rồi sau đó cẩn thận dò xét Tiêu Lạc Ngọc vài lần, thời điểm ánh mắt chuyển hướng Hoa Diệc Khê, có chút khó hiểu.

Không chỉ Chu Lam, rất nhiều người đều đang đánh giá Hoa Diệc Khê, ngược lại Hoa Diệc Khê không có bất luận phản ứng gì, thoải mái tựa vào Tiêu Lạc Ngọc, đối với mọi ánh mắt làm như không thấy.

Phượng Nhan cũng nhìn Hoa Diệc Khê, sau đó dời đi chỗ khác, cũng không có bất luận hành động gì, vừa rồi sát khí của Tiêu Lạc Ngọc đã làm cho nàng có chút chịu không thấu.

Nếu với tính cách trước kia, Tiêu Lạc Ngọc chắc chắn cảm thấy cái này đối với các tiểu môn phái không công bằng, sẽ cố hết sức điều chỉnh, nhưng hiện tại hắn cũng không muốn để ý tới chuyện này. Chỉ là thần nhiên nói “Ta cảm thấy rất tốt, có chuyện gì mọi người còn có thể cùng nhau tương trợ.”

Phượng Nhan có chút giật mình, nàng vốn tưởng Tiêu Lạc Ngọc chắc chắn vì môn phái khác bất bình, đến lúc đó chắc chắn đắc tội những đại môn phái ở đây, không nghĩ tới Tiêu Lạc Ngọc đơn giản liền đồng ý.

“Các vị, Tiêu mỗ bất tài, lần này đại hội võ lâm cũng chỉ hy vọng trợ giúp võ lâm đồng đạo làm chút chuyện trong khả năng, việc này thì dựa vào các vị quyết định, Tiêu mỗ nhất định tuân theo.” Hắn nói. Nghe vậy, một ít cường môn vui vẻ ra mặt.

Kỳ thật nguyên bản chỉ bằng Phượng Nhan là không có khả năng có nhiều môn phái đến như thế, nhưng không biết ai ở trên giang hồ thả ra tin tức, nói trong Tàng Kiếm sơn trang cất giấu một phần của cải thật lớn, bởi vì Cái Bang trong lúc vô ý biết được tin tức này, mới có thể bị Tàng Kiếm sơn trang chỉ thị Thanh bang hạ độc, về phần bang phái bị độc hại khác, chỉ là thủ thuật che mắt của Tàng Kiếm sơn trang mà thôi.

Còn nói bảo tàng này kỳ thật chính là trân bảo hoàng thất tiền triều khi trốn chạy mang theo, bên trong còn có bí tịch võ công hoàng thất trân quý. Người trong giang hồ vốn là nếm đao liếm huyết, tất nhiên không chịu buông tha cơ hội này, dĩ nhiên tìm kiếm đến cùng. Ngay cả một ít đại môn phái đều bắt đầu động tâm.

Đời trước cũng có màn đại hội võ lâm này, người tổ chức cũng là Phượng Nhan, có điều lúc ấy Tiêu Lạc Ngọc thực lực rất lớn, sau lại thuận lý thành chương trở thành minh chủ đương thời.

Bất quá cả đời này, hắn không tính toán làm minh chủ võ lâm gì đó. Vẫn là chiếu cố Hoa Diệc Khê quan trọng hơn.

Tiêu Vân bưng khay đi tới, bên trên đặt một bình trà sâm, cùng với một ít điểm tâm. Tiêu Lạc Ngọc tiếp nhận, rót một chén thối nguội đưa đến bên miệng Hoa Diệc Khê.

“Uống một ít nhuận nhuận yết hầu.” Tiêu Lạc Ngọc nói. Rồi sau đó Tiêu Vân từ sau lưng hắn nhẹ giọng nói “Bảo chủ, thức ăn chúng ta muốn đã chuẩn bị xong.”

Tiêu Lạc Ngọc gật gù đầu, đứng dậy chấp tay nói với mọi người “Một khi đã như vậy Tiêu mỗ cáo từ trước, có việc thì có thể đi biệt viện Tiêu gia bảo tìm ta.”

Dứt lời ôm lấy Hoa Diệc Khê rời khỏi nhĩ gian, không liếc mắt nhìn Phượng Nhan dù chỉ một cái.

Vốn địa vị Phượng Nhan trong chốn giang hồ trừ bỏ danh phận cá nhân, nguyên nhân lớn chủ yếu là bởi vì quan hệ với Tiêu Lạc Ngọc, hiện giờ xem ra Tiêu Lạc Ngọc cùng Phượng Nhan đã bất hòa, vài chương môn trong lòng âm thầm suy xét về sau thái độ đối đãi Phượng Nhan có nên thay đổi hay không.

Trở lại nhĩ gian mình đặt sẵn, quả nhiên đồ ăn đã dọn đủ, nơi này chỉ có hai người bọn họ cùng Tiêu Vân, Tiêu Lạc Ngọc liền ôm Hoa Diệc Khê ngồi xuống, để y tựa vào ngực mình, mà hắn thì bắt đầu nhặt xương cá cho Hoa Diệc Khê. Cầm một cái chén nhỏ đem thịt cá bỏ vào, để y cầm thìa xúc ăn.

Một bàn đầy thức ăn hai người cũng ăn không hết, liền kêu Tiêu Vân ngồi xuống ăn chung.

Thịt cá thịt cua vốn không phải đồ ăn dễ gây no, vì vậy Hoa Diệc Khê ăn rất nhiều, cũng ăn thêm nhiều những món rau khác, Tiêu Lạc Ngọc lại phân phó phòng bếp nấu trà gừng để loại bớt hàn khí của cua đại áp.

Từ lâu mặc dù tại ven Thái Hồ lượng người lui tới đông đảo, nhưng bởi vì thiết kế tài tình, khách nhân nghe không được tiếng ồn ào dưới lầu, vốn là khung cảnh thực an tĩnh, Tiêu Lạc Ngọc bởi vì Hoa Diệc Khê ăn nhiều rất vui vẻ, lúc này lại nghe được một trận thanh âm chửi bậy cùng tiếng binh khí va chạm truyền đến.

Hoàn chương 21.

23. Chương 23

Tiêu Vân đi đến bên cửa sổ, “Bảo chủ, phía dưới có người đánh nhau!” Tiêu Lạc Ngọc gật đầu, ôm lấy Hoa Diệc Khê “Chúng ta đi dạo ven Thái Hồ, chung quy ngồi ở chỗ này cũng không tốt.”

Ba người xuống lầu, phát hiện người đang đánh nhau là một nam tử trên mặt mang vết đao, một người khác lại là Thẩm Khanh. Binh khí của Thẩm Khanh vẫn là quạt luôn cầm trong tay, nhìn kỹ thì sẽ phát hiện cốt quạt do sắt đen chế thành. Đang giao đấu cùng nam tử tay cầm cương đao.

Thẩm Khanh công phu tất nhiên không kém, nhìn là biết không xuất toàn lực, nhưng đối phương công phu lại cũng không tồi, vài hiệp hai người vẫn không phân thắng bại.

“Nơi này không chào đón người.” Thẩm Khanh nói.

Nam tử đối diện cười lạnh “Dương mõ không sợ người Thẩm đại thiếu gia, nơi này mặc dù là Tô Châu, nhưng không phải nơi Thẩm gia các người có thể một tay che trời.”

Tiêu Lạc Ngọc nhướng mày, người này tên gọi Dương Luân, hắn tất nhiên là biết, hơn nữa Dương Luân này có thể xuất hiện nơi này còn có chút quan hệ với hắn. ..

Nói đến Dương Luân trước kia trên giang hồ là một hiệp khách tuấn lãng, cũng coi như có chút danh tiếng, sau lại ái mộ Phượng Nhan, một lòng đi theo. Hắn vì Phượng Nhan làm rất nhiều chuyện, cuối cùng một ngày đột nhiên biến mất, không thấy bóng dáng.

Đời trước hắn đã từng tò mò hỏi qua Phượng Nhan vấn đề này, Phượng Nhan chỉ nói là Dương Luân tự biết vô vọng nên rời đi, hắn cũng không hoài nghi. Đời này hắn đương nhiên là nghi tới người này, liền phái người đi thăm dò. Không nghĩ tới thật sự tìm được Dương Luân.

Chính là hiện tại Dương Luân sớm đã không còn bộ dáng giai giai công tử thanh thoát trước kia, một vết sẹo uốn lượn trên mặt, lộ ở ngoài làn da còn có dấu vết bị bỏng, cả người thoát nhìn hết sức dữ tợn.

Chính là Tiêu Lạc Ngọc không nghĩ tới lúc này sẽ gặp Dương Luân, hơn nữa hắn lại đang cùng Thẩm Khanh giao chiến.

Hai người đều không xuất toàn lực, Dương Luân cố kỵ thế lực Thẩm Khanh tại Tô Châu, nhưng Thẩm Khanh vẫn thủ hạ lưu tình lại khiến Tiêu Lạc Ngọc có chút giật mình. Hắn cong lên khóe miệng, cũng không để ý gì tới người đang đánh nhau, ôm Hoa Diệc Khê rời đi.

Chu Lam tuy rằng vẫn luôn nhìn hai kẻ giao đấu, nhưng tâm tư vẫn chú ý Tiêu Lạc Ngọc đột nhiên xuất hiện, thời điểm hắn nhìn thấy Hoa Diệc Khê trong ngực Tiêu Lạc Ngọc ánh mắt tối sầm. Dư quang thấy Tiêu Lạc Ngọc xoay người rời đi, Chu Lam lúc này mới đem ánh mắt triệt để hướng về Tiêu Lạc Ngọc.

Bất luận nhìn thế nào, người nam nhân này đều không giống người sẽ thích người cùng giới tính, Hoa Diệc Khê kia, cũng không tính thiên tư quốc sắc, tại sao có thể khiến người này đối đãi như thế? Chu Lam cảm giác trong lòng có cái gì đó bùng cháy, rồi sau đó hắn bắt gặp ánh mắt Hoa Diệc Khê.

Hoa Diệc Khê hai tay vòng quanh bả vai Tiêu Lạc Ngọc, hơi nghiêng mặt nhìn về phía hắn.

Chu Lam chỉ cảm thấy tựa hồ bị mãnh thú nhìn chằm chằm, một trận lãnh ý đánh úp lại. Chờ hắn lấy lại tinh thần, hai người kia đã lên xe ngựa, cự tuyệt trần thế mà đi.

Trong xe ngựa, đã thay thùng bằng mới, màn xe vén lên một nửa, có thể cho Hoa Diệc Khê ngắm cảnh ngoài xe. Người du ngoạn Thái Hồ không nhiều, xe ngựa chậm rãi dạo hơn phân nửa Thái Hồ, cuối cùng Tiêu Lạc Ngọc nhìn đến Hoa Diệc Khê đã có chút buồn ngủ, mới bảo Tiêu Vân trở lại biệt viện.

Vừa trở lại, Tiêu Trì liền tiến lên đón. Tiêu Hàn đi rồi, Tiêu Trì thay thế hắn trở thành thủ lĩnh hộ vệ Tiêu gia bảo, Tiêu Lạc Ngọc cũng viết thư cho Tiêu Mặc bảo ông thông tri người trong Tiêu gia bảo cùng nhân sĩ giang hồ, xoá tên người rời bỏ Tiêu gia bảo, về sau bọn họ làm bất cứ chuyện gì cũng không liên quan đến Tiêu gia bảo.

“Bảo chủ, có người tới thăm.” Tiêu Trì nói. So với Tiêu Hàn, hắn là người bình thường hơn rất nhiều, nhìn tựa như một nông phu thông thường, nhưng hắn đối với chuyện của Hoa Diệc Khê vẫn luôn bảo trì thái độ tương đối trung lập, hơn nữa công phu so với Tiêu Hàn cũng không khác là bao.

“Bảo hắn đến hậu viện.” Tiêu Lạc Ngọc nói, ôm Hoa Diệc Khê đi tới hậu viện. Trước đem Hoa Diệc Khê ôm vào trong phòng, đặt y nằm xuống, đắp chăn kĩ càng.

“Ta ngay tại ngoài sân, có chuyện gì thì gọi ta, không cần tự mình động thủ.” Tiêu Lạc Ngọc nói, thuận thế cúi đầu hôn lên trán Hoa Diệc Khê.

Hoa Diệc Khê gật đầu, tuy rằng thân mình khôi phục không tồi, nhưng tố chất thân thể lại không bằng trước kia, lúc này đã mệt mỏi muốn ngủ, “Ừ, người vội thì đi đi, không cần trông nom ta.” Y đỏ mặt nói “Có Canh Tinh ở đây, không có việc gì.”

Tiêu Lạc Ngọc vỗ vỗ Canh Tinh bờ vai, đi ra ngoài.

Trong viện trên bàn đã dọn xong trái cây và trà ngon, hắn ngồi bên bàn, Tiêu Trì dẫn một người tiến vào, rõ ràng chính là Dương Luân vài canh giờ trước đánh nhau cùng Thẩm Khanh.

Dương Luân ngồi đối diện Tiêu Lạc Ngọc, trong mắt có chút hoài nghi. Hắn có thể cảm giác, trong biệt viện này ước chừng có gần trăm tên cao thủ hộ vệ.

“Tiêu gia bảo không hổ nổi danh đã lâu, ngay cả một cái biệt viện cũng có nhiều cao thủ hộ vệ như vậy.” Dương Luân nói.

Tiêu Lạc Ngọc cười cười, trước đó vài ngày hắn viết thư sai Tiêu Mặc phái một ít hộ vệ trung thành tới đây, Tiêu Mặc phái tới ước chừng gần trăm người, bất quá chủ ý của hắn cũng là bảo hộ Hoa Diệc Khê, đương nhiên là càng nhiều người càng tốt. Nhưng lúc này trong mắt Dương Luân rõ ràng liền biến thành một loại hàm nghĩa khác.

“Dương huynh mấy năm qua chịu khổ.” Tiêu Lạc Ngọc nói. Cũng không tính toán giải thích gì, tay tự động rót cho Dương Luân một ly trà. “Đây là trà Long Tĩnh thượng hạng, nghe nói Dương huynh thích trà, Tiêu mỗ cố ý chuẩn bị.”

Về mặt Dương Luân âm tình bất định, cuối cùng mới nói “Tiêu Bảo chủ luôn là người thẳng thắn, hiện tại tìm ta rốt cuộc là vì sao? Ta nghĩ ta hẳn là không đáng Tiêu bảo chủ tốn công sức như vậy.”

“Dương huynh quá khiêm tốn rồi.” Tiêu Lạc Ngọc cười cười, nâng chung trà lên uống một hơi. Mới nói “Tiêu mỗ chỉ là muốn biết năm đó Dương huynh vì sao đột nhiên mất tích, hiện tại lại biến thành dáng vẻ này?”

Dương Luân cười lạnh, “Tiêu Bảo chủ, người quang minh chính đại không nói mờ ám, người không phải vì Phượng Nhan mà đến? Nếu như là vậy, chúng ta không có gì để mà nói.”

“Ta đúng là bởi vì Phượng Nhan.” Tiêu Lạc Ngọc nói, Dương Luân biến sắc, sau đó lại nghe Tiêu Lạc Ngọc nói tiếp “Nếu ta đoán không lầm, Dương huynh biến thành bộ dáng hôm nay có liên quan đến Phượng Nhan, trùng hợp Tiêu mỗ cùng Phượng Nhan cũng có chút ân oán, cho nên muốn cùng Dương huynh hợp tác.”

Dương Luân đúng là nghe được không ít tin đồn Tiêu Lạc Ngọc cùng Phượng Nhan bất hòa, bản thân hắn cũng ôm thái độ nửa tin nửa ngờ, năm đó Tiêu Lạc Ngọc ái mộ Phượng Nhan hẳn là người biết rõ.

“Tiêu Bảo chủ vì sao nói thế?”

Tiêu Lạc Ngọc cười cười, hẳn nếu dám nói như vậy, đương nhiên là bởi vì hắn đã tra được một ít chuyện năm đó, chỉ là người biết rõ sự tình không nhiều lắm, cho nên mới càng cần Dương Luân.

“Thực không dám giấu giếm, Phượng Nhan thương tổn người quan trọng nhất của ta, thù này không thể không báo. Mà Tiêu mỗ cũng không nghĩ đơn giản báo thù là xong việc, ta tin tưởng ta cùng Dương huynh nhất định có thể đạt thành nhận thức.” Tiêu Lạc Ngọc cười cười, “Nếu Dương huynh không có hứng thú, vậy coi như Tiêu mỗ chưa nói gì.”

Dương Luân trầm mặc, rồi sau đó hỏi “Người hy vọng đạt thành mục đích gì? Ta dựa vào cái gì tin tưởng người?”

Tiêu Lạc Ngọc cười cười, đem trà trong tay một hơi uống sạch. “Dương huynh hẳn là biết ta nếu muốn gây bất lợi với người, cũng không cần phiền toái như vậy.”

Cùng Dương Luân nói chuyện một khắc, Tiêu Lạc Ngọc vội về phòng. Hắn hiện tại chỉ cần vừa rời khỏi Hoa Diệc Khê, thì sẽ vô cùng bất an. Hắn không thể không có lúc nào đều nhìn y, tùy thời tùy chỗ đều nắm tay y.

Cho dù trong viện, cho dù hắn có thể sử dụng nội công rất dễ dàng cảm nhận được tồn tại của Hoa Diệc Khê, vẫn sẽ bất an. Loại bất an này tựa như con sâu nhỏ, trong cơ thể hắn bò đến bò đi, làm cho hắn nóng lòng.

Bước nhanh đến bên giường, nhìn thấy dung nhan say ngủ của Hoa Diệc Khê, Tiêu Lạc Ngọc lúc này mới đem trái tim thả lại trong ngực. Thật cẩn thận nằm ở bên cạnh, vươn tay ôm lấy y. Rồi sau đó một loại thỏa mãn nồng đậm ngập tràn trái tim.

Đến hôm nay, hắn vẫn là không biết này có tính là yêu hay không, rốt cuộc là báo ân, hay vẫn là áy náy? Hoặc chỉ là bởi vì chỉ có Hoa Diệc Khê có thể cho mình cảm giác an toàn.

Nhưng nếu nói đây không phải là yêu, hắn cũng không biết cái gì mới là yêu?

Nếu Phượng Nhan cả đời này, không thương tổn Hoa Diệc Khê, hẳn có thể sẽ không trả thù Phượng Nhan, nhưng hiện tại hắn căn bản không cách nào tha thứ, cũng không sao không đi trả thù.

Liên hệ Dương Luân, đây chính là bước đầu tiên —

Ngày hôm sau, Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê đang ở trong viện phơi nắng, Tiêu Vân đưa đến một phần thiệp mời.

Đời trước đại hội võ lâm là Phượng Tiên các đứng ra tổ chức. Lúc này đây lại đổi thành mấy đại môn phái cấu kết tổ chức. Trên thiệp mời viết rành mạch, đại hội võ lâm sẽ vào mười ngày sau, cử hành bên Thái Hồ, đến lúc đó sẽ tuyển ra một vị minh chủ võ lâm, dẫn dắt mọi người đi Tàng Kiếm sơn trang.

Thời gian địa điểm, toàn bộ đều khác biệt với đời trước, thời gian ước chừng sớm hơn một năm, địa điểm cũng từ Dương Châu biến thành Thái Hồ ở Tô Châu.

Khác biệt như vậy, khiến Tiêu Lạc Ngọc an lòng — bị kịch đời trước, cả đời này tuyệt đối sẽ không lặp lại.

Hắn đem thiệp mời đưa cho Tiêu Vân, gọi Tiêu Trì tới, sai hắn an bài nhân thủ mang đi đại hội võ lâm.

Sau khi mấy người lui ra, Hoa Diệc Khê nhìn Tiêu Lạc Ngọc hơi nhú mào, cầm lấy một viên bồ đào đưa đến miệng hắn, Tiêu Lạc Ngọc cứ thế ngậm tay y ăn, rồi sau đó lại thuận thể liếm ngón tay của y.

“Tâm tình không tốt...” Hoa Diệc Khê nói, vươn tay nhu nhu cái trán cho hần. “Người nếu không thích, chúng ta trở về Tiêu gia bảo, chuyện này không cần quan tâm nữa.”

“Chuyện này có thể mặc kệ, nhưng mối thù của người không thể không báo.” Tiêu Lạc Ngọc cười nói, ôm Hoa Diệc Khê hôn lại hôn.

Trong mắt Hoa Diệc Khê hiện lên một tia lo lắng, nhưng thực nhanh liền che giấu. Y đối với Tiêu Lạc Ngọc đột nhiên từ bỏ Phượng Nhan như vậy vẫn có nghi ngờ, tuy rằng y tương kế tựu kế để Phượng Nhan thương tổn chính mình, nhưng đối với việc có thể giữ lấy Tiêu Lạc Ngọc hay không vẫn rất lo lắng.

Y không nghĩ báo thù, chỉ cần có thể rời đi nơi này, rời xa Phượng Nhan là đủ.

Chỉ là không biết Tiêu Lạc Ngọc thế nhưng chấp nhất báo thù như vậy, tuy rằng sẽ cảm thấy vui vẻ, nhưng lo lắng vẫn cứ tồn tại.

Có thể hay không, Tiêu Lạc Ngọc cũng không buông bỏ Phượng Nhan, báo thù chỉ là nguyện trang?

Có thể hay không đây là Tiêu Lạc Ngọc bởi vì yêu sinh hận, đến lúc nào đó sẽ cùng Phượng Nhan hòa hảo?

Áp chế bất an trong lòng, Hoa Diệc Khê cười gật đầu, sau đó thật cẩn thận nói “Kỳ thật thương thế của ta cũng không đáng gì. Còn nhiều thời gian báo thù.” Ngay sau tự y sẽ giết Phượng Nhan cùng phụ mẫu nàng.

Tiêu Lạc Ngọc lắc đầu, “Bây giờ là cơ hội tốt nhất.” Không nhìn thấy lo lắng trong mắt Hoa Diệc Khê.

Hoàn chương 22.

24. Chương 24

Mười ngày sau. Thái Hồ.

Mấy đại môn phái cùng dựng lòi đài luận võ, bất luận lên lút quyết định ra sao, một số thứ bề ngoài vẫn phải thể hiện. Dưới lòi đài sắp đặt từng hàng bàn tròn, trên mỗi bàn còn có tên môn phái.

Thiếp mời viết thời gian là sau giờ Ngọ bắt đầu, nhưng rất nhiều môn phái sớm đã đến. Có thể nhìn ra được mấy đại môn phái ngoài mặt vẫn làm thực tỉ mỉ, ít nhất tại vị trí ngồi đều là dựa theo tên người đứng đầu môn phái mà an bài, một ít tiểu môn phái vị trí ngược lại tương đối gần phía trước.

Không tới buổi trưa, rất nhiều bàn đã ngồi kín người. Sau đó rất nhiều môn phái lục tục đến. Đại môn phái nhiều người, các tiểu môn phái thì ít hơn, tìm được vị trí của mình thì an tĩnh chờ đợi đại hội võ lâm diễn ra.

Sân bãi lớn như vậy, gần trăm môn phái mấy nghìn người, thế nhưng an tĩnh thần kỳ.

Thời điểm Tiêu Lạc Ngọc ở trên xe nhìn thấy cảnh tượng này, nhin không được gọi lên khoe miệng. “Tài bảo động nhân tâm, ngay cả một số nhân vật ẩn cư cũng xuất hiện.”

Hoa Diệc Khê đối với việc người nào đến đương nhiên là không có hứng thú gì, nghe lời ấy, quay đầu nhìn Tiêu Lạc Ngọc, hỏi “Người muốn bảo tàng sao? Hay là muốn bản bí tịch kia?”

Tiêu Lạc Ngọc bất đắc dĩ, bật cười “Ta đối với những cái đó không có hứng thú.” Cả đời này, hần thật sự không dám cầu nhiều, có thể có Hoa Diệc Khê bên mình đã quá đủ.

Hoa Diệc Khê gật gật đầu, Tiêu Lạc Ngọc nhìn ánh mắt của y là biết y không nghe vào những gì mình nói, Hoa Diệc Khê chính là cái dạng này, đồ vật tốt gì nhất định phải lấy cho Tiêu Lạc Ngọc.

Tuy rằng rất vui vẻ Hoa Diệc Khê nghĩ vì mình như vậy, nhưng Tiêu Lạc Ngọc cũng không hy vọng y vì mấy cái này lãng phí tinh thần.

“Được rồi, nghĩ đến ta là đủ, người nghĩ tới những chuyện nhàm chán này ta sẽ ghen đấy.” Hần ôm lấy Hoa Diệc Khê, ở bên tai của y hôn một cái, rồi sau đó bỗng y nhảy xuống xe.

Từ lúc xe ngựa đứng ở ngoài, liền có rất nhiều người chú ý tới, không nói trên mã xa kia rõ ràng kí hiệu Tiêu gia bảo, chỉ cần những hắc y kỵ sĩ đi theo sau xe ngựa là biết thân phận người ở bên trong.

Tin tức Tiêu Lạc Ngọc cùng Phượng Nhan bắt hòa sớm đã truyền khắp giang hồ, cho nên nói hần đột nhiên xuất hiện, thật nhiều người bắt đầu tìm kiếm tung tích đệ tử Phượng Tiên các.

Tiêu gia bảo hiện tại mặc dù tại nhân số kém Cái Bang, tài lực so ra kém Linh Lung các, nhưng mỗi phương diện đều thuộc hàng đầu, tính tổng lại có thể xếp trong ba đại môn phái đứng đầu giang hồ. Cùng Linh Lung các và Hồ bang.

Mà hiện tại người Linh Lung các và Hồ bang còn chưa đến, cho nên Tiêu Lạc Ngọc xuất hiện, liền trở thành người được chú ý nhất. Chỉ thấy hần một thân hắc y, mặt trên thêu mảng lớn hắc sắc sơn thủy, bên hông là đai lưng bạch ngọc, quả nhiên ngọc thụ lâm phong, một thân khí thế cơ hồ áp chế mọi người.

Mọi người nhìn thấy trong ngực hần ôm một bạch y nam tử, bạch y nam tử cả người đều bao trong ngực Tiêu Lạc Ngọc, thấy không rõ bộ dáng, nhưng bất kì ai cũng biết người này tất nhiên chính là thần y Hoa Diệc Khê.

Người từng gặp qua Hoa Diệc Khê không nhiều lắm, cho nên vẫn có rất nhiều người nhìn chằm chằm hai người không chuyển mắt, hy vọng trông thấy dung mạo đích thực của Hoa Diệc Khê. Đội ngũ nghênh đón khách cao giọng hô “Tiêu gia bảo Bảo chủ đến.” Rồi sau đó có chút nịnh hót nói “Tiêu Bảo chủ, vị trí Tiêu gia bảo sắp xếp tại thứ chín, là dựa theo sổ sách an bài vị trí, thứ lỗi thứ lỗi.”

Tiêu Lạc Ngọc nhớ rõ người này, ở đời trước thời điểm hần bị người vây công người này đã là chủ môn một tiểu bang phái, cũng công khai đứng trong đám người vây công hần.

Hiện giờ nhìn thấy, thật sự có loại cảm giác dường như đã qua mấy đời, xem ra người này bây giờ chỉ là một nhân vật nhỏ, chỉ có thể làm kẻ tiếp đón khách.

Hoa Diệc Khê ngẩng đầu, y rõ ràng cảm nhận được sát khí từ Tiêu Lạc Ngọc, tuy rằng sát khí thực nhạt. Phỏng chừng ngay cả chính Tiêu Lạc Ngọc cũng không phát hiện đôi mắt mình đối với người này sinh ra sát ý. Y nhìn thoáng qua người còn đang cười, tuy rằng không biết vì cái gì Tiêu Lạc Ngọc muốn giết hần, thế nhưng...

Tiêu Lạc Ngọc ôm Hoa Diệc Khê tìm được vị trí ngồi xuống, nơi này đều là ghế cứng, người giang hồ cơ bản cũng sẽ không câu nệ việc này, Tiêu Lạc Ngọc sợ Hoa Diệc Khê ngồi không thoải mái, cứ luôn ôm y, để y ngồi trên đùi mình, dựa vào chính mình.

Mặt khác Tiêu gia bảo hộ vệ cũng không ngồi xuống, mà là đứng phía sau Tiêu Lạc Ngọc. Tiêu Vân theo thường lệ lôi ra thực hộp mang theo, đem đồ vật bên trong đặt lên trên bàn, rồi sau đó cùng bọn hộ vệ đứng sau Tiêu Lạc Ngọc.

Tiêu Lạc Ngọc cầm lấy một khối điểm tâm, đưa đến bên miệng Hoa Diệc Khê. Miệng còn khê dụ dỗ “Cơ mà trưa không ăn bao nhiêu, giờ ăn trước một ít, nếu không thoải mái thì nói với ta.”

Hoa Diệc Khê thuận theo ăn hết, gật đầu “Ta không sao.” Tiêu Lạc Ngọc kéo tay Hoa Diệc Khê qua, độ nội lực cho y để y khỏi bị nóng.

Người luyện võ đều giống nhau tai thính mắt tinh, mặc dù cách xa, nhưng vẫn thấy được bộ dáng Hoa Diệc Khê, tất cả mọi người không khỏi có chút thất vọng, đồng thời lại cảm thấy có chút khó mà tin được.

Đẹp như Phượng tiên tử không cần, lại muốn một người nam nhân, mấu chốt là người nam nhân này lớn lên chỉ tính là thanh tú. Ánh mắt nhìn Tiêu Lạc Ngọc không khỏi có chút ngạc nhiên. Đương nhiên càng nhiều là chán ghét cùng khinh thường.

Ở trong võ lâm, không phải chưa từng có người thích người đồng giới, nhưng hầu hết đều rất kín đáo, cực lực che giấu, trước kia cũng có rất nhiều kẻ cùng nam nhân bị phát hiện sau đó từng người liền lập gia đình, cả đời không qua lại với nhau.

“Hiện tại người trẻ tuổi, thật sự là không biết cái gì gọi là lễ nghĩa liêm sỉ.” Một thanh âm già nua cất lên. Tiêu Lạc Ngọc ánh mắt phát lạnh, nhìn về phía phát ra thanh âm.

Là một lão nhân tóc trắng xoá, làn da đã nhăn thành một đoàn, dáng người cũng khó coi lợi hại, lão một người chiếm một cái bàn. Đặc biệt gây chú ý.

“Hóa ra là Quỷ lão một trong Tam lão ma sơn.” Tiêu Lạc Ngọc nói, giọng điệu thản nhiên, không tôn kính, nhưng cũng không quá phận.

Quỷ lão cười ha ha, vuốt chòm râu cơ hồ không có nhiều của mình, “Đã lâu không tái xuất giang hồ, không nghĩ tới hiện tại người trẻ tuổi đã không biết cái gì là thể diện.”

Còn chưa chờ Tiêu Lạc Ngọc nói gì, liền nghe được có người hô “Hoa các đến.”

Một tiếng này, đều đem lực chú ý mọi người dẫn tới đám người đang tiến vào. Phải biết rằng Hoa các luôn không tham gia bất cứ hoạt động gì, thực lực Hoa các không ai biết rõ, mà ngay cả Các chủ cũng phi thường thần bí. Nhưng hành động trong quá khứ, mọi người phát hiện Hoa các phần đa làm việc đều ngầm lấy Tiêu gia bảo làm trọng, cho nên rất nhiều người đoán giữa hai bên có quan hệ.

Mà ngay cả Tiêu Lạc Ngọc cũng nhìn không được nhìn về hướng người đang tới. Hẳn trước kia đối với người thuộc Hoa các có chút bài xích, cho nên vẫn luôn không quá quen thuộc với bọn họ, cả đời này nếu cùng với Hoa Diệc Khê, như vậy người Hoa các nhất định phải thân thuộc chút mới tốt.

Đi đằng trước chính là một nam tử toàn thân mặc thanh y, rõ ràng chính là Thanh Thương từng xuất hiện, phía sau hẳn lại là thiếu niên trong tiểu lâu, Tử Lạc, phía sau còn đi theo hai người mặc áo choàng đen, bởi y phục này nên thấy không rõ tướng mạo.

Thanh Thương đi trước, thấy Tiêu Lạc Ngọc đang nhìn mình, hướng hẳn hơi hơi chấp tay, Tiêu Lạc Ngọc cũng chấp tay đáp lại.

Điều này khiến các môn phái ở đây đều tính toán trong lòng. Nếu Hoa các thật sự do Tiêu gia bảo cầm đầu, như vậy vị trí minh chủ võ lâm thuộc về Tiêu Lạc Ngọc không thể nghi ngờ.

Trước mặt suy nghĩ quần hùng như thế nào, người Hoa các tự động tìm vị trí ngồi xuống, vốn là không sắp xếp chỗ cho bọn họ, cứ vậy chiếm chỗ của môn phái khác, bất quá ai cũng không dám nói gì.

Người Hoa các đến, Quỷ lão cũng không tiếp tục nói chuyện, tuy rằng không quen nhìn Tiêu Lạc Ngọc và Hoa Diệc Khê, nhưng lúc này cũng biết vẫn là không nên nói gì mới thỏa đáng.

Thực nhanh, môn phái đã đến gần như đầy đủ, đại đại tiểu tiểu môn phái đều đến. Nơi này rộng như vậy đông nghìn nghịt người, người của Hổ môn cùng Linh Lung các cũng có mặt rất nhiều.

Ở kiếp trước, hai môn phái này chiếm hết nổi bật tại đại hội võ lâm, nhưng khi tranh đoạt bảo tàng nhiều lần gặp bất lợi, cuối cùng bị người âm toán biến thành chỉ còn ba tiểu môn phái lưu lại.

Bang chủ Hổ bang là một đại hán râu dài, đối với Tiêu Lạc Ngọc cũng thực khách khí, chấp tay tỏ ý. Linh Lung các Các chủ ngược lại là một nam tử có chút âm khí, trên mặt còn vẽ hóa trang thật dày, mới nhìn tưởng con hát diễn kịch, ngay cả nói chuyện đều mang theo vài phần giọng điệu nam kịch. Tiêu Lạc Ngọc ngược lại có chút giật mình, bởi vì hẳn nhớ rõ đời trước Linh Lung các Các chủ không phải người này.

Đối với đại hội võ lâm lần này, một số đại môn phái trong lòng tuy hiểu rõ ràng, cũng không thể hiện hấp tấp nóng nảy, từng người chuẩn bị tốt trái cây đồ ăn chờ đợi bắt đầu.

Ngược lại một ít giang hồ nhân sĩ nhàn tản bắt đầu kêu gào.

Tiêu Lạc Ngọc tất nhiên là yên tĩnh ngồi bên bàn, người của Cái Bang cũng tới, từ Bang chủ đến dưới ước chừng hai mươi mấy người, Lỗ Bình, Lý Từ đều tới tham gia đại hội.

Người Thanh bang cũng đã đến, hai bang phái đều đã nhận ân tình của Tiêu Lạc Ngọc, cho nên đều lại đây chào hỏi. Tiêu Lạc Ngọc chú ý chính là Thiết sa môn Môn chủ, cùng Đào khách tán.

Đào khách tán trên giang hồ vẫn luôn nổi danh đơn độc hành hiệp, nhưng ở đời trước có thể cùng Tiêu Lạc Ngọc và Thiết sa môn Môn chủ đoạt được bảo đồ đủ để thấy người này lợi hại cỡ nào.

Trong chốn võ lâm thật lâu không có sự kiện lớn như vậy, Tiêu Lạc Ngọc còn nhìn thấy Lâm Dương, bằng hữu kể từ sinh thân của mình chưa từng xuất hiện cùng Quách Thủ Dạ từng có duyên gặp qua vài lần.

Tiêu Lạc Ngọc quan hệ với người trên giang hồ đều không tồi, người đến chào hỏi hân hân rất nhiều. Hoa Diệc Khê vẫn luôn tựa vào ngực Tiêu Lạc Ngọc, cái gì cũng không nói cái gì cũng không làm. Mà ngay cả người Hoa các đến cũng không có bất luận phản ứng gì.

Một người nhảy lên trên đài, là Lạc Thủy môn Môn chủ Chu Vân, sau khi hân lên đài đầu tiên là chấp tay với bốn phía, rồi sau đó mới nói “Các vị võ lâm đồng đạo...” Thanh âm tự mà không tán, nhìn ra được Lạc Thủy môn Môn chủ này không phải kẻ chỉ có hư danh.

Hiện trường thực nhanh liền yên tĩnh trở lại, Chu Vân cũng vừa lòng hiệu quả của mình, “Tại hạ Chu Vân, là Môn chủ của Lạc Thủy môn. Lần này võ lâm đại hội là do Phượng Tiên các Phượng tiên tử khởi xướng, các đại môn phái cùng tổ chức. Mục đích chính là muốn tìm lại công bằng cùng thái bình cho võ lâm.” Hân dừng một chút, tiếp tục nói.

“Tin chắc mọi người đều biết sự tình lần này, hiện giờ thái bình thịnh thế, võ lâm chúng ta cũng an ổn gần trăm năm. Chuyện này có thể nói khiến rất nhiều người trở tay không kịp, Chu môn chủ biết rõ, đã có vài tiểu môn phái trúng độc diệt môn, lan đến môn phái khác càng nhiều, may mắn nhận được cứu trợ đúng lúc mới thoát khỏi nguy khó, lần này đại hội võ lâm, chính là muốn đề xuất một vị minh chủ võ lâm, dẫn dắt chúng ta tìm ra ngọn nguồn sự tình lần này.”

Tiêu Lạc Ngọc mỉm cười, chỉ là ý cười cũng không có tới đáy mắt. Lần này đại khái có mười mấy môn phái trúng độc, nhưng bởi vì có được của Hoa Diệc Khê, cơ hồ không có tổn thất, chỉ có vài tiểu môn phái bởi vì tin tức không thông mà diệt môn. Nhưng những lời này của Chu Vân, một chữ đều không nhắc tới Hoa Diệc Khê.

Nhưng như vậy cũng tốt, tuy rằng Hoa Diệc Khê đã bị rất nhiều người chú ý tới, có thể không làm náo động cũng không tệ lắm.

Mọi người sôi nổi trầm trồ khen ngợi, không ít người bắt đầu xoa tay.

“Nếu là minh chủ võ lâm, như vậy tất nhiên là dùng võ công luận thắng bại, người luyện võ cũng không cần coi trọng nhiều thứ, bất luận là ai cũng có thể lên luận võ, chịu đựng luân phiên mười người liền có tư cách tranh cử vị trí minh chủ.”

Hoàn chương 23.

25. Chương 25

Người đầu tiên lên đài là đệ tử của Lạc Thủy môn, này chính là đơn thuần lên thử nước. Bất quá nhìn thấy có người đi lên, bên dưới cũng bắt đầu nóng lòng muốn thử, thực nhanh liền có những người khác lên giao đấu. Hai người gần nhất một đôi, đánh đến náo nhiệt.

Tiêu Lạc Ngọc ngó xem vài lần, cười nói “Cũng không tồi, tiết kiệm bạc đi mời gánh hát.” Hoa Diệc Khê nghe vậy nhin không được cười ra tiếng.

Bắt đầu lên đều là đệ tử các môn phái, tất nhiên cũng không mấy lợi hại, một hồi giao đấu có thắng có bại.

“Thật nhàm chán, muốn đánh tới khi nào? Dù sao bọn họ cũng không có khả năng lên làm minh chủ võ lâm, đánh có ý nghĩa gì?” Tử Lạc ngáp một cái nói.

Tiếng hân nói chuyện tuy rằng không lớn, ở đây lại có rất nhiều người nghe được. Trên đài hai người vừa mới phân chia thắng bại, thắng lợi chính là một đệ tử Hồ bang, nghe được Tử Lạc nói, cả giận hét “Chỉ biết châm chọc, năng lực người như thế nào không lên đây? Hoa các các người là đồ rùa đen rụt đầu.”

Hoa các tuy rằng ở trên giang hồ vẫn luôn nổi danh thần bí, nhưng nổi danh dù sao cũng là dụng độc, mọi người đều rất muốn xem thử võ công Hoa các. Thanh Thương cũng không ngăn trở, thấp giọng nói “Cẩn thận chút.”

Tử Lạc cười cười, phi thân lên đài cao.

“Bình khí của người đâu?” Hồ bang sử dụng là loan đao, Tử Lạc vẫy vẫy tay, thần nhiên nói “Đối phó người, ta ngay cả tay đều không cần.”

“Người...” Người này còn chưa nói xong, đã cảm thấy trong tim đau xót, rồi sau đó ngã xuống đất không dậy nổi. Tử Lạc đi qua, nhặt lên loan đao. “Hoa các như thế nào, không phải dạng như người có thể nghỉ ngơi.” Hấn nói, những người khác chỉ thấy hàn quang chợt lóe, ở đây rất nhiều người đều không thấy rõ tự lúc nào, Tử Lạc đã ném đao, đứng ở chính giữa đài cao.

Đệ tử Hồ bang vừa rồi, tứ chi đã bị chặt xuống, ngay cả đầu cũng bị chém rụng. Máu tươi chung quanh đài cao phun tung toé.

Màn tiếp theo khiến những người này ánh mắt chớp động, vừa rồi thời điểm Tử Lạc dụng độc bọn họ hoàn toàn không có cảm giác, rồi sau đó Tử Lạc chém rụng thân thể đệ tử Hồ bang cũng chỉ có rất ít người thấy đao pháp của hấn.

“Kế tiếp là ai?” Tử Lạc nói.

“Ta muốn giết người báo thù cho tiểu Ngô.” Một đệ tử Hồ bang khác nhảy lên, giận dữ nói.

“Tiểu Ngô? Ta cảm thấy ô quy(rùa đen) rất hợp với hấn.” Tử Lạc cười ha ha, lắc mình một cái liền nhảy tới phía sau đệ tử này, chờ hấn đi đến phía sau, đệ tử này mới cuống quýt quay lại.

Sau một phen trêu chọc mèo vờn chuột, Tử Lạc lúc này mới một chưởng đánh bay đệ tử này xuống dưới đài, đương nhiên trong quá trình trêu chọc không thể thiếu một ít thương tổn da thịt, nhưng không trí mạng.

Hấn không phải tên ngốc, giết người đầu tiên là vì lập uy, nhưng giết nhiều, sẽ khiến cho lòng người căm phẫn.

Có liên tục vài người đi lên, đều nhanh chóng bị Tử Lạc đánh xuống, thân pháp của hấn rất nhanh, cơ hồ mọi người chưa kịp thấy rõ chiêu thức của hấn, đã nhìn thấy đối thủ bị Tử Lạc đánh rớt khỏi đài.

“Tử Lạc công phu tiến bộ rất nhiều.” Hoa Diệc Khê nhẹ giọng nói. Đây là lần đầu tiên trước mặt Tiêu Lạc Ngọc nhắc tới người Hoa các, Tiêu Lạc Ngọc nghe vậy, cười bảo “Hấn trước kia công phu không tốt sao?”

“Cũng không phải không tốt, chẳng qua so với hiện tại kém rất nhiều. Khi con người có mục tiêu, dĩ nhiên sẽ trưởng thành tương đối nhanh.” Thanh Thương đi tới ngồi xuống trả lời thay.

Mấy ngày nay tuy rằng Tiêu Lạc Ngọc đối Hoa Diệc Khê rất tốt hấn đều nghe thấy, cũng từng gặp qua, nhưng mà hấn thủy chung có chút không yên lòng. Vừa chủ động ngồi lại đây, dừng nói vô lâm mọi người, chính Hoa Diệc Khê cũng kinh ngạc vạn phần.

Ngược lại Tiêu Lạc Ngọc trấn định như thường, ý bảo Tiêu Vân rót cho Thanh Thương một ly trà, Thanh Thương tiếp nhận, rất vừa lòng với trấn định của Tiêu Lạc Ngọc.

“Sau khi mặt trời lặn ta sẽ tới cửa báỉ phỏng, mong rằng tiêu Bảo chủ tiếp kiến.” Thanh Thương nói. Tiêu Lạc Ngọc mỉm cười, vỗ vỗ Hoa Diệc Khê, cười nói “Bất cứ lúc nào cũng cung kính đón chào.”

Này có qua có lại, mọi người bắt đầu hoài nghi Hoa các cùng Tiêu gia bảo đã đạt thành hiệp nghị gì đó, biến thành đồng minh. Mà Tử Lạc cũng thuận lợi thắng mười người, được liệt vào danh sách người đầu tiên đề cử vị trí minh chủ.

Đời trước thân phận Hoa Diệc Khê chính là tại đại hội võ lâm bị người phát hiện, đời này chỉ bằng trực tiếp chủ động. Hoa các là bảo đảm cuối cùng của Hoa Diệc Khê, chỉ cần nhìn y mất hết võ công còn có thể chỉ huy Hoa các là biết tại Hoa các y tuyệt đối là tồn tại có một không hai.

Tuy rằng Tiêu Lạc Ngọc tự phụ có thể bảo hộ hảo Hoa Diệc Khê, nhưng thêm một cái bảo đảm vẫn tốt hơn. Hấn đã nghĩ nếu như Hoa Diệc Khê thích Hoa các, liền đem Tiêu gia bảo dọn đến Giang Nam.

Lúc này mọi người thấy Tử Lạc đơn giản thắng mười người, càng thêm nóng lòng muốn thử. Có vài người tự biết chính mình không có khả năng lên làm minh chủ võ lâm, nhưng có thể lộ diện trước mặt quần hùng, cũng hấp dẫn vô cùng.

Lần này người lên đài Tiêu Lạc Ngọc cũng nhận thức, là Lạc Thủy môn đại đệ tử Chu Lam, Chu Lam mới vừa đứng trên đài cao, ánh mắt liền không tự giác nhìn về phía phương hướng Tiêu gia bảo.

Nhìn thấy Tiêu Lạc Ngọc ôm Hoa Diệc Khê trong ngực, cùng Thanh Thương đối diện, tinh quang trong mắt Chu Lam tối sầm, sau đó chấp tay đối với dưới đài nói “Tại hạ đại đệ tử Lạc Thủy môn Chu Lam, xin chỉ giáo.”

Lạc Thủy môn là đại phái nổi danh giang hồ, Chu Lam cũng là người định trước tương lai sẽ nhậm chức trưởng môn, một ít kẻ khôn khéo đương nhiên sẽ không cùng hắn tranh đoạt, lên đài đều là một số du hiệp đơn độc, cũng thực nhanh đã bị Chu Lam đánh khỏi đài.

Hoa Diệc Khê cúi đầu trầm tư, sau đó nhìn Thanh Thương, Thanh Thương hiểu ý, quay lại nói với một người mặc áo choàng đen cùng hắn đến “Tả Yển.”

Hai người mặc áo choàng đen một người vốn đang mãi lo ăn uống, nghe vậy lập tức đứng lên, phi thân lên đài cao.

Thời điểm đứng trên đài, áo choàng trên người cũng bị cởi ra, dừng ở trên đài cao chính là một nam tử khoảng chừng hơn hai mươi tuổi. Nam tử một thân trường bào lam sắc, trong tay cầm hai thanh đoản kiếm.

Người này vừa xuất hiện, tất cả mọi người hút một ngụm khí lạnh.

Không phải vì bộ dạng xấu xí, mà là vì người này thật sự quá mức xinh đẹp, nguyên bản vẻ đẹp Phượng Nhan đã khiến người ta cảm thấy không có khả năng còn có người đẹp hơn Phượng Nhan được nữa, nhưng nam tử này vừa xuất hiện, lập tức liền đảo điên nhận thức của mọi người.

Trên mặt Tả Yển lộ ra tươi cười, hơi hơi cúi chào mọi người. Thật nhiều người đều phải hít khí.

“Hắn cùng Hữu Yển là tả hữu hộ pháp của Hoa các, lúc ra cửa nếu không mặc áo choàng, thực dễ gây chuyện.” Thanh Thương nói. Tả Yển hướng mọi người trong Tiêu gia bảo nở nụ cười, Tiêu Lạc Ngọc có thể nghe được thanh âm hộ vệ phía sau hít khí.

Thanh Thương vẫn không yên lòng Tiêu Lạc Ngọc, vừa lúc nhân cơ hội này thăm dò một chút, Tả Yển sức quyến rũ cho tới bây giờ đều không ai có thể cự tuyệt nổi, có đôi khi ngay cả hắn đều sẽ thất thần một chút.

Tiêu Lạc Ngọc thần sắc tự nhiên, mặc dù lúc Tả Yển xuất hiện trong mắt hiện lên một tia tán thưởng, nhưng cũng chỉ ngừng lại ở mức tán thưởng mà thôi.

Lúc này Chu Lam cũng có chút thất thần, mãi đến khi Tả Yển chấp tay hành lễ mới hồi phục tinh thần.

“Hoa các Tả hộ pháp, Tả Yển.” Tả Yển vẫn luôn cười cười, “Chu huynh hạ thủ lưu tình, chỉ là luận võ, điểm huyết là ngừng được rồi, không cần đả thương người.”

Chu Lam gật đầu, đáp “Tất nhiên là như thế, xin chỉ giáo.” Dứt lời liền rút kiếm tiến lên, hai người thực nhanh đã vượt qua mấy hiệp, không thể không nói công phu Chu Lam đúng là không tồi, trong hàng đệ tử cũng là số một số hai. Tả Yển giao đấu luôn là vẻ mặt tươi cười, đoản kiếm nghênh địch cũng không rơi vào hạ phong.

Đột nhiên Tả Yển lắc mình một cái, nhanh chóng vòng ra sau Chu Lam, song kiếm nhất tề hướng bả vai Chu Lam, Chu Lam phản ứng nhạy bén, cũng không lập tức xoay thân, mà là xoay người về phía sau tránh thoát song kiếm, trường kiếm của mình cũng tùy theo hướng hai gò má Tả Yển.

Tả Yển không trốn, mà là cười với Chu Lam, tươi cười tựa như hoa nở khiến hắn ngây ngốc sững sờ một chút, tốc độ kiếm đâm ra cũng chậm lại.

“Không tốt, Lam nhi mau tránh.” Chu Vân dưới đài hô to, nhưng đã chậm một bước, Tả Yển song kiếm tuy rằng tương đối ngắn, nhưng tốc độ của hắn lại đột nhiên nhanh hơn, song kiếm giao nhau thành hình cái kéo đánh về phía Chu Lam.

Chu Lam được Chu Vân nhắc nhở, khó khăn né một chút, nguyên bản song kiếm là hướng tới cổ họng của hắn, lúc này tránh thoát yết hầu, vai trái lại bị họa một đạo vết thương sâu có thể thấy được xương cốt. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, vai trái Chu Lam quả thật bị phế.

“Lam nhi.” Chu Vân giận dữ, cũng không quản cái gì luận võ, nhảy lên đài cao. Hắn xem xét thương thế Chu Lam, sau đó một chưởng hướng Tả Yển đánh tới.

Nhưng Chu Vân lại bị người ngăn cản. “Chu chứng môn, bây giờ nhanh chóng chữa trị cho Lam hiền chất mới tốt.” Ngăn Chu Vân chính là chứng môn Thiết sa môn, Chu Vân lúc này cũng thanh tỉnh táo lại, oán hận nhìn Tả Yển một cái, ôm Chu Lam rời khỏi đài.

Người ở chỗ này cũng biết nếu luận y thuật, chỉ sợ không ai có thể hơn Hoa Diệc Khê, nhưng hiện tại rõ ràng nhìn ra Tiêu gia bảo và Hoa Diệc Khê cùng người Hoa các có liên quan, Chu Vân cũng có chút do dự, nhưng bởi vì thương thế của đồ đệ, vẫn là đi tới trước mặt Hoa Diệc Khê.

“Hoa thần y, nếu có thể chữa trị cho tiểu đồ, toàn bộ Lạc Thủy môn cảm kích vô cùng.” Khi nói chuyện, Chu Lam đã sắp bởi vì đổ máu quá nhiều hôn mê bất tỉnh. Nếu chú ý thì có thể nhìn ra, miệng vết thương trên vai trái Chu Lam còn có màu lam nhàn nhạt.

Tả Yển là người Hoa các, hẳn làm sao có thể không dụng độc.

Tại Hoa các, tất cả mọi người nói kẻ đáng sợ nhất không phải là Các chủ hàng năm không thấy mặt, bởi vì Các chủ tuy rằng lạnh lùng nhưng chỉ cần không trêu chọc y, cũng sẽ không có vấn đề gì. Cũng không phải Hữu hộ pháp lạnh lùng hay Tử Lạc tính tình xúc động, mà là Tả hộ pháp luôn luôn mỉm cười thoát nhìn cả người vô hại này.

Hoa Diệc Khê nhìn về phía Tiêu Lạc Ngọc, tuy rằng y bất mãn Chu Lam có suy nghĩ không an phận đối với Tiêu Lạc Ngọc, nhưng nếu hẳn muốn y chữa trị vậy y khẳng định sẽ trị.

Tiêu Lạc Ngọc trầm tư, thần nhiên nói “Chu chứng môn, Diệc Khê bị kẻ xấu gây thương tích, hiện tại tay chân cũng không thể hoạt động tự nhiên, cho dù muốn cứu trị cũng là hữu tâm vô lực.”

Kỳ thật Hoa Diệc Khê bây giờ tuy rằng còn chưa hoàn hảo, nhưng cứu người cũng không thành vấn đề, chính là Tiêu Lạc Ngọc đương nhiên biết vì sao Tả Yển đột nhiên được Thanh Thương phái lên, lúc này tự nhiên không thể rét lạnh tâm Hoa Diệc Khê.

Chu Vân nhìn sắc mặt Chu Lam đã tái nhợt, cảm thấy lo lắng vạn phần. Hắn nuôi nấng Chu Lam từ nhỏ, đối đãi tựa như con trai ruột, toàn bộ tâm huyết đặt tại trên người Chu Lam, hiện giờ gọi như thế nào cũng không động. Hôm nay thương thế của Chu Lam, cho dù chữa trị, cũng là một phế nhân. Trừ bỏ Hoa Diệc Khê, hẳn không biết còn có ai có thể triệt để chữa khỏi Chu Lam.

“Tiêu Bảo chủ, chỉ cần đồng ý cứu trị Lam nhi, ta...” Chu Vân nói không được nữa, hẳn đại diện Lạc Thủy môn, lúc này hứa hẹn cũng là Lạc Thủy môn hứa hẹn.

“Môn chủ, người xem miệng vết thương Đại sư huynh.” Một tên đệ tử Lạc Thủy môn đột nhiên kêu lên. Chu Vân nhìn lại, chỉ thấy nguyên bản máu đỏ thẩm lại đột nhiên biến thành đen.

“Có độc...” Chu Vân đột nhiên cảm thấy vô vọng, độc của hộ pháp Hoa các, nào có dễ dàng giải như vậy.

Lúc này Hoa Diệc Khê đột nhiên đưa cho Tiêu Lạc Ngọc một bình dược, Tiêu Lạc Ngọc tiếp nhận, hẳn biết đây là Hoa Diệc Khê muốn chính mình quyết định, nghĩ nghĩ, sau đó nói “Chu môn chủ, người xem như vậy được không, ta cùng Hoa các Các chủ có giao tình sâu đậm, ta nghĩ lời của ta cũng có tác dụng nhất định, không bằng...”

Hoàn chương 24.

26. Chương 26

Tiêu Lạc Ngọc nói ra lập tức kéo Chu Vân đã có chút tuyệt vọng lại, hắn nhìn Tiêu Lạc Ngọc, Tiêu Lạc Ngọc tiếp tục nói “Chỗ này ta có một ít dược sở chế của Diệc Khê, có thể bảo trụ tâm mạch Chu Lam, không bằng trước cho hắn ăn. Mà độc của Tả hộ pháp tất nhiên rất ít người có thể giải, nhưng Tả hộ pháp thì có thể, không bằng đem Chu Lam giao cho Tả hộ pháp, để hắn cứu trị.”

“Nhưng vết thương này...”

“Chờ độc giải xong, Diệc Khê thương thế cũng tốt hơn, đến lúc đó sẽ chữa trị.” Tuy rằng hẳn không nghĩ làm mình chủ vô lâm, nhưng hiện tại thế cục hết thảy đều không rõ ràng, thực lực Lạc Thủy môn hẳn biết

rõ, có thể có con tin ở trong tay đương nhiên là không thể tốt hơn. Tuy rằng Chu Lam trong lòng Chu Vân so ra ít quan trọng hơn Lạc Thủy môn, nhưng ít nhất có thể ảnh hưởng tới quyết định của hắn.

Về phần muốn cứu trị hay không, thì còn xem tâm tình Hoa Diệc Khê sau này.

Chu Vân suy tư một chút, sự tình phát sinh đột nhiên, hắn còn suy nghĩ cẩn thận, nhưng hiện tại cũng không có biện pháp nào tốt hơn, chỉ có thể lựa chọn tin tưởng Tiêu Lạc Ngọc.

“Được, Tiêu bảo chủ ở trên giang hồ luôn luôn là nhất nặc thiên kim (lời hứa tựa ngàn vàng), lần này xin nhờ vào Tiêu bảo chủ.” Chu Vân cũng biết xem như đem nhược điểm đặt vào trong tay Tiêu Lạc Ngọc.

Tiếp nhận bình được từ tay Tiêu Lạc Ngọc, đổ ra một viên cho Chu Lam ăn, có thể thấy được ăn không lâu, máu Chu Lam dần dần ngừng chảy, tuy rằng khí sắc không tốt hơn bao nhiêu nhưng hơi thở lại ổn định hơn nhiều.

Thanh Thương ý muốn tiếp nhận Chu Lam, “Chu chương môn yên tâm, ý của Tiêu bảo chủ cũng chính là ý của Các chủ chúng ta. Dao kiếm không có mất, mong rằng Chu chương môn không để trong lòng.”

Này xem như công nhiên thừa nhận Tiêu gia bảo cùng Hoa các đã trở thành minh hữu sao? Hơn nữa tựa hồ giao tình thực không tầm thường. Người nghe được đều bắt đầu trầm tư.

Chu Vân cũng đứng đầu một môn phái, lúc này tự nhiên không thể so đo, đành phải giận dữ trở lại chỗ ngồi.

Hoa Diệc Khê nghe nói câu “Ta cùng Hoa các Các chủ có giao tình sâu đậm” kia mà bắt đầu đỏ mặt, lúc này càng không biết làm sao nhìn Tiêu Lạc Ngọc.

Sự tình bên này cũng không ảnh hưởng trên đài luận võ, người trong võ lâm đều là kẻ lưỡi dao liếm huyết, Tả Yển tuy rằng thương tổn Chu Lam, nhưng cũng không tính đâm máu, cho nên vẫn có rất nhiều người tranh nhau tiến lên.

Thực nhanh, Tả Yển cũng đánh bại sáu người. Trừ bỏ Chu Lam được cứu xuống dưới, năm kẻ khác đều chết dưới song kiếm của hắn.

Nhưng việc này không chỉ không dọa mọi người, ngược lại kích phát hứng thú huyết tinh của họ.

Người lên đài thứ mười là Hổ bang Phó Bang chủ.

Lần này đại hội võ lâm là Hổ bang, Linh Lung các, Thiết Sa môn, Lạc Thủy môn cùng nhau tổ chức, đương nhiên Phượng Tiên các cũng bỏ ra không ít khí lực, hiện tại bọn họ xem như là tay với chân, hiện tại Lạc Thủy môn bất lợi, là điều môn phái khác đều không nghĩ đến.

Nguyên bản bọn họ dự định là người của vài môn phái sẽ độc chiếm hết thấy vị trí đề cử minh chủ, cho dù có một số ngoài ý muốn cũng chỉ là do Tiêu gia bảo cùng một ít du hiệp sinh ra, mà Tiêu gia bảo cũng cùng bọn họ có chung nhận thức, sẽ không xuất thủ can thiệp.

Nào nghĩ đến nửa đường xuất hiện một cái Hoa các, nếu Hoa các liên thủ cùng Tiêu gia bảo, như vậy đại sự sẽ không ổn, huống chi còn giấy lát đã đem Chu Lam nhét vào phạm vi của mình.

Có vài người đã bắt đầu tự hỏi đây phải chăng là trong phạm vi tính toán của Tiêu Lạc Ngọc, có phải hay không Tiêu Lạc Ngọc muốn cướp lấy vị trí minh chủ thuận tiện đem bảo tàng thu vào tay mình?

Cho nên lúc này bọn họ tuyệt đối không cho phép lại xuất hiện biến cố gì, tự nhiên là muốn đã kích một chút kiêu ngạo của Hoa các, vì thế Hổ bang Phó Bang chủ Hoàng Trình Nguyên, một vị đại hiệp hơn năm mươi tuổi thành danh đã lâu năm, cứ như vậy nhảy lên đài cao.

“Tiểu tử, tâm ngươi quá ngoan độc, nơi này đều là người trong võ lâm Trung Nguyên, sao có thể ra tay như thế?” Hổ bang Phó Bang chủ nói.

Tả Yển chỉ cười, xuất ra khăn lụa lau vết máu trên đoản kiếm, sau đó ném khăn xuống đất. “Cảm thấy nhìn không được sao giờ mới chịu lên, còn không phải muốn mượn bọn họ tiêu hao nội lực của ta. Đại hiệp đều là dạng như ngươi sao?”

“Ngậm máu phun người, ta xem người là tiểu bối mới không nghĩ chấp nhặt cùng người, hiện giờ xem ra ta phải thay Các chủ của người giáo huấn người một phen.” Hoàng Trình Nguyên cả giận nói.

Người dưới đất nhìn thấy hắn lên đài liền hô vang, bị Tả Yển nói như thế, ngược lại có không ít người hai mặt nhìn nhau.

Tả Yển cười càng vui vẻ, “Hoàng đại hiệp, có gì mà tức giận cơ chứ, ta nói giỡn thôi.”

Tả Yển mỉm cười, Hoàng Trình Nguyên cũng không khỏi có chút tâm viên ý mã, thầm nghĩ tiểu tử này có quỷ, cầm binh khí tiến lên. Binh khí của hắn là hai thanh song câu, vừa lúc khắc chế song kiếm của Tả Yển. Hai người giao chiến một chỗ, Tả Yển lập tức phát hiện mình không phải đối thủ của Hoàng Trình Nguyên. Một cái hư hoảng, Tả Yển nhảy ra khỏi vòng chiến.

Tiêu Lạc Ngọc sớm nhìn thấu Tả Yển không địch lại Hoàng Trình Nguyên, chuẩn bị tùy thời hỗ trợ. Thủ hạ của Hoa Diệc Khê hiển nhiên cũng là người một nhà, không thể nhìn hắn bị người khác khi dễ.

Hoa Diệc Khê lôi kéo tay hắn, thấp giọng nói “Không sao, Tả Yển có hạ độc.”

Theo lý thuyết lấy công phụ Hoàng Trình Nguyên, Tả Yển không có cơ hội hạ độc, nhưng sau khi Tả Yển lên đài vẫn luôn dùng võ lực áp người, tuy rằng thời điểm thương tổn Chu Lam có dụng độc, nhưng lại hạ loại chỉ có trên thân kiếm, Hoàng Trình Nguyên cũng không khỏi có chút sơ suất.

Quả nhiên, Hoa Diệc Khê vừa dứt lời, Hoàng Trình Nguyên đã cảm thấy thân thể vô lực, lúc này mới phát giác Tả Yển không biết lúc nào hạ độc mình.

“Độc được Hoa các quả nhiên là thiên hạ vô song, xem ra có Hoa các ở đây, thiên hạ quần hùng bản lĩnh đến đâu đều không có ích lợi gì.” Hoàng Trình Nguyên nói, một bộ phong phạm đại hiệp.

Câu này rõ ràng là châm ngòi quan hệ giữa Hoa các cùng quần hùng, làm cho quần hùng bất mãn với Hoa các.

“Đúng, Hoa các rõ ràng có thể độc chúng ta hôn mê, sau đó Các chủ các người có thể thành minh chủ.” Một đệ tử Hồ bang hô lớn.

Tả Yển khơi mào khoe miệng, cười nói “Nhưng các người trước đó cũng không nói không thể dụng độc, chẳng lẽ nhìn chúng ta dụng độc lại không cam lòng, bản lĩnh hạ độc cũng phải tôi luyện, giống như nội lực cùng kiếm pháp, nếu không thể dùng đối với chúng ta rất không công bằng.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cảm thấy Tả Yển nói có cái gì đó không đúng, nhưng nhất thời lại tìm không ra lời phản bác. Hoàng Trình Nguyên cũng cảm thấy nội lực của mình biến mất, cuối cùng trở nên không còn lại chút nào.

“Nực cười, bản lĩnh hạ độc mặc dù phải luyện, nhưng người luyện sẽ có thể hạ ngàn vạn loại độc, chẳng lẽ kiếm pháp luyện thành một bộ là có thể sử dụng ngàn vạn loại sao?” Phượng Nhan nói.

Tả Yển nhìn nàng, trầm mặc nửa ngày, cuối cùng mới lên tiếng “Người chính là Phượng tiên tử trong đồn đại sao, dung mạo cũng không được tốt lắm.”

Phượng Nhan đời này, tự phụ nhất chính là vẻ đẹp của mình, bị Tả Yển nói vậy, nhất thời giận sôi lên, nhưng lại không dám phát tác, đành phải trợn mắt nhìn hắn.

“Kể từ ta trở đi, nếu Hoa các có người lên đài, thì không cho phép dụng độc, như vậy được chưa?” Tả Yển nói “Quy ước là định ra sau ta, cho nên trận này vẫn là ta thắng.” Hắn đi đến trước mặt Hoàng Trình Nguyên, “Hoàng đại hiệp, người thấy sao?”

Hoàng Trình Nguyên chỉ cảm thấy trong cặp mắt xinh đẹp kia, là đạm nhiên chưa từng gặp qua.

Đúng rồi, người này tuy rằng vẫn luôn cười, nhưng cho tới bây giờ đều chưa từng chân chính tồn tại cảm xúc, không có giận dữ cũng không có vui vẻ, ánh mắt của hắn, chỉ giống như nhìn một đồ vật mà thôi.

Người sẽ không đối với cái ghế mà tức giận, Tả Yển tạo cho Hoàng Trình Nguyên cảm giác này. Chính là trong nháy mắt, hắn đã bị ánh mắt này hấp dẫn. Lặng lẽ gật đầu “Phải, người thắng.”

Tả Yển gọi lên khoe miệng khiến Hoàng Trình Nguyên nhìn không được tim đập gia tốc, hần cúi đầu, không muốn để người khác nhìn thấy bộ dáng của mình.

Như vậy, Tả Yển thành người thứ hai được đề cử minh chủ.

Mấy đại môn phái đều có chút đứng ngồi không yên, lại một lần nữa có người đi lên, là Bang chủ Linh Lung các Lung Mộc, trên mặt không có chút biểu tình, hơn nữa trên người âm khí, vài phần như là người đã chết đã lâu.

Công phu của hắn không kém, một ít chiêu môn môn phái nhỏ đi lên đều nhất nhất bị hắn đánh bại, trong đó còn có Bang chủ La Thường Ngôn mà Tiêu Lạc Ngọc nhận thức, bất quá hắn cùng Lung Mộc đấu tương đối lâu một chút.

Lần này Hoa các lại không phụ sự mong đợi của mọi người xuất ra một người, chính là Hữu hộ pháp Hữu Yển. Khi Hữu Yển đứng trên đài cao, dưới đài mọi người lại một lần nữa hút khí.

Bởi vì Hữu Yển thế nhưng cùng Tả Yển giống nhau như đúc, duy nhất không giống chính là, Hữu Yển biểu tình lạnh nhạt, hoàn toàn không phải khuôn mặt tươi cười như Tả Yển. Về mặt Hữu Yển, có thể dùng cương thi để hình dung. Nhưng cương thi như vậy, vẫn sinh ra một loại cảm giác mỹ lệ.

“Hữu Yển năng lực dụng độc thực bình thường, nhưng công phu rất lợi hại, ngang ngửa Thanh Thương.” Hoa Diệc Khê nói.

“Trách không được Tả Yển nói sau hắn cũng không cần dụng độc, còn cho quần hùng một cái nhân tình.” Tiêu Lạc Ngọc nói, kéo tay Hoa Diệc Khê qua xoa xoa, ôn nhu hỏi “Ngồi có mệt không, có muốn ăn gì không?”

“Không phiền, nhìn bọn họ đánh cũng thú vị.” Hoa Diệc Khê nói. Thanh Thương bên cạnh bĩu môi, thầm nghĩ người chừng nào thì có hứng thú với chuyện người khác đánh nhau, quả nhiên người đang yêu đều không có lý trí.

Linh Lung các được xưng vô lâm đệ nhất môn phái, ngay cả Tiêu gia bảo thực lực tổng hợp lại cũng phải nhún nhường, Hữu Yển lên cùng Linh Lung các Các chủ đánh mấy trăm hiệp, hai người bất luận là nội công hay là chiêu thức, đều khiến người ta mở mang tầm mắt. Nhưng khiến cho người không nghĩ tới chính là, cuối cùng cư nhiên là Hữu Yển thắng.

Tuy rằng Hữu Yển thật sự rất lợi hại, nhưng tất cả mọi người có một loại cảm giác Linh Lung các kỳ thật khó cân xứng với danh tiếng vốn có.

Trên đài cao Hữu Yển mặt không đổi sắc đánh Lung Mộc rốt đài, rồi đứng ở đó chờ đợi những người khác đi lên.

Có thể nói, trận này luận võ đến hiện tại mới thôi, cơ hồ hoàn toàn thoát khỏi dự liệu của mấy đại môn phái, ngay cả Hoa Diệc Khê hay Thanh Thương đều có chút giật mình, Tử Lạc đi lên chỉ là bởi vì khó chịu người nói xấu Hoa các, Tả Yển là bởi vì Chu Lam mơ tưởng Tiêu Lạc Ngọc.

Hữu Yển cũng không phụ sự hy vọng đánh thắng mười hiệp, mà Thanh Thương cũng sau Hữu Yển theo lên đài, mấy đại môn phái thế nhưng không phái người đi ra, Thanh Thương chỉ gặp vài du hiệp cùng một ít người môn phái nhỏ, thực nhanh cũng thắng mười hiệp.

Bởi vì ngày đầu tiên chỉ có thời gian nửa ngày, tuy rằng mọi người đánh rất nhanh, nhưng cũng đã tới chạng vạng, đại hội vô lâm ngày đầu tiên dưới sự quấy rối của Hoa các mà qua đi.

Phát sinh bốn người được đề cử, nguyên bản mấy đại môn phái tin tưởng tràn đầy đều không có người lọt vào, mà bốn vị trí này, đều thuộc về Hoa các.

Tuy rằng này giữa chừng cũng có người tương đối lợi hại tỷ như Chu Vân, Hồ bang Bang chủ, Thiết sa môn Bang chủ cùng một ít người từng trải đều không lên đài, nhưng không thể nghi ngờ trong nháy mắt Hoa các ở trên giang hồ oanh động thật lớn.

Phải biết Hoa các tổng cộng đã tới bốn người, bốn người này đều lợi hại đến thế, như vậy Hoa các Các chủ trong đồn đãi có phải hay không càng thêm lợi hại.

Mang theo nghi vấn này, bốn người Hoa các trở thành mục tiêu khiến người hết sức chú ý, mà bốn người thời điểm này, nghênh ngang tới chơi biệt viện Tiêu gia bảo tại Tô Châu.

Hoàn chương 25.

27. Chương 27

Đại hội võ lâm ngày đầu tiên hắc mã là Hoa các vẫn luôn thần bí, bốn người tới là hai vị Phó Bang chủ cùng tả hữu hộ pháp. Mà bốn người này toàn bộ thắng lợi, trở thành người được đề cử minh chủ.

Trong lúc nhất thời tin tức này truyền khắp võ lâm, mà đồng thời đồn đại chính là Hoa các cùng Tiêu gia bảo kết minh, ý đồ cướp lấy bảo tàng, khống chế võ lâm.

Có điều bất luận bên ngoài đồn đại khoa trương cỡ nào, đại hội võ lâm vẫn tiếp tục diễn ra, ngày hôm sau bắt đầu, biến thành mấy đại môn phái khác biểu diễn. Trên cơ bản mấy môn phái nhỏ đều không thể kiên trì luân phiên quá mười người.

Vài ngày tiếp đó, mấy đại môn phái trừ bỏ chương môn còn có vài kẻ thành người được đề cử, môn phái khác chỉ có Bang chủ Cái Bang, cùng Đạo khách tán thuận lợi vào hàng ngũ người được đề cử, đương nhiên Tiêu Lạc Ngọc cũng đánh thắng mười người.

Một ít người từng trải tử như Quỷ lão đối với chức minh chủ võ lâm hiển nhiên không có hứng thú, bọn họ chỉ vì bảo tàng mà đến, muốn phân một phần mà thôi. Cho nên cũng không động thủ.

Mà Hoa các không thể nghi ngờ trở thành đối tượng đàm luận chính trong giang hồ, trên giang hồ chính là dạng này, mọi người quen dùng võ lực phán định một môn phái mạnh hay yếu. Nếu có người bởi vì không muốn đi tranh đoạt mà không tham gia luận võ, trong mắt rất nhiều người, đó không phải lạnh nhạt, mà là không có khả năng.

Cho nên trong chốn giang hồ, cho dù không muốn tham gia, nhưng là vì môn phái vì mình, cũng phải đi luận võ tranh danh đoạt lợi.

Người thắng, chính là anh hùng, thua, liền không có người nhìn người một cái.

Người Hoa các thắng, cho nên Hoa các thành đề tài đứng đầu, Tiêu Lạc Ngọc thắng, cho nên Bảo chủ Tiêu gia bảo Tiêu Lạc Ngọc này là chân tài thực học, Lung Mộc thua, cho nên Các chủ như hắn chỉ là hữu danh vô thực.

Nếu Tiêu gia bảo không có cao thủ như Tiêu Lạc Ngọc, như vậy cũng chỉ có thể là một môn phái bình thường giàu có mà thôi.

Thế nhưng người có tâm cũng phát hiện, nếu đơn thuần vì bảo tàng, sao có thể phí sức như vậy, trực tiếp đề cử một minh chủ võ lâm thì tốt rồi, mà trong mấy ngày luận võ, không ít cao thủ chương môn tiểu môn phái bị đánh thương thậm chí bị đánh chết. Địa bàn của họ, tự nhiên là đại môn phái tiếp nhận.

Kỳ thật sự kiện lần này, bất quá là dựa vào danh nghĩa bảo tàng khuếch trương thanh danh của mình, lại dùng thực lực đi đoạt bảo đồ ẩn giấu.

Đây là giang hồ, thắng thán nhưng lại tàn khốc.

Vài ngày tiếp đó, luận võ đều xong, người được đề cử minh chủ cũng ước chừng có hai mươi người. Để cho người ta phải kinh ngạc chính là, Phương Nhan thế nhưng cũng vào danh sách người được đề cử, còn có Thẩm Khanh cũng liệt vào số hai mươi người này.

Đại hội võ lâm ngày thứ năm, so với trước đó vài ngày, hiện tại người tới tham gia đã ít hơn rất nhiều, một ít du hiệp cũng đã rời đi, còn một số lưu lại xem nào nhiệt. Một vài tiểu môn phái cũng bị đại môn phái thôn tẫn, như vậy tính cả đi lẫn tử vong, thiếu ước chừng một phần ba người.

Mấy đại môn phái đều có được lợi, Các chủ Linh Lung các tuy rằng thua, nhưng vẫn có hai trưởng lão vào danh sách người được đề cử, không tính đặc biệt dọa người, cũng vớt vát được chút lợi.

Ngược lại Tiêu gia bảo lại rất yên bình, trừ bỏ ngày đó Tiêu Lạc Ngọc luận võ, vài ngày sau căn bản không xuất hiện nữa, cả ngày cùng Hoa Diệc Khê du sơn ngoạn thủy.

“Bảo chủ, Thẩm Khanh công tử đến bái phỏng.” Tiêu Vân đi vào trong viện, Tiêu Lạc Ngọc đang cùng Hoa Diệc Khê chơi cờ, tay Hoa Diệc Khê đã khôi phục không sai biệt lắm, nhẹ nhàng hạ một quân cờ đen, Tiêu Lạc Ngọc khổ sở suy nghĩ sau lắc đầu nói “Ta thua.” Về mặt hấn đấu khổ, vẫn mãi không thắng được Hoa Diệc Khê, phần thưởng cho hấn xem ra là không đạt được rồi.

Hai người kỳ nghệ vẫn luôn bất phân, Tiêu Lạc Ngọc đột nhiên muốn dùng cờ đánh cuộc, người thắng có thể hướng người thua đề xuất một yêu cầu, trong lòng hấn phác thảo một chút hình ảnh nhi đồng không nên xem, nào biết nghĩ cho lắm không tập trung chơi kết quả thảm bại, nhìn một cái đại long của mình bị ăn sạch, hấn bất đắc dĩ phát phát tay, ý bảo cho Thẩm Khanh tiến vào.

Thẩm Khanh chờ ở tiền viện, hấn nhìn thấy Tả Yến bưng một chén được nhếch miệng cười đi qua trước mặt hấn, chỉ là tươi cười kia tuy rằng xinh đẹp nhưng không có bao nhiêu cảm xúc.

Thời điểm đối diện hấn sắc mặt Tiêu Vân vẫn luôn không tốt, Thẩm Khanh nghĩ thầm rằng mình cũng không có trêu chọc con thỏ này đi?

“Tiêu Vân, sao sắc mặt ngươi thối như vậy?” Thẩm Khanh nhin không được đùa hấn. Tiêu Vân nguyền hấn một cái, “Ta biết Hoa công tử bị Phượng Nhan thương tổn, ngươi lần trước đến cầu tình cho Phượng Nhan.”

“Vậy thì thế nào? Lại chẳng quan hệ tới ngươi.” Thẩm Khanh cảm thấy đùa Tiêu Vân rất vui, cái gì cũng biểu hiện ra mặt. Tiêu Vân hừ một tiếng, “Đối với một người không phân thị phi, cần gì hoà nhã.”

Thẩm Khanh cũng không giận, lần trước hấn đến đã cảm thấy Tiêu Vân mặc dù là tiểu hài tử, nhưng vẫn rất can đảm, tiến lại gần cười hì hì nói “Tiêu Vân đệ đệ ngoan, ta mang ngươi đi câu cá thế nào? Chớ giận ta.”

Tiêu Vân không để ý tới hấn, nhưng sắc mặt đã khá hơn nhiều, Thẩm Khanh không ngừng cố gắng dỗ “Nói không chừng còn có thể câu được con cua nhỏ a...”

Dù sao vẫn còn là một hài tử mười mấy tuổi, Tiêu Vân tâm động vài phần, thật lâu sau mới hung hăng nói “Nói phải giữ lời.”

Đi qua hành lang gấp khúc thật dài, Thẩm Khanh được Tiêu Vân đưa đến hậu viện, vừa đến nơi, Thẩm Khanh liền thấy Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê ngồi bên bàn trò chuyện.

Dương quang xuyên thấu qua lá cây chiếu vào trên người hai người, chiếu sáng lại không chói mắt. Thẩm Khanh đột nhiên có chút xúc động, hấn chợt cảm thấy hai người ngồi cùng một chỗ, lại tốt đẹp như vậy.

Loại cảm giác này không phải bởi vì giới tính, cũng không phải bởi vì dương quang hoặc là vì hai người đều là nhân vật nổi danh trên giang hồ, mà chính bởi một loại thán năm tĩnh lặng an bình. Khiến người ta nhin không được sinh ra vài phần ghen tị.

“Tiêu bảo chủ!” Thẩm Khanh đi lên trước chấp tay.

“Thẩm công tử khách khí, mời ngồi.” Tiêu Lạc Ngọc cười nói.

Thẩm Khanh ngồi xuống, suy nghĩ sâu xa một chút, rồi sau đó hỏi, “Kỳ thật Thẩm mỗ hôm nay đến, là muốn hỏi Tiêu bảo chủ có biết phương pháp tuyển ra minh chủ hay không?”

“Tiêu mỗ không biết.”

“Ta nghe nói là hai mươi người cùng luận võ, người thắng cuối cùng sẽ thành minh chủ võ lâm.” Thẩm Khanh nói. Trong lòng thở dài, “Thực không dám giấu giếm, thời điểm tại hạ nghe được biện pháp này, cảm thấy không ổn, nhưng cũng không có năng lực có thể thay đổi.”

Biện pháp này là Phượng Nhan nói cho hấn biết, hơn nữa Phượng Nhan còn vì nó mà cảm thấy rất vui vẻ. Hai mươi người, trừ bỏ bốn người Hoa các, người khác cơ hồ đều là người của mấy đại môn phái. Cho dù Bang chủ Cái Bang cùng Đào khách tán là trung lập, cũng không có khả năng thay đổi lượng người chênh lệch thật lớn này.

Hai mươi người này, đều là cao thủ giang hồ, bất luận cuối cùng ai đạt được chức minh chủ, Tiêu Lạc Ngọc cùng mấy người Hoa các khẳng định sẽ bị diệt trừ.

Năm đôi mươi lăm, không cần nghĩ cũng biết không thắng được, huống chi Hoa các còn nói qua trận đấu về sau không dùng độc.

Tiêu Lạc Ngọc nghe vậy, ngược lại cũng không giật mình, chính là Hoa Diệc Khê có chút nhú mày, trong mắt hiện lên một tia sát ý. Bên cạnh y Canh Tinh tựa hồ cảm nhận được loại sát ý này, đứng thẳng lên, không ngừng phun lưỡi dài, phát ra thanh âm “Tê tê”.

Sát ý của Hoa Diệc Khê cho dù là Thẩm Khanh cũng cảm nhận được, hắn chỉ thấy loại sát ý này so với trước kia hắn cảm nhận được càng làm cho người ta rét lạnh. Nhất thời nguyên bản hậu viện ẩm áp tựa hồ cũng trở nên tiêu điều lạnh lẽo.

Tiêu Lạc Ngọc mỉm cười, cầm tay Hoa Diệc Khê, y lấy lại tinh thần, thu hồi sát ý, nhìn về phía Tiêu Lạc Ngọc.

“Yên tâm, ta không có việc gì.” Tiêu Lạc Ngọc không ngu ngốc, hắn đã sớm nghĩ tới tai họa như vậy, những đại môn phái đó vì ích lợi bản thân khẳng định sẽ xuống tay với hắn, huống chi còn có Phượng Nhan trợ giúp. Hắn quay đầu, nói với Thẩm Khanh “Đa tạ Thẩm công tử cho biết, ngày khác tất sẽ cảm tạ.”

Tuy rằng mục đích Thẩm Khanh cũng không đơn thuần, nhưng Tiêu Lạc Ngọc không tính toán nói toạc suy nghĩ của hắn.

Đơn giản là muốn chờ đến ngày sau nếu Tiêu Lạc Ngọc thắng lợi, hy vọng hắn không cần khó xử Phượng Nhan. Loại lấy lòng hai phe này, Thẩm Khanh cũng thực bất đắc dĩ. Tiêu Lạc Ngọc cười nói “Nếu đến thì cùng chúng ta dùng cơm chiều đi, Tiêu Vân, thông tri phòng bếp làm thêm vài món ăn.”

Thẩm Khanh không phản đối, người Hoa các hiện giờ cũng ở nơi này, hắn cũng rất tò mò về người Hoa các.

Bởi vì cách giờ cơm chiều còn một đoạn thời gian, Thẩm Khanh đề nghị Tiêu Vân dẫn hắn dạo một vòng biệt viện, Tiêu Lạc Ngọc cũng không muốn có người quấy rầy hắn và Hoa Diệc Khê liền đồng ý.

Sau khi Thẩm Khanh rời đi, Hoa Diệc Khê có chút khẩn trương kéo tay Tiêu Lạc Ngọc “Lạc Ngọc...”

“Không có việc gì, bọn họ sẽ không làm gì được ta.” Hắn nói “Tuy rằng bọn họ nhân số đông, nhưng so với ta không lợi hại.”

“Chỉ là...” Hoa Diệc Khê vẫn lo lắng, Tiêu Lạc Ngọc điểm điểm trán của y, cười nói “Yên tâm, ta sẽ không làm bừa, ta còn muốn cùng ngươi làm thần tiên quyến lữ, không ở chỗ này thất bại đâu.”

Hoa Diệc Khê gật đầu, y sẽ bảo mấy người Thanh Thương toàn lực bảo hộ Tiêu Lạc Ngọc, hơn nữa tuy rằng còn nói qua không được dùng độc, nhưng dù thật sự dùng, có người có thể phát hiện mới tính...

Hoa Diệc Khê sẽ không khuyên nhủ Tiêu Lạc Ngọc buông tha lần tỷ thí này, thân tại vô lâm, có thể đánh thua chứ không thể lùi bước, bất luận là vì danh dự Tiêu gia bảo hay là thanh danh Tiêu Lạc Ngọc, cũng không thể từ bỏ.

“Thực xin lỗi, đều là do Thanh Thương bọn họ nháo loạn...” Hoa Diệc Khê cắn cắn môi, gần đây y quả thật có chút vui vẻ mà quên mất, Thanh Thương bọn họ làm xằng làm bậy cũng không để ý đến.

“Với ta còn nói xin lỗi, huống chi như vậy mới có cảm giác giang hồ.” Tiêu Lạc Ngọc cười nói “Nhớ năm đó thời điểm chúng ta bước chân vào giang hồ cũng là dải nắng dầm mưa, vài năm này an nhàn người đều ngốc ra, người xem... ta không phải là già đi thiệt nhiều sao...”

Tiêu Lạc Ngọc đem mặt ghé sát qua cho Hoa Diệc Khê nhìn, Hoa Diệc Khê đỏ mặt né tránh, “Ngươi đồ lão nhân mặt dày, ta mới không cần nhìn.”

“Cái gì, còn nói vì phu như thế, xem ra ta phải trọng chấn phu cương.” Dứt lời Tiêu Lạc Ngọc nhào lên, ôm lấy Hoa Diệc Khê mà bắt đầu hôn, hôn lại hôn, tay hắn bắt đầu không thành thật.

Vươn tay tháo đai lưng Hoa Diệc Khê, y phục trên người Hoa Diệc Khê đơn bạc sao có thể là đối thủ Tiêu Lạc Ngọc, thực nhanh liền lộ ra xương quai xanh tinh xảo cùng lồng ngực mảnh khảnh trắng nõn.

“Diệc Khê, người là của ta...” Tiêu Lạc Ngọc vừa hôn vừa khê thủ thỉ, rồi sau đó nhẹ nhàng cắn hồng anh trước ngực Hoa Diệc Khê.

Hoa Diệc Khê thân mình chấn động, rồi sau đó mở mắt nhìn Tiêu Lạc Ngọc, cũng nghiêm túc gật đầu đáp “Phải, ta là của người.”

Hơi thở Tiêu Lạc Ngọc lập tức trở nên bất ổn, ôm Hoa Diệc Khê phi thân trở lại phòng. Bởi vì cố kỵ vết thương Hoa Diệc Khê, cho nên Tiêu Lạc Ngọc cũng không tính cứ vậy mà muốn y, nhưng mà ăn chút điểm tâm khai vị thì vẫn có thể.

Hoàn chương 26.

28. Chương 28: Pn

Bởi vì trở thành đề tài vô lâm, khách điểm trước bọn họ trợ đã không thể ở lại, cho nên bốn người Hoa các liền dọn đến biệt viện Tiêu gia bảo ở Tô Châu.

Sáng sớm hôm nay, Tử Lạc sớm tỉnh dậy, bắt đầu công khóa hằng ngày, luyện công.

Công phu Tử Lạc rất tốt, có điều hắn vẫn không hài lòng, bởi vì hắn có một mục tiêu muốn đánh bại, mục tiêu này không phải ai khác, chính là Bảo chủ Tiêu gia bảo, Tiêu Lạc Ngọc.

Hắn được Hoa Diệc Khê thu nạp về Hoa các, từ nhỏ mục tiêu chính là bảo hộ Hoa Diệc Khê thật tốt, Hoa Diệc Khê chịu khổ vài năm hắn cũng biết, cho nên hiện tại mặc dù Tiêu Lạc Ngọc đã thay đổi, cũng không thể trở thành lý do hắn tha thứ cho Tiêu Lạc Ngọc.

Vì thế cho nên Tử Lạc được xem là tình địch tương đối có tính uy hiếp đầu tiên với Tiêu Lạc Ngọc, bởi vì tình địch này được liệt vào một trong số khó có được những người lọt vào mắt Hoa Diệc Khê.

“Tử Lạc, sớm như vậy đã dậy luyện kiếm.” Tiêu Lạc Ngọc từ phòng bếp trở về, trên tay cầm khay đựng bữa sáng thực phong phú. Hôm nay Tiêu Văn cùng Thẩm Khanh đi câu cá, Tiêu Lạc Ngọc lười gọi hạ nhân khác, tự mình đi lấy điểm tâm.

Tử Lạc nhìn nhìn hắn, thu hồi song kiếm, xoay người rời đi. Tiêu Lạc Ngọc bất đắc dĩ, Tử Lạc này tựa hồ hiềm khích đối với mình thực lớn.

Tiếp tục đi phía trước, Tiêu Lạc Ngọc gặp Tả Yển, bởi vì bị cây cối che chắn, chỉ có thể nhìn thấy gương mặt của hắn, Tả Yển cười thấy rằng không thấy mắt. Tiêu Lạc Ngọc tiếp tục đi, vượt qua cây cối, sau đó hắn nhìn thấy trong tay Tả Yển cầm một con cóc thoạt nhìn xấu vô cùng, đang ở bên ngoài cát máu của nó.

Máu con cóc chảy vào trong một cái chén màu trắng, Tả Yển lại từ hòm bên cạnh lấy ra một con sâu trắng béo núc, một chưởng đập nát, cho vào trong bát.

Tiêu Lạc Ngọc biết đây là giải dược cho Chu Lam, trong lòng rét lạnh một chút. Không biết vì cái gì, hắn cảm thấy thời điểm Tả Yển làm mấy thứ này, thật sự có chút vui vẻ.

Không biết Chu Lam có thể còn sống đi ra từ trong tay Tả Yển hay không?

Tiếp tục đi phía trước, lại nhìn thấy Hữu Yển đang lau lưỡi đao của mình, trong con ngươi lạnh lùng không có một tia có thể gọi là cảm xúc, nếu nói là có — thì phải là lạnh lùng vô hạn vô biên.

Hoa Diệc Khê rất lạnh nhạt, nhưng y băng lãnh là bởi vì đem hết thủy tình cảm đều giành cho Tiêu Lạc Ngọc, mà Hữu Yển lạnh lùng, càng giống như vô tình vô tâm.

Không biết nơi nào truyền đến một tiếng mèo kêu, Tiêu Lạc Ngọc đi qua xem, một con mèo nhỏ lông trắng đen giao nhau không biết từ nơi nào nhảy ra, nhảy đến trước mặt Hữu Yển ngồi trên bàn liềm liềm lông, thảnh thơi còn hướng Hữu Yển kêu hai tiếng.

Tiêu Lạc Ngọc dừng bước, thầm nghĩ rằng Hữu Yển sẽ không đột nhiên vung đao chém mèo con thành hai nửa chứ? Động tác lau đao của Hữu Yển đình chỉ, rồi sau đó buông đao xuống, nhìn con mèo đuổi người trước mặt.

Dần dần, trong mắt Hữu Yến xuất hiện một tia quan tâm. Nguyên bản bộ dáng của hắn có thể miêu tả là khuynh quốc khuynh thành, nụ cười này tựa như ngày đông xuất hiện một tia dương quang, vô cùng chói mắt, nhưng lại làm cho người ta không thể chuyển dời ánh mắt.

Hữu Yến vươn tay sờ sờ đầu mèo nhỏ, sau đó ôm lấy nó áp vào ngực, mèo nhỏ đối với hắn cũng thực thân mật, mềm mềm nhu nhu kêu vài tiếng, vươn đầu lưỡi liếm liếm ngón tay hắn.

Khóe miệng không tiếng động cong lên, cùng thói quen tươi cười của Tả Yến không giống, thật sự ấm lòng người.

“Có thể cho nó ăn không?” Hữu Yến nói. Đây là Tiêu Lạc Ngọc lần đầu tiên nghe được Hữu Yến nói chuyện, hắn cùng Tả Yến tuy rằng bộ dạng y hệt, nhưng thanh âm lại khác biệt, Hữu Yến thanh âm là thần kỳ trầm thấp. Tiêu Lạc Ngọc gật gật đầu, từ khay đưa ra một phần cá cho Hữu Yến. Hữu Yến tiếp nhận, lễ độ nói cảm ơn.

Tiêu Lạc Ngọc lắc đầu, tiếp tục đi phía trước, còn chưa vào sân, chợt nghe trong viện truyền đến tiếng cười, nhíu mày, đi vào thì trông thấy Hoa Diệc Khê đang ngồi ở ghế đá cùng Thanh Thương nói chuyện, Thanh Thương an vị bên cạnh Hoa Diệc Khê, vừa nói vừa xoa tay múa chân, còn cười rất vui vẻ.

Hoa Diệc Khê đối với Thanh Thương cũng không lạnh lùng giống người khác, tuy rằng không cười ra tiếng, tóm lại là có chút ý cười, Thanh Thương còn lôi kéo tay Hoa Diệc Khê nhìn nhìn, Hoa Diệc Khê cũng không thu hồi tay mình, tùy ý Thanh Thương làm ầu.

Tiêu Lạc Ngọc biết, chỉ cần có thể chiếm một chút phân lượng trong lòng Hoa Diệc Khê, như vậy y sẽ đối xử rất tốt với họ. Nói thí dụ như Thanh Thương, trong khoảng thời gian Hoa Diệc Khê ở Tiêu gia bảo, toàn bộ Hoa các đều là do Thanh Thương xử lý, Tiêu Lạc Ngọc biết nếu Thanh Thương muốn Hoa các, y khẳng định sẽ không phản đối.

Ví dụ như Tử Lạc cùng tả hữu hộ pháp, bọn họ võ công cùng dụng độc đều là Hoa Diệc Khê dạy, Hoa Diệc Khê một chút cũng không có tư tàng, về phần có thể học tới trình độ nào là vấn đề của riêng họ.

Ví như như người nhà của Hoa Diệc Khê, hai người làm người xa lạ ba năm, y lại có hai năm làm nam thiếp, nhưng trong năm năm này, Hoa gia chung quy vẫn có người âm thầm hỗ trợ, nếu không có Hoa Diệc Khê, Hoa gia cũng không có khả năng vẫn luôn an ổn như vậy.

Chính là tất cả so ra đều kém Tiêu Lạc Ngọc, Tiêu Lạc Ngọc cũng biết, cho nên hắn đem hết thầy xem nhẹ, nhưng mà nếu có một ngày người Hoa Diệc Khê để ý đột nhiên xuất hiện....

Tiêu Lạc Ngọc đặt bữa sáng lên trên bàn, rồi sau đó ngồi xuống bên người Hoa Diệc Khê, cười nói “Nên ăn điểm tâm, sao lại trực tiếp ngồi trên ghế đá? Đã nói người hiện tại thân mình không tốt phải cẩn thận.” Nói xong ôm lấy Hoa Diệc Khê, thuận tay đem một bát đưa cho Thanh Thương. Né tránh Thanh Thương cầm tay Hoa Diệc Khê.

“Thanh Thương cùng ăn đi.” Tiêu Lạc Ngọc cười nói, rồi sau đó cầm lấy nệm mềm chuẩn bị sẵn đặt ở ghế đá bên kia, để Hoa Diệc Khê ngồi xuống. “Ta chỉ mang hai bát, chúng ta dùng chung một cái là được.” Tiêu Lạc Ngọc múc cháo, thổi nguội bớt chút cho Hoa Diệc Khê.

Thanh Thương nhìn bát trong tay, nhìn đối phương đã bắt đầu dính một chỗ ăn điểm tâm, nhin không được ngoắc ngoắc khóe miệng. Dư quang rơi xuống trên người Tử Lạc không biết khi nào đã ngồi ở trên tường nhìn hai người.

Tiêu Lạc Ngọc tựa hồ cũng không biết Tử Lạc đến, chỉ là nghiêm túc dứt cho Hoa Diệc Khê ăn. Thanh Thương nhin không được nở nụ cười, Tiêu Lạc Ngọc này, là thật sự không biết ý tứ Tử Lạc hay là làm bộ như không biết?

Hắn cũng không nhiều lời, tự mình múc cháo ăn sáng, trong lòng còn nghĩ đầu bếp nơi này trù nghệ quả nhiên không tồi, so với Hoa các tốt hơn nhiều, đầu bếp Hoa các chỉ biết làm một ít đồ ăn kỳ quái.

Dùng qua điểm tâm, quản gia biệt viện biết Tiêu Lạc Ngọc không thích người lạ vào viện, tự mình lại đây thu thập bát đĩa. Vốn là một ngày bình bình đạm đạm, dù sắp bắt đầu tranh đoạt chức mình chủ, nhưng trong biệt viện tựa hồ đem chuyện này ngăn cách ra ngoài, yên bình giống như một gia đình bình thường.

Chính là người yên bình, nhưng không nhất định người khác cũng hy vọng các người được như thế. Loại yên ổn này vẫn duy trì liên tục đến chạng vạng, mọi người dùng cơm chiều, Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê ngồi ở biệt viện nhìn sao trời tán gẫu.

Hai bóng dáng lặng lẽ lên vào biệt viện, trèo tường tiến vào. Phải nói rằng hai người kia chọn thời điểm thực đúng lúc, Tiêu Lạc Ngọc mới vừa ăn cơm chiều, hiện tại đến thời gian hộ vệ cùng hạ nhân dùng cơm, chỉ có vài thủ vệ thay phiên còn ở lại, nói cách khác lúc này biệt viện Tiêu gia bảo có ít thủ vệ nhất.

Biệt viện rộng lớn, hai bóng người thực nhanh tìm đến một chỗ không có thủ vệ, kích động tiến vào trong, có thể nhìn ra khinh công hai người rất tốt, chân đạp lên lá khô mà một chút thanh âm đều không có.

Biệt viện Tiêu gia bảo vô cùng lớn, số lượng người cơ hồ kém xa, rất nhiều tiểu viện không có ai ở, hai người thật cẩn thận đi một đoạn, vẫn không gặp gỡ bất cứ ai.

“Không phải nói Tiêu gia bảo gia đại nghiệp rất lớn, nơi này sao ngay cả một bóng người cũng không có.” Một tên trong đó nói.

“Ai biết, dù sao chúng ta thay người làm việc, ít nói nhảm.” Một tên khác nói. Hai người lại đi qua một tiểu viện, như cũ vẫn không có người.

Tên nói trước lại nhin không được hỏi “Người nói nơi này có một thần y, bọn họ còn bảo chúng ta đi hạ độc, có thể hữu dụng sao?”

Người thứ hai giọng điệu có chút không kiên nhẫn “Đã nói cái này là ba đậu, không phải độc được, thần y cũng không làm gì được.”

Người đầu tiên nghe người thứ hai có chút bất mãn, không dám lên tiếng nữa, đành phải theo phía sau hắn. Hai người kia dám đến Tiêu gia bảo, tất nhiên cũng không phải tiểu nhân vật gì. Trên giang hồ cũng có danh tiếng không lớn không nhỏ. Ở trên giang hồ được xưng là “Phi Yến”.

Nghe danh thực quá nữ tính, đây là từ tên hai người lấy một chữ ra làm tên chung, một tên là Lương Phi, còn lại là Lương Yến, là một đôi huynh đệ, cũng nói ra hai người tựa như chim yến, võ nghệ cao cường, khinh công siêu tuyệt.

Trên thực tế bọn họ tương đối nổi danh đạo tặc, vẫn luôn cướp của người giàu chia cho người nghèo, chính là không biết vì cái gì lần này xuống tay với Tiêu gia bảo.

Lương Phi là một người thích nói chuyện, nhìn nhìn chung quanh “Lương Yến, bên kia có ngọn đèn, chúng ta đi nhìn xem.”

Lương Yến gật đầu, hai người chạy qua bên đó, đi vào phát hiện là một tiểu viện thực nhỏ, trong viện một chút động tĩnh đều không có, chỉ có một ngọn đèn leo lét, hắt ánh sáng lên bóng cây có chút dọa người.

“Sao mà cảm thấy Tiêu gia bảo âm trầm vậy?” Lương Phi thì thầm một tiếng. “Ta đi nhìn xem, người ở chỗ này chờ ta.” Dứt lời không đợi Lương Yến phản ứng liền “Vèo” một tiếng bay vào.

Trong phòng có một ít tiếng vang, nhưng nghe ra có chút kỳ quái, Lương Phi cẩn thận nghe một hồi, cũng không biết loại thanh âm “Sàn sạt” này là cái gì. Hắn nhẹ tay nhẹ chân đi vào, phát hiện trong phòng khách có một cái thùng kỳ quái.

Lùi qua mở ra...

Lương Phi nhin xuống không đem cơm chiều phun ra, vô số con nhện nhỏ nhỏ to to lúc nhúc bò đến bò đi, cũng không thiếu mạng nhện đã rách nát, máu chốt là ở giữa còn có không biết bao nhiêu sâu trắng, có con đã bị con nhện ăn, chỉ còn lại có nửa thân mình, có con lại đang cắn nuốt thịt nhện.

Lương Phi cảm thấy một mùi tanh hôi xông vào mũi, hắn nhanh chóng đóng nắp thùng, tiếp tục hướng bên trong.

Nơi này tựa hồ không có người, hắn đi đến phòng ngủ, phát hiện trên giường một người đang nằm —là đệ tử Lạc Thủy môn, Chu Lam.

Hắn biết người này, Chu Lam – hiện đang được Tả hộ pháp Hoa các cứu trị. Chu Lam đang ngủ say, miệng vết thương xử lý kỹ càng, Lương Phi nghĩ đến mùi hôi thối lúc này. Hắn nhìn thoáng qua băng gạc trên vết thương, rồi sau đó nghĩ nghĩ được vật Chu Lam dùng...

Lắc đầu... đem ý tưởng của chính mình hủy diệt. Trở lại bên ngoài, hướng Lương Yến lắc đầu.

Hai người tiếp tục đi vào trong.

Đột nhiên có một con mèo nhỏ nhảy ra, hướng hai người meo meo hai tiếng, sau đó đuổi thắt lưng biếng nhác tiếp tục ngủ, dọa hai người ra một thân mồ hôi lạnh, lau lau mồ hôi.

“Trên người của người sao có mùi hôi thối vậy?” Hai người muốn đi phòng bếp, cách một khoảng, Lương Yến rốt cục nhận không được mở miệng.

Lương Phi nghĩ nghĩ chính mình, lắc đầu “Cái gì chứ, sao ta không nghĩ thấy.”

“Thật sự a.” Lương Yến nhận không được bịt mũi “Người vừa rồi làm gì?” Lương Phi có chút không rõ, vừa đi vừa nghĩ nghĩ người của mình.

Lúc này chỉ nghe “Bẹp” một tiếng, Lương Phi sửng sốt một chút, không biết mình đâm trúng cái gì, dời chân nhìn kỹ, nương theo ánh trăng thể nhưng phát hiện là một con bọ cạp nhỏ.

“Nơi này sao lại có bọ cạp?” Lương Phi tò mò. Bên cạnh xác bọ cạp đột nhiên lại có thêm một con, Lương Phi kinh ngạc, rồi sau đó phát hiện cách đó không xa còn có một con nữa.

“Chỗ này còn có mấy con.” Hắn nói. Không nghe thấy Lương Yến trả lời, hắn có chút kỳ quái ngẩng đầu, chỉ thấy Lương Yến nhìn chăm chăm, chỉ chỉ phía trước “Không chỉ có vài con...”

Tối nay ánh trăng rất tốt, Lương Phi cảm thấy sau lưng một trận hàn ý, cái đuôi bọ cạp móc cao có thể phản xạ ánh sáng trắng, mà hiện tại nơi này đầy đất đều là điểm sáng di động, không biết có bao nhiêu.

Còn có thể nhìn đến trong đám bọ cạp, cũng không ít con hình thể to bằng con cóc.

“Chúng ta đây là...” Lương Phi nuốt một ngụm nước bọt “Tiêu gia bảo lấy cái này làm sủng vật sao?”

Lương Yến sửng sốt một khắc, một phen rút ra trường kiếm, từ trong lòng xuất ra hỏa chiết. Lúc này hắn chưa nhận ra đối phương đã tiến vào, hắn tự ngẫm như thế nào dọc theo đường đi đều không gặp người, hóa ra sớm chờ ở chỗ này.

Cách đó không xa, Thanh Thương gật gật đầu “Độc vật này thích nhất mùi thối của người chết.” Tả Yến phát phát tay “Ta mặc kệ, cái hương vị kia phải nửa tháng mới có thể tiêu trừ, nửa tháng này người chiếu cố phế nhân kia đi.”

“Lúc người điểm hương không chuẩn bị cho ổn, có gì đòi ta giúp người.” Thanh Thương hừ lạnh.

“Người...” Tả Yến bỏ nhào lên tóm cổ Thanh Thương “Người là Phó Bang chủ người đi.” Thanh Thương nhanh thân né tránh “Không đi.”

Hữu Yến tìm được mèo nhỏ về, ôm mèo rời đi, Tử Lạc nhìn hai người đấu võ mồm, cũng xoay người bỏ đi. Hai vị này phỏng chừng là chết chắc rồi, mấy thứ này là Tả Yến dưỡng, rơi vào trong tay chúng nó, chết cũng là giải thoát.

Chờ khi Tiêu Vân trở về, liền nhìn thấy một vài hạ nhân giờ được dọn xác bọ cạp, mỗi người sắc mặt đều có chút tái nhợt.

“Đây là làm sao vậy?” Tiêu Vân kỳ quái. Thẩm Khanh bên cạnh cũng không hiểu, nhưng hai người hôm nay đều mệt mỏi vô cùng, cũng không buồn để ý đến.

Hoa Diệc Khê cảm sách, thỉnh thoảng trấn an cảm xúc Canh Tinh, Canh Tinh luôn không thích bọ cạp và cóc, lúc này có chút nôn nóng.

“Người mặc kệ sao?” Hoa Diệc Khê khó hiểu. Rơi vào tay Hoa các, hai người hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng Tiêu Lạc Ngọc không đi ngăn cản.

Tiêu Lạc Ngọc gật gật đầu “Không sao, Tả Yến không phải nói không có thức ăn nuôi bộ cận sao.” Nghĩ đến Hoa Diệc Khê bị thương, hẳn liền đối người không mời mà tới vô cùng tức giận, cũng không tính toán đi để ý. “Bọn họ là vì việc luận võ mà tới, cho những kẻ sau này muốn tới bài học giáo huấn cũng tốt.”

Hoa Diệc Khê đương nhiên là cảm thấy đuổi tận giết tuyệt ra tốt nhất, liền không nhiều lời nữa tựa vào ngực Tiêu Lạc Ngọc ngủ.

Biệt viện ngày hôm nay cứ như vậy an ổn trôi qua, đương nhiên có lẽ cảm thấy hạnh phúc nhất chính là những con bộ cận đó — sau hôm nay, chính là ngày tuyển ra mình chủ mới.

Hoàn ngoại truyện.

29. Chương 29

Tô Châu mấy ngày qua thời tiết vẫn luôn rất tốt, trời cao mây trắng, ánh nắng thẳng tắp chiếu vào trên người, chiếu đến mức sinh đau, ngày hôm nay đột nhiên lại thay đổi bất ngờ, trên trời từng tảng lớn mây đen bay tới, phủ kín lên bầu trời Tô Châu.

“Gia gia, thật nhiều người a!” Một tiểu oa nhi chơi đùa ven đường nãi thanh nãi khí nói. Phía sau nó lão nhân gia vội vàng ôm lấy cháu của mình, che cái miệng của nó.

Trên đường phố Tô Châu tuy rằng vẫn giống như ngày xưa phồn hoa, nhưng đã có chút cảm xúc khác thường bên trong. Trong lúc tụ tập nhiều môn phái giang hồ như vậy, dân chúng trong lòng hiển nhiên có chút bất an. Huống chi mấy ngày nay, trong thành Tô Châu trị an cũng không tốt bằng bình thường.

Lúc này đi qua trước mặt hai ông cháu là bang chúng Hồ bang, đi tuốt ở đằng trước chính là Hồ bang Bang chủ, vị thứ hai là kẻ ngày đó cùng Tả Yến giao đấu, Phó Bang chủ Hoàng Trình Nguyên.

Như thế đồng thời từ khắp các nơi Tô Châu, lục tục có giang hồ nhân sĩ từ nơi trú ngụ rời đi, đến lôi đài đã dựng lên từ trước.

Tiêu Lạc Ngọc cũng mang theo Hoa Diệc Khê xuất môn, bốn người Thanh Thương cưỡi ngựa đuổi kịp. Một đường an nhàn tiêu sái đi đến Thái Hồ, Tiêu Lạc Ngọc ôm Hoa Diệc Khê xuống xe ngựa.

Đài cao được dựng lại lần nữa, so với trước vững chắc hơn rất nhiều, toàn bộ đài cao đều dùng đá cẩm thạch dựng nên. Lần này ở chung quanh bàn đã thiếu rất nhiều, chỉ môn phái có người được đề cử mình chủ mới có bàn, môn phái nào muốn tới xem cuộc chiến chỉ có thể đứng ở chung quanh.

Có thể nói chỉ có vài đại môn phái mới có chỗ ngồi, vô hình trung cùng các tiểu môn phái tạo nên khoảng cách. Thời điểm Tiêu Lạc Ngọc đến, vẫn thu hút rất nhiều ánh mắt. Tò mò, khinh thường...

Bọn họ tới trễ nhất, các môn phái khác đã chờ ở chỗ này. Tiêu Lạc Ngọc ôm Hoa Diệc Khê đi đằng trước, phía sau là Thanh Thương và Tử Lạc, sau đó là tả hữu hộ pháp đã không còn mặc áo choàng nữa.

Môn phái khác tuy rằng đã kết minh, nhưng dù sao vẫn là tách ra ngồi, chỉ có Thanh Thương trực tiếp an vị bên cạnh Tiêu Lạc Ngọc.

Phượng Nhan đột nhiên cười nói “Bản tiên tử ở tại Tiêu gia bảo ở một đoạn thời gian, thế nhưng không biết Hoa các cùng Tiêu gia bảo quan hệ tốt đến thế.” Sau đó lại nhìn Thanh Thương nói “Bản tiên tử còn chưa từng thấy qua Hoa các Các chủ, không biết khi nào mới có cơ hội diện kiến?”

Thanh Thương phe phẩy phiến quạt trong tay, Tử Lạc mở miệng “Muốn gặp Các chủ của chúng ta người còn chưa đủ tư cách. Các chủ không thích độc phụ (người đàn bà độc ác).”

“Người...” Phượng Nhan tức giận, bị Thi Kỳ Nhi kéo bên kéo lại, nén giận dữ nói “Cũng không biết Các chủ biết các người giúp đỡ Tiêu gia bảo có thể hay không...”

“Cái này người cứ yên tâm... Các chủ tuy rằng không có danh tiên tử gì đó, nhưng đối với mọi người trong Các vô cùng tốt, ít nhất sẽ không âm thầm hạ độc thủ.” Thanh Thương chậm rãi mở miệng, biểu đạt ả ý. Phượng Nhan mặt cười trắng bệch, nàng vốn quen thói được mọi người phụng trong tay, nhưng gần đây mọi chuyện lại không thuận lợi chút nào.

Hiện giờ người Hoa các ở trong này, ngay cả dung nhan kiêu ngạo đều bị người hạ thấp.

Tiêu Lạc Ngọc đánh giá mọi người, Linh Lung các Các chủ Lung Mộc không đến, thay thế là trưởng lão râu dài hoa râu cùng một đám bang chúng. Tiêu Lạc Ngọc chú ý tới một người, khuôn mặt tuần tú thần thái phi dương.

Chú ý tới người này không phải bởi vì bộ dạng hần xuất chúng, mà là vì người này ở đời trước là Linh Lung các Các chủ. Hiện giờ xem ra chỉ là trưởng lão hoặc là hộ pháp.

Hoa Diệc Khê cũng không đánh giá những người này, dù sao họ trong mắt y đều không là gì, y nắm tay Tiêu Lạc Ngọc, có chút lo lắng.

Thực nhanh tới thời gian luận võ, Chu Vân tiến lên nói quy tắc, hai mươi người hỗn chiến, một người cuối cùng sẽ thành minh chủ võ lâm.

Có thể nói hai mươi người này đều là cao thủ võ lâm, bất luận ai làm minh chủ đều có tính thuyết phục nhất định, sau hỗn chiến, cho dù thắng cũng sẽ giảm đi thực lực rất nhiều.

Quy tắc vừa ra, tất cả mọi người bắt đầu nghị luận sôi nổi, có người nói tốt, bởi vì có thể lưu đến cuối cùng khẳng định có chỗ hơn người. Có người bảo không tốt, bởi vì như vậy thương vong sẽ càng lớn hơn. Ngược lại không có người hoài nghi hai mươi người này đã lặng lẽ chia làm hai phái, quy tắc này chỉ là vì tiêu diệt Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa các mà định ra. Dù sao bọn họ đều là đại hiệp nổi danh võ lâm, không biết đại hiệp bắt quá cũng chỉ là con người mà thôi.

Tiêu Lạc Ngọc vỗ vỗ tay Hoa Diệc Khê, dẫn đầu nhảy lên đài cao. Góc áo tung bay, dáng vóc tiêu sái. Sau đó những người khác cũng sôi nổi nhảy lên đài.

Hai mươi người đều là đại hiệp thành danh đã lâu, tự nhiên là khí độ phi phàm, chỉ đứng ở trên đài cũng đã khiến người trầm trồ khen ngợi. Chắp tay chào nhau, sau liền đứng ở trên đài chờ bắt đầu.

Nhất thời toàn trường cực kỳ an tĩnh, không có một tiếng vang. Trên trời từ từ biến đầy mây đen, có một loại ảo giác mây đen đang muốn áp thành.

Rất nhiều người bị khí thế hai mươi người này áp chế bắt đầu lui về phía sau, Phượng Nhan nhin không được loại khí thế so đấu này, bắt đầu có chút trật tự, Thẩm Khanh bên cạnh lặng lẽ giúp đỡ nàng một chút.

Động tác Thẩm Khanh thực nhỏ, cơ hồ không có người nhìn thấy, nhưng Tiêu Vân lại trông rõ, nhin không được thâm mắng một câu. Bàn tay Hoa Diệc Khê vỗ đầu Canh Tinh, nghe được Tiêu Vân nói nhỏ, quay đầu nhìn Tiêu Vân một cái.

Mọi người ngừng thở, thời điểm đang hết sức căng thẳng, có người hô lên “Chờ một chút.”

Thanh âm này rất lớn, tuy rằng nghe ra nội lực không thực cường đại. Nhiều người quay đầu nhìn về phía nơi phát ra tiếng, mà ngay cả trên đài hai mươi người cũng bắt đầu thu hồi khí thế của mình.

Cất tiếng chính là một đại hán thoát nhin thực khôi ngô, hần thấy tất cả mọi người nhìn về phía mình, đầu tiên là có chút tự đắc, sau đó nói “Tại hạ Mâu Trường Thanh, chính là có mấy vấn đề muốn hỏi mọi người một chút?” Không chờ mọi người mở miệng, hần liền nói tiếp. “Hiện tại hai mươi người trên đài này, có phải cao thủ lợi hại nhất võ lâm trung nguyên ta hay không, có phải trụ cột vững vàng trong chốn võ lâm trung nguyên hay không ?”

Hần lời này hỏi ra, mọi người đầu tiên là ngây ngẩn cả người, rồi sau đó có người cười nói “Đó là đương nhiên, bọn họ đều là nhất phái đứng đầu võ lâm, đương nhiên cũng coi như trụ cột vững vàng.”

Mâu Trường Thanh gật gật đầu “Như vậy nếu bọn họ xảy ra chuyện, hoặc là tại đây so đấu không may bỏ mình trọng thương, lúc này võ lâm trung nguyên ta chẳng phải là không có người lãnh đạo quân hùng, lúc này nếu như ngoại tộc xâm lấn, chúng ta sẽ như thế nào.”

Mâu Trường Thanh nói khiến mọi người ngẩn ra, sau đó bắt đầu tự nghĩ khả năng này, tuy rằng ngoại tộc xâm lấn đã có triều đình, nhưng võ lâm đều có võ lâm quy củ, nếu lúc này ngoại tộc tới nơi này khai tông lập phái, còn thật sự không biết ai có thể ngăn cản.

“Cho nên ta mới nói, cái đề nghị này là ai đề ra, đây không phải là khiến võ lâm chúng ta tàn sát lẫn nhau sao? Ta đây gã đại què mùa cũng cảm thấy không ổn.”

Người trong võ lâm đối với việc này so với quan viên còn coi trọng hơn, bởi vì trong chốn võ lâm coi trọng nhất chính là thanh danh, một đại hiệp không chỉ võ công cao cường, thanh danh cũng phi thường quan trọng, nếu cùng ngoại tộc cầu kết, cho dù võ công của hắn cao tới đâu, cũng sẽ bị người phỉ nhổ.

Mâu Trường Thanh lời vừa thốt ra, mọi người bắt đầu ngời nhìn ta ta ta nhìn người. Lúc này Chu Vân nói “Mâu huynh lời nói cực kỳ chuẩn xác, nhưng mà hiện tại quy tắc đã định...”

Sắc mặt Phượng Nhan tái nhợt, vì quy tắc ngay từ đầu chính nàng đề xuất, lúc ấy nàng chỉ là muốn đối phó Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa các, nhưng không nghĩ tới sẽ bị người suy diễn đến tận đây.

Nếu như bị người vu tội, nàng sẽ không thể bào chữa. Vừa định mở miệng, chợt nghe Tiêu Lạc Ngọc nói “Không bằng chúng ta đánh có mức độ, đều không cần binh khí, chỉ cần điểm huyết là ngừng.”

Thiết sa môn Môn chủ gật đầu nói “Như vậy rất tốt, chúng ta đều là không phải mao đầu tiểu tử mới vào giang hồ, hẳn là đều sẽ có chừng mực.”

Những người khác hai mắt nhìn nhau, vốn là muốn đối phó Tiêu Lạc Ngọc, nhưng như vậy cho dù có thể đánh bại Tiêu Lạc Ngọc cũng không thể giết hoặc là đả thương hắn, chung quy là trị phần ngọn không trị được gốc.

“Các vị, thỉnh.” Tiêu Lạc Ngọc không nói gì, mà là đối với bọn họ chấp tay mời, vài người Hoa các cũng tản ra bốn phía, mạnh ai nấy lo. “Thỉnh.”

Cao thủ so chiêu, thắng bại cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, bất quá hai mươi người thắng thua sẽ rất khó nói. Ngay từ đầu Tiêu Lạc Ngọc giao đấu chính là Hổ bang Bang chủ cùng Thiết sa môn Môn chủ.

Hổ bang Bang chủ công lực lớn vô cùng, mà Thiết sa môn Môn chủ một thân áo choàng kim thạch, Tiêu Lạc Ngọc không thể dùng kiếm, mà là hai tay không đối nghịch hai người.

Ba người bóng dáng hoán đổi rất nhanh, dưới đài nhiều người đều không nhìn thấy chiêu thức bọn họ, chỉ có thể nhìn đến vài người lần lượt thay đổi, thỉnh thoảng có tiếng xé gió truyền đến.

Phượng Nhan vốn định tham gia mà thôi, phương diện công phu này nàng kém cỏi nhất, nhưng không nghĩ tới Tử Lạc ngay từ đầu liền thẳng tắp nhắm nàng mà đánh, vừa lên liền dùng sát chiêu.

Cái gì mà đánh có chừng mực, Tử Lạc mới mặc kệ những thứ đó, Thẩm Khanh đành phải nhúng tay vào, che chở Phượng Nhan cùng Tử Lạc đánh nhau. Vũ khí Phượng Nhan là roi da, hiện giờ vũ khí không thể dùng, nàng liền dùng dây lưng dài xem như vũ khí, nguyên bản bộ dáng xinh đẹp, lúc giao chiến cũng hiện ra dáng vẻ xinh đẹp như vậy. Nhiều người chỉ chú ý bộ dáng nàng, lại xem nhẹ trong ba người này, nàng là kẻ yếu nhất.

“Thịch” Tiêu Lạc Ngọc một chưởng đánh vào người Thiết sa môn Môn chủ, thậm chí có một trận tiếng động kim thạch truyền đến. Năm thành công lực của hắn một chưởng thể nhưng không có nhiều tác dụng.

Thấy chưởng Tiêu Lạc Ngọc đối với thân mình không tác dụng, Thiết sa môn Môn chủ thả người đánh tới, Hổ bang Bang chủ ngay tại phía sau hắn cũng đánh tới một chưởng.

Hai người nhất tề một chưởng chạm nhau, Tiêu Lạc Ngọc lui ra phía sau vài bước, hai người bọn họ chỉ lui về phía sau một bước. Hai người liếc nhìn nhau, lần thứ hai tấn công lên. Tiêu Lạc Ngọc lần thứ hai tung chưởng đón nhận.

Nếu là một đối một, hai người cũng không phải đối thủ Tiêu Lạc Ngọc, nhưng tình huống một chọi hai, Tiêu Lạc Ngọc rõ ràng khó địch lại. Loại đơn thuần so đấu nội lực này, nội lực Tiêu Lạc Ngọc thực nhanh liền tiêu hao rất nhiều.

Hoa Diệc Khê mặt không đổi sắc, trên người khí tức lại càng ngày càng rét lạnh, Tiêu Vân đằng sau đều không làm được gì chỉ biết đứng ngốc.

Lúc này Hữu Yến đấu với hộ pháp râu bạc của Linh Lung các, Tả Yến đấu với Chu Vân cùng Bang chủ Cái Bang Lý Thú lại thêm Đào khách tán, Thanh Thương đấu với vài tên khác, vài tên này cũng là người trong mấy đại môn phái.

Mỗi người đều không dư lực đi xem chừng những người khác. Đúng lúc này dị biến nổi lên, hai kẻ cùng Thanh Thương đánh nhau đột nhiên phi người nhảy ra khỏi cuộc chiến, hướng Tiêu Lạc Ngọc đánh tới. Thanh Thương muốn ngăn trở lại bị vài tên dư lại ngăn cản.

Thiết sa môn Môn chủ cùng Hồ bang Bang chủ vốn công phu số một số hai trong số hai mươi người, Tiêu Lạc Ngọc đối phó bọn họ nguyên bản cũng rất khó khăn, lúc này lại thêm hai người, không thể nghi ngờ là họa vô đơn chí.

May mắn Tiêu Lạc Ngọc vẫn luôn có tâm chú ý tình huống, thấy thế lập tức quay người, nháy mắt đá chân, đem hai kẻ kia bức trở về, hai kẻ này công phu không tính đặc biệt tốt, nhưng chỉ như vậy, Tiêu Lạc Ngọc vẫn bị lỗ một khắc.

Một khắc này, đối với cao thủ mà nói chính là sống còn, Tiêu Lạc Ngọc trở lại nghênh địch, nhưng chưởng phong của Hồ bang Bang chủ đã đến, hấn vận nội lực toàn thân nghênh đón.

“Oành” một tiếng, Hồ bang Bang chủ miệng phun máu tươi phun ra, Tiêu Lạc Ngọc cũng lui lại mấy bước, vừa mới thở ra. Nắm tay Thiết sa môn Môn chủ cũng đã ở trước mặt hấn.

Hoàn chương 27.

30. Chương 30

Một quyền bổ xuống, Tiêu Lạc Ngọc lui về phía sau vài bước, ho khan một tiếng, một ngụm máu tươi phun ra. Tùy tay lau vết máu, Tiêu Lạc Ngọc chú ý không phải Thiết sa môn Môn chủ, mà là Hoa Diệc Khê đã đứng lên.

Lúc này Hoa Diệc Khê sát khí bốn phía, hiển nhiên đã nhần nại tới cực hạn. Nếu như hiện tại nội lực của y vẫn còn, phỏng chừng đã sớm nhảy lên đài cao giết người. Nhưng giờ y biết mình cái gì cũng không thể làm, cho nên mới cực lực áp chế cơn giận.

Tiêu Lạc Ngọc sợ Hoa Diệc Khê sẽ lo lắng, lúc này Tiêu Vân cũng không dám tiến lên khuyên bảo Hoa Diệc Khê, đành phải làm vài cái thủ thế, ý bảo không có việc gì.

Thiết sa môn Môn chủ sau một kích kia cũng không thừa thắng xông lên, đứng tại chỗ khôi phục nội lực. Mà Hồ bang Bang chủ đã ngã xuống đất không dậy nổi, xem ra bị thương không nhẹ.

Tuy rằng định ra đánh đến chừng mực, nhưng tình huống vừa rồi Tiêu Lạc Ngọc phản kích cũng là bình thường. Hai kẻ đánh lén đứng ở phía sau Thiết sa môn Môn chủ, hai người kia vốn chính là cao thủ trong Thiết sa môn, ba người đứng chung một chỗ, đối đầu cùng Tiêu Lạc Ngọc.

Ngược lại thiếu hai tên này, Thanh Thương bên kia áp lực đột nhiên giảm bớt, Thanh Thương chân đạp mê tung bộ, biến thủ thành công, nhất thời mấy tên này không thể phản kích, chỉ có thể phòng thủ, không đến một khắc, một kẻ trong đó đã bị Thanh Thương một chưởng đánh trúng, tuy rằng không trọng thương, nhưng nhìn dáng vẻ tiếp tục luận võ là không có khả năng.

Thiếu một người, thế công của Thanh Thương càng thêm sắc bén, tựa hồ thực nhanh có thể đem vài người khác đánh bại, như vậy có thể đi trợ giúp Tiêu Lạc Ngọc.

Nhưng Thanh Thương chính mình cũng tự biết, tuy rằng mấy người tại đây công phu kém cỏi nhất, nhưng trên giang hồ cũng là cao thủ nhất đẳng, chính mình đánh vài hồi đã là dùng tấn khí lực, vừa rồi liều mạng mới đả thương một tên, hiện tại muốn thắng, cũng thực khó.

Lúc này Tử Lạc đột nhiên hét dài một tiếng, vốn là thế công sắc bén liền càng thêm làm cho người ta sợ hãi, công phu của hấn so với Thẩm Khanh cao hơn một ít, Thẩm Khanh không thể che chở Phượng Nhan, trên người Phượng Nhan nguyên bản váy dài phiêu dật bị chấn nát tảng lớn, lộ ra bả vai trắng nõn thanh thấu da thịt.

Phượng Nhan giận dữ, rút trâm gài tóc trên đầu, hướng Tử Lạc tấn công. Trên đài nhẹ nhàng nhất ngược lại Tả Yến, Chu Vân bởi vì Chu Lam không dám dùng hết toàn lực, Dao khách tán cũng trung lập, Bang chủ Cái Bang Lý Thú nhận ân huệ Tiêu gia bảo cũng không dám xuất chiêu quá nhiều.

Tiêu Vân ở dưới oán hận nói “Cái tên Bang chủ Cái Bang, sớm biết lúc trước không thêm cứu hân, thế nhưng lấy oán trả ơn.” Lời này thanh âm không lớn, nhưng ở đây nhiều người đều nghe được nhất thanh nhị sở. Rất nhiều người cũng phát hiện không đúng, nghĩ cũng hiểu được nguyên nhân. Nhưng cũng chỉ có thể cảm thán một tiếng, cho dù thân tại giang hồ, cũng không thể bằng hai chữ danh lợi.

Trong nhất thời, thế luận vô giằng co, không ai thắng ai.

“Rất không công bằng, đều là võ lâm đại hiệp, thế nhưng lấy nhiều đánh ít.” Bắt đầu có người khe khẽ nói nhỏ, rồi sau đó càng ngày càng nhiều người lên lút thảo luận.

Nguyên bản mấy đại môn phái muốn tốc chiến tốc thắng trên mặt có chút không dễ nhìn, bọn họ cũng thật không ngờ sẽ kéo dài thời gian như vậy. Hoa Diệc Khê bình tĩnh lại, chỉ là sắc mặt vẫn là lạnh đến dọa người, y nhìn Hổ bang Bang chủ được người nâng xuống dưới.

Vị trí Hổ bang ngay tại bên cạnh Tiêu gia bảo, Hoa Diệc Khê cầm lấy ly trà trước mặt, nước trà trong chén trong suốt thấy đáy, là trà Long Tĩnh thượng hạng.

Trà này là Tiêu Lạc Ngọc mang đến cho y uống, sát ý trong mắt Hoa Diệc Khê càng ngày càng nặng, sau đó vung tay, nước trong ly trà tung tóe hướng vị trí Hổ bang.

Bang chúng Hổ bang lần này tới ước chừng có mười người, đều ngồi vây quanh bàn tròn, ai cũng không nghĩ tới Hoa Diệc Khê sẽ đột nhiên hất nước, nếu như là ám khí, phỏng chừng mười người này đều sẽ né tránh, nhưng mà nhìn thấy là nước, bọn họ ngược lại có chút ngây ngẩn cả người, không rõ làm cái gì vậy.

Thời gian sống sót này, giọt nước tích tụ trên người bọn họ.

“Không xong, mau tránh ra.” Phó Bang chủ Hoàng Trình Nguyên hô to, nhưng đã chậm — nước này chỉ vậy hướng Bang chủ hôn mê, Hoàng Trình Nguyên cách xa nhất lại trốn nhanh nhất cho nên tránh thoát, nhưng những người khác hoặc nhiều hoặc ít bị nước trà đụng đến.

“Đây là cái gì...” Một tên nghi hoặc, sau đó gã liền vĩnh viễn mất đi tri giác.

Hơn mười người, trong nháy mắt còn nghi hoặc, ngay sau đó lập tức liền mang theo nghi hoặc gặp diêm vương. Hoàng Trình Nguyên kinh hãi, bất chấp có độc vội vàng tiến lên xem xét, tất cả mọi người mới rồi còn nói nói cười cười đã đoạn khí. Hổ bang Bang chủ cũng mất đi hô hấp.

Các môn phái khác chấn kinh, mà ngay cả người quan sát từ xa đều kinh ngạc vạn phần, sau đó dùng một loại ánh mắt sợ hãi nhìn Hoa Diệc Khê. Người trong giang hồ còn không sợ chết, đâm đâm chém chém, giết bao nhiêu người tất cả mọi người sẽ không sợ hãi. Nhưng loại phương thức giết người của Hoa Diệc Khê quả thực là vô thanh vô tức.

Tuy rằng không có cảm giác đau đớn, không có sợ hãi trước khi chết, nhưng lại chết không minh bạch.

Hoa Diệc Khê lạnh lùng nhìn đám người chết, sau đó nhìn vài chưởng môn trên đài. Người mấy đại môn phái dưới đài đều không khỏi nuốt nước miếng.

Hoa Diệc Khê rõ ràng là bởi vì Hổ bang Bang chủ đã thương Tiêu Lạc Ngọc mà tức giận, hiện tại tình huống này, hẳn là kẻ nào đã thương Tiêu Lạc Ngọc, Hoa Diệc Khê sẽ giết kẻ đó. Người của Thiết sa môn chợt cảm thấy sau lưng một trận mồ hôi lạnh, sẽ không phải giây tiếp theo Hoa Diệc Khê sẽ quay qua giết sạch bọn hân đây chứ ?

Quả nhiên — nói là thần y, còn không bằng nói là độc y.

Hoa Diệc Khê cứ như vậy quang minh chính đại trước mặt những người này giết mười người, thế nhưng không có một người ra mặt vì Hổ bang. Mà y nháo như vậy, trên đài vài người thế công đều chậm lại, Thanh Thương một cái lắc mình thối lui đến bên Tiêu Lạc Ngọc, ba người khác cũng sôi nổi về bên cạnh hân, thành thế bảo hộ.

“Hoa Diệc Khê, ta giết người, báo thù cho Môn chủ.” Hoàng Trình Nguyên vốn đang ôm thi thể đột nhiên bùng nổ, cầm kiếm đánh tới hướng Hoa Diệc Khê.

“Diệc Khê...” Tiêu Lạc Ngọc không quản gì hết, vội vàng phi thân cứu viện. Hoa Diệc Khê không có võ công, cho dù độc công lợi hại đến mấy, lúc này cũng không thể nhanh hơn Hoàng Trình Nguyên.

“Các chủ...” Mấy người Thanh Thương cũng nóng nảy, lập tức bay khỏi đài.

Tiêu Lạc Ngọc nhìn đến kiếm của Hoàng Trình Nguyên, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng. Sự tình hôm nay hẳn đã cùng Hoa Diệc Khê nói qua, kế hoạch của hắn Hoa Diệc Khê cũng biết, nhưng không nghĩ tới hắn vẫn đánh giá thấp phân lượng của mình trong lòng Hoa Diệc Khê — hẳn đã hiểu, bất cứ người nào thương tổn hắn, y đều sẽ không bỏ qua.

Hoàng Trình Nguyên cách Hoa Diệc Khê chỉ có vài bước, Tiêu Lạc Ngọc lại xa vài thước, vô luận như thế nào, Tiêu Lạc Ngọc cũng không có khả năng kịp cứu Hoa Diệc Khê.

Mắt thấy kiếm Hoàng Trình Nguyên đã đến trước ngực Hoa Diệc Khê, chỉ thấy một bóng đen đột nhiên vút lên, một phen cuốn lấy Hoàng Trình Nguyên, đem thân thể hắn gắt gao ấn trụ.

Lúc này cứu Hoa Diệc Khê, lại là Canh Tinh. Hoàng Trình Nguyên bị Canh Tinh quấn một vòng, thân mình nghiêng ngã, cả người đổ xuống.

Tiêu Lạc Ngọc lúc này cũng lao xuống đài cao, một chưởng đánh ngất Hoàng Trình Nguyên. Ôm lấy Hoa Diệc Khê, tìm đập gia tốc. “Không có việc gì, không có việc gì..” Tiêu Lạc Ngọc thì thầm. Ôm chặt lấy Hoa Diệc Khê. Vừa rồi trong nháy mắt đó, tim của hắn cơ hồ đình chỉ, không cách nào hô hấp cũng không thể nhúc nhích.

Mấy người Thanh Thương cũng chạy tới, vây quanh hai người.

Vào lúc này ai cũng không có tâm tư tiếp tục luận võ, đều tự hỏi vừa rồi xảy ra chuyện gì. Hoa Diệc Khê giết người Hổ bang, ai cũng không ngờ tới, nhưng cũng tỏ rõ tầm quan trọng của Tiêu Lạc Ngọc trong lòng y.

Hoàng Trình Nguyên muốn giết Hoa Diệc Khê, cũng hợp tình hợp lý, dù sao nhìn đồng môn của mình chết, phỏng chừng ai cũng sẽ như vậy, chính là... Thanh Thương, Phó các chủ Hoa các, vừa rồi gọi cái gì?

Các chủ? Là gọi ai?

Rất nhiều nghi hoặc trong lòng mọi người tháo gỡ...

Vì sao mấy năm nay Hoa các luôn luôn âm thầm bang trợ Tiêu gia bảo, nhưng Tiêu gia bảo cùng Hoa các quan hệ không tốt... bởi vì thời điểm đó Tiêu Lạc Ngọc còn không giống bây giờ sủng ái Hoa Diệc Khê.

Vì sao lần này Hoa các cùng Tiêu gia bảo thân mật như vậy... chủ tử quan hệ tốt, phía dưới quan hệ tự nhiên là tốt thôi.

Vì cái gì Tiêu Lạc Ngọc nói hẳn cùng Các chủ Hoa các giao tình không phải là ít... như vậy mà còn không tính sâu đậm thì cái gì mới gọi là sâu đậm nữa?

Vì cái gì bốn người Thanh Thương sẽ kết hợp bảo hộ Tiêu Lạc Ngọc như vậy... hai chủ tử sớm thành người một nhà, không giúp hẳn thì giúp ai ?

Nghĩ đến Hoa các luôn nổi danh độc dược, mà Hoa Diệc Khê lại là thần y nổi danh trên giang hồ, nghĩ đến hai người tự nhiên cũng là xứng đôi. Hoa các thần bí, mà hiện tại Hoa Diệc Khê vô cùng đơn giản giết nhiều người như vậy, xem ra Hoa Diệc Khê với vị trí Các chủ này coi như là danh bất hư truyền.

Vừa rồi Hoa Diệc Khê thoáng một cái, đã chấn trụ rất nhiều người, chỉ là bọn họ không biết, độc như vậy với Hoa Diệc Khê mà nói cũng khó chế tạo ra, hơn nữa sử dụng còn rất nhiều hạn chế.

Rất nhiều nghi hoặc trong lòng mọi người được gỡ bỏ — đồng thời không tránh khỏi thâm cảm thán. Không biết Tiêu Lạc Ngọc thời điểm nào thì biết chuyện này, hẳn hiện tại đối tốt với Hoa Diệc Khê, có phải hay không bởi vì biết thân phận của y?

Mà lúc này trên đài cao mọi người lại thần sắc khác nhau.

Phượng Nhan sắc mặt tái nhợt, Tiêu Lạc Ngọc giúp Hoa Diệc Khê đối phó mình đã làm cho nàng thực đau đầu, không nghĩ tới Hoa Diệc Khê thế nhưng là Hoa các Các chủ, điều này làm cho nàng không khỏi kinh hãi. Cước bộ có chút bất ổn, Thẩm Khanh ở phía sau vội đỡ nàng.

Ngược lại Chu Vân tuy rằng ban đầu giật mình, nhưng trấn định cũng thực nhanh, chờ tất cả mọi người an tĩnh lại, mới nói “Không nghĩ tới Hoa thân y lại là Hoa các Các chủ, Chu mỗ có mắt như mù.”

Hoa Diệc Khê không đáp lời, Tiêu Lạc Ngọc cũng không nói gì, một lúc sau hần mới nói : “Tiêu mỗ bất tài, đã nhảy xuống lôi đài, không mặt mũi nào tranh đoạt vị trí minh chủ nữa.”

Mọi người không ai nói gì, Tiêu Lạc Ngọc nhảy xuống lôi đài hoàn toàn là bởi vì Hoa Diệc Khê, một số người cho rằng Tiêu Lạc Ngọc hiện tại đối tốt với y là bởi vì thân phận của y, nhưng nhìn bộ dáng Tiêu Lạc Ngọc vừa rồi sốt ruột, thậm chí ngay cả chức minh chủ võ lâm cũng không để ý, lại bắt đầu hoài nghi suy tưởng của chính mình.

Thanh Thương cũng chấp tay “Ta cũng là sốt ruột hộ chủ, nếu đã hạ lôi đài, đương nhiên sẽ không tiếp tục cùng chư vị tranh đoạt. Mong rằng các vị bao dung.”

Vừa rồi chỉ bị thương hai người, trong đó một người là Hồ bang Bang chủ đã chết, hiện tại năm người Tiêu Lạc Ngọc thế nhưng đồng thời rời khỏi, điều này làm cho tất cả mọi người trở tay không kịp. Phải biết tình cảnh vừa rồi, đánh tiếp, thắng bại vẫn chưa biết được. Còn lại mười ba người hai mặt nhìn nhau, không biết nên nói cái gì.

“Cho dù là Hoa các Các chủ thì thế nào? Thân phận như vậy thì có thể tùy ý giết người sao?” Chu Vân cả giận nói, nghĩ đến Chu Lam bị Tả Yến gây thương tích, mà chính mình lại đi cầu xin Hoa Diệc Khê, Chu Vân cảm thấy mình bị biến thành trò cười. “Luận võ khó tránh khỏi sẽ có tổn thương, chẳng lẽ chỉ bởi vì đã thương Tiêu Lạc Ngọc liền liên lụy môn nhân khác sao?” Lời này vừa nói ra, đưa tới rất nhiều kẻ phụ họa.

Trong mắt Tiêu Lạc Ngọc hiện lên phần nộ, Hoa Diệc Khê thản nhiên nói “Ta giết Hồ bang không quan hệ gì với chuyện luận võ. Ta làm việc chưa bao giờ cần lý do. Chu chương môn không thích có thể thử xem.”

Hoàn chương 28.

31. Chương 31

Hoa Diệc Khê tuy nói như vậy, nhưng đối với Lạc Thủy môn, y không có sát ý, bởi vì Lạc Thủy môn cũng không thương tổn đến Tiêu Lạc Ngọc. Kéo Tiêu Lạc Ngọc ngồi xuống, từ trong ngực xuất ra bình dược đổ ra một viên đan dược uy hấn ăn, lại xem mạch cho hần. Những người khác cũng từng người ngồi xuống nghỉ ngơi, khôi phục nội lực.

Tiêu Lạc Ngọc không thể so võ, mọi người lập tức mất đi mục tiêu. Bất quá luận võ vẫn phải duy trì, thời điểm lần thứ hai bắt đầu, rõ ràng đó có thể thấy được mười ba người kia có chút lực bất tòng tâm.

Không phải không thể đánh, mà là không biết cùng ai đánh mới đúng. Thực nhanh Bang chủ Cái Bang Lý Thú đã bị đánh hạ lôi đài. Vừa rồi khi cùng công kích Tiêu Lạc Ngọc không tồi, nhưng Tiêu Lạc Ngọc rời đi, người còn lại chỉ có hần cùng Dao khách tán không có cửa với người trên đài, cho nên hần thực nhanh đã bị đánh xuống.

Khi Lý Thú rơi xuống, vừa lúc ngã xuống nơi cách mọi người Tiêu gia bảo nghỉ ngơi không xa, Tiêu Vân nhìn nhìn hần, không đi đỡ, ngược lại Tiêu Trì, cũng chính là thủ lĩnh hộ vệ Tiêu gia bảo đương nhiệm đỡ hần đứng lên.

“Đa tạ.” Nhìn thấy là người Tiêu gia bảo, Lý Thú có chút xấu hổ, Tiêu Lạc Ngọc không để ý đến hần, một vài môn nhân Cái Bang chạy tới, nhìn thấy Tiêu Lạc Ngọc đều người nhìn ta ta nhìn người. Lý Thú công kích người Hoa các bọn họ đều thấy, lúc này tự nhiên cũng không để nói gì, đành phải gật đầu chào rồi đỡ Lý Thú rời đi.

Lại một lát sau, Dao khách tán cũng bị đánh bay khỏi lôi đài, bất quá rõ ràng nhìn ra thương thế của hần không nghiêm trọng, thay vì nói bị đánh bay ra, không bằng nói là tự hần nương một chưởng kẻ khác phản

chấn bay ra. Hắn là tự biết vô vọng, cho nên cũng không muốn hao phí nội lực. Phượng Nhan cùng Thẩm Khanh cũng lập tức phi thân hạ lôi đài.

Tại nơi đây, Phượng Nhan vẫn rất tự biết mình, hiểu mình không có khả năng trở thành minh chủ võ lâm, cho nên cũng không tranh đoạt, nài xuống dưới, Thẩm Khanh tất nhiên cũng theo xuống. So với kẻ khác, Thẩm Khanh thương tích có chút nặng, Tử Lạc không có khả năng thủ hạ lưu tình, mà vừa rồi che chở Phượng Nhan, hắn cũng bị thương không nhẹ. Một hồi liền ngất xỉu, sau đó được người Thẩm gia nâng đi.

Hai trưởng lão của Linh Lung các cũng song song trọng thương, không thể tiếp tục đấu. Số người còn lại càng lúc càng giảm, đều ào ào bị thương rời đi. Có thể nói trước lợi ích thật lớn cùng ngai vàng minh chủ, đồng minh nháy mắt đã bị tan rã. Đến cuối cùng chỉ còn lại Chu Vân cùng Thiết sa môn Môn chủ.

Hai người kia môn phái thế lực cũng không thua kém nhau nhiều lắm, tự thân thực lực cũng sần sần như nhau, ước chừng đánh mấy trăm hiệp, đều không phân thắng bại.

Đang lúc hai người đánh khó phân thắng bại, Chu Vân chỉ cảm thấy trong tim đau xót, rồi sau đó tốc độ xuất chiêu chậm lại, rồi mắt mở trừng trừng nhìn Thiết sa môn Môn chủ đánh bay mình ra khỏi đài.

Thời điểm bị đánh bay, Chu Vân trong đầu nghĩ chính là, có lẽ mình thật không có mệnh làm minh chủ, mắt thấy một bước cuối cùng, cũng là sắp thành lại bại.

Đánh bay Chu Vân, Thiết sa môn Môn chủ nhất thời còn có chút ngốc lăng, qua một hồi lâu mới kịp phản ứng. Hắn giơ hai tay lên, “Ta thắng.”

“Minh chủ, minh chủ... minh chủ...” Thiết sa môn Môn chủ cũng kịp phản ứng, lập tức cao giọng reo hò. Dựa theo quy định, Thiết sa môn Môn chủ đúng là minh chủ võ lâm mới. Là một người trên giang hồ, hắn đây chính là đạt tới đỉnh cao.

Có người khởi xướng, sẽ có kẻ hò hét theo, thực nhanh tiếng reo hò truyền khắp toàn bộ sân luận võ, ngay cả xa xa trong thành Tô Châu cũng có thể nghe được tiếng bọn họ ầm ỹ.

Tiêu Lạc Ngọc nhìn mọi người hô vang, nhưng trong lòng hắn thực trầm trọng. Tuy rằng đời này rất nhiều thứ cải biến, nhưng quỹ đạo vẫn không lệch đi.

Hồ bang cùng Linh Lung các xuống dốc, Thiết sa môn cùng Tiêu gia bảo đích xác vững vàng trỗi lên, đều hướng về con đường năm đó. Hắn quay đầu, nhìn Hoa Diệc Khê đang chuyên tâm xem xét vết thương của mình.

Chẳng lẽ cả đời này, hắn cũng phải mất đi người này sao?

Không, tuyệt đối không có khả năng, cả đời này hắn tuyệt đối sẽ không buông tay người này —

Trận luận võ này, ngay từ khi khởi đầu, tuy rằng giữa chừng có nhiều sự tình khiến người cảm thấy mơ hồ khó hiểu, nhưng tân minh chủ này vẫn chiếm được rất nhiều công nhận.

Chờ mọi người hoan hô qua đi, Thiết sa môn Môn chủ – Trọng Trầm Mặc phát tay ý bảo mọi người an tĩnh lại. “Trọng mỗ bất tài, may mắn ngồi trên vị trí minh chủ, Trọng mỗ có thể cam đoan, dẫn dắt mọi người tìm ra thủ phạm nguy hại võ lâm, trả lại thái bình cho võ lâm chúng ta.”

“Sự tình trong chốn võ lâm, minh chủ có phải đều sẽ quản hay không?” Một người cất tiếng hỏi, trong giọng điệu hàm chứa đầy trào phúng. “Nếu có người giết hại đồng môn, thông đồng với địch bán nước, phải xử lý như thế nào?”

Mọi người hướng ngọn nguồn thanh âm nhìn lại, một người đứng cách đó không xa, trên mặt có một vết đao lớn. Nếu Thẩm Khanh còn thanh tỉnh, chắc chắn sẽ nhận ra đây chính là người ngày Tiêu Lạc Ngọc mang theo Hoa Diệc Khê du Thái Hồ cùng hắn đánh nhau, du hiệp Dương Luân.

Sau hôm cùng Tiêu Lạc Ngọc nói chuyện, người này không thấy tăm hơi, nào biết hôm nay thế nhưng sẽ xuất hiện tại nơi này, hắn vừa xuất hiện, sắc mặt Phượng Nhan liền trở nên tái nhợt.

“Trọng minh chủ, người sẽ vì võ lâm chủ trì công bằng đúng không?” Dương Luân hỏi.

“Người quái dị nơi nào, đến nói bậy bạ gì đó, nơi này có chỗ cho người nói chuyện sao?” Thi Kỳ Nhi cả giận nói. “Nơi này nhiều anh hùng như vậy, người cũng dám tới nói bậy.”

“Gấp cái gì, là ai ta tự nhiên sẽ nói.” Dương Luân cười đáp trả. “Người này trước kia ta vẫn luôn bảo hộ, nàng lợi dụng ưu thế bản thân, chiếm được hảo cảm cùng đồng tình của mọi người. Nhớ năm đó ta vì nàng, coi như là vào sinh ra tử, chỉ cần nàng cười một cái, ta nguyện ý vì nàng làm bất cứ chuyện gì.”

Dương Luân nhìn Thi Kỳ Nhi nói, ánh mắt chậm rãi đảo qua mọi người, cuối cùng dừng trên người Phượng Nhan. “Chính là nàng vẫn luôn không cho ta đáp án rõ ràng thuyết phục, buồn cười là ta thế nhưng tưởng nàng then thừng, nội tâm của nàng kỳ thật là thích ta. Cho dù là nàng bảo ta đi làm một ít việc hại người, ta đều làm.”

“Nghĩ đến ta có hôm nay, hoàn toàn đều là báo ứng khi ấy làm chuyện xấu. Chính là... nàng vẫn chưa bị báo ứng.” Dương Luân nói. “Có phải hay không, Phượng Nhan Phượng tiên tử.”

Dứt lời trào phúng cười “Ngay cả người cũng dám tự xưng tiên tử, thật sự là nực cười.”

“Người... người dựa vào cái gì nói ta, người có chứng cứ sao?” Phượng Nhan cả giận nói, chỉ là vẻ mặt có chút sắc lệ mà yếu đuối.

Dương Luân cười cười, “Đương nhiên, ta từ địa ngục bò lên, chính là vì khiến mọi người thấy rõ bộ mặt thật của người, sao có thể không có chứng cứ. Vừa rồi luận võ ta cũng xem, trước luận võ ta nghĩ tất cả mọi người còn đoán, là ai đề xuất phương thức luận võ này. Việc này ta nhiều lần hỏi thăm, chiếm được kết quả chính xác.”

“Trọng minh chủ, ta nghĩ cái này người so với ta có quyền lên tiếng.” Dương Luân nói.

Trọng Trầm Mặc trầm ngâm một chút, “Cái này...” Đề nghị này đúng là Phượng Nhan đề xuất, nhưng lúc trước bọn họ cũng là tán thành. Mục đích là để đối phó Tiêu gia bảo cùng Hoa các, nhưng mục đích này khẳng định không thể nói ra.

Phượng Nhan cả giận nói “Đề nghị này mặc dù là ta đề xuất, nhưng cũng được mọi người cùng thương nghị quyết định.” Lúc này Phượng Nhan đành phải kéo tất cả mọi người xuống nước. Oan ức không thể để một kẻ gánh được.

Dương Luân cười lạnh nói “Chuyện này cùng người có quan hệ, như vậy người nói đương nhiên là không thể tin, hiện tại Trọng minh chủ tự nhiên sẽ phán định đúng sai. Mấy năm nay ta ở Tái ngoại, cũng nghe không ít tin đồn. Lần này đại hội võ lâm vốn là do Phượng Tiên các khởi đầu, nhưng ta tại Tái ngoại cũng có nghe, hơn nữa trước đó vài ngày một ít môn phái ở Tái ngoại đã tính toán vào Trung nguyên.”

“Phượng Tiên các khởi đầu đều là vì an nguy võ lâm Trung nguyên, người không cần ngậm máu phun người.” Phượng Nhan cả giận nói.

Dương Luân cười lạnh, “Người nếu không then với lương tâm, có dám để người điều tra Phượng Tiên các, có hay không chứng cứ người cùng môn phái Tái ngoại qua lại.” Dứt lời, liền nhìn về phía Trọng Trầm Mặc. “Nếu không có kết quả, Dương mỗ cam nguyện tự vẫn tạ tội.”

Ở trong võ lâm ai cũng không muốn cùng ngoại tộc có quan hệ, lúc này nếu Trọng Trầm Mặc không đồng ý, khó tránh khỏi sẽ mang tiếng, quả nhiên hần trầm ngâm một chút, gật đầu đồng ý.

“Một khi đã như vậy, Phượng tiên tử không bằng liền vì sự trong sạch của mình, để mọi người điều tra thế nào?”

“Minh chủ, Phượng Tiên các đều là nữ quyến, chỉ sợ có điều bất tiện.” Thi Kỳ Nhi nói. Trọng Trầm Mặc cũng là biết đạo lý này, “Không bằng đem hết thầy nữ quyến ra, đó cũng là vì trong sạch của tiên tử cùng Phượng Tiên các.”

Phượng Nhan biết Trọng Trầm Mặc muốn điều tra, là vì dời đi tầm mắt mọi người, không hy vọng người ở đây lực chú ý vào quy tắc trận đấu nữa. Có chút oán hận nhìn Dương Luân, rồi sau đó nói “Cây ngay không sợ chết đứng, muốn điều tra cứ đến mà tìm.” Nàng vốn không cùng ngoại tộc liên hệ, đương nhiên không sợ.

Xa xa Tiêu Lạc Ngọc nhin không được cong lên khoe miệng, nhìn trò khôi hài bên kia. Thân thể hắn không có vấn đề gì lớn, Hoa Diệc Khê cũng yên lòng.

“Cười cái gì?” Hoa Diệc Khê hỏi.

“Thiên hạ rộn ràng, đều vì lợi đến; thiên hạ ử rử, đều do lợi đi.” Tiêu Lạc Ngọc lắc đầu, “Chúng ta về biệt viện đi.” Hắn không nghĩ xem tiếp nữa.

Hiện tại Tiêu Lạc Ngọc không thể ôm Hoa Diệc Khê, hai người liền dìu nhau trở lại mã xa. Mấy người Thanh Thương cũng lên ngựa. Ngược lại Tiêu Vân có chút mất hồn mất vía, không lên xe ngựa cũng quên đánh xe.

Tiêu Lạc Ngọc bắt đắc dĩ, ý bảo Tiêu Trì đánh xe. Rồi sau đó vỗ vỗ bả vai Tiêu Vân “Đi đi, ta biết ngươi lo lắng.” Tiêu Vân không được tự nhiên đỏ mặt, nhưng vẫn gật đầu chạy đi. Nhìn thấy Tiêu Vân rời đi, Hoa Diệc Khê nhin không được nói “Hắn cùng Thẩm Khanh...”

Tiêu Lạc Ngọc ôm Hoa Diệc Khê, trên mặt của y cọ cọ, sau đó tiếp lời “Kệ hắn đi, nếu là lương tình tương duyệt thì cùng một chỗ thôi.”

Tiêu Trì đánh xe rời đi, lưu lại đám người còn đang xem náo nhiệt...

Ai cũng không chú ý tới Tiêu Lạc Ngọc đã không còn ở nơi này, chờ hắn đi rồi, Trọng Trầm Mặc chỉ ra vài người trẻ tuổi tương đối có danh tiếng của mấy đại môn phái, đến Phượng Tiên các xem xét.

Rất nhiều người tò mò kết quả cũng vội vàng đi theo, Phượng Tiên các cách lối dài ước chừng hơn phân nửa thành Tô Châu, đoàn người chậm rãi đi tới, dọc theo đường đi dẫn đến xôn xao tất nhiên là không tránh khỏi.

Đến Phượng Tiên các, Phượng Nhan cùng Thi Kỳ Nhi vào trước gọi nữ quyến thu thập. Dương Luân nói “Trong Phượng Tiên các chắc chắn có người Tái ngoại, hoặc là thư tín qua lại, mong rằng các vị vì an nguy võ lâm, hết thảy cẩn thận.”

“Dương thiếu hiệp yên tâm.” Một thanh niên nói, rồi sau đó mấy người được tuyển ra đi vào Phượng Tiên các. Phượng Tiên các tuy rằng đều là nữ quyến, nhưng người trong võ lâm cũng không có bản khoản nhiều như vậy, khuê phòng cũng muốn điều tra một phen.

Đi vào bên trong Phượng Tiên các, chỉ cảm thấy nơi này điêu lan họa đồng, không chỗ nào là không tinh mỹ.

Ước chừng qua nửa canh giờ, người điều tra đều lục tục đi ra, không một ai có bất luận thu hoạch gì. Mãi cho đến một người cuối cùng đi ra, vẫn là lắc đầu.

“Không tìm được bất luận đồ vật liên quan ngoại tộc gì.”

Tất cả mọi người nhìn về phía Dương Luân, không biết hắn sẽ phản ứng như thế nào.

Hoàn chương 29.

32. Chương 32

Phượng Nhan mặt lộ vẻ mỉm cười, lúc này nàng đã thay một thân y phục mới, tay áo màu trắng tùy ý đung đưa, “Bản tiên tử có lẽ có nhiều chỗ làm không tốt, nhưng đại nghĩa trước mắt, vẫn biết phân nặng nhẹ. Có lẽ Dương thiếu hiệp có chút hiểu lầm với ta.”

Dương Luân cười lạnh, từ trên người xuất ra cuộn giấy trắng, mở ra.

Là một cuộn giấy Tuyên cao tầm nửa người, mặt trên phân tán họa hơn mười dạng đồ vật. Có binh khí cũng có vật bài trí. “Xin hỏi các vị, vừa rồi có hay không có thấy qua đồ vật họa trong đây.”

Người vừa rồi vào tra xét lại gần, nhìn nửa ngày, đột nhiên có người hô “Bình hoa này ta vừa rồi thấy qua, bức họa này quá nhỏ, bình hoa kia cao phải bằng hai người.”

Hắn vừa nói như thế, những người khác cũng bắt đầu hồi tưởng lại, lúc này lại có một người nói “Cái roi này ta trong lúc điều tra một phòng gặp qua, bởi vì vừa thấy là biết binh khí thượng đẳng cho nên rất có ấn tượng.”

Một lát sau, đến khi không còn người nói thấy qua những thứ khác nữa, Dương Luân cười cười, đem bức họa giao cho Trọng Trầm Mặc “Minh chủ, có thể cho người đi đem vật phẩm này lấy ra hay không.”

Từ khi Dương Luân xuất ra bức họa này, sắc mặt Phượng Nhan bắt đầu thay đổi, lúc trắng lúc xanh mét, nghe Dương Luân nói như vậy, Phượng Nhan đột nhiên cả giận nói “Dương Luân ngươi có ý tứ gì, ngươi vu hãm ta ta cũng không truy cứu, ngươi còn muốn thế nào?” Nói xong liền đến đoạt đồ trong tay Dương Luân.

Dương Luân lắc mình tránh thoát, “Nếu không hổ thẹn với lương tâm, hà tất thẹn quá hóa giận?” Trở tay điểm trụ huyết đạo Phượng Nhan, đem bản vẽ giao cho Trọng Trầm Mặc “Minh chủ...”

Thái độ Phượng Nhan quả thật khiến rất nhiều người nghi hoặc, Trọng Trầm Mặc cũng không chần chừ, đem bản vẽ giao cho một thanh niên, người đó gật đầu lần thứ hai dẫn người vào Phượng Tiên các.

Đệ tử Phượng Tiên các một bên không biết làm sao, mà ngay cả Thi Kỳ Nhi cũng không hiểu gì. Đồ vật trong tranh nàng cơ hồ đều từng thấy qua, chẳng qua là một ít vũ khí cùng đồ cổ tương đối quý báu, hơn nữa đều là đồ Trung Nguyên.

Lần này thực nhanh liền có thu hoạch, từng cái từng cái vật phẩm bị đem ra, mà ngay cả bình hoa cao bằng hai người kia cũng được vài người khiêng ra.

“Dương thiếu hiệp, đồ ngươi muốn đều tại nơi này, có thể cho chúng ta một lời giải thích hay chưa?”

Dương Luân gật đầu, cầm lấy một cái roi da, hỏi “Không biết có ai biết lai lịch thứ này?”

Hiện tại lưu lại cơ hồ đều là người xem náo nhiệt, người thuộc lớp tiền bối gần như không có, rất nhiều người nhìn nửa ngày cũng không có manh mối. Ngược lại một người Linh Lung các nói “Đây là Long cốt tiên, nghe đồn dùng Long gân sở chế, sắc bén vô cùng, là bảo bối thiên hạ hiếm có.”

Linh Lung các vốn là dựa vào trân bảo lập nghiệp, bọn họ đối mấy thứ này tương đối quen thuộc. “Trước kia roi này là của Vô Danh sư thái, thì ra là truyền cho Phượng tiên tử.”

Dương Luân gật đầu, buông xuống cái này lại chỉ vào bình hoa thật lớn nói “Bình hoa này dưới đáy có khắc hai chữ Vô danh, Mọi người có thể nhắc lên xem, về phần những thứ đồ cổ trân bảo khác, cũng có khắc chữ.”

Trọng Trầm Mặc ý bảo vài người tiến lên xem xét, quả nhiên mỗi kiện đồ vật đều khắc chữ “Vô danh”.

“Phượng tiên tử từng là cao đồ của Vô Danh sư thái, có mấy thứ này cũng không kỳ quái.” Trọng Trầm Mặc nói. Dương Luân trầm mặc, rồi sau đó chậm rãi nói “Quả thật, đồ đệ có đồ vật của sư phụ cũng không kỳ quái. Như vậy ta hỏi các vị...Vô Danh sư thái hiện giờ người ở nơi nào?”

“Vô Danh sư thái từ mấy năm trước đã chết trọng đại hỏa, toàn thân môn nhân cũng bị thiêu chết. Mà ngay cả môn phái đều bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.” Dương Luân nói “Việc này mọi người đều biết, như vậy ta muốn hỏi, nếu đã bị đại hỏa hủy hoại, mấy thứ này hẳn là cũng theo Vô Danh sư thái biến thành tro tàn, vì cái gì còn ở chỗ này?”

“Này...”

“Có lẽ Vô Danh sư thái sớm đã đưa cho tiên tử trước vài năm.” Có kẻ lên tiếng. Dương Luân cười lạnh, “Phượng Tiên các thành lập cũng chỉ ba năm, chính là thời điểm kia Vô Danh sư thái đã chết, thử hỏi khi đó tiên tử không có môn phái riêng, sư thái đưa vũ khí đến còn nói được, tại sao lại đưa đồ cổ?”

Dương Luân nhìn Phượng Nhan dung nhan tuyệt thế, gương mặt xinh đẹp này, từng là mộng đẹp nhất của hắn, nhưng hiện tại này khuôn mặt lại biến thành ác mộng.

“Đáp án chính là Vô Danh sư thái bị Phượng Nhan giết chết, rồi sau đó nàng cầm đi đồ vật có thể lấy, thành lập Phượng Tiên các ngày nay. Trên thực tế, mỗi một đồ vật của Phượng Tiên các đều nhuộm máu tươi đồng môn của nàng.”

“Người chó ngậm máu phun người...” Thi Kỳ Nhi quát. “Đây đều là lời nói của một mình người, sư thái là vô lâm cao nhân, Phụng tử sao có thể là đối thủ của bà.”

Dương Luân cười thâm đạm “Đương nhiên không phải đối thủ, bởi vì nàng phụ trách hạ độc trong cơm sư thái, ra tay chính là ta.” Dương Luân rũ xuống đôi mắt, “Năm đó ta đối Phụng Nhan phi thường ngưỡng mộ, thường làm bạn bên nàng, một ngày nọ nàng nói với ta Vô Danh sư thái thu nàng làm đồ đệ, là muốn tương lai đem nàng tặng cho hoàng tộc, đổi lấy lợi ích cho môn phái. Còn nói sư thái từ nhỏ đã ức hiếp nàng.”

“Nhìn nàng hai mắt đầm lệ, ta tin là thật, lúc ấy liền phát thệ phải giết sư thái. Sau ta về nhà thăm người thân, nàng viết thư nói với ta sư thái luyện công không thuận, là thời cơ tốt, sau đó ta sau trở lại giết sư thái, lúc ấy ta còn kỳ quái, sư thái chính là vô lâm cao nhân, sao đơn giản như vậy đã bị ta giết chết, sau lại ta mới biết được, là bởi vì nàng hạ độc được trong cơm của người.”

“Khi ta giết sư thái, nàng cũng giết toàn bộ đồng môn, rồi sau đó cầm đi tất cả đồ vật có thể lấy, phóng hỏa thiêu trụ môn phái.”

Dương Luân nói xong, từ trong lòng xuất ra một phong thư, đưa cho Trọng Trầm Mặc “Đây là thư năm đó nàng gửi cho ta, ta vẫn luôn lưu trữ.”

Trọng Trầm Mặc xem hết thư, rồi sau đó nhìn nhìn Phụng Nhan bị trói định nơi đó, nhú mày hỏi. “Dương thiếu hiệp người tại sao lại trở thành bộ dạng này?”

Dương Luân dừng một chút, rồi sau đó nói “Ta giúp nàng giết người, ta cho rằng đã diệt trừ một tên ác nhân, thời điểm đó ta cũng là bị sắc đẹp mê hoặc đầu óc. Một thời gian sau, ta mới nghe nói sư thái là một người vô cùng lương thiện, hơn nữa chính là xuất thân hoàng tộc tôn thất dần thân vào giang hồ, như thế nào sẽ muốn dùng nàng đi lấy lòng hoàng tộc. Ta tìm nàng chất vấn, lại không nghĩ rằng ta cũng giống sư thái chịu chung một chiêu.”

“Ta bị hạ độc, hủy diệt dung mạo, ném xuống vách núi. Nhưng không nghĩ tới mạng lớn. Thời điểm đó Phụng Nhan đã thành lập Phụng Tiên các, còn có Tiêu gia bảo ở sau lưng làm chỗ dựa cho nàng, ta tự biết không phải đối thủ liền đi Tái ngoại, thẳng đến mấy ngày trước mới trở về, ta muốn đem chuyện này báo cho thiên hạ. Phụng Nhan không phải tiên tử, mà là một ả độc phụ khi sư diệt tổ.”

Dương Luân hướng mọi người nói “Mấy năm nay ta vẫn luôn sống trong áy náy, chỉ hy vọng chuyện này có một ngày có thể làm rõ. Phong thư này chính là chứng cứ, còn có đồ cổ này đó. Phụng Nhan có cùng ngoại tộc cấu kết hay không ta cũng không biết, chỉ là lấy cớ điều tra thôi. Mong rằng các vị lượng giải.”

Mọi người trầm mặc, nếu Dương Luân nói là sự thật, như vậy hẳn cũng là hung thủ, hiện giờ dung mạo hẳn đã bị hủy mà còn đi xa tha hương, đã nhận đủ báo ứng.

Trọng Trầm Mặc nhìn Phụng Nhan, phát tay giải huyệt đạo cho nàng “Phụng tiên tử, người có lời gì biện giải?”

Phụng Nhan khôi phục tự do, nhin không được cả giận nói “Không có chuyện như vậy, Dương Luân là bởi vì yêu sinh hận, chuyện này là do hắn dựng nên.”

“Có thư làm chứng, người còn không thừa nhận.” Dương Luân nói “Đừng tưởng rằng người có bao nhiêu xinh đẹp tất cả mọi người sẽ vì người si mê, vài năm này nếu không phải có Tiêu Lạc Ngọc phía sau người làm chỗ dựa, người cho là người sẽ có địa vị hôm nay, hẳn là Tiêu Lạc Ngọc cũng biết bộ mặt thực mới rời xa người.”

“Không có, ta cái gì cũng không làm.” Phụng Nhan giận dữ, rồi sau đó giống như phát điên đánh về phía Dương Luân, “Người nói vậy, ta cho tới bây giờ đều không có giết người, sư phụ không phải ta giết...”

“Quả thật không phải người giết, nhưng cũng là người sai khiến ta giết người.”

“Là người tự nguyện, ta không bắt người giết bà ta.” Phụng Nhan đã không còn phong thái ngày xưa. Trên đầu trang sức cũng rối loạn, tóc đen rũ rượi rối xuống, che trước mặt nàng, ngày xưa dung nhan xinh đẹp hiện giờ thoạt nhìn trở nên hết sức dữ tợn.

“Ta viết thư cho người chỉ nói là sư phụ gần đây thân mình khó chịu, là người chính mình vội vã trở về giết bà, không quan hệ đến ta. Hơn nữa lá thư này ta đã hủy, không có khả năng còn tồn tại...” Phượng Nhan giận dữ, sau khi nói xong mới biết mình nói hớ.

Nơi này có mấy trăm giang hồ nhân sĩ, tất cả mọi người không ai lên tiếng.

Phượng Nhan — mỹ nữ đệ nhất vô lâm, trên giang hồ nổi danh Phượng tiên tử, vốn là phiêu nhiên tựa thần tiên không thể với tới. Hiện giờ lại đột nhiên phát hiện, mọi người đều nhìn nhăm nhàng rồi.

Dương Luân khoe miệng gợi lên tươi cười, nhìn mọi người ở đây, nhẹ nhàng chấp tay “Bây giờ xem như đã lộ ra chân tướng, ta tự giác nghiệp chướng nặng nề.” Dứt lời vung kiếm, hàn quang chớp lóe.

Một cánh tay rơi trên mặt đất, Dương Luân ném kiếm, bưng miệng vết thương của mình “Ta tự sẽ đi Ngũ Đài sơn xuất gia, thanh đăng cổ phật cả đời.” Nói xong liền tập tễnh rời đi. Phượng Nhan giận dữ, cầm lấy một bên Long cốt tiên hướng Dương Luân vụt tới.

Roi ở nửa đường bị người ngăn lại, trong chốn giang hồ tuy rằng cũng đều tranh danh đoạt lợi, nhưng khi sư diệt tổ là điều người ta khinh thường. Vài người hộ trước người Dương Luân, nói “Phượng cô nương, chuyện này ta xem hẳn nên điều tra triệt để một chút.”

Phượng Nhan giận dữ “Các người không phải quan phủ, có tư cách gì tra xét ta.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không phải quan phủ đúng là không có tư cách. Trọng Trầm Mặc âm thanh lạnh lùng nói “Phượng cô nương, Trọng mỗ tuy rằng không sánh được với Quan phủ, nhưng sư thái cũng từng là bằng hữu của ta, nếu chuyện này là thật, vậy Trọng mỗ tự sẽ điều tra rõ ràng vì sư thái báo thù.”

Phượng Tiên các chúng nữ nhìn nhau, trong đó một người nói “Ta đối với việc này hoàn toàn không biết, hiện giờ cũng không muốn tại Phượng Tiên các tiếp tục khiến người hiểu nhầm, bây giờ thoát ly Phượng Tiên các.”

“Đúng vậy, chúng ta cái gì cũng không biết, không nghĩ tới Các chủ thể nhưng là người như vậy.”

Tường đổ người đẩy, nhất thời Phượng Nhan liền ném tư vị từ đám mây rơi xuống. Vài canh giờ trước, nàng vẫn là người được đề cử minh chủ, vẫn là Phượng Tiên các Các chủ, cho dù không có Tiêu Lạc Ngọc nàng vẫn còn rất nhiều người ái mộ. Chính là hiện giờ, nàng đứng ở chỗ này nhìn một đám đồ đệ ái mộ mình rời đi.

Trước mắt hết thấy đều trở nên lặng yên không một tiếng động, chỉ còn lại những hình ảnh không ngừng loạn chuyển, Phượng Nhan chỉ có thể nhìn thấy mọi người đều trở vào mặt mình, nhưng nàng lại nghe không được mọi người nói cái gì. Rồi sau đó, nàng liền mất đi tri giác.

Hoàn chương 30.

33. Chương 33

Sau khi Phượng Nhan tỉnh lại, phát hiện mình đang trong phòng ngủ, bài trí bên trong vẫn hoa mỹ như cũ, còn thản nhiên tỏa ra huân hương. Phượng Nhan lẳng lẳng nhìn chung quanh...

Là mộng sao? Vừa rồi hết thấy đều là mộng...

Giết Vô Danh sư thái, là ác mộng đời này nàng không thể trốn thoát, nhưng không giết người, bản thân cả đời chỉ có thể mang theo cái danh đồ đệ Vô Danh sư thái mà sống. Những bí tịch võ công của Vô Danh là trân bảo, nàng có thể sở đến, nhưng không thể là của nàng.

Vì thế liền lập mưu dối trá, Vô Danh đến cuối cùng cũng không biết, đồ đệ mà bà vẫn luôn kiêu ngạo, sẽ liên hợp với người khác lấy mạng của mình.

Cửa bị đẩy ra, đi tới là Thi Kỳ Nhi, trông thấy Phượng Nhan tỉnh, bèn nói “Tỉnh rồi? Uống hết dược đi.”

Phượng Nhan tiếp nhận dược trong tay Thi Kỳ Nhi, nhin không được hỏi “Phượng Tiên các thể nào?” Đây là tâm huyết của nàng, tâm sức nàng khi sư diệt tổ cùng giao thiệp rộng rãi trong vô lâm.

Thi Kỳ Nhi trầm mặc, rồi sau đó nói “Tất cả môn nhân đều rời đi, Trọng Trầm Mặc bảo muội cho tỷ biết không được rời Tô Châu.” Nàng vẫn còn chưa nói hết, Trọng Trầm Mặc lần đầu tiên sử dụng lệnh của mình chủ võ lâm, chính là muốn liên hợp các phái thương thảo biện pháp xử lý Phượng Nhan. Hiện giờ các nàng bị giam lỏng tại Phượng Tiên các.

Phượng Nhan ngậy ngấn cả người, rồi sau đó đem bát trong tay ném xuống mặt đất, chén thuốc nóng bỏng văng bốn phía, vẩy đến trên người Thi Kỳ Nhi. “Người sao không đi? Người còn ở nơi này làm gì? Cút... đều cút cho ta...”

Thi Kỳ Nhi mím môi, muốn nói cái gì cuối cùng vẫn dừng lại, xoay người rời khỏi phòng ngủ Phượng Nhan. Thi Kỳ Nhi đi rồi, Phượng Nhan đem đồ vật có thể cầm được trong phòng đập phá, kể cả đồ cổ quý báu, trang sức ngàn vàng khó cầu.

Những thứ này là do nàng mấy năm nay vất vả kiếm ra, chính là Phượng Tiên các không có cơ ngơi kiếm ra ngân lượng, thời điểm phải dùng đồ vật, nàng đều không nghĩ qua đem mấy thứ này ra dùng.

Lúc này tại Thẩm gia, Thẩm Khanh hôn mê bất tỉnh, Tiêu Vân ở một bên xoay quanh. Mẫu thân Thẩm Khanh đã qua đời, phụ thân cũng chính là Thẩm gia gia chủ vào thời gian này lại không ở Tô Châu, không có người chủ trì đại cục, toàn bộ Thẩm gia đều loạn thành một đoàn.

“Làm sao đây? Làm sao bây giờ?” Quản gia khóc lóc thảm thiết. Lúc này các đại phu chẩn bệnh đã thương lượng ra kết quả, tất cả đều lắc đầu.

“Thẩm công tử ngoại thương không nghiêm trọng lắm, nhưng bởi vì sử dụng nội lực thời gian dài không thể thừa nhận dẫn đến gân mạch bị hao tổn, lực phủ ngũ tạng đều bị thương rất nặng, có lẽ...”

Tiêu Vân nóng nảy, khi hần dưới đài rõ ràng thấy Thẩm Khanh cũng không thụ thương gì, sao có thể bị thương nặng như vậy chứ?

Chẳng biết rằng Tử Lạc nội lực thâm hậu, hơn nữa không chút lưu tình, sau hỗn chiến Thẩm Khanh vì bảo hộ Phượng Nhan cũng đem toàn bộ công kích lãnh đến trên người mình. Đó cũng là nguyên nhân vì sao mà Phượng Nhan không có việc gì, còn Thẩm Khanh lại hôn mê.

Tiêu Vân nhìn mặt Thẩm Khanh, bản thân hần cũng không biết vì cái gì sẽ quan tâm người này như thế, bất quá hần biết mình không muốn để cho Thẩm Khanh cứ như vậy chết đi.

Khẽ cắn môi, Tiêu Vân nói với quản gia “Ngô bá bá, người gọi người khiêng Thẩm công tử, cùng ta đi biệt viện, ta sẽ cầu Bảo chủ.”

Khi Tiêu Vân nói điều này, lòng cũng không chắc chắn. Hần tuy rằng vẫn luôn hầu hạ Hoa Diệc Khê cùng Tiêu Lạc Ngọc, nhưng hần cũng chỉ là một hạ nhân. Hần không biết mình có năng lực đi cầu Tiêu Lạc Ngọc hay không, nhưng hiện giờ chỉ có thể thử xem, cũng may Thẩm Khanh tuy rằng che chở Phượng Nhan, nhưng đối với Tiêu gia bảo cũng coi như vẫn luôn cung kính.

Trong biệt viện Tiêu gia bảo, sau khi trở về đám người Thanh Thương từng người đi nghỉ ngơi dưỡng thương, Tiêu Lạc Ngọc ở trên xe nghỉ ngơi một hồi, sắc mặt đã khá hơn nhiều.

Vừa đến biệt viện không lâu, liền có bá thiếp nói Thiết sa môn Môn chủ, cũng chính là minh chủ võ lâm đương thời Trọng Trầm Mặc báỉ phóng.

Hần lần này đến rất nhiều người biết, nghĩ cũng đúng — mặc dù là minh chủ võ lâm, nhưng hiện tại Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê liên thủ, tuy rằng không lên làm minh chủ, nhưng cũng là một cố thế lực cực đại, thời điểm luận võ lại bị hần đánh một quyền, vì làm dịu lửa giận của Hoa Diệc Khê, cùng vì yên ổn ngại vị minh chủ, hần nên tới báỉ phóng một chuyến.

Có thể nói Trọng Trầm Mặc sau khi ngồi lên vị trí minh chủ này, còn chưa điều trị nội thương, xem như là có chút tội nghiệp.

Tiêu Lạc Ngọc sai người mời Trọng Trầm Mặc đến đại sảnh, trừ hần cùng Hoa Diệc Khê, mấy người Thanh Thương cũng tới. Trọng Trầm Mặc là một minh tiền đến, nhìn thấy bên trong gian phòng nhiều người như vậy, ngược lại có chút kinh ngạc.

“Tiêu bảo chủ, lần này đa tạ người ra tay tương trợ.” Trọng Trầm Mặc nói.

Tiêu Lạc Ngọc mời hắn ngồi xuống, nghe vậy cười nói “Tiêu mỗ không muốn làm mình chủ vô lâm, bắt quá là theo đúng yêu cầu, sao có thể nhận lời tạ ơn này chứ.”

Trọng Trầm Mặc nhìn thoáng qua Hoa Diệc Khê, rồi sau đó chấp tay nói “Kính ngưỡng đại danh Các chủ Hoa các đã lâu, thì ra chính là Hoa thần y, Trọng mỗ mắt kém, vẫn luôn không biết.”

Hoa Diệc Khê biết Tiêu Lạc Ngọc cùng Trọng Trầm Mặc từng có hiệp nghị, nếu không thì cũng đã xuống tay với Thiết sa môn. Mặc dù có chút so đo hấn đánh Tiêu Lạc Ngọc một quyền, nhưng vẫn gật đầu tỏ ý. Ngược lại mấy người Thanh Thương biết Tiêu Lạc Ngọc từng có hiệp nghị với kẻ khác, không nghĩ tới người này là Thiết sa môn Môn chủ. Khó trách một quyền kia đánh lên Tiêu Lạc Ngọc nhìn như bị trọng thương, thực tế không có thương tổn gì nhiều.

Mà trước khi luận võ, Tiêu Lạc Ngọc bảo bọn họ hạ độc Chu Vân cùng Hồ bang Bang chủ. Bởi vậy Chu Vân khi luận võ mới cảm thấy trái tim co rút đau đớn.

Có thể nói trận luận võ này, vốn là mấy đại môn phái nghĩ khống chế vô lâm mà bày ra, không nghĩ tới lại tiện nghi Tiêu Lạc Ngọc cùng Thiết sa môn.

Biết tính tình Hoa Diệc Khê, Trọng Trầm Mặc cũng không để ý, “Tiêu bảo chủ, ta đã dựa theo ước định phối hợp Dương Luân, hiện tại sự tình Phượng Nhan giết chết Vô Danh sư thái người giang hồ cũng đã biết, bước tiếp theo nên làm như thế nào?”

Tiêu Lạc Ngọc nhìn Hoa Diệc Khê, rồi sau đó lắc đầu “Cái này cứ theo quy củ giang hồ là được.” Hắn cùng Trọng Trầm Mặc ước định, hắn giúp Trọng Trầm Mặc đoạt được ngai vị mình chủ vô lâm, Trọng Trầm Mặc phối hợp Dương Luân đem chân tướng Phượng Nhan ra trước giang hồ. Đương nhiên, ngày sau Thiết sa môn cùng Tiêu gia bảo cũng sẽ hợp tác không ít.

Lúc Trọng Trầm Mặc hợp tác cùng Tiêu Lạc Ngọc cũng có chút thấp thỏm, nhưng hắn biết nếu bất hòa với Tiêu Lạc Ngọc, tỷ lệ đoạt được vị trí mình chủ không lớn, tạm thời mạo hiểm thử một lần, cho dù không thành công cũng không có bất lợi gì. Nhưng hiện tại hắn chỉ thấy thực may mắn đã cùng Tiêu Lạc Ngọc hợp tác.

Phải biết Tiêu Lạc Ngọc hiện tại không chỉ là đại biểu Tiêu gia bảo, còn đại biểu Hoa các. Hơn nữa nhìn bộ dáng hiện tại, ngay cả chuyện tình giao dịch cùng hắn Tiêu Lạc Ngọc cũng không đối gạt Hoa các, hắn là thực tín nhiệm người Hoa các.

Tiêu Lạc Ngọc cùng người Hoa các rút khỏi luận võ, công phu cao nhất chính là Chu Vân cùng Hồ bang Bang chủ, mà hai người kia đều trúng một chút độc, hơn nữa Tiêu Lạc Ngọc đã thương Hồ bang Bang chủ, hắn tự nhiên trở thành mình chủ.

Kỳ thật Tiêu Lạc Ngọc trước có nghĩ qua cùng Chu Vân hợp tác, nhưng Chu Vân hiện tại đối Hoa các có oán niệm, cho nên Tiêu Lạc Ngọc liền lựa chọn Trọng Trầm Mặc. Như vậy thoát nhìn đối phương mười lăm người đấu với năm người bọn họ, trên thực tế Trọng Trầm Mặc cùng hai người Thiết sa môn sẽ không chân chính công kích.

Tiến Trọng Trầm Mặc, Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê trở về tiểu viện, bởi vì thương thế của Tiêu Lạc Ngọc, Hoa Diệc Khê không chịu cho hắn ôm. Tiêu Lạc Ngọc bất đắc dĩ, đành phải cầm tay y.

“Kỳ thật người không cần làm đến thế.” Trên đường, Hoa Diệc Khê mở miệng. Trước kia Tiêu Lạc Ngọc tuyệt đối sẽ không cùng người khác làm giao dịch như vậy, trong mắt Tiêu Lạc Ngọc, có chút nguyên tắc không thể thay đổi. Tiêu Lạc Ngọc khi đó, quan tâm nhất chính là nội tâm công chính, cùng đạo nghĩa vô lâm.

Mà hiện tại, hết thấy đều bởi vì y mà cải biến, nếu không phải bởi vì người Hoa các náo loạn, Tiêu Lạc Ngọc sẽ không bị người vây công, hao hết tâm tư suy nghĩ làm sao phá giải. Nếu không phải y cố ý bị người bắt đi, Tiêu Lạc Ngọc cũng sẽ không đi trả thù Phượng Nhan.

Tuy rằng y không biết vì cái gì Tiêu Lạc Ngọc sẽ đột nhiên đối tốt với mình, nhưng cho dù Tiêu Lạc Ngọc đối với mình không tốt, cho dù Tiêu Lạc Ngọc chỉ là bởi vì áy náy mới thay đổi, y vẫn sẽ yêu Tiêu Lạc Ngọc

cả đời.

“Người không cần như vậy... ta...” Hoa Diệc Khê kéo tay Tiêu Lạc Ngọc, “Người làm chính người là đủ, không cần vì ta mà thay đổi, ta...”

Tiêu Lạc Ngọc cười khê, ngăn lại bả vai Hoa Diệc Khê “Diệc Khê, ta biến thành như vậy, người còn thích ta không?”

Hoa Diệc Khê đầu tựa vào trong lòng ngực của hắn, nhẹ nhàng gật gật. Bất luận Tiêu Lạc Ngọc bộ dạng thế nào, chỉ cần Tiêu Lạc Ngọc vẫn là Tiêu Lạc Ngọc, y liền thích. Có lẽ chính là duyên phận cả đời, có lẽ loại tình cảm này đã kéo dài mấy đời, bất luận thế nào, y cũng sẽ không thay đổi phần tình yêu này.

Tiêu Lạc Ngọc ôm Hoa Diệc Khê, hai người đều không nói gì, mà là cảm thụ ôn nhu thần nhiên này. Tiêu Lạc Ngọc không phải kẻ vô tình, hắn cũng không nghĩ đuổi tận giết tuyệt Phượng Nhan. Bất luận Phượng Nhan thế nào, đều là người đời trước mình từng yêu. Tuy rằng Phượng Nhan là tự làm tự chịu, có điều nếu không phải hắn, chuyện của Phượng Nhan sẽ không nhanh như vậy bị người phát hiện.

“Diệc Khê, trên đời này ta để ý nhất chính là người...” Tiêu Lạc Ngọc nói. “Ta thích nhất cũng là người.” Trước kia hắn quá mức chấp nhất với chuyện Hoa Diệc Khê là nam nhân, thật sự dùng thân phận tình nhân ở chung, Tiêu Lạc Ngọc phát hiện mình càng ngày càng bị Hoa Diệc Khê hấp dẫn, đã không thể tự kiềm chế.

Hắn cúi đầu hôn Hoa Diệc Khê, “Diệc Khê, chúng ta...” Hoa Diệc Khê sửng sốt, sau đó hiểu được ý tứ Tiêu Lạc Ngọc, y không có khả năng trái ý hắn, đương nhiên là gật đầu ngầm đồng ý.

Tiêu Lạc Ngọc tuy rằng biết y sẽ không phản đối, nhưng trong lòng vẫn thực vui vẻ, cũng không cố kị trên người còn bị thương, ôm Hoa Diệc Khê vọt người vào phòng của hai người ở hậu viện. “Kẹt” một tiếng đóng cửa phòng, rồi sau đó cẩn thận đem Hoa Diệc Khê đặt trên giường.

Trước kia luôn nhẫn, cũng tự giác chính mình có lỗi với Hoa Diệc Khê, chung quy nghĩ làm những gì mới có tư cách, nhưng hiện tại Tiêu Lạc Ngọc không muốn nhẫn nữa. Tuy rằng hắn cảm thấy đối Hoa Diệc Khê còn thật nhiều thua thiệt, nhưng ngày sau hắn đều sẽ nhất nhất trả lại. Hiện giờ — hắn chỉ hy vọng Hoa Diệc Khê thuộc về hắn.

Vừa hôn Hoa Diệc Khê, vừa cởi y phục của y, Hoa Diệc Khê mấy ngày nay đã bị Tiêu Lạc Ngọc dưỡng béo lên nhiều, trong lòng hắn thầm cảm thán xúc cảm sờ thực tốt, từ cổ hôn xuống, rồi sau đó tại trước ngực lưu luyến.

Hoa Diệc Khê cố nhịn không phát ra bất cứ thanh âm gì, tay vô lực bắt lấy góc áo Tiêu Lạc Ngọc. Chờ tới khi Tiêu Lạc Ngọc ngẩng lên, trước người y đã một mảnh ướt át.

Từ ngăn bí mật phía sau giường lòi ra một cái bình tinh xảo, Hoa Diệc Khê vừa thấy, hận không thể cả người đều biến mất. Ngược lại Tiêu Lạc Ngọc cười hắc hắc vài tiếng, mở cái bình ra ngửi ngửi.

“Hương hoa, rất dễ chịu.” Tiêu Lạc Ngọc nói. Cổ họng khàn khàn lợi hại. Hoa Diệc Khê che hai mắt của mình không nhìn tới hắn, Tiêu Lạc Ngọc ra một ít chất lỏng, nhất thời hương hoa nồng đậm tràn đầy căn phòng.

“Có lẽ sẽ đau, nhẫn một chút.” Tiêu Lạc Ngọc nói, sau đó thật cẩn thận vói vào một ngón tay. Bên trong thật giống như hắn tưởng tượng, chặt khít mà ấm nóng.

Hoa Diệc Khê nhịn không được hừ một tiếng, Tiêu Lạc Ngọc ghé lại hôn y.

Trước đó hắn cố ý đi học một ít kinh nghiệm, vì để giảm bớt đau đớn cho Hoa Diệc Khê, quá trình tiên diễn hắn dùng thời gian thật lâu. Cảm giác được không sai biệt lắm, Tiêu Lạc Ngọc mới thật cẩn thận đem chính mình tiến vào.

Cho dù đã khuếch trương thật lâu, Hoa Diệc Khê vẫn cảm thấy một trận xé rách đau đớn. Biết Tiêu Lạc Ngọc cũng nhẫn thực vất vả, y không kêu to thành tiếng, mà là gắt gao ôm lấy Tiêu Lạc Ngọc.

Sau đó, Hoa Diệc Khê cảm thấy chính mình không thể suy nghĩ được gì nữa, chỉ có thể bị động thừa nhận từng đợt lại từng đợt công kích.

Hương hoa càng ngày càng đậm, trong phòng chỉ còn lại tiếng thở nhỏ vụn...

34. Chương 34

Tiêu Lạc Ngọc ôm Hoa Diệc Khê ăn rồi lại ăn, ăn một lần lại ăn lần nữa. Cuối cùng mới buông tha Hoa Diệc Khê đã lên tiếng xin ngừng, hai người ôm nhau ngủ. Sau khi hấn tỉnh lại Hoa Diệc Khê vẫn còn đang ngủ, cần cổ trắng nõn phủ kín dấu vết hồng tím, lên án hành vi ngày hôm qua của Tiêu Lạc Ngọc.

Tiêu bảo chủ luôn luôn tự chủ đầu tiên là tự trách một phen, rồi sau đó lại có chút rục rịch. Hít sâu vài cái, nhẹ tay nhẹ chân xuống giường, thật cẩn thận không đánh thức Hoa Diệc Khê.

Trong lòng nghĩ không biết Tiêu Vân trở về chưa, nếu chưa trở về thì gọi những người khác đưa điểm tâm, Hoa Diệc Khê mệt nhọc một đêm, phải ăn nhiều một chút mới được. Vừa nghĩ thực đơn hôm nay, vừa mở cửa.

Ngoài cửa là Tiêu Vân đôi mắt đỏ hồng, Tiêu Lạc Ngọc cả kinh, mình chỉ lo suy nghĩ sự tình, thế nhưng không phát hiện có người ở ngoài cửa. Tiêu Vân ánh mắt tuy rằng thực đỏ, nhưng cũng không giống khóc, chỉ giống như một đêm không ngủ.

“Bảo phòng bếp chuẩn bị điểm tâm nhiều một chút, để cho người khác đưa tới là được, người nếu mệt về nghỉ ngơi trước đi.” Đối với Tiêu Vân, bất luận là Tiêu Lạc Ngọc hay là Hoa Diệc Khê đều rất khoan dung. Tiêu Vân lắc đầu “Tạ ơn Bảo chủ, ta không sao.”

Tiêu Lạc Ngọc gật đầu, cũng không hỏi chuyện khác. Hiện ở trong lòng của hấn cũng đang làm bộ —

Hôm qua hấn cùng Hoa Diệc Khê hòa hợp, Tiêu Vân đem Thẩm Khanh mang về lại không dám quấy rầy, ở bên ngoài xoay quanh. Cuối cùng không có cách nào bèn cầu cứu Thanh Thương, Thanh Thương y thuật tuy rằng không thể so với Hoa Diệc Khê, nhưng so với danh y trên đời giỏi hơn không chỉ một ít.

Biết người này cùng Tiêu gia bảo quan hệ không tệ, hơn nữa Tiêu Vân khóc cầu hấn, Thanh Thương cũng liền đồng ý. Hoa Diệc Khê chữa bệnh đều có điều kiện, nhưng Thanh Thương không có những quy củ đó, sẽ không yêu cầu gì, sau khi dùng được của Thanh Thương, Tiêu Vân ở bên bồi một đêm. Hiện tại Thẩm Khanh cuối cùng cũng không còn trở ngại, chỉ là mấy ngày nay vẫn luôn hôn mê.

Bên này Thẩm Khanh hôn mê, bên kia Chu Lam đã tỉnh lại, Tả Yển đang ở bên chế được, hấn vì diệt trừ mùi hôi thối trên người Chu Lam, tiêu phí rất nhiều tâm huyết, nhìn thấy Chu Lam tỉnh lại, cười nói “Tỉnh rồi, uống hết bát được này.”

Chu Lam tiếp nhận bát từ trong tay Tả Yển, phát hiện bên trong là một ít nước đen tuyền sền sệt, thoát nhìn ghê tởm vô cùng, cũng may không có mùi vị kỳ quái gì.

“Đây là...” Tuy rằng bị Tả Yển đả thương, nhưng Chu Lam đối hấn cũng không có ý kiến gì, khi luận võ chính mình phân tâm, tài nghệ không bằng người. Hơn nữa hấn bị thương liền hôn mê, cũng không biết sự tình phía sau.

“Các chủ của chúng ta đáp ứng cứu người, đây là được chữa bệnh. Nhanh uống...” Tả Yển cười tủm tỉm nói. Chu Lam nhìn nụ cười của hấn, nhất thời có chút hoảng hốt. Cúi đầu nhìn đồ vật trong bát, cắn răng một hơi uống sạch.

Uống xuống thì phát hiện thứ này tuy rằng nhìn có điểm kỳ quái, bề ngoài cũng khó nhìn, nhưng mà hương vị lại không tệ lắm, có vị ngọt thanh. Có chút giống trái cây mới chín.

“Đa tạ Tả hộ pháp.” Chu Lam nói.

“Không cần cảm tạ, người nghỉ ngơi tiếp đi, thuốc này một ngày dùng ba lượt, người tỉnh cũng không cần ta dứt nữa.”

Chu Lam chấp tay “Làm phiền.” Hấn không nghĩ tới Tả Yển sẽ tự mình dứt cho hấn, ngược lại có chút cảm động. Tả Yển lắc đầu, cười càng vui vẻ, “Không có gì.” Chờ thời điểm Chu Lam biết được ăn là thứ gì, hấn không tin Chu Lam còn có thể bình tĩnh như vậy. Nghĩ đến đây, Tả Yển cười rời đi.

Biệt viện lại khôi phục yên tĩnh ngày xưa, Trọng Trầm Mặc đưa thiếp mời Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê đến thương thảo biện pháp đối phó Phượng Nhan, Tiêu Lạc Ngọc nghĩ nghĩ, phụ mẫu Phượng Nhan vẫn chưa xuất hiện, hẳn tuy rằng tìm được chút manh mối nhưng cũng không nhiều. Đây là cơ hội tốt có được manh mối, liền đồng ý.

Lại qua một ngày, Hoa Diệc Khê đã không cần nằm ở trên giường, xem như là đi lại tự nhiên. Có được vật thoa ngoài da chính mình điều chế, tự nhiên không có nhiều thương tổn, bất quá Tiêu Lạc Ngọc rất biết quản chính mình, không lại một lần nữa hóa thân cảm thú.

Vì thế hai người ngay sáng sớm hôm sau, xuất môn. Tiêu Lạc Ngọc biết Tiêu Vân đi cầu Thanh Thương, cũng không nhiều lời, đánh xe vẫn là Tiêu Vân, hẳn sợ Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê giận, lúc này cũng không hoạt bát giống ngày xưa, an tĩnh đánh xe ngựa.

Địa điểm lần này ở trong Phượng Tiên các, khi Tiêu Lạc Ngọc đến người của mấy đại môn phái đều đã có mặt, Hổ bang Bang chủ bị Hoa Diệc Khê giết chết, tới thay là Hoàng Trình Nguyên, nhìn thấy hai người, tuy rằng trợn mắt, nhưng thực lực không bằng người cũng không dám nói thêm gì.

Chu Vân ngồi một bên, nhìn không ra hỉ nộ. Bang chủ Cái Bang Lý Thú cũng có mặt. Một số chương môn các bang khác cũng tới rất nhiều. Tính sơ ước chừng có ba mươi môn phái.

Về phần Linh Lung các, Lung Mộc không tới, người tới là Các chủ trong ấn tượng đời trước của Tiêu Lạc Ngọc, nhưng hiện tại hẳn còn chưa phải Các chủ. Bấy giờ chỉ lấy danh nghĩa Các chủ tới. Nếu là bình thường, các phái đứng đầu tụ hội như vậy, sẽ không chuẩn bị chỗ ngồi cho Hoa Diệc Khê, nhưng hiện tại Hoa Diệc Khê cũng có chỗ ngồi của mình, kề bên vị trí Tiêu Lạc Ngọc.

Hai người ngay tại phía dưới Trọng Trầm Mặc, so với những người khác đều gần hơn rất nhiều. An bài như thế tất cả mọi người không có bất luận ý kiến gì, hai người trước ánh mắt của mọi người đi qua, ngồi xuống. Canh Tinh cũng bỏ lại đây, chiếm cứ bên cạnh Hoa Diệc Khê.

“Các vị chương môn, đa tạ các vị đã tới, nói vậy mọi người đều biết dụng ý bổn minh chủ mời các vị đến đây, hiện giờ sự thật ngay trước mắt. Tuy rằng chúng ta người trong võ lâm chú trọng khoái ý ân cừ, nhưng Phượng Nhan chung quy là người đứng đầu một phái, vẫn muốn nghe ý kiến các vị một chút.”

Sự tình Phượng Nhan rất nhiều người biết đến, hơn nữa lúc ấy người ở chỗ này nhiều như vậy, cho dù là muốn bình ổn đều không có khả năng. Rất nhiều người đều đưa ánh mắt hướng Tiêu Lạc Ngọc. Không biết ý tứ Tiêu Lạc Ngọc ra sao. Tuy rằng Phượng Nhan khi sư diệt tổ, nhưng nếu Tiêu Lạc Ngọc muốn bảo hộ nàng, kết quả cuối cùng vẫn rất khó nói.

“Là minh chủ, Trọng mỗ liền dẫn đầu tỏ thái độ, Phượng Nhan giết sư phụ Vô Danh sư thái, trộm bí tịch trân bảo môn phái, rồi sau đó lại giết người diệt khẩu, hiện giờ ở trong võ lâm mang danh tiên tử, thật sự là không coi giang hồ quần hùng ra gì. Nếu không xử lý nặng, thật sự có lỗi với Vô Danh sư thái đã mất cùng đạo nghĩa giang hồ.” Trọng Trầm Mặc nói.

Linh Lung các Các chủ Lung Bình tiếp lời “Vậy ý Trọng minh chủ muốn xử lý như thế nào?”

“Ta chỉ là người trong võ lâm không có năng lực quyết định, không bằng giao cho quan phủ. Vô Danh sư thái cũng là tôn thất, như vậy quan phủ sẽ thụ lí.” Trọng Trầm Mặc nói. Lời hắn vừa nói ra, ngược lại có rất nhiều người nghĩ xem ra Trọng Trầm Mặc muốn Tiêu Lạc Ngọc ra mặt.

Dưới một trận trầm mặc, rồi sau đó có Bang chủ của một tiểu bang nói “Phượng tiên tử ở trong võ lâm luôn luôn danh tiếng siêu nhiên, chuyện này có thể có cái gì kỳ quái hay không, dù sao không có khả năng chỉ nghe một bên đơn phương nói. Hơn nữa giao cho quan phủ, ta sẽ không thể nhúng tay vào, sự tình liền không nằm trong khống chế của chúng ta.”

Tiêu Lạc Ngọc cười lạnh, xem ra lại là một kẻ thần phục dưới chân Phượng Nhan. Lúc này Xích Hỏa bang Bang chủ đứng dậy. Xích Hỏa bang tuy là môn phái lớn nhất Tô Châu, cái này cũng chỉ tính lớn nhất ở nhân số, trên giang hồ danh hào cũng không cao, cho nên vị trí tương đối gần cuối.

“Xích Hỏa bang và Phượng Tiên các cùng ở Tô Châu, cho nên tại hạ cũng muốn nói một việc.” Xích Hỏa bang Bang chủ nói, rồi sau đó xuất ra một quyển sổ. “Đây là sổ sách vài năm nay của Phượng Tiên các, thỉnh các vị nhìn một chút.” Nói rồi truyền cho những người khác.

Tất cả mọi người đại khái nhìn một lần, Chu Vân nói “Đây là... Phượng Tiên các thu chi rõ ràng có vấn đề...” Người sáng suốt liếc mắt một cái liền đó có thể thấy được Phượng Tiên các chi rất lớn, nhưng sinh ý bên ngoài cho dù nhiều cũng không đủ chi. Một số người đã nghĩ đến có phải hay không Tiêu gia bảo luôn chống đỡ giùm Phượng Tiên các.

Tiêu Lạc Ngọc nhìn tượng trưng một chút, lại không nói gì. Trọng Trầm Mặc trong lòng cười lạnh, chắc hẳn những người này tưởng hắn cùng Tiêu Lạc Ngọc có bất đồng tại chuyện này.

“Tiêu bảo chủ, chuyện này người nói thế nào?” Trọng Trầm Mặc hỏi.

“Tiêu mỗ cho rằng lời mình chủ cực kỳ chuẩn xác, chúng ta người trong giang hồ cũng không thể tùy ý giết chóc, giao cho quan phủ thực thỏa đáng. Về phần sổ sách này, Tiêu gia bảo cùng Phượng Tiên các cho tới bây giờ đều không có sinh ý qua lại, Tiêu mỗ cũng không lén lút tặng quà, cho nên cũng không hiểu rõ.” Phượng Nhan chưa bao giờ đòi hỏi hắn cái gì, luôn luôn đều là hắn chủ động tặng cho, trước kia trong lòng hắn, tiên tử sao có thể bị tục vật làm bẩn, cho nên cho tới bây giờ đều chưa từng đưa ngân lượng.

Không nghĩ tới Tiêu Lạc Ngọc thật sự tàn nhẫn như vậy, trước kia đối tốt với Phượng Nhan giang hồ đều biết, hiện giờ lại lạnh lùng như thế. Nhưng vừa nhìn thấy Hoa Diệc Khê một bên, có vài người trong lòng chợt “Sáng tỏ”.

Hoa các Các chủ thân phận đặt tại nơi này, chỉ sợ không có mấy người có thể cự tuyệt.

Tiêu Lạc Ngọc mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, lạnh lùng cũng tốt ích kỷ cũng thế, hắn hiện tại tâm thực nhỏ, đời trước, tâm của hắn chính là quá lớn, giang hồ đạo nghĩa, huynh đệ môn phái, một đám đều quan trọng như thế. Nhưng mà hiện tại hắn chỉ có thể chứa đựng mình Hoa Diệc Khê.

Đối với tình cảm thuần túy của Hoa Diệc Khê, hắn cũng chỉ có thể dùng tình cảm thuần túy như thế đáp trả. Giữ chặt tay Hoa Diệc Khê, lại nghe Xích Hỏa bang Bang chủ tiếp tục nói.

“Kỳ thật một năm trước tại hạ phát hiện Phượng Tiên các thu chi không đúng, nhưng ngại với địa vị Phượng Nhan không dám nói rõ. Trải qua điều tra của ta, Phượng Tiên các chi tiêu nhiều như vậy, là đến từ Tô Châu Liễu hạng, mà Phượng Nhan, chính là chủ một số thanh lâu lớn nhất trong Liễu hạng.”

“Oành” Xích Hỏa bang Bang chủ thốt ra lời này giống như một tảng đất đá bắn lên ngàn lớp. Nguyên bản đại sảnh an tĩnh trong nháy mắt sôi trào lên.

“Không có khả năng, Phượng tiên tử sao có thể mở thanh lâu?” Bang chủ mới lúc này bao biện cho Phượng Nhan lên tiếng. Còn có vài người gạt đầu phụ họa. Xích Hỏa bang Bang chủ cười lạnh, “Một thời gian trước bởi vì một số chuyện, hơn phân nửa thanh lâu trong Liễu hạng đóng cửa, sau đó người trong bang ta phát hiện Phượng Tiên các người đem trang sức đi cầm, tại hạ bắt tài, cửa hiệu cầm đồ kia vừa lúc lại thuộc Xích Hỏa bang ta.” Hắn xuất ra một cái trăm phượng tinh tế, chế tác tinh diệu vô song, vừa thấy liền biết không phải phẩm vật.

“Có lẽ là trùng hợp không chừng...” Có người nói. Người nơi này có người có thể tiếp thu Phượng Nhan giết sư phụ mình, nhưng không cách nào tiếp thu nàng là chủ nhân thanh lâu.

Tiêu Lạc Ngọc cười lạnh, nếu như là việc buôn bán, cho dù là thanh lâu thì thế nào? Tại đây trong mắt các đại hiệp võ lâm, làm ăn thì không đúng, ngược lại giết mình ân sư không hề gì...

Xích Hỏa môn chủ lại cầm mấy tờ khế đất ra. “Mấy thanh lâu đã bị kê biên tài sản, ta cùng phủ doãn có chút giao tình, đây là khế đất ta hỏi mượn hắn, mặt trên là tên Phượng Nhan. Nói không chừng Phượng Nhan giết Vô Danh sư thái, chính là bởi vì xuất thân thanh lâu, sợ bị Vô Danh sư thái nói ra mà thôi.”

Nói hết, Xích Hỏa bang Bang chủ ngồi xuống, không lên tiếng nữa. Hoa Diệc Khê một tay tùy ý để Tiêu Lạc Ngọc cầm, một tay vuốt Canh Tinh, tuy rằng không nói một lời, nhưng tạo cho người áp lực lại không phải bình thường.

Có khi nào nói giúp Phượng Nhan, liền sẽ bị giết? Thật nhiều người trong đầu lóe ra cái suy nghĩ này. Hiện tại mình chủ võ lâm cùng Tiêu gia bảo Bảo chủ đều đồng ý giao cho quan phủ, bọn họ cho dù phản đối cũng không hữu dụng, huống chi Phượng Nhan cũng vượt ngoài dự đoán của mọi người.

Mang theo ý tưởng này, Bang chủ Cái bang trước hết cất lời “Ta cảm thấy phương pháp này có thể.” Lý Thú vốn tại thời điểm luận vô đắc tội Tiêu Lạc Ngọc, lúc này tự nhiên không dám nhiều lời, vội thuận theo, “Ta cũng đồng ý.”

Có người đi đầu, người phụ họa theo càng đông. Tường đổ người đẩy, giậu đổ bìm leo.

“Một khi đã thế việc này liền quyết định như vậy, hy vọng các vị ngày sau ra sức cùng bốn minh chủ, hết thấy lấy hiệu lệnh của bốn minh chủ làm chuẩn.” Trọng Trầm Mặc nói. Những người khác ngơ ngác nhìn ta ta nhìn người, không mở miệng, ngược lại Tiêu Lạc Ngọc tiếp lời “Hết thấy nghe theo minh chủ quyết định.” Hoa Diệc Khê cũng thực nể tình gật gật đầu.

“Hết thấy nghe theo minh chủ quyết định.” Tuy rằng bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ có thể cúi đầu. Hơn nữa bọn họ cũng phát hiện. Tựa hồ tâm minh chủ cùng Tiêu gia bảo quan hệ không tồi.

Trọng Trầm Mặc nói “Một khi đã như vậy, Phương Tiên các cũng sẽ không còn tồn tại, Trọng mỗi lần làm chủ, vật phẩm trong Phương Tiên các liền phân phối cho các vị đang ngồi đây, Thiết sa môn ta cũng không cần, có lẽ Vô Danh sư thái càng thích đồ đạc của mình có thể được sử dụng tốt nhất trong tay các vị.” Vừa cho gây, lại vừa cho kẹo ngọt đạo lý này ai cũng biết.

Phương Tiên các dĩ nhiên có rất nhiều thứ tốt, một ít tiểu môn phái không khỏi nóng lòng muốn thử. Lúc này ai cũng không còn cái gì đại hiệp võ lâm. Hoa Diệc Khê cười cười, vỗ vỗ đầu Canh Tinh. Tiêu Lạc Ngọc biết ý ở trong này đã có chút phiền, bèn dặt tay y rời đi.

Đi ra khỏi đại môn Phương Tiên các, Tiêu Lạc Ngọc quay đầu lại nhìn thoáng qua, tự tay đem người mình từng yêu đẩy đến tình trạng này, hắn thế nhưng cảm thấy cũng không chút hối hận.

Hoàn chương 32.

35. Chương 35

Phương Nhan nằm trên giường ngẩn người, lúc này nàng đã không còn bộ dáng ngày xưa, mái tóc thật dài rối tung xỏa ra, phủ trên người, cơ hồ nhìn không thấy mặt của nàng. Y phục vẫn là trước kia không đổi.

Thi Kỳ Nhi đi đến, nhìn Phương Nhan như vậy đầu tiên là có chút tức giận, rồi sau đó loại lửa giận này biến nhạt, dần dần biến thành bất đắc dĩ cùng bi ai, cuối cùng dư lại chỉ còn thỏa hiệp với vận mệnh.

“Muội đi tìm Thẩm gia, nhưng hiện tại Thẩm Khanh bị thương chưa tỉnh. Người Tiêu gia bảo không chịu cho muội vào.” Nàng nói. Hiện giờ những người đó ngay tại bên ngoài đại sảnh thương nghị xử lý các nàng như thế nào.

Phương Nhan ngẩng đầu, cười lạnh “Lúc này sao có người đồng ý giúp ta chứ, ta cũng không tin bọn họ có thể làm gì ta?”

Khi nói chuyện tiếng đập cửa vang lên, Phương Nhan đứng dậy chải chuốt một chút, vào là đương nhiệm Hổ bang Hoàng Trình Nguyên. Hắn nhìn thoáng qua Phương Nhan, lạnh lùng nói “Phương cô nương, quần hùng đã có quyết định, sẽ mang người giao cho quan phủ, Phương Tiên các từ nay về sau thuộc sở hữu võ lâm. Tỉnh đi!”

“Người...” Phương Nhan giận dữ, Hoàng Trình Nguyên cũng không cho nàng cơ hội nói chuyện, tiến lên một bước điểm á huyết của nàng. Trước kia hắn cũng từng bởi vì Phương Nhan xinh đẹp mà mê luyến, nhưng hiện giờ khuôn mặt này đối hắn đã không còn lực hấp dẫn. Hoàng Trình Nguyên nghĩ đến chuyện khác lộ ra vẻ mặt đầy tiêu ý —

Khi Phương Nhan bị mang đi, nhìn đến một đám người đối diện đại môn Phương Tiên các chỉ trở, còn có thật nhiều người khác đang dọn đồ đi. Những thứ đó nàng mấy năm nay hao hết tâm tư có được từ người khác, từng cái từng cái, bị lấy ra. Nàng nhìn mắt muốn nứt ra, nhưng không cách nào phản kháng.

Thi Kỳ Nhi cũng bị đuổi khỏi Phương Tiên các, Trọng Trầm Mặc đối với nàng có chút không đành lòng, cho nàng mang theo vài thứ trang sức tương đối đáng giá cùng một ít vàng bạc rời đi, nếu nàng chịu an phận sinh hoạt, bấy nhiêu cũng đủ an ổn nửa đời sau.

Sự tình Phượng Tiên các lần này, làm cho Trọng Trầm Mặc thể hiện ân uy cùng thu mua được không ít lòng người, hẳn chủ ý định ra năm ngày sau đi Tàng Kiếm sơn trang. Chẳng qua ai cũng biết, mục đích đi Tàng Kiếm sơn trang vốn không phải vì cái gì công bằng giang hồ, mà là một cái cớ đi cường đoạt mà thôi. Giống như Phượng Tiên các hiện tại.

Mấy ngày sau đó Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê du ngoạn tại Tô Châu, những người khác từng người vội vàng chuyện của mình. Tiêu Vân bởi vì lo lắng cho Thẩm Khanh, vẫn luôn chiếu cố Thẩm Khanh. Phượng Nhan bị đưa đến nha phủ Tô Châu, về phần muốn xử lý như thế nào, là chuyện của quan phủ. Mà phụ mẫu nàng vẫn luôn không xuất hiện.

Ngày hôm đó, Thẩm Khanh chỉ thấy mí mắt nặng nề lợi hại, cả người đều có một loại cảm giác thực mỗi mệt. Rồi sau đó một cổ chất lỏng thanh mát xuất hiện trong miệng, dần dần chảy vào trong cơ thể, khiến hẳn cảm thấy cả người đều rất thoải mái.

Đây là dược vật Hoa Diệc Khê cho Tiêu Vân, sau khi Tiêu Vân tiếp nhận liền hưởng Hoa Diệc Khê dập đầu ba cái.

Thời điểm Thẩm Khanh mở to mắt, nhìn thấy chính là gương mặt Tiêu Vân kinh hỉ tươi cười. “Người tỉnh rồi, dược của Hoa thiếu gia thật hữu dụng. Có đói bụng không, có muốn ăn chút gì hay không?”

“Đây là đâu?” Bài trí không quen thuộc khiến Thẩm Khanh có chút bất an, bất đồng với bề ngoài phiêu phiêu phát phơ, tâm tư Thẩm Khanh rất tỉ mỉ.

Tiêu Vân đỡ Thẩm Khanh ngồi dậy, rồi sau đó nói “Nơi này là biệt viện Tiêu gia bảo, người bị thương rất nặng, Ngô bá đưa người tới chữa trị.” Lời này vừa nói ra, Thẩm Khanh kinh ngạc nhìn Tiêu Vân. Tới nơi này chữa trị hiển nhiên là khẩn cầu Hoa Diệc Khê, nhưng Hoa Diệc Khê cứu người ở trên giang hồ nổi danh khó khăn.

Xem ra là Tiêu Vân cầu xin Hoa Diệc Khê. Thẩm Khanh trong lòng thở dài, hiện lên cảm động nhàn nhạt, trong quá trình cùng Tiêu Vân tiếp xúc hẳn cũng không bỏ ra bao nhiêu tâm tư, chủ yếu bởi vì Tiêu Vân là người bên cạnh Tiêu Lạc Ngọc mới tiếp cận hẳn, nhưng Tiêu Vân đối hẳn rõ ràng là chân thành thật tình.

Tiêu Vân biết suy nghĩ của Thẩm Khanh, cười nói “Là Thanh Thương cứu người, không liên quan đến ta. Người hôn mê đã nhiều ngày, ta đi lấy cho người chút đồ ăn.”

Thẩm Khanh gật đầu, tuy rằng hẳn có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng hiện tại cũng không muốn trái ý Tiêu Vân. Thấy Thẩm Khanh gật đầu, Tiêu Vân liền vô cùng cao hứng đi lấy đồ ăn. Nhìn bộ dáng Tiêu Vân vui vẻ, một ý niệm đột nhiên hiện lên trong đầu Thẩm Khanh...

Tiêu Vân không phải là thích hẳn rồi chứ?

Tuy rằng hẳn không phản đối nam tử yêu nhau, nhưng loại sự tình này không cần phát sinh trên người mình. Nếu thật sự là vậy, hẳn hẳn phải cùng Tiêu Vân nói chuyện rõ ràng.

Tiêu Vân chạy ra ngoài, còn chưa tới phòng bếp chợt nghe tiếng Tả Yển cười trong viện truyền đến. Hẳn nhện không được lác đầu, xem ra Tả Yển lại khi dễ Chu Lam rồi.

Đối với Chu Lam, Tiêu Vân ấn tượng cũng không tệ lắm, làm người có chút cứng nhắc, không giống với Tiêu Lạc Ngọc trước kia, nhưng có thể nói trong đám đại hiệp cầu danh trục lợi, hẳn thật sự là người chính trực. Kể cả biết mình uống được đều là huyết nhục từ sâu, hẳn cũng không giận dữ.

Hai ngày này Tả Yển tựa hồ là khi dễ Chu Lam phát nghiện, mỗi ngày đều biến đổi đa dạng, hôm nay hẳn là thả độc trùng trong chăn đi? Hay là thả rết vào trong y phục?

Trở lại chỗ Thẩm Khanh, Ngô bá cũng có mặt, chính là không khí tương đối ngưng trọng, Tiêu Vân có chút kỳ quái, “Ta nấu cháo, người hiện tại tốt nhất là không nên ăn đồ cứng, ăn mềm một chút.”

Thẩm Khanh sắc mặt rất kém, miệng mím thành một đường. Ngô bá ở một bên cúi đầu không nói lời nào. Tiêu Vân từ nhỏ đã sinh trưởng ở Tiêu gia bảo, biết đây là hai người có chuyện riêng, tưởng là việc làm ăn xảy ra chuyện, nhân tiện nói “Ta lại đi lấy cho người chút điểm tâm.”

Lúc ra cửa, chỉ nghe Thẩm Khanh nói “Người vì cái gì không ngăn cản? Hiện tại phải làm như thế nào...” Tiêu Vân không hiểu ra sao, cũng không suy nghĩ nữa.

Trong phòng Thẩm Khanh sắc mặt u ám lợi hại, Ngô bá một bên cảm như hén, Thẩm Khanh rất ít khi như vậy, nhưng những lúc đó đều ngoan độc dọa người. “Phượng tiên tử hiện tại ở đâu?”

“Tại đại lao nha phủ Tô Châu.”

“Người đi chuẩn bị, làm cho nàng thoải mái một chút. Tìm được phủ doãn, cố hết sức đem tiên tử cứu ra.” Thẩm Khanh nói. Ngô bá khúm núm đáp ứng, sắc mặt Thẩm Khanh mới tốt một chút. Nhìn bộ dáng Ngô bá tựa hồ có điều muốn nói, Thẩm Khanh thở dài – “Ngô bá, người từ nhỏ nhìn ta lớn lên hẳn biết ta, con người của ta một khi nhận định một việc, thì sẽ không thay đổi.”

“Nhưng mà...”

“Ta biết người muốn nói gì, Phượng tiên tử mở thanh lâu ta thực ra sớm biết, chỉ là chuyện Vô Danh sư thái...” Thẩm Khanh dừng một chút, “Được rồi, người làm theo những gì ta nói là được.”

“Vâng.” Ngô bá rời đi, Thẩm Khanh nhìn bát cháo trên bàn sắc mặt âm tình bất định. Sự tình Tô Châu lớn nhỏ làm sao có thể giấu giếm được ánh mắt của hắn, chuyện mẫu thân Phượng Nhan mở thanh lâu hẳn sớm biết, chỉ là không nghĩ tới Phượng Nhan sẽ giết ân sư của nàng.

Trong lòng không có thất vọng là giả, nhưng tiên tử tốt đẹp còn chiếm hữu tâm hắn. Đây là hồi ức tốt đẹp nhất cả đời này. Bất luận thế nào, hắn đều phải cứu Phượng Nhan ra.

Lúc Tiêu Vân lần thứ hai tiến vào Thẩm Khanh đã khôi phục bộ dáng ban đầu, cười hì hì tiếp nhận cháo cùng điểm tâm. Vừa ăn vừa cùng Tiêu Vân nói chuyện phiếm.

Mấy ngày sau, người giang hồ lục tục đi Tàng Kiếm sơn trang, Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê cũng chuẩn bị lên đường. Thương thế Thẩm Khanh còn chưa khỏi hẳn, Tiêu Lạc Ngọc cho Tiêu Vân ở lại, Hoa Diệc Khê cũng để lại một ít dược cho hắn.

Tàng Kiếm sơn trang, trăm năm trước, tuyệt đối là địa phương thần thánh nhất của võ lâm Trung nguyên, cao thủ trong chốn võ lâm nhất định là đến từ nơi này, binh khí lợi hại nhất võ lâm cũng chắc chắn là từ nơi này mà ra.

Không ai biết bên trong sơn trang như thế nào, nó so với Hoa các còn thần bí hơn. Nhưng những chuyện này cũng không thể gây trở ngại việc nơi này trở thành mục tiêu người trong võ lâm hướng tới.

Chính là bấp bênh trăm năm qua đi, nơi này đã thay đổi bộ dáng, các môn phái khác quật khởi, mà Tàng Kiếm sơn trang dần dần hui quạnh, không có cao thủ, cũng không có bí tịch. Sơn trang bán ẩn bán lui nấu thân tại giang hồ, thời gian một trăm năm, đem nó biến thành một sự tồn tại như có như không.

Nó cách ngoại thành Tô Châu cùng lắm hơn chục dặm, nơi này cảnh sắc tuyệt đẹp, là tiên cảnh chốn nhân gian, bởi vì các môn phái đối nơi này còn có kính ý nhất định, cho nên người trong võ lâm cũng sẽ không tới nơi này quấy rầy. Nếu không biết nơi này đã từng là thần thoại võ lâm, lần đầu tiên nhìn thấy, sẽ giống một gia đình đại phú trong thiên hạ. Chỉ có bốn chữ trên tấm hoành phi ở đại môn, nói cho mọi người nơi này là đích đến của bọn họ.

Có một vài môn phái bởi vì tự biết không chiếm được ích lợi, đã rời đi. Một ít môn phái để lại một số tinh anh, những kẻ khác đã trở về. Nhưng cho dù như vậy, nơi này trên dưới cũng có ba mươi mấy môn phái, hơn một trăm người. Trong những người này, Trọng Trầm Mặc kỵ mã đi tuốt ở đằng trước, phía sau là xe ngựa của Tiêu Lạc Ngọc.

Vừa đến địa giới Tàng Kiếm sơn trang, Tiêu Lạc Ngọc liền nhăn lại lông mày. Hắn vén lên màn xe, nhìn sơn trang xa xa. Hoa Diệc Khê cũng buông xuống quyển sách trên tay, có chút lo lắng nhìn hắn.

“Làm sao vậy?”

Tiêu Lạc Ngọc lắc đầu, “Ta cảm thấy có một trận khí tức thực không tốt.” Đây là cảm ứng giữa cao thủ cùng cao thủ, nhưng hắn nhìn về phía Trọng Trầm Mặc cùng một ít người từng trải trong chốn võ lâm, phát hiện bọn họ đều không có cảm giác gì.

Tiêu Lạc Ngọc tự biết nội lực của mình so với bọn hắc không cao hơn quá nhiều, không có lý do gì mình cảm nhận được mà bọn họ không nhận ra. Hoa Diệc Khê nghe vậy cũng nhú nhú mày, rồi sau đó chậm rãi nói “Tóm lại đến sơn trang sẽ rõ nguyên nhân.” Không biết là có phải có kẻ mang tà tâm với Tiêu Lạc Ngọc hay không? Bất quá không quan hệ, y sẽ diệt trừ hết những người này.

Tiêu Lạc Ngọc nhướn miệng cười, áp qua qua hôn khoe miệng Hoa Diệc Khê. “Diệc Khê, thân mình người đã tốt rồi đi?” Đã nhiều ngày muốn Hoa Diệc Khê điều dưỡng, lần đầu tiên chung quy là phải nghỉ ngơi thêm mấy ngày. Tiêu Lạc Ngọc vẫn luôn thực quân tử cái gì cũng không làm.

Mặt Hoa Diệc Khê đỏ lên, đẩy ra hắc “Còn sớm mà, chưa có tốt.” Tiêu Lạc Ngọc cười to, mặt dày áp lại “Thoái thác cũng vô dụng, nghe theo ta đi, cam đoan người sẽ thoải mái vui thích.”

Trong lúc hai người lộn xộn ầm ĩ, đoàn người đã đến cổng sơn trang, lúc Trọng Trầm Mặc định tiến lên gõ cửa. Cánh cửa sơn trang tự động mở ra, rồi sau đó một nam tử bộ dáng ước chừng ba mươi tuổi đi ra.

Nam tử một thân trường bào xanh đậm, bộ dáng tuấn nhã nói không nên lời, khiến người ta cảm giác tựa như một khối bạch ngọc hảo hạng, ôn nhuận nhẵn nhụi.

Nam tử ôn hòa cười cười, chấp tay nói “Các vị tới chơi, tại hạ không tiếp đón từ xa, thất lễ thất lễ.” Tựa hồ những người trước mặt này không phải tới cướp đoạt bảo vật trong sơn trang, mà là giống khách nhân tới bái phỏng.

Tất cả mọi người không khỏi đỏ mặt hồng tai, Trọng Trầm Mặc nói “Không dám không dám, tại hạ Trọng Trầm Mặc, hiện là minh chủ võ lâm, xin hỏi các hạ là?”

“Tại hạ họ Dịch, tên một chữ Hồi. Là khách nhân của trang chủ, trang chủ đang ở bên trong chờ các vị.”

Trên xe ngựa, người này mới vừa cất lời, thân mình Hoa Diệc Khê bắt giác thay đổi, sau đó biểu tình có chút ngưng trọng. Tiêu Lạc Ngọc đương nhiên nhận ra Hoa Diệc Khê không thích hợp, tiến lên kéo tay y lại, Hoa Diệc Khê quay đầu cười cười, nhưng biểu tình không thoải mái. Y vén lên màn xe, rồi sau đó lần đầu tiên nhảy xuống xe ngựa trước Tiêu Lạc Ngọc, nhìn Dịch Hồi.

Hoàn chương 33.

36. Chương 36

Tiêu Lạc Ngọc nhìn Hoa Diệc Khê, rồi sau đó nhìn chằm chằm Dịch Hồi. Tiêu Lạc Ngọc là cao thủ, đây là điều không thể nghi ngờ, bị hắc nhìn chằm chằm như vậy, cho dù là tiền bối giang hồ cũng không cách nào thần nhiên.

Nhưng khiến hắc kinh ngạc chính là, biểu tình Dịch Hồi thể nhưng không có một tia biến đổi. Hướng Tiêu Lạc Ngọc cười cười, bản thân Dịch Hồi cực kỳ tuấn nhã phi phàm, nhìn kĩ, càng có một loại cảm giác thể ngoại trích tiên. Cho dù là Trọng Trầm Mặc mới vừa lên ngôi vị minh chủ võ lâm, khí phách phần chấn không ai bì nổi, đều không khỏi có chút cảm giác hổ thẹn.

“Các vị, thỉnh!” Hắc đẩy ra đại môn sơn trang.

Khiến người thất vọng chính là, bên trong sơn trang cùng môn phái khác cơ hồ giống nhau, lầu các cùng cảnh sắc vân sơn vũ nhiều đều không tồn tại, chỉ đơn giản lại thanh lịch.

Trọng Trầm Mặc ngăn người, không nghĩ đến dễ dàng có thể vào trong sơn trang, nhưng không dám tùy tiện tiến vào.

Dịch Hồi cười khê, cũng không để ý tới mọi người, xoay người đi vào trước, tựa hồ không quản bọn họ có thể theo kịp hay không. Hắc đi rất chậm, nhưng chờ thời điểm mọi người cẩn thận nhìn, lại phát hiện bóng dáng của hắc biến mất.

Đại môn Tàng Kiếm sơn trang cứ như vậy rộng mở, trăm tên quần hùng lại ngây ngẫn cả người không dám tiến lên. Ngược lại Chu Vân cười cười, nói “Đây hắc là trận pháp năm đó Tần quốc vây công đánh lui sáu nước, chúng ta nhiều người như vậy, chẳng lẽ lại sợ không phá được.”

Trọng Trầm Mặc trầm giọng nói “Bổn mình chủ phải cân nhắc an nguy của mọi người, lúc này dĩ nhiên không thể tự quyết định. Không biết ý các vị như thế nào?”

Tiêu Lạc Ngọc nhìn Hoa Diệc Khê, Hoa Diệc Khê đã khôi phục bộ dáng bình thường, lôi kéo Tiêu Lạc Ngọc nói “Chúng ta vào trước đi?”

Hoa Diệc Khê rất ít nêu chủ ý của mình, hoặc là nói trước mặt Tiêu Lạc Ngọc y rất ít có chủ ý của riêng mình. Tiêu Lạc Ngọc sững sốt, biết nguyên nhân là bởi vì Dịch Hồi vừa rồi, trong lòng nổi lên chút không vui nhẹ nhàng.

Hoa Diệc Khê để ý một người như vậy, vẫn là chưa từng có. Người này là ai chứ?

Tiêu Lạc Ngọc đầu tiên nghĩ đến là sư phụ Hoa Diệc Khê, Tam Tuần lão nhân, nhưng mà Tam Tuần lão nhân thành danh đã hơn năm mươi năm, hiện giờ hẳn là đã là lão giả hơn bảy mươi. Cho dù là sư phụ y nội lực kinh người, như vậy Thanh Thương vì sao không có biểu hiện đặc biệt gì?

Rồi sau đó cẩn thận nghĩ nghĩ người bên cạnh Hoa Diệc Khê —

Trước khi Hoa Diệc Khê mười tám tuổi, hết thầy sinh hoạt đều xoay quanh mình, sau hai người có ba năm cơ bản không lui tới. Đoạn thời gian đó, Hoa Diệc Khê như thế nào, cùng ai kết giao, hẳn một mực đều không biết.

Có thể nói, người bên cạnh Hoa Diệc Khê, trừ bỏ vài người Hoa các, hẳn thật sự cái gì cũng không biết. Bởi vì hẳn vẫn luôn cho rằng, Hoa Diệc Khê không có bất luận kẻ nào, sẽ không cùng bất luận kẻ nào tiếp xúc, sẽ không để ý tới bất cứ ai.

Ngẫu nhiên có người sẽ ngoại lệ, bất quá chỉ là vài người Thanh Thương mà thôi, đó là không gian lớn nhất Hoa Diệc Khê có thể cho người khác. Nhưng những người này, đối với Hoa Diệc Khê tuyệt đối rất quan trọng.

“Được.” Tuy rằng không vui, nhưng Hoa Diệc Khê muốn, hẳn vẫn sẽ làm, đồng thời trong lòng tự an ủi, có lẽ là mình nghĩ nhiều, người này Hoa Diệc Khê chắc chỉ là nhận thức thôi.

Sợ bên trong có cơ quan gì, Tiêu Lạc Ngọc ôm lấy Hoa Diệc Khê, rồi sau đó phi thân vào sơn trang. Mấy người Thanh Thương nhìn thấy hai người đi vào, đều phi thân theo.

Có thể nói động tác bọn họ quá nhanh, hơn nữa không báo cho người khác, hành động này, dọa sợ những người còn lại. Nhìn mấy người đi vào, thực nhanh liền không thấy bóng dáng.

“Tiêu Lạc Ngọc bắt quá cũng thể, nhìn thấy bảo vật thì không thể đợi được.” Lung Bình nói. Nhìn ra được hẳn rất bất mãn đối với Tiêu Lạc Ngọc.

Trọng Trầm Mặc lắc đầu, Tiêu Lạc Ngọc có thể tùy tiện làm việc, bọn họ lại không được. Tiêu Lạc Ngọc cùng năm người Thanh Thương đều là võ công cao cường hơn người, cho dù thêm một Hoa Diệc Khê không có võ công, nhưng cũng là thiên hạ đệ nhất dụng độc, mà hiện tại bọn họ một trăm người tuy là tinh anh, nhưng tốt xấu lẫn lộn, tùy tiện đi vào chỉ thêm xảy ra chuyện.

Hắn cũng không tin bên trong không có cơ quan.

Nhưng không đợi Trọng Trầm Mặc nói gì, đã có mười mấy người không cam lòng để Tiêu Lạc Ngọc đi trước, không báo cho người khác liền tiến vào, những người khác đều ngăn không được.

Chu Lam lúc này cũng trong đội ngũ, thương thế của hắn đã lành lặn, nhìn những người này, định tiến lên ngăn cản nhưng lại bị Chu Vân giữ chặt.

“Bọn họ muốn tìm chết, cứ kệ bọn họ.” Chủ ý Chu Vân giống Trọng Trầm Mặc, những người hiện tại không an phận không bằng liền rời đi, bằng không đến lúc đó liên lụy mọi người.

“Nhưng mà...” Chu Lam bất đắc dĩ, hẳn cũng rất muốn vào, nhưng không phải muốn đi đoạt bảo tàng, mà là có chút lo lắng cho Tiêu Lạc Ngọc.

Trọng Trầm Mặc lấy lại tinh thần nói “Không bằng mọi người thương nghị một chút biện pháp phá trận, ta đề nghị mười người một tổ, qua mỗi một khắc một tổ đi vào.”

Chu Vân gật đầu, lúc này cũng cố không bắt hòa với Trọng Trầm Mặc. Những người khác cũng hiểu được là đây biện pháp không tồi, sôi nổi gật đầu đồng ý.

Không đề cập tới bọn họ tự phân tổ, sáu người Tiêu Lạc Ngọc tiến vào sơn trang một đường xâm nhập, khiến người kinh ngạc chính là không có chuyện gì phát sinh, rất thuận lợi tới bên trong sơn trang.

Nhưng dọc theo đường đi đều không nhìn thấy bất cứ người nào, không chỉ người, cho dù là vật sống đều không có, toàn bộ sơn trang thoạt nhìn tuy tinh mỹ tuyệt luân, nhưng lại lộ ra một cổ tử khí.

Tiêu Lạc Ngọc còn nhớ rõ đời trước thời điểm bọn họ tới, nơi này không phải như thế, tuy rằng xuống dốc nhưng vẫn có rất nhiều người canh giữ, chủ nhân sơn trang là một nam tử trung niên hơn năm mươi tuổi, sau một phen đại chiến tại sơn trang thì tìm được độc dược.

Có thể nói chứng cứ vô cùng xác thực, ở trên giang hồ hạ độc chính là Tàng Kiếm sơn trang. Sau đó quả thật tìm được rất nhiều bảo vật tiền triều, Tàng Kiếm sơn trang cũng bởi vì sự kiện này triệt để bị hủy diệt.

Có điều tại thời điểm đại chiến, cơ quan bên trong sơn trang quả thật rất lợi hại, cơ hồ hết thảy người chết đều chết ở trong đó, ngược lại trong trang không có nhiều cao thủ, sau khi sơn trang hủy diệt Tiêu Lạc Ngọc cảm thấy đã đủ, nếu hung thủ hạ độc đã tìm được, thì không cần giết chóc thêm nữa.

Cho nên hắn liền đem bảo tàng phân chia cho người sơn trang còn sống, cho bọn họ rời đi mưu sinh, những thứ khác cũng được các môn phái khác lấy đi. Hắn chỉ chừa lại một phần ba bảo tàng.

Đời này, tựa hồ rất nhiều thứ cải biến, vừa rồi Dịch Hồi kia, Tiêu Lạc Ngọc đoán nhất định là tuyệt đỉnh cao thủ, nếu đời trước có người này, nơi này tuyệt đối sẽ không dễ dàng như vậy đã bị bọn họ hủy.

Thực nhanh, sáu người đi đến trước một tòa nhà lớn. Trên tòa nhà viết hai chữ to “Tâm niệm”.

“Đây là gì? Nơi này thật kỳ quái, chẳng có thứ gì hết.” Thanh Thương nói.

Hoa Diệc Khê im lặng, sau đó nói “Chúng ta vào bên trong.” Mới vừa nói xong, cửa chính liền mở, lộ ra không gian tối như mực.

Hiện giờ đang là ban ngày, bên trong lại tối đến dọa người, như là một cái hắc động thật lớn.

Tiêu Lạc Ngọc gật đầu, ôm Hoa Diệc Khê “Ôm chặt ta.” Hoa Diệc Khê nghe vậy ôm chặt hắn, mũi chân Tiêu Lạc Ngọc điểm trên mặt đất một cái, nhẹ nhàng cách mặt đất một tấc, hướng phía trước nhảy vào.

Hiện giờ tình hình quá mức kỳ quái, hắn cũng không dám tùy tiện, cho nên chỉ có thể cẩn thận bước đi. Mấy người Thanh Thương bảo hộ bốn phía bọn họ, sáu người chậm rãi vào đại điện.

Vừa mới tiến vào, đã thấy toàn bộ cảm giác đều cách xa mình, nhìn không thấy nghe không được sờ không tới, hết thảy bị hắc ám nuốt chửng, nguyên bản cửa lớn sau lưng cũng không thấy tung tích.

Tiêu Lạc Ngọc cái gì cũng không cảm nhận được, Hoa Diệc Khê vốn trong ngực hắn cũng không thấy. Tiêu Lạc Ngọc nóng nảy, hắn lớn tiếng hét lên, nhưng cái gì cũng không có, ngay cả thanh âm của mình đều nghe không được.

Hắn không sợ nhìn không thấy, cũng không sợ nghe không được, nhưng không chịu nổi cảm giác không có Hoa Diệc Khê.

Điều này làm cho hắn sợ hãi, khiến hắn cảm thấy không thể nào bình tâm —

Hoa Diệc Khê đi vào trong đó? Vì sao không thấy? Nơi này là đâu? Có thể nào về sau sẽ không còn được gặp lại Hoa Diệc Khê? Mấy vấn đề này trong đầu hắn càng ngày càng nhiều, càng lúc càng lớn, cuối cùng ép hắn cơ hồ không thể hô hấp.

Không biết qua bao lâu, Tiêu Lạc Ngọc cảm thấy thời gian trôi thực chậm, rồi sau đó một loại áp lực tuyệt vọng lấp kín toàn bộ thần kinh hắn.

Hắn biết mình sẽ không còn được gặp lại Hoa Diệc Khê — loại nhận thức này khiến hắn vô cùng thống khổ, hắn muốn khóc, lại phát hiện ngay cả thanh âm khóc cũng không nghe được...

Tuyệt vọng... trừ bỏ tuyệt vọng vẫn là tuyệt vọng...

Không có Hoa Diệc Khê, sống còn nghĩa lý gì?

Cảnh tượng trước mắt đột nhiên thay đổi, không phải là hắc ám vô hạn vô biên mà biến thành một nơi khiến hần vĩnh viễn không thể nào quên được — rừng cây nơi Hoa Diệc Khê tấn mệnh. Hần vẫn như cũ phiêu dạt trên không trung, Hoa Diệc Khê buông hần xuống, giao chiến cùng đám người đuổi giết bọn họ.

Làm sao có thể? Chính mình không phải trùng sinh sao? Vì cái gì còn ở chỗ này...

Hóa ra, hết thấy chỉ là mộng sao? Hần không có trùng sinh, chưa hề trở lại năm năm trước — hết thấy đều không có thay đổi, Tiêu Lạc Ngọc ngơ ngác nhìn thân thể của mình đã trong suốt.

Hần không sợ chết, nhưng mà ý muốn bồi thường thì phải làm sao?

Hần cùng Diệc Khê cả đời thì sao? Chờ mong cả đời, cứ như vậy không có?

Hoa Diệc Khê bên dưới còn đang chém giết, máu tươi nhuộm đỏ toàn bộ rừng cây, Tiêu Lạc Ngọc không đi nhìn Phượng Nhan, cũng không nhìn Lâm Dương. Mà là bay tới trước người Hoa Diệc Khê. Lớn tiếng hét lên.

“Diệc Khê, ta ở đây, ta ở đây... Diệc Khê không cần giết....”

Nhưng mà Hoa Diệc Khê không nghe được, khuôn mặt lạnh lùng cầm kiếm trong tay. Rồi sau đó hần nhìn Hoa Diệc Khê ôm thi thể của hần, hướng về thi thể thì thào tự nói.

“Diệc Khê, ta ở đây a! Cầu người nhìn ta...” Tiêu Lạc Ngọc khóc, hần vươn tay, muốn ôm Hoa Diệc Khê, lại bất lực.

Hần nghe được Hoa Diệc Khê nói, “Nếu có kiếp sau, ta hy vọng chúng ta không bao giờ còn gặp lại. Như vậy thì tốt rồi, từ nay về sau đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không gặp.”

“Không... đừng mà, chúng ta đừng không gặp... cho ta một cơ hội, để ta yêu người, ta yêu người!” Nếu trùng sinh là mộng, vì cái gì phải tỉnh lại? Vì cái gì không cho hần tiếp tục mộng?

Cái gì mà bồi thường, kỳ thật đều là mình lấy cớ, hần bắt quá hy vọng tìm cái cớ ở cạnh Hoa Diệc Khê thôi. Có lẽ ở trong lòng hần, đã sớm yêu y.

Là từ thời điểm nào? Khi y thiên tân vạn khổ lấy được Minh Thương? Hay là thời điểm ôm Thiên Sơn tuyết liên về cho hần? Hay là nhìn y vì mình giết sạch tất cả mọi người?

“Ta thật sự yêu người...” Ôm không được người trước mắt, cũng sờ không tới y. Tiêu Lạc Ngọc chỉ có thể một lần lại một lần không ngừng tưởng tượng hôn Hoa Diệc Khê, không ngừng lặp lại “Ta yêu người... ta thật sự yêu người...”

Chỉ là yêu người như vậy đã không thể sao? Cùng trải qua một đời, hai người bình bình đạm đạm cả đời? Thật sự đã không thể sao?

Hoa Diệc Khê không ở trong ngực hần, hai người cũng không cùng uống nước, cũng không ở trong hoa viên phơi nắng sau giờ Ngọ ... hóa ra cái gì cũng không có... độ ấm trong ngực là giả, cái gì cũng là giả... những thứ tốt đẹp đó những hạnh phúc đó, tất cả những lời đó không có người lặng lẽ nói ra nữa.

Sinh nhật hần không cùng nhau uống rượu, hần cũng không cầm tay Hoa Diệc Khê trước mặt người khác...

“Diệc Khê, đừng không gặp lại ta, nếu có kiếp sau, ta ngàn lần vạn lần trả lại cho người... chỉ cần người ở bên cạnh ta...”

Hoàn chương 34.

37. Chương 37

Khi Tiêu Lạc Ngọc một lần nữa tỉnh lại, trước mắt là một gian phòng bình thường, trong phòng trống trơn không có đồ vật. Hoa Diệc Khê không có trong ngực của hần, cũng không có trong phòng.

Căn phòng cái gì cũng không có, rỗng tuếch, bốn người Thanh Thương cũng ở đây, cùng hẩn nằm trên mặt đất, xem ra không bị thương, chỉ là hôn mê. Nhưng Hoa Diệc Khê lại không ở bên cạnh...

Tiêu Lạc Ngọc nóng nảy, cuống quýt đứng dậy, đi xem xét cửa sổ. Cửa sổ đã bị khóa lại, hơn nữa nhìn như cửa sổ đơn giản, thế nhưng là mới được sở chế, xuất một chương toàn lực đánh lên, khung cửa thế nhưng cũng chỉ có chút biến hình.

“Bá” Hẩn rút ra Minh Thương kiếm bên hông. Một kiếm chém xuống cửa. Nội lực thâm hậu khiến kiếm quang cường ngạnh hơn rất nhiều, trường kiếm đảo qua, cửa phòng phút chốc biến thành hai nửa.

Tiêu Lạc Ngọc không bận tâm mấy người Thanh Thương, đá văng cửa phòng muốn đi tìm Hoa Diệc Khê.

Hẩn hiện tại lòng nóng như lửa đốt, hẩn muốn nhìn thấy Hoa Diệc Khê, biết chuyện trùng sinh không phải là giả, không phải là mộng. Hoa Diệc Khê vẫn bên cạnh hẩn, không có rời đi.

Bọn họ còn có một đời rất dài, hẩn cùng Hoa Diệc Khê sẽ vẫn luôn bên nhau, sẽ không tách ra.

Hơn nữa Hoa Diệc Khê không bên cạnh mình, nhất định là bị người cướp đi, nghĩ đến hiện tại nội lực của y hoàn toàn biến mất, nghĩ đến tình huống lần trước Hoa Diệc Khê bị người bắt, Tiêu Lạc Ngọc hoàn toàn không thể lãnh tĩnh. Nếu y xảy ra chuyện gì, hẩn tuyệt đối không thể tha thứ cho mình.

“Vậy mà tỉnh rồi, xem ra Dịch tiên sinh nói là sự thật, người này rất lợi hại, tỉnh lại thực nhanh.” Tiêu Lạc Ngọc nghe được có người nói chuyện, hẩn lập tức phi thân qua, một phen giữ chặt người kia, trường kiếm đặt trên cổ đối phương.

“Nói, Hoa Diệc Khê ở đâu?” Thanh âm Tiêu Lạc Ngọc băng lãnh kinh người.

Người nói chuyện vốn tưởng rằng hai người cách xa như vậy không có vấn đề, mới dám không kiêng nể như thế, nhưng không nghĩ tới Tiêu Lạc Ngọc khinh công tốt đến vậy, bảo kiếm lạnh băng kề ngay tại cổ, nhất thời sợ ngây người.

“Hoa Diệc Khê ở đâu?” Tiêu Lạc Ngọc đã muốn bạo phát, hẩn chỉ cảm thấy giây tiếp theo mình sẽ giết sạch mọi người. Nếu lại tìm không được Hoa Diệc Khê... nếu lại không nhìn thấy Hoa Diệc Khê...

Người này cũng lấy lại tinh thần, biết mạng nhỏ của mình ngay trong tay đối phương, “Người cùng các người đến kia, hiện tại ở tiền viện, theo con đường này có thể đi đến.” Vẫn là cái mạng nhỏ của mình quan trọng hơn, người này lập tức nói ra nơi của Hoa Diệc Khê.

Tiêu Lạc Ngọc sợ hẩn nói có lệ, một tay tóm áo người này, bay lên trời. Quả nhiên không đến một khắc, liền thấy được một dòng suối nhỏ, bên dòng suối hai người đang đứng nói chuyện. Trong đó một người bạch y phiêu nhiên, rõ ràng chính là Hoa Diệc Khê. Tiêu Lạc Ngọc trên không trung thả người trong tay xuống, không để ý hẩn kêu to rơi xuống, bản thân hai chân trên không trung lần lượt thay đổi, nháy mắt tiếp theo xuất hiện trước người Hoa Diệc Khê.

Hoa Diệc Khê chỉ cảm thấy hoa mắt, sau đó đã bị Tiêu Lạc Ngọc ôm lấy. Tiêu Lạc Ngọc từ trên xuống dưới, trái trái phải phải xem xét một phen, xác định Hoa Diệc Khê không có việc gì, lúc này mới yên lòng lại. Thật dài thở ra một hơi, cảm thấy hồn phách rốt cục về lại cơ thể.

“Mấy người Thanh Thương đâu?” Hoa Diệc Khê hỏi.

“Còn đang mê man.” Tiêu Lạc Ngọc nhìn người cùng Hoa Diệc Khê nói chuyện, là Dịch Hồi mới nãy dẫn bọn họ vào. Hơn nữa hẩn lấy lại tinh thần, một ít điều kỳ quái cũng chú ý tới. Nơi này cảnh tượng có chút quen thuộc, nhìn kỹ là cảnh sắc sơn trang đời trước nhìn thấy. Vừa rồi một đường bay trên không không có tâm tư chú ý, hiện tại vừa thấy mới phát hiện người nơi này cũng không ít. Cũng không có cái loại áp lực tối tăm khi tiến vào.

Hơn nữa kỳ quái nhất chính là, vừa rồi Hoa Diệc Khê cùng Dịch Hồi nói chuyện, cũng là mang theo ý cười. Không phải bởi vì bị dẫn vào địa phương kỳ quái mà phần nộ. Mấu chốt nhất chính là Hoa Diệc Khê cũng không hỏi hẩn có chuyện hay không, điều này cho thấy Hoa Diệc Khê khẳng định hẩn không có việc gì, xem ra y không bị cưỡng ép.

Không bị cưỡng ép mà rời đi khi bọn họ đang hôn mê, còn xác định bọn họ không có việc gì, xem ra Hoa Diệc Khê rất tín nhiệm Dịch Hồi này. Tiêu Lạc Ngọc không biết mình đây là cảm tưởng gì.

Từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên hắn ở trong lòng Hoa Diệc Khê không bằng người khác. Bất quá, chỉ cần Hoa Diệc Khê không có chuyện gì là được rồi.

Gắt gao ôm chặt Hoa Diệc Khê, Tiêu Lạc Ngọc cảm thụ nhiệt độ cơ thể người trong ngực.

Dịch Hồi ở bên nhìn, lúc này cười cười nói “Diệc Khê, chỗ ở của các người ta đã an bài xong, mấy người khác hẳn đã tỉnh, chờ ăn cơm chiều xong người lại đây, chúng ta tiếp tục tán gẫu.”

Tiêu Lạc Ngọc kỳ thật rất muốn nói “Không cần chúng ta không ăn cơm chiều bảo tàng ta từ bỏ bảo đồ các người tự mình giữ đi dù sao Phương Nhan hiện tại đã bị bắt ta hẳn là sẽ không chết cáo từ.”

Nhưng Hoa Diệc Khê trước hắn một bước gật đầu, “Được, buổi tối ta sẽ đi tìm người.”

Được một tên hạ nhân dẫn vào chỗ ở, bốn người Thanh Thương cũng có mặt, bốn người có chút buồn bực, mấy năm nay rất hiếm thời điểm chịu thiệt, không nghĩ lần này lại một cái té ngã thực đau, nếu người nơi này muốn mạng bọn họ, bọn họ hiện tại đã không biết chết bao nhiêu lần.

Tiêu Lạc Ngọc nghĩ đến giấc mộng kia, cảnh tượng đó bây giờ trong lòng còn sợ hãi, nhịn không được hỏi “Sau khi các người vào trong đại điện kia, thấy cái gì?”

Thanh Thương nói “Không có gì, chính là cảm thấy rất tối, ta gọi các người cũng không trả lời, sau đó ta liền bất tỉnh.” Tả Yến gật đầu “Ta cũng vậy, đi vài bước đã cảm thấy tối đen, muốn lui về lại ngất đi.” Hai người còn lại cũng gật đầu.

Xem ra chỉ có hắn nằm mơ. Tiêu Lạc Ngọc cầm tay Hoa Diệc Khê không chịu buông, hiện tại chỉ có nhiệt độ cơ thể Hoa Diệc Khê mới có thể khiến hắn cảm thấy an lòng.

Hoa Diệc Khê nói “Kỳ thật thời điểm tiến vào cửa, ta liền phát hiện nơi đó kỳ thật là một trận pháp, hết thấy chúng ta nhìn thấy không phải thế giới chân thật, là cơ quan ngũ hành bố trí một ít được vật có thể đưa người vào mê huyền. Cửa đại điện chính là trung tâm, nếu muốn rời đi thì phải đi vào. Hiện tại đây mới là chân chính Tàng Kiếm sơn trang.”

“Vậy những người khác đâu?” Thanh Thương hỏi.

“Hắn là còn bị vây trong trận pháp, trận pháp kia sẽ không lấy mạng người, nhưng thoát ra tuyệt đối không dễ dàng.” Hoa Diệc Khê nói. Tiêu Lạc Ngọc có chút kỳ quái, không biết vì cái gì chỉ có mình hắn nhìn thấy những cảnh tượng đó?

“Diệc Khê, trận pháp kia có thể khiến người nhìn thấy sự tình trải qua trước kia hay không?” Tiêu Lạc Ngọc hỏi. Hoa Diệc Khê suy ngẫm một khắc, nói “Cái này vì người mà định, Dịch Hồi nói cũng dễ dàng khiến người nhìn thấy chuyện nội tâm e sợ nhất.”

Nói như vậy, nội tâm của hắn sợ hãi nhất chính là Hoa Diệc Khê rời đi, sợ quá khứ tái diễn? Tiêu Lạc Ngọc nắm chặt tay Hoa Diệc Khê, nghĩ như vậy không khỏi có chút bình thường trở lại. Đối với hắn hiện tại mà nói, còn có cái gì quan trọng hơn Hoa Diệc Khê. Nhưng đối với thân phận Dịch Hồi hắn đã có chút để ý.

“Các chủ, Dịch Hồi kia là ai?” Tử Lạc hỏi. Hoa Diệc Khê nghe vậy ngập ngừng một chút, rồi sau đó chậm rãi đáp “Là một người ta trước kia nhận thức, các người yên tâm, người này có thể tuyệt đối tín nhiệm.”

Nếu như kiếp trước có trận pháp này, phỏng chừng tất cả người tới đều sẽ bị nhốt ở bên trong. Vì cái gì trận pháp này giờ đây lại xuất hiện? Tiêu Lạc Ngọc tự hỏi, có phải hay không cùng Dịch Hồi nó có quan hệ? Tuyệt đối tín nhiệm, Tiêu Lạc Ngọc cho tới bây giờ không nghĩ tới trong miệng Hoa Diệc Khê có thể nghe được từ này.

Trở lại nơi nghỉ ngơi, những người khác rời đi, Tiêu Lạc Ngọc ôm Hoa Diệc Khê không chịu buông tay.

Tuy rằng chỉ là cảnh trong mơ, nhưng vui sướng khi mất đi rồi có lại khiến cho hắn vô cùng vui vẻ. Không thêm nghĩ hiện tại có phải là mộng hay không, chỉ cần có thể ôm chặt Hoa Diệc Khê, cái gì cũng đáng giá.

Chính mình thật sự rất ngạc, lúc này mới nhận rõ lòng mình. Nếu như sớm một chút hiểu rõ tâm tư của mình, có phải bọn họ cũng không cần trải qua nhiều trắc trở như vậy?

Hoa Diệc Khê cũng cầm lấy tay Tiêu Lạc Ngọc, y có thể cảm giác được Tiêu Lạc Ngọc đang bất an.

“Ta vừa rồi trong trận pháp kia, mơ một giấc mộng, mơ thấy ta chết, người cũng đã chết. Chúng ta sẽ không còn được gặp lại.” Tiêu Lạc Ngọc nói. Ôm chặt lấy Hoa Diệc Khê, “Sau khi tỉnh lại phát hiện người không ở bên, ta nghĩ đến người đã xảy ra chuyện... ta thậm chí không biết bây giờ là mộng hay là thực...”

Hoa Diệc Khê ngăn người, không nghĩ tới Tiêu Lạc Ngọc sẽ có giấc mộng như vậy, sau đó nhin không được cúi đầu đỏ mặt.

Như vậy có thể cho rằng, Tiêu Lạc Ngọc sợ nhất, là tách ra khỏi mình sao?

“Đó chỉ là mộng, không phải sự thực.” Hoa Diệc Khê nhẹ giọng an ủi, đột nhiên trong nháy mắt, cảm thấy nhiều năm lưu luyến si mê như vậy, nhiều năm thống khổ thương tâm như vậy, thật sự nhận được hồi đáp. Không phải áy náy, không phải bồi thường, mà là chiếm được điều chân chính bản thân muốn.

Cuộc sống như thế, cho dù là cảnh trong mơ cũng thực tốt đẹp.

Tiêu Lạc Ngọc tựa đầu chôn ở cổ Hoa Diệc Khê, hẳn rất muốn nói, kia không phải là mộng, là thật. Là sự thực đã từng phát sinh trên người bọn họ.

Nhưng cuối cùng hẳn cái gì cũng không nói, chỉ ôm chặt lấy y, thời gian từng giây từng phút trôi qua, hai người ai cũng không nói gì, chỉ hưởng thụ thời khắc an tĩnh này.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên vang lên tiếng đập cửa. “Hoa thiếu gia, Dịch tiên sinh thỉnh người đi qua.”

Hoa Diệc Khê ngẩng đầu, nói đã biết, sau đó nhìn Tiêu Lạc Ngọc “Ta có một số việc đi một chút, người cùng đám Thanh Thương dùng cơm trước đi.”

Tiêu Lạc Ngọc rất muốn hỏi Hoa Diệc Khê đi làm cái gì, có chuyện gì, nhưng lời đến bên miệng lại biến thành “Được, ta chờ người trở lại.”

Y đi rồi, Tiêu Lạc Ngọc ngồi một mình, mãi cho đến khi Thanh Thương cảm thấy kỳ quái tìm đến hẳn. Phát hiện Tiêu Lạc Ngọc vẫn ngồi ở chỗ kia, vẫn không nhúc nhích, tựa hồ giống như bị người điểm huyết.

“Làm sao vậy?” Thanh Thương kỳ quái. Tiêu Lạc Ngọc lúc này mới lắc đầu, nếu là trước kia hẳn có cái gì sẽ trực tiếp đến hỏi Hoa Diệc Khê, nhưng hiện tại hẳn không sao hỏi ra miệng. Bởi vì càng thêm để ý, con người chính là như vậy, đối với người không quan tâm, một số điều có thể dễ dàng hỏi ra. Nhưng đối với người mình để ý, có chút lời không cách nào nói được. Rõ ràng là người thân cận nhất, rõ ràng là người tín nhiệm nhất, nhưng rất nhiều thời điểm không cách nào khiến lời nói trong lòng thoát ra.

Tiêu Lạc Ngọc không nói gì thêm, mà cùng mấy người Thanh Thương ăn tối, sau đó tiếp tục ngồi trong lương đình chờ Hoa Diệc Khê trở về, nhưng đến tận khi trăng dần treo cao, vẫn không thấy bóng dáng y.

Chưa từng có tình huống như vậy, chưa từng chờ đợi Hoa Diệc Khê như vậy. Việc này cùng cảm giác hẳn chờ Phượng Nhan là hoàn toàn khác biệt. Là một loại khắc khoải cùng lo âu chưa từng có. Đó là một loại run rẩy từ mỗi kẽ tay, là hàn ý phát ra từ trái tim. Loại hàn ý này truyền khắp tứ chi, không thể hô hấp.

Diệc Khê... cũng có cuộc sống của mình, cũng có bằng hữu của mình...

Chính là không thể cùng hẳn nói sao? Người đó quan trọng đến mức này sao?

Tiêu Lạc Ngọc vô thức nắm chặt ngón tay, rồi sau đó lại chậm rãi buông ra. Hẳn biết mình là bị Hoa Diệc Khê nuông chiều, Hoa Diệc Khê chưa từng cho hẳn một chút bất an, chưa từng khiến hẳn có cơ hội lo âu ghen tuông. Hiện tại chỉ có một chút sự tình, chính mình liền không chịu nổi.

Thời gian dần dần chuyển dời, đến canh ba, Hoa Diệc Khê vẫn chưa trở về.

Hoàn chương 35.

38. Chương 38

Hoa Diệc Khê theo hạ nhân vào lương đình đông bắc của sơn trang, Dịch Hối đang ở bên trong chờ y, từ xa nhìn lại, dưới ánh trăng Dịch Hối tựa hồ sẽ lập tức tan biến vào không trung, y phục màu chàm bị gió thổi tung, trong nháy mắt quay đầu lại, hết thấy thời gian dường như đều ngưng đọng tại hình ảnh đó.

Hoa Diệc Khê thở dài, chậm rãi đi lên trước. “Không nghĩ tới trên giang hồ nhanh như vậy đã có người đánh chủ ý lên Tàng Kiếm sơn trang.” Dịch Hối nói “Cũng may ta ở trong này, nếu không nơi này phỏng chừng khó thoát kiếp nạn.”

Hoa Diệc Khê hỏi “Ta cũng không nghĩ tới người lại ở chỗ này. Ông ấy tìm được người sao?”

Dịch Hối lạnh nhạt mỉm cười, “Tìm ta có ích lợi gì, ta ở trong này rất tốt. Nhưng mà thân thể của người, để ta nhìn một chút là xảy ra chuyện gì?” Nói xong cũng mặc kệ Hoa Diệc Khê đồng ý hay không, kéo tay y qua xem mạch cho y. Trên mặt dần dần hiện ra biểu tình kinh ngạc.

“Kinh mạch của người sao lại bị đứt? Là ai làm?”

Hoa Diệc Khê thu hồi tay mình, lắc đầu “Là ta tự mình đoạn kinh mạch, không liên quan đến người khác...”

Dịch Hối nhìn mặt Hoa Diệc Khê, y không chút sợ hãi cùng hắn nhìn nhau. Thật lâu sau Dịch Hối mới nói “Diệc Khê, ta tuy rằng không phải sư phụ của người, nhưng người cũng biết ta đối với người rất quan tâm, người hiện tại...”

Hoa Diệc Khê cắt ngang lời hắn “Ta biết, nhưng người cũng biết không ai có thể dă thương ta.”

“Trừ phi người tự nguyện đúng không?” Biểu tình Dịch Hối rất không ủng hộ. “Tình cảm cũng được, cái gì cũng được, người có thể làm chính là nhìn về phía trước, bị thương không đáng sợ, đáng sợ chính là người bị thương, còn không chịu quay đầu lại.”

Hoa Diệc Khê trầm mặc, rồi sau đó nói “Nhân tâm là thứ tuyệt không thể khống chế, đạo lý này mỗi người đều hiểu, nhưng mà hiểu và làm là hai khái niệm, huống chi nếu có thể có được thứ mình thích, cho dù bị thương thì thế nào?”

Dịch Hối lắc đầu, Hoa Diệc Khê tiếp tục nói “Kỳ thật điểm ấy ta cùng sư phụ ta giống nhau, có một số việc nhận định thì sẽ không hối hận.”

Hai người nói chuyện thật lâu, có thể nhìn ra nói chuyện với nhau thật vui vẻ, Hoa Diệc Khê không lạnh lùng giống trước mặt người ngoài, nhưng cũng không bối rối giống trước mặt Tiêu Lạc Ngọc, trước mặt Dịch Hối, lần đầu tiên giống như một người bình thường cùng bằng hữu của mình nói chuyện với nhau.

Nói chuyện hồi lâu, Hoa Diệc Khê nhìn nhìn sắc trời đã không còn sớm, liền muốn đi về, trong lòng y nhớ thương Tiêu Lạc Ngọc. Dịch Hối tựa hồ nhìn thấu ý nghĩ của y khẽ cười nói “Đều đã trễ thế này, không bằng lưu lại ăn điểm tâm cùng ta.”

“Nhưng...” Hoa Diệc Khê thoáng do dự, từ sau khi cùng Tiêu Lạc Ngọc hòa hảo bọn họ còn chưa tách ra thời gian dài như vậy. Trên mặt Dịch Hối xuất hiện biểu tình ủy khuất, nói rằng “Đã lâu không có người theo bởi ta.” Một người biểu hiện ra ủy khuất như thế, bất luận kẻ nào đều không có khả năng cự tuyệt.

Hoa Diệc Khê khó được lộ ra một chút bất đắc dĩ thêm vào biểu tình sủng nịch, gật đầu nói “Được rồi, có điều chỉ một lần này thôi.”

“Vừa lúc ta dưỡng ra một gốc cây tương tự, người muốn xem hay không. Còn có xem thử được điền của ta, người khẳng định sẽ chấn động.”

Biết tính cách Dịch Hối, Hoa Diệc Khê cũng rất phối hợp gật đầu, đi theo hắn đến được điền.

Dược điền của Dịch Hối đều trồng một ít dược liệu hiếm lạ ngoại giới không có, ngay cả Hoa Diệc Khê cũng có chút giật mình, không biết Dịch Hối làm sao có thể đem dược liệu thuộc tính tương khắc trồng cùng nhau. Xem xét toàn bộ mảnh dược điền, hai người ăn một chút điểm tâm hạ nhân đưa tới. Sau đó Dịch Hối lại lôi kéo Hoa Diệc Khê, muốn y hỗ trợ đào gốc “Tương tự” lớn ra.

Đây là một nhiệm vụ nặng nề, phải từng chút một đào tăng đất ra mà không động đến rễ cây.

Tương tự là loại thực vật Tam Tuần lão nhân phát hiện tại Miêu Cương, là thánh vật của người Miêu, lúc ấy hao hết tâm tư mới lấy một chút gốc rễ cắm về gieo trồng.

Tại Hoa các cũng có tương tự, nhưng không phải Hoa Diệc Khê trồng, mà là trước kia Tam Tuần lão nhân lưu lại, chỉ lớn bằng bàn tay, Hoa Diệc Khê cũng không biết có công dụng gì, liền để nó lại một mảnh được điền nhỏ cho nó tự sinh tự diệt.

Nhưng gốc cây này của Dịch Hồi ước chừng cao hơn nửa người, gốc rễ dị thường phức tạp, nếu chỉ dựa vào một mình Dịch Hồi, phỏng chừng phải mất thật lâu mới có thể đào ra, Hoa Diệc Khê không có cách nào, cho hạ nhân thông tri Tiêu Lạc Ngọc một tiếng, nói mình ở bên này có việc, bảo hắn ở sơn trang tự mình du ngoạn.

Hai người vẫn luôn dốc sức đến tận giờ Ngọ, rễ cây tương tự cũng chỉ lộ ra không đến một phần ba. Hoa Diệc Khê vốn định gọi Thanh Thương phái người lại đây hỗ trợ, nhưng nghĩ Dịch Hồi không thích người xa lạ, cũng không mở miệng.

Mãi cho đến khi mặt trời lặn, Hoa Diệc Khê cảm thấy nhất định phải về nhìn Tiêu Lạc Ngọc một cái.

“Không có lương tâm, đi bồi hấn mà không chịu ở lại giúp ta, các ngươi lúc nào cũng có thể cùng một chỗ, ta cũng chỉ có một người một mình.” Dịch Hồi nói. Bởi vì một mỗi nằm nghiêng trên ghế cạnh được điền, oán giận.

Hoa Diệc Khê cười cười xin lỗi, nghĩ Dịch Hồi đều là một mình một người, cũng có chút áy náy.

Thanh Thương nếu ở trong này, khẳng định sẽ mở to hai mắt, Hoa Diệc Khê thế nhưng sẽ áy náy với người khác ngoài Tiêu Lạc Ngọc. Y vậy mà sẽ dung túng người khác ngoài Tiêu Lạc Ngọc!

“Ta ngày mai lại tới đây cùng ngươi tiếp tục đào.”

“Sáng mai nhất định phải qua đây.” Dịch Hồi nói. Hoa Diệc Khê gật gù đầu, rửa tay rời khỏi được điền. Y đi rồi Dịch Hồi nhìn tương tự trước mặt, nhin không được thở dài.

Trở lại chỗ ở hai người, cửa phòng đóng kín, đẩy cửa ra phát hiện bên trong không thắp đèn.

Lúc này sắc trời không tính trễ, nhưng mặt trời đã xuống núi, chỉ chừa một chút ánh chiều tà, trong phòng khi này có chút quang mang, nhưng càng nhiều là u ám. Nheo lại ánh mắt miễn cưỡng có thể thấy rõ đồ vật trong gian phòng.

Nhìn không rõ đồ trong phòng, Hoa Diệc Khê cảm thấy có chút áp lực. Không biết có phải là vì không có ánh sáng hay không. Lòng y sinh ra cảnh giác, thời gian này Tàng Kiếm sơn trang không phải hoàn toàn an toàn, khó nói có kẻ ác ý. Lui về phía sau một bước, xác định mình có thể tùy thời rời đi, rồi sau đó nhẹ kêu một tiếng.

“Lạc Ngọc...”

Không người trả lời, Hoa Diệc Khê lại gọi một tiếng, vẫn không có người nào trả lời. Y cẩn thận lui về phía sau đẩy cửa rời khỏi phòng, đúng lúc này, phía sau y vang lên tiếng bước chân.

Tiêu Lạc Ngọc nhìn thấy Hoa Diệc Khê, có chút kinh hỉ “Diệc Khê, ngươi về rồi.”

Hoa Diệc Khê quay đầu lại, nhìn thấy Tiêu Lạc Ngọc mới yên lòng “Ta còn tưởng rằng ngươi ở trong phòng.”

Tiêu Lạc Ngọc lắc đầu “Ta đi ra ngoài đi một chút.” Kỳ thật là muốn đi xem có thể gặp Hoa Diệc Khê không, nhưng đi một vòng lớn rồi cũng không tìm được, bắt quá bất luận hắn đi chỗ nào cũng không có ai ngăn cản, cũng không nhìn thấy trang chủ sơn trang.

Nhìn thấy Hoa Diệc Khê, Tiêu Lạc Ngọc rất muốn hỏi y đi nơi nào, làm gì? Nhưng lời nói ra lại biến thành “Ăn cơm chiều chưa? Có một hay không?”

Hoa Diệc Khê lắc đầu, hai người vào phòng thắp đèn lên, hạ nhân đưa tới một ít đồ ăn. Hoa Diệc Khê tuy rằng lắc đầu nói không sao, nhưng vẫn có chút mệt mỏi, Tiêu Lạc Ngọc cũng không có khẩu vị, hai người đều không có khẩu vị. Sau khi ăn xong sớm nằm xuống.

Tối hôm qua không ngủ, Hoa Diệc Khê nằm xuống thực nhanh liền ngủ say, Tiêu Lạc Ngọc ôm y nhưng không cách nào đi vào giấc ngủ. Trong tim giống có tảng đá, muộn phiền buồn bực.

Hắn biết Hoa Diệc Khê không giải thích không phải có nguyên nhân gì, chủ yếu là Hoa Diệc Khê đối phương diện này căn bản đều không hiểu, nếu như hắn mở miệng hỏi, Hoa Diệc Khê nhất định sẽ nói, nhưng hắn lại hỏi không nên lời.

Trong lòng tự an ủi, Hoa Diệc Khê chỉ là gặp cố nhân có chút vui vẻ thôi. Chỉ là lý do này Tiêu Lạc Ngọc cũng không tin. Bất quá nếu nói Hoa Diệc Khê cùng người khác có cái gì, hắn lại càng không tin.

Ngày thứ hai, hai người bị tiếng đập cửa đánh thức.

Tiêu Lạc Ngọc nhìn Hoa Diệc Khê trong ngực ngủ thực an ổn, cảm thấy tiếng đập cửa vô cùng chói tai. Vốn thân mình y không tốt, nếu bị đánh thức y đương nhiên không vui. Mấu chốt nhất chính là, hắn đã cả một ngày không nhìn thấy Hoa Diệc Khê.

Mặc quần áo mở cửa, động tác liền mạch lưu loát. Ngoài cửa là hạ nhân ngày hôm qua đưa cơm cho bọn hắn, lúc này hạ nhân này trong tay bưng khay, bên trên là bữa sáng phong phú. Nhìn thấy Tiêu Lạc Ngọc bộ dáng nổi giận đùng đùng, nhện không được lui về phía sau một bước.

Hôm nay Dịch Hồi một thân trường bào xanh lam, thắt lưng treo một khối ngọc không tỳ vết, tóc đơn giản dùng một cây trâm gài búi lên, mắt đầy tiêu ý nhìn Tiêu Lạc Ngọc nói “Tiêu bảo chủ, ta là tới tìm Diệc Khê, chúng ta ước hẹn hôm nay có chuyện.”

Tiêu Lạc Ngọc nhện xuống tức giận trầm giọng nói “Diệc Khê còn đang ngủ.”

“Thật không? Ta đây sẽ chờ y, ta kêu người chuẩn bị điểm tâm, không bằng cùng nhau ăn?” Dịch Hồi tươi cười khiến người moi không ra khuyết điểm. Tiêu Lạc Ngọc muốn phát hỏa, nhưng nghĩ đến đối phương là người Hoa Diệc Khê nhận thức, hơn nữa quan hệ còn không giống bình thường, cuối cùng vẫn nhện xuống.

Chính là bốn chữ ‘không giống bình thường’ này như là đao xoáy vào trong tim Tiêu Lạc Ngọc.

“Chúng ta ăn trước, vừa ăn vừa chờ y.” Dịch Hồi tựa hồ không có cảm giác đến Tiêu Lạc Ngọc không vui, cho người sắp đặt bát đĩa, chính mình ngồi xuống trước.

“Ta tuy rằng thâm cư ở đây, cũng nghe qua danh khí Tiêu gia bảo, hiện giờ trên võ lâm, hắn là không có mấy kẻ sánh bằng.” Dịch Hồi nói.

Tiêu Lạc Ngọc tùy tay chỉnh lý y phục, cứ như vậy tóc rối tung ngồi xuống, cười lạnh nói “Khách khí.”

Trong mắt Dịch Hồi hiện lên một tia tán thưởng, mặc kệ thế nào, Tiêu Lạc Ngọc khí chất võ công đều thuộc hạng không tồi, Hoa Diệc Khê si tâm với hắn như thế, cũng không phải không có lý do.

“Trước kia ta thường xuyên nghe Diệc Khê nhắc tới ngươi, có điều hiện tại xem ra, quan hệ các ngươi...”

Tiêu Lạc Ngọc hào phóng thừa nhận “Chúng ta là phu thê.”

“Phu thê?” Dịch Hồi lộ ra biểu tình kinh ngạc “Nhưng ta nghe nói Tiêu gia bảo Bảo chủ thích võ lâm đệ nhất mỹ nữ Phượng Nhan tiên tử, như thế nào lại cùng Diệc Khê một chỗ?”

“Chúng ta cùng một chỗ đã lâu rồi.” Tiêu Lạc Ngọc cũng không định giải thích.

Dịch Hồi lắc đầu “Hiện tại ngươi a, một khi yêu a tình a cái gì cũng không để ý, Diệc Khê dù sao cũng là người đứng đầu một Cốc, vạn nhất có một ngày y cảm thấy làm thê tử một người nam nhân tổn hại thể diện, người trong võ lâm có thể hay không bởi vậy cười nhạo y?” Nói xong, biểu tình có chút không đồng ý.

Tiêu Lạc Ngọc trong tim cứng lại, sau đó lạnh nhạt nói “Đây là chuyện của chúng ta.”

Sẽ sao? Hoa Diệc Khê sẽ cảm thấy làm thê tử của hắn tổn hại mặt mũi?

Tiêu Lạc Ngọc lúc này mới nhớ tới, Hoa Diệc Khê còn không phải thê tử của hắn, mà chỉ là thiếp thất. Hắn cho rằng hai người cùng một chỗ là đủ, Hoa Diệc Khê cũng không phải quá xem trọng danh phận này nọ, cho nên mấy ngày nay hạnh phúc làm cho bọn họ sớm đã quên chuyện này.

Chính là một người nam nhân thật sự không quan tâm vấn đề này sao? Tiêu Lạc Ngọc tự hỏi, nếu hắn thay vị trí Hoa Diệc Khê, hắn tuy rằng không thêm để ý yêu thương một người nam nhân, nhưng trở thành kẻ tử thiếp thất, đúng là chính mình khó có thể qua một cửa này.

“Tiêu bảo chủ là người đứng đầu một phái, như thế nào ngay cả chuyện này đều không nghĩ đến, chẳng lẽ bởi vì Diệc Khê không đáng người phí sức?” Dịch Hồi hỏi “Người chớ trách ta lắm miệng, là ta thực sự lo lắng Diệc Khê.”

Dịch Hồi biểu tình chân thành, thực khó khiến người cảm thấy hắn là nhiều chuyện, mà ngay cả Tiêu Lạc Ngọc cũng không có cách nào nói hắn. Hắn phải nói cái gì, nói không phải không đáng mình phí sức, mà là hắn quả thật không để ý việc này.

Bởi vì Hoa Diệc Khê sẽ không để ý, y luôn luôn đều theo ý hắn, cho nên hắn đã quên.

Hắn tự xưng là đối tốt với Hoa Diệc Khê, trên thực tế còn kém rất xa sao? Đây là Hoa Diệc Khê chiều ý hắn sao?

Tiêu Lạc Ngọc cảm thấy trong lòng càng lúc càng phiền muộn, nhưng lại tìm không thấy lời gì phản bác. Mà ngay cả hai chữ “Không phải”, đều nói không nên lời.

Bởi vì mình quả thật không làm được.

Lúc này Dịch Hồi đột nhiên nói “Diệc Khê, người dậy đi. Lại đây ăn điểm tâm, ta cho người hầm cháo quả thanh yên người thích đây.”

Hoàn chương 36.

39. Chương 39

Tiêu Lạc Ngọc đột nhiên quay đầu lại, cách đó không xa Hoa Diệc Khê đang đi tới. Y nhìn thấy Tiêu Lạc Ngọc quay đầu nhìn mình thì khẽ nở nụ cười, rồi sau đó đi tới ngồi bên cạnh hắn, đối mặt với Dịch Hồi.

“Đến nếm thử, người trước kia thích nhất ta làm đó.” Dịch Hồi múc một chén cho Hoa Diệc Khê. Hoa Diệc Khê tiếp nhận ăn một miếng, nói “Hương vị vẫn không đổi.”

“Đó là đương nhiên, Tiêu bảo chủ cũng không nên khách khí, lại đây nếm thử.” Dịch Hồi nói thì nói, nhưng không hề động tay múc cháo cho Tiêu Lạc Ngọc, Hoa Diệc Khê biết tính tình Dịch Hồi liền vươn tay lấy muỗng, nào biết Tiêu Lạc Ngọc so với y nhanh hơn một bước cầm muỗng lên, cười nói “Ta tự lấy.”

Tiêu Lạc Ngọc lần đầu tiên cảm thấy, ở trước mặt Hoa Diệc Khê, chính mình tươi cười gian nan như thế.

Hắn vẫn luôn cho rằng, sau khi mình trùng sinh, đối với Hoa Diệc Khê rất tốt. Sủng ái y đối tốt với y, Hoa Diệc Khê muốn gì hắn đều sẽ cố gắng làm.

Trừ bỏ Hoa Diệc Khê, hắn đối những người khác đều không bận tâm, vì báo thù cho Hoa Diệc Khê, hắn có thể đi trả thù Phương Nhan.

Nhưng mà... đây thật là nghĩ vì Hoa Diệc Khê sao? Mình rốt cuộc có thể hay không dám xưng đối tốt với y? So với những gì Hoa Diệc Khê làm cho mình, rốt cuộc còn kém rất xa?

Hắn có phải còn đắm chìm trong tình yêu Hoa Diệc Khê dành cho mình, hắn đối tốt với Hoa Diệc Khê, có phải hay không chỉ là tại mặt ngoài?

Trong đầu Tiêu Lạc Ngọc không sao suy nghĩ thông thấu, hết thấy trước mắt đều trở nên an tĩnh. Hắn nghe không được thanh âm Hoa Diệc Khê cùng Dịch Hồi trò chuyện, không gian xung quanh tựa hồ trở nên tĩnh lặng.

Hắn sợ, trong nỗi sợ hãi, không biết Hoa Diệc Khê vừa rồi có nghe được hai người bọn họ nói chuyện hay không? Nếu nghe được, y nghĩ như thế nào? Có thể hay không nản lòng thoái chí?

Nếu là Tiêu Lạc Ngọc trước kia, hắn có thể khẳng định, quan hệ hiện tại của bọn họ là thứ Hoa Diệc Khê tha thiết mơ ước, cho dù hắn không yêu Hoa Diệc Khê, Hoa Diệc Khê cũng sẽ không rời đi.

Nhưng hiện tại hắn không thể cũng không dám suy nghĩ như vậy.

“Lạc Ngọc, ngươi làm sao vậy?” Hoa Diệc Khê hỏi. Y cùng Dịch Hồi đã ăn rất nhiều, Tiêu Lạc Ngọc vẫn bụng bết không biết đang suy nghĩ gì. Thanh âm của y kéo lại tâm trí Tiêu Lạc Ngọc, hắn miễn cưỡng cười nói “Không có việc gì, có thể là tối hôm qua ngủ không ngon.”

Hoa Diệc Khê lo lắng kéo tay hắn xem mạch, sau đó nói “Không có vấn đề gì lớn, ta kê cho ngươi đơn thuốc an thần thì tốt rồi.”

Dịch Hồi phát phát tay, hạ nhân bên cạnh lập tức bưng tới giấy mực. Hoa Diệc Khê đề bút viết phương thuốc. “Ngày hôm qua được liệu còn chưa lấy xong, ngươi uống thuốc rồi ngủ, ta sẽ mau chóng trở về.” Hoa Diệc Khê rất muốn ở cùng Tiêu Lạc Ngọc, nhưng đã đáp ứng Dịch Hồi, y không nghĩ đổi ý.

Dịch Hồi cười nói “Ta sẽ gọi người xử lý tốt, ở chỗ này của ta ngươi còn lo lắng cái gì?” Nói xong lại kéo Hoa Diệc Khê “Ăn xong rồi mau đi thôi, sớm làm cho tốt ta cũng an tâm.”

Hoa Diệc Khê nhìn Tiêu Lạc Ngọc, hắn chỉ ăn một chút cháo, ý của y là muốn cùng Tiêu Lạc Ngọc ăn xong rồi đi, nhưng Dịch Hồi lôi kéo, khiến y có chút khó xử.

“Lạc Ngọc...”

“Không có việc gì, ngươi đi đi! Ta chờ ngươi trở lại.” Tiêu Lạc Ngọc nói. Hoa Diệc Khê nhẹ nhàng căn dặn, “Vậy ngươi ăn nhiều chút.”

Tiêu Lạc Ngọc vốn đang định nói, nhưng mà Dịch Hồi cũng không cho hắn cơ hội, kéo Hoa Diệc Khê rời đi. Nhìn bóng dáng Hoa Diệc Khê, Tiêu Lạc Ngọc chỉ cảm thấy chén cháo trong tay nặng tựa ngàn cân, hắn bụng chén bất động, ép tới hắn cánh tay sinh đau.

“Dọn đi.” Hắn phân phó hạ nhân, sau đó trở về phòng.

Không biết Dịch Hồi có thể cùng Hoa Diệc Khê nói cái gì? Nhìn bộ dáng Hoa Diệc Khê, tựa hồ là rất để ý Dịch Hồi này.

Người này rốt cuộc là ai, nếu hắn khiến Hoa Diệc Khê rời bỏ mình, Hoa Diệc Khê có thể rời đi hay không?

Nghĩ đến Hoa Diệc Khê sẽ rời khỏi mình, mỗi một ý tưởng, mỗi một hình ảnh, tựa như một cây đao xoáy vào trong tim. Bàn tay dùng sức ôm lấy vị trí ngực trái, mỗi một lần đập, đều biến thành sức nặng hắn không sao thừa nhận.

Hoa Diệc Khê tuyệt đối sẽ không rời bỏ hắn, hắn tuyệt đối không cho phép Hoa Diệc Khê rời đi. Là của hắn, vĩnh viễn đều là của hắn.

Mặc kệ Tiêu Lạc Ngọc bên này như thế nào, Dịch Hồi cũng không ở trước mặt Hoa Diệc Khê nói cái gì, hai người chỉ thảo luận tác dụng gốc cây tương tự này, cùng một ít y thuật tâm đắc.

Cơm trưa tùy ý ăn ngay tại dược điền, Dịch Hồi lúc này mới giống như vô ý hỏi “Tiêu Lạc Ngọc đối với ngươi như thế nào?”

Hoa Diệc Khê ngừng tay một chút, rồi sau đó nói “Rất tốt, hắn hiện tại đối với ta rất tốt.” Y nhìn về phiến lá tương tự, xanh biếc mềm mướt, so với một ít tiên thảo còn non nớt hơn nhiều.

“Thật sự?” Dịch Hồi nói “Ngươi đứa nhỏ này, nếu ngươi có thể giống ta, cũng sẽ không chịu khổ nhiều năm như vậy. Ngươi cho ta thật sự không biết một thân nội lực của ngươi là như thế nào sao?”

Hoa Diệc Khê cười cười “Ngươi thật sự cảm thấy mấy năm nay rất vui vẻ sao? Sư phụ ông ấy luôn tìm ngươi, mười năm, ngươi thật sự không chịu tha thứ cho ông ấy?”

Dịch Hồi trầm mặc, thở dài “Mấy năm nay, tình cảm nhiều hơn nữa cũng đều phai nhạt chỉ còn lại hồi ức, ta đối với hắn hận đã không có, yêu tự nhiên cũng biến mất. Lúc trước là hắn khiến ta rời đi, cần gì phải đi tìm ta chứ? Chính là mỗi lần nhìn ngươi, ta giống như là thấy được chính mình trước kia.”

Hoa Diệc Khê không nói, khi đó y còn nhỏ, được Tam Tuần lão nhân lựa chọn làm đồ đệ. Tất cả mọi người cho rằng chỉ có y cùng Tam Tuần lão nhân trên núi, kỳ thật trên núi còn có một người khác, tên là Dịch Hồi.

Lão nhân khi ba mươi tuổi cùng Dịch Hồi là sư huynh đệ, bọn họ từ nhỏ đã bên nhau, cùng nhau luyện công cùng nhau lớn lên. Chờ đến khi sơn cốc có thêm một Hoa Diệc Khê, hai người cũng đã nhớ không rõ cùng một chỗ bao lâu.

Dịch Hồi đối xử với y thực tốt, so với tất cả mọi người, y cũng hết sức hợp ý với Dịch Hồi. Thời điểm khi đó, tình cảm Dịch Hồi đối với sư phụ y, giống như y đối với Tiêu Lạc Ngọc, không oán không hối. Mà Tam Tuần lão nhân, cũng là người vô tình.

Sẽ không yêu bất luận kẻ nào, cũng sẽ không hận bất luận kẻ nào. Hắn là tiên nhân, sẽ không nảy sinh tình cảm với phàm nhân.

Thế nhưng mọi việc luôn có ngoại lệ, sau đó khi y học nghệ thành công, Tam Tuần lão nhân dạo chơi tứ hải, yêu một người. Người kia lại không phải Dịch Hồi bên cạnh hắn không biết bao nhiêu năm.

Sự tình tiếp sau Hoa Diệc Khê không rõ ràng lắm, lúc đó y mới mười mấy tuổi, cùng Tiêu Lạc Ngọc vừa mới bước chân vào giang hồ, có một lần Dịch Hồi đến thăm y, ngày hôm sau liền rời đi.

Nghĩ đến Dịch Hồi so với y yêu càng quyết tuyệt, không còn trở về, cũng không tái xuất giang hồ. Sau nữa Tam Tuần lão nhân tìm kiếm khắp nơi, nhưng vẫn không có tung tích. Thật không nghĩ tới lần này mình lại gặp được.

“Ta biết, ta cũng biết Lạc Ngọc đối ta có lẽ càng nhiều là áy náy, thế nhưng ta không định buông tay.” Hoa Diệc Khê mỉm cười “Thống khổ so với hiện tại ta đều trải qua, bây giờ ta làm sao có thể buông tay?”

“Nhưng...”

“Ta biết, ta sẽ không lặp lại con đường của ngươi. Lòng người, vĩnh viễn không thỏa mãn. Được càng nhiều thì sẽ muốn càng nhiều. Trước kia ta không có được. Cho nên ta có thể dễ dàng tha thứ Phượng Nhan, hiện tại ta làm không được... nếu Lạc Ngọc thích kẻ khác, ta đầu tiên sẽ giết kẻ kia. Nếu hắn muốn rời bỏ ta, nói không chừng ta sẽ làm ra sự tình tàn nhẫn...”

Hoa Diệc Khê đứng dậy, gió nhẹ thổi bay góc áo cùng mái tóc y, sát khí trên người y hòa quyện với hương thảo được thơm ngát, thế nhưng lại phù hợp vô cùng.

“Ta cùng sư phụ là một loại người, một khi yêu, không chết không ngừng. Ta luôn luôn nghĩ, chúng ta có phải hay không lần lượt luân hồi, sư phụ phụ người, Tiêu Lạc Ngọc phụ ta. Người không tha thứ sư phụ, có phải hay không đại biểu cho ta cũng sẽ không được hạnh phúc.” Y quay đầu lại nhìn Dịch Hồi “Cho nên người có muốn gặp ông không, cho ông ấy một cơ hội?”

Dịch Hồi trầm mặc, vừa định nói, chợt nghe đến một trận tiếng bước chân “Dịch tiên sinh không xong, trận pháp có vấn đề!” Một hạ nhân nghiêng ngả lão đảo chạy tới, lo lắng hô.

Phải biết hiện tại Tàng Kiếm sơn trang có thể an tĩnh như vậy đều là vì trận pháp, nếu trận pháp xuất hiện vấn đề một hồi đại chiến sẽ không thể tránh được.

Sắc mặt Hoa Diệc Khê cũng ngưng trọng, vốn Tàng Kiếm sơn trang là chuyện không liên quan đến y, Tiêu Lạc Ngọc không có nhiều hứng thú với bảo tàng, tới nơi này hoàn toàn là do tình thế. Bọn họ vốn có thể muốn thì đi. Nhưng hiện tại Dịch Hồi ở trong này, y không thể không quản.

Dịch Hồi lại không mấy kích động, phát tay đuổi hạ nhân, cười nói “Trận pháp vốn do người sáng tạo, tất nhiên cũng sẽ do người phá giải. Tình huống này ta đã sớm nghĩ tới, không sao.”

Nếu Dịch Hồi nói như vậy, Hoa Diệc Khê cũng sẽ không nói gì, hai người tiếp tục đào tương tư.

Bên này an tĩnh đào được liệu, mà bên ngoài lại nháo loạn động trời. Trong sơn trang bất luận là võ giả hay hạ nhân đều lo lắng, nhưng địa vị Dịch Hồi trong trang nói một không nói hai, không người nào dám lần thứ hai bởi vì sự kiện này đi quấy rầy hắn.

Nhưng trận pháp quả thật đã bị phá mở, nguyên bản trận pháp này có thể thừa nhận hơn trăm người, lần này số lượng người tới vượt quá, hơn nữa lần này có thể nói toàn là cao thủ giang hồ, đồng thời vây khốn nhiều người như vậy đã rất khó khăn. Huống chi những người này trong trận pháp còn liên thủ phá hư.

Bọn họ tại nơi này, trận pháp hoàn toàn không phát huy trình độ nên có, trận pháp cần người khống chế, mà người khống chế chính là Dịch Hồi. Nếu Dịch Hồi chịu đi khống chế như vậy mỗi người đều sẽ nhìn thấy ảo giác như Tiêu Lạc Ngọc. Nhưng mà Dịch Hồi lười đi, cho nên trận pháp này liền biến thành thứ chỉ có thể vây khốn người khác mà không thể tổn thương người.

Cho nên Tiêu Lạc Ngọc mới trở thành người duy nhất cảm thụ uy lực thật sự của trận pháp. Có điều chính hắn cũng không biết điểm này.

Cảnh tượng người ta nhìn thấy trong trận pháp vẫn là đại diện tinh mịch, không có bất cứ sinh vật nào tồn tại. Kỳ thật người bên ngoài nhìn vào, bọn họ luôn luôn tại một chỗ không lớn đi qua đi lại. Mà chỗ này chỉ có phòng ốc nửa thật nửa giả.

Người trong trận pháp đã ở bên trong ước chừng hai ngày, lúc trước khi tiến vào ai cũng chưa bao giờ nghĩ qua sẽ là tình huống như vậy, không có bất luận kẻ nào mang theo thức ăn nước uống, mặc dù là người luyện võ, cũng có chút mệt mỏi.

Trọng Trầm Mặc bình tĩnh nhìn chung quanh một mảnh mênh mông mờ mịt, trường kiếm trong tay chậm rãi khơi mào, mắt thường cơ hồ có thể nhìn thấy trên thân kiếm nhanh chóng ngưng kết một tầng hàn băng. Rồi sau đó hướng về cách đó không xa rất nhanh chém ra mấy kiếm, kiếm khí ở trong không khí phát ra thanh âm ma sát, dị thường chói tai.

“Ầm” kiếm khí biến mất nơi này xuất hiện một ít khác thường. Trọng Trầm Mặc có chút lo lắng, trong hoàn cảnh này cơ hồ không ai có thể bình tâm tĩnh khí.

“Chúng ta cùng công kích một chỗ, trận pháp này phải phá.” Hắc hô.

Hơn trăm người này đều là kẻ có kiến thức, nơi này là trận pháp tất nhiên không thể che mờ ánh mắt mọi người.

Tiêu Lạc Ngọc đứng ở ngoài trận pháp, nhìn thấy Trọng Trầm Mặc cùng vài cường môn cùng vùng kiếm công kích một chỗ cây khô cao tầm nửa người, vốn cây khô không thể chịu đựng thế nhưng trước đông đảo cao thủ công kích lại chống đỡ hồi lâu, cuối cùng mới chậm rãi đổ rạp.

Hoàn chương 37.

40. Chương 40

“Ầm” một tiếng, cây khô ngã xuống đồng thời biến thành bột phấn, phiêu tán trên không trung.

“Ném độc phấn.” Một người trong sơn trang hô lên. Tiêu Lạc Ngọc nhìn lại, đây rõ ràng chính là trang chủ đời trước, hắn còn nhớ rõ trang chủ này gọi là Phong Doãn. Một vài hộ vệ sơn trang xuất ra một đồng gói to bằng nắm tay, ném về phía cây khô, gói to trên không trung vỡ vụn, bay ra có chút độc phấn ó vàng. Khắp trận pháp chỉ trong một khắc bị độc phấn bao phủ.

Mà đám người Trọng Trầm Mặc trong trận pháp chỉ cảm thấy nơi này vốn u ám xuất hiện một đạo ánh sáng, kinh nghiệm nhiều năm khiến hắn dần sức chém ra từng chiêu kiếm pháp sở trường, kiếm khí đầy trời đan chéo thành một mảnh võng kiếm, đem thân mình phòng vệ cẩn thận.

Hành động này vừa lúc cứu mình, cũng cứu đám người phía sau hắn, sau khi cây khô đổ xuống trận pháp bị phá một góc, dần dần lộ ra bộ dáng nguyên bản của sơn trang, người trong trận pháp vừa muốn hoan hô rốt cục đã thấy ánh mặt trời, lại bị độc phấn phiêu tán tới, một đám rầm rầm ngã xuống đất.

Đám người sau Trọng Trầm Mặc bởi vì kiếm khí của hắn vừa lúc ngăn cản độc phấn, cho nên cũng không bị trúng độc, có điều một số người cách xa hắn liền thối lui, chỉ thấy đầu vầng mắt hoa, sau liền tiêu tan không chút tiếng động. Đương nhiên có thể ở nơi này đều là tinh anh trong môn phái, vẫn có một nửa người cũng phản ứng nhanh nhẹn, tránh thoát độc phấn công kích.

Ra quân bất lợi, Trọng Trầm Mặc có chút bất mãn, hắn nhảy ra khỏi trận pháp, quay đầu nhìn lại, vây khốn bọn họ thế nhưng chính là một trang viên không lớn. Những người khác cũng không để ý đến đồng môn bị hạ độc, sợ chính mình sẽ trúng độc, cũng ào ào nhảy ra, đứng ở phía sau Trọng Trầm Mặc.

“Tiêu bảo chủ, này là có ý gì?” Chu Vân hỏi. Lúc này Tiêu Lạc Ngọc đứng ở đối diện, rõ ràng thấy được.

Tiêu Lạc Ngọc ôm quyền nói “Ta cũng là sau khi hôn mê bị đưa vào, mọi người xin yên tâm, người sơn trang cũng không có ác ý.” Tàng Kiếm sơn trang người có ác ý bọn họ hay không Tiêu Lạc Ngọc không biết, nhưng Hoa Diệc Khê ở trong này, Tiêu Lạc Ngọc cũng chỉ có thể nói như vậy.

“Không có ác ý vì sao phải làm vậy với chúng ta?” Lung Bình nói, phiến quạt đang mở trong tay khép lại, một thân bạch y đứng ở nơi đó quả là có một phần phong độ, có thể nói so với Lung Mộc thoát nhìn càng như là nhất đại cao thủ. Sau này vài trưởng lão xem ra đối với tân nhậm chủ môn này cũng thực vừa lòng.

Phong Doãn bất mãn nói “Tàng Kiếm sơn trang chúng ta luôn luôn ẩn cư giang hồ không màng thế sự, lần này là các người điều động nhân lực tiến đến, chúng ta cũng chỉ là tự vệ. Chẳng lẽ chỉ có các người được giết người, không cho phép người khác phản kháng?” Một đám người Tàng Kiếm sơn trang cũng phụ họa theo. Đám người Trọng Trầm Mặc là đại hiệp trên giang hồ, vừa bị nói như thế sắc mặt cũng trở nên không dễ nhìn.

Tiêu Lạc Ngọc nhìn tình cảnh hai bên, tuy rằng Tàng Kiếm sơn trang nhiều người hơn, nhưng cao thủ lại không có bao nhiêu, mà đám cao thủ giang hồ đều không có việc gì, đánh nhau rõ ràng là người sơn trang không chiếm thượng phong.

“Rõ ràng là các người hạ độc trước, trong chốn võ lâm mấy môn phái đều bị các người hạ độc diệt môn. Không chỉ không biết hối cải, vừa rồi vẫn như cũ hạ độc thủ võ lâm quần hùng, nghĩ đến danh dự Tàng Kiếm sơn trang mấy trăm năm, liền hủy ở trong tay của người. Có lẽ tiền bối các người cũng không muốn cơ nghiệp của mình bị nắm giữ trong tay đám người các người đâu.” Lung Bình lại nói. “Hiện giờ chúng ta cũng là vì đạo nghĩa giang hồ vì võ lâm thái bình, cho dù là tiền bối sơn trang biết, cũng sẽ đồng ý lượng thứ.”

“Người...” Người Phong Doãn cao lớn thô kệch, cũng không có khả năng ăn nói như Lung Bình, nhất thời tìm không thấy lời nào đáp trả.

Tiêu Lạc Ngọc nói “Tiêu mỗi lần này chứng kiến, lần hạ độc này không liên quan đến sơn trang, mong rằng các vị nghe một lời của Tiêu mỗi.” Hắn vừa nói vừa ngầm vận lực, Lung Bình này nói chuyện từng câu đều là châm ngòi, nói như vậy đánh nhau cũng là bình thường. Hắn không phải người sơn trang cũng không có cách nào ngăn cản bọn họ động thủ.

Bất quá muốn thật sự đánh nhau hẳn tự nhiên là giúp sơn trang, dựa theo quan hệ Hoa Diệc Khê cùng Dịch Hồi, chuyện này bọn họ không thể không đếm xỉa đến. Mấy người Thanh Thương cũng tới phía sau Tiêu Lạc Ngọc, âm thầm đề phòng.

Lung Bình lại cười nói “Hoa các này luôn luôn dụng độc nổi danh giang hồ, xem ra quan hệ giữa Hoa các cùng sơn trang cũng không đơn giản, không biết chuyện lần này, Hoa các đã biết mấy phần?”

Lúc trước, rất nhiều người cũng hoài nghi Hoa các, vì cái gì độc này ai cũng bó tay không có biện pháp, cố tình Hoa Diệc Khê có thể trị. Chính là Hoa các luôn luôn thần bí, hơn nữa lần này lại có Tiêu gia bảo đứng về phía Hoa các, không ai dám nói linh tinh.

Tiêu Lạc Ngọc giận dữ, Hoa Diệc Khê không nghĩ cứu trị những người này, là hắn muốn điều tra rõ ràng mọi chuyện, cũng không hy vọng võ lâm tổn thất quá nặng mới để cho Hoa Diệc Khê hỗ trợ, không nghĩ tới thế nhưng thành cớ cho những người này hoài nghi.

“Tiêu bảo chủ không nói gì, có phải không còn lời nào để nói, lần này chúng ta đều có chuyện, cố tình các người bình yên vô sự tiến vào sơn trang, nếu nói là không có vấn đề gì, thật sự là khiến người ta không thể tin được.”

“Tiêu mỗi không nói lời nào, là vì không muốn cùng người như người nói chuyện tổn hại thân phận Tiêu gia bảo, Diệc Khê vất vả cứu trị các người, không chỉ không báo ân trái lại còn vu hãm y, Tiêu mỗi tồn tại trên giang hồ cùng người như người, thật sự là ghê tởm.” Trước kia Tiêu Lạc Ngọc bất luận như thế nào cũng sẽ không nói như vậy, nhưng hiện tại có người trách Hoa Diệc Khê, vừa lúc đánh trúng nghịch lân của hắn.

“Nếu cảm thấy Hoa các, Tiêu gia bảo và sự tình lần này có quan hệ, có thể cùng chúng ta phân rõ giới hạn, ngày sau Tiêu mỗ tự nhiên sẽ không cùng các vị có bất cứ quan hệ gì.” Hần vì Hoa Diệc Khê làm quá ít, như vậy hiện tại bồi thường còn kịp nữa không?

Thanh Thương cũng nói “Không sai, Hoa các ta hôm nay hiện thân tại giang hồ, hoàn toàn là vì kiếp nạn vô lâm lần này, nếu các vị hoài nghi, như vậy ngày sau nếu có chuyện, mong rằng đừng tìm đến Hoa các, nếu là cần chữa bệnh, cũng mong các vị khác thỉnh cao minh khác, Hoa các chúng ta treo cao không nổi.”

Mọi người ngập ngừng, không biết phải nói gì, lúc này Chu Lam bèn lên tiếng “Ta tin tưởng thái độ làm người của Tiêu bảo chủ và Hoa các chủ, ở lại biệt viện mấy ngày, hai vị đều là đại hiệp chân chính.” Hần thốt ra lời này, nhất thời nhận được vài ánh mắt không tốt.

Lung Bình nói như vậy, mặc dù có ý làm khó Hoa Diệc Khê, nhưng lúc này dĩ nhiên là muốn buộc Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê không nhúng tay vào chuyện sơn trang, nếu không hai người bọn họ đứng ở phía Tàng Kiếm sơn trang, thắng bại liền khó nói. Chính là không nghĩ tới Tiêu Lạc Ngọc lại phản ứng lớn đến vậy, khiến tất cả mọi người có chút trở tay không kịp.

Tả Yển nhìn nhìn Chu Lam, phát hiện Chu Lam đang nhìn Tiêu Lạc Ngọc, thấp giọng nói “Xem ra những được đó cho hần ăn cũng không đến nổi vô dụng.” Hữu Yển liếc hần một cái.

Trọng Trầm Mặc trầm ngâm một chút, rồi sau đó chậm rãi nói “Trọng mỗ cũng tin tưởng Tiêu bảo chủ, như vậy đi, không bằng chúng ta nói chuyện nghiêm túc, trước không nên gây chiến.”

Tiêu Lạc Ngọc lạnh lùng nhìn Lung Bình cùng vài người phụ họa lời Lung Bình, sau đó nói “Trọng minh chủ đã nói như vậy, Tiêu mỗ tất nhiên nghe theo.”

“Minh chủ, có cái gì mà nói, người của chúng ta chết nhiều như vậy, bọn họ nói như thế nào?”

“Nếu tới cửa khiêu khích, thì phải chuẩn bị trước sẽ chết.” Thanh Thương nói “Lúc này đừng nói cái gì tình đồng môn, lúc bọn họ trúng độc, các người không có một người để ý tới những người trúng độc đó. Nếu đi nhìn thì sẽ phát hiện bọn họ hôn mê mà thôi. Đây chẳng qua là khói mê thông thường. Nếu thật sự muốn giết các người, có thể tại trận pháp lấy mệnh các người dễ dàng, hà tất chờ đến giờ?”

Lúc này rất nhiều người biểu hiện đặc sắc khác nhau, có vài người vẫn như cũ ra vẻ vì đại nghĩa, nói “Chúng ta cũng là vì vô lâm, nếu toàn bộ trúng kịch độc, sự tình lần này còn có ai có thể điều tra rõ ràng.”

Ngược lại có vài người mặt đỏ lên. Chạy về thăm dò xem xét đồng môn của mình, rồi sau đó hô to “Không sao, bọn họ chỉ ngất đi thôi.”

Trọng Trầm Mặc chấp tay “Đa tạ thủ hạ lưu tình, các vị nể mặt mũi ta, không bằng nói chuyện mới đưa ra kết luận.”

“Minh chủ không thể nhiều lời cùng bọn họ, đều trối lại tra hỏi liền sẽ biết.” Lý Thú nói. Tiêu Lạc Ngọc nhìn hần, vốn lúc trước cảm thấy Bang chủ Cái Bang này cũng không tệ lắm, hiện giờ sao lại không biết phân biệt như vậy.

Dư quang nhìn đến Lung Bình cười có chút đắc ý, trong lòng sáng tỏ rất nhiều, vừa muốn mở miệng, chỉ thấy Lung Bình cho Lý Thú một ánh mắt, biểu tình Lý Thú trở nên bất đắc dĩ, nhưng bàn tay lại khê lật, vận khởi mười thành công lực đánh tới hướng Phong Doãn.

Lý Thú ở trong vô lâm cũng là cao thủ, hiện giờ dùng hết toàn lực, trong nháy mắt liền tới trước mặt Phong Doãn. Tất cả mọi người thật không ngờ hần xuất chiêu như vậy, đều ngây ngẩn cả người, không có người ngăn trở, chỉ có Tiêu Lạc Ngọc có chút cảm ứng, rất nhanh tiến lên, một chưởng đẩy Phong Doãn ra, chống lại một chưởng của Lý Thú.

Chưởng chưởng tương đấu, Lý Thú bay ngược ra, Tiêu Lạc Ngọc cũng sau lui lại mấy bước. May mắn vừa rồi hần âm thầm vận lực, nếu không vội vàng cũng không cách nào đánh trả được mười thành công lực của Lý Thú.

“Các người khinh người quá đáng.” Phong Doãn sau khi lấy lại tinh thần giận dữ, ngay cả hộ vệ Tàng Kiếm sơn trang mặt cũng mang phần nộ, một tên hộ vệ nói “Chúng ta cũng không sợ các người, các huynh đệ, lên a! Cho bọn họ thấy lợi hại của sơn trang chúng ta.” Nói xong xung trận lên trước.

“Không biết tự lượng sức mình.” Lung Bình khép quạt, cười lạnh.

Người giang hồ vốn dễ xúc động, thấy đối phương hướng lại đây, cũng không hề nói lý, lập tức cầm theo binh khí tiến lên. Chỗ bọn họ đứng vốn là rất gần, trong nháy mắt liền tiếp xúc, binh khí leng keng va chạm. Nhất thời toàn bộ bên trong sơn trang tiếng đánh nhau ầm ĩ bên tai.

Trọng Trầm Mặc bất đắc dĩ, hần nhìn ra Tiêu Lạc Ngọc muốn bình ổn sự tình lần này, nhưng cố tình không như mong muốn.

Tiêu Lạc Ngọc bình tĩnh nhìn mọi người hỗn chiến, nghĩ đến Dịch Hồi, hần cũng không thể mặc kệ. Đề khí bay đến trung tâm, tay trái một phen nắm chặt hai thanh binh khí giao nhau, tay phải một chưởng đánh lui kẻ cầm binh khí, sau đó hai thanh binh khí tinh cương liền ở trong tay hần bể thành từng đoạn từng đoạn.

Sau đó xoay người tung một quyền, nội lực lớn mạnh trong cơ thể xuất ra, đem một đám người hỗn chiến đánh tan, rồi sau đó trên mặt đất để lại một cái hố sâu thật to, cũng dậy lên một trận bụi đất.

Bụi đất bốn phía, Tiêu Lạc Ngọc lướt qua bụi mù dừng trong đám người còn đang đánh nhau, một người một quyền, tách bọn họ ra.

Tốc độ của hần rất nhanh, cơ hồ là trong giây lát liền đánh tan rất nhiều người, mà còn khiến bọn họ chấn động, nhất thời cũng không thể động thủ lần nữa.

Mấy người Thanh Thương thấy thế cũng nhảy vào hỗ trợ. Trọng Trầm Mặc biết tình huống này hần cũng ngăn cản không nổi, chỉ có thể cảnh môn nhân ở một bên quan sát, bọn người Lung Bình Chu Vân không gia nhập cuộc chiến.

Chu Lam định tiến lên giúp Tiêu Lạc Ngọc, bị Chu Vân kéo lại. “Chúng ta cũng đi ngăn cản đi, như vậy nữa sẽ chết rất nhiều người.” Chu Lam nói. Chu Vân lắc đầu, Lung Bình lúc này chẳng kiêng nể đối nghịch cùng Trọng Trầm Mặc, trước không hiểu ra mục đích của Lung Bình, hần không ngờ bọn họ cố tình khuấy đục mặt nước.

Tả Yển cười hì hì chạy tới, Chu Lam cũng cười với hần. Gương mặt Tả Yển rất có lực sát thương, chính là Lung Bình cũng không cách nào lộ ra biểu cảm với hần.

“Tả Yển huynh.” Chu Lam gọi. Tả Yển vỗ vỗ bờ vai của hần “Không tồi, hơn nhiều những kẻ gọi là đại hiệp, lí lẽ thực nhiều.” Lúc này một câu nói quá mức đắc tội người, Chu Lam tuy rằng thấy không ổn, nhưng không có bất mãn gì. Hần biết Tả Yển làm người chính là như thế.

Sắc mặt Lung Bình phát lạnh, nhưng lại cũng không nói gì thêm, nhìn trong sắc mặt Tiêu Lạc Ngọc âm tình bất định. Thời điểm luận võ Tiêu Lạc Ngọc cũng không biểu hiện quá mức xuất sắc, cho nên hần không có cảm giác gì, nhưng hiện tại hần phát hiện mình đã quá coi thường Tiêu Lạc Ngọc.

“Công phu quả thật không tồi, không biết Hoa các chủ trước khi gân mạch đứt đoạn, liệu cũng có thần uy như thế?”

Hiện lên một ánh mắt lạnh lẽo, trên mặt còn lại là nghi hoặc. Hoa Diệc Khê niên thiếu thành danh, tất nhiên là võ công cao cường, hiện tại nội lực mất hết, rất nhiều người cũng không biết vì sao, không biết Lung Bình như thế nào có thể kết luận là gân mạch đã đứt.

Người biết rất ít, chỉ có rất ít người Tiêu gia bảo cùng người Hoa các biết, Phượng Nhan cũng không tiết lộ khắp nơi, không nghĩ tới Lung Bình thế nhưng lại biết rõ.

Trong sân, cũng nghe được lời Lung Bình, trong lúc nhất thời tâm đại loạn, nguyên bản điều khiển nội lực đột nhiên xuất hiện một tia lệch lạc. Tiêu Lạc Ngọc chỉ cảm thấy trong tim đau xót. Hần bỗng thét dài một tiếng, tiếng thét ngân dài không dứt, mọi người cảm thấy lỗ tai đau đớn dữ dội, vội vã dùng tay che hai tai. Một số cao thủ cũng phải dùng nội lực chống đỡ.

Tiêu Lạc Ngọc giơ tay trái, một chưởng đánh xuống đất. “Ầm” một tiếng, mọi người chỉ thấy một trận bụi đất hoàn toàn che phủ nơi này, bụi đất tán đi, trước mặt Tiêu Lạc Ngọc xuất hiện một cái hố thật lớn.

“Dừng tay, nếu không dừng trách Tiêu mỗ không khách khí.” Nhìn mọi người trợn mắt há hốc mồm, Tiêu Lạc Ngọc nói.

“Người chỉ là Tiêu gia bảo Bảo chủ, cũng không phải minh chủ võ lâm, chúng ta dựa vào cái gì nghe lời người.” Một người hô. Tiêu Lạc Ngọc cười lạnh, giãy tiếp theo xuất hiện phía sau kẻ kia, người này ngay cả cơ hội phản kháng đều không có, đã bị Tiêu Lạc Ngọc đánh ngất xỉu, rồi sau đó bị hất ném vào trong hồ.

“Để xem có bao nhiêu người nguyện ý lấp đầy cái hố này.” Tiêu Lạc Ngọc nói, nhìn chung quanh bốn phía một vòng. Mọi người bị ánh mắt của hắn dọa sợ, nuốt nuốt nước miếng không dám nói gì.

Xem như đã không chế cục bộ, Tiêu Lạc Ngọc nhìn Phong Doãn “Đem những người bị độc hôn mê an bài tốt, lại tìm một phòng xem bệnh cho người bị thương.”

Trang chủ muốn phản đối, nhưng lời đến bên miệng lại nuốt xuống. “Được.”

“Hai bên giờ có thể yên ổn đàm luận.” Tiêu Lạc Ngọc nói. Lúc này, đột nhiên có người sơn trang chạy lại báo “Lại có người đến, nhưng mà lần này chỉ có ba người.”

Hoàn chương 38.

41. Chương 41

Nghe nói lại có ba người nữa tới, người trong sơn trang biểu tình khác nhau, Phong Doãn nhìn Tiêu Lạc Ngọc, Tiêu Lạc Ngọc quay đầu nhìn Trọng Trầm Mặc “Minh chủ, thỉnh các vị vào bên trong nói chuyện.” Trọng Trầm Mặc đương nhiên gật đầu, Lung Bình cười lạnh một tiếng, dẫn đầu đi trước. Trọng Trầm Mặc có chút tức giận, nhưng vẫn bất động thanh sắc đi theo.

Những người khác dĩ nhiên cũng đuổi kịp, thời điểm Lý Thú đi qua bên người Tiêu Lạc Ngọc, nhìn hắn một cái, tựa hồ có lời muốn nói. Chờ tất cả mọi người rời đi, Tiêu Lạc Ngọc lúc này mới hỏi người vừa rồi báo tin. “Người lần này đến sơn trang đâu?”

“Ở bên ngoài, lúc này hắn là đã đến đại môn.”

Tiêu Lạc Ngọc gật gật đầu, đi về hướng đại môn sơn trang. Trận pháp đã phá, mọi người ở nơi cách cổng chính cũng không xa. Không đến một khắc, hắn cùng đám người sơn trang đã tới trước cửa, Phong Doãn cho người tiến lên mở cổng.

Đại môn mở ra, khiến Tiêu Lạc Ngọc kinh ngạc chính là ngoài cửa hóa ra lại là Tiêu Vân.

Lúc ấy Tiêu Vân lo lắng bệnh tình Thẩm Khanh, hơn nữa lần này đi Tàng Kiếm sơn trang lành dữ chưa biết, Tiêu Vân cũng không có võ công, Tiêu Lạc Ngọc sẽ không cho hắn đi theo, mà ngay cả hộ vệ Tiêu gia bảo đều lưu lại biệt viện. Những hộ vệ này tạm thời nghe theo Tiêu Vân an bài. Biệt viện hết thấy cũng do Tiêu Vân xử lý.

Bọn họ đi rồi, bệnh tình của Thẩm Khanh cũng có tiến triển, trở về Thẩm phủ. Chỉ là thỉnh thoảng sẽ đến biệt viện tìm Tiêu Vân tán gẫu. Ngay trước ngày phá trận một ngày, Tiêu Vân đang xem xét chỉ tiêu của biệt viện mấy ngày nay, Tiêu Trì đột nhiên vội vàng đi đến.

“Tiêu Vân không tốt, đã xảy ra chuyện.” Tiêu Trì có chút lo lắng.

“Làm sao vậy?”

“Phượng Nhan bị cướp đi!”

Tuy rằng ngày đó đưa Phượng Nhan vào quan phủ là Dương Luân cùng giang hồ nhân sĩ, nhưng hiện tại không có bao nhiêu người biết người đứng sau là Tiêu gia bảo, thế nhưng vào lúc Phượng Nhan gặp nạn, Tiêu Lạc Ngọc chỉ chiếu cố Hoa Diệc Khê. Tiêu Trì cùng Tiêu Vân đều là người bên cạnh Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê, dĩ nhiên là biết một ít tình huống.

Hiện giờ Phượng Nhan bị cướp đi, không thể không khiến hai người Tiêu Hoa đau đầu.

Tiêu Vân cũng cả kinh, thời điểm Tiêu Lạc Ngọc đi, hắn không đi theo đã cảm thấy rất quá phận. Lúc ấy Tiêu Lạc Ngọc vốn định để Tiêu Trì tạm thời quản lý biệt viện cùng hộ vệ, Hoa Diệc Khê đang cho Canh Tinh ăn, liền thân nhiên nói một câu “Không bằng để Tiêu Vân đi.” Tuy rằng sự tình biệt viện rất nhiều rất phức tạp, nhưng Tiêu Vân cũng cực kỳ cảm kích Hoa Diệc Khê tín nhiệm.

“Bảo chủ không có đây, Hoa công tử cũng không, nên làm cái gì bây giờ?” Tiêu Vân cắn môi, “Phải báo cho bọn họ mới được, chuyện này không được xảy ra sự cố gì.”

Tiêu Trì gật đầu “Ta cho người đi Tàng Kiếm sơn trang truyền tin.” Tiêu Vân gật đầu, hai người viết thư, đang lúc thương lượng phải ai đi thì thích hợp, có người thông báo Thẩm Khanh đến bãi phỏng.

Thẩm Khanh cơ hồ mỗi một ngày đều sẽ đến một lần, lần này lại khác trước đây, đám người khiêng một cái cang theo sau hắn, một người nằm bên trên, đeo khăn che mặt, thấy không rõ là ai.

“Hoa công tử không có đây, ngươi đem người bệnh đến làm gì?” Tiêu Vân hỏi. Thẩm Khanh mỉm cười, chỉ chỉ người trên cang “Không phải ta muốn dẫn hắn tới, là hắn nhất định phải tìm Bảo chủ các ngươi.” Tiêu Vân nhíu mày, Thẩm Khanh ngồi xuống bàn đá trong viện, đã có hạ nhân dâng trà cho hắn.

Tiêu Vân đi tới xốc khăn che mặt người trên cang lên, trên mặt thoáng lộ ra thần sắc kinh ngạc, quay đầu nhìn Thẩm Khanh, trên mặt Thẩm Khanh nhìn không ra biểu tình, tựa hồ tất cả lực chú ý đều bị ly trà hấp dẫn.

“Hắn tại sao lại ở chỗ này?” Tiêu Vân hỏi.

“Là ta phát hiện trong đám khất cái bên đường, đại phu ta mời đến chỉ có thể bảo trụ mạng của hắn, phỏng chừng một thân công phu thật sự bị phế, hắn muốn tìm Tiêu Lạc Ngọc nên ta dẫn hắn đến.”

Tiêu Vân phát tay cho hạ nhân hạ cang, tự hỏi người này sẽ mang đến cho Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê chuyện gì.

Thấy Tiêu Vân đang suy tư, Thẩm Khanh mơ hồ có một loại cảm giác giống con thỏ nhỏ đang suy nghĩ rốt cuộc là ăn cải trắng tốt hay là cà rốt tốt hơn. Hắn ho khan một tiếng, không biết như thế nào lại có tâm tư đùa giỡn: “Ta đây giúp các ngươi, ngươi không thưởng gì cho ta sao?”

Tiêu Vân nguyền rủa một cái “Ngươi không biết mấy ngày người ở biệt viện ăn uống hết bao nhiêu? Lúc chữa bệnh Thanh Thương dùng hết bao nhiêu dược liệu?” Hắn lôi ra một cái bàn tính nhỏ từ trên người, “Ba” một tiếng đặt trước mặt Thẩm Khanh “Muốn ta tính giùm ngươi dùng bao nhiêu sao? Thanh Thương chẩn bệnh ngươi tính toán trả bao nhiêu bạc?”

Thẩm Khanh bắt đắc dĩ, “Ngươi như thế nào giống hệt thần giữ cửa, dứt khoát tới Thẩm gia đi, ta cho ngươi quản sổ sách.” Hắn vốn tưởng rằng nói xong Tiêu Vân sẽ tiếp tục nạt hắn, nào biết Tiêu Vân thế nhưng sắc mặt đỏ ửng, nửa ngày cũng nói không ra lời. Thẩm Khanh trong lòng trầm xuống, lòng biết mình đoán hắn là không sai.

“Không đến thì thôi, hôm nay ta còn có việc, cáo từ trước.” Thẩm Khanh lên tiếng, biểu tình mỉm cười trước sau như một. Trong mắt Tiêu Vân hiện lên một tia mất mát, rồi sau đó miễn cưỡng cười nói “Được.”

Thẩm Khanh chấp tay, đi vài bước Tiêu Vân đột nhiên nghĩ đến tình hình hiện giờ chính mình phải đi Tàng Kiếm sơn trang một chuyến, đến lúc đó hết thấy chưa biết, còn không biết khi nào mới có thể trở về Tô Châu, nhưng sự tình xong xuôi cũng rất có thể liên tục tiếp trở lại Tiêu gia bảo.

Vậy có phải hay không về sau sẽ không gặp lại Thẩm Khanh?

“Này, ta phải rời đi, ngươi nếu tìm ta có thể viết thư cho ta.” Tiêu Vân hô lên.

Thẩm Khanh quay đầu lại cười “Ngươi cũng không phải mỹ nữ, Thẩm đại công tử ta chỉ viết thư cho mỹ nữ.” Thẩm Khanh phe phẩy phiến quạt trong tay “Bất quá nếu ta muốn thành thân, sẽ viết thư nói cho ngươi biết, đến lúc đó nhớ rõ tới đây uống rượu mừng.”

Sắc mặt Tiêu Vân chợt tái nhợt, hắn đột nhiên có loại cảm giác hít thở không thông. Hắn trước kia chỉ biết là, sự tình khiến mình không vui nhất chính là bảo bối Tiêu gia bảo đều bị Phượng Nhan cầm đi, không vui vì tiền riêng của mình vẫn luôn ít như vậy. Chính là so với hiện giờ, những cái không vui đó cũng bé nhỏ không đáng kể.

Từ biệt Thẩm Khanh, Tiêu Vân cùng Tiêu Trì lên đường, mang theo người Thẩm Khanh đưa tới, đi Tàng Kiếm sơn trang. Mà Thẩm Khanh trở lại trong phủ, đã có người tới thông báo, nói là phủ nha Tô Châu bị cướp, Phượng Nhan đã bị cướp đi.

Thẩm Khanh thoáng yên tâm, hiện giờ Phượng Nhan đã được mang đi, nói vậy sẽ an toàn hơn một chút. Tuy rằng mơ hồ đoán được hết thấy có khả năng là do Tiêu gia bảo, nhưng Thẩm Khanh cũng không có cách nào vô cớ đối địch Tiêu gia bảo.

Hôm nay thời điểm đưa người kia qua, Thẩm Khanh cũng do dự, nếu không đưa đi, hiển nhiên có thể mang đến cho Tiêu Lạc Ngọc một ít phiền toái, nhưng hẳn lại không có cách nào ngồi yên không để ý đến.

Kỳ thật tại một số phương diện, Thẩm Khanh cũng là người rất có nghĩa khí. Hẳn lúc này thậm chí nghĩ, nếu Phượng Nhan có thể tìm một chỗ ẩn cư, không gây chuyện trong chốn giang hồ thì tốt rồi, nếu Phượng Nhan muốn cuộc sống cơm áo vô ưu, hẳn có thể lấy nàng.

Nghĩ đến đây, Thẩm Khanh đột nhiên nhớ tới vừa rồi sắc mặt Tiêu Vân tái nhợt.

Hài tử kia... đại khái thật sự thích mình đi! Hẳn nghĩ.

Tiêu Vân cùng Tiêu Trì buổi chiều xuất phát, suốt đêm cưỡi ngựa, rốt cục sáng sớm hôm nay chạy tới Tàng Kiếm sơn trang, thời điểm đến Tiêu Lạc Ngọc vừa lúc bình ổn hỗn loạn nơi này.

“Bảo chủ.” Tiêu Vân một người một ngựa. Tiêu Trì ôm một người che mặt trong ngực, tất cả mọi người thấy không rõ khuôn mặt hẳn. Hai người xuống ngựa, chạy đến trước mặt Tiêu Lạc Ngọc.

Tiêu Lạc Ngọc biết nhất định là có chuyện quan trọng, Tiêu Vân chạy đến nói bên tai hẳn vài câu, Tiêu Lạc Ngọc giấu giếm biểu tình gật gật đầu, nhìn thoáng qua người trong ngực Tiêu Trì.

“Nơi này tại sao còn có rắn?” Phong Doãn nói.

Tiêu Lạc Ngọc lúc này mới phát hiện, trên lưng ngựa Tiêu Vân còn buộc Canh Tinh, có lẽ là vì xóc nảy, Canh Tinh thoát nhìn ỉu xiu.

“Canh Tinh nhất định muốn đi theo, không có biện pháp mới mang nó tới.” Tiêu Vân bắt đắc dĩ. Thật vất vả mới để cho ngựa tiếp thu treo một con rắn trên lưng, dọc theo đường đi Canh Tinh thể nhưng nhân tính hóa mà ỏi ra...

Lúc này này Canh Tinh ỉu xiu du tẩu trên mặt đất, Tiêu Lạc Ngọc phát phát tay “Không sao, nó không cắn người.” Canh Tinh hẳn là muốn đi tìm Hoa Diệc Khê.

Nghĩ đến Hoa Diệc Khê, Tiêu Lạc Ngọc nói với Phong Doãn nói “Không bằng mời Dịch tiên sinh ra, hiện giờ đàm phán cùng quần hùng, Dịch tiên sinh vẫn nên có mặt mới ổn.”

Phong Doãn bắt đắc dĩ “Tiêu bảo chủ có điều không biết, Dịch tiên sinh là khách của lão trang chủ, thân phận tại sơn trang khác thường, hẳn không muốn đến, chúng ta cũng không có cách nào.”

“Vậy lão trang chủ đâu?”

Trên mặt Phong Doãn xuất hiện một chút thần sắc hoài niệm, ảm đạm nói “Thực không dám giấu giếm, lão trang chủ chính là gia phụ của ta, Dịch tiên sinh là nhận gia phụ nhờ vả mới luôn ở trong sơn trang.” Tiêu Lạc Ngọc cẩn thận quan sát thần sắc của hẳn, phát hiện trong mắt của hẳn có một chút nhàn nhạt không cam tâm.

Đời trước thời điểm bọn họ đến Tàng Kiếm sơn trang Dịch Hồi hẳn đã rời đi, nói không chừng lí do Dịch Hồi rời đi có liên quan đến Phong Doãn. Tổ tiên cơ nghiệp chính mình lại không có cách nào kế thừa, nghĩ đến Phong Doãn hẳn là không tình nguyện. Bất quá Tiêu Lạc Ngọc biết năng lực Phong Doãn, có lẽ đó cũng là nguyên nhân lão trang chủ không để cho hẳn lên làm trang chủ.

Trong lòng cười lạnh, ở mặt ngoài lại thần nhiên “Hiện giờ khó có được giang hồ quần hùng cùng nhau nói chuyện, vẫn nên thận trọng. Giang hồ đồn đãi Tàng Kiếm sơn trang là kẻ đứng sau hạ độc các môn phái, không biết giải thích thế nào?”

“Đó là vu oan giá họa, chúng ta không làm.” Phong Doãn cả giận. Tiêu Lạc Ngọc cười nói “Tiêu mỗ đương nhiên tin tưởng, nếu không hôm nay cũng sẽ không làm việc như thế. Nhưng mà quần hùng sẽ không tin.”

Giữa lúc nói chuyện đã đi tới đại sảnh, quần hùng ngồi ở trong chờ hai người, một vài hạ nhân sơn trang đang dâng trà. Trong lòng Tiêu Lạc Ngọc âm thầm tán thưởng, đám hạ nhân vẫn rất có cấp bậc lễ nghĩa.

Uống trà, lại ăn một ít điểm tâm, tức giận cũng dần dần phai nhạt. Tiêu Lạc Ngọc dù sao cũng là khách, nên cũng đi tới tìm một vị trí ngồi xuống, Tiêu Vân đứng phía sau hần.

Trong đại sảnh tất cả mọi người nhỏ giọng nói chuyện với nhau, Trọng Trầm Mặc nhắm mắt dưỡng thần, tự hỏi bước tiếp theo phải làm thế nào? Nếu Tiêu gia bảo cùng Hoa các đứng về phía Tàng Kiếm sơn trang, chuyện tình liền không dễ dàng.

“Dịch tiên sinh.” Đang lúc mọi người thương nghị, hạ nhân sơn trang trông thấy Dịch Hồi, mở miệng chào.

Dịch Hồi đi vào đại sảnh, nhìn bốn phía chung quanh một chút. Hoa Diệc Khê cũng đi đến, rồi sau đó ngồi xuống bên người Tiêu Lạc Ngọc, bên chân là Canh Tinh đã khôi phục một ít tinh thần.

Tiêu Lạc Ngọc nắm chặt tay Hoa Diệc Khê, Hoa Diệc Khê khẽ cười với hần, rồi sau đó có chút lo lắng nhìn Dịch Hồi. Lòng Tiêu Lạc Ngọc hơi trầm xuống, nhưng không buông tay y ra.

“Làm phiền các vị, không biết các vị vì sao phải đến Tàng Kiếm sơn trang?” Dịch Hồi cười nói. Nhìn không ra bất luận tức giận gì.

“Ít làm ra vẻ huyền bí, người gạt chúng ta vào sơn trang, rồi sau đó lại dùng yêu thuật vây khốn chúng ta, rốt cuộc có ý gì.” Một gã đại hán lên tiếng.

Trọng Trầm Mặc có chút bất đắc dĩ, cũng biết người kia lỗ mãng như vậy, thế nhưng ngay cả đó là trận pháp cũng nhìn không ra. Bất quá hần cũng không ngăn cản người này.

Tiêu Lạc Ngọc nhìn chung quanh, trừ bỏ ba người Trọng Trầm Mặc, Chu Vân và Lung Bình, còn có một người khiến cho hần chú ý, chính là Đào khách tán, người này ở đời trước có thể cùng bọn họ chia đều bảo đồ, dĩ nhiên là năng lực vượt trội. Chỉ là đời này biểu hiện của hần vẫn luôn thực bình thản, hiện giờ cũng không mở miệng, mà là tận lực che giấu bản thân.

Hần trầm ngâm một chút, nhìn sang Hoa Diệc Khê, trước kia hần đều là một mình quyết định mọi thứ, cho tới bây giờ sẽ không thương lượng với Hoa Diệc Khê, bởi vì hần biết bất luận hần nói gì, y cũng sẽ không phản đối, nhưng hiện giờ hần nghĩ phải thay đổi tình huống như vậy. Bất luận Hoa Diệc Khê phản đối hay không, trước tiên hần đều phải cùng y thương nghị.

Chính là lực chú ý của Hoa Diệc Khê cũng không đặt trên người hần, mà là nhìn Dịch Hồi, trong mắt có khi thì nhàn nhạt lo lắng, khi thì suy tư gì đó.

Cứ như vậy, Dịch Hồi cùng mọi người biện luận, Hoa Diệc Khê nhìn Dịch Hồi, Tiêu Lạc Ngọc nhìn Hoa Diệc Khê, hình thành một vòng tuần hoàn kỳ quái.

“Tiêu bảo chủ... Tiêu bảo chủ... Tiêu...” Người bên cạnh gọi Tiêu Lạc Ngọc vài tiếng đều không đáp lại, vẫn là Hoa Diệc Khê hồi thần nhéo nhéo tay Tiêu Lạc Ngọc, lúc này hần mới bừng tỉnh.

“Sao vậy?”

“Là như vậy...” Dịch Hồi nói “Các vị không tin Tàng Kiếm sơn trang ta không hạ độc, mà còn yêu cầu điều tra sơn trang, ta muốn thời gian một ngày suy xét, một ngày này xin mời các vị ở lại sơn trang, ngày mai canh giờ này, tự ta sẽ cho các vị đáp án thuyết phục.”

Trọng Trầm Mặc nhìn về phía Tiêu Lạc Ngọc, Dịch Hồi cũng nhìn hần, Tiêu Lạc Ngọc cười cười, quay đầu nhẹ giọng hỏi “Diệc Khê ngươi cảm thấy như vậy thế nào?” Hoa Diệc Khê gật gật đầu nói “Rất tốt.”

“Tiêu mỗ cũng hiểu được, không bằng cho thời gian một ngày, dù sao cũng phải điều tra toàn bộ sơn trang, thật sự là cẩn thận trọng.” Tiêu Lạc Ngọc nói.

Người trong giang hồ coi trọng nhất mặt mũi, một khi sự tình điều tra môn phái truyền ra, môn phái này tự nhiên sẽ giảm sút danh dự, mà ngay cả thể diện của môn phái cũng không bảo đảm, môn phái như thế còn hữu dụng gì.

Tàng Kiếm sơn trang yêu cầu cũng thật hợp lý, Tiêu Lạc Ngọc và Hoa Diệc Khê đều nói như vậy, những người khác cũng sẽ không phản đối. Nhưng tất cả mọi người biết, cái gì mà điều tra độc được, chẳng qua là muốn xem thử sơn trang rốt cuộc có bảo tàng trong truyền thuyết hay không.

Ở kiếp trước Tàng Kiếm sơn trang đúng là có bảo tàng, giấu ở phía sau núi, bảo đồ cũng ở bên trong. Nếu căn cứ địa điểm trong trí nhớ đời trước, thực dễ dàng sẽ bị người phát hiện. Tiêu Lạc Ngọc cũng không biết Dịch Hồi trong hồ lô rốt cuộc bán được gì.

Dịch Hồi bảo Phong Doãn an bài mọi người nghỉ ngơi, lôi kéo Hoa Diệc Khê về được điện. Tiêu Lạc Ngọc đi tìm Tiêu Trì, Tiêu Trì sớm đã mang người kia đến khách phòng nghỉ ngơi.

Khách phòng an bài cách phòng Tiêu Lạc Ngọc không xa, hắn đi vào, Tiêu Trì an vị bên bàn, nhìn thấy Tiêu Lạc Ngọc tiến vào, vội vàng đứng dậy. “Bảo chủ.”

Tiêu Lạc Ngọc gật gật đầu, đi đến bên giường, trên giường là Lung Mộc hơi thở mong manh — tiền Các chủ của Linh Lung các.

Vào đêm, Tiêu Lạc Ngọc như trước chờ Hoa Diệc Khê trở về, hắn cảm thấy chính mình có rất nhiều điều muốn nói cùng y, nhưng lại không biết nói từ đâu.

Hoa Diệc Khê thể nhưng lại không trở về, Tiêu Lạc Ngọc thật sự nhàm chán, liền cầm sách Hoa Diệc Khê vẫn luôn đọc.

Một lát sau, hắn lại buông sách, ở trong phòng đi tới đi lui.

Bên trong sách viết đều là một ít được lý, buồn tẻ chán nản, thật sự là đọc không nổi. Hoa Diệc Khê hai năm trước kia, mỗi ngày đều đọc mấy thứ này sao?

Không người phụng bồi, không người nói chuyện, giống hết ngồi trong ngục tù hai năm. Chỉ có một mình...

Tuy rằng chuyện tình sau đó không phát sinh, nhưng hai năm đã xảy ra, cũng đã vượt qua phạm trù người bình thường có thể thừa nhận.

Trái tim có một loại cảm giác gần như tê liệt, Tiêu Lạc Ngọc không dám tưởng tượng, có phải hay không Hoa Diệc Khê thay lòng đổi dạ, không còn thương hắn? Cảm thấy hắn phiền?

Tiếng bước chân truyền đến, Tiêu Lạc Ngọc cả kinh, vội vàng đẩy cửa ra đi ra ngoài.

“Diệc Khê...”

“Tiêu bảo chủ.” Ngoài cửa là tên hạ nhân ban ngày “Hoa công tử sai tiểu nhân đến truyền lời, nói buổi tối không trở lại, dặn ngài nghỉ ngơi trước.”

Trong lòng chua xót chậm rãi lan tràn, hắn chưa bao giờ biết, đợi một người nhưng đợi không được, hóa ra là chua xót như vậy, mà Hoa Diệc Khê ước chừng đã đợi hắn lâu như thế.

Hoàn chương 39.

42. Chương 42

Sáng sớm hôm sau, Hoa Diệc Khê nhìn gốc tương tư thật lớn trước mắt, gốc đều bị đào ra, bùn đất dính trên cũng được y cùng Dịch Hồi tẩy trừ sạch sẽ.

“Lúc trước khi trồng nó không nghĩ có một ngày nó có thể lớn như vậy.” Dịch Hồi cười nói, “Người có biết tương tư tác dụng là gì không?”

Hoa Diệc Khê lắc đầu.

“Nó có thể làm thánh vật Miêu tộc đương nhiên là có nguyên do của nó, tại Miêu tộc bọn họ sẽ dùng tương tư làm địa điểm cho cổ trùng ấp trứng. Bất quá nó còn có một công năng khác.” Dịch Hồi cười nói “Ta đây mười năm nuôi nó lớn như vậy, tốn công tốn sức, dùng không biết bao nhiêu được vật.”

Sáng sớm dương quang chiếu đến trên thân tương tư, gốc cây nổi lên từng đợt ánh sáng lóa mắt. Không đến một canh giờ, ánh sáng dần dần nhạt đi, cuối cùng toàn bộ biến thành sắc tối đen.

“Năm đó ta đi gặp người, chính là nghĩ kiếp này duyên phận đã đứt. Bồi dường khỏa tương tư này chỉ vì giết thời gian, sau rồi nghĩ nếu có thể gặp lại người, liền tặng nó cho người.” Dịch Hồi cười nói, chỉ vào một hồ nước nhỏ phía trước.

“Thành công hay không ta còn không dám xác định, nhưng đối với thân thể của người chung quy sẽ có ích, bất quá ta có một yêu cầu, trước khi thành công không được nói cho bất luận kẻ nào, kể cả Tiêu Lạc Ngọc.”

Hoa Diệc Khê nhìn Dịch Hồi, trong lòng y đã có chút phỏng đoán, nhưng vẫn không dám xác định. Bàn tới y thuật y tuy rằng không dám tự xưng đệ nhất thiên hạ, nhưng nếu xưng là đệ nhất thiên hạ cũng không sai, thế nhưng ý tưởng Dịch Hồi y hoàn toàn đoán không ra. Hơn nữa kinh mạch toàn bộ đứt đoạn, có thể chữa trị điều này quả thực chưa bao giờ có.

“Người là muốn...”

Dịch Hồi mỉm cười, “Đáy hồ này ta trồng không dưới ngàn dược liệu, hiện giờ chỉ thiếu một phần dẫn dược.” Hắn xoa đầu Hoa Diệc Khê “Ta nhận người ủy thác mới ở chỗ này. Nếu người không đến Tàng Kiếm sơn trang, mấy ngày sau ta cũng sẽ rời đi. Hiện giờ vừa lúc có thể dùng một hồ dược lực, cho người khôi phục nội lực.”

Hắn xách tương tư bên tay, đánh xuống một chưởng, lá tương tư nhất tề rơi rụng, chỉ để lại phần gốc đã trở nên tối đen. Dịch Hồi tìm một phiến lá tương tư nhỏ nhất, đưa cho Hoa Diệc Khê.

“Ăn luôn nó, ba canh giờ sau quay lại đây.”

Hoa Diệc Khê nhìn Dịch Hồi, có thể khôi phục nội lực đối y mà nói cũng không thể nghi ngờ là một điều hấp dẫn, tuy rằng thân nội lực này cùng Tiêu Lạc Ngọc không đáng một đồng, nhưng nếu có thể khôi phục dĩ nhiên tốt hơn nhiều. Bất quá y cũng có chút do dự, tuy rằng Dịch Hồi chỉ nhẹ nhàng băng qua, nhưng y cũng biết dược liệu này trồng nên tốn bao nhiêu công sức. Hơn nữa muốn trồng tại đáy hồ, yêu cầu thời gian không phải điều y có thể tưởng tượng.

“Nghĩ cái gì, không làm mấy thứ này mười năm qua ta làm sao giết thời gian. Chờ mấy ngày nữa ta đi rồi, không muốn ném bỏ cũng đem tặng người. Người coi như là nửa đồ đệ của ta, ta cho người có cái gì không đúng?” Dịch Hồi cười nói.

“Được rồi, ăn nó.”

Hoa Diệc Khê nhìn phiến lá trên tay Dịch Hồi, khẽ nhú mày, y chung quy vẫn cảm giác có gì không đúng, nhưng lại nói không nên lời là không đúng ở đâu, “Hay là...”

Dịch Hồi đem phiến lá cưỡng chế nhét vào trong miệng Hoa Diệc Khê. “Ta biết người đứa nhỏ này trời sinh quật cường, trừ bỏ Tiêu Lạc Ngọc cũng không ai có thể làm cho người chân chính tin tưởng, nhưng ta cũng là nửa ngoại lệ đi.”

“Ta không phải không tin, chỉ là...” Dịch Hồi cùng y luôn luôn hợp ý, bởi vì y với người khác luôn luôn lạnh nhạt, từ nhỏ Dịch Hồi trong tim của y thậm chí là tồn tại như phụ thân. Nhưng cho dù như vậy, cũng không phải lý do y tiếp thu điều này.

“Tốt lắm, ba canh giờ sau lại đây, người không đi nhìn Tiêu Lạc Ngọc sao, nhớ rõ không cần nói cho hắn biết chuyện này.” Dịch Hồi dặn, xoay người đưa lưng về phía Hoa Diệc Khê phất phất tay, Hoa Diệc Khê bất đắc dĩ, cũng chỉ đành rời đi.

Một mảnh lá nuốt xuống bụng, Hoa Diệc Khê chỉ cảm thấy kinh mạch trong cơ thể thậm chí có một tia ấm áp, phải biết sau khi đoạn gân mạch y không còn cảm nhận được loại khí lưu động này. Cất bước nhanh hơn, y vì sớm ngày đào tương tư ra, cũng bởi vì lo lắng cho Dịch Hồi, đã nhiều ngày không có trò chuyện với Tiêu Lạc Ngọc.

Rốt cục đi đến chỗ ở của hắn, lại phát hiện hắn không ở bên trong.

“Hoa công tử, Tiêu bảo chủ đi sương phòng Đông Nam, mới đi còn không đến thời gian nửa ly trà.” Hạ nhân chờ ở bên nhìn thấy Hoa Diệc Khê thì lên tiếng. Tiêu Lạc Ngọc trước khi đi cố ý dặn gã nếu Hoa Diệc Khê trở về, nhất định phải nói cho Hoa Diệc Khê hướng mình đi. Hạ nhân cũng không dám chậm trễ bèn chờ ở chỗ này.

Hoa Diệc Khê gật gật đầu, đi đến hướng sương phòng Đông Nam.

Không giống Hoa Diệc Khê mệt nhọc một đêm, Tiêu Lạc Ngọc một đêm vô miên, thời điểm buổi sáng Thanh Thương lại đây nói Lung Mộc đã tỉnh, hẳn liền đi qua.

Sau khi Lung Mộc đến Tàng Kiếm sơn trang luôn luôn mê man, cũng may y thuật Thanh Thương hơn người, sáng sớm Lung Mộc đã tỉnh lại, Thanh Thương liền tới thông tri Tiêu Lạc Ngọc.

Lúc Tiêu Lạc Ngọc tới, Lung Mộc đã ngồi dậy, nhìn không còn gì đáng ngại, chỉ là sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, cả người cũng không có một chút huyết sắc. Tiêu Lạc Ngọc cảm thấy nếu nói hẳn là xác chết còn chuẩn xác hơn, trừ bỏ tóc cùng ánh mắt, cả người đều nhợt nhạt dọa người.

“Lung Các chủ.” Tiêu Lạc Ngọc nói, ngồi ở ghế bên giường. Lung Mộc nhìn Tiêu Lạc Ngọc, cũng hơi hơi cúi người, “Tiêu bảo chủ, hiện giờ Lung Mộc đã không còn là Các chủ của Linh Lung các, danh xưng Các chủ thật sự không đảm đương nổi.”

Khi Lung Mộc nói chuyện, cho người ta cảm giác giống như là người trên đài hát hí khúc nhỏ giọng đọc lời hát, ngữ điệu quái dị vô cùng, còn may thanh âm của hẳn có một loại cảm giác mềm mềm nhu nhu, cũng không đến nỗi phiền chán.

Tiêu Lạc Ngọc mỉm cười, không muốn dây dưa vấn đề xưng hô “Vậy Tiêu mỗi lần gọi một tiếng Lung huynh, nghe nói Lung huynh tìm Tiêu mỗi, không biết có chuyện gì?”

Lung Mộc nhìn mọi người chung quanh một vòng, trước đây mọi người nhìn thấy hẳn, hẳn đều hóa trang thật dày, hiện giờ nhìn kĩ mới phát hiện bộ dạng Lung Mộc cũng tuyệt đối có thể xưng khuynh quốc khuynh thành, cho dù giờ biến thành dáng vẻ người không ra người quỷ không ra quỷ, vẫn có thể thấy được dung mạo xinh đẹp của hẳn.

“Ta mười lăm tuổi tiếp nhận Linh Lung các từ tay sư phụ, tuy rằng không đem Linh Lung các phát triển lớn mạnh, nhưng mười năm qua chưa từng khiến Linh Lung các suy yếu, trong chốn giang hồ, coi như là có thành tựu.” Hẳn chậm rãi nói “Chỉ trách ta, làm người làm mình, ta nhìn người không rõ, mới có thể lưu lạc thành tình trạng này.”

Hẳn nói xong, chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân, Tiêu Lạc Ngọc đem qua không cần thận nghe nên nhầm là Hoa Diệc Khê, hiện giờ hơi hơi dùng tâm một chút, liền nghe ra là Hoa Diệc Khê, trong lòng không khỏi vui vẻ, không cố kị kẻ khác, vội vàng đẩy cửa đi ra ngoài.

“Diệc Khê.” Chỉ một đêm không gặp, Tiêu Lạc Ngọc lại cảm thấy không biết qua bao lâu, hẳn đi lên trước ôm lấy y, “Dùng bữa sáng chưa? Có mệt hay không?”

Hẳn không hỏi Hoa Diệc Khê tối hôm qua làm gì, chỉ cần Hoa Diệc Khê có thể trở về bên cạnh hẳn là đủ. Hoa Diệc Khê lắc đầu, vội một đêm y đúng là có chút mệt nhọc, nhưng sau khi ăn phiến lá tương tư kia cảm giác đã khá lên nhiều.

“Sao lại tới nơi này?” Hoa Diệc Khê kỳ quái. Hôm qua Tiêu Lạc Ngọc còn chưa nói với y mấy chuyện này, hẳn cầm tay Hoa Diệc Khê vào phòng, cho Tiêu Trì cùng Tiêu Vân canh giữ ở bên ngoài.

Nhìn thấy Lung Mộc, Hoa Diệc Khê cũng thoáng kinh ngạc. Ngược lại Lung Mộc vẫn luôn nhìn hai người nắm tay một chỗ, cuối cùng mới dời tầm mắt.

“Các người, không sợ người khác biết sao? Nam tử yêu nhau, trái thiên đạo, không sợ bị người xem thường sao?” Lung Mộc hỏi.

Tiêu Lạc Ngọc lắc đầu “Đây là chuyện của chúng ta. Lung Các chủ có chuyện chớ ngại nói thẳng, Tiêu mỗi có thể làm được đương nhiên sẽ cố hết sức.”

Lung Mộc cười cười, nhìn Hoa Diệc Khê nói “Ánh mắt của người so với ta tốt hơn nhiều.” Hoa Diệc Khê lạnh lùng nhìn hẳn một cái, không lên tiếng, ngược lại Tiêu Lạc Ngọc có chút chột dạ.

Đời trước Hoa Diệc Khê, trước khi chết không biết có cảm thấy mắt nhìn người của y thật kém hay không?

Một câu vốn khích lệ Tiêu Lạc Ngọc, nhưng mà hẳn lại cảm thấy hết sức lo lắng. Tử Lạc cười lạnh một tiếng, tựa hồ muốn nói cái gì, cuối cùng vẫn từ bỏ.

“Hiện tại Linh Lung các Các chủ là Lung Bình đi?” Lung Mộc cười lạnh “Bên ngoài xưng hán là đệ đệ thất lạc nhiều năm của ta. Đệ đệ... ta là cô nhi lấy đâu ra đệ đệ.”

“Nhưng thân phận này người cũng từng tự thừa nhận.” Thanh Thương nói. Lung Mộc đáp lại “Không sai, bởi vì chúng ta là tình nhân. Chúng ta đã cùng một chỗ ba năm.”

Lung Bình vốn là một du hiệp trên giang hồ. Du hiệp có thể rất lợi hại, tỷ như Đao khách tán. Đường nhiên đa phần đều là tầm thường vô danh, môn phái chính quy sẽ không thu lưu du hiệp. Môn phái nhỏ du hiệp lại không muốn đi, vì thế liền có những trường hợp như vậy.

Lung Bình cũng vậy, hán vốn không gọi Lung Bình, mà là Triệu Bình, trong chốn giang hồ một chút danh khí đều không có, nhưng có một ngày, hán gặp một người, một kẻ có thể thay đổi vận mệnh của hán.

“Khi đó ta đi Trung Nguyên làm việc, gặp hán bị sơn tặc đuổi giết, vì thế cứu hán. Lúc ấy hán còn không biết ta là Linh Lung các Các chủ, nói là theo ta báo ân. Lúc ấy ta cũng không lưu tâm, sau lại thu hán vào Linh Lung các.” Lung Mộc cười nói, chỉ là tươi cười chứa nhiều phần chua xót.

“Sau khi hán biết ta là Các chủ, chẳng những không kính sợ, ngược lại tìm rất nhiều lý do tiếp cận ta. Sau đó chúng ta dần dần thành bằng hữu, ta dạy hán một ít võ công, rồi sau đó chậm rãi để hán làm Đàn chủ, rồi thành Hộ pháp.”

“Trong ba năm hán trở thành Hộ pháp, chúng ta yêu nhau. Ta trước kia chưa bao giờ nghĩ qua chính mình sẽ yêu một người nam nhân, nhưng hán là người đặc biệt, khi đó trong mắt ta, hán là người thông minh lại cầu tiến. Trừ bỏ ta, cũng không thấy hán thân cận với ai.”

Lung Mộc từ nhỏ đã được Các chủ lúc bấy giờ thu dưỡng, cuộc sống cơ hồ là quá thuận buồm xuôi gió, tuy rằng võ công cao cường, nhưng đối với nhân tâm lại không hiểu biết.

“Sau đó, trong Các muốn chọn phó Các chủ, dựa theo ý của ta, dĩ nhiên là hán đảm nhiệm.” Lung Mộc thở dài, “Này đương nhiên là ta tư tâm, trong Các cũng có người phản đối, bởi vì thanh danh của hán còn chưa đủ. Lúc này, hán đứng ra, nói cử hành một lần luận võ, người thắng có thể lên làm phó Các chủ.”

“Trừ hán ra còn có ba người được đề cử, ba người bọn họ võ công cũng cao hơn hán, nhưng hán nói hán không muốn dựa vào ta lên làm phó Các chủ, không muốn khiến ta chịu tranh cãi, khiến tất cả mọi người thấy ý nghĩ của ta không sai, ta cho rằng điều này đúng, vì thế trước khi luận võ, đem tâm pháp cao nhất truyền thụ cho hán, lại cho hán nắm thành công lực của ta.”

Những người khác đều nhíu mày, Lung Mộc này thật là quá tin người, ngay cả công lực bản thân cũng có thể tùy tiện cho đi.

“Sau đó hán quả nhiên thắng, ta thật cao hứng, hán cũng thuận lý thành chương thành phó Các chủ, cùng ta cùng quản Linh Lung các, chính là thời gian này, có người phát hiện quan hệ chúng ta dị thường thân mật, vì thế hán thương nghị cùng ta nói với bên ngoài rằng chúng ta là huynh đệ. Kỳ thật ta không để ý người khác biết chuyện này, nhưng hán nói không muốn ảnh hưởng danh dự của ta.”

“Người khác biết hán là đệ đệ của ta, tự nhiên đối hán càng thêm vài phần kính trọng, không tới một năm, sự vụ trong các hán đều có thể tự quyết, nhưng chính là như vậy, ta vẫn không cảm thấy có gì không ổn, thẳng đến khi...” Nói tới chỗ này, Lung Mộc dừng một chút, oán hận, không cam, ngọt ngào, thống khổ, thương tâm, giãy dụa, từng bước từng bước xẹt qua trong mắt hán, cuối cùng chỉ còn lại lạnh nhạt.

“Thời điểm công phu của hán đã vượt qua ta, có một ngày, hán đột nhiên thay đổi, không giống trước kia ôn nhu sẵn sàng, bắt đầu lạnh nhạt với ta, rồi sau đó mới nói cho ta biết, hết thấy đều là lợi dụng ta. Lúc trước sơn tặc đuổi giết hán là người hán thuê, mục đích chính là vì tiếp cận ta. Mấy năm nay ở bên cạnh ta, đều chỉ là vì giành lấy võ công tâm pháp. Có người phát hiện quan hệ chúng ta, cũng là hán cố ý để họ phát hiện, chỉ vì có thể nói với bên ngoài hán đệ đệ của ta, có thể dễ dàng tiếp nhận sự vụ trong các.”

“Hán phát hiện ta không còn cái gì có thể giao ra, liền hiện nguyên hình, nhưng hán biết mình không có khả năng được hết thấy bang chúng ủng hộ, hạ cổ ngay trên người ta, không chế ta, khiến ta nghe mệnh lệnh của hán, dần dần mất lòng mọi người trong Các.”

Thanh Thương gật đầu “Trên người hán đúng là có huyết cổ.”

Huyết cổ, là một loại dựa vào máu thân chủ đi dưỡng cổ trùng, nó dựa vào máu người, hơn nữa mỗi tháng đều sẽ phát tác một lần, cần giải được chuyên biệt áp chế, nhưng cho dù có loại giải được này, trúng huyết cổ sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày bởi vì mất máu quá nhiều mà chết.

Đó cũng là một trong những nguyên nhân Lung Mộc vì sao không có huyết sắc.

“Hắn khiến ta làm ra một số quyết định không tốt với Linh Lung các, rồi sau đó để hắn phản đối, như vậy mọi người càng ngày càng thất vọng với ta, cảm thấy hắn mới là Các chủ tốt, mà ngay cả một số trưởng lão vốn tử trung với ta cũng không còn tín nhiệm ta. Lần này tại luận võ ta thất bại, bọn họ càng thêm thất vọng.” Lung Mộc cười lạnh.

“Vì thế đệ đệ tốt Lung Bình của ta liền nói mọi người bảo ta truyền vị trí Các chủ cho hắn, tự nhận có lỗi với Linh Lung các, một người đi du sơn ngoạn thủy. Chủ ý của hắn là muốn sai người giết ta, nhưng hắn nói như vậy quá dễ dàng cho ta, liền đem ta ném vào đám khắt cái, để ta tự sinh tự diệt.” Lung Mộc nói xong, tất cả mọi người trầm mặc, không thể không nói, nếu hết thấy đều như Lung Mộc kể, như vậy Lung Bình này chính là vô lâm bại hoại.

Lấy oán trả ơn, lấy oán trả ơn, người như vậy đã không đáng là người.

“Hắn hận ngươi sao?” Câu hỏi lại là của Hữu Yến, khiến tất cả mọi người có chút giật mình. Lung Mộc lắc đầu “Hắn hận ta, bởi vì ba năm hắn cùng ta một chỗ kia khiến hắn cảm thấy ghê tởm. Hắn cùng một người nam nhân một chỗ, là sỉ nhục lớn nhất của hắn.” Lung Mộc cười ra tiếng, bàn tay che đi ánh mắt.

“Đúng vậy, cùng một người nam nhân một chỗ đương nhiên cảm thấy ghê tởm, nhưng ta cho tới bây giờ đều không hề ép buộc hắn, là hắn chủ động ở bên ta, là hắn nói yêu ta trước.”

Mọi người phát hiện một giọt nước mắt từ kẽ tay hắn tràn ra, rất nhanh chảy xuống. Chỉ là tay Lung Mộc quá mức tái nhợt, khiến mọi người không biết vừa rồi nước mắt có phải hay không ảo giác.

Trầm mặc thật lâu, Tiêu Lạc Ngọc mới hỏi “Vậy người tại sao tới tìm ta, tuy rằng ta biết chuyện này, nhưng dù sao cũng là sự tình nội bộ của các người, ta không có tư cách đi quản. Đương nhiên nếu như người hy vọng được bảo hộ, Tiêu mỗ vẫn có thể làm được. Nhưng Lung huynh phải đến Tiêu gia bảo.”

Lung Mộc lắc đầu “Ta không phải vì vậy, mà là bởi vì trước đó ta nghe được bọn họ nói qua, tựa hồ là trong đại hội vô lâm lần này, cùng người nào đó có hiệp nghị, muốn khơi mào náo động, muốn đoạt bảo tàng trong Tầng Kiếm sơn trang, đạt tới mục đích xưng bá vô lâm, thậm chí chống lại Hoàng quyền. Cho tới bây giờ, ta chỉ biết có Lung Bình, Phương Nhan, tựa hồ còn có hai người là đồng lõa của chúng, Bang chủ Cái Bang Lý Thú tựa hồ cũng bị uy hiếp.”

Lung Mộc cười khổ, “Hiện tại vô lâm, ta cũng không biết có thể tín nhiệm ai, ta nghĩ qua nói với Chu Vân hoặc là Trọng Trầm Mặc, nhưng bọn họ phỏng chừng sẽ khư khư giữ mình, hiện giờ ta cũng chỉ có thể nói cho người biết, hy vọng ta đây không có lần thứ hai nhìn sai người.”

Tiêu Lạc Ngọc trầm mặc, Lung Mộc tiếp tục nói “Ta nhớ rõ bọn họ muốn diệt trừ ngươi, bởi vì ngươi là chướng ngại vật.” Những lời này nói xong, biểu tình Hoa Diệc Khê nhất thời thay đổi, nếu nói vừa rồi là một hồ nước lạnh, như vậy hiện tại hồ nước sâu này nhảy mất liền kết thành băng.

Hoàn chương 40.

43. Chương 43

Lung Mộc cười nói, “Quả nhiên Tiêu bảo chủ mới là tử huyết của Hoa các chủ, kế hoạch của bọn họ ta cũng không biết, cho nên chỉ có thể thông tri các người. Lung Bình, ta muốn khiến hắn ném thử thống khổ ta phải chịu.”

Hoa Diệc Khê nhìn Lung Mộc, thanh âm lạnh lùng nói “Hữu Yến, mấy ngày này ngươi phụ trách bệnh tình Lung Các chủ.” Phương diện này, nếu để cho Tả Yến đến trị liệu, chắc chắn Tả Yến sẽ cho Lung Mộc thực nghiệm đám sâu của hắn, Lung Mộc không phải Chu Lam, sẽ chịu không nổi sức ép.

Mà Tử Lạc đối việc trị liệu người khác không hứng thú, Thanh Thương phải đi ứng phó đám người trong võ lâm, chỉ có Hữu Yến thích hợp nhất. Hữu Yến chấp tay hành lễ, ý bảo chính mình lĩnh mệnh.

Lung Mộc cười nói “Làm phiền Hoa các chủ, ta tự biết không được nào có thể cứu trị, hiện giờ có thể giữ được tính mạng đã rất may mắn, nhưng thân công phu này xem như phế rồi.”

Hoa Diệc Khê không tiếp tục nói chuyện, mà là kéo Tiêu Lạc Ngọc rời đi. Những người khác cũng lục tục rời đi, cuối cùng chỉ còn lại Lung Mộc cùng Hữu Yến. Hữu Yến vốn là kẻ tính tình lạnh nhạt, Lung Mộc cũng không phải người nói nhiều, những người khác đi rồi, hai người lâm vào trầm mặc.

Hoa Diệc Khê kéo Tiêu Lạc Ngọc rời đi, y mấy lần muốn mở miệng cùng hắn nói chuyện Dịch Hồi giúp y khôi phục công lực, nhưng nghĩ đến Dịch Hồi dạn dỏ, cuối cùng vẫn từ bỏ.

“Người cảm thấy chuyện Lung Bình thế nào?” Tiêu Lạc Ngọc hỏi. Kéo y đi vào lương đình ngồi nghỉ.

Hoa Diệc Khê nghĩ nghĩ, sau đó nói “Hiện tại cho dù tìm người Linh Lung các, nói cho bọn họ biết chân tướng bọn họ phỏng chừng cũng sẽ không tin, ta thấy không bằng trước cứ chờ một thời gian, xem bước tiếp theo của Lung Bình, chúng ta cũng tìm hiểu nguồn gốc tra ra những kẻ khác.”

Tiêu Lạc Ngọc gật đầu, “Diệc Khê nhà ta thật là thông minh, đây là biện pháp tốt nhất.”

Hoa Diệc Khê đỏ mặt, “Này tính là biện pháp gì, ai cũng có thể nghĩ ra được không phải sao? Người cũng nghĩ như vậy mới đúng.” Tiêu Lạc Ngọc nhin không được trên mặt y hôn lại hôn, thầm nghĩ từ sau lần đầu tiên bọn họ thân thiết cũng chưa thân cận qua, nghĩ đến sự kiện tuyệt vời kia, không khỏi có chút tâm viên ý mã. Bất quá nghĩ đến mình còn có chính sự muốn nói, liền xua mấy cái ý tưởng này ra khỏi đầu.

“Diệc Khê, ta hỏi ý người, không phải muốn người theo ý nghĩ của ta, mà là muốn người nói ra ý tưởng của chính mình, người nghĩ như thế nào, liền nói như thế.”

Hoa Diệc Khê nháy mắt mấy cái, thấp giọng nói “Ta đối với việc này cũng không có ý tưởng đặc biệt gì, người cảm thấy tốt liền tốt.”

Tiêu Lạc Ngọc bắt đắc dĩ “Diệc Khê, chúng ta là tình nhân, là muốn cùng nhau đi qua cả đời người, trước là ta sai. Ta đầu tiên là xem nhẹ người, làm hại người... sau tuy rằng nói sẽ đối tốt với người, nhưng ta vẫn luôn đem người trở thành người phụ thuộc ta. Ta hưởng thụ cảm giác an toàn cùng tín nhiệm người dành cho ta, nhưng lại hoàn toàn xem nhẹ cảm thụ của người.”

“Người có năng lực, người rất lợi hại. Ta không nên cướp đoạt, trói buộc người bên cạnh ta. Vốn ta nghĩ sau khi chuyện lần này chấm dứt, tiêu trừ danh thiếp thất của người, mà biến thành thê tử của ta. Ta còn nghĩ muốn đường đường chính chính cưới người vào cửa. Ta hy vọng tất cả mọi người nhìn thấy người là của ta, nhưng ta đã quên, người vẫn là Hoa các Các chủ, là giang hồ đại hiệp.”

“Cho nên ta hy vọng chúng ta là tình nhân, đồng thời là bạn hữu, cũng là đồng đội tốt nhất, có thể kề vai chiến đấu, tựa như trước kia.”

Hoa Diệc Khê trầm mặc, có thể đứng bên người Tiêu Lạc Ngọc, là giấc mộng lớn nhất của y, để thực hiện giấc mộng này, y có thể buông bỏ hết thảy, Hoa các cũng thế mà võ công cũng thế, đều có thể buông bỏ.

Ở bên Tiêu Lạc Ngọc, tất cả đều bé nhỏ không đáng kể. Hoa Diệc Khê y đời này, chỉ vì Tiêu Lạc Ngọc mà sống. Nhưng y cũng nghĩ qua, sinh hoạt ngày sau. Có phải hay không sẽ ở Tiêu gia bảo, cái gì cũng không làm, cái gì cũng chẳng quan tâm. Giống hệt một nữ nhân?

Tuy rằng y không để ý, nhưng nếu có thể, y cũng hy vọng mình có thể làm những thứ vì Tiêu Lạc Ngọc. Là một người có thể đứng ở phía sau Tiêu Lạc Ngọc, mà không phải tất cả đều chờ Tiêu Lạc Ngọc, khiến Tiêu Lạc Ngọc gánh vác hết thảy.

“Kỳ thật ta muốn hỏi...”

“Ta biết, người muốn hỏi cái nhìn của ta đối với việc Lung Mộc bởi Lung Bình mà mất đi nội lực.” Hoa Diệc Khê cười nói, vậy cũng là ẩn ý giữa hai người đi, đối phương nghĩ cái gì thực nhanh có thể đoán được. “Ta không phải Lung Mộc, hắn là dưới tình huống không biết bị người hãm hại, trước tất cả mọi chuyện, người cũng không bức ta, là ta tự nguyện. Đây là thứ nhất.”

“Thứ hai, người không phải Lung Bình, người vĩnh viễn không có khả năng vì quyền lực vì võ công mà đối phó người khác như vậy, đặc biệt là người chân tâm đối tốt với người, các người từ bản chất đã không giống nhau.”

Tiêu Lạc Ngọc ngốc lảng, chỉ cảm thấy gió nhẹ thổi tới, cũng thổi đi phiên toái trong tâm hần.

“Cám ơn người.” Hần có tài có đức gì, mà có thể được người như Hoa Diệc Khê thích. Không biết là ai chủ động trước, hai người hôn nhau, vốn chỉ là nhẹ nhàng băng quơ hôn môi, đến sau thậm chí có chút không chế không được.

Ái nhân ngay tại trong ngực, ái nhân cũng yêu mình, còn có cái gì so với điều này khiến người động tình hơn. Không ngừng làm sâu sắc nụ hôn, bên tai đều truyền đến hô hấp trầm trọng của đối phương.

Cũng biết đối phương muốn cái gì, biết mình muốn cái gì. Hai người dần dần khó có thể không chế động tác, hận không thể lập tức liền hợp thành một thể.

Hoa Diệc Khê chỉ cảm thấy Tiêu Lạc Ngọc hôn môi hết sức ôn nhu, nhưng cánh tay so với dĩ vãng dùng lực rất nhiều, tựa hồ là muốn siết chặt lấy y, không cho y rời đi. Tiêu Lạc Ngọc chỉ thấy tại đây, trong nụ hôn này, hần đem ủy khuất bất mãn cùng thấp thỏm đã nhiều ngày đều đuổi đi.

Hoa Diệc Khê yêu hần, cho dù y đối tốt với người khác, cũng chỉ là tình nghĩa, làm sao có thể thích người khác được cơ chứ?

Hôn môi càng sâu, cách quần áo cũng có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể đối phương tăng cao. Tiêu Lạc Ngọc một tay ôm eo Hoa Diệc Khê, một tay nắm chặt hai tay của y, đem hai tay y giờ quá đỉnh đầu. Hần không ngừng làm sâu thêm nụ hôn, Hoa Diệc Khê thậm chí cảm thấy không thể hô hấp, không thể chống đỡ được.

“Ừm... phòng, phòng... về phòng, đừng ở nơi này..” Thừa dịp Tiêu Lạc Ngọc hôn trượt xuống cổ, Hoa Diệc Khê vội vàng nói. Nếu còn tiếp tục nữa, hai người bọn họ phỏng chừng đều sẽ khó kìm lòng nổi, chẳng lẽ muốn ở bên ngoài trình diễn trò hay sao?

Cũng may người ở đây khá ít, một hồi vừa rồi không ai ngang qua, bằng không sẽ rất xấu hổ. Thật khó có được một ngày Hoa các Các chủ Hoa Diệc Khê cũng sợ xấu hổ.

Tiêu Lạc Ngọc gật đầu, dùng tia lý trí còn tồn tại cuối cùng của mình vọt người bay lên, trở lại phòng hai người, thậm chí không kịp dặn dò hạ nhân đừng cho người tiến vào, liền đóng sầm cửa.

Tiêu Lạc Ngọc hết sức khắc chế khí lực của mình, cẩn thận thả Hoa Diệc Khê lên giường, rồi sau đó cả người áp lên.

“Diệc Khê... Diệc Khê...” Hần hôn lung tung, hai tay cũng không nhàn rỗi, thực nhanh đã cởi ngoại y Hoa Diệc Khê xuống.

Bởi vì là ngày mùa hè, y phục Hoa Diệc Khê mỏng manh, sau khi cởi ngoại y Tiêu Lạc Ngọc cơ hồ có thể nhìn đến làn da trắng nõn gần như trong suốt trên người y.

Không giống sắc tái nhợt của Lung Mộc, Hoa Diệc Khê trắng như bạch ngọc, lộ ra huyết sắc nhàn nhạt, hết sức mê người. Thương tích lúc trước phụ mẫu Phượng Nhan gây ra cơ hồ đã lành, trên người được được cao Hoa Diệc Khê phối chế đã nhìn không thấy bất luận dấu vết gì. Tiêu Lạc Ngọc cầm cổ tay Hoa Diệc Khê, hôn lên.

Vết thương trên cổ tay cũng đã biến mất, ngón tay trắng nõn không tì vết, quần áo hỗn độn trên thân, tản ra lực hấp dẫn vô cùng lớn, hơn nữa Hoa Diệc Khê tuy rằng thận thùng nhưng lại là vẻ mặt cực lực nhẫn nại, khiến tự chủ của Tiêu Lạc Ngọc gần như hồng mất.

Hần chịu đựng xôn xao trong cơ thể, từ một bên ngăn tủ lấy ra một cái bình tinh xảo. Nhìn thấy cái bình này, mặt Hoa Diệc Khê càng thêm đỏ, nhin không được kéo y phục rơi rụng bên cạnh che khuất mặt mình. Không cho chính mình nhìn đến động tác của Tiêu Lạc Ngọc.

Tiêu Lạc Ngọc cười cười, cũng không sốt ruột mở bình, mà là phủ tại bên tai Hoa Diệc Khê thì thầm “Diệc Khê~ giúp ta thoát y phục.”

Trời mới biết Tiêu Lạc Ngọc hiện tại muốn trực tiếp bắt đầu cỡ nào, vì nhìn bộ dáng Hoa Diệc Khê nhẫn nại lại thẹn thùng, hẳn cảm thấy chịu đựng cũng đáng.

Qua thật lâu sau, Tiêu Lạc Ngọc cũng sắp không nhẫn nại được nữa, Hoa Diệc Khê rốt cục lộ mặt ra, rồi sau đó chậm rãi vươn tay ra, bắt đầu cởi đai lưng Tiêu Lạc Ngọc.

Dưới ánh nhìn nóng bỏng của hắn, Hoa Diệc Khê rốt cục cởi bỏ đai lưng, rồi sau đó hai tay đặt lên bả vai Tiêu Lạc Ngọc, chậm rãi cởi xuống ngoại y của hắn.

Theo y phục cởi ra, Tiêu Lạc Ngọc cũng hiểu được sự nhẫn nại đã đến cực hạn, hắn phủ xuống, bắt đầu hôn môi Hoa Diệc Khê, rồi sau đó chậm rãi xuống phía dưới, tại căn cổ lưu luyến hồi lâu, cuối cùng tới hai khối hồng anh trước ngực.

“A!”

Hoa Diệc Khê nhin không được rên một tiếng, nghe đến thanh âm này, Tiêu Lạc Ngọc càng thêm ra sức, hai tay cũng mở cái bình trong tay, đổ chất lỏng bên trong ra.

Hương hoa nồng đậm lập tức tràn ngập gian phòng, Hoa Diệc Khê đã không có cách nào suy nghĩ đây vốn là mùi vị như thế nào, tất cả cảm quan của y đều dồn tới trước ngực, chính là lúc này, y đột nhiên cảm giác khác thường.

Biết đây là khúc nhạc dạo, hơn nữa cũng không quá khổ sở, Hoa Diệc Khê hết sức phối hợp để Tiêu Lạc Ngọc xâm lấn, Tiêu Lạc Ngọc cũng hết sức cẩn thận để Hoa Diệc Khê có thể cảm nhận được khoái cảm.

Dần dần ngón tay gia tăng cùng mồ hôi tích tụ khiến hai người đã không cách nào nhẫn nại, Hoa Diệc Khê khẽ hừ một tiếng, sau đó một chút y phục cuối cùng trên người cũng bị diệt trừ, tiếp theo cả người Tiêu Lạc Ngọc đều áp lên.

“Diệc Khê, nhẫn một chút.” Rồi sau đó, y cảm giác được một trận đau đớn kịch liệt. Tiêu Lạc Ngọc dừng lại động tác của mình, không ngừng hôn môi y.

Tiêu Lạc Ngọc làm tiền diễn đầy đủ, đau đớn cũng không duy trì lâu lắm. Sau đau đớn là cảm giác tê dại dần dần dâng lên cùng thỏa mãn vô cùng ập đến.

Đều là tuổi trẻ khí thịnh, mấy ngày nay lại không thân mật với nhau, nhất thời hai người có chút quên hết tất cả, đắm chìm tại cảm giác tốt đẹp này, mê đắm chìm nổi.

Hoa Diệc Khê chỉ cảm thấy mình là một con thuyền nhỏ, trong sóng biển bị thổi không chỗ an thân, bất luận đi tới chỗ nào, y đều bị sóng biển tìm ra, khiến y trôi nổi trên biển. Từng cuộn sóng trên người y đánh sâu vào, biến thành bọt nước tung tóe. Cảm giác nước đánh vào người, vừa khiến trái tim y đập dữ dội, lại tuyệt vời dị thường.

Một trận sóng biển qua đi, thực nhanh cơn sóng mới sẽ tới, so với trước còn muốn mãnh liệt hơn, còn muốn khiến người khó có thể chống đỡ hơn.

Không biết trên biển trôi nổi bao lâu, đợt sóng này rốt cục ngừng lại.

Chất lỏng trong bình đã dùng hết, bên trong hương hoa đã nồng đậm dọa người. Tình cảm mãnh liệt qua đi hai người ôm nhau nằm trên giường.

“Mệt sao?” Tiêu Lạc Ngọc hỏi, Hoa Diệc Khê lắc đầu. Y cảm giác được Tiêu Lạc Ngọc đang đem nội lực của mình truyền cho y, nội lực của Tiêu Lạc Ngọc tại cơ thể y tuần hoàn một vòng, Hoa Diệc Khê chỉ thấy tứ chi vốn đau nhức trở nên thoải mái lên nhiều.

Hơn nữa cũng không biết do ăn lá tương tự hay là bởi vì đây là lần thứ hai, y cảm thấy không đau như lần đầu tiên, so với cảm giác đau đớn càng nhiều là vui sướng.

Tính toán thời gian, Dịch Hồi nói ba cái canh giờ đã qua hơn hai, y có chút không nỡ nhìn Tiêu Lạc Ngọc. Tuy rằng chỉ cách một trang viên, nhưng sau chuyện này vẫn hy vọng hai người có thể cùng một chỗ lâu một chút.

Y cười nhạo chính mình, lúc này lại có tư thái giống nữ nhân, về sau sẽ có rất nhiều cơ hội bên nhau mà.

“Ta đi gọi người mang nước đến.” Tiêu Lạc Ngọc nói, đứng dậy tùy ý phủ thêm kiện y phục đi gọi hạ nhân. Hắn rất nhanh trở lại, phía sau đi theo vài hạ nhân mang theo thùng nước.

Hạ nhân cũng không tò mò sự tình trong phòng, đổ nước vào thùng rồi rời đi, Tiêu Lạc Ngọc ôm Hoa Diệc Khê tắm rửa hoàn tất, hai người giúp đối phương mặc y phục.

“Ta lát nữa còn muốn đi tìm Dịch Hồi, không biết thời điểm nào mới có thể trở về, buổi tối người không cần chờ ta.”

Tiêu Lạc Ngọc sững sốt, tuy rằng không thích Hoa Diệc Khê đi tìm Dịch Hồi, nhưng cũng không muốn biểu hiện quá mức rõ ràng khiến y khó xử, đành phải cười nói “Được, trở về trễ phải gọi người nói cho ta.”

Hoa Diệc Khê gật gật đầu, “Chúng ta đi tiên thính trước, hôm nay không phải nói rõ cùng các môn phái giang hồ sao?”

Hai người vào tiên thính, Dịch Hồi cùng những người khác đã đến, Dịch Hồi ngồi ở chủ vị, đang thanh thoi thưởng thức trà, ngược lại người trong giang hồ một đám bộ dáng như gặp đại địch.

“Nếu Tiêu bảo chủ cùng Hoa các chủ cũng tới, không bằng hôm nay cùng thương thảo mọi việc.” Lung Bình nói. Biết chuyện của hắn, Tiêu Lạc Ngọc hiện giờ đối với tên thoạt nhìn một thân chính khí này tràn ngập chán ghét.

“Trải qua ngày hôm qua, Dịch mỗ cùng mọi người nội bộ sơn trang đã thương lượng, đồng ý để các vị điều tra sơn trang, nhưng thời gian phải là ba ngày sau.” Dịch Hồi nói.

Hoa Diệc Khê có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Dịch Hồi sẽ đồng ý điều tra, mà ngay cả người trong sơn trang cũng lộ ra biểu tình ngạc nhiên.

“Ta phản đối, người cùng ai thương lượng?” Không nghĩ tới kẻ đầu tiên mở miệng lại là Phong Doãn, “Người chỉ là khách, không có quyền thay sơn trang quyết định bất cứ cái gì.”

Sắc mặt Dịch Hồi phát lạnh, lạnh lùng nhìn chằm chằm Phong Doãn, ngược lại những người khác nói “Dịch tiên sinh tuy rằng không phải trang chủ, nhưng mấy năm nay chúng ta đã đem Dịch tiên sinh trở thành trang chủ, huống chi ta tin tưởng Dịch tiên sinh làm như vậy nhất định có đạo lý của hắn.”

“Đạo lý, ta thấy là sợ những người này, thấy bọn hắn người đông thế mạnh không dám cùng bọn họ đối địch, dù sao không phải tổ tiên cơ nghiệp của hắn, cho dù hủy cũng không vấn đề gì không phải sao?”

Dịch Hồi lạnh lùng nhìn Phong Doãn, chờ hắn nói xong. Rồi sau đó nhìn những người khác “Các người có ý kiến sao?”

Những người khác người nhìn ta ta nhìn người, cuối cùng sôi nổi lắc đầu “Chúng ta tin tưởng Dịch tiên sinh.”

Vừa lòng gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Phong Doãn “Người có biết vì cái gì lão trang chủ không chịu truyền sơn trang cho người không? Bởi vì người rất lỗ mãng, cũng bởi vì người cái gì cũng không hiểu.” Dứt lời, vung tay áo lên.

Khi mọi người ở đây còn không có cảm giác gì, Phong Doãn đột nhiên bay ngược ra, trực tiếp đập vào cột gỗ ngã xuống.

“Dẫn hắn đi, nhốt hắn một mình trong phòng để tĩnh ngộ.” Dịch Hồi nói. Nhìn Phong Doãn bị mang đi, ánh mắt của hắn cũng trở nên thâm thúy “Các người có thể đi điều tra sơn trang, nhưng thời gian phải là ba ngày sau, hơn nữa ta hy vọng người tham dự điều tra, chỉ có mười người.”

Hoàn chương 41.

44. Chương 44

Trên giang hồ, biểu hiện thay quyền vừa rồi của Dịch Hồi cũng không ai đề xuất ý kiến phản đối gì, cái gọi là tinh anh giang hồ chân chính có thể xuất thủ cũng không nhiều. Mười người cũng dễ lựa chọn.

“Những người khác ta hy vọng có thể nhanh chóng rời khỏi sơn trang.” Dịch Hồi nói, rồi sau đó xoay người rời đi. Hoa Diệc Khê vỗ vỗ tay Tiêu Lạc Ngọc, cũng đi theo.

“Tiêu bảo chủ, theo ý của Dịch tiên sinh người cùng Hoa các chủ có thể coi là trong số mười người hay không?” Trọng Trầm Mặc hỏi. Tiêu Lạc Ngọc nhìn bóng dáng Hoa Diệc Khê rời đi, xoay người cười nói “Cái này là tất nhiên, ta cùng Diệc Khê đương nhiên là người trong giang hồ. Ta nghĩ danh ngạch đó hẳn là sẽ có chúng ta không phải sao?”

“Này đương nhiên.” Trọng Trầm Mặc đáp lời. Hai người kẻ xướng người hoạ, liền định ra.

Đại môn sơn trang lại mở, một số môn phái nhỏ rời khỏi sơn trang, cũng có một số người bởi vì không đạt được lợi mà không muốn rời đi, liền lưu lại sơn trang. Bất quá nhân số cũng không nhiều.

Hoa Diệc Khê theo Dịch Hồi đến bên bờ hồ, Dịch Hồi nhìn hồ nước trong suốt cơ hồ có thể thấy đáy, thấp giọng nói “Ba ngày này mỗi một ngày người đều phải ngâm trong hồ mười canh giờ, hai canh giờ còn lại có thể tùy ý đi lại, nhớ rõ giữa chừng không thể gián đoạn. Hơn nữa trong ba ngày không thể ăn gì, chỉ có thể uống nước, cũng không thể sinh hoạt chuyện phòng the.”

Hắn thần nhiên nói, đi qua cầm lên gốc tương tư, toàn bộ nhấn chìm trong nước. Nguyên bản hồ nước trong suốt tựa như bị mực xâm nhiễm, từ chỗ gốc tương tư hạ xuống nhanh chóng biến thành đen, rồi sau đó toàn bộ hồ đều trở nên tối đen.

“Ba ngày sau gân mạch của người sẽ bước đầu nổi lên, nhưng tạm thời không thể vận công, nếu không thì sẽ phí công tốn sức, ta sẽ cho người một phương thuốc, ba tháng sau có thể vận khí, đại khái một năm sau có thể khôi phục ba phần công lực, sau này khôi phục như thế nào thì phải xem cố gắng của bản thân người.”

Hoa Diệc Khê gật gật đầu, thì ra Dịch Hồi yêu cầu ba ngày sau mới điều tra Tàng Kiếm sơn trang là vì nguyên nhân này, cũng không biết vì cái gì Dịch Hồi an bài thời gian chặt chẽ như thế.

“Ta canh giữ cho người.” Dịch Hồi nói. Hoa Diệc Khê cởi áo khoác, thẳng tắp đi vào trong nước, y phát hiện hồ nước này cũng không sâu, mực nước vừa vịn cho y đứng thẳng.

Chờ Hoa Diệc Khê đi đến giữa hồ, ánh mắt Dịch Hồi chuyển hướng về phía một cái giỏ trúc. Hắn đi qua mở ra, bên trong giỏ trúc là một con sâu đỏ thật lớn, đang không ngừng nhúc nhích.

Dịch Hồi mất lạnh nhìn con sâu này, sau đó tựa hồ là hạ quyết tâm, cầm sâu đi đến bên hồ, ném vào.

“Là huyết trùng” Tuy rằng nghe tên rất ghê tởm, nhưng kỳ thật là một loại sâu dùng dược liệu dưỡng ra, chỉ là quá trình nuôi dưỡng rất gian nan, lớn như vậy cơ hồ là thể gian hiếm thấy. Nghe đồn loại sâu này có hiệu quả dưỡng thân kiện cốt, có thể trị bách bệnh, khởi tử hồi sinh.

Phương pháp này là Dịch Hồi nghĩ ra, dược liệu cùng một chỗ mới có thể phát huy công hiệu tối đa, nhiều loại dược liệu như vậy, dĩ nhiên cần nước cũng nhiều, nhưng nước khiến công hiệu của dược phân tán. Dịch Hồi cũng nghĩ qua tăng dược liệu gấp bội, nhưng như vậy hiệu quả liền hoàn toàn trái ngược.

Sau hắn tìm được con sâu này, cùng hồ dược liệu làm dẫn dược, có thể kích phát dược lực tốt nhất, hơn nữa có thể dẫn dắt dược lực đến trong cơ thể người.

Ngày đầu tiên thực nhanh trôi qua, mười canh giờ Hoa Diệc Khê sau lên bờ, Dịch Hồi sai hạ nhân cầm y phục cho y thay. Cho y uống chén nước sạch.

“Ta muốn đi xem Lạc Ngọc.” Hoa Diệc Khê nói. Dịch Hồi gật gật đầu, “Đúng giờ tới đây là được.”

Thời điểm Hoa Diệc Khê trở về, vừa lúc rạng sáng, y nhẹ tay nhẹ chân bước vào gian phòng, Tiêu Lạc Ngọc vốn không ngủ say, tất nhiên là biết y trở về. Hoa Diệc Khê ở bên cạnh hắn nằm xuống, hai tay ôm lấy cánh tay hắn.

Tiêu Lạc Ngọc sững sốt, bởi vì hắn rõ ràng cảm giác được tóc Hoa Diệc Khê ẩm ướt, tuy rằng ánh trăng cũng không quá sáng, nhưng hắn vẫn có thể nhìn ra y phục trên người Hoa Diệc Khê không phải là bộ y mặc lúc rời đi.

Tắm rửa thay quần áo...

Vì sao?

Tiêu Lạc Ngọc chỉ thấy trái tim bị nén một cái thật mạnh, một trận huyết khí thẳng hướng đỉnh đầu. Nhưng hắn nói không ra lời, mà ngay cả động ngón tay, cũng rất khó khăn.

Ngay vài canh giờ trước, hắn còn khẳng định Hoa Diệc Khê yêu hắn.

Chẳng lẽ...

Hắn muốn rống to muốn giận dữ, muốn nhảy dựng lên chất vấn Hoa Diệc Khê vì sao, muốn đi giết Dịch Hối. Chính là hắn cái gì cũng không dám làm.

Tựa như có một cây đao từng chút từng chút đâm sâu vào trái tim của hắn, nhưng hắn hoàn toàn không biết phải làm sao đáp lại tâm tình này.

Không phải Hoa Diệc Khê sai, là hắn sai, là hắn không tốt.

Kiếp trước hắn phụ Hoa Diệc Khê cả đời, cuối cùng y cũng bởi vì hắn mà chết. Cả đời này cho dù hắn phát thệ muốn đối tốt với Hoa Diệc Khê, lại chưa thật sự thực hiện. Vẫn luôn là Hoa Diệc Khê nhường nhịn hắn.

Người này rốt cục chán ghét hắn rồi sao? Hắn tỉnh ngộ quá muộn sao?

Nhưng mà hắn đã không thể mất đi Hoa Diệc Khê, không thể nào để người này rời khỏi mình.

Hốc mắt nóng lên, Tiêu Lạc Ngọc dùng hết khí lực toàn thân ôm chặt Hoa Diệc Khê.

Vì cái gì ông trời không cho hắn trở lại thời điểm ban đầu, vì cái gì ông trời còn để tên hỗn đản như hắn sống lại.

Chỉ là muốn cho hắn biết, cảm giác người yêu nhất trước mắt nhưng không cách nào có được sao? Cho hắn biết lỗi của hắn có bao nhiêu quá đáng sao. Khiến hắn nhìn hạnh phúc trước mắt lại chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn nó biến mất.

“Diệc Khê, chúng ta rời khỏi nơi này được không, về Tiêu gia bảo đi? Nếu không chúng ta đi hành tẩu giang hồ, được không?” Tiêu Lạc Ngọc hỏi.

Nghe ra giọng điệu Tiêu Lạc Ngọc có điều lạ, Hoa Diệc Khê có chút kỳ quái, y giữ chặt tay Tiêu Lạc Ngọc, lo lắng hỏi “Làm sao vậy? Vì cái gì đột nhiên phải đi?”

“Không có gì, chính là cảm thấy phiền chán chuyện giang hồ, tìm một cơ hội chúng ta rời khỏi giang hồ, tìm chỗ ẩn cư.” Tiêu Lạc Ngọc nhìn xuống nước mắt nói.

Hoa Diệc Khê cười đáp lại “Tốt a, ta cũng chán ghét, đến lúc đó chúng ta tìm một địa phương non xanh nước biếc ẩn cư.”

“Được, tự chúng ta khai một mảnh đất, chuyên cho người trồng được liệu, đến lúc đó người sẽ dạy ta làm sao phân rõ được liệu, nếu không dùng thì có thể bán đi. Chờ chúng ta già rồi liền thu vài đồ đệ, người dạy bọn hắn y thuật, ta dạy võ công. Danh tự hử, liền kêu Hoa Ngọc thể nào?”

“Rất hay.” Nếu được như vậy, đương nhiên là tốt nhất. Hoa Diệc Khê mỉm cười vui vẻ, nếu Tiêu Lạc Ngọc có thể nhìn thấy y tươi cười, có lẽ hắn sẽ không thống khổ như vậy, chỉ là lúc này hắn hoàn toàn không chú ý tới, chỉ ôm Hoa Diệc Khê không chịu buông tay.

Tiêu Lạc Ngọc bắt tri bắt giác ngủ quên, chờ sau khi hắn tỉnh lại, Hoa Diệc Khê đã rời đi.

Nhìn bên cạnh trống rỗng, lần đầu tiên trong đời hắn cảm nhận được cái gì gọi là đau thấu tâm can.

Diệc Khê, Diệc Khê... người vốn là ta, là của một mình ta. Nhưng mà ta đã đánh mất người.

Hoa Diệc Khê hoàn toàn không nghĩ tới Tiêu Lạc Ngọc sẽ hiểu lầm, kỳ thật cũng khó trách, Hoa Diệc Khê vốn ít tiếp xúc người khác, y căn bản không hiểu phải như thế nào lĩnh hội tâm tình một người, đặc biệt về phương diện ái tình.

Trước y có thể đoán được tâm tư Tiêu Lạc Ngọc là bởi vì những cái đó đều là chuyện giang hồ, y hoàn toàn không thể tưởng tượng được Tiêu Lạc Ngọc sẽ lâm vào loại khổ cảnh này. Y đối tốt với Tiêu Lạc Ngọc, là

bản năng. Không để ý người khác, cũng là bản năng. Loại bản năng này tạo cho Tiêu Lạc Ngọc cảm giác an toàn cực đại.

Dịch Hồi có thể nói là đánh vỡ bản năng của Hoa Diệc Khê, bản thân y tuy rằng ý thức được, nhưng cũng không biết loại chuyển biến này sẽ mang đến cho Tiêu Lạc Ngọc nhiều chấn động. Mà Tiêu Lạc Ngọc cũng có ý thức che giấu tâm tư của mình, Hoa Diệc Khê tất nhiên nhìn không ra.

Đây có thể xem như hai người lần đầu tiên trong đời sinh ra hiểu lầm như vậy.

Người trong giang hồ dưới sự điều động của Trọng Trầm Mặc và Chu Vân rời khỏi sơn trang càng ngày càng nhiều, có người là thật sự mệt mỏi về môn phái, có người lại chờ ở ngoài sơn trang, chờ đợi ngày nào đó mình có thể đoạt được bảo vật.

Mà vài trăm dặm ngoài Tàng Kiếm sơn trang, trong một khách điểm bình thường, vài người giang hồ dừng ngựa, vút cương ngựa qua một bên cho tiểu nhị, vài người nổi giận dùng dùi đâm vào trong.

“Nực cười, đùa giỡn chúng ta như khỉ sao?” Một tên trong đó nói. “Bảo chúng ta mở ra đại hội võ lâm, kết quả giờ lại bắt chúng ta rời đi trước.”

“Không có biện pháp, chúng ta chỉ là tiểu môn phái, người ta đều là giang hồ đại phái, chúng ta có thể làm được gì?”

Vài người tranh cãi ầm ĩ ngồi xuống, vừa lớn tiếng hô mang thức ăn lên, vừa bàn tán chuyện võ lâm đại hội lần này. Bọn họ đi theo đến Tàng Kiếm sơn trang, nhưng là lại bị thỉnh đi ra. Dưới cơn nóng giận liền cưỡi ngựa một đêm đến nơi này. Tiểu nhị ở trạm dịch đã gặp qua nhiều người giang hồ, cũng không để ý, nhanh chóng dọn đồ ăn lên.

“Các người nói, Dịch Hồi kia có phải yêu quái hay không? Như thế nào vùng tay lên cũng không thấy nội lực mà người liền bay, còn có trận pháp kia, sao lại kỳ quái như vậy.” Một người nói.

“Ai biết, nhìn hắn tuổi cũng không lớn, cũng không biết sao lợi hại đến vậy. Ta chung quy vẫn cảm giác không dám đối diện với hắn.”

“Đúng vậy, ta cũng thế, lần đó hắn từ bên trong sơn trang đi ra, ta vốn định đi lên chém hắn một đao cho hả giận, nhưng còn chưa đi lên đã cảm thấy chân mềm nhũn.”

Vài người bàn tán mấy câu thanh âm không lớn, dù sao đây cũng không phải là sự tình đáng giá khoe khoang. Lúc này một người không một tiếng động xuất hiện phía sau bọn họ.

Không có bất luận kẻ nào nhìn thấy người này xuất hiện như thế nào, không có ai thấy rõ động tác của hắn. Rất quỷ mị.

“Người nói Dịch Hồi?” Người này mở miệng, vài tên giang hồ quay đầu lại.

Đây là người suất khí nhất bọn hắn từng gặp qua, dung nhan tựa như đao tước, hấp dẫn người không thể dời ánh mắt. Nhưng kỳ quái là, nếu người này không mở miệng, tựa hồ không có bất cứ ai chú ý tới bộ dáng của hắn. Nhưng một khi nhìn thấy người này, lập tức sẽ bị ánh mắt của hắn mê hoặc.

“Người là ai?” Vài người giang hồ tính tình tựa hồ không tốt, nhưng nhìn thấy người này, giọng điệu cũng bất giác ôn hòa rất nhiều.

“Các người gặp được trận pháp gì, có phải sẽ nhìn thấy các loại ảo giác đúng không?”

“Ảo giác? Ảo giác gì?” Mấy người hai mặt nhìn nhau “Chỉ là một cái trận pháp vậy lấy chúng ta, cũng không nhìn thấy ảo giác.”

Người này sững sốt, sau đó hỏi “Dịch Hồi kia đâu? Hắn bộ dáng thế nào?”

Vài người hình dung một chút bộ dáng Dịch Hồi, nói thêm một câu, ánh mắt người này liền thâm thúy thêm một phần. Nếu có người chú ý thì có thể nhìn ra, tay hắn hơi hơi run rẩy.

Chờ hắn hỏi xong, cũng không nói lời cảm tạ liền xoay người rời đi, chờ hắn đã đi rất xa, vài người giang hồ mới lấy lại tinh thần.

“Kỳ quái, vừa rồi sao tính tình tốt như vậy, hỏi gì đáp đó?”

Mà người kia đi khỏi trạm dịch, nhìn xa xa “Tàng Kiếm sơn trang sao? Hóa ra người ở nơi đó, trách không được ta tìm khắp nơi không thấy.”

Bên trong Tàng Kiếm sơn trang, Hoa Diệc Khê đã hoàn thành ngày thứ hai, cả người ướt đầm lên bờ. Lại nhìn hồ nước, hồ nước vốn tối đen trải qua hai ngày đã một lần nữa trở lại trong suốt.

“Cảm giác như thế nào?” Dịch Hồi hỏi.

“Không có cảm giác đặc biệt gì, chỉ thấy thân mình nhẹ hơn rất nhiều.” Hoa Diệc Khê cười nói. Dịch Hồi vừa định nói chuyện, đột nhiên sững sốt, sau đó cười bảo “Người không đi nhìn Tiêu Lạc Ngọc sao? Ta ở chỗ này chờ người, không cần bỏ lỡ thời gian.”

Hoa Diệc Khê gật gật đầu, sau khi thay đổi một bộ y phục mới rời đi. Chờ y đi rồi, Dịch Hồi lúc này mới quay người lại, nói với người cách đó không xa “Ta đoán người sẽ đến.”

Hoàn chương 42.

45. Chương 45

“Ta biết người sẽ tìm tới nơi này.” Dịch Hồi nói, “Chỉ là ta không nghĩ sẽ nhanh như vậy.” Nháy mắt tiếp theo, trước mặt hắn xuất hiện một người, chính là kẻ ở khách điểm hỏi thăm về Dịch Hồi kia.

Dịch Hồi vẻ mặt lạnh nhạt nếu nói là nhìn thấy Hoa Diệc Khê hẳn là trong lạnh nhạt mang theo một tia vui vẻ cùng ý cười, như vậy nhìn thấy người này hẳn lại là hoàn toàn lạnh nhạt, trong ánh mắt nhìn không thấy một tia dao động. Ngược lại người này tuy rằng biểu tình không quá đặc biệt nhưng trong đôi mắt kia thật sự che giấu không hết vui sướng.

“Tiểu Quân, ta...” Khóe miệng người này giật giật, cuối cùng cái gì cũng không nói nên lời. Hắn không biết phải nói như thế nào cũng không biết nói cái gì mới tốt. Cuối cùng chỉ lẳng lẳng nhìn Dịch Hồi, nhin không được vươn tay nắm tay hắn, lại bị hắn dễ dàng né tránh.

Trong con người chợt lóe sáng dữ, cuối cùng nhắm mắt lại, thời điểm mở ra đã khôi phục bình tĩnh. Đứng rồi, người này cùng hắn lớn lên, võ công trác tuyệt, nếu muốn né tránh mình đích xác không phải là việc khó.

Mười năm, hai người tách ra đã mười năm, hắn tìm Dịch Hồi năm năm, đi khắp đại giang nam bắc, từ Tây Vực đến Tái Bắc, từ sa mạc hoang tàn vắng vẻ đến nơi giá lạnh cùng cực. Bước tiếp theo, hắn vốn là muốn đi Bắc Hải tìm, kết quả không nghĩ tới Dịch Hồi thế nhưng ngay tại Giang Nam.

Ngay tại Tàng Kiếm sơn trang.

Dịch Hồi biết hành tung của hắn, biết hắn ở xa tận Tây Vực, cho nên mới khiến cho những người đó rời đi, vốn tính toán cho dù hắn biết đến việc này cũng phải thật lâu sau.

“Người tìm ta có chuyện gì sao?” Dịch Hồi thản nhiên hỏi. “Sư huynh.”

Người này chính là sư phụ của Hoa Diệc Khê, trên giang hồ thịnh truyền là kẻ thần long thấy đầu không thấy đuôi, Tam Tuần lão nhân. Rất nhiều người nghe được cái tên này đều tưởng là lão nhân tóc trắng xóa, khi gặp được người thực không dám tin. Trên thực tế hắn ở trên giang hồ thành danh quả thật đã rất lâu rồi.

Nghe thấy xưng hô này, Tam Tuần lão nhân ngẩn người, trên gương mặt tuần lã đến cực điểm xuất hiện một tia thương tâm rồi sau đó chậm rãi nói “Ta chỉ là muốn trông thấy người, ta tìm người rất lâu.”

Thái độ này của hắn ngược lại khiến Dịch Hồi kinh ngạc hồi lâu, tuy rằng đã qua mười năm, tuy rằng mỗi người đều sẽ thay đổi, nhưng Dịch Hồi vẫn không quen trông thấy thương tâm xuất hiện trên mặt người này.

Nhớ rõ năm đó khi hắn rời đi, người này đều là mặt không đổi sắc xoay người. Biểu tình của người này, chỉ biểu lộ đối người hắn yêu mà thôi.

Dịch Hồi bây giờ còn nhớ rõ cảm giác của chính mình khi lần đầu tiên nhìn thấy người này ôn nhu cười. Cái loại cảm giác trời long đất lở, cõi lòng tan nát thành tro. Hai người quen biết nhiều năm như vậy, người này tuy thường xuyên sẽ cười, nhưng chỉ là tươi cười theo thói quen, không có ôn hòa sủng nịch.

Chung quanh được điền là một mảnh rừng trúc, Hoa Diệc Khê đi qua nhìn thấy Tiêu Lạc Ngọc đang đứng trong rừng trúc, không biết nhìn cái gì.

“Lạc Ngọc, người sao lại ở chỗ này?” Hoa Diệc Khê kinh ngạc hỏi. Tiêu Lạc Ngọc xoay người, khẽ mỉm cười “Không có gì, nhìn xem ở nơi này có thể chờ được người hay không.” Chỉ là trong nụ cười có một chút miễn cưỡng.

Hoa Diệc Khê trên đầu còn có bọt nước, trên người cũng có chút hơi nước. Tóc không buộc lên, tùy ý rối tung trên vai bị gió thổi làm khô một phần. Làn da trắng nõn bởi vì dính nước hết sức trong suốt, tựa hồ có thể nhìn đến mạch máu trên người.

Tiêu Lạc Ngọc chỉ cảm thấy Hoa Diệc Khê lúc này, thậm chí có chút hương vị phong hoa tuyết nguyệt.

Hắn trước kia quả nhiên là mắt mù. Thế mà không thấy được người bên cạnh cũng có một mặt khiến người ta si mê đến vậy.

Tiêu Lạc Ngọc cảm thấy trong lòng chua xót khó nén, cố gắng hắng giọng một cái nói “Chúng ta trở về đi, trễ rồi. Đã ăn gì chưa?”

Hoa Diệc Khê theo bản năng định lắc đầu, nhưng tưởng tượng Tiêu Lạc Ngọc nếu như biết mình chưa ăn cái gì nhất định phải buộc mình ăn một ít, liền gật gật đầu. “Ăn rồi.” Tuy rằng đã hai ngày chưa ăn qua cái gì, nhưng y không cảm thấy đói.

Nhìn ra Hoa Diệc Khê do dự, tâm Tiêu Lạc Ngọc lại trầm xuống. Hắn kéo tay Hoa Diệc Khê, chỉ cảm thấy tay y không lạnh lẽo giống dĩ vãng, ngược lại rất ấm áp. Thế nhưng hắn lại cảm thấy một trận hàn ý từ chỗ hai người nắm chặt dần dần lan rộng, cuối cùng truyền khắp toàn thân. Cho dù hắn có được tuyệt thế thần công, cũng ngăn không được hàn ý này lan tràn.

“Ta chuẩn bị cho ngươi một ít trà bánh.” Tiêu Lạc Ngọc nghe được chính mình nói, Hoa Diệc Khê lắc lắc đầu “Ta không muốn ăn, hơi mệt một chút sớm đi nghỉ ngơi đi.”

Hoa Diệc Khê rất ít nói dối hắn, trong ấn tượng của Tiêu Lạc Ngọc thì y chỉ nói dối hắn một lần, đó là thời điểm hai người mới vừa bước chân vào giang hồ, hắn trúng độc, hai người cùng rơi xuống huyền nhai, đây vực cái gì cũng không có chỉ có một ít cây khô.

Chính là chờ khi hắn tỉnh lại, lại phát hiện mình đã khỏe, hắn hỏi Hoa Diệc Khê dùng cái gì chữa cho hắn, Hoa Diệc Khê nói là trên người mang một ít dược vật. Nhưng hắn nhớ rõ ràng dược của y cũng đã dùng hết. Mà lần đó lúc Hoa Diệc Khê nói chuyện lại không giống như trước đây nhìn thẳng mắt hắn, mà là cúi đầu đùa nghịch góc áo trên người.

Cuối cùng hắn phát hiện Hoa Diệc Khê hóa ra là dùng máu của bản thân áp chế độc trên người hắn. Thời điểm đó, hắn phát hiện Hoa Diệc Khê nói dối, tuy rằng tức giận nhưng cũng thật cảm động.

Hiện giờ, ngón tay y vô thức lôi kéo góc áo, nhìn xa xa chứ không dám nhìn thẳng hắn.

Hai người trở về đến chỗ ở, trên bàn quả nhiên bày biện một ít điểm tâm Hoa Diệc Khê yêu thích. Hoa Diệc Khê luôn luôn không thích cự tuyệt Tiêu Lạc Ngọc, hiện giờ tuy rằng chỉ là bởi vì Dịch Hồi, cũng có chút không yên.

“Không sao, không muốn ăn thì thôi, chờ qua thời gian này ta sẽ làm một ít cho ngươi ăn.” Tiêu Lạc Ngọc nói, kéo Hoa Diệc Khê ngồi xuống, chính mình thì lấy khăn chà lau tóc cho y. Tóc Hoa Diệc Khê thực mềm mượt, Tiêu Lạc Ngọc chỉ thấy chính mình luyện tiếu rời khỏi mái tóc đen này. Ném khăn đi, cầm lấy lược từng chút từng chút chải cẩn thận.

Tuy Hoa Diệc Khê đối với việc này tương đối trì độn, cũng phát hiện Tiêu Lạc Ngọc không thích hợp, y ngẩng đầu nhìn hắn. “Ngươi làm sao vậy?”

Tiêu Lạc Ngọc lắc đầu, sau đó đột nhiên ôm lấy Hoa Diệc Khê. Dùng sức hôn y.

Độ ẩm làn môi Hoa Diệc Khê vẫn lạnh lẽo như trước, mang theo hương thảo dược thơm ngát đặc trưng của y. Cảm giác được Tiêu Lạc Ngọc tựa hồ có gì không đúng, Hoa Diệc Khê cũng không phản kháng, mà giống lúc trước thuận theo động tác Tiêu Lạc Ngọc.

Rồi sau đó, y nhận thấy biến hóa trên thân thể Tiêu Lạc Ngọc, tay hắn cũng dần dần xóc lên y phục, đụng đến làn da của y.

Có lẽ là bởi vì dược vật, y cảm thấy tay Tiêu Lạc Ngọc không nóng cháy như xưa, ngược lại có chút lạnh lẽo. Y khẽ rung mình, cái rung mình này cũng làm cho y thanh tỉnh thiệt nhiều.

Bây giờ còn chưa thể, Dịch Hồi dặn dò ba ngày này đều không thể làm chuyện đó. Y muốn đẩy Tiêu Lạc Ngọc ra, thế nhưng hai tay y đều bị Tiêu Lạc Ngọc dùng tay trái nắm chặt, mà hắn hôn y không dứt, khiến y muốn nói cũng không thể.

Tay trái Tiêu Lạc Ngọc nắm chặt hai tay Hoa Diệc Khê, tay phải thì tại trên người y du tẩu khắp nơi, thực nhanh, Hoa Diệc Khê đã cảm thấy chính mình cũng có phản ứng.

Y không có khả năng phản kháng Tiêu Lạc Ngọc, tâm của y cùng thân thể y đều không có khả năng phản kháng. Tiêu Lạc Ngọc buông môi y ra, cúi người nhìn y.

“Lạc Ngọc, không...” Hoa Diệc Khê mới vừa muốn nói đã thấy Tiêu Lạc Ngọc lập tức xé mở y phục trên người, rồi sau đó cắn hồng anh trước ngực y.

Lời muốn cự tuyệt biến thành rên rỉ cổ vũ người tiếp tục. “Lạc Ngọc, không thể... ta...”

Tiêu Lạc Ngọc hoàn toàn không cho Hoa Diệc Khê cơ hội nói chuyện, tay phải nhẹ nhàng cầm ‘tiểu Hoa’ đã đứng lên.

“A...” Hoa Diệc Khê muốn nói tất cả đều bị quấy rầy, y bị nắm chặt kích thích như cung lên dây, hình dạng cần cổ duyên dáng hoàn toàn bại lộ trước mắt Tiêu Lạc Ngọc. Tiêu Lạc Ngọc tiến lên khẽ liếm lên hầu kết của y.

Hoa Diệc Khê cảm thấy tự chủ của mình càng ngày càng yếu, hết thảy ý thức đều tập trung tại chỗ bàn tay Tiêu Lạc Ngọc cùng cổ của mình. Y biết, cứ tiếp tục nữa, y liền hoàn toàn dẫy không nổi suy nghĩ cự tuyệt.

Nếu là giải được Hoa Diệc Khê tự mình nghiên cứu chế tạo, y hoàn toàn sẽ không cảm thấy cứ thế lãng phí có bất luận cái gì không ổn, chỉ cần Tiêu Lạc Ngọc thích là được. Thế nhưng đây là Dịch Hồi mấy năm nay vất vả mới tạo ra.

Hoa Diệc Khê khẽ cắn môi, làm cho mình thanh tỉnh một chút, tay trái Tiêu Lạc Ngọc vừa lúc cũng buông lỏng kiểm chế hai tay y, tay Hoa Diệc Khê tạm thời có thể khôi phục tự do.

Hai tay vừa mới được thả lỏng, y liền dùng sức đẩy bả vai Tiêu Lạc Ngọc. Khí lực của y vốn không lớn, nếu đối với Tiêu Lạc Ngọc có thể nói là hoàn toàn vô dụng. Nhưng Tiêu Lạc Ngọc hoàn toàn không ngờ y sẽ đẩy hắn ra, lập tức có chút mông lung.

Nhìn thấy Tiêu Lạc Ngọc dừng lại động tác, Hoa Diệc Khê ngồi dậy, bởi vì có chút ngại ngùng đối mặt với Tiêu Lạc Ngọc liền cầm chăn phủ lên người mình.

“Ta... ta hôm nay hơi mệt, muốn đi ngủ sớm một chút.” Hoa Diệc Khê cúi đầu nói.

Tiêu Lạc Ngọc chỉ cảm thấy hắn đang đặt thân trong băng tuyết lạnh giá nơi địa cực, hắn cho tới bây giờ cũng không biết một người có thể lạnh đến mức độ này. Hơn nữa loại rét lạnh này là phát ra từ trong lòng. Hoa Diệc Khê cự tuyệt giống như là một lưỡi lê có gai góc đâm vào. Mà hành động kéo chăn của y tựa như sau khi nắm chuỗi đâm vào, rồi lại rút ra.

Huyết nhục mơ hồ.

“Được rồi, vậy sớm nghỉ ngơi đi.” Tiêu Lạc Ngọc xuống giường nhặt lên y phục đã xé nát, giúp Hoa Diệc Khê đắp chăn chỉnh tề, chính mình cũng nằm xuống. “Mệt thì nghỉ ngơi sớm một chút, hôm sau phải kiểm tra sơn trang, cũng không biết có thể điều tra ra cái gì.” Tiêu Lạc Ngọc nói một ít sự tình bản thân không chút nào quan tâm, che giấu nội tâm đau đớn.

Người yêu nhất ngay bên cạnh mình, nhưng lại không thể chạm vào...

Tiêu Lạc Ngọc thậm chí không dám vươn tay ôm Hoa Diệc Khê, bởi vì hắn sợ y sẽ lần thứ hai cự tuyệt.

Mỗi một lần thương tâm, hắn đều cho rằng đây là thương tâm nhất, không có khả năng còn có cái gì khó chịu hơn nữa, cũng càng không có khả năng đau lòng hơn cái này. Thế nhưng mỗi một lần, đều phải so với một lần đau hơn rất nhiều.

Hắn không ngủ, thời điểm Hoa Diệc Khê tỉnh hắn biết, hắn nhìn Hoa Diệc Khê ngồi dậy, nhẹ nhàng từ trong tủ lấy y phục mới ra mặc vào, rồi sau đó ghé lại mặt của hắn nhẹ nhàng hôn một cái, đi ra ngoài.

Y đi rồi, Tiêu Lạc Ngọc mới ngồi dậy.

Chịu hôn hắn, có phải hay không Hoa Diệc Khê kỳ thật vẫn yêu hắn, có phải hay không Dịch Hồi có vấn đề gì?

Nhất định như vậy, Hoa Diệc Khê không có khả năng phản bội mình, Hoa Diệc Khê không có khả năng thích người khác.

Tiêu Lạc Ngọc tính toán không can thiệp tới tín nhiệm cùng quan tâm mà Hoa Diệc Khê dành cho Dịch Hồi, hắn cảm thấy chỉ có này một loại khả năng, nhất định là cái dạng này.

Hoặc là vì thuyết phục chính mình, Tiêu Lạc Ngọc suy ngẫm một hồi, hắn thấy đây là một loại khả năng hợp lý nhất.

Hắn không suy xét đến việc y có bị người ta uy hiếp hay không, không nghĩ Hoa Diệc Khê có biểu tình ủy khuất oán hận hay không, hắn không ngừng tự nói với mình nhất định là như vậy.

Nhất định là như vậy không sai... Hoa Diệc Khê sẽ không không thích mình... tuyệt đối sẽ không...

Hoa Diệc Khê là của hắn, cũng chỉ có thể là của hắn.

Tiêu Lạc Ngọc kiên định với suy nghĩ của mình, cũng không làm kinh động bất luận kẻ nào. Hắn không cần đi suy đoán, cũng không cần lại đi suy nghĩ mấy vấn đề này. Hắn đi đến nơi ngày hôm qua nhìn thấy Hoa Diệc Khê, nhìn mảnh rừng trúc hồi lâu. Chậm rãi đi vào.

Mà ở trong rừng trúc, Dịch Hồi sớm cũng phát giác được Tiêu Lạc Ngọc, quay đầu lại nhìn Hoa Diệc Khê đang trong hồ, miệng nhẹ nhàng giật giật, nói một câu.

Hoa Diệc Khê hoàn toàn không biết chuyện bên ngoài, nhắm mắt lại cảm thụ tác dụng dược vật. Mà Tiêu Lạc Ngọc mới vừa bước vào rừng trúc lại cảm thấy rừng mình, sau đó hắn nhìn thấy một người đứng trước mắt.

Đây là người suất khí nhất hắn từng gặp qua, thậm chí anh tuấn có chút bức người. Người nọ xuất hiện đột ngột nhưng rồi lại giống như ở nơi đó đã thật lâu. Loại mâu thuẫn này làm cho Tiêu Lạc Ngọc nhất thời có chút hít thở không thông.

“Người là ai?” Tam Tuần lão nhân mở miệng, vừa rồi Dịch Hồi truyền âm bảo hắn ngăn lại một người, nhưng lại dặn dò tuyệt không thể đả thương người đó.

Tam Tuần lão nhân trong lòng cực kỳ ghen tị, người này là ai cơ chứ ? Vì cái gì Dịch Hồi lại coi trọng như thế? Hiện tại Dịch Hồi hờ hững với hắn, có phải hay không có liên quan người kia?

“Ta tìm Dịch Hồi, người là ai?” Tiêu Lạc Ngọc bày ra tư thế phòng ngự, nhìn người trước mắt. Đột nhiên hắn thấy hoa mắt, người này đã xuất hiện cách một thước trước mặt hắn.

Tiêu Lạc Ngọc khó khăn né tránh, trên người kinh hách ra một thân mồ hôi lạnh.

Hai người người tới ta lui động thủ, càng đánh Tiêu Lạc Ngọc càng kinh hãi, hắn hoàn toàn nhìn không ra chiêu pháp cũng theo không kịp nhịp độ của người này.

Hoàn chương 43.

46. Chương 46: Pn

Dịch Hồi nhìn tương tư bên chân, âm thầm thở dài. Tương tư này là Vô Kỳ lần trước đi Miêu Cương mang về, đã hơn một năm tuổi lại một chút cũng không lớn lên ngay cả lá cũng không có nhiều. Hắn tưới nước cho tương tư, đem tro bụi trên phiến lá lau sạch.

Vô Kỳ là sư huynh của hắn, ngẫu nhiên sẽ hành tẩu trên giang hồ, danh hiệu là Tam Tuần lão nhân, cũng không biết ai đặt ra, tóm lại đã gọi như thế đã nhiều năm. Hiện giờ tính ra, hai người đã làm bạn có hơn bốn mươi năm, mắt thấy sắp sửa gần nửa trăm. Chỉ là bởi vì người luyện võ, thoát nhìn còn chưa đến ba mươi tuổi.

Dịch Hồi không biết có phải bởi vì già rồi hay không, gần đây chung quy sẽ cảm thấy có chút tịch mịch, Hoa Diệc Khê đã xuống núi, y đi rồi Vô Kỳ cũng không thường xuyên có mặt trên núi bởi sẽ có chút cô đơn. Cho nên hắn hưởng xuyên nhớ tới thời điểm ba người còn ở trên núi.

So với Vô Kỳ, hắn lại không thích hành tẩu giang hồ, mà thích cư trú lâu dài ở một nơi không đổi.

Dược điền vẫn luôn là do hắn chăm sóc, trừ bỏ gốc cây tương tư này những thứ dược vật khác ngược lại mọc tốt đẹp, một số rất nhanh sẽ có thể làm thuốc. Hắn thu hồi cái gáo, lau khô tay trở về nhà trúc.

Nhà trúc thực sạch sẽ, Dịch Hồi đối với việc vặt trong nhà vẫn luôn rất thành thực, hắn nghĩ chính mình tựa hồ càng thích hợp làm nữ tử hơn, mà ngay cả yêu cũng là người cùng giới - Vô Kỳ. Trừ bỏ thân xác này, hắn không biết mình nơi nào giống một người nam nhân.

Tùy ý ăn một ít đồ vật, buổi chiều hắn cầm sách ngồi trên ghế phơi nắng, đây là học theo Hoa Diệc Khê, đứng nhìn Hoa Diệc Khê tuổi còn nhỏ nhưng y rất thích đọc sách, có thời điểm giống hệt tiểu đại nhân. Nghĩ đến Hoa Diệc Khê, khóe miệng Dịch Hồi khẽ cong lên.

Hắn cả đời này đã định trước không con không cái, Hoa Diệc Khê coi như là nửa đệ tử của hắn, dẫu sao là giải quyết xong một ít tâm nguyện. Đứa nhỏ Hoa Diệc Khê này cũng coi như có tâm, thường xuyên sai người đưa tới các loại đồ vật hắn thích. Vô Kỳ thì trái lại, so với Hoa Diệc Khê thật sự là vô tâm.

Bất quá nửa đời đã qua, hai người cũng cứ như vậy đi!

Nắng ấm khiến người sinh lười biếng, Dịch Hồi ở bên cạnh có chút mệt mỏi muốn ngủ, sau khi tỉnh lại, phát hiện đã có người ngồi ở bên đọc sách. Nhìn thấy hắn tỉnh lại, đi tới cười cười, “Tĩnh, khi người ngủ hệt như con mèo Doãn nhi dường.”

Dịch Hồi ngáp một cái, thản nhiên đáp “Người tới rồi.”

Phong Kinh định vươn tay đỡ Dịch Hồi dậy, nhưng nghĩ nghĩ vẫn là từ bỏ, chỉ cười nói “Lần trước người không phải nói muốn cam thảo sao, ta đưa tới một ít.”

Dịch Hồi nhìn cam thảo trong tay hắn, bất đắc dĩ “Gọi hạ nhân đưa tới là được rồi, hà tất chính mình phải đi một chuyến.” Tầng Kiếm sơn trang cũng cách khá xa sơn cốc này, sẽ phải phí rất nhiều công phu.

“Không sao, tiện đường cũng có việc khác.” Phong Kinh đáp lời, “Ta còn mang theo một ít rượu cùng vài món ăn thôn quê, buổi tối cùng uống một chén, thế nào?”

Dịch Hồi nhìn vẻ mặt Phong Kinh, nếu hắn không biết đối phương có ý gì đó chính là ngu ngốc, Phong Kinh có tâm với hắn cũng không phải một ngày hai ngày, tính sơ cũng có gần mười năm. Phong Kinh tính ra còn nhỏ hơn hắn mấy tuổi nhưng thoát nhìn thì lại già dặn hơn Dịch Hồi không ít.

Ngẫu nhiên Phong Kinh sẽ đến ở mấy ngày, sau đó liền rời đi, sẽ không nói thêm cái gì cũng không cầu Dịch Hồi cái gì. Ba ngày sau Phong Kinh lên đường trở về cười bảo cuối tháng sẽ lại đến.

Phong Kinh đi rồi, sơn cốc lại khôi phục yên tĩnh, Dịch Hồi mỗi ngày đều thanh nhàn, trừ lúc Hoa Diệc Khê gọi người đưa một ít y phục lại đây, trong sơn cốc như thường lệ không có người.

Sau đó Vô Kỳ trở lại.

Chỉ là lần này hắn không trở về một mình, bên người đi theo một nữ tử ôm một cây đàn cổ. Có thể lấy cốt ngọc da tuyết để miêu tả nữ tử này.

“Nàng gọi Văn Dạ.” Vô Kỳ biểu tình vẫn hệt như trước nhưng tại thời điểm chuyển hướng Văn Dạ có thêm vài phần ôn nhu. “Ngày sau nàng ở đây cùng chúng ta.”

Dịch Hồi nhìn Văn Dạ, Văn Dạ nhợt nhạt hành lễ “Dịch công tử an hảo.” Dịch Hồi chấp tay. Chuẩn bị phòng ở đệm chăn cho nàng, tuy rằng hai người vẫn luôn ẩn cư thâm sơn, nhưng đồ dùng đều là thượng đẳng.

Một đêm đó, Vô Kỳ ở tại phòng Văn Dạ.

Ngày hôm sau Dịch Hồi làm điểm tâm, thời điểm gõ cửa Vô Kỳ đang vẽ mành cho Văn Dạ, từng nét từng nét rất cẩn thận, gương mặt tuần láng tràn đầy nghiêm túc.

Bộ dáng Vô Kỳ lúc chăm chú thực đẹp mắt, so với bất luận kẻ nào Dịch Hồi gặp qua đều đẹp hơn. Chỉ là người hần từng gặp qua quả thật không nhiều lắm.

Dịch Hồi mỉm cười, hần đột nhiên nhớ tới trước kia mỗi lần Vô Kỳ xuống núi, hần đều sẽ hỏi Vô Kỳ khi nào trở về nhưng vĩnh viễn đều là hai chữ “Không biết”.

Vô Kỳ là trích tiên hạ phàm, sẽ không yêu bất luận kẻ nào, Dịch Hồi vẫn luôn cho rằng như vậy.

Không qua mấy ngày, Vô Kỳ lại muốn xuất môn, Dịch Hồi trong lòng dấy lên một ngọn lửa. Nói như vậy, Văn Dạ cũng giống hần, không phải là người Vô Kỳ coi trọng sao?

Có đôi khi, yêu một người không yêu mình cũng không thống khổ, thế nhưng yêu một người yêu người khác, lại thật sự rất thống khổ.

Dịch Hồi biết mình hèn mọn, lúc này đã không trông mong Vô Kỳ yêu mình, chỉ cần hần không yêu người khác là đủ.

Vô Kỳ rời đi, lưu lại Dịch Hồi cùng Văn Dạ, ban ngày nàng đánh đàn thù thuận ngược lại cũng rất vui vẻ tự đắc. Dịch Hồi đưa cơm trưa cho nàng, Văn Dạ lại dừng kim thù trong tay. Thản nhiên hỏi “Dịch công tử có yêu Kỳ không?”

Dịch Hồi không nói gì, Văn Dạ cười nói “Người thật vĩ đại nhưng mà yêu một người thì rất ích kỷ. Ta thích hần, cho nên không hy vọng cùng người chia sẻ thể giới của hần. Hần yêu ta, cho nên người có thể rời đi.”

Dịch Hồi nhìn đêm khuya, nói “Người không phải hần.”

“Ta quả thật không phải hần, nhưng ta biết ý nghĩ của hần.”

“Ý của ta là, người không phải hần, hần có thể cùng ta nói chuyện như vậy, bởi vì công phu của hần bảo đảm an toàn của hần, người cùng ta nói chuyện thế này không sợ giây tiếp theo ta sẽ đưa người đi gặp diêm vương?” Dịch Hồi thản nhiên lên tiếng.

Sắc mặt Văn Dạ một trận trắng bệch, Dịch Hồi chỉ cười rời đi.

“Hần ngày mai sẽ trở về, lần này xuất môn chẳng qua là đi mua sơn phấn cho ta.” Văn Dạ nói theo phía sau Dịch Hồi “Ta chỉ muốn giữ gìn tình yêu của ta, huống chi ta nói không phải là giả.”

Không cần Văn Dạ nói, Dịch Hồi đã biết Vô Kỳ yêu nàng, Vô Kỳ sẽ vẽ mành cho nàng, sẽ đánh đàn cho nàng, cũng sẽ gấp đồ ăn cho nàng.

Tất cả những thứ đó trong bốn mươi năm qua, Vô Kỳ đều không làm cho Dịch Hồi bất luận cái gì.

Bởi vì không tất yếu, cũng không đòi hỏi. Bất luận như thế nào, Dịch Hồi sẽ luôn an tĩnh chờ hần, an tĩnh tại phía sau hần cái gì cũng không nói, không nghe không hỏi.

Hôm sau, Vô Kỳ quả nhiên trở lại, mang theo một hộp sơn phấn lớn cùng một ít nữ trang.

Dịch Hồi không biết, hóa ra làm bạn lâu cũng không đổi được ái tình. Vô Kỳ mỗi ngày đều ở trong phòng Văn Dạ, không đi tìm hần dù chỉ một lần. Nghĩ đến cũng phải, nữ tử nhuần hương ôn ngọc xinh đẹp cùng nam tử tuổi đã già, ai mà chẳng lựa chọn người trước, cho dù là Vô Kỳ cũng không ngoại lệ.

Lúc ban đầu, Dịch Hồi luôn ngủ không được, cả đêm thao thức cả đêm uống rượu. Sau cũng dần dần có thể đi vào giấc ngủ. Thói quen của con người thật sự đáng sợ, quen với vô tình của Vô Kỳ, tự nhiên sẽ không đau lòng nữa.

Qua nửa tháng, Vô Kỳ vừa muốn xuất môn, Dịch Hồi suy nghĩ một khắc hỏi “Người chừng nào thì trở về?” Vô Kỳ nhìn hắn một cái, thần nhiên nói “Ta đi mua một ít đồ vật, ngày về chưa định.”

“Có thể giúp ta mang một ít sách về được không?” Dịch Hồi hỏi thực thật cẩn thận.

“Viết thư bảo Diệc Khê gọi người mang đến cho người là được rồi.” Vô Kỳ trả lời, hắn gần đây lười phí tâm đi nhớ những cái đó. Đây là Dịch Hồi lần đầu tiên nhờ hắn mang đồ vật này nọ, vừa kinh ngạc cũng có chút không kiên nhẫn.

“Thư tín sẽ chậm rất nhiều, sách của ta đều xem xong rồi...” Dịch Hồi còn muốn nói, Vô Kỳ có chút không kiên nhẫn, vươn tay đưa cho hắn một cây sáo nhỏ.

“Đây là sáo dùng liên lạc trong môn, trên núi có người trong môn, người gọi bọn hắn đi mua đi.” Dứt lời xoay người rời đi.

Dịch Hồi nắm cây sáo, nhưng không biết chính mình muốn làm cái gì, muốn nói gì. Y phục trên người Vô Kỳ là hắn tự mình làm, hết thấy đồ Vô Kỳ ăn đều là hắn một mình lo, hắn thế nhưng vẫn không chiếm được hồi đáp bản thân muốn.

Mà Văn Dạ cái gì cũng không làm, chỉ cần ở nơi đó đánh đàn, chỉ cần xinh đẹp tuyệt trần hơi nhú mào, là có thể được hết thấy điều mà hắn hằng ao ước.

Nguyên lai yêu cái gì, thì phải xem duyên phận, không phải thời gian. Cũng không phải xem nỗ lực, mà là cảm giác trong lòng.

Dịch Hồi cảm thấy trái tim mình khẽ nhói đau, cây sáo trong tay vỡ vụn thành bột phấn, từ kẽ tay bay đi.

Tim của hắn, cho tới nay đều là vì Vô Kỳ mà đập, nhưng lúc này hắn đột nhiên chán ghét bản thân như thế. Không có tôn nghiêm, khẩn cầu ái tình.

Phong Kinh đứng hện lại đến, đem theo một ít đồ vật hần yêu cầu. Dịch Hồi không hề động tay làm cơm chiều chỉ cùng Phong Kinh nói chuyện phiếm, Văn Dạ ngược lại thức thối, cũng không lại đây hỏi chuyện bữa tối.

Chỉ là lần này Phong Kinh sắc mặt có chút không đúng, Dịch Hồi lại không có tâm tư nào nên chẳng mấy chú ý. Khi Phong Kinh rời đi đưa cho Dịch Hồi một phong thư, muốn hần mấy ngày sau mới mở ra xem.

Phong Kinh đi rồi, Dịch Hồi cũng không có tâm làm gì, càng không tiếp tục để ý tới Văn Dạ, đói bụng thì tùy ý ăn chút đồ vật Phong Kinh mang đến. Hần vốn là võ công trác tuyệt, ăn ít một chút cũng không có chuyện gì. Chính là Văn Dạ sẽ không nấu cơm, mấy ngày liền đói bụng đến vô lực.

Ba ngày sau, Dịch Hồi nghĩ đến thư của Phong Kinh, vừa muốn mở ra đọc, Vô Kỳ trở về.

Lần này hần mang về một ít cảm phổ cùng một ít đồ vật hiếm lạ, đương nhiên đều là cho Văn Dạ. Đứng trên núi, phát hiện Dịch Hồi cũng không giống như ngày xưa ngơ ngác chính mình. Vô Kỳ nhú mào, trở lại trong phòng Văn Dạ, phát hiện sắc mặt nàng tái nhợt nằm trên giường, hỏi thăm mới biết được Dịch Hồi đã xa nhà bếp mấy ngày.

Chờ Vô Kỳ tìm được Dịch Hồi, hần đang xem thư trong tay. Vô Kỳ nhìn đến lạc khoản đề tên Phong Kinh, có chút không vui.

Phong Kinh vì chấn hưng Tàng Kiếm sơn trang, tu luyện công pháp tổ tiên lưu lại, hiện giờ đã tẩu hỏa nhập ma, mệnh không trụ được lâu. Mà Phong Kinh hy vọng Dịch Hồi ngày sau có thể thỉnh thoảng tới sơn trang bái tế chính mình.

Dịch Hồi có chút thương cảm, hần đột nhiên nghĩ nếu mình đáp lại tình cảm của Phong Kinh, hần có còn tu luyện những công pháp đó hay không? Vừa muốn thu hồi thư, thư đã bị người đến trước mặt hung hăng xé vụn.

Vô Kỳ mặt không đổi sắc nhìn Dịch Hối, lạnh lùng nói “Vì cái gì không cho Văn Dạ đồ ăn?”

Người chung quy là như vậy, ai đối với mình như thế nào, thời gian lâu trở thành thói quen, dần dà cảm thấy đó là đương nhiên, một khi vi phạm thói quen trước kia, chính là lỗi lầm.

Dịch Hối thản nhiên nói “Nàng là cái gì của ta?”

Vô Kỳ sửng sốt, có chút không biết phải trả lời như thế nào, chỉ đành nói rằng “Nàng là ái nhân của ta, mấy ngày nữa ta sẽ lấy nàng vào cửa, người tự nhiên đối tốt với nàng một chút.”

Dịch Hối lắc đầu, che giấu trái tim bị đâm ra máu tươi “Như vậy, người mới là ái nhân của nàng, không phải ta.”

Sư phụ bọn họ trước kia đã nói qua, Dịch Hối kỳ thật là một người máu lạnh. Hắn đối tốt với người, thì sẽ đối người vô cùng tốt dùng hết khí lực đối tốt với người. Nhưng nếu như người thương tổn hắn, hắn cũng sẽ không lưu tình chút nào.

Dịch Hối rời đi, giống như sư phụ bọn họ nói, không chút lưu tình. Hắn đi Tàng Kiếm sơn trang.

Phong Kinh không lâu nữa sẽ chết, Dịch Hối vẫn luôn ở bên hắn. Rồi sau đó lưu lại Tàng Kiếm sơn trang không rời đi, bắt đầu dạy người trong sơn trang kiếm pháp, bày trận bảo hộ sơn trang.

Mà Vô Kỳ cũng lấy Văn Dạ. Chính là hai người cũng sẽ không làm việc nhà cho nên liền dọn khỏi sơn cốc, đi tới trong trấn gần đó cư trú.

Năm thứ nhất Dịch Hối đi, Vô Kỳ chỉ về sơn cốc một lần, thời điểm hắn trở về phát hiện tương tư trong được điền không còn nữa.

Đây là lần đầu tiên hai người chia lìa lâu như vậy, Vô Kỳ có chút không thích ứng, đầu tiên là thấy tương tư không còn sau đó là tới phòng Dịch Hối. Phòng cũng trống rỗng, bên trong đồ vật đều không có.

Tranh Dịch Hối vẽ, còn có các loại dược vật hắn bình thường phối đều không thấy. Vô Kỳ xem xét nhà trúc một vòng, trừ bỏ đồ của Dịch Hối những thứ khác bất luận cái gì đều vẫn còn. Dịch Hối đem tất cả mọi thứ thuộc về hắn mang đi không có để lại chút dấu vết, tựa hồ là lập tức liền đem toàn bộ vết tích mình từng sống với Vô Kỳ tiêu trừ.

Năm thứ hai Dịch Hối đi, khẩu vị Vô Kỳ trở nên rất kém, dầu thay đổi một đám đầu bếp hắn vẫn ăn không nổi bất cứ cái gì. Cũng may võ công trác tuyệt, không quá dễ ý.

Hắn cũng không biết mình làm sao, nhìn những đồ ăn tinh xảo đó sẽ không có khẩu vị. Một bàn tràn ngập đồ ăn, vài miếng liền không muốn động đũa. Thứ thường xuyên vào bụng biến thành rượu, mỗi ngày đều phải uống một ít.

Năm thứ ba, Vô Kỳ lại về sơn cốc một lần, trước kia sống giữa dược liệu đã thành thực, hai năm nay không ở trên giang hồ hành tẩu, hắn cũng dưỡng thành thói quen thích đùa nghịch dược liệu như Dịch Hối.

Nghĩ đến Dịch Hối, sắc mặt Vô Kỳ cứng ngắc. Lúc trước Dịch Hối đi, hắn cho rằng không bao lâu Dịch Hối sẽ trở về, tuy rằng khiến Dịch Hối cùng Văn Dạ sống chung một mái hiên rất kỳ quái, nhưng hắn cũng không cho rằng Dịch Hối sẽ đơn giản như vậy rời đi.

Không nghĩ tới Dịch Hối thật quyết tuyệt. Hắn chỉ nhận qua một lần tin tức Dịch Hối ở Tây Vực, hắn cũng không cho người đi hỏi thăm.

Nếu đi rồi, thì không cần trở về.

Nghĩ chuyện Dịch Hối, Vô Kỳ thực nhanh liền tới sơn cốc. Không có người dọn dẹp, trong sơn cốc đã phủ kín bụi, xem ra còn có một ít dấu chân dã thú. Bất quá dược điền nơi đó Dịch Hối dùng trận pháp, cho nên không bị dã thú phá hư.

Hái một ít dược liệu, Vô Kỳ tính toán rời đi. Đảo mắt, lại thấy được một cây sáo.

Cây sáo cô độc nằm trên ghế bị lá rụng bao trùm lên trên. Vô Kỳ đi qua đi cầm lên, phát hiện đây là cây sáo Dịch Hối trước kia thường xuyên thổi. Không nghĩ tới lại ở chỗ này, có lẽ là khi đi đã quên

Cầm lấy cây sáo, Vô Kỳ đột nhiên nghĩ đến dáng vẻ Dịch Hồi.

Trường y chậm rãi, đôi mắt trong suốt nhìn thấu thể gian cùng thâm tình khi nhìn hắn. Mi mục nhã nhặn, khí chất tuyệt trần giống như nam tử trong bức họa cổ.

Nam tử này sẽ vì hắn làm hết thảy việc mà nam tử khác không bao giờ làm, nguyên bản tài học kinh thế có thể vang danh thiên hạ lại an tâm tại đây hơn bốn mươi năm.

Đột nhiên nhớ tới, hắn cùng Dịch Hồi kỳ thật đã cùng nhau sinh hoạt hơn bốn mươi năm.

Trách không được hai năm nay luôn cảm thấy có chút kỳ quái, hóa ra chính là không quen thôi, nếu quen liền không thành vấn đề.

Hơn bốn mươi năm đều không yêu thương Dịch Hồi mà là yêu Văn Dạ, đây không phải là minh chứng mình vĩnh viễn cũng sẽ không yêu Dịch Hồi sao. Như vậy Dịch Hồi đi cũng là bình thường, cùng với bên cạnh mình mãi không có khả năng cùng một chỗ, rời đi không phải tốt nhất sao?

Vô Kỳ nở nụ cười, vươn tay đem cây sáo ném xuống khe núi.

Dịch Hồi đi tìm cuộc sống của mình không phải rất tốt sao, mình nhớ tới hắn làm cái gì? Tựa hồ là nghĩ thông suốt, tốc độ Vô Kỳ trở về nhanh hơn rất nhiều. Hắn cảm thấy mới một ngày không thấy Văn Dạ, liền có chút nhớ nàng.

Sau khi trở về, tất xấu không muốn ăn của hắn cũng đỡ, khẩu vị đột nhiên tốt hơn rất nhiều. Mỗi ngày cùng Văn Dạ vảnh tai và tóc mai kề cận, cũng không có tư tưởng khác.

...

Ngoại truyện : Quân vẫn quy kỳ (hạ)

Năm thứ tư, Văn Dạ vẫn luôn hy vọng có thai lại chậm chạp không có động tĩnh, Vô Kỳ ngược lại không hề gì, hắn cùng Dịch Hồi đều là cô nhi được sư phụ thu dưỡng, có con nối dõi hay không với hắn mà nói không có gì khác nhau, huống chi vẫn có Hoa Diệc Khê.

Hoa Diệc Khê và Tiêu Lạc Ngọc đã có chút thành tích trên giang hồ, Vô Kỳ cho dù quy ẩn vẫn có thể nghe được tin tức bọn họ. Đều là một ít chuyện hành hiệp trượng nghĩa, không phải hôm nay tiêu diệt sơn tặc ngọn núi kia thì là diệt ác nhân vẫn luôn ức hiếp dân chúng. Tóm lại luôn có chút tin tức đứt quãng rơi vào tai Vô Kỳ.

Vô Kỳ mỗi lần nhìn trang giấy, cũng có thể nghĩ ra được biểu tình khi Dịch Hồi nhìn đến mấy tin tức này. Hoa Diệc Khê so với Vô Kỳ thì càng giống Dịch Hồi hơn, đối với chuyện hành hiệp tẩu giang hồ cùng nghĩa hiệp căn bản không có hứng thú.

Nhất định là chủ ý của Tiêu Lạc Ngọc.

Hoa Diệc Khê đối với Tiêu Lạc Ngọc cũng là tình cảm sâu đậm, so với Dịch Hồi cũng không khác biệt nhiều.

Nếu Dịch Hồi giống Hoa Diệc Khê kiên định như vậy thì tốt rồi, bất luận Tiêu Lạc Ngọc làm như thế nào Hoa Diệc Khê cũng sẽ không rời hắn, vì cái gì Dịch Hồi không thể?

Tờ giấy trong tay Vô Kỳ bị xé nát, hắn chỉ cảm thấy trong tim có một trận lửa nóng thiêu đốt.

Vì cái gì Dịch Hồi không thể giống Hoa Diệc Khê, sẽ không rời đi cơ chứ? Vì cái gì Dịch Hồi lại rời đi?

Vô Kỳ đột nhiên cảm thấy, mình hận Dịch Hồi. Hận Dịch Hồi đơn giản dễ dàng rời khỏi mình. Hắn thậm chí không biết loại hận ý này là từ đâu tới.

Hận Dịch Hồi từ bỏ, hận Dịch Hồi rời đi. Hận Dịch Hồi bắt đầu đối với mình tốt như vậy, sau lại nói đi là đi, nhiều năm đều không có một chút tin tức. Nay có thể nói hay không, kỳ thật Dịch Hồi một chút cũng không yêu hắn, nếu không vì cái gì lại rời đi.

Yêu một người không phải luôn hy vọng hai người cùng một chỗ sao? Vì cái gì Dịch Hồi không cùng hắn một chỗ?

Vô Kỳ cảm thấy loại hận ý này từ đáy lòng bắt đầu lan tràn, từng chút từng chút chiếm đầy lý trí hần. Dưới chân phiến đá bắt đầu vỡ vụn, tựa như mạng nhện đang vây khốn con mồi.

Mà Vô Kỳ, chính là con mồi bị cái mạng nhện này vây khốn, tránh thoát không nổi.

“Lão gia, lão gia, á...” Hạ nhân đi tới, xác thực bị cảnh tượng này dọa sợ tới mức hét lên. Vô Kỳ lúc này mới như ở trong mộng mới tỉnh lại, thu hồi nội lực của mình, thản nhiên hỏi “Làm sao vậy?”

“Có, có vị khách nhân họ Hoa đến bái phỏng.”

Hoa, dĩ nhiên là Hoa Diệc Khê, không biết Tiêu Lạc Ngọc có theo tới hay không. Vô Kỳ không muốn gặp lại Tiêu Lạc Ngọc, không muốn gặp Tiêu Lạc Ngọc được Hoa Diệc Khê sủng ái.

Bởi vì hần sẽ cảm thấy chói mắt, Tiêu Lạc Ngọc có Hoa Diệc Khê sủng ái, mà hần...

Nghĩ đến đây, Vô Kỳ đột nhiên ngây ngẩn cả người. Hần có Văn Dạ, vì sao còn cảm thấy mình không có người yêu thương? Văn Dạ đối với hần cũng rất tốt, vài năm này vẫn luôn đều không thay đổi.

Vì sao... có loại suy nghĩ gì này?

Đi vào tiền thính, Hoa Diệc Khê ngồi ở chỗ kia uống trà, Tiêu Lạc Ngọc cũng không có mặt. Hạ nhân sớm đã lui ra. Đây là lần đầu tiên Hoa Diệc Khê đến thăm kể từ khi hần dọn đến nơi này.

“Sư phụ.” Hoa Diệc Khê gọi, so với cùng Dịch Hồi, Hoa Diệc Khê đối với Vô Kỳ không thân cận như vậy.

Vô Kỳ gật đầu “Con sao lại đến thăm ta.”

“Con cùng Lạc Ngọc định đi Sơn Tây, ngang qua nơi này.” Hoa Diệc Khê đáp “Thuận tiện đưa tới cho người khoản thu của Đoạn Trường môn vài năm nay.”

Vô Kỳ phát phát tay, khi hần ẩn cư liền giao Đoạn Trường môn cho Hoa Diệc Khê, lúc ấy hần nói nơi này ngày sau không quan hệ tới mình nữa, bất luận Hoa Diệc Khê làm gì hần cũng sẽ không can thiệp.

Hai người hàn huyên một hồi, Hoa Diệc Khê liền muốn rời đi. Theo lý thuyết Văn Dạ đã cùng Vô Kỳ thành hôn, chính là sư nương của Hoa Diệc Khê, nhưng mà Hoa Diệc Khê cũng không muốn gặp vị sư nương này, có lẽ cũng bởi vì Dịch Hồi.

Vô Kỳ đột nhiên phát hiện, cho dù Dịch Hồi đi rồi, đem tất cả đồ vật theo thì bên cạnh hần vẫn tràn ngập dấu vết chứng tỏ Dịch Hồi từng tồn tại.

“Con không đi tiếp kiến sư nương sao?” Vô Kỳ biết rõ còn hỏi. Hoa Diệc Khê lắc đầu. “Lạc Ngọc còn chờ con, con muốn trở về sớm một chút.”

Vô Kỳ trầm mặc rồi sau đó nói “Ta tiễn con một đoạn.”

Hai người đi vào thôn trấn, Hoa Diệc Khê thấy một người, từ trên tay hần tiếp nhận vài cái bao. Người kia hành lễ với y liền rời đi.

“Hần gọi Hữu Yến, là tân Hộ pháp.” Hoa Diệc Khê giải thích. Vô Kỳ nhìn đồ vật trên tay y, Hoa Diệc Khê mỉm cười “Lạc Ngọc thích điểm tâm, bên này có rất ít nơi bán. Thuận tiện gọi người đưa tới mấy bộ y phục, y phục Lạc Ngọc đều phá hư rồi.”

Kỳ thật cho dù bên này có loại điểm tâm này, Hoa Diệc Khê cũng sẽ gọi người đưa tới. Bởi vì y luôn hy vọng cho Tiêu Lạc Ngọc những thứ tốt nhất, bất luận là y phục hay điểm tâm hoặc là những thứ đồ vật khác.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của y, Vô Kỳ tựa hồ thấy được Dịch Hồi trong dĩ vãng.

Sau khi Dịch Hồi đi rồi, Vô Kỳ mới phát hiện, thì ra y phục trước kia mình mặc đều là tự tay làm, trách không được ngày sau hần đi khắp nơi cũng mua không được cái giống vậy, mặc cũng không thoải mái. Còn có điểm tâm hần ăn, rượu hần uống đều là tự tay Dịch Hồi làm ra, ngày sau bất luận ăn cái gì đều cảm thấy khó nuốt.

Hắn đã từng đi ra hành tẩu giang hồ, thời điểm đó chung quy sẽ không định kỳ trở về, bởi vì những ngày bên ngoài luôn cảm thấy thực khổ sở. Sau Dịch Hồi đi rồi, hắn mới biết được hóa ra là bởi vì ăn đồ quá mức khó ăn, uống rượu cũng khó nuốt.

“Sư phụ, hai năm trước con gặp Dịch Hồi một lần.” Hoa Diệc Khê vẫn luôn gọi tên Dịch Hồi. Vô Kỳ sưng sốt, suy nghĩ vốn như đi vào cõi thần tiên thành linh bị kéo lại, hắn cảm thấy tim đập đập đột nhiên gia tốc, yết hầu cũng bắt đầu phát đau.

Rồi sau đó hắn nghe được chính mình nói “Sau đó thì sao? Các người nói gì?”

Hoa Diệc Khê lắc đầu “Hắn chỉ đến xem con, sau đó nói đi các nơi một chút, hắn là sẽ đi Cực bắc.”

“Hắn đi một mình sao?” Vô Kỳ hỏi, trái tim tựa hồ nhảy đến chỗ cổ họng, phun không ra cũng nuốt không trôi.

Hoa Diệc Khê gật gật đầu “Hắn chỉ có một mình.” Vô Kỳ cảm thấy tim đột nhiên rút xuống, một lát sau khô phục nhảy lên. Hắn khẽ cười nói “Thật không?” Có lẽ người kia cho dù rời đi cũng không có khả năng sẽ thích người khác.

“Chính là trên người hắn lúc ấy mang theo một hũ tro cốt, nói là dẫn người đó tới nhìn Cực bắc.”

Thời điểm Vô Kỳ trở lại nơi ở, cảm thấy vô tri vô giác, không biết mình như thế nào trở về. Hoa Diệc Khê lại nói gì, làm cái gì hay khi nào đi hắn hoàn toàn không nhớ rõ.

Một mình Dịch Hồi mang theo tro cốt, đi Cực bắc.

Dịch Hồi là một kẻ đa tình cũng vô tình, hắn đa tình, có thể vì yêu người mà trả giá hết thảy. Nhưng cũng vô tình, có thể triệt để ngăn cách với những người khác. Hắn quan tâm Hoa Diệc Khê, sẽ để ý người mình yêu, bởi vì hắn đa tình. Đối với người không yêu, hắn có thể triệt để tuyệt tình.

Cũng bởi vì hắn đa tình, hắn sẽ không thương tổn người đối tốt với mình, sẽ dần dần quan tâm người làm bạn với mình. Sau đó tâm của hắn liền dời về phía người kia, cuối cùng vô tình của Dịch Hồi, sẽ chuyển dời đến trên người Vô Kỳ hắn.

Vân Dạ bưng khay trà tìm đến hắn, Vô Kỳ lại không muốn gặp nàng.

Có cái gì đó ở trong lòng gào thét muốn thoát ra nhưng Vô Kỳ lại không muốn làm cho nó đi ra.

Vô Kỳ biết, một khi để nó thoát ra rồi thì không còn đường trở về. Một khi thoát ra, chính là vạn kiếp bất phục.

Không đường quay đầu lại, không có phương thức để trở về. Cho nên chỉ có thể tiến lên phía trước, không ngừng tự nói với mình, hết thảy đều đúng, hết thảy đều phải như thế này.

Dịch Hồi mang theo tro cốt người khác đi Cực bắc, mà hắn hắn là phải cùng Vân Dạ sống hết quãng đời còn lại. Hắn cùng Dịch Hồi đã từng cùng một chỗ bốn mươi năm, bất quá là sai lầm thời niên thiếu khinh cuồng không hiểu chuyện lưu lại. Cuối cùng tìm đến điểm cuối của riêng mỗi người.

Đúng thế, như vậy không sai.

Như bây giờ mới là chính xác, hắn yêu Vân Dạ, Dịch Hồi... cũng yêu người khác.

Năm thứ năm sau khi Dịch Hồi rời đi.

Vô Kỳ sinh bệnh.

Trận này bệnh tới bất ngờ, tất cả mọi người bị dọa sợ.

Hạ nhân cũng biết phu nhân thân thể không tốt, thường xuyên sinh bệnh nhưng lão gia mấy năm nay ngay cả đau đầu nhức óc đều không có, như thế nào đột nhiên ngã bệnh.

Thầy thuốc đến xem chỉ nói là nhiễm phong hàn, uống thuốc là khỏe, chính là Vô Kỳ một lần lại bệnh nguyên một tháng, ban đầu còn ngẫu nhiên thanh tỉnh, sau lại trực tiếp ngủ hơn mười ngày. Ai cũng tra không ra chuyện gì.

Vân Dạ biết Vô Kỳ có được, nhưng nàng ở phương diện này dốt đặc cán mai, được gì bình nào, cái gì cũng không hiểu.

Vài năm nay, Vân Dạ quả thực thư thái, thời gian cũng không đọng dấu trên người nàng, vẫn là phong tư yếu điệu, nàng vốn là đầu bảng của thanh lâu kinh thành, được Vô Kỳ nhìn trúng chuộc thân. Mấy năm nay nàng luôn thấy may mắn lựa chọn của mình.

Nơi này không ai biết xuất thân nàng là từ nữ tử thanh lâu thành phu nhân nhà giàu. Cẩm y ngọc thực sống an nhàn sung sướng, Vô Kỳ đối xử với nàng cũng đầy đủ ôn nhu. Nàng chưa bao giờ rửa chén nấu canh, cũng chưa bao giờ động qua cây kim sợi chỉ nào. Vân Dạ biết, mình thực may mắn, chính là mấy ngày nay, nàng đã có chút ần ần bất an.

Tựa hồ có cái gì, muốn phá hỏng sinh hoạt của nàng.

Vân Dạ đặt một ít thức ăn trên bàn, ra cửa. Vô Kỳ đang ngủ, mơ hồ thấy được tình cảnh năm đó. Hắn cùng Dịch Hồi mới vừa được sư phụ bọn họ thu dưỡng, Dịch Hồi còn là một tiểu gia hỏa vóc dáng nhỏ nhắn, ngay cả nói cũng không sôi. Lúc ấy sư phụ nói hắn tương mạo bạc tình, phỏng chừng là cả đời cũng không an định, liền đặt cho hắn tên gọi Vô Kỳ.

Về phần Dịch Hồi, sư phụ nói là người yên ổn, không màng danh lợi, liền cho một chữ độc nhất, Quân.

Thời gian ba người làm bạn dài lâu, hắn đúng là kẻ không an phận, luôn muốn rời núi đi chơi, công phu còn chưa thành đã trộm chạy ra ngoài, nào biết lại gặp đại hổ trán có đốm trắng.

Hắn hôm nay có thể dễ dàng giết chết dã thú, nhưng lúc đó thiếu chút nữa tẩn mệnh dưới vuốt hổ. Là Dịch Hồi cứu hắn nhưng Dịch Hồi cũng bị lão hổ cắn bị thương một cánh tay. Từ lúc đó về sau hai người vẫn luôn cùng hành động, sau lại dưỡng thành thói quen luôn bên nhau.

Mà ngay cả chuyện phòng the đều là nước chảy thành sông, không có những người khác chỉ có hai người bọn họ, chỉ có đối phương có thể sưởi ấm. Dịch Hồi luôn luôn dụ ngoạn nằm dưới thân hắn, cái gì cũng không nói.

Sau đó Dịch Hồi nói hắn quả nhiên là kẻ không an định, còn mình lại là người xuất môn cũng dễ dàng trở về, liền gọi Dịch Hồi.

Trong mộng cuối cùng dừng tại hình ảnh tươi cười của Dịch Hồi khi còn bé, dần dần tiêu tán.

“Dậy ăn chút gì đi, đừng ngủ nữa.” Vô Kỳ nghe được có người gọi mình, thanh âm vô cùng quen thuộc, tựa hồ đã bên cạnh mình rất nhiều năm.

Mở mắt ra, là Dịch Hồi.

“Tiểu Quân...”

“Đừng ngủ nữa, ta nấu một ít cháo, trước dậy uống một chút.” Dịch Hồi nói. Vô Kỳ sững sờ ở trên giường, nửa ngày sau nhồm người dậy, giày cũng không mang liền đi tới trước bàn ngồi xuống.

Dịch Hồi múc cháo cho hắn, đặt tới trước mặt “Ăn nhiều một chút, như vậy bệnh sẽ nhanh khỏi.”

Vô Kỳ nhìn cháo trước mặt, sau đó nhìn Dịch Hồi, cuối cùng mới cầm muống, nhợt nhạt uống một hơi. Hắn từng chút từng chút ăn sạch cháo trong chén, ăn một miếng liền nhìn Dịch Hồi một cái. Mãi cho đến trong bát cái gì cũng không dư thừa.

“Người không phải nói, ngươi là người dễ dàng trở về nhất sao? Vì cái gì nhiều năm như vậy vẫn chưa trở lại?” Vô Kỳ hỏi.

Dịch Hồi cười đáp “Ta đây vài năm chỉ ở nhà, còn có thể đi đâu?”

Vô Kỳ nhìn mặt mày hắn, vẫn là bộ dáng trước kia, không có một chút thay đổi. Mi mục vẫn là thâm tình như vậy “Nhà của ngươi... sơn cốc không phải nhà của ngươi sao?”

Dịch Hồi lắc đầu không nói, Vô Kỳ tiến lên giữ chặt hắn, hung tợn, “Ta mặc kệ, ngươi về sau không thể rời đi. Ngươi nói ngươi cả đời cũng sẽ không đi, thế mà vừa đi liền đi lâu như vậy. Ngươi có biết hay không

người khác làm cái gì cũng rất khó ăn, ử rượu cũng khó uống. Những y phục ta mặc đều không thoải mái. Còn có, không ai thối sáo cho ta nghe.”

Dịch Hồi vẫn không nói lời nào, Vô Kỳ ôm cổ hấn “Không cần để cho ta hận ngươi, về sau trừ bỏ bên cạnh ta nơi nào cũng không thể đi.” Hấn ôm lấy Dịch Hồi, tựa đầu chôn ở cổ hấn, trong thanh âm dồn nén nghẹn ngào. “Chúng ta không phải đã cùng một chỗ lâu như vậy sao? Cả đời này cũng sắp không còn nữa, cùng nhau quên đi.”

Dịch Hồi thở dài, “Cháo ăn được không?”

Vô Kỳ gật gật đầu, ôm hấn không chịu buông tay. “Vây ăn thêm một chút.” Lôi kéo Vô Kỳ ngồi lại chỗ cũ, vươn tay gấp đồ ăn cho hấn. Vô Kỳ nhìn trong bát thêm miếng ngó sen, lại như thế nào cũng không thể hạ thìa.

“Ăn nhiều chút, vài năm nay là ta không tốt. Ngươi sinh bệnh ta không phải tới thăm ngươi sao. Ngày sau không đi nữa, chúng ta lại giống trước kia.” Dịch Hồi nói. Vô Kỳ nhìn khuôn mặt hấn tươi cười, hai tay cơ hồ là run rẩy cầm lấy chiếc thìa.

“Ngày mai muốn ăn cái gì?”

“Thanh mai(quả mơ) ... ta muốn ăn thanh mai...” Là thanh mai trúc mã.

“Được, có điều phải ăn nhiều cơm lên.”

Vô Kỳ nghĩ muốn ném cái bàn đi, muốn đập hết tất cả đồ vật. Muốn hét toáng lên, muốn khóc muốn phát tiết. Chính là hấn đều không có. Nếu người này thật sự trở về thật tốt...

Chỉ có thời điểm bệnh, mới dám nằm mộng, mộng thấy Dịch Hồi....

Hơn bốn năm áp lực này, áp lực vì khó chịu của mình, tưởng niệm của mình. Cường chế không để cho mình mơ thấy hấn. Không để cho mình nghĩ về hấn, bởi vì biết một khi nghĩ đến, chính là nhớ nhung ùn ùn kéo đến.

Vì sao năm đó ngu ngốc như vậy, vì sao không nhìn ngắm Dịch Hồi nhiều hơn?

Vì sao không ôm hấn không cho hấn đi, vì sao năm đó không để ý hấn nhiều hơn một chút. Vì sao nhìn thấy một người động tâm liền tưởng là yêu, mà không có chú ý tới người bên cạnh này?

Nếu năm đó Dịch Hồi hỏi hấn khi nào trở về hấn chịu trả lời, trở về sớm một chút, có phải hay không sẽ tốt hơn? Nếu Dịch Hồi duy nhất một lần nhờ mình mang đồ mình liền giúp hấn mang sách một lần, có thể hay không tốt hơn? Nếu thời gian có thể quay ngược, thì thật tốt.

Hiện giờ người đã đi rồi, người đã không thấy, bỏ hấn mang theo tro cốt người khác rời xa cố hương.

Mà hấn, biết rõ trước mắt chỉ là giấc mộng, là một tồn tại hư ảo. Biết rất rõ ràng Dịch Hồi này không phải thật. Vẫn cầu nguyện giấc mộng này có thể dài một chút.

Thật cẩn thận không cho ảo giác này biến mất.

Biết rõ là ảo giác, vẫn nhìn không được mộng tưởng. Vẫn nhìn không được nghĩ, nếu là thật thì tốt rồi. Là thật thì tốt rồi.

Không phải biết rõ là giả sao?

“Tiểu Quân, chúng ta ngày mai đi du hồ thế nào? Ngươi không phải rất thích sao?”

“Được a, ta muốn chuẩn bị một ít mồi câu.”

Biết rõ là gạt người...

“Ừ, cá câu được có thể làm cá kho.”

“Được, còn có thể làm cho ngươi một phần canh cá.”

Biết rõ mở mắt ra, hấn sẽ tan biến....

“Tiểu Quân, chúng ta trở về sơn cốc được không?”

Biết rõ, người này hiện tại đã không yêu mình.

Vô Kỳ bị bệnh đủ hai tháng, bất luận dùng được gì đều không tốt, Văn Dạ ngẫu nhiên có thể nghe được Vô Kỳ lầm bầm lầu bầu, đơn giản là một ít sự tình sinh hoạt vụn vặt.

Sau khi khỏi bệnh, Vô Kỳ viết thư cho Văn Dạ. Bất luận nàng khóc nháo như thế nào, Vô Kỳ đều không thay đổi quyết định. Hắn để lại toàn bộ tài sản cho Văn Dạ, đủ cho nàng giàu sang sinh sống cả đời.

Sau đó bắt đầu tìm kiếm Dịch Hồi.

Hắn biết mình không tốt, không đáng là con người. Cô phụ Dịch Hồi, cũng cô phụ Văn Dạ. Nhưng nếu có thể, hắn hy vọng thời điểm chết đi có thể nhìn thấy Dịch Hồi.

Cho dù Dịch Hồi không muốn gặp hắn không tha thứ hắn, nhưng hắn vẫn muốn gặp, dù là chỉ nói câu xin lỗi cũng được.

Vô Kỳ thực may mắn, người bên Dịch Hồi kia đã chết, hắn có thể không cần nhìn Dịch Hồi cùng người khác cùng một chỗ. Nghĩ đến Dịch Hồi sẽ cùng người khác hắn mới biết được chính mình đã từng quá đáng cỡ nào. Không thể nói lý đến mức nào.

Năm thứ sáu năm thứ bảy, Vô Kỳ đi Tây Vực, trong sa mạc tìm kiếm hơn một năm.

Năm thứ tám năm thứ chín, hắn đi Cực bắc, duyên phận đưa đẩy tìm được một tòa mộ, mặt trên viết bốn chữ Phong Kinh chi mộ. Phong Kinh dụng tâm mười năm, rốt cục khiến Dịch Hồi thừa nhận hắn.

Vô Kỳ uống rượu trước mộ một đêm, hắn chưa bao giờ biết một người có thể đau lòng như vậy.

Năm thứ mười, hắn tại phụ cận Tây Vực hành tẩu, hy vọng có thể tìm được một ít manh mối, chính là Dịch Hồi tựa như bốc hơi khỏi nhân gian, không thấy bóng dáng.

Cuối cùng, hắn tại một cái khách điểm nghe được tin tức....

Tàng Kiếm sơn trang, hóa ra người vẫn luôn ở nơi đó.

Hóa ra người vẫn luôn bảo hộ đồ vật Phong Kinh lưu lại.

Hoàn ngoại truyện.

47. Chương 47

“Người là ai?” Vô Kỳ hỏi. Tiêu Lạc Ngọc không đáp, chỉ lạnh lùng nhìn hắn. Tiêu Lạc Ngọc có thể cảm giác mình cũng không phải đối thủ của đối phương, nhưng lúc này bảo hắn lui về tuyệt đối là chuyện không thể nào.

Tuy rằng Dịch Hồi đã qua tuổi năm mươi, nhưng bởi vì nội công nên thoát nhìn chỉ như vừa mới qua ba mươi, bị một số người trẻ tuổi coi trọng cũng là chuyện bình thường. Vô Kỳ cẩn thận đánh giá kỹ khuôn mặt Tiêu Lạc Ngọc, năm đó hắn cũng không nhìn kỹ tướng mạo Phong Kinh, hiện giờ nhìn Tiêu Lạc Ngọc tựa hồ như thấy được Phong Kinh khi xưa.

Người kia, là người kia đoạt đi tình yêu của Dịch Hồi.

Nhất thời đất đá bay mù trời, mà ngay cả xa xa vài kẻ trong giang hồ đều cảm giác được hai luồng nội lực cường đại. Tuy rằng hai luồng nội lực đều rất hùng mạnh, nhưng tập trung chú ý vẫn có thể cảm giác được một luồng hết sức lợi hại, cơ hồ khiến tất cả mọi người bắt đầu run rẩy.

Dịch Hồi mặc kệ bên ngoài như thế nào, chỉ tĩnh lặng nhìn Hoa Diệc Khê trong hồ nước. Sau nửa canh giờ, Vô Kỳ trở về, kéo theo Tiêu Lạc Ngọc đã bị hắn điểm huyết đạo. Tỳ tay ném Tiêu Lạc Ngọc tới một tảng cây, chính mình thì đi tới bên người Dịch Hồi.

Dịch Hồi nhìn thoáng qua Tiêu Lạc Ngọc, phát hiện hắn chỉ là bị vài vết thương nhẹ, lúc này mới gật gật đầu, đem ánh mắt chuyển về phía hồ nước.

Vô Kỳ nhìn Hoa Diệc Khê trong hồ, lại quay đầu nhìn nhìn Tiêu Lạc Ngọc, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Trước kia hắn cũng chưa từng thấy qua Tiêu Lạc Ngọc, chỉ từ trong miệng Hoa Diệc Khê cùng Dịch Hồi biết một ít, hiện tại nhìn đến Hoa Diệc Khê mới nghĩ ra kẻ này là Tiêu Lạc Ngọc.

Biết hắn không quan hệ với Dịch Hồi, địch ý của Vô Kỳ với Tiêu Lạc Ngọc cũng tiêu tán rất nhiều. – “Ta bắt hắn về.” Nhìn ánh mắt Dịch Hồi chuyển về chỗ mình, Vô Kỳ vội vàng nói “Ta không dả thương hắn, chỉ điểm huyết thôi.” Dịch Hồi gật đầu, lại tiếp tục nhìn về phía Hoa Diệc Khê.

Vô Kỳ thì đứng ở bên cạnh, hắn chưa bao giờ biết, chỉ cần đứng bên một người thế nhưng là một việc hạnh phúc như vậy. Khiến mắt hắn cay cay, vươn tay muốn chạm vào Dịch Hồi, lại chung quy không dám.

Qua tuổi bán trăm, hắn rốt cục hiểu được cái gì là hạnh phúc, cái gì mới là thứ bản thân muốn. Thế nhưng dù mình rất muốn, lại gần nhau trong gang tấc mà cách tận chân trời, ngay cả đụng chạm đều là một loại hy vọng xa vời.

Tiêu Lạc Ngọc nhìn thấy Hoa Diệc Khê giữa hồ, tóc y xoa tung, toàn thân đều chìm trong nước, tóc đen tầng tầng tản ra, vẻ mặt tái nhợt, lại làm cho người ta một loại ảo giác đã ngủ say ngàn năm.

Trong lòng hắn nhảy dựng, muốn mở miệng gọi tên y, nhưng hắn hiện tại đừng nói cất tiếng, ngay cả chớp mắt đều không có khả năng. Nhìn Hoa Diệc Khê cách đó không xa, hắn lần đầu tiên hận bản thân vô dụng như vậy.

Cái gì đại hiệp, quả nhiên đều là hư danh, lúc này có thể làm cho hắn đụng tới Hoa Diệc Khê mới là chân thực.

Đầu tiên là lo lắng cho an nguy của y, sau mới nghĩ đến Hoa Diệc Khê quả nhiên cùng Dịch Hồi không có gì, mình thế mà lại hiểu lầm y, thật sự là buồn cười. Nghĩ đến đây không khỏi vừa áy náy lại vừa tức giận.

Thời gian từng khắc trôi qua, tuy rằng người trong giang hồ đã có những người rời đi, người ở lại vẫn còn rất nhiều, những người này bắt đầu tìm kiếm nơi phát ra nội lực trong sơn trang. Mà ở trong rừng, Dịch Hồi cùng Vô Kỳ vẫn luôn nhìn Hoa Diệc Khê trong hồ, Tiêu Lạc Ngọc thì vẫn luôn thử phá tan huyết đạo, nhưng đều chúc lấy thất bại.

Quả nhiên kém nhiều lắm sao? Tiêu Lạc Ngọc nhìn không được uể oải, mấu chốt nhất chính là hắn không biết đối phương làm gì Hoa Diệc Khê, chỉ cần bọn họ hiện tại làm chuyện bất lợi với y, hắn căn bản cứu không được.

Hồ nước từng chút một biến thành trong suốt, Tiêu Lạc Ngọc cũng không quản hậu quả, mạnh mẽ muốn đả thông kinh mạch, bất luận bọn họ muốn làm gì Hoa Diệc Khê, hắn đều phải liều mạng dùng toàn lực bảo đảm y không chịu thương tổn.

Mắt thấy hồ nước đích xác dần trở nên trong suốt, gân mạch Tiêu Lạc Ngọc cũng chống đỡ tới cực độ, hoặc là phá tan huyết đạo Vô Kỳ điểm, hoặc là nội lực nghịch lưu công lực mất hết.

Mà bên ngoài, những người trong giang hồ cũng dần dần tiếp cận rừng cây, tuy rằng người trong sơn trang ngăn trở, nhưng lại ngăn không được những kẻ giang hồ đã sắp điên cuồng này.

Thời gian trôi qua, tất cả mọi người nương ánh trăng làm việc. Sơn trang đột nhiên soi sáng, chỉ có trong rừng vẫn là một mảnh hôn ám. Hoa Diệc Khê cảm thấy trong cơ thể trở nên dồi dào hơn rất nhiều, khi mới ngâm trong nước y còn cảm thấy có chút rét lạnh, nhưng lúc này lại cảm thấy thân mình dần dần biến nhiệt, thậm chí có chút nóng lên.

Thẳng đến nóng chịu không nổi, đột nhiên y thét dài một tiếng, bốn phía hồ nước theo tiếng hét của y văng tứ tung, nguyên bản hồ nước tĩnh lặng lại giống như núi lửa phun trào nham thạch nóng chảy, bao phủ bốn phía.

Tiêu Lạc Ngọc lúc này vốn là đang cố trùng kích huyết đạo Vô Kỳ điểm, nhưng chuyển biến nơi hồ nước lập tức kéo lý trí của hắn trở về.

Tiêu Lạc Ngọc không phải ngu ngốc, nếu không cũng không thể phát triển Tiêu gia bảo lớn mạnh thế kia, hành động hôm nay của hắn vẫn luôn tương đối xúc động, chủ yếu nguyên nhân bởi vì Hoa Diệc Khê đã

nhều ngày khác thường. Điều này làm cho hần mất đi lý trí, trở nên không có suy nghĩ, cho nên không hề nói chuyện cùng Vô Kỳ mà lập tức giao đấu. Cũng không để ý hậu quả mà đánh sâu vào kinh mạch.

Nhưng hiện giờ hồ nước lạnh băng khiến hần bình tĩnh hơn rất nhiều, Hoa Diệc Khê thét dài cũng làm cho hần có chút vui sướng ngây ngất. Bởi vì tiếng thét dài hàm chứa nội lực cao thâm này chứng minh cái gì?

Nội lực của Hoa Diệc Khê trở lại?

Tiêu Lạc Ngọc nhìn Hoa Diệc Khê nhắm mắt sau tiếng thét dài, suy tư rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Nhưng hần cũng không buông tha việc phá giải huyết đạo, chỉ là không lại cậy mạnh, mà là dùng nội lực nhu hòa để giải huyết vị.

Thời gian này, trong rừng rất nhiều người trong giang hồ đã vào, bọn họ một đám cầm đuốc, soi sáng cả mảnh rừng.

Dịch Hồi nhìn Hoa Diệc Khê trong hồ, nhin không được lắc đầu.

Vốn dĩ thời gian của y còn chưa tới, tuy rằng lúc này y cơ hồ vào trạng thái tĩnh thiền, nhưng tình huống Tiêu Lạc Ngọc vẫn ảnh hưởng đến tâm tư Hoa Diệc Khê. Cho nên y phát ra cảnh cáo, nói cho Tiêu Lạc Ngọc không cần mạnh mẽ đột phá.

Kỳ thật Dịch Hồi luôn luôn chú ý Tiêu Lạc Ngọc, nếu Tiêu Lạc Ngọc thật sự đến một bước cuối cùng, hần nhất định sẽ không bàng quan đứng nhìn, hần chỉ là muốn nhìn lòng bảo hộ của Tiêu Lạc Ngọc dành cho Hoa Diệc Khê có mạnh hay không, không nghĩ tới Hoa Diệc Khê đang tĩnh thiền lại nhin không được. Tuy rằng như vậy coi như thành công, nhưng công hiệu lại thiếu đi nhiều.

Rừng cây này vốn là cấm địa bên trong sơn trang, bởi vì có rất nhiều dược liệu quý giá, nhưng hiện tại chẳng qua cũng chỉ là một cái rừng rỗng mà thôi, cho nên cũng không cần thiết che giấu.

“Người đem theo Tiêu Lạc Ngọc, chúng ta đi.” Dịch Hồi nói, dứt lời phóng người lên, trên không trung dừng một chút, vạt áo tung bay giống một bóng chim lớn bay đến trên đầu Hoa Diệc Khê, một tay giữ chặt bả vai y, lôi y lên không trung.

Vừa muốn trở lại bờ, Dịch Hồi đã cảm thấy nội lực trong cơ thể vốn lưu loát bỗng đột nhiên khựng lại, khiến thân thể hần bất giác trầm xuống.

Hần ôm lấy Hoa Diệc Khê, cố gắng đề một hơi, một cước đạp mặt nước, bay vào bờ hồ. Rồi sau đó nhảy vào trong bóng đêm biến mất không dấu vết. Vô Kỳ cũng lôi Tiêu Lạc Ngọc theo sau bọn họ.

Sau khi họ rời đi không lâu, rất nhiều người giang hồ đổ tới, bắt đầu điều tra mảnh rừng này.

“Đây là lá đoạn trường hồng, nơi này lại có thể xuất hiện...” Lung Bình nói, nhin không được kinh ngạc. Rồi sau đó vài người cũng sôi nổi thấy được một ít dược liệu hiếm thấy.

“Đây là vỏ thích huyết trùng.” Chu Vân thấp giọng nói.

Thích huyết trùng không có tác dụng gì, nhưng thích huyết trùng lớn như vậy xem như báu vật vô giá. Những người này đều là người tinh thông, nhanh chóng phát hiện ra địa phương kì lạ.

“Tựa hồ là dùng cái hồ này làm chỗ chứa, xem ra dưới đáy hồ nhất định là có không ít dược liệu quý hiếm.” Vài người lặn xuống đáy hồ, sau đó mang theo ngưỡng mộ cùng tiếc nuối trở lại.

“Đều là thứ tốt nhưng đã mất đi hiệu quả.”

Đó cũng là một trong những nguyên nhân Dịch Hồi không cho Hoa Diệc Khê nói cho người khác biết, sợ vạn nhất có kẻ biết được nhất định sẽ khiến cho rất nhiều người tranh đoạt. Tuy rằng cũng chút suy nghĩ muốn khảo nghiệm Tiêu Lạc Ngọc.

Tài bảo động nhân tâm, nhưng mấy thứ này cũng động nhân tâm. Mất thấy dược liệu chỉ có trong truyền thuyết xuất hiện trước mắt mình, đã biến thành một đồng cỏ đại vô dụng, tâm tình có thể nói là cực kỳ phức tạp.

“Kỳ thật cũng không cần khổ sở.” Lung Bình nói “Mọi người cũng biết dược liệu này được lực phi thường, tại hạ nhìn sơ một chút, phát hiện có vài loại dược vật có thể tăng cường nội lực.”

Người trong giang hồ là để ý nhất vấn đề nội lực, chuyện này cơ hồ trong nháy mắt đã hấp dẫn lực chú ý của mọi người. “Linh Lung các vấn luôn nổi danh bảo vật, cho nên đối với những cái này cũng có nghiên cứu. Kỳ thật chỉ cần tìm được người hấp thu được liệu, sau đó uống một chút máu của kẻ đó, cũng có hiệu quả đồng dạng.”

“Đương nhiên, các vị đều là giang hồ đại hiệp, tuyệt đối sẽ không làm ra sự tình thương tổn tính mạng người, tại hạ tin tưởng các vị, mới nói ra phương pháp này.” Lung Bình nói.

Những người khác người nhìn ta ta nhìn người, ai cũng không biết trong lòng nghĩ gì.

Dịch Hồi ôm Hoa Diệc Khê trở lại phòng mình, đặt y trên giường, Hoa Diệc Khê đang ngủ say không có dấu hiệu tỉnh lại. Tiêu Lạc Ngọc cũng bị Vô Kỳ ném xuống đất. Tiêu Lạc Ngọc từ trên không trung đã điều chỉnh tư thế bản thân, nường theo va chạm rơi xuống đất mà dùng sức phá tan huyết đạo.

Hắn lập tức nhảy lên, chạy đến bảo hộ bên giường Hoa Diệc Khê. “Các người rốt cuộc là ai? Muốn làm gì Diệc Khê?”

Dịch Hồi nhìn hắn một cái, thản nhiên nói “Nếu chúng ta muốn làm cái gì, hà tất chờ đến bây giờ.” Mới vừa nói xong đã bị Vô Kỳ kéo qua, tay bị Vô Kỳ nắm chặt.

“Người làm cái gì?” Dịch Hồi giận dữ, vung lên ống tay áo tấn công hướng Vô Kỳ, hắn lập tức né tránh nhưng không buông tay Dịch Hồi ra.

“Nội lực của người làm sao vậy?” Vô Kỳ hỏi, vừa rồi trong nháy mắt nội lực Dịch Hồi tạm dừng tuy rằng người khác không nhìn đến, nhưng hắn vẫn chú ý tới. Theo lý thuyết công lực Dịch Hồi sẽ không phát sinh loại tình huống này.

Vô Kỳ nắm tay Dịch Hồi, biểu tình trên mặt dần dần ngưng trọng, “Đây là... này.... “

Dịch Hồi rút tay mình về, thu hồi phần nộ, lạnh lùng liếc Vô Kỳ một cái, lạnh nhạt nói “Ta thể nào ta tự biết, không quan hệ tới người.”

Vô Kỳ nhìn Dịch Hồi, sau đó quay đầu nhìn về phía Hoa Diệc Khê. Tiêu Lạc Ngọc cũng bị không khí giữa bọn họ khiến cho mơ màng không hiểu.

Vô Kỳ lúc này mới hiểu được, Dịch Hồi vì sao lại chuẩn bị số được liệu này, hắn vốn tưởng Dịch Hồi tại đây mười năm nhằm chán giết thời gian, nhưng lại xem nhẹ số được liệu muốn thu thập này cần lượng tinh lực rất lớn, hoàn toàn không phải để giết thời gian.

Thời điểm hắn mới vừa nhìn thấy Dịch Hồi, mười năm không gặp, bị loại vui sướng thật lớn này lấn áp cho nên hoàn toàn không suy nghĩ qua. Dịch Hồi chuẩn bị số được liệu này, không phải vì để giết thời gian, cũng không phải vì biết chuyện Hoa Diệc Khê nên chuẩn bị cho y, mà là chuẩn bị cho chính mình.

Nếu không cẩn thận quan sát, nếu nội lực không đủ thâm hậu, căn bản sẽ không phát hiện điểm này. Nội lực Dịch Hồi thể nhưng trở nên sền sệt.

Nếu so sánh kinh mạch với dòng suối như vậy nội lực chính là nước, lưu động càng nhanh càng thoải mái tất nhiên là càng tốt. Nhưng nội lực Dịch Hồi khác biệt, dần dần đọng lại. Nếu cứ tiếp tục như vậy, kinh mạch của Dịch Hồi sẽ càng ngày càng ứ đọng, nội lực của hắn sẽ từ nước suối biến thành nước bùn rồi dần trở thành bùn đặc, cuối cùng biến thành đất đá.

Lúc đó, chính là thời điểm Dịch Hồi sẽ chết.

Vô Kỳ chỉ cảm thấy từ trong ra ngoài cho tới bây giờ đều chưa từng có rét lạnh như thế. Tựa như thân thể trần truồng đứng trong băng thiên tuyết địa. Trước mắt trắng xóa một mảnh, trong lòng cũng trắng xóa một mảnh.

“Đây là có chuyện gì? Tại sao có thể như vậy?” Vô Kỳ thấp giọng hỏi. “Thời điểm... thời điểm chúng ta tách ra không phải còn tốt sao?”

Vô Kỳ ngơ ngác, hắn cùng Dịch Hồi là kỳ tài luyện võ, hơn nữa may mắn gặp được công pháp, vốn có thể sống lâu hơn so với người bình thường rất nhiều. Hắn vốn tưởng rằng, không thêm để ý bốn mươi năm, mất đi mười năm, bọn họ vẫn còn có rất nhiều thời gian.

Hắn còn cho rằng hai người bọn họ có thể làm lại lần nữa, cho là bọn họ nhất định còn có càng nhiều thời gian hơn trước kia làm bạn với nhau. Cho rằng dù Dịch Hồi hiện tại không tha thứ hắn, một ngày nào đó sẽ tha thứ hắn.

Không nghĩ tới...

Hết thấy đều bị xáo trộn. Tương lai của bọn họ, tương lai còn dài hơn so với trước kia, trong kế hoạch của hắn hai người yêu thương lẫn nhau bởi bạn lẫn nhau, cứ như vậy không còn nữa.

Cứ ngỡ tương lai dài hơn bốn mươi năm và mười năm cứ như vậy không còn nữa?

So với Vô Kỳ tuyệt vọng thống khổ, Dịch Hồi ngược lại lãnh tĩnh rất nhiều, hắn vốn ôm ý tưởng sống không bao lâu. Những dược liệu đó tuy rằng có thể cứu hắn, nhưng sau này hắn cũng là một phế nhân. Hơn nữa Hoa Diệc Khê vừa lúc đến nơi này, Dịch Hồi cảm thấy đây là ý trời.

Hoa Diệc Khê muốn bảo hộ người, có người bảo hộ y, so với sống sót của hắn có ý nghĩa hơn nhiều lắm.

Dịch Hồi không vĩ đại như vậy, hắn cũng do dự, có điều nếu làm thì sẽ không hối hận, hắn cảm thấy chính mình cũng không làm sai. Không có người mình yêu, không có người yêu mình, sống còn có nghĩa lý gì.

Bất quá trước khi mình chết, còn có rất nhiều chuyện chưa làm, chính là muốn triệt để trợ giúp Tàng Kiếm sơn trang vượt qua cửa ải khó khăn lần này. Để cuối cùng, hắn có thể xuống dưới đó ăn nói với Phong Kinh..

Ngay tại lúc tất cả mọi người trầm mặc, Hoa Diệc Khê tỉnh lại. Y mở mắt ra, đầu tiên nhìn thấy chính là không khí dương cung bát kiếm này, sau thấy rõ người của đối phương cũng không quá kinh ngạc.

Y kéo kéo Tiêu Lạc Ngọc, Tiêu Lạc Ngọc lúc này mới phát hiện Hoa Diệc Khê đã tỉnh lại, vội vàng tiến lên nắm chặt tay y “Cảm giác thế nào?”

Trong cơ thể tuy rằng vẫn là trống rỗng, nhưng Hoa Diệc Khê đã có thể cảm nhận được kinh mạch đã đứt đoạn lần nữa nối liền, trên người vẫn đề bởi vì mất đi nội lực mà xuất hiện cũng không thấy. Hoa Diệc Khê gật gật đầu, ý bảo chính mình không việc gì. Sau đó y chậm rãi kêu lên “Sư phụ, người tại sao ở chỗ này?”

Sư phụ? Tiêu Lạc Ngọc kinh ngạc, người này hóa ra là Tam Tuần lão nhân? Hắn nhìn về phía Vô Kỳ, như thể nào cũng nhìn không ra hắn giống một lão nhân. Thoạt nhìn bộ dáng tựa hồ chỉ hơn ba mươi tuổi mà thôi.

Vô Kỳ gật gật đầu, không nói gì, Hoa Diệc Khê dùng dược liệu vốn là cần dùng cho Dịch Hồi, tuy rằng hắn biết Hoa Diệc Khê cũng không biết chuyện, nhưng vẫn có chút khó có thể tiếp thu.

Nếu dùng máu Hoa Diệc Khê ...

Mới vừa nghĩ đến đây, hắn dừng lại. Hắn tuy rằng vô tình, nhưng Hoa Diệc Khê là đệ tử duy nhất của hắn, huống chi vẫn là Dịch Hồi dùng tính mạng cứu người, hắn sẽ không làm sự tình không tốt với Hoa Diệc Khê. Nếu không Dịch Hồi thật sự cả đời cũng sẽ không tha thứ hắn.

“Đi về nghỉ ngơi đi, ngày mai cùng với người trong giang hồ điều tra sơn trang, dẫn bọn họ tới phía sau núi.” Dịch Hồi nói. “Hết thấy cẩn thận, tương lai Tàng Kiếm sơn trang trên tay các người.”

Hoa Diệc Khê gật gật đầu, nhìn Vô Kỳ, cuối cùng vẫn không nói gì thêm, Tiêu Lạc Ngọc cũng không nói gì, đỡ Hoa Diệc Khê rời đi. Dịch Hồi phía sau hắn thản nhiên lên tiếng, “Hiện tại người trong giang hồ khẳng định đã phát hiện bí mật trong hồ, chỉ là bọn hắn còn không biết người trong hồ chính là Diệc Khê, nếu bị bọn họ biết phỏng chừng sẽ dùng hết thủy đoạn để có được máu Diệc Khê cho nên người phải bảo hộ Diệc Khê. Tuy rằng gân mạch y đã thông, nhưng trong vòng một năm tới vẫn không thể dùng nội lực.”

Tiêu Lạc Ngọc gật gật đầu, muốn nói gì đó, cuối cùng chỉ nói câu đa tạ.

Đây là sai lầm của hắn, cũng phải do hắn giải quyết. Hối hận gì đó đều không hữu dụng, chỉ có thể về sau càng đối tốt với y hơn nữa.

Bọn họ đi rồi, Dịch Hồi cũng hạ lệnh đuổi khách “Ta muốn nghỉ ngơi, người có thể đi.”

Vô Kỳ nhìn Dịch Hối nói “Cùng ta trở về sơn cốc, hiện tại có lẽ còn có thể chữa khỏi.” Tuy rằng hy vọng thực xa vời, những dược liệu đó sơn cốc đều có hơn phân nửa, những thứ khác hẳn có thể đi tìm.

Dịch Hối lắc đầu “Kính chết, ta muốn giúp hẳn bảo vệ Tàng Kiếm sơn trang, lúc này ta không thể đi.” Hẳn đương nhiên biết thiên hạ rộng lớn, có lẽ có nơi nói không chừng có thể chữa khỏi cho mình, nhưng hẳn không thể đi không thể rời đi vào lúc này. Dịch Hối chỉ là khẩn cầu, hy vọng tại thời điểm hẳn còn sức lực có thể nhanh chóng kết thúc chuyện này.

Tàng Kiếm sơn trang đúng là có bảo tàng nhưng bảo tàng này thật ra là một thứ phiền toái cực lớn, đối với một môn phái đã xuống dốc mà nói, đây là giữ ngọc có tội, còn không bằng hiện tại ném đi. Bất quá hẳn muốn chọn ra một kết quả tốt nhất với sơn trang.

Vô Kỳ biết mình khuyên nhủ không nổi Dịch Hối, Dịch Hối chính là người như thế, thời điểm chân chính yêu một người sẽ liều lĩnh hết thảy.

Hắn vốn tưởng rằng “Phong Kính chi mộ” kia là bởi vì Phong Kính chết mà lòng mang áy náy, nhưng chẳng lẽ Dịch Hối thật sự yêu thương Phong Kính? Hay là, đơn thuần vì báo đáp mười năm trả giá kia của Phong Kính.

Sáng sớm ngày hôm sau, tất cả mọi người tụ tập tại tiền thính. Dịch Hối cũng sớm tới, Vô Kỳ tới hôm qua ngoài cửa phòng Dịch Hối ngủ người một đêm, lúc này hẳn cũng không xuất hiện mà canh giữ ở bên ngoài.

Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê cũng dắt tay đến, trong chốn giang hồ mọi người còn đang thảo luận chuyện tối hôm qua, đây cũng không phải là bí mật gì, Tiêu Lạc Ngọc cũng nghe được không ít thuyết pháp, có rất nhiều người đều nói không tìm được người trong hồ, nhưng ý tưởng chân chính là cái gì thì không thể hiểu hết.

“Đa tạ mọi người chờ ba ngày, kỳ thật ba ngày này cũng là ta tư tâm.” Dịch Hối nói “Rất nhiều người có lẽ sẽ kỳ quái vì cái gì ta nhất định phải chờ mấy ngày nay, một hồi nhìn thấy một người nghĩ nhất định mọi người sẽ minh bạch. Hiện giờ ta chỉ là muốn nói cho mọi người một việc.” Dịch Hối nói.

“Đó chính là, Tàng Kiếm sơn trang quả thực có bảo tàng.”

Dịch Hối vừa thốt ra lời này, tất cả mọi người chấn động, Phong Doãn bên cạnh cơ hồ trợn mắt nhìn, với hẳn, bảo tàng này là của Tàng Kiếm sơn trang, mà Dịch Hối hiện tại muốn đem bảo tàng chấp tay tặng người.

Mà người trong giang hồ lại vô cùng vui sướng, rốt cục không uổng công một chuyến.

“Ba ngày trước nguyên nhân ta đề nghị tuyển ra mười người đến điều tra sơn trang chủ yếu là bởi vì bảo tàng mặc dù trong sơn trang nhưng ở nơi nào thì không rõ, hơn nữa trong di ngôn của tiền nhiệm trang chủ, bên ngoài bảo tàng có nhiều cơ quan bảo hộ, người bình thường đi vào chính là đi tìm chết cho nên mới hy vọng các vị tuyển ra cao thủ đi trước.”

Dịch Hối phen này giải thích, mọi người coi như tiếp nhận, huống chi biết có bảo tàng, ai còn so đo Dịch Hối chậm trễ nhiều ngày.

“Hiện giờ xin mời tuyển ra mười vị tìm kiếm bảo tàng trong sơn trang, các vị khác xin mời ra ngoài sơn trang chờ.” Dịch Hối nói.

Mười người thì Tiêu Lạc Ngọc và Hoa Diệc Khê liền chiếm hai, dư lại chính là Trọng Trầm Mặc, Chu Vân, Lung Bình, Chu Lam, Lý Thú, Thanh Thương, Tả Yển cùng Đào khách tán.

“Như vậy đợi một lát sẽ có khách nhân đến, lúc đó mong rằng các vị cẩn thận.” Dịch Hối nói. Vài người đều không ở lại gặt đầu, có chút ngạc nhiên không biết còn ai tới nữa.

Hoàn chương 44.

48. Chương 48: Pn 1

Dịch Hồi nhìn tương tư bên chân, âm thầm thở dài. Tương tư này là Vô Kỳ lần trước đi Miêu Cương mang về, đã hơn một năm tuổi lại một chút cũng không lớn lên ngay cả lá cũng không có nhiều. Hắn tưới nước cho tương tư, đem tro bụi trên phiến lá lau sạch.

Vô Kỳ là sư huynh của hắn, ngẫu nhiên sẽ hành tẩu trên giang hồ, danh hiệu là Tam Tuần lão nhân, cũng không biết ai đặt ra, tóm lại đã gọi như thế đã nhiều năm. Hiện giờ tính ra, hai người đã làm bạn có hơn bốn mươi năm, mắt thấy sắp sửa gần nửa trăm. Chỉ là bởi vì người luyện võ, thoát nhìn còn chưa đến ba mươi tuổi.

Dịch Hồi không biết có phải bởi vì già rồi hay không, gần đây chung quy sẽ cảm thấy có chút tịch mịch, Hoa Diệc Khê đã xuống núi, y đi rồi Vô Kỳ cũng không thường xuyên có mặt trên núi bởi sẽ có chút cô đơn. Cho nên hắn hưởng xuyên nhớ tới thời điểm ba người còn ở trên núi.

So với Vô Kỳ, hắn lại không thích hành tẩu giang hồ, mà thích cư trú lâu dài ở một nơi không đổi.

Được diên vẫn luôn là do hắn chăm sóc, trừ bỏ gốc cây tương tư này những thứ được vật khác ngược lại mọc tốt đẹp, một số rất nhanh sẽ có thể làm thuốc. Hắn thu hồi cái gáo, lau khô tay trở về nhà trúc.

Nhà trúc thực sạch sẽ, Dịch Hồi đối với việc vặt trong nhà vẫn luôn rất thành thực, hắn nghĩ chính mình tựa hồ càng thích hợp làm nữ tử hơn, mà ngay cả yêu cũng là người cùng giới - Vô Kỳ. Trừ bỏ thân xác này, hắn không biết mình nơi nào giống một người nam nhân.

Tùy ý ăn một ít đồ vật, buổi chiều hắn cầm sách ngồi trên ghế phơi nắng, đây là học theo Hoa Diệc Khê, đứng nhìn Hoa Diệc Khê tuổi còn nhỏ nhưng y rất thích đọc sách, có thời điểm giống hệt tiểu đại nhân. Nghĩ đến Hoa Diệc Khê, khóe miệng Dịch Hồi khẽ cong lên.

Hắn cả đời này đã định trước không con không cái, Hoa Diệc Khê coi như là nửa đệ tử của hắn, dấu sao là giải quyết xong một ít tâm nguyện. Đứa nhỏ Hoa Diệc Khê này cũng coi như có tâm, thường xuyên sai người đưa tới các loại đồ vật hắn thích. Vô Kỳ thì trái lại, so với Hoa Diệc Khê thật sự là vô tâm.

Bất quá nửa đời đã qua, hai người cũng cứ như vậy đi!

Nắng ấm khiến người sinh lười biếng, Dịch Hồi ở bên cạnh có chút mệt mỏi muốn ngủ, sau khi tỉnh lại, phát hiện đã có người ngồi ở bên đọc sách. Nhìn thấy hắn tỉnh lại, đi tới cười cười, “Tĩnh, khi người ngủ hệt như con mèo Doãn nhi dường.”

Dịch Hồi ngáp một cái, thản nhiên đáp “Người tới rồi.”

Phong Kinh định vươn tay đỡ Dịch Hồi dậy, nhưng nghĩ nghĩ vẫn là từ bỏ, chỉ cười nói “Lần trước người không phải nói muốn cam thảo sao, ta đưa tới một ít.”

Dịch Hồi nhìn cam thảo trong tay hắn, bất đắc dĩ “Gọi hạ nhân đưa tới là được rồi, hà tất chính mình phải đi một chuyến.” Tầng Kiềm sơn trang cũng cách khá xa sơn cốc này, sẽ phải phí rất nhiều công phu.

“Không sao, tiện đường cũng có việc khác.” Phong Kinh đáp lời, “Ta còn mang theo một ít rượu cùng vài món ăn thôn quê, buổi tối cùng uống một chén, thế nào?”

Dịch Hồi nhìn vẻ mặt Phong Kinh, nếu hắn không biết đối phương có ý gì đó chính là ngu ngốc, Phong Kinh có tâm với hắn cũng không phải một ngày hai ngày, tính sơ cũng có gần mười năm. Phong Kinh tính ra còn nhỏ hơn hắn mấy tuổi nhưng thoát nhìn thì lại già dặn hơn Dịch Hồi không ít.

Ngẫu nhiên Phong Kinh sẽ đến ở mấy ngày, sau đó liền rời đi, sẽ không nói thêm cái gì cũng không cầu Dịch Hồi cái gì. Ba ngày sau Phong Kinh lên đường trở về cười bảo cuối tháng sẽ lại đến.

Phong Kinh đi rồi, sơn cốc lại khôi phục yên tĩnh, Dịch Hồi mỗi ngày đều thanh nhàn, trừ lúc Hoa Diệc Khê gọi người đưa một ít y phục lại đây, trong sơn cốc như thường lệ không có người.

Sau đó Vô Kỳ trở lại.

Chỉ là lần này hắn không trở về một mình, bên người đi theo một nữ tử ôm một cây đàn cổ. Có thể lấy cốt ngọc da tuyết để miêu tả nữ tử này.

“Nàng gọi Văn Dạ.” Vô Kỳ biểu tình vẫn hệt như trước nhưng tại thời điểm chuyển hướng Văn Dạ có thêm vài phần ôn nhu. “Ngày sau nàng ở đây cùng chúng ta.”

Dịch Hồi nhìn Văn Dạ, Văn Dạ nhợt nhạt hành lễ “Dịch công tử an hảo.” Dịch Hồi chấp tay. Chuẩn bị phòng ở đệm chăn cho nàng, tuy rằng hai người vẫn luôn ẩn cư thâm sơn, nhưng đồ dùng đều là thượng đỉnh.

Một đêm đó, Vô Kỳ ở tại phòng Văn Dạ.

Ngày hôm sau Dịch Hồi làm điểm tâm, thời điểm gõ cửa Vô Kỳ đang vẽ mào cho Văn Dạ, từng nét từng nét rất cẩn thận, gương mặt tuần láng tràn đầy nghiêm túc.

Bộ dáng Vô Kỳ lúc chăm chú thực đẹp mắt, so với bất luận kẻ nào Dịch Hồi gặp qua đều đẹp hơn. Chỉ là người hần từng gặp qua quả thật không nhiều lắm.

Dịch Hồi mỉm cười, hần đột nhiên nhớ tới trước kia mỗi lần Vô Kỳ xuống núi, hần đều sẽ hỏi Vô Kỳ khi nào trở về nhưng vĩnh viễn đều là hai chữ “Không biết”.

Vô Kỳ là trích tiên hạ phàm, sẽ không yêu bất luận kẻ nào, Dịch Hồi vẫn luôn cho rằng như vậy.

Không qua mấy ngày, Vô Kỳ lại muốn xuất môn, Dịch Hồi trong lòng dấy lên một ngọn lửa. Nói như vậy, Văn Dạ cũng giống hần, không phải là người Vô Kỳ coi trọng sao?

Có đôi khi, yêu một người không yêu mình cũng không thống khổ, thế nhưng yêu một người yêu người khác, lại thật sự rất thống khổ.

Dịch Hồi biết mình hèn mọn, lúc này đã không trông mong Vô Kỳ yêu mình, chỉ cần hần không yêu người khác là đủ.

Vô Kỳ rời đi, lưu lại Dịch Hồi cùng Văn Dạ, ban ngày nàng đánh đàn thù thù ngược lại cũng rất vui vẻ tự đắc. Dịch Hồi đưa cơm trưa cho nàng, Văn Dạ lại dừng kim thù trong tay. Thản nhiên hỏi “Dịch công tử có yêu Kỳ không?”

Dịch Hồi không nói gì, Văn Dạ cười nói “Người thật vĩ đại nhưng mà yêu một người thì rất ích kỷ. Ta thích hần, cho nên không hy vọng cùng người chia sẻ thế giới của hần. Hần yêu ta, cho nên người có thể rời đi.”

Dịch Hồi nhìn đêm khuya, nói “Người không phải hần.”

“Ta quả thật không phải hần, nhưng ta biết ý nghĩ của hần.”

“Ý của ta là, người không phải hần, hần có thể cùng ta nói chuyện như vậy, bởi vì công phu của hần bảo đảm an toàn của hần, người cùng ta nói chuyện thế này không sợ giây tiếp theo ta sẽ đưa người đi gặp diêm vương?” Dịch Hồi thản nhiên lên tiếng.

Sắc mặt Văn Dạ một trận trắng bệch, Dịch Hồi chỉ cười rời đi.

“Hần ngày mai sẽ trở về, lần này xuất môn chẳng qua là đi mua sơn phấn cho ta.” Văn Dạ nói theo phía sau Dịch Hồi “Ta chỉ muốn giữ gìn tình yêu của ta, huống chi ta nói không phải là giả.”

Không cần Văn Dạ nói, Dịch Hồi đã biết Vô Kỳ yêu nàng, Vô Kỳ sẽ vẽ mào cho nàng, sẽ đánh đàn cho nàng, cũng sẽ gấp đồ ăn cho nàng.

Tất cả những thứ đó trong bốn mươi năm qua, Vô Kỳ đều không làm cho Dịch Hồi bất luận cái gì.

Bởi vì không tất yếu, cũng không đòi hỏi. Bất luận như thế nào, Dịch Hồi sẽ luôn an tĩnh chờ hần, an tĩnh tại phía sau hần cái gì cũng không nói, không nghe không hỏi.

Hôm sau, Vô Kỳ quả nhiên trở lại, mang theo một hộp sơn phấn lớn cùng một ít nữ trang.

Dịch Hồi không biết, hóa ra làm bạn lâu cũng không đổi được ái tình. Vô Kỳ mỗi ngày đều ở trong phòng Văn Dạ, không đi tìm hần dù chỉ một lần. Nghĩ đến cũng phải, nữ tử nhuần hương ôn ngọc xinh đẹp cùng nam tử tuổi đã già, ai mà chẳng lựa chọn người trước, cho dù là Vô Kỳ cũng không ngoại lệ.

Lúc ban đầu, Dịch Hồi luôn ngủ không được, cả đêm thao thức cả đêm uống rượu. Sau cũng dần dần có thể đi vào giấc ngủ. Thói quen của con người thật sự đáng sợ, quen với vô tình của Vô Kỳ, tự nhiên sẽ không đau lòng nữa.

Qua nửa tháng, Vô Kỳ vừa muốn xuất môn, Dịch Hồi suy nghĩ một khắc hỏi “Người chừng nào thì trở về?” Vô Kỳ nhìn hắn một cái, thần nhiên nói “Ta đi mua một ít đồ vật, ngày về chưa định.”

“Có thể giúp ta mang một ít sách về được không?” Dịch Hồi hỏi thực thật cẩn thận.

“Viết thư bảo Diệc Khê gọi người mang đến cho người là được rồi.” Vô Kỳ trả lời, hắn gần đây lười phí tâm đi nhớ những cái đó. Đây là Dịch Hồi lần đầu tiên nhờ hắn mang đồ vật này nọ, vừa kinh ngạc cũng có chút không kiên nhẫn.

“Thư tín sẽ chậm rất nhiều, sách của ta đều xem xong rồi...” Dịch Hồi còn muốn nói, Vô Kỳ có chút không kiên nhẫn, vươn tay đưa cho hắn một cây sáo nhỏ.

“Đây là sáo dùng liên lạc trong môn, trên núi có người trong môn, người gọi bọn hắn đi mua đi.” Dứt lời xoay người rời đi.

Dịch Hồi nắm cây sáo, nhưng không biết chính mình muốn làm cái gì, muốn nói gì. Y phục trên người Vô Kỳ là hắn tự mình làm, hết thấy đồ Vô Kỳ ăn đều là hắn một mình lo, hắn thế nhưng vẫn không chiếm được hồi đáp bản thân muốn.

Mà Văn Dạ cái gì cũng không làm, chỉ cần ở nơi đó đánh đàn, chỉ cần xinh đẹp tuyệt trần hơi nhú mào, là có thể được hết thấy điều mà hắn hằng ao ước.

Nguyên lai yêu cái gì, thì phải xem duyên phận, không phải thời gian. Cũng không phải xem nỗ lực, mà là cảm giác trong lòng.

Dịch Hồi cảm thấy trái tim mình khẽ nhói đau, cây sáo trong tay vỡ vụn thành bột phấn, từ kẽ tay bay đi.

Tim của hắn, cho tới nay đều là vì Vô Kỳ mà đập, nhưng lúc này hắn đột nhiên chán ghét bản thân như thế. Không có tôn nghiêm, khẩn cầu ái tình.

Phong Kinh đứng hện lại đến, đem theo một ít đồ vật hắn yêu cầu. Dịch Hồi không hề động tay làm cơm chiều chỉ cùng Phong Kinh nói chuyện phiếm, Văn Dạ ngược lại thức thối, cũng không lại đây hỏi chuyện bữa tối.

Chỉ là lần này Phong Kinh sắc mặt có chút không đúng, Dịch Hồi lại không có tâm tư nào nên chẳng mấy chú ý. Khi Phong Kinh rời đi đưa cho Dịch Hồi một phong thư, muốn hắn mấy ngày sau mới mở ra xem.

Phong Kinh đi rồi, Dịch Hồi cũng không có tâm làm gì, càng không tiếp tục để ý tới Văn Dạ, đói bụng thì tùy ý ăn chút đồ vật Phong Kinh mang đến. Hắn vốn là võ công trác tuyệt, ăn ít một chút cũng không có chuyện gì. Chính là Văn Dạ sẽ không nấu cơm, mấy ngày liền đói bụng đến vô lực.

Ba ngày sau, Dịch Hồi nghĩ đến thư của Phong Kinh, vừa muốn mở ra đọc, Vô Kỳ trở về.

Lần này hắn mang về một ít cảm phổ cùng một ít đồ vật hiếm lạ, đương nhiên đều là cho Văn Dạ. Đứng trên núi, phát hiện Dịch Hồi cũng không giống như ngày xưa ngênh đón chính mình. Vô Kỳ nhú mào, trở lại trong phòng Văn Dạ, phát hiện sắc mặt nàng tái nhợt nằm trên giường, hỏi thăm mới biết được Dịch Hồi đã xa nhà bếp mấy ngày.

Chờ Vô Kỳ tìm được Dịch Hồi, hắn đang xem thư trong tay. Vô Kỳ nhìn đến lạc khoản đề tên Phong Kinh, có chút không vui.

Phong Kinh vì chấn hưng Tàng Kiếm sơn trang, tu luyện công pháp tổ tiên lưu lại, hiện giờ đã tẩu hỏa nhập ma, mệnh không trụ được lâu. Mà Phong Kinh hy vọng Dịch Hồi ngày sau có thể thỉnh thoảng tới sơn trang bái tế chính mình.

Dịch Hồi có chút thương cảm, hắn đột nhiên nghĩ nếu mình đáp lại tình cảm của Phong Kinh, hắn có còn tu luyện những công pháp đó hay không? Vừa muốn thu hồi thư, thư đã bị người đến trước mặt hung hăng xé vụn.

Vô Kỳ mặt không đổi sắc nhìn Dịch Hối, lạnh lùng nói “Vì cái gì không cho Văn Dạ đồ ăn?”

Người chung quy là như vậy, ai đối với mình như thế nào, thời gian lâu trở thành thói quen, dần dà cảm thấy đó là đương nhiên, một khi vi phạm thói quen trước kia, chính là lỗi lầm.

Dịch Hối thản nhiên nói “Nàng là cái gì của ta?”

Vô Kỳ sửng sốt, có chút không biết phải trả lời như thế nào, chỉ đành nói rằng “Nàng là ái nhân của ta, mấy ngày nữa ta sẽ lấy nàng vào cửa, người tự nhiên đối tốt với nàng một chút.”

Dịch Hối lắc đầu, che giấu trái tim bị đâm ra máu tươi “Như vậy, người mới là ái nhân của nàng, không phải ta.”

Sư phụ bọn họ trước kia đã nói qua, Dịch Hối kỳ thật là một người máu lạnh. Hắn đối tốt với người, thì sẽ đối người vô cùng tốt dùng hết khí lực đối tốt với người. Nhưng nếu như người thương tổn hắn, hắn cũng sẽ không lưu tình chút nào.

Dịch Hối rời đi, giống như sư phụ bọn họ nói, không chút lưu tình. Hắn đi Tàng Kiếm sơn trang.

Phong Kinh không lâu nữa sẽ chết, Dịch Hối vẫn luôn ở bên hắn. Rồi sau đó lưu lại Tàng Kiếm sơn trang không rời đi, bắt đầu dạy người trong sơn trang kiếm pháp, bày trận bảo hộ sơn trang.

Mà Vô Kỳ cũng lấy Văn Dạ. Chính là hai người cũng sẽ không làm việc nhà cho nên liền dọn khỏi sơn cốc, đi tới trong trấn gần đó cư trú.

Năm thứ nhất Dịch Hối đi, Vô Kỳ chỉ về sơn cốc một lần, thời điểm hắn trở về phát hiện tương tư trong được điền không còn nữa.

Đây là lần đầu tiên hai người chia lìa lâu như vậy, Vô Kỳ có chút không thích ứng, đầu tiên là thấy tương tư không còn sau đó là tới phòng Dịch Hối. Phòng cũng trống rỗng, bên trong đồ vật đều không có.

Tranh Dịch Hối vẽ, còn có các loại dược vật hắn bình thường phối đều không thấy. Vô Kỳ xem xét nhà trúc một vòng, trừ bỏ đồ của Dịch Hối những thứ khác bất luận cái gì đều vẫn còn. Dịch Hối đem tất cả mọi thứ thuộc về hắn mang đi không có để lại chút dấu vết, tựa hồ là lập tức liền đem toàn bộ vết tích mình từng sống với Vô Kỳ tiêu trừ.

Năm thứ hai Dịch Hối đi, khẩu vị Vô Kỳ trở nên rất kém, dầu thay đổi một đám đầu bếp hắn vẫn ăn không nổi bất cứ cái gì. Cũng may võ công tuyệt, không quá để ý.

Hắn cũng không biết mình làm sao, nhìn những đồ ăn tinh xảo đó sẽ không có khẩu vị. Một bàn tràn ngập đồ ăn, vài miếng liền không muốn động đũa. Thứ thường xuyên vào bụng biến thành rượu, mỗi ngày đều phải uống một ít.

Năm thứ ba, Vô Kỳ lại về sơn cốc một lần, trước kia sống giữa dược liệu đã thành thực, hai năm nay không ở trên giang hồ hành tẩu, hắn cũng dưỡng thành thói quen thích đùa nghịch dược liệu như Dịch Hối.

Nghĩ đến Dịch Hối, sắc mặt Vô Kỳ cứng ngắc. Lúc trước Dịch Hối đi, hắn cho rằng không bao lâu Dịch Hối sẽ trở về, tuy rằng khiến Dịch Hối cùng Văn Dạ sống chung một mái hiên rất kỳ quái, nhưng hắn cũng không cho rằng Dịch Hối sẽ đơn giản như vậy rời đi.

Không nghĩ tới Dịch Hối thật quyết tuyệt. Hắn chỉ nhận qua một lần tin tức Dịch Hối ở Tây Vực, hắn cũng không cho người đi hỏi thăm.

Nếu đi rồi, thì không cần trở về.

Nghĩ chuyện Dịch Hối, Vô Kỳ thực nhanh liền tới sơn cốc. Không có người dọn dẹp, trong sơn cốc đã phủ kín bụi, xem ra còn có một ít dấu chân dã thú. Bất quá dược điền nơi đó Dịch Hối dùng trận pháp, cho nên không bị dã thú phá hư.

Hái một ít dược liệu, Vô Kỳ tính toán rời đi. Đảo mắt, lại thấy được một cây sáo.

Cây sáo cô độc nằm trên ghế bị lá rụng bao trùm lên trên. Vô Kỳ đi qua đi cầm lên, phát hiện đây là cây sáo Dịch Hối trước kia thường xuyên thổi. Không nghĩ tới lại ở chỗ này, có lẽ là khi đi đã quên

Cầm lấy cây sáo, Vô Kỳ đột nhiên nghĩ đến dáng vẻ Dịch Hối.

Trường y chậm rãi, đôi mắt trong suốt nhìn thấu thể gian cùng thâm tình khi nhìn hắn. Mi mục nhã nhặn, khí chất tuyệt trần giống như nam tử trong bức họa cổ.

Nam tử này sẽ vì hắn làm hết thảy việc mà nam tử khác không bao giờ làm, nguyên bản tài học kinh thế có thể vang danh thiên hạ lại an tâm tại đây hơn bốn mươi năm.

Đột nhiên nhớ tới, hắn cùng Dịch Hối kỳ thật đã cùng nhau sinh hoạt hơn bốn mươi năm.

Trách không được hai năm nay luôn cảm thấy có chút kỳ quái, hóa ra chính là không quen thôi, nếu quen liền không thành vấn đề.

Hơn bốn mươi năm đều không yêu thương Dịch Hối mà là yêu Văn Dạ, đây không phải là minh chứng mình vĩnh viễn cũng sẽ không yêu Dịch Hối sao. Như vậy Dịch Hối đi cũng là bình thường, cùng với bên cạnh mình mãi không có khả năng cùng một chỗ, rời đi không phải tốt nhất sao?

Vô Kỳ nở nụ cười, vươn tay đem cây sáo ném xuống khe núi.

Dịch Hối đi tìm cuộc sống của mình không phải rất tốt sao, mình nhớ tới hắn làm cái gì? Tựa hồ là nghĩ thông suốt, tốc độ Vô Kỳ trở về nhanh hơn rất nhiều. Hắn cảm thấy mới một ngày không thấy Văn Dạ, liền có chút nhớ nàng.

Sau khi trở về, tất xấu không muốn ăn của hắn cũng đỡ, khẩu vị đột nhiên tốt hơn rất nhiều. Mỗi ngày cùng Văn Dạ vò nát và tóc mai kề cận, cũng không có tư tưởng khác.

...

49. Chương 49: Pn2

Năm thứ tư, Văn Dạ vẫn luôn hy vọng có thai lại chậm chạp không có động tĩnh, Vô Kỳ ngược lại không hề gì, hắn cùng Dịch Hối đều là cô nhi được sư phụ thu dưỡng, có con nối dõi hay không với hắn mà nói không có gì khác nhau, huống chi vẫn có Hoa Diệc Khê.

Hoa Diệc Khê và Tiêu Lạc Ngọc đã có chút thành tích trên giang hồ, Vô Kỳ cho dù quy ẩn vẫn có thể nghe được tin tức bọn họ. Đều là một ít chuyện hành hiệp trượng nghĩa, không phải hôm nay tiêu diệt sơn tặc ngọn núi kia thì là diệt ác nhân vẫn luôn ức hiếp dân chúng. Tóm lại luôn có chút tin tức đứt quãng rơi vào tai Vô Kỳ.

Vô Kỳ mỗi lần nhìn trang giấy, cũng có thể nghĩ ra được biểu tình khi Dịch Hối nhìn đến mấy tin tức này. Hoa Diệc Khê so với Vô Kỳ thì càng giống Dịch Hối hơn, đối với chuyện hành tẩu giang hồ cùng nghĩa hiệp căn bản không có hứng thú.

Nhất định là chủ ý của Tiêu Lạc Ngọc.

Hoa Diệc Khê đối với Tiêu Lạc Ngọc cũng là tình cảm sâu đậm, so với Dịch Hối cũng không khác biệt nhiều.

Nếu Dịch Hối giống Hoa Diệc Khê kiên định như vậy thì tốt rồi, bất luận Tiêu Lạc Ngọc làm như thế nào Hoa Diệc Khê cũng sẽ không rời hắn, vì cái gì Dịch Hối không thể?

Tờ giấy trong tay Vô Kỳ bị xé nát, hắn chỉ cảm thấy trong tim có một trận lửa nóng thiêu đốt.

Vì cái gì Dịch Hối không thể giống Hoa Diệc Khê, sẽ không rời đi cơ chứ? Vì cái gì Dịch Hối lại rời đi?

Vô Kỳ đột nhiên cảm thấy, mình hận Dịch Hối. Hận Dịch Hối đơn giản dễ dàng rời khỏi mình. Hắn thậm chí không biết loại hận ý này là từ đâu tới.

Hận Dịch Hối từ bỏ, hận Dịch Hối rời đi. Hận Dịch Hối bắt đầu đối với mình tốt như vậy, sau lại nói đi là đi, nhiều năm đều không có một chút tin tức. Đây có thể nói hay không, kỳ thật Dịch Hối một chút cũng không yêu hắn, nếu không vì cái gì lại rời đi.

Yêu một người không phải luôn hy vọng hai người cùng một chỗ sao? Vì cái gì Dịch Hối không cùng hắn một chỗ?

Vô Kỳ cảm thấy loại hận ý này từ đáy lòng bắt đầu lan tràn, từng chút từng chút chiếm đầy lý trí hần. Dưới chân phiến đá bắt đầu vỡ vụn, tựa như mạng nhện đang vây khốn con mồi.

Mà Vô Kỳ, chính là con mồi bị cái mạng nhện này vây khốn, tránh thoát không nổi.

“Lão gia, lão gia, á...” Hạ nhân đi tới, xác thực bị cảnh tượng này dọa sợ tới mức hét lên. Vô Kỳ lúc này mới như ở trong mộng mới tỉnh lại, thu hồi nội lực của mình, thản nhiên hỏi “Làm sao vậy?”

“Có, có vị khách nhân họ Hoa đến bái phỏng.”

Hoa, dĩ nhiên là Hoa Diệc Khê, không biết Tiêu Lạc Ngọc có theo tới hay không. Vô Kỳ không muốn gặp lại Tiêu Lạc Ngọc, không muốn gặp Tiêu Lạc Ngọc được Hoa Diệc Khê sủng ái.

Bởi vì hần sẽ cảm thấy chói mắt, Tiêu Lạc Ngọc có Hoa Diệc Khê sủng ái, mà hần...

Nghĩ đến đây, Vô Kỳ đột nhiên ngây ngẩn cả người. Hần có Văn Dạ, vì sao còn cảm thấy mình không có người yêu thương? Văn Dạ đối với hần cũng rất tốt, vài năm này vẫn luôn đều không thay đổi.

Vì sao... có loại suy nghĩ gì này?

Đi vào tiền thính, Hoa Diệc Khê ngồi ở chỗ kia uống trà, Tiêu Lạc Ngọc cũng không có mặt. Hạ nhân sớm đã lui ra. Đây là lần đầu tiên Hoa Diệc Khê đến thăm kể từ khi hần dọn đến nơi này.

“Sư phụ.” Hoa Diệc Khê gọi, so với cùng Dịch Hồi, Hoa Diệc Khê đối với Vô Kỳ không thân cận như vậy.

Vô Kỳ gật đầu “Con sao lại đến thăm ta.”

“Con cùng Lạc Ngọc định đi Sơn Tây, ngang qua nơi này.” Hoa Diệc Khê đáp “Thuận tiện đưa tới cho người khoản thu của Đoạn Trường môn vài năm nay.”

Vô Kỳ phát phát tay, khi hần ẩn cư liền giao Đoạn Trường môn cho Hoa Diệc Khê, lúc ấy hần nói nơi này ngày sau không quan hệ tới mình nữa, bất luận Hoa Diệc Khê làm gì hần cũng sẽ không can thiệp.

Hai người hàn huyên một hồi, Hoa Diệc Khê liền muốn rời đi. Theo lý thuyết Văn Dạ đã cùng Vô Kỳ thành hôn, chính là sư nương của Hoa Diệc Khê, nhưng mà Hoa Diệc Khê cũng không muốn gặp vị sư nương này, có lẽ cũng bởi vì Dịch Hồi.

Vô Kỳ đột nhiên phát hiện, cho dù Dịch Hồi đi rồi, đem tất cả đồ vật theo thì bên cạnh hần vẫn tràn ngập dấu vết chứng tỏ Dịch Hồi từng tồn tại.

“Con không đi tiếp kiến sư nương sao?” Vô Kỳ biết rõ còn hỏi. Hoa Diệc Khê lắc đầu. “Lạc Ngọc còn chờ con, con muốn trở về sớm một chút.”

Vô Kỳ trầm mặc rồi sau đó nói “Ta tiễn con một đoạn.”

Hai người đi vào thôn trấn, Hoa Diệc Khê thấy một người, từ trên tay hần tiếp nhận vài cái bao. Người kia hành lễ với y liền rời đi.

“Hần gọi Hữu Yến, là tân Hộ pháp.” Hoa Diệc Khê giải thích. Vô Kỳ nhìn đồ vật trên tay y, Hoa Diệc Khê mỉm cười “Lạc Ngọc thích điểm tâm, bên này có rất ít nơi bán. Thuận tiện gọi người đưa tới mấy bộ y phục, y phục Lạc Ngọc đều phá hư rồi.”

Kỳ thật cho dù bên này có loại điểm tâm này, Hoa Diệc Khê cũng sẽ gọi người đưa tới. Bởi vì y luôn hy vọng cho Tiêu Lạc Ngọc những thứ tốt nhất, bất luận là y phục hay điểm tâm hoặc là những thứ đồ vật khác.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của y, Vô Kỳ tựa hồ thấy được Dịch Hồi trong dĩ vãng.

Sau khi Dịch Hồi đi rồi, Vô Kỳ mới phát hiện, thì ra y phục trước kia mình mặc đều là tự tay làm, trách không được ngày sau hần đi khắp nơi cũng mua không được cái giống vậy, mặc cũng không thoải mái. Còn có điểm tâm hần ăn, rượu hần uống đều là tự tay Dịch Hồi làm ra, ngày sau bất luận ăn cái gì đều cảm thấy khó nuốt.

Hắn đã từng đi ra hành tẩu giang hồ, thời điểm đó chung quy sẽ không định kỳ trở về, bởi vì những ngày bên ngoài luôn cảm thấy thực khổ sở. Sau Dịch Hồi đi rồi, hắn mới biết được hóa ra là bởi vì ăn đồ quá mức khó ăn, uống rượu cũng khó nuốt.

“Sư phụ, hai năm trước con gặp Dịch Hồi một lần.” Hoa Diệc Khê vẫn luôn gọi tên Dịch Hồi. Vô Kỳ sưng sốt, suy nghĩ vốn như đi vào cõi thần tiên thành linh bị kéo lại, hắn cảm thấy tim đập đập đột nhiên gia tốc, yết hầu cũng bắt đầu phát đau.

Rồi sau đó hắn nghe được chính mình nói “Sau đó thì sao? Các người nói gì?”

Hoa Diệc Khê lắc đầu “Hắn chỉ đến xem con, sau đó nói đi các nơi một chút, hắn là sẽ đi Cực bắc.”

“Hắn đi một mình sao?” Vô Kỳ hỏi, trái tim tựa hồ nhảy đến chỗ cổ họng, phun không ra cũng nuốt không trôi.

Hoa Diệc Khê gật gật đầu “Hắn chỉ có một mình.” Vô Kỳ cảm thấy tim đột nhiên rút xuống, một lát sau khôi phục nhảy lên. Hắn khẽ cười nói “Thật không?” Có lẽ người kia cho dù rời đi cũng không có khả năng sẽ thích người khác.

“Chính là trên người hắn lúc ấy mang theo một hũ tro cốt, nói là dẫn người đó tới nhìn Cực bắc.”

Thời điểm Vô Kỳ trở lại nơi ở, cảm thấy vô tri vô giác, không biết mình như thế nào trở về. Hoa Diệc Khê lại nói gì, làm cái gì hay khi nào đi hắn hoàn toàn không nhớ rõ.

Một mình Dịch Hồi mang theo tro cốt, đi Cực bắc.

Dịch Hồi là một kẻ đa tình cũng vô tình, hắn đa tình, có thể vì yêu người mà trả giá hết thảy. Nhưng cũng vô tình, có thể triệt để ngăn cách với những người khác. Hắn quan tâm Hoa Diệc Khê, sẽ để ý người mình yêu, bởi vì hắn đa tình. Đối với người không yêu, hắn có thể triệt để tuyệt tình.

Cũng bởi vì hắn đa tình, hắn sẽ không thương tổn người đối tốt với mình, sẽ dần dần quan tâm người làm bạn với mình. Sau đó tâm của hắn liền dời về phía người kia, cuối cùng vô tình của Dịch Hồi, sẽ chuyển dời đến trên người Vô Kỳ hắn.

Vân Dạ bưng khay trà tìm đến hắn, Vô Kỳ lại không muốn gặp nàng.

Có cái gì đó ở trong lòng gào thét muốn thoát ra nhưng Vô Kỳ lại không muốn làm cho nó đi ra.

Vô Kỳ biết, một khi để nó thoát ra rồi thì không còn đường trở về. Một khi thoát ra, chính là vạn kiếp bất phục.

Không đường quay đầu lại, không có phương thức để trở về. Cho nên chỉ có thể tiến lên phía trước, không ngừng tự nói với mình, hết thảy đều đúng, hết thảy đều phải như thế này.

Dịch Hồi mang theo tro cốt người khác đi Cực bắc, mà hắn hắn là phải cùng Vân Dạ sống hết quãng đời còn lại. Hắn cùng Dịch Hồi đã từng cùng một chỗ bốn mươi năm, bất quá là sai lầm thời niên thiếu khinh cuồng không hiểu chuyện lưu lại. Cuối cùng tìm đến điểm cuối của riêng mỗi người.

Đúng thế, như vậy không sai.

Như bây giờ mới là chính xác, hắn yêu Vân Dạ, Dịch Hồi... cũng yêu người khác.

Năm thứ năm sau khi Dịch Hồi rời đi.

Vô Kỳ sinh bệnh.

Trận này bệnh tới bất ngờ, tất cả mọi người bị dọa sợ.

Hạ nhân cũng biết phu nhân thân thể không tốt, thường xuyên sinh bệnh nhưng lão gia mấy năm nay ngay cả đau đầu nhức óc đều không có, như thế nào đột nhiên ngã bệnh.

Thầy thuốc đến xem chỉ nói là nhiễm phong hàn, uống thuốc là khỏe, chính là Vô Kỳ một lần lại bệnh nguyên một tháng, ban đầu còn ngẫu nhiên thanh tỉnh, sau lại trực tiếp ngủ hơn mười ngày. Ai cũng tra không ra chuyện gì.

Vân Dạ biết Vô Kỳ có được, nhưng nàng ở phương diện này dốt đặc cán mai, được gì bình nào, cái gì cũng không hiểu.

Vài năm nay, Vân Dạ quả thực thư thái, thời gian cũng không đọng dấu trên người nàng, vẫn là phong tư yếu điệu, nàng vốn là đầu bảng của thanh lâu kinh thành, được Vô Kỳ nhìn trúng chuộc thân. Mấy năm nay nàng luôn thấy may mắn lựa chọn của mình.

Nơi này không ai biết xuất thân nàng là từ nữ tử thanh lâu thành phu nhân nhà giàu. Cẩm y ngọc thực sống an nhàn sung sướng, Vô Kỳ đối xử với nàng cũng đầy đủ ôn nhu. Nàng chưa bao giờ rửa chén nấu canh, cũng chưa bao giờ động qua cây kim sợi chỉ nào. Vân Dạ biết, mình thực may mắn, chính là mấy ngày nay, nàng đã có chút ần ần bất an.

Tựa hồ có cái gì, muốn phá hỏng sinh hoạt của nàng.

Vân Dạ đặt một ít thức ăn trên bàn, ra cửa. Vô Kỳ đang ngủ, mơ hồ thấy được tình cảnh năm đó. Hắn cùng Dịch Hồi mới vừa được sư phụ bọn họ thu dưỡng, Dịch Hồi còn là một tiểu gia hỏa vóc dáng nhỏ nhắn, ngay cả nói cũng không sôi. Lúc ấy sư phụ nói hắn tương mạo bạc tình, phỏng chừng là cả đời cũng không an định, liền đặt cho hắn tên gọi Vô Kỳ.

Về phần Dịch Hồi, sư phụ nói là người yên ổn, không màng danh lợi, liền cho một chữ độc nhất, Quân.

Thời gian ba người làm bạn dài lâu, hắn đúng là kẻ không an phận, luôn muốn rời núi đi chơi, công phu còn chưa thành đã trộm chạy ra ngoài, nào biết lại gặp đại hổ trán có đốm trắng.

Hắn hôm nay có thể dễ dàng giết chết dã thú, nhưng lúc đó thiếu chút nữa tẩn mệnh dưới vuốt hổ. Là Dịch Hồi cứu hắn nhưng Dịch Hồi cũng bị lão hổ cắn bị thương một cánh tay. Từ lúc đó về sau hai người vẫn luôn cùng hành động, sau lại dưỡng thành thói quen luôn bên nhau.

Mà ngay cả chuyện phòng the đều là nước chảy thành sông, không có những người khác chỉ có hai người bọn họ, chỉ có đối phương có thể sưởi ấm. Dịch Hồi luôn luôn dịu ngoan nằm dưới thân hắn, cái gì cũng không nói.

Sau đó Dịch Hồi nói hắn quả nhiên là kẻ không an định, còn mình lại là người xuất môn cũng dễ dàng trở về, liền gọi Dịch Hồi.

Trong mộng cuối cùng dừng tại hình ảnh tươi cười của Dịch Hồi khi còn bé, dần dần tiêu tán.

“Dậy ăn chút gì đi, đừng ngủ nữa.” Vô Kỳ nghe được có người gọi mình, thanh âm vô cùng quen thuộc, tựa hồ đã bên cạnh mình rất nhiều năm.

Mở mắt ra, là Dịch Hồi.

“Tiểu Quân...”

“Đừng ngủ nữa, ta nấu một ít cháo, trước dậy uống một chút.” Dịch Hồi nói. Vô Kỳ sững sờ ở trên giường, nửa ngày sau nhồm người dậy, giày cũng không mang liền đi tới trước bàn ngồi xuống.

Dịch Hồi múc cháo cho hắn, đặt tới trước mặt “Ăn nhiều một chút, như vậy bệnh sẽ nhanh khỏi.”

Vô Kỳ nhìn cháo trước mặt, sau đó nhìn Dịch Hồi, cuối cùng mới cầm muống, nhợt nhạt uống một hơi. Hắn từng chút từng chút ăn sạch cháo trong chén, ăn một miếng liền nhìn Dịch Hồi một cái. Mãi cho đến trong bát cái gì cũng không dư thừa.

“Người không phải nói, ngươi là người dễ dàng trở về nhất sao? Vì cái gì nhiều năm như vậy vẫn chưa trở lại?” Vô Kỳ hỏi.

Dịch Hồi cười đáp “Ta đây vài năm chỉ ở nhà, còn có thể đi đâu?”

Vô Kỳ nhìn mặt mày hắn, vẫn là bộ dáng trước kia, không có một chút thay đổi. Mi mục vẫn là thâm tình như vậy “Nhà của ngươi... sơn cốc không phải nhà của ngươi sao?”

Dịch Hồi lắc đầu không nói, Vô Kỳ tiến lên giữ chặt hắn, hung tợn, “Ta mặc kệ, ngươi về sau không thể rời đi. Ngươi nói ngươi cả đời cũng sẽ không đi, thế mà vừa đi liền đi lâu như vậy. Ngươi có biết hay không

người khác làm cái gì cũng rất khó ăn, ủ rượu cũng khó uống. Những y phục ta mặc đều không thoải mái. Còn có, không ai thối sáo cho ta nghe.”

Dịch Hồi vẫn không nói lời nào, Vô Kỳ ôm cổ hắn “Không cần để cho ta hận ngươi, về sau trừ bỏ bên cạnh ta nơi nào cũng không thể đi.” Hắn ôm lấy Dịch Hồi, tựa đầu chôn ở cổ hắn, trong thanh âm dồn nén nghẹn ngào. “Chúng ta không phải đã cùng một chỗ lâu như vậy sao? Cả đời này cũng sắp không còn nữa, cùng nhau quên đi.”

Dịch Hồi thở dài, “Cháo ăn được không?”

Vô Kỳ gật gật đầu, ôm hắn không chịu buông tay. “Vây ăn thêm một chút.” Lôi kéo Vô Kỳ ngồi lại chỗ cũ, vươn tay gấp đồ ăn cho hắn. Vô Kỳ nhìn trong bát thêm miếng ngó sen, lại như thế nào cũng không thể hạ đĩa.

“Ăn nhiều chút, vài năm nay là ta không tốt. Ngươi sinh bệnh ta không phải tới thăm ngươi sao. Ngày sau không đi nữa, chúng ta lại giống trước kia.” Dịch Hồi nói. Vô Kỳ nhìn khuôn mặt hắn tươi cười, hai tay cơ hồ là run rẩy cầm lấy chiếc đĩa.

“Ngày mai muốn ăn cái gì?”

“Thanh mai(quả mơ) ... ta muốn ăn thanh mai...” Là thanh mai trúc mã.

“Được, có điều phải ăn nhiều cơm lên.”

Vô Kỳ nghĩ muốn ném cái bàn đi, muốn đập hết tất cả đồ vật. Muốn hét toáng lên, muốn khóc muốn phát tiết. Chính là hắn đều không có. Nếu người này thật sự trở về thật tốt...

Chỉ có thời điểm bệnh, mới dám nằm mộng, mộng thấy Dịch Hồi....

Hơn bốn năm áp lực này, áp lực vì khó chịu của mình, tưởng niệm của mình. Cường chế không để cho mình mơ thấy hắn. Không để cho mình nghĩ về hắn, bởi vì biết một khi nghĩ đến, chính là nhớ nhung ùn ùn kéo đến.

Vì sao năm đó ngu ngốc như vậy, vì sao không nhìn ngắm Dịch Hồi nhiều hơn?

Vì sao không ôm hắn không cho hắn đi, vì sao năm đó không để ý hắn nhiều hơn một chút. Vì sao nhìn thấy một người động tâm liền tưởng là yêu, mà không có chú ý tới người bên cạnh này?

Nếu năm đó Dịch Hồi hỏi hắn khi nào trở về hắn chịu trả lời, trở về sớm một chút, có phải hay không sẽ tốt hơn? Nếu Dịch Hồi duy nhất một lần nhờ mình mang đồ mình liền giúp hắn mang sách một lần, có thể hay không tốt hơn? Nếu thời gian có thể quay ngược, thì thật tốt.

Hiện giờ người đã đi rồi, người đã không thấy, bỏ hắn mang theo tro cốt người khác rời xa cố hương.

Mà hắn, biết rõ trước mắt chỉ là giấc mộng, là một tồn tại hư ảo. Biết rất rõ ràng Dịch Hồi này không phải thật. Vẫn cầu nguyện giấc mộng này có thể dài một chút.

Thật cẩn thận không cho ảo giác này biến mất.

Biết rõ là ảo giác, vẫn nhìn không được mộng tưởng. Vẫn nhìn không được nghĩ, nếu là thật thì tốt rồi. Là thật thì tốt rồi.

Không phải biết rõ là giả sao?

“Tiểu Quân, chúng ta ngày mai đi du hồ thế nào? Ngươi không phải rất thích sao?”

“Được a, ta muốn chuẩn bị một ít mồi câu.”

Biết rõ là gạt người...

“Ừ, cá câu được có thể làm cá kho.”

“Được, còn có thể làm cho ngươi một phần canh cá.”

Biết rõ mở mắt ra, hắn sẽ tan biến....

“Tiểu Quân, chúng ta trở về sơn cốc được không?”

Biết rõ, người này hiện tại đã không yêu mình.

Vô Kỳ bị bệnh đủ hai tháng, bất luận dùng được gì đều không tốt, Văn Dạ ngẫu nhiên có thể nghe được Vô Kỳ lầm bầm lâu bầu, đơn giản là một ít sự tình sinh hoạt vụn vặt.

Sau khi khỏi bệnh, Vô Kỳ viết thư cho Văn Dạ. Bất luận nàng khóc nháo như thế nào, Vô Kỳ đều không thay đổi quyết định. Hắn để lại toàn bộ tài sản cho Văn Dạ, đủ cho nàng giàu sang sinh sống cả đời.

Sau đó bắt đầu tìm kiếm Dịch Hồi.

Hắn biết mình không tốt, không đáng là con người. Cô phụ Dịch Hồi, cũng cô phụ Văn Dạ. Nhưng nếu có thể, hắn hy vọng thời điểm chết đi có thể nhìn thấy Dịch Hồi.

Cho dù Dịch Hồi không muốn gặp hắn không tha thứ hắn, nhưng hắn vẫn muốn gặp, dù là chỉ nói câu xin lỗi cũng được.

Vô Kỳ thực may mắn, người bên Dịch Hồi kia đã chết, hắn có thể không cần nhìn Dịch Hồi cùng người khác cùng một chỗ. Nghĩ đến Dịch Hồi sẽ cùng người khác hắn mới biết được chính mình đã từng quá đáng cỡ nào. Không thể nói lý đến mức nào.

Năm thứ sáu năm thứ bảy, Vô Kỳ đi Tây Vực, trong sa mạc tìm kiếm hơn một năm.

Năm thứ tám năm thứ chín, hắn đi Cực bắc, duyên phận đưa đẩy tìm được một tòa mộ, mặt trên viết bốn chữ Phong Kinh chi mộ. Phong Kinh dụng tâm mười năm, rốt cục khiến Dịch Hồi thừa nhận hắn.

Vô Kỳ uống rượu trước mộ một đêm, hắn chưa bao giờ biết một người có thể đau lòng như vậy.

Năm thứ mười, hắn tại phụ cận Tây Vực hành tẩu, hy vọng có thể tìm được một ít manh mối, chính là Dịch Hồi tựa như bốc hơi khỏi nhân gian, không thấy bóng dáng.

Cuối cùng, hắn tại một cái khách điểm nghe được tin tức....

Tàng Kiếm sơn trang, hóa ra người vẫn luôn ở nơi đó.

Hóa ra người vẫn luôn bảo hộ đồ vật Phong Kinh lưu lại.

Hoàn ngoại truyện.

50. Chương 50

Khi nói chuyện, có người đến báo ngoài sơn trang có mười mấy kỵ binh tiến đến, chỉ chốc lát liền có hạ nhân mang theo một đội người tới tiền sảnh, đi đầu là một nam tử mặc tử y, hoa phục sang trọng mặt như quan ngọc. Một thân quý khí không cách nào hình dung.

Nam tử nhìn người chung quanh một vòng, rồi sau đó hơi hơi chấp tay, “Hoa công tử, đã lâu không gặp.”

Hoa Diệc Khê gật đầu, Tiêu Lạc Ngọc nhìn nam tử này, vừa rồi lúc người này tiến vào hắn cũng đã đoán được tên, bất giác vươn tay giữ chặt tay Hoa Diệc Khê.

Người kia lại chấp tay chào Dịch Hồi “Dịch tiên sinh an hảo.” Sau cũng không để ý tới những người khác. Đây có thể xem như hành động rất vô lễ, thế nhưng những người khác không một ai dám nói gì, mà ngay cả Lung Bình bình thường nói nhiều cũng khó thấy được an tĩnh. Nhất thời không khí trầm mặc hẳn xuống.

Hoa Diệc Khê tất nhiên sẽ không để ý tới người khác, Dịch Hồi cũng không nói gì, Tiêu Lạc Ngọc đành phải lên tiếng “Sở công tử, người cùng chúng ta điều tra sơn trang sao?”

Tử y nam tử gật gật đầu, “Ta được mời đến, đây là đương nhiên.”

Mọi người lúc này mới nhìn về phía người đằng sau hắn, mười mấy người này vừa nhìn là biết cao thủ, nếu tham gia thì sẽ rất bất lợi với mọi người nhưng bọn họ vẫn không dám phản đối, Sở công tử này một thân quý khí đem khí thế mọi người đều áp xuống.

“Đương nhiên, ta sẽ không mang nhiều người như vậy, tham gia điều tra chỉ có hai chúng ta là đủ rồi.” Sở công tử kéo một nam tử đứng sau, nam tử một thân thanh y, hần là thị vệ, khuôn mặt bình thường cũng không có chỗ nào đặc biệt. Sở công tử kéo tay hần, tựa hồ một chút cũng không cảm thấy có gì không ổn.

“Một khi đã như vậy, liền làm phiền hai vị.” Dịch Hồi chấp tay, rồi sau đó hướng mọi người nói “Bên trong sơn trang đúng là có bảo tàng, nhưng vị trí bảo tàng ngay cả ta cũng không rõ.” Hần nhìn mọi người chung quanh rồi sau đó nói tiếp, “Bởi vì tổ tiên sơn trang cho biết, không thể đi khai quật bảo tàng để tránh vô lâm tranh chấp.”

Tiêu Lạc Ngọc nhíu mày, đời trước thời điểm bọn họ tới bảo tàng đã nằm sẵn trong kho phòng sơn trang, chỉ là sớm hơn một năm, sao lại chênh lệch nhiều như thế?

“Nếu lấy được bảo tàng, tại hạ hy vọng các vị bàn bạc phân chia.” Dịch Hồi nói “Người của sơn trang chúng ta sẽ rời đi, mong rằng các vị không liên quan cũng rời khỏi sơn trang, thỉnh đi!” Dứt lời đi ra tiền thính, những người khác của sơn trang nhìn nhau, cũng theo sau Dịch Hồi rời đi.

Người phía sau Sở công tử cũng lui ra ngoài, hành động đều nhịp, vừa thấy chính là được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Các môn phái khác không cam lòng theo sau, biết có bảo tàng cách mình gần đến vậy, nhưng lại bị người khác cường ngành cướp mất cơ hội tìm kiếm thì bất luận kẻ nào cũng sẽ không cam tâm. Nhưng sự tình như các vị trên đã nói, những người khác nào có quyền nghi ngờ.

Thực nhanh, Tàng Kiếm sơn trang lớn như thế cũng chỉ còn lại mười hai người, vừa rồi người còn kín hết đại sảnh giờ đột nhiên trở nên trống trải. Không khí tựa hồ cũng áp lực hơn.

“Một khi đã như vậy, chúng ta từng người điều tra.” Sở công tử nói, kéo thị vệ phía sau hần rời đi. Hần vừa đi, những người khác không tự giác nhẹ nhàng thở ra.

“Vị Sở công tử này rốt cuộc là người nơi nào, khí thế thật là lợi hại.” Trọng Trầm Mặc nói, cũng không phải Sở công tử công phu có bao nhiêu tốt, chỉ là cái loại quý khí này khiến người ta bất giác khuất phục.

Tiêu Lạc Ngọc cười không trả lời, chỉ nói “Như thế chúng ta cũng có thể đi tìm, chúng ta tách ra hay cùng nhau?”

Trọng Trầm Mặc trầm ngâm một lát, Lung Bình xen vào nói trước “Tất nhiên là phải cùng nhau, ai biết sơn trang này có cơ quan gì, đi cùng còn có thể chiếu cố lẫn nhau.” Những người khác dĩ nhiên là gật đầu, hần cũng không nói là sợ tách ra những người khác tìm được sẽ chiếm mất bảo đồ.

Tiêu Lạc Ngọc gật đầu, “Minh chủ nghĩ thế nào?”

Trọng Trầm Mặc nhìn thoáng qua Lung Bình, Lung Bình này chủ ý luôn rất nhiều, nhiều lần không để mình chủ hần vào mắt, Trọng Trầm Mặc có chút bất mãn, hừ lạnh một tiếng mới nói “Bốn minh chủ cũng có ý này, không bằng cùng hành động còn có thể chiếu cố lẫn nhau.”

Sau khi bàn bạc sơ qua, quyết định trước kiểm tra tòa nhà một lượt, bởi vì mười người cùng hành động, tốc độ tự nhiên chậm lại, mãi cho đến buổi tối vẫn không có bất luận thu hoạch gì.

Đến đêm, Dịch Hồi sai người vào đưa cơm cho mọi người, mười người ngay tại tiền thính vừa ăn vừa suy ngẫm tiếp theo nên làm như thế nào.

Tiêu Lạc Ngọc nhìn nhìn đồ Dịch Hồi đưa tới, bởi vì ở bên ngoài đồ dùng có hạn, đưa vào chẳng qua là một ít lương khô. Tiêu Lạc Ngọc đương nhiên không để ý nhưng Hoa Diệc Khê vừa mới trải qua tẩy tủy cần phải bổ thân thể. Hần lo lắng thân thể Hoa Diệc Khê không tốt.

“Không sao, này cũng được.” Hoa Diệc Khê nói. Tiêu Lạc Ngọc lắc đầu, quyết định đi Tô Châu một chuyến, hần dùng khinh công qua lại cũng không mất bao lâu, có Thanh Thương cùng Tả Yến ở đây, an toàn của Hoa Diệc Khê sẽ không có vấn đề gì.

Đạo khách tán an vị bên cạnh bọn họ, lúc này cười nói “Nghe nói Tiêu bảo chủ đối ái nhân luôn luôn cẩn thận, giờ chứng kiến quả nhiên như thế.”

Đạo khách tán công phu thực giỏi, nhưng luôn độc lai độc vãng, chính là trong mười người tuyển cũng không cùng ai lui tới, bây giờ đột nhiên chủ động nói chuyện, khiến Tiêu Lạc Ngọc có chút kinh ngạc.

“Thân mình Diệc Khê không tốt.” Hắc thân nhiên nói, hiện tại là địch hay là bạn không rõ, trừ bỏ Hoa Diệc Khê hẳn sẽ không tin bất luận kẻ nào.

Có thời điểm, Tiêu Lạc Ngọc sẽ nghĩ hẳn đối với Phượng Nhan thật sự là yêu sao?

Hắn sẽ không vì Phượng Nhan vi phạm đạo nghĩa võ lâm, cũng sẽ không vì Phượng Nhan đi làm chuyện mình không thích. Phượng Nhan lợi dụng mình, tuy rằng trả giá rất lớn, nhưng sau khi hắn hiểu rõ liền không yêu Phượng Nhan nữa.

Như vậy, cái này thật sự là yêu, hay chỉ là một loại hảo cảm dựa vào dung mạo mà sinh ra thưởng thức.

Ít nhất hắn biết, nếu bây giờ Hoa Diệc Khê phản bội hắn, cho dù hắn biết Hoa Diệc Khê sau đó muốn giết hắn, hắn cũng sẽ không phản kháng, nếu Hoa Diệc Khê muốn lợi dụng, vậy cứ để y lợi dụng. Hoa Diệc Khê muốn giết hắn, vậy để y giết.

Cho dù hiện tại Hoa Diệc Khê giết hắn, hắn lần thứ hai trùng sinh, vẫn sẽ đối tốt với Hoa Diệc Khê.

Này xem như yêu sao?

Có lẽ, đây mới chính là yêu!

“Tiêu bảo chủ muốn đi Tô Châu?” Đạo khách tán hỏi. Tiêu Lạc Ngọc thoáng nhìn gã, lạnh nhạt nói “Chỉ là rời sơn trang tìm Dịch tiên sinh thôi, người có việc?”

“Không có.” Đạo khách tán đáp, cúi đầu không nói. Lúc này, gần đó đột nhiên truyền đến thanh âm “Tê tê”, những người khác lập tức rút đao chĩa về một hướng, chỉ thấy thanh âm lại gần, Canh Tinh chậm rãi bò lại đây, miệng ngậm một cái giỏ.

Canh Tinh bò đến bên cạnh Hoa Diệc Khê, nhả giỏ xuống sau đó cuộn bên cạnh y ngóc đầu lên. Tiêu Lạc Ngọc cười cười, xúc khăn che trên giỏ lên, lấy đồ bên trong ra.

Gà quay bọc giầy, điểm tâm, mấy món ăn nhẹ, còn có một bình rượu trúc điệp thanh cùng trà Long Tĩnh. Tiêu Lạc Ngọc lôi ra từng thứ từng thứ một, cười nói “Tiêu Vân thật có tâm.” Thanh Thương cùng Tả Yến cũng được ăn nhờ một ít, sau khi ăn xong Tiêu Lạc Ngọc đun nước ấm, cho Hoa Diệc Khê rửa mặt.

Mười người đều tụ tập ở đại sảnh, sợ kẻ khác một mình ra ngoài tìm kiếm bảo tàng, Tiêu Lạc Ngọc bọn họ tất nhiên cũng không thể rời đi, hắn đi ôm một bộ chăn nệm đến, tìm một góc trải cho Hoa Diệc Khê ngủ. Rồi sau đó thấp ngọn nến ở bên cạnh lại bùng tới trà cùng điểm tâm, để Hoa Diệc Khê vừa đọc sách vừa ăn vặt.

Hoa Diệc Khê mỗi đêm đều có thói quen đọc y thư rồi mới ngủ, Tiêu Lạc Ngọc một bên nhìn y, thường thường khơi bắc đèn một chút. Những người khác an tĩnh ngồi trên băng ghế, bình thường bọn họ đều quen sống an nhàn sung sướng, hiện giờ chỉ có một mình cũng không thể nào thu thập mình, qua loa ăn chút đồ rồi ngồi xuống nghỉ ngơi.

Ngược lại Chu Lam vẫn luôn vội trước vội sau, chuẩn bị nấu nước rửa mặt cho Chu Vân, nhân tiện còn cho Tả Yến một phần.

Ở ngoài sơn trang, Dịch Hồi nhìn bốn chữ Tàng Kiếm sơn trang lớn trên bức hoành phi, thật lâu không nói gì. Hắn từ khi đi ra liền đứng ở chỗ này, vẫn luôn không đổi tư thế.

Những người khác có một số vào thành Tô Châu, một số nghỉ ngơi tại xa xa, chỉ có một mình hắn đứng ở chỗ này.

“Người sẽ trách ta sao? Ta không có biện pháp giữ nơi này, đây là biện pháp như vô pháp.” Chỉ cần bảo tàng không ở tại sơn trang, Tàng Kiếm sơn trang bất quá cũng là một môn phái xuống dốc, sẽ không có người chú ý tới nơi này, sơn trang cũng có thể được bảo vệ.

Đây là biện pháp như vô pháp.

“Ta không thay người phát triển sơn trang.” Dịch Hồi nói, hắn đã có thể dễ dàng cảm nhận nội lực trong cơ thể đang chậm rãi ứ đọng. “Không biết ta có thể chờ được sự tình lần này chấm dứt hay không. Nhưng ta nhất định sẽ không để cho nó dễ dàng suy sụp.” Dịch Hồi cười nói. Hắn nhắm mắt lại, sau đó chậm rãi mở ra, “Người tới làm gì?”

Phong Doãn vẻ mặt tức giận đứng sau hắn “Người là tên yêu nhân, cha ta năm đó nhất định là đã bị người mê hoặc, người dựa vào cái gì đem bảo tàng sơn trang tặng người, có cái bảo tàng này chúng ta có thể lần nữa trọng chấn sơn trang, người rốt cuộc có tâm tư gì?”

Dịch Hồi không quay đầu lại, như trước nhìn bốn chữ Tàng Kiếm sơn trang.

“Các đời trang chủ của Tàng Kiếm sơn trang đều là người hiểu lý lẽ thị phi, trước là kỳ tài ngút trời, hiện tại lại suy sụp đến nông nổi không người nổi nghiệp.” Dịch Hồi chậm rãi nói. Lúc trước sau khi Phong Kinh chết, hắn ở lại sơn trang vốn định dạy Phong Doãn võ công, kết quả không nghĩ tới Phong Doãn tư chất quá kém, thậm chí đều không có được một phần trăm tư chất của Phong Kinh.

Hơn nữa tính kiên trì cùng năng lực cũng không bằng Phong Kinh, rơi vào đường cùng Dịch Hồi đành phải lấy lui làm tiến, ở tại chỗ này tính toán. Sau hắn trong lúc vô ý tìm được bí tịch võ công Tàng Kiếm sơn trang.

Làm một người giang hồ, một quyển bí tịch lực hấp dẫn thật lớn, nhưng Dịch Hồi đối với cái này cũng không hứng thú, chỉ là hắn đột nhiên nghĩ đến, Phong Kinh chết bởi thứ võ công này, nếu mình có thể luyện sẽ truyền hết công lực cho Phong Doãn, cho dù Phong Doãn là phế vật cũng có thể trở thành cao thủ. Quan trọng hơn là, võ công Tàng Kiếm sơn trang có thể lần nữa phát uy dương quang, đây là giấc mộng của Phong Kinh.

Thế nhưng hắn cũng đi lên đường cũ của Phong Kinh, điều này hắn sớm đã có chuẩn bị, chết không có vấn đề gì, nhưng hắn muốn trước khi chết đem tai hoạ ngấm đối với sơn trang trừ đi.

“Người ở lại sơn trang không phải là vì võ công của sơn trang chúng ta sao, hiện tại học được còn muốn hủy sơn trang, người là tên yêu nhân.” Phong Doãn cả giận mắng, “Đừng tưởng rằng ta không biết, người giấu bí tịch giấu đi, còn không cho ta học, có phải sợ ta học được vượt qua người hay không?”

Trong mắt Dịch Hồi bình tĩnh không động sóng, quay đầu lại nhìn Phong Doãn, tựa hồ là quyết định gì đó, bỗng đột nhiên đi tới trước mặt Phong Doãn, năm ngón tay chộp tới, lập tức chế trụ cổ hắn.

Cho dù hắn lần này bảo vệ sơn trang, nhưng nếu Phong Doãn trở thành trang chủ sơn trang sớm muộn gì có một ngày sẽ thua ở trong tay hắn, nếu đổi một người tốt hơn, có hắn lưu lại công pháp, Tàng Kiếm sơn trang có một ngày lần thứ hai lớn mạnh cũng không phải chuyện không thể.

Nhất thời, sát ý trong mắt Dịch Hồi xuất hiện, ngón tay cũng bắt đầu siết chặt. Phong Doãn kinh hãi, vội vàng rút kiếm hướng Dịch Hồi, nhưng không nghĩ tới kiếm còn chưa chạm được hắn, hắn vung lên ống tay áo, kiếm sở chế từ tinh cương thể nhưng vỡ vụn từng đoạn.

Phong Doãn có thể nhận thấy sát ý từ Dịch Hồi, hắn biết Dịch Hồi không phải nói giỡn, sát khí thể khiến hắn cũng không có tâm tư phản kháng, ý chí muốn sống khiến hắn bắt đầu hô to cầu cứu.

“Cứu mạng a! Cứu mạng... người tới a...”

Dịch Hồi cũng không ngăn cản hắn kêu to, nhưng cũng không buông tay, ngược lại càng ngày càng siết chặt ngón tay, Phong Doãn hô vài tiếng, đã cảm thấy khí tức không đủ, thanh âm cũng biến thành âm ách.

Thực nhanh, tiếng hân la hét đưa tới mọi người nghỉ ngơi cách đó không xa, trước hết là hộ vệ sơn trang, dù sao nơi này là địa bàn của họ, bọn họ sẽ để ý hơn một chút. Lại nhìn thấy cảnh tượng này đều sợ ngây người, không biết phải xử lý như thế nào.

Phong Doãn là Thiếu trang chủ, mà Dịch Hồi cũng là trụ cột sơn trang, nhất thời mọi người nhìn nhau, không biết phải làm như thế nào. Sau một lúc lâu, mới có một kiếm sĩ thiếu niên tiến lên, nhẹ giọng nói “Dịch tiên sinh, Thiếu trang chủ sẽ chết mất, thỉnh tiên sinh trước buông tay, có chuyện gì thương nghị sau.”

Dịch Hồi liếc nhìn kiếm sĩ, kiếm sĩ này hắn biết, là người thuộc một nhánh của Phong gia, tên gọi Phong Miếu, là đội trưởng hộ vệ sơn trang.

Phong Doãn ngày càng sợ hãi, nước mắt nước mũi đều tuôn ra, “Nhanh cứu ta a, các người sao không lên?”

Dịch Hồi tuy rằng chỉ ở sơn trang mười năm, nhưng mười năm này hắn đã xâm nhập nhân tâm, tất cả mọi người đem hắn thành trang chủ, cho nên lúc này căn bản không có người nghe Phong Doãn nói. Dịch Hồi nhìn người sơn trang, cuối cùng nhắm mắt lại hít sâu một hơi thả tay.

Phong Doãn chỉ cảm thấy cổ được buông lỏng, cả người liền ngồi phịch xuống đất. Hắn lau nước mắt, chỉ vào Dịch Hồi nói “Đồ yêu nhân, người chiếm lấy sơn trang, người...”

Phong Miểu nhìn Dịch Hồi, có chút khó xử nói “Tiên sinh thỉnh hạ thủ lưu tình, Thiếu trang chủ tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện.” Tuy rằng bọn họ cũng không biết ý tứ Dịch Hồi, nhưng hắn biết vẫn là không nên đối địch với Dịch Hồi, thân công phu của Dịch Hồi không phải nói giỡn. Huống chi nếu hắn thật sự muốn chiếm lấy sơn trang, đã sớm làm, chẳng cần chờ đến hiện tại.

Dịch Hồi nhìn Phong Doãn, cuối cùng vung lên ống tay áo, Phong Doãn bị kinh lực đánh bay ra ngoài, thẳng đến khi đập vào một thân cây mới ngừng lại. Bắn ngược rơi trên mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi.

Dịch Hồi chậm rãi nói “Ta phế đi võ công của người, trục xuất sơn trang. Ngày sau người không còn là người sơn trang.”

“Cái gì? Người dựa vào cái gì? Ta là Thiếu trang chủ, người dựa vào cái gì đem ta trục xuất?” – Phong Doãn ho khan nói, vươn tay chỉ vào Dịch Hồi, “Nếu đi phải là người, sơn trang là của ta.”

Dịch Hồi nhìn Phong Miểu “Sau này người chính là Thiếu trang chủ sơn trang, ngày sau có thể kế thừa sơn trang. Tìm người đuổi hắn đi.” Hắn thở dài, xoay người rời đi.

Phong Doãn sẽ không dậy nổi sóng gió gì, không giết cũng được. Hắn tự an ủi mình như vậy. Bước nhanh vài bước, đến nơi không có ai, hắn đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

Nguyên bản việc này hắn có thể dễ dàng làm được, nhưng hiện tại nội lực vận hành không thông thả, hắn vừa rồi mạnh mẽ vận công tổn thương gân mạch. Không nghĩ tới sẽ chuyển biến xấu nhanh như vậy, Dịch Hồi cũng có chút kinh ngạc.

Vô Kỳ đột nhiên xuất hiện, một chưởng vỗ vào trên người hắn, rồi sau đó đem nội lực của mình chậm rãi truyền cho Dịch Hồi. Một lát sau, Vô Kỳ thu hồi tay.

“Đừng vận công, cùng ta rời đi được không?” Vô Kỳ nói “Không thể tiếp tục như vậy nữa.”

Dịch Hồi lắc đầu, cười nói “Không sao.” Dứt lời liền muốn rời khỏi, Vô Kỳ nhíu mày rồi sau đó lập tức giữ chặt Dịch Hồi “Chúng ta cứ nhất định phải thành loại xa lạ này sao?” Hắn mà ngay cả Phong Doãn vừa rồi cũng không bằng sao? Người kia còn có thể khiến Dịch Hồi tức giận, còn Dịch Hồi đối mặt với hắn vĩnh viễn đều là bộ dạng lạnh nhạt kia.

Sẽ không vì hắn thương tâm, cũng sẽ không vì hắn mà tức giận, đem hắn trở thành người xa lạ.

Dịch Hồi cúi đầu, rồi sau đó nói “Ta hiện tại không có tâm tư suy nghĩ chuyện khác, nếu người giúp ta làm xong chuyện này, ta liền cùng người đi. Nếu không ta sẽ không thỏa hiệp.”

Hắn không có thời gian cùng Vô Kỳ đối đáp, nếu Vô Kỳ thật sự cương quyết dẫn hắn đi hắn cũng phản kháng không nổi, hiện tại hắn chỉ cầu có thể trì hoãn Vô Kỳ, dù sao chờ sau khi sự tình chấm dứt, hắn cũng cách cái chết không xa.

Vô Kỳ nhìn Dịch Hồi, người nam nhân này đợi hắn bốn mươi năm, hiện giờ...

“Được, nhưng không cho phép người tùy ý vận công, nếu có chuyện có thể bảo ta, ta vẫn luôn ở đây.” Vô Kỳ nói. Hiện tại có thể nhìn thấy Dịch Hồi, đã là một chuyện thực hạnh phúc.

Bên ngoài xôn xao nhanh chóng bình ổn, Phong Doãn khóc nháo không chịu rời đi, muốn tìm Dịch Hồi đòi lại công đạo, Phong Miểu thật vất vả mới lôi hắn đi, chờ lúc Dịch Hồi trở về, Phong Doãn đã không còn. Hoa Diệc Khê bên trong tất nhiên là không biết tình huống bên ngoài, sau một đêm nghỉ ngơi mọi người lại bắt đầu điều tra.

Tiêu Lạc Ngọc hầu hạ Hoa Diệc Khê rửa mặt súc miệng, những người khác nhìn hẩn vội đến vội đi, Lung Bình nhin không được nói “Không nghĩ tới Tiêu bảo chủ còn làm những việc này.”

Tả Yển ở một bên cười nói “Tiêu bảo chủ cùng Các chủ nhà ta yêu thương nhau, Tiêu bảo chủ cũng vui vẻ làm mấy chuyện này. Không giống có người, nhìn như thích thực tế là vì đạt được lợi ích mà thôi.”

Lung Bình sững sốt, Tả Yển đã cười bỏ đi tìm Chu Lam, hẩn lại phát minh một loại được, muốn tìm Chu Lam tới thử được.

Tiêu Lạc Ngọc cũng không để ý tới lời Lung Bình, nói với Trọng Trầm Mặc “Minh chủ, ta thấy không bằng hôm nay xem xét về phía sau núi cùng rừng cây.”

Trọng Trầm Mặc gật đầu “Cũng được.”

Dịch Hồi bảo Tiêu Lạc Ngọc đem những người này tới hậu sơn, Tiêu Lạc Ngọc phỏng đoán đại khái bảo tàng ở phía đó, nhưng Tàng Kiếm sơn trang rộng lớn, hậu sơn cũng là một dãy núi hàng năm không người lui tới, không biết hôm nay có thể có thu hoạch cái gì hay không.

Hoàn chương 45.

51. Chương 51

Mười người tới hậu sơn, trên núi cây cỏ rậm rạp, ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy một vài suối nước chảy qua, cảnh sắc cũng không tồi, trên đường đi còn có thể bắt gặp một ít thỏ hoang gà rừng.

“Nơi này phỏng chừng rất nhiều năm không có người lui tới.” Lý Thú đi vài bước nói. Hẩn rút đao ra, vung một đao xuống đất. Mặt đất hiện ra một tảng lớn tro bụi, rồi sau đó có thể nhìn đến một thước trên mặt đất, cơ hồ đều là lá cây hư thối. Cây trên núi đều to tầm hai người ôm, tán cây cũng rất rậm rạp, gần như nhìn không tới ánh nắng bên trên, rõ ràng là ban ngày toàn bộ sơn gian lại vô cùng âm u.

“Có lẽ thật sự ở trong này cũng không chừng.” Chu Vân vung kiếm chém đứt mấy khối dây leo, phát hiện sau dây leo là một tấm bia đá, mặt trên viết hai chữ “Cấm địa”. Nhìn tấm bia đá thì có thể phỏng đoán đã có từ rất lâu.

Tàng Kiếm sơn trang hưng thịnh hơn trăm năm trước, khi đó xuất hiện vài vị trang chủ thiên tài, võ công siêu tuyệt, hơn nữa lúc ấy loạn thế, Tàng Kiếm sơn trang không chỉ trong loạn thế phát triển lớn mạnh, còn có đại bộ phận bảo tàng tiền triều. Tấm bia đá trước mặt, xem ra cũng có trăm năm lịch sử.

Phát hiện này khiến những người khác cũng hưng phấn lên, đều lộ ra tươi cười.

“Vào núi nhìn xem, sơn trang lớn như vậy, chúng ta chung quy phải tìm một hồi mới được.” Trọng Trầm Mặc nói. Mười người nối đuôi nhau vào núi, Lung Bình vừa đi vừa nói “Cũng không biết Dịch Hồi kia nói thật hay giả, không phải là đem tất cả mọi người lừa đi sau đó sẽ đối chúng ta bất lợi chứ?”

Hoa Diệc Khê nhìn qua hẩn, Tiêu Lạc Ngọc cười nói “Công phu Dịch tiên sinh ta cũng thấy, Tiêu mỗ mặc cảm, nếu thật muốn gây bất lợi, ta thấy cho dù là tất cả mọi người cũng không có khả năng phản kháng.” Dịch Hồi chữa trị cho Hoa Diệc Khê, Tiêu Lạc Ngọc sẽ nhớ rõ phần ân tình này.

Lung Bình cười tiếp lời “Này khó nói, không chừng cùng người nào có liên quan.” Nụ cười này của hẩn, thậm chí bên trong có chút ma mị nói không nên lời.

Thanh Thương chỉ cảm thấy cả người một trận ác hàn, hẩn có thể tiếp thu nam tử yêu nhau, lại không có biện pháp tiếp thu nam nhân trở thành dáng vẻ nữ nhân, Lung Bình lúc này mang lại cho hẩn một loại cảm giác như thế.

Tiêu Lạc Ngọc cũng hiểu được có chút kỳ quái, bộ dáng Lung Bình không hiểu sao đột nhiên trở nên có chút bất nam bất nữ.

Đường lên núi khó đi, cơ hồ không có cái gọi là đường, đều là nhìn nơi nào ít cây cỏ hơn, ít nhánh cây hơn. Chu Lam ở trong này có thể nói là bối phận tương đối nhỏ, ngay từ đầu liền do hẩn mở đường, hẩn đều là

vừa đi vừa dọn dẹp nhánh cây trên đầu. Chu Vân đau lòng đệ tử, nhân tiện nói “Như vậy cũng không biết phải đi tới khi nào, Lam nhi con đi phía trước dò đường xem.”

Chu Lam gật đầu, đeo kiếm bên hông rồi sau đó phóng người lên, giống như chim én trên không trung chuyển một cái, rồi sau đó một cước đạp lên thân cây, thân nhẹ nhàng chọt lóe, liền vượt mấy thước. Sau vài cái như thế, bóng dáng Chu Lam biến mất trước mắt mọi người.

“Hiền chất công phu quả nhiên không tồi, so với đệ tử không chính tề của ta thật sự tốt hơn rất nhiều.” Trọng Trầm Mặc nói. Chu Vân vuốt chòm râu, cười đáp “Nào có nào có.” Bất quá vẫn hơi có chút tự đắc.

Tả Yến cười cười “Ta cũng đi nhìn xem.” Dứt lời cũng phóng người lên, chính là không giống Chu Lam dùng thân cây mượn lực, mà là từ bên hông rút ra một dải dây lưng mềm, dải dây bay ra quấn lên cành cây xa xa, Tả Yến cầm một đầu trên không trung bay qua, cũng vài cái sau đã không thấy tăm hơi bóng dáng.

“Hoa các quả nhiên người tài ba lớp lớp xuất hiện, lần này trong mười người, Hoa các chiếm ba, Linh Lung các ta tuy rằng ở trên giang hồ được xưng đệ nhất đại môn phái, hiện tại ngấm lại thật sự là hổ thẹn.” Lung Bình nói.

Hoa Diệc Khê vẫn như cũ không lên tiếng, đối với người ngoài y luôn luôn như vậy. Hơn nữa đánh giá của kẻ khác y cũng sẽ không để trong lòng. Tiêu Lạc Ngọc nhìn Lung Bình, người này chung quy là châm ngòi thị phi, lần này lại châm ngòi đến trên người Hoa Diệc Khê, Tiêu Lạc Ngọc không khỏi động sát khí.

Đạo khách tán cười nói “Như thế ta đây cũng đi trước nhìn xem.” Hắn tiến lên một bước, nhưng chờ thời điểm nhìn kỹ, phát hiện Đạo khách tán người này nhìn như đơn giản, trên thực tế một bước xuất ra, người đã cách chỗ cũ mấy thước. Nhìn chỉ như tùy ý đi về phía trước, sau vài bước cũng đã rời đi khoảng cách thật xa.

“Không nghĩ Đạo khách tán khinh công đã đạt đến cảnh giới này.” Lý Thú nói, Lung Bình hừ lạnh một tiếng, đề khởi nội lực, chân không chạm đất hướng đằng trước phi lên, động tác tư thái đều có chút giống tiên tử trong bích họa, tay vân hoa lan, bạch y phiên phiên.

Trọng Trầm Mặc bắt đắc dĩ, cùng Chu Vân cũng từng người đề khởi nội lực hướng trên núi chạy tới, hai người bọn họ nhưng không có kiểu cách này nọ, chỉ tương đối đơn thuần đề khởi nội lực bay đi.

Thanh Thương lắc đầu, cả người đột nhiên trở nên mềm nhũn, như là không có xương cốt vận vẹo vài cái, rồi sau đó cả người vọt lên, thời điểm đến một ngọn cây xoay vài cái, rồi sau đó hướng một cây khác bay vụt đi, nếu nói hẳn lúc này giống cái gì, tựa như một con rắn. Trong rừng cây du tẩu hệt như rắn.

Hoa Diệc Khê vỗ vỗ đầu Canh Tinh, Canh Tinh tựa hồ có chút bất mãn Thanh Thương đoạt nổi bật của nó, rầu rĩ không vui bò lên trước.

Lúc này chỉ còn lại ba người Lý Thú cùng Tiêu Lạc Ngọc Hoa Diệc Khê, Lý Thú nói “Quả nhiên là giang sơn xuất nhân tài, Lý mỗ thật mặc cảm a.”

Tiêu Lạc Ngọc không lên tiếng, kéo thắt lưng Hoa Diệc Khê, khiến Hoa Diệc Khê chân rời mặt đất, ôm Hoa Diệc Khê phóng đi.

Thấy Tiêu Lạc Ngọc không đáp lời, Lý Thú ngượng ngùng cười cười, đi theo phía sau hai người. Vì bắt kịp người phía trước, Tiêu Lạc Ngọc bước nhanh hơn, Lý Thú cũng yên lặng đi theo phía sau.

Sau một lúc lâu, Lý Thú nói “Tiêu bảo chủ, có thể dừng bước nghe ta một lời?” Tiêu Lạc Ngọc dừng một chút, cũng không có dừng hẳn mà là chậm lại tốc độ.

“Lý Bang chủ có chuyện gì chỉ giáo?”

“Chỉ giáo thì không dám nhận, trên thực tế là...” Lý Thú khẽ cắn môi, tựa hồ hạ quyết tâm mới nói “Tiêu bảo chủ, ta biết người cảm thấy ta là tiểu nhân háms lợi, người cùng Hoa các chủ đã cứu mệnh ta, ta trái lại trợ giúp kẻ khác hại các người. Chính là... chính là ta cũng là không có biện pháp a. Tiểu Tử bị người bắt đi a! Bắt ta nghe mệnh lệnh bọn hắn, ta không có cách nào, nếu ta không nghe, tiểu Tử liền nguy hiểm tính mạng.”

Lý Thú cười khổ nói “Lão phu chỉ có một nữ nhi, lão phu thật sự là...”

Tiêu Lạc Ngọc sững sốt, rồi sau đó dừng bước nói “Vậy người hiện tại cùng ta nói không sao chứ? Lý cô nương khi nào thì xảy ra chuyện?”

Lý Thú lắc đầu “Trước đại hội võ lâm, ta đang muốn xuất môn, tiểu Từ vốn cũng nói muốn cùng tới xem. Nhưng không nghĩ tới... không nghĩ tới ngày hôm sau tiểu Từ không ở trong phòng, bên trong chỉ có một phong thư. Ban đầu lão phu cũng không tin, nhưng thế nào cũng tìm không ra tiểu Từ, sau liên tiếp có thư đưa tới, bên trong đều là một ít vật phẩm trang sức tùy thân của tiểu Từ.”

Nói tới chỗ này, Lý Thú đã nghẹn ngào. Hắn hít sâu một hơi “Ta chỉ có thể làm theo yêu cầu bọn họ, vốn ta cũng nửa tin nửa ngờ. Nhưng không nghĩ tới trên đường, bọn họ bảo ta đi đến một sơn động, tiểu Từ ngay tại bên trong, bị trói...”

“Dưới tình huống này ta căn bản không cứu được Tiểu từ, bọn họ sai ta tại thời điểm luận võ tập kích người, muốn mượn tay ta giết người, không nghĩ tới lại thất bại trong gang tấc.”

Tiêu Lạc Ngọc trầm mặc, rồi sau đó hỏi “Vậy người biết bọn họ có những ai? Người cùng ta nói, không sợ bị bọn họ biết, Lý cô nương xảy ra chuyện.”

Lý Thú lắc đầu “Người ta thấy đều mang theo mặt nạ, tình huống hiện tại, ta cũng không biết rốt cuộc là ai? Về phần tiểu Từ... ta, ta cũng là, ta sợ Cái Bang đi lên vết xe đổ của Hồ bang, Cái Bang mấy trăm năm cơ nghiệp, không thể hủy trong tay ta. Nếu như tiểu Từ thực sự xảy ra không may, ta... ta cũng đành đi gặp mẫu thân nó, chúng ta người một nhà còn có thể đoàn tụ.”

Tiêu Lạc Ngọc nhìn Lý Thú, cuối cùng chậm rãi nói “Ta biết, chuyện này coi như người không nói cùng ta, về sau bọn họ bảo người làm gì thì làm cái đó, tính mạng Lý cô nương quan trọng hơn, chờ một chút xem có cơ hội cứu Lý cô nương ra hay không.”

Lý Thú nhìn Tiêu Lạc Ngọc, môi giật giật, cuối cùng cái gì cũng không nói, chỉ gật gật đầu.

Tiêu Lạc Ngọc ôm Hoa Diệc Khê tiếp tục đi, khinh công vốn là tương đối nhanh, nhưng như vậy cũng ước chừng một canh giờ, lúc này mới nhìn thấy một mảnh đất trống, không còn là khu rừng rậm rạp.

Phiến đất trống này chủ yếu là bởi vì có nhiều đá, không có cây cối sinh trưởng, một dòng suối nhỏ chậm rãi chảy qua. Tuy rằng một đường đều là Tiêu Lạc Ngọc bay đi, nhưng hắn vẫn sợ Hoa Diệc Khê cảm thấy khó chịu, tìm một khối đá khá lớn đặt Hoa Diệc Khê ngồi xuống, cho y uống một ít nước.

Hoa Diệc Khê uống vài hớp, Tiêu Lạc Ngọc xuất ra khăn tay tùy thân cho y lau tay, khăn trương hỏi “Diệc Khê, có mệt hay không có đói bụng không? Muốn ta đi hái một chút trái cây cho người không?” Hoa Diệc Khê bất đắc dĩ, cười nói “Không phiền vậy, ta nào cần chiều chuộng như vậy. Làm gì khăn trương như thế.”

Tiêu Lạc Ngọc cười cười, hắn hiện tại chính là nghĩ muốn đối tốt với Hoa Diệc Khê vô hạn, hận không thể đem hết thủy thức tốt nhất đến trước mắt Hoa Diệc Khê, cái gì cũng cho y, đều thuận ý y, bất luận sủng như thế nào, đều cảm thấy không đủ.

Lại sủng một chút, cứ tiếp tục sủng một chút.

Không có quy luật gì, chỉ là muốn cưng chiều y.

Hoa Diệc Khê cũng biết suy nghĩ của Tiêu Lạc Ngọc, sủng ái như vậy khó tránh khỏi sẽ làm người ta áp lực, hiện tại Tiêu Lạc Ngọc đem y trở thành bằng hữu, tri kỷ, người nhà, người yêu, hết thủy nhân vật đều là y.

Bất quá Hoa Diệc Khê cũng không cảm thấy áp lực, như vậy thực tốt, y cũng thực thích. Cho dù là nhiều vai thì thế nào, chỉ cần thời thời khắc khắc không rời khỏi Tiêu Lạc Ngọc, bất luận nhân vật gì y đều có thể sắm vai. Hơn nữa cuộc sống như thế chỉ cần Tiêu Lạc Ngọc không chán ghét, Hoa Diệc Khê y tuyệt đối không có khả năng có một ngày chán.

Bởi vì y yêu Tiêu Lạc Ngọc như thế, càng ngày càng yêu. Đôi khi y cũng sẽ cảm thấy sợ hãi bản thân, ái tình như vậy, tựa hồ đã không còn là ái tình, mà đã biến thành một loại dục vọng chiếm hữu dị thường.

Hai người ngồi trên tảng đá hóng gió núi, đất trống bên này cũng không lớn, chung quanh xanh um tươi tốt, còn có suối nước nhỏ ngược lại có một phen tư vị khác, hai người vốn đối bảo tàng gì đó cũng không có hứng thú, lúc này cũng liền khó có được hưởng thụ một chút thế giới hai người.

Tựa hồ đã lâu hai người không cùng một chỗ. Tiêu Lạc Ngọc bất đắc dĩ nói “Không biết sự tình này khi nào mới kết thúc.”

Hoa Diệc Khê cũng bất đắc dĩ “Dịch Hồi hy vọng chuyện này có thể giải trừ nguy cơ cho Tàng Kiếm sơn trang, về sau sơn trang liền không còn bảo tàng gì, cũng sẽ không đưa tới vô lâm nhân sĩ dò xét. Không đến mức bị diệt môn.”

Tiêu Lạc Ngọc nhớ tới đời trước bọn họ chính là bởi vì bảo tàng trong Tàng Kiếm sơn trang mà đến, cuối cùng toàn bộ sơn trang đều bị hủy diệt, có lẽ lúc này Dịch Hồi cũng đã nghĩ tới muốn sớm một chút đem bảo tàng đầy tai hoạ ngầm này diệt trừ.

Nhưng hẳn cũng có nghi vấn, đời trước thời điểm bọn họ đến sơn trang, Dịch Hồi ở đâu? Dựa theo hiện tại, Dịch Hồi đối sơn trang có tình cảm rất sâu, hẳn không có khả năng nhìn sơn trang bị hủy mà không ra tay.

Tiêu Lạc Ngọc thực ra không biết, đời trước bọn họ đến sơn trang đúng kỳ hạn là một năm sau, mà trong đời trước Dịch Hồi là trị bệnh cho chính mình, nhưng kết quả cuối cùng cũng rất tệ, bởi vì không có người hộ pháp cùng bảo hộ, Dịch Hồi bị Phong Doãn đụng vào, tẩu hỏa nhập ma chết đi.

Cho nên nói đời trước thời điểm Tiêu Lạc Ngọc tới, là sau khi Dịch Hồi chết Phong Doãn thành trang chủ, không có Dịch Hồi bảo hộ, Tiêu Lạc Ngọc bọn họ dĩ nhiên thành công công phá sơn trang.

Chính là hiện tại Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê cũng không biết Dịch Hồi bị bệnh, cho nên Tiêu Lạc Ngọc cũng không đoán được nguyên do. Bất quá bởi vì hắn trùng sinh, không chỉ đem tương lai của hắn cùng Hoa Diệc Khê cải biến, cũng cải biến tương lai Dịch Hồi cùng Tàng Kiếm sơn trang.

Đương nhiên, đời trước Vô Kỳ cũng không tìm được Dịch Hồi.

Hai người lẳng lặng ngồi, Tiêu Lạc Ngọc vẫn đi hái vài cái quả cây cho Hoa Diệc Khê, hai người gặm trái cây, uống vài hớp nước sạch, cảm thấy cuộc sống như thế so với lửa gạt lẫn nhau quả thực tốt hơn nhiều lắm.

Tiêu Lạc Ngọc cười nói “Nếu như bảo tàng là trái cây cũng không tồi, ta lấy nhiều một chút về cho người ăn.”

Hoa Diệc Khê bất đắc dĩ cười đáp “Nếu là trái cây thì làm thành mứt quả đi.” Tiêu Lạc Ngọc cũng gật đầu tán thành “Nhất định phải làm nhiều mấy hũ.” Đang lúc hai người trêu đùa, đột nhiên nghe thấy tiếng sáo, tiếng sáo không cao, ngược lại có chút trầm thấp.

“Đã xảy ra chuyện, là Hoa các dùng tiếng sáo liên lạc.” Hoa Diệc Khê nói, lúc này chỉ có Tả Yển cùng Thanh Thương có cây sáo này, Hoa Diệc Khê tất nhiên là tương đối quan tâm. Tiêu Lạc Ngọc ôm Hoa Diệc Khê, phóng người lên hướng nơi phát ra tiếng sáo bay đi.

Còn chưa tới liền nhìn thấy có người giống rắn trượt trên mặt đất, rồi sau đó bay nhanh hướng phía trước phóng đi.

“Là Thanh Thương, xem ra là Tả Yển thổi sáo.” Hoa Diệc Khê nói. Tiêu Lạc Ngọc tốc độ nhanh hơn, cùng Thanh Thương sóng vai mà đi, một lát sau hai người liền tới nơi phát ra tiếng sáo.

Tả Yển cũng không có vấn đề gì, ngược lại bên chân của hắn nằm một người. Thanh Thương thở phào một hơi, tiến lên xem xét, người nằm cư nhiên là Chu Lam.

Chu Lam ngực trái bị đâm một kiếm, là một thanh đoản kiếm chỉ dài như cánh tay người trưởng thành, đoản kiếm còn cắm trên người của hắn, máu từ sau lưng chảy ra, cơ hồ đem mảnh cổ chung quanh hắn nhuộm đỏ.

Đang lúc Thanh Thương kinh ngạc, bốn phía vang lên mấy tiếng xé gió, những người khác nghe được tiếng sáo cũng tới nơi này.

Sớm nhất là Trọng Trầm Mặc, rồi sau đó là Lý Thú, Lung Bình, Dao khách tán, cuối cùng là Chu Vân. Mấy người cơ hồ là đồng thời tới, Chu Vân nhìn đến bộ dáng Chu Lam, nhin không được kêu một tiếng “Lam nhi”. Hắn nhìn Tả Yển ôm Chu Lam, tưởng Tả Yển đã thương hắn, đề chưởng định đánh tới.

“Người làm gì?” Thanh Thương ngăn hắn lại “Người nhìn kĩ xem, Tả Yển là đang giữ mạng Chu Lam.”

Tả Yển một tay chụp lên ngực Chu Lam, bởi vì góc độ, Chu Vân vừa rời quả thật không thấy. Chu Lam thương rất nặng, hơn nữa thương lần trước vẫn chưa hoàn toàn khỏi, lúc này cơ hồ đã chuyển qua chiều tà. Tả Yển tự biết trị không được cho hấn, mới thối sáo, gọi tới Hoa Diệc Khê.

“Các chủ.” Tả Yển nhìn Hoa Diệc Khê, hấn tiếp tục truyền nội lực, cơ hồ không còn khí lực nói gì.

Hoa Diệc Khê nhìn Tả Yển, mấy ngày nay y đã cảm thấy kỳ quái, Tả Yển tuy rằng gặp người ba phần cười, nhưng vẫn không đem bất luận kẻ nào để vào mắt, mấy ngày nay lại cơ hồ nơi chốn kề cận Chu Lam thật sự là có chút khó lí giải. Mà lúc này càng liều mạng toàn lực cứu trợ Chu Lam.

Hoa Diệc Khê nhìn nhìn Tả Yển, đi lên phía trước nói “Điểm ba huyết Tuyền ki, Trung đình, Thái ất của hấn. Rồi sau đó điểm Thân đạo, Thiên tông.” Thanh Thương đi lên trước, nháy mắt điểm mấy chỗ huyết vị này, Hoa Diệc Khê xuất ra ngân châm của mình, nói với Tả Yển “Đừng ngừng truyền nội lực, Lạc Ngọc, đem Bồ Đề Lệ đặt ở miệng hấn cho hấn ngậm.”

Tiêu Lạc Ngọc từ trên người xuất ra Bồ Đề Lệ, tuy rằng tất cả mọi người đều là kẻ kiến thức rộng rãi, nhưng thời điểm nhìn thấy Bồ Đề Lệ, vẫn nhin không được kinh ngạc một phen.

Hoa Diệc Khê thi châm trên người Chu Lam, lại dùng được vật mang theo tùy thân cầm máu, cuối cùng mới nói “Hấn không thể động, bất quá trên người ta được vật không đủ, cần phải luôn dùng nội lực giữ mạng.”

“Là ai? Là ai đã thương Lam nhi?” Chu Vân giận dữ, hấn hoài nghi Tả Yển, nhưng hiện tại tính mệnh Chu Lam trong tay Tả Yển, hấn không có khả năng lúc này đối Tả Yển bất lợi.

Tả Yển lắc đầu, dứt quang nói “Chúng ta vốn là cùng nhau, sau đó hấn đến bên này dò đường... chúng ta phân ra, thời điểm ta tìm được... đã như vậy.”

Tiêu Lạc Ngọc nhìn những người khác, hoặc là trên núi này còn có người khác, hoặc chính là trong những người này có người muốn sát Chu Lam. Nhưng vì cái gì muốn giết Chu Lam, hấn ở đây bất luận võ công hay là địa vị giang hồ đều không bằng những người khác. Tất cả mọi người không có lý do giết hấn.

Hấn nhìn quanh một vòng, Lung Bình vẫn là gương mặt không thêm để ý, Lý Thú cau mày, tựa hồ cũng thực không hiểu nổi. Trọng Trầm Mặc sắc mặt rất kém cỏi, Chu Vân là phần nộ. Tựa hồ cũng không có lý do giết Chu Lam.

Hoa Diệc Khê nói “Nếu qua đêm nay miễn cưỡng có thể động, ngày mai phải đưa hấn xuống núi. Hoặc là bây giờ có người chịu xuống dưới chân núi lấy thuốc, như vậy cứu sống hấn nắm chắc hơn một chút.”

Lập tức tất cả mọi người trầm mặc. Ai cũng không nghĩ lúc này đi xuống, bởi vì ai cũng không biết hấn đi rồi những người khác có thể hay không được cái gì tốt, mà ngay cả Chu Vân cũng trầm mặc.

Tiêu Lạc Ngọc cũng không để ý bảo tàng, nhưng lúc này xảy ra loại sự tình này, nếu như hấn xuống núi, Tả Yển truyền lực giữ mạng cho Chu Lam, chỉ có Thanh Thương che chở Hoa Diệc Khê, ngộ nhỡ có việc gì, hấn không dám mạo hiểm như vậy.

“Ta đi xuống, Thanh Thương người giúp ta truyền nội lực.” Tả Yển nói. Thanh Thương thở dài, vừa muốn tiến lên, Chu Vân đã giành “Ta đến độ lực, hết thấy xin phiền Tả hộ pháp.”

Tả Yển cũng không châm chọc hấn, đem Chu Lam giao cho Chu Vân, Hoa Diệc Khê nói mấy vị thuốc, Tả Yển nghe qua sau đó vội phi xuống núi. Hoa Diệc Khê ở phía sau lắc đầu, vừa rồi Tả Yển liều mạng độ nội lực, giờ lại không muốn sống mà dùng khinh công.

Sau khi Tả Yển xuống núi, những người khác cũng không động, cũng không nói, ngay tại bốn phía ngồi xuống, mỗi người đều âm thầm quan sát những người khác.

Trên núi có người khác hay không rất khó nói, lúc này hiềm nghi lớn nhất chính là chín người còn lại, mỗi người đều có hiềm nghi, nhưng đều không có lý do gì giết người. Nhưng cũng đều có lý do, đó chính là còn chưa tìm thấy bảo tàng.

Nhiều một người, thì nhiều một kẻ đoạt với mình, thiếu một người dĩ nhiên tốt hơn, kẻ thứ nhất bị độc thủ, đương nhiên là yếu nhất Chu Lam. Vào thời điểm này, ai cũng thành địch nhân.

Hoàn chương 46.

52. Chương 52

Dư lại tám người cùng Chu Lam đã hôn mê, chín người nghỉ ngơi ngay tại chỗ, thời gian từng giây từng phút trôi qua mà Tả Yển vẫn chưa trở về.

“Ta đến thay người.” Thanh Thương hướng Chu Vân nói, Chu Vân gật đầu. Thời gian độ khí dài, hần cũng có chút lực bất tòng tâm.

Mấy người nguyên bản ngày mới sáng liền lên núi, vừa rồi cũng bắt quá qua một canh giờ, vẫn luôn chờ tới hoàng hôn, chợt nghe được tiếng bước chân. Tả Yển từ trong rừng xuất hiện, y phục vốn không nhiễm một hạt bụi đã dính đầy bụi đất, trên mặt cũng mang theo rất nhiều mỏi mệt.

“Có chút được trong sơn trang không có, ta phóng ngựa đi Tô Châu mới mua được.” Hần giải thích. Từ phía sau xuất ra hành trang, bên trong đều là được vật Hoa Diệc Khê muốn.

Trong khoảng thời gian Tả Yển rời đi, Hoa Diệc Khê đã thi châm cho Chu Lam hai lần, Chu Lam khí tức đã mạnh hơn rất nhiều, nhưng bất cứ khi nào cũng có khả năng rơi vào chỗ chết. Tả Yển cứ dựa theo Hoa Diệc Khê nói đi sắc thuốc. Hoa Diệc Khê tiếp tục thi châm, lại cho Chu Lam dùng tục mệnh hoàn do chính mình phối.

Vẫn luôn gây sức ép đến sáng sớm ngày thứ hai, mệnh Chu Lam xem như được bảo trụ.

“Tốt nhất đem hần xuống chân núi điều dưỡng, trên núi hoàn cảnh không tốt.” Hoa Diệc Khê nói “Tục mệnh hoàn mỗi ngày đều phải ăn, ba ngày sau sẽ tỉnh lại.”

“Ta đưa hần xuống núi.” Tả Yển nói, hần đã một đêm không ngủ, lúc này tinh thần thoát nhìn lại hoàn hảo. Chu Vân có chút do dự, hần vẫn hoài nghi Tả Yển có thể là hung thủ. Dù sao nơi này Chu Lam cũng chỉ từng có một ít rắc rối với Tả Yển tại thời điểm luận võ.

Tiêu Lạc Ngọc bắt đắc dĩ, “Chu chương môn, Tả Yển nếu muốn gây bất lợi với Chu Lam, chỉ cần không quản thì tốt rồi, hà tất còn làm nhiều chuyện vậy chứ? Ta thấy vẫn là đưa Chu Lam xuống núi cho thỏa đáng, càng kéo dài đối thương thế của hần càng bất lợi.”

Chu Vân suy tư một khắc, muốn tự mình đưa Chu Lam xuống núi, nhưng lại sợ thời điểm đi xảy ra chuyện gì, Tả Yển đã muốn đem được vật cho Chu Lam thu dọn ổn, tính toán mang hần xuống núi.

“Chu chương môn, người vẫn là ở lại trên núi chuẩn bị chuyện kế tiếp đi, hiền chất để Tả hộ pháp mang đi.” Trọng Trầm Mặc nói. Chu Vân nhìn thoáng qua Tả Yển, Tả Yển đem Chu Lam cố định trên lưng mình, cẩn thận không đụng tới miệng vết thương hần.

Chu Vân do dự một chút, chấp tay nói “Vậy làm phiền Tả hộ pháp.”

Tả Yển không để ý đến Chu Vân, mà là nói với Hoa Diệc Khê “Các chủ, ta xuống núi sau đó sẽ quay lại.” Hoa Diệc Khê gật đầu nói “Người xuống núi rồi không cần lên đây, có việc tự ta sẽ gọi người.” Biết Hoa Diệc Khê chủ ý là để mình chiếu cố Chu Lam, Tả Yển cũng gật gật đầu, không nói gì nữa. Tả Yển xuống núi không sử dụng khinh công, mà là từng chút từng chút một đi xuống. Bọn họ vừa đi, trên núi chỉ còn lại tám người.

“Không bằng chúng ta tìm một chỗ có thể nghỉ ngơi, ngày mai tính sau.” Lý Thú nói. Những người khác cũng từng người gật đầu, tám người tìm một chỗ địa thế bằng phẳng ở triền núi.

Ở nơi này trừ bỏ đám người Hoa Diệc Khê, những người khác tuy rằng có thể nói là một phe, nhưng chung quy có phải thật tâm hay không chưa rõ, mỗi người cũng không dám đơn độc ra ngoài, lúc này cũng chỉ ăn một ít lương khô, lấy một ít nước tùy ý uống.

Ngược lại Tiêu Lạc Ngọc không sợ, để Thanh Thương cùng Canh Tinh bảo hộ Hoa Diệc Khê, mình thì đi tìm chút đồ ăn. Qua hồi lâu, Tiêu Lạc Ngọc trở về, bắt được hai con gà rừng. Hần khi lên núi lưng đeo một cái bọc, lúc này mở ra, bên trong thể nhưng đều là một ít gia vị.

Hoa Diệc Khê không khỏi có chút buồn cười, “Người mang mấy thứ này để làm gì?”

“Đương nhiên là ăn a.” Tiêu Lạc Ngọc thành thạo vật lông gà, Thanh Thương cũng dựng giá đỡ để nướng thịt. Thực nhanh, mùi thịt thơm truyền khắp triền núi.

Hai con gà ba nam nhân, cũng vừa vặn đủ, những người khác mặc dù có chút thèm, nhưng cũng không có ý tứ ăn nhờ uống ké. Dù sao trước mắt vẫn là đối thủ. Ba người thực mau ăn sạch, trái cây Tiêu Lạc Ngọc hái được cho Hoa Diệc Khê tráng miệng, lại vội trước vội sau đưa tới rất nhiều củ khô, đem y phục mang theo trải ra trên cỏ.

Ba người bên cạnh đồng lửa ngủ, cũng không để ý đến những người khác,

Đạo khách tán cười nói “Tiêu gia bảo Bảo chủ thật sự là trăm nghe không bằng một thấy, thế nhưng đem mình trở thành tên tiểu tu.” Những người khác ánh mắt cũng không cho là đúng, trong lòng tự hỏi, có phải hay không bởi vì Hoa Diệc Khê thân phận là Hoa các Các chủ, khiến Tiêu Lạc Ngọc vẫn luôn cúi đầu hạ hạ như vậy.

Tiêu Lạc Ngọc chỉ lo truyền nội lực cho Hoa Diệc Khê, đêm trên núi gió lớn, hấn sợ Hoa Diệc Khê cảm lạnh. Đối với lời Đạo khách tán, cũng không đáp lại.

Hoa Diệc Khê ngẩng đầu nhìn Đạo khách tán một cái, đây là lần đầu tiên y nhìn thẳng hấn, rồi sau đó thanh âm lạnh lùng “Lạc Ngọc cái dạng gì không cần người tới nói, ngược lại người vì sao dùng mặt nạ che mắt người? Không biết là có dã tâm gì.”

Lời này vừa nói ra, những người khác thực hoảng sợ, vội vã nhìn về phía Đạo khách tán.

Hoa Diệc Khê là thần y, đây là điều tất cả mọi người biết, y đối với thuật dịch dung cũng có nghiên cứu, đây là rất nhiều người không biết.

“Hoa các chủ lời này vì đâu mà nói?” Đạo khách tán nói.

Hoa Diệc Khê thanh âm lạnh lùng “Người dịch dung tuy rằng tinh xảo, bất quá vẫn có dấu vết. Có phải hay không có thể suy đoán, người không phải Đạo khách tán, hay là nói vốn không có người gọi là Đạo khách tán này? Mà là một thân phận khác?”

Hoa Diệc Khê là một người không thích nói chuyện, mà người không thích nói chuyện sẽ cho người ta một cái ảo giác, chính là y sẽ không nói dối. Huống chi thân phận Hoa Diệc Khê cũng không cần nói dối. Tính cách của y mọi người đều biết, không cao hứng thì giết người, sẽ không đi tổn nhiều lời.

Chu Vân trước hết thiếu kiên nhẫn, hấn bước đến trước người Đạo khách tán, hỏi “Người thật đang dịch dung?” Hấn vẫn luôn hoài nghi kẻ xuống tay với Chu Lam là một trong số người ở đây, nếu Đạo khách tán này là giả, như vậy hấn bị tình nghi lớn nhất.

Đạo khách tán bất đắc dĩ, nói “Chu chương môn hà tất nghe người ta nói vậy, người cùng ta năm năm trước đã sớm quen biết, quá trình ta còn nhớ rõ rành mạch, có cần phải một năm một mười nói ra?”

Chu Vân sững sốt, Đạo khách tán lại nói “Ta cùng minh chủ là ba năm trước tại bờ sông bởi vì giết tội phạm gặp nhau, minh chủ còn nhớ rõ, lúc ấy ta giết ba mươi bảy người, minh chủ bốn mươi hai người.”

Trọng Trầm Mặc gật đầu, “Quả thật như thế, sau đó chúng ta đếm nhân số, ta nhớ rất rõ ràng.”

“Hoa các chủ lời nói không sai, ta đúng là dịch dung, nhưng cũng là bởi vì khi nhỏ trên mặt bị phỏng, xấu xí vô cùng. Để không dọa đến người khác, mới tìm được một vị cao nhân, đem dung mạo của ta che giấu, lòng thích cái đẹp mọi người đều có, mọi người cũng không thể cảm thấy ta thế là có vấn đề đi?”

Những người khác nhìn nhau, ngược lại Trọng Trầm Mặc nói “Vì để cẩn thận, không bằng người đem dịch dung trên mặt xóa, cũng trấn an tâm mọi người.”

Đạo khách tán cười nói “Ta trước kia ở trên giang hồ tốt xấu coi như là tuần lã, mong rằng ngày sau các vị giúp ta giữ bí mật.” Nói xong cũng không do dự, trực tiếp kéo xuống mặt nạ trên mặt.

Là lớp da người mỏng manh thoát nhìn hết sức tinh xảo, sau khi xé mặt nạ, là gương mặt hoàn toàn không rõ ngũ quan, trên mặt chỉ có dấu bông đỏ hồng, trừ bỏ đôi mắt, cả khuôn mặt không có một chỗ làn da hoàn hảo, mà ngay cả cái mũi cũng không thấy.

Tuy mọi người nhìn quen sóng to gió lớn, cũng không khỏi có chút giật mình. Đao khách tán cười nói “Người trong giang hồ không câu nệ tiểu tiết, ta chủ ý cũng không muốn gặt các vị, nhưng cái dạng này cũng không ảnh hưởng gì, cho nên mong rằng mọi người bỏ qua cho.” Dứt lời, lại đem da mặt dán lên.

Hoa Diệc Khê thờ ơ lạnh nhạt, Đao khách tán bộ dạng gì cũng y không qua hệ, y chính là không thích có người mắng Tiêu Lạc Ngọc thôi. Ngón tay giật giật, đã bị Tiêu Lạc Ngọc kéo lại.

Tiêu Lạc Ngọc cảm thấy vào lúc này không thích hợp xảy ra sự tình gì, liền kéo lại Hoa Diệc Khê.

Một đêm vô miên, sáng sớm ngày hôm sau, mọi người dậy rửa mặt chải đầu, sau tiếp tục tìm kiếm, có một ngày trước làm ví dụ, tất cả mọi người không chịu tản ra, tám người cùng đi, tốc độ vô tình giảm xuống rất nhiều.

“Có thể không ở trên núi hay không.” Lý Thú nói. Lung Bình lắc đầu “Cái này khó nói, Tàng Kiếm sơn trang lớn như vậy, muốn tìm thật sự rất khó.”

Tiêu Lạc Ngọc chỉ lo ôm Hoa Diệc Khê đi phía trước, Dịch Hồi nói ở trong này, bảo tàng hẳn chính là ở trong này. Canh Tinh bên cạnh lười biếng bò đến bò đi, ngẫu nhiên đi đâu đó bắt một con chuột ăn luôn.

“Đây là ...” Canh Tinh lại tìm được cái gì ăn, Hoa Diệc Khê cũng không lo lắng, Canh Tinh tóm lại là sẽ không trúng độc, y kinh nghi chính là trên người Canh Tinh không biết ở nơi nào cọ trúng bột phấn vàng kim.

Tiêu Lạc Ngọc cũng chú ý tới, theo Hoa Diệc Khê ngồi xổm xuống. Trên người Canh Tinh là một tảng kim phần tinh tế, gió thổi qua liền phiêu tán. Hoa Diệc Khê nói “Xem ra bảo tàng ngay gần đây.”

Tiêu Lạc Ngọc gật đầu, “Hẳn là vậy.” Tiêu Lạc Ngọc biết rõ, đồ vật này không phải trọng điểm, trọng điểm là bảo đồ cất giấu kia. Những người khác không biết, hẳn thì biết rõ, bên trong bảo tàng tuy rằng không ít, nhưng vẫn không đủ để khiến nhiều người giang hồ mơ ước như vậy.

Một phần, chính là vì tiền triều năm đó. Bị tổ tiên Tàng Kiếm sơn trang giấu đến nơi này. Dễ dàng bị tìm được, Tiêu Lạc Ngọc cũng bất giác kinh ngạc.

Hoa Diệc Khê sờ sờ cái đầu to của Canh Tinh, Canh Tinh lắc lắc cái đuôi, tránh thân mình hướng rừng trong núi chui vào. Tiêu Lạc Ngọc ôm Hoa Diệc Khê đuổi kịp, những người khác cũng đi theo hai người.

Canh Tinh đi một hồi, vào một triền núi, nó vèo một cái tóm được một con chuột trong động, thực nhanh lại bò ra, miệng ngậm một con chuột.

Hoa Diệc Khê lần thứ hai nhìn trên người của nó, đúng là lại bị dính vào không ít kim phần. Nhưng con chuột trong động như thế nào cũng có kim phần?

“Bảo tàng hẳn là ở trong này, chúng ta nhìn chung quanh một chút có chỗ nào khả nghi.” Tiêu Lạc Ngọc nói. Trọng Trầm Mặc đi lên trước nhìn nhìn động chuột. Sau đó nói “Nói không chừng bảo tàng ngay bên trong triền núi, chúng ta nhìn xem có cơ quan gì không.” Có thể nhẹ nhàng như vậy tìm được bảo tàng, Trọng Trầm Mặc cảm thấy rất kinh ngạc.

Lung Bình bản thân chính là xuất thân tại Linh Lung các, đối bảo vật gì đó vô cùng quen thuộc, tương truyền rằng Linh Lung các chính là lấy bảo lập nghiệp. Hẳn đi một vòng bốn phía, cũng không phát hiện vấn đề gì.

“Chúng ta đem động chuột này mở ra nhìn xem, liền biết rõ ràng.” Chu Vân nói. Chu Lam bị thương khiến tâm tình hẳn rất kém, dứt lời đưa tay một chưởng đánh vào tứ phía quanh động chuột.

Nhất thời bụi đất văng khắp nơi, triền núi xuất hiện một cái hố to, nhưng mà cũng không nhìn thấy đáy động.

Trọng Trầm Mặc giữ chặt Chu Vân “Chu chưởng môn, ta biết tâm tình của ngươi, nhưng hiện tại xúc động không hữu dụng.” Hắn rút kiếm đâm một kiếm vào hố đất Chu Vân đánh ra.

Vốn là bảo kiếm sắc bén vô cùng, kết quả đâm vào mấy tắc, liền không sao đâm xuống, tựa hồ bị cái gì chặn.

Trọng Trầm Mặc trên mặt vui vẻ, lại đâm mấy kiếm, đều là mấy tắc liền không đâm nổi nữa. Lý Thú tiến lên hỗ trợ, hai người lúc này cũng không cố kỵ cái gì, bắt đầu động thủ đào hố đất.

Một lát sau, liền nhìn thấy một phiến đá. Những người khác cũng vui vẻ, Hoa Diệc Khê nguyên bản cũng không để ý vị trí bảo tàng, nhưng bây giờ đã có chút nghiêm túc, y nhìn Tiêu Lạc Ngọc, nói “Đây là một phần mộ.”

Tại triền núi này, là một phần mộ bị bùn đất che giấu.

Những người khác cũng phát hiện, nhưng bọn họ đều là lưỡi đao liếm huyết, giết người cũng không biết bao nhiêu, dĩ nhiên sẽ không sợ mồ mả gì. Người khác cũng tại bốn phía hỗ trợ, dưới mấy chưởng, bùn đất ào ào rơi xuống, lộ ra bộ dáng nguyên bản.

Một tòa mộ khá lớn, nhưng không có bia mộ. Động chuột vừa rồi chính là một góc mộ, bị chuột đào ra.

“Chúng ta làm sao có thể đi vào?” Lý Thú nói. Lung Bình mỉm cười “Rất đơn giản, học tập lũ chuột là được.” phiến đá này đều là đá bình thường, nếu không cũng sẽ không bị chuột đào ra, Lung Bình giơ lên trường kiếm, rút đầy nội lực, một kiếm chém lên trên đá.

Một trận thanh âm khiến người nhúc nhai, sau đó phiến đá xuất hiện một ít hoa văn tinh tế, Lung Bình lại thêm một kiếm, phiến đá vỡ vụn tung bay.

Sau khi phiến đá vỡ vụn, xuất hiện trước mắt bọn họ chính là một khối bạch cốt đã phong hoá không thành dạng.

Bạch cốt an vị tại mặt sau phiến đá, Lung Bình thật không ngờ sau phiến đá là bộ xương người như thế, cũng có chút bị dọa sợ, không khỏi lui lại sau mấy bước.

Không gian bên trong phần mộ không lớn, bạch cốt an vị ở chỗ kia, bên cạnh không có bất luận đồ vật gì, một góc mộ, có một đồng rơm rạ làm ổ chuột, còn có một con chuột chết, không biết có phải bị Canh Tinh cắn chết hay không. Mà bên ổ chuột, có một chút kim phấn, nhưng chỉ là một tầng mỏng manh.

“Chúng ta vào xem.” Trọng Trầm Mặc tránh khỏi bạch cốt, đi vào mồ. Ngược lại Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê tiến lên cẩn thận quan sát bạch cốt này.

Khớp xương thô to, vừa thấy chính là người luyện võ hàng năm, khối xương sườn thứ hai đã gãy rụng, có một vài chỗ xương cốt còn có màu xám.

“Hắn trước khi trúng độc chết, còn bị người đánh một chưởng.” Hoa Diệc Khê nói “Hắn phỏng chừng chính là Nhâm trang chủ trang chủ đời thứ ba của Tàng Kiếm sơn trang, nghe nói là bị Thái tử tiền triều hạ độc.”

Tiêu Lạc Ngọc gật đầu, về người này trên giang hồ nghe đồn rất nhiều. Vừa muốn nói gì, chợt nghe Thanh Thương nói “Các người nhìn nơi này.”

Trong mộ hắn tìm được một cái vòng trang sức tinh tế, ngay tại phía dưới ổ chuột, cho nên những người khác đều không chú ý, Thanh Thương dời cái ổ đi, phía dưới rơm rạ, có một cái nút to bằng ngón út nhô ra.

Hắn ấn xuống một cái, phần nhô ra cũng sủi chế bằng đá, cùng sàn nhà tựa hồ như nhau. Tiêu Lạc Ngọc cũng đi tới, bởi vì không gian trong mộ không lớn, Hoa Diệc Khê ngay tại bên ngoài chờ hắn. Tiêu Lạc Ngọc dồn nội lực vào tay, dùng sức đè xuống.

Lập tức, phiến đá dưới chân bọn họ tách ra ở giữa, Trọng Trầm Mặc cùng Tiêu Lạc Ngọc Thanh Thương đều ở trong mộ, nhất thời không kịp phản ứng gì, liền rớt xuống.

Hoa Diệc Khê kinh hãi, bỏ nhào vào phần mộ hét lớn “Lạc Ngọc...!!!”

Hoàn chương 47.

53. Chương 53

Tiêu Lạc Ngọc nhất thời không trụ kịp rớt xuống, hắn lập tức rút ra Minh Thương kiếm bên hông, một kiếm đâm vào vách động. Thân Minh Thương kiếm sắc bén đâm sâu vào vách đá, Tiêu Lạc Ngọc nắm chặt Minh

Sương, cả người bị treo tại không trung.

Thanh Thương cùng Trọng Trầm Mặc đều chưa kịp phản ứng, lập tức rơi xuống.

Sau đó, Tiêu Lạc Ngọc nghe được tiếng hét của Hoa Diệc Khê. Hắn vừa định trả lời, đã cảm thấy đầu một trận choáng váng. Ngón tay bắt đầu không sử dụng được lực, cơ hồ cảm không nổi Minh Sương.

“Diệc Khê, ta không sao.” Tiêu Lạc Ngọc trả lời, đồng thời trong lòng cũng biết này vách tường hoặc là nơi này nhất định có cổ quái, nhưng hắn lại không biết có phải được vật sở trí hay không, loại thuốc nào có thể trăm năm còn công hiệu. Chính là một câu nói kia, hắn tựa hồ đã dùng tẫn khí lực toàn thân.

Trả lời xong, Tiêu Lạc Ngọc bắt đầu bế khí, tính toán lên trước rồi nói. Thanh Thương cùng hắn rút xuống, người bên trên nếu đối Hoa Diệc Khê bất lợi thì không biết thế nào.

Lòng nóng như lửa đốt, muốn đề khởi nội lực bay lên, lại phát hiện mình một chút nội lực cũng không dùng được. Vốn chỉ là độ cao vài thân người, bỗng đột nhiên trở nên xa như vậy.

Hoa Diệc Khê chạy lại mép động, phát hiện phía dưới tối đen một mảnh, cái gì cũng nhìn không thấy. Y chỉ cảm thấy một cổ hương vị kỳ quái phả vào mặt. Y nhíu mày, tuy rằng không biết nơi này có cái trò gì, nhưng y cũng nhận thấy không đơn giản như vậy. Phải là một loại mê hương, nhưng so với mê hương lợi hại hơn rất nhiều.

Nghĩ đến đây, y cũng trấn định lại, Tiêu Lạc Ngọc không dễ dàng xảy ra chuyện như vậy, hiện tại cần lo nghĩ nhất, là an nguy bản thân. Hoa Diệc Khê cũng không do dự, thả người nhảy vào.

Những người khác hoàn toàn không ngờ y nói nhảy liền nhảy, từ lúc Tiêu Lạc Ngọc rơi xuống đến khi Hoa Diệc Khê nhảy theo, cũng bất quá chỉ diễn ra trong nháy mắt. Lung Bình trước hết kịp phản ứng, chạy lên trước muốn bắt Hoa Diệc Khê lại, tóm được y cũng như tóm được Tiêu Lạc Ngọc, cùng với Hoa các và Tiêu gia bảo sau lưng họ.

Nào biết cũng chỉ là bắt được góc áo Hoa Diệc Khê.

Kỳ thật Hoa Diệc Khê nghĩ rất đơn giản, nếu như Tiêu Lạc Ngọc xảy ra chuyện, vậy y liền chết cùng hắn. Tóm lại nơi có Tiêu Lạc Ngọc mới có Hoa Diệc Khê.

Tiêu Lạc Ngọc đang suy nghĩ biện pháp đi lên, hắn cảm thấy đầu càng ngày càng nặng, giơ cánh tay lên dùng sức cản chính mình một ngụm, tỉnh táo một ít. Lúc này hắn đột nhiên nghe được phía trên có tiếng gió truyền đến.

Lúc Hoa Diệc Khê xuống dưới mới biết không tốt, cũng nhìn thấy Tiêu Lạc Ngọc treo trên vách tường, “Lạc Ngọc...”

Tiêu Lạc Ngọc đột nhiên rút ra Minh Sương kiếm, dùng sức đập lên trên tường một cái, thân mình bay ra, vừa vịn đón được Hoa Diệc Khê. Rồi sau đó hắn lần thứ hai đâm Minh Sương kiếm, thế nhưng lần này khí lực đâm ra không lớn, mà là chém nông vào vách tường.

Chỉ nghe thân kiếm cùng vách tường phát ra âm thanh ma xát chói tai, hai người nương lực độ ma xát này không chế tốc độ rơi xuống. Tại thời điểm cách mặt đất chỉ có một thước, rốt cục ngừng lại.

Tiêu Lạc Ngọc thở phào một hơi, ôm Hoa Diệc Khê nhảy xuống đất, ngẩng đầu nhìn lại, nguyên bản cái động đã nhìn không thấy miệng. Bây giờ, Tiêu Lạc Ngọc cũng cảm giác nội lực tiêu tán dần dần trở lại.

“Người không sao chứ?” Hoa Diệc Khê hỏi. Tiêu Lạc Ngọc lắc đầu, cũng ôm chặt lấy Hoa Diệc Khê, vừa rồi trong nháy mắt đó, hắn thật sự sợ sẽ không còn được gặp lại Hoa Diệc Khê.

“Nơi này tựa hồ có mê dược, ta vừa rồi ở trên, hoàn toàn không xuất được lực.” Tiêu Lạc Ngọc nói. Cũng mượn cơ hội tách ra nội tâm sợ hãi của mình.

Hoa Diệc Khê gật đầu “Ta ở trên kia nghĩ được vốn tưởng rằng là ai phóng mê hương, nhưng vừa rồi khi ta nhảy xuống, trên vách tường này chứa nhiều loại dược liệu, chúng tán mát ra khí thể hỗn hợp, sẽ biến thành mê hương trí mạng.” Hoa Diệc Khê có chút kích động “Ta là lần đầu tiên nhìn thấy dược vật này đó. Hiện tại chúng ta ra khỏi phạm vi của chúng, tự nhiên liền khôi phục.”

Bất quá Bồ Đề Lệ của Tiêu Lạc Ngọc bởi vì cứu trụ Chu Lam mà chưa thu hồi, bằng không Tiêu Lạc Ngọc sẽ không trúng mê dược này. Lúc trước Phượng Nhan cho hần rượu hần dấm không chút do dự uống, cũng là bởi vì có Bồ Đề Lệ.

“Ta giúp ngươi mang tới một ít nhìn xem.” Nói xong không đợi Hoa Diệc Khê đáp lại, Tiêu Lạc Ngọc liền nhảy lên, thừa dịp còn có khí lực hạ vài chiêu, nháy mắt một mảng lớn trên vách động tróc ra.

Hoa Diệc Khê bất đắc dĩ, nhưng cũng không đành lòng trách cứ Tiêu Lạc Ngọc, đành phải cúi người xem xét. Trên đó đều là một ít thực vật sợ ánh sáng, tại đây trong bao nhiêu năm không thấy mặt trời phát triển hết sức tươi tốt, hình dạng tựa như rêu xanh. Ước chừng có ba loại.

Hoa Diệc Khê xuất ra cái bình mang theo, đem dược vật bên trong đổ ra, sau đó thu mấy thứ này vào.

Tiêu Lạc Ngọc ở một bên cười nói “Dược vật của Hoa thần y ngàn vàng khó cầu, lại bởi vì chút rêu cỏ đơn giản này mà vứt bỏ, nếu như người giang hồ biết nhất định sẽ hô to phung phí của trời.”

Hoa Diệc Khê cười lắc đầu, tiếp tục sắp xếp dược liệu. Tiêu Lạc Ngọc liền nhân cơ hội tìm hiểu nơi này. Tại chỗ sâu trong đất như vậy, thế nhưng không có chút hô hấp không thuận nào, lại có thể nhìn rõ cảnh vật. Hần có thể thấy rõ ràng Hoa Diệc Khê, cùng thông đạo bên trái.

“Đã nhiều năm vẫn khô ráo như vậy, cũng không biết dùng phương pháp gì.” Tiêu Lạc Ngọc nói, tuy rằng ánh sáng không phải rất rõ ràng.

Hoa Diệc Khê thu chỉnh xong dược liệu, mới nhớ tới không thấy Thanh Thương. Còn có Trọng Trầm Mặc.

“Chúng ta đi nhìn xem.” Tiêu Lạc Ngọc nói. Dứt lời đem kiếm trong tay đưa cho Hoa Diệc Khê, cởi y phục của mình, xé một mảnh vật áo, một đầu buộc ở tay trái Hoa Diệc Khê, một đầu buộc ở tay phải chính mình.

“Để tránh lại phát sinh cái gì ngoài ý muốn, mấy ngày nay ta thật sự rất không cẩn thận, ngày sau ta sẽ càng thêm cẩn thận hơn.”

Hoa Diệc Khê nhìn Tiêu Lạc Ngọc, cũng không nói gì thêm, tùy ý Tiêu Lạc Ngọc đem tay hai người buộc lại. Tiêu Lạc Ngọc tiếp nhận kiếm trong tay y, hai người sóng vai đi tới phía trước.

Đi hồi lâu, ánh sáng đã càng ngày sáng rõ hơn, hai người đi tới cuối. Trước mắt là một khối thạch bích, khối thạch bích phi thường trơn nhẵn, không có một chút dấu vết tạo hình.

“Nơi này có dấu chân.” Tiêu Lạc Ngọc nói. Hần ngồi xổm xuống, quan sát một khắc. Rõ ràng đó có thể thấy được hai dấu chân trong bụi đất, “Thanh Thương bọn họ hẳn đã tới đây.”

Hoa Diệc Khê nhìn nhìn chung quanh, sau đó vỗ vỗ lên thạch bích “Nói không chừng có cái gì cơ...”

Lời còn chưa dứt, thạch bích đột nhiên từ giữa tách ra. Tựa như một khối đậu hũ bị vỡ ra, lộ ra khe hở đủ một người đi qua.

“Đằng sau cũng có dấu chân, Thanh Thương cùng Trọng Trầm Mặc đều đi qua.” Hoa Diệc Khê nói. Tiêu Lạc Ngọc nhìn khe hở, thử thăm dò đem Minh Sương kiếm đưa tới.

Không có phản ứng gì.

Thạch bích rất dày, ước chừng khoảng năm thước, nếu tùy tiện đi qua thạch bích đột nhiên khép lại, như vậy ở người bên trong hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Tiêu Lạc Ngọc không dám mạo hiểm.

Do dự một khắc, Tiêu Lạc Ngọc đi lên trước một bước, đi vào trong khe hở. Hoa Diệc Khê sửng sốt, định giữ chặt hần lại chậm một bước.

“Không việc gì, xem ra nơi này cũng không có cơ quan.” Tiêu Lạc Ngọc nói. Lui về phía sau là không có khả năng mê dược, trong động đã định trước bọn họ không thể đi lên. Không còn đường lui, chỉ có thể đi tới.

Tiêu Lạc Ngọc lui ra, ôm lấy Hoa Diệc Khê “Ôm chặt ta.” Cho dù đi vào không có cơ quan, Tiêu Lạc Ngọc cũng không dám khinh thường. Hoa Diệc Khê nghe vậy ôm chặt Tiêu Lạc Ngọc, Tiêu Lạc Ngọc dùng sức đập một cái, nương lực một cước này, rất nhanh từ phóng qua khe hở.

Còn chưa kịp xả hơi, thạch bích phía sau “Ầm” một tiếng, khép lại.

Hai người quay đầu lại, một góc áo Hoa Diệc Khê còn kẹt trong khe hở thạch bích. Chỉ kém một chút, hai người đã bị thạch bích kẹp bên trong, thạch bích này nhìn độ dày có đến ngàn cân, cho dù là võ công cao tới đâu, cũng sẽ không có khả năng sống sót.

Nghĩ đến đây, Hoa Diệc Khê cũng một thân mồ hôi lạnh. “Giống như là có người xếp đặt.” Hoa Diệc Khê nói, “Chẳng lẽ cơ quan trong mộ này còn có người không chế?”

“Nhìn nơi này cũng không giống có người.” Tiêu Lạc Ngọc cười nói, “Như vậy cũng không tồi, chúng ta đã thật lâu không cùng hành tẩu trên giang hồ, những năm đó chúng ta cũng đã trải qua rất nhiều chuyện.”

Hoa Diệc Khê nghe vậy bật cười “Cũng đúng, như vậy không tồi.” Nói xong nhìn nhau mỉm cười.

Cho dù ở trong này chết thì có quan hệ gì, chỉ cần hai người cùng một chỗ, cho dù chết, cũng không có tiếc nuối. Hai người bước chậm, cơ quan nơi này trùng trùng, thế nhưng cảm thấy vô cùng an bình.

“Trên thạch bích có bức họa” Hoa Diệc Khê chỉ. Lần này hai bên thông đạo đều là thạch bích, toàn bộ thạch bích đều mang màu trắng, bức họa bên trên cũng không bị nhuộm màu mà là được khắc nên, cho nên hai người cũng không phát hiện ngay lập tức.

Ánh sáng như trước rất sáng, cũng không lo lằng tằng nhìn.

Bức họa là một bản đồ, tinh xảo vô cùng, một ít sông núi đều được khắc họa, bên trên viết vài cái tên.

“Này tựa hồ là tên vài phản vương tiền triều khởi nghĩa thời điểm thiên hạ đại loạn, người xem, viết tên địa phương vừa đúng là địa điểm bọn hãn khởi nghĩa.” Hoa Diệc Khê nói, Tiêu Lạc Ngọc gật đầu “Hẳn là như thế.”

Tiếp tục nhìn, là miêu tả một người dẫn dắt quân đội tấn công phản vương, phản vương các nơi từng kẻ bị đánh bại, lại không ngăn cản nổi tiền triều diệt vong, cuối cùng, người này mang theo Hoàng đế tiền triều cùng Thái tử thoát ly kinh thành. Đi vào một trang viên, bắt đầu mai danh ẩn tích sống qua ngày.

“Đây là... khởi nguồn của Tàng Kiếm sơn trang.” Tiêu Lạc Ngọc kinh ngạc.

Ở giữa một bức họa, đã biến thành Hoàng đế trở lại thượng vị, mang theo để lại một phần tài bảo, những thứ khác giao cho người này. Trong họa khắc họa tài bảo rất nhiều, lưu lại một phần nhỏ, mà tài bảo bị người này mang đi ước chừng dùng gần trăm chiếc xe ngựa mới chở hết.

Người này đem bảo tàng thật lớn giấu đến một chỗ trong núi, tìm rất nhiều người giỏi đến che giấu sơn động này, bức họa tiếp theo cũng miêu tả sau khi những người này xuống núi, bị nhân vật chính giết chết. Người này giết sạch người sau đó vẽ một bức bảo đồ, giao cho Hoàng đế tiền triều.

Sau lại bọn họ dựa vào bảo vật lưu lại này, bắt đầu từ từ mở rộng sơn trang.

Bức họa cuối cùng, Hoàng đế tiền triều băng hà, tang lễ long trọng. Hoàng đế nằm ở linh cữu, người này mang theo Thái tử đã trưởng thành tới tiền đưa Hoàng đế.

“Hóa ra Tàng Kiếm sơn trang là tại thời điểm tiền triều diệt vong thành lập.” Hoa Diệc Khê nói “Chẳng trách đột nhiên xuất hiện một môn phái lớn như vậy, tài phú tiền triều di lưu cùng Hoàng đế lúc đó bên người, tất nhiên có thể chống đỡ một môn phái như thế. Chủ nhân câu chuyện này, đại khái chính là trang chủ đầu tiên của Tàng Kiếm sơn trang.”

“Chính là xem thời gian, sơn trang hẳn là lúc tiền triều diệt vong đã thành lập.” Tiêu Lạc Ngọc nói “Bất quá đồn đãi có lẽ có nhầm lẫn cũng không chừng.”

Hoa Diệc Khê lắc đầu “Ta cũng chỉ là đoán, nếu thật sự như bản đồ này, như vậy vì cái gì Thái tử tiền triều lại giết Nhâm trang chủ? Tiền nhân chuyện cũ, chúng ta chung quy cũng chỉ có thể đoán.”

“Người thời nay không thấy trắng thời cổ, nghĩ nhiều làm gì? Nói không chừng Thái tử bởi vì yêu sinh hận, giết kia trang chủ cũng không chừng.”

Dấu chân còn in trên nền đất, hai người dựa theo dấu chân đi tới, đi hơn một khắc, Tiêu Lạc Ngọc đột nhiên ngừng lại. Vốn gương mặt còn có ý cười xuất hiện một vẻ nghiêm túc.

Hoa Diệc Khê cũng ngừng lại, sau một lúc lâu mới nói “Dấu chân nơi này, sao chỉ còn lại có một người?”

54. Chương 54

Tiêu Lạc Ngọc và Hoa Diệc Khê hít một ngụm khí lạnh, dấu chân tựa hồ mạc danh kỳ diệu biến mất, trước một khắc còn dấu chân hai người, giây tiếp theo cũng chỉ còn lại có một.

“Người không thấy thực kỳ quái sao? Bọn họ đem đường lui của chúng ta đều phá hỏng, tựa hồ thúc giục chúng ta đi tới trước.” Hoa Diệc Khê nói. Tiêu Lạc Ngọc gật đầu “Đúng vậy, theo lý thuyết ta cùng Thanh Thương cùng rơi xuống, hẳn không có khả năng không đợi chúng ta.”

Lại đi vài bước, mà ngay cả dấu chân một người cũng không còn. Hai người ngừng lại, Tiêu Lạc Ngọc nói “Người nói Lung Bình bọn họ có xuống dưới không?”

“Thanh Thương sao lại đi nhanh như vậy?” Hoa Diệc Khê không trả lời, hỏi ngược lại. Hết thấy đều có chút khác thường. Dựa theo tính cách Lung Bình, không có khả năng không theo kịp.

“Có lẽ phía trước sẽ có đáp án.” Tiêu Lạc Ngọc nói. Đi vài bước, Tiêu Lạc Ngọc đột nhiên ôm lấy Hoa Diệc Khê, phóng người lên, giống một con thần lân, gắt gao dán vào vách tường, chỉ thấy bên dưới đột nhiên xuất hiện hơn mười cái hốc, từ mỗi cái hốc xuất ra một trường mâu.

Không đợi hai người kịp thở ra, một đám trường mâu bắn ra, Tiêu Lạc Ngọc lập tức ôm Hoa Diệc Khê, trên không trung xoay người vài cái, tránh thoát trường mâu bắn thẳng đến, vượt qua cơ quan này.

Hai người mới vừa đứng vững tức thì có thanh âm vang lên, rồi sau đó vách tường trên đỉnh đầu trong nhảy mất hạ xuống.

Thạch bích rơi xuống tốc độ phi thường nhanh, phải chạy lên phía trước, nếu không rời khỏi phiến thạch bích này nhất định sẽ bị đập chết. Tiêu Lạc Ngọc quyết định thật nhanh, ôm Hoa Diệc Khê thối lui về phía sau.

Tuy rằng trên vách tường đằng sau còn cấm không biết bao trường mâu, nhưng chung quy còn có một đường sống.

Vài cái lắc mình, Tiêu Lạc Ngọc đã về tới chỗ vừa rồi bị trường mâu công kích, nhưng làm cho bọn họ kinh ngạc chính là, tất cả các hốc cùng trường mâu đều không thấy.

Không thấy mấy cái hốc còn có thể là bởi vì cơ quan đóng lại, nhưng vì cái gì ngay cả trường mâu bắn ra đều không có, bọn họ rõ ràng nhìn thấy trên trường mâu cũng không có gì giữ lấy, không có khả năng có thể tự thu hồi.

Nơi này tựa như sự tình gì đều chưa phát sinh, vẫn là lối đi dài có chút bụi bặm. Phía trước thạch bích hạ xuống rất cục đụng phải mặt đất. Trước mặt hai người biến thành ngõ cụt.

Hoa Diệc Khê nhíu mày, kéo tay Tiêu Lạc Ngọc qua. Vừa rồi y nhìn rất rõ ràng, Tiêu Lạc Ngọc tại thời điểm tránh né trường mâu vì thay y ngăn trở một cái trường mâu mà bị thương.

Tuy rằng chỉ là một ít thương ngoài da, Hoa Diệc Khê vẫn có chút khó có thể tiếp thu.

Y chịu không được nhất là Tiêu Lạc Ngọc bị thương. Cầm tay Tiêu Lạc Ngọc xuất ra kim sang được tùy thân mang theo bôi lên vết thương cho hắn. Y có chút thống hận chính mình lúc này bất lực, y hiện giờ không thể dùng nội lực, am hiểu được vật đối mấy vật chết này hoàn toàn vô dụng.

“Chờ ta đi ra ngoài sẽ một phen hỏa thiêu nơi này.” Hoa Diệc Khê nói.

Tiêu Lạc Ngọc biết y tính tình nói là làm, ngược lại có chút muốn cười. Phỏng chừng nếu không phải nơi này là sơn trang được Dịch Hồi bảo hộ, Hoa Diệc Khê sẽ hợp với Tàng Kiếm sơn trang cùng tính một lượt. Một phen hỏa thiêu.

“Chỉ là vết thương bé tẹo, ngay cả xương cốt đều không có thương tổn đến.” Tiêu Lạc Ngọc cười nói. “Người khác không biết còn tưởng rằng ta bị đại thương.” Hoa Diệc Khê nói thầm “Vết thương nhỏ cũng là thương, vạn nhất có độc thì sao?”

“Có người ở đây ta còn sợ độc làm gì?” Tiêu Lạc Ngọc sờ sờ mũi y. Gương mặt Hoa Diệc Khê thoáng chốc đỏ bừng, quay sang không nói lời nào.

“Điều lão phu lão thê còn thẹn thùng như vậy.”

“Ai cùng người lão phu lão thê, không đứng đắn.” Hoa Diệc Khê mặt càng đỏ hơn. Tiêu Lạc Ngọc đột nhiên dâng lên một trận áy náy. Đúng vậy, bọn họ bên nhau thực ra rất ngắn. Hẳn hiện tại hy vọng hai người có thể cùng một chỗ từ khi nhỏ.

Cùng lớn lên, cùng sinh hoạt, chậm rãi yêu nhau. Không có những thương tổn đó, cũng không có những kẻ nhàm chán đó. Hoa Diệc Khê có thể không cần thương tâm như vậy.

Tiêu Lạc Ngọc nhìn Hoa Diệc Khê cúi đầu cẩn thận băng bó cho mình, trong lòng dâng lên ngàn vạn cảm xúc, lúc này Hoa Diệc Khê đột nhiên nói “Người nói, nếu chúng ta ra không được, có thể chết ở chỗ này không?”

“Chết thì chết, chỉ là đáng tiếc ...”

“Đáng tiếc cái gì?” Hoa Diệc Khê khẩn trương hỏi. Y không biết Tiêu Lạc Ngọc còn lưu luyến cái gì.

“Đáng tiếc ta còn chưa bồi thường người, còn chưa đối tốt với người! Còn muốn có thể quang minh chính đại rước người vào cửa, đều chưa thực hiện. Không biết nếu như chết, đến chỗ diêm vương hẳn có thể cho chúng ta cùng một chỗ hay không.”

Thời gian này hai người cũng không vội, dù sao phía trước không lối, đằng sau cũng không đường, ngược lại tìm một chỗ ngồi xuống, an tĩnh nhàn thoai việc nhà.

“Kỳ thật ta luôn luôn nghĩ, lấy người vào cửa đối với người có phải hay không rất không công bằng, người là nam tử, ở trên giang hồ không biết...”

“Ta không để ý...” Hoa Diệc Khê thấp giọng nói “Có thể cùng người cùng một chỗ là đủ, những việc khác ta đều không để ý.”

Tiêu Lạc Ngọc thở dài, Hoa Diệc Khê ở trên giang hồ cũng là nhân vật lừng lẫy nổi danh, Hoa gia cũng giàu có nhất nhì thiên hạ. Y nếu thật gả vào nhà người ta tuy rằng người ngoài với Tiêu gia bảo cùng Hoa các sẽ không nói gì, nhưng chung quy sẽ khinh thường Hoa Diệc Khê.

Nam tử cam tâm gả cho nam tử, này thật đúng là chưa bao giờ nghe thấy. Nếu như Hoa Diệc Khê là một người vô danh tiểu tốt, phỏng chừng còn không có bao nhiêu người nói. Nhưng lấy thân phận của bọn họ, còn chưa biết sẽ bị nói khó nghe bao nhiêu, hẳn không để ý, nhưng hẳn không thể để cho người khác nói gì Hoa Diệc Khê.

Có đôi khi chính là như vậy, càng là người có năng lực, càng là người địa vị cao, sự tình đến lại không bằng một ít dân thường tự do.

Tiêu Lạc Ngọc thở dài, “Cho nên ta tính toán không lấy...” Hắn vừa nói, cảm giác thân mình Hoa Diệc Khê trong ngực cứng lại, nhưng y vẫn không nói gì.

“Người cảm thấy ta gả đến Hoa gia như thế nào?” Tiêu Lạc Ngọc hỏi. Không nhẫn tâm đùa giỡn y thêm nữa.

Cái gì? Hoa Diệc Khê sửng sốt, rồi sau đó có chút không thể tin nhìn Tiêu Lạc Ngọc, Tiêu Lạc Ngọc bị nhìn có chút ngại ngùng, bắt giác sờ sờ cái mũi.

“Làm sao vậy? Ta trên mặt có hoa?”

Tiêu Lạc Ngọc? Gả đến Hoa gia —

Hoa Diệc Khê trong đầu đột nhiên xuất hiện bộ dáng Tiêu Lạc Ngọc mặc nữ trang mang theo mũ phượng, trên mặt son phấn trang điểm thật dày, một thân phục sức tân nương đỏ thắm.

Như thế nào cũng thấy cùng gương mặt tuấn lãng trước mắt này không hợp.

Hoa Diệc Khê đột nhiên phì cười, nhào vào trong ngực Tiêu Lạc Ngọc mà cười, ôm bụng mà cười, cơ hồ không thể đứng dậy.

“Vẫn là... vẫn là thôi đi... người gả đi... ha ha...”

“Vậy thì thế nào.” Tiêu Lạc Ngọc sủng nịch nhìn Hoa Diệc Khê trong ngực, trong trí nhớ của hắn Hoa Diệc Khê có rất ít thời điểm cười vui vẻ như vậy. “Có cười hay không!”

“Được, tân nương tử này ta nhận, không biết muốn bao nhiêu sính lễ?” Hoa Diệc Khê vui đùa nói, lau lau khóe mắt dính nước, y vẫn là lần đầu tiên cười chảy nước mắt.

Nước mắt trước kia, đều là bởi vì thương tâm mà chảy ra.

Kỳ thật trước kia, y có nghĩ qua giết Tiêu Lạc Ngọc, rồi tự sát. Có nghĩ qua giam cầm Tiêu Lạc Ngọc, rồi sau đó cả đời giữ lấy hắn.

Nhưng mỗi lần y đều lui bước, y không thể thương tổn Tiêu Lạc Ngọc, cũng làm không được chuyện thương tổn hắn. Tiêu Lạc Ngọc chính là ma chú cả đời này của y, ai cũng không có cách nào tháo gỡ.

Trước kia y nghĩ qua, thứ duy nhất có thể cởi bỏ ma chú này, chính là cái chết. Nhưng hiện giờ, Hoa Diệc Khê biết, cho dù chết, y cũng không có khả năng buông tay.

Bởi vì có được, bởi vì nếm tư vị này, buông tay là không có khả năng.

Cho dù bị người chém rời hai tay, y cũng muốn dùng miệng cắn Tiêu Lạc Ngọc. Cho dù bị người chém bay đầu, cũng muốn dùng linh hồn quấn lấy hắn.

“Ách, sính lễ có thể hiện tại giao trước một ít sao?” Tiêu Lạc Ngọc nói. Rồi sau đó khi Hoa Diệc Khê chưa kịp phản ứng, liền hôn y.

Đã lâu không có hành động thân mật như vậy, Tiêu Lạc Ngọc chỉ cảm thấy tư vị mỹ diệu không thể tả.

“Người làm gì?” Hoa Diệc Khê hỏi, đây là đang trong mộ nhưng nơi nơi là cơ quan, nói không chừng còn sẽ có người tới, nào biết Tiêu Lạc Ngọc đã vậy còn lớn mật.

“Tân nương tử như ta rất quý giá, hiện tại muốn sính lễ.” Tiêu Lạc Ngọc nói. Hoa Diệc Khê cười hết sức động lòng người, hơn nữa sau đó lại từ đôi mắt Hoa Diệc Khê nhìn thấy đối với mình dày đặc chiếm hữu cùng tình cảm không buông tay.

Còn nồng đậm hơn nữa, nhưng hắn lại thích loại nồng đậm này.

Cho dù quá mức nóng rực, cũng không vấn đề gì. Nếu tình cảm là ngọn lửa, bị ngọn lửa như vậy đốt thành tàn tro không tốt sao?

Hoa Diệc Khê không có khả năng phản đối Tiêu Lạc Ngọc, đành phải tùy ý hắn hôn môi. Hôn hôn, cảm giác liền thay đổi.

Tiêu Lạc Ngọc phát thệ, hắn thật sự chỉ là muốn hôn một chút, cũng không có ý đồ gì. Nhưng mà hôn một hồi, hắn cũng cảm giác được thân mình đã không chịu khống chế bản thân.

“Người...” Hoa Diệc Khê dĩ nhiên cảm giác được biến hóa của Tiêu Lạc Ngọc, kinh hô. Tiêu Lạc Ngọc thanh âm khàn khàn, có chút ủy khuất “Ta cũng không muốn, là vấn đề của nó, cùng ta không quan hệ.”

Nói xong, tiếp tục hôn môi, thuận tiện vươn tay với vào trong y phục Hoa Diệc Khê, lung tung sờ soạng.

“Đừng lộn xộn.” Hoa Diệc Khê nói, y bị Tiêu Lạc Ngọc sờ cũng dần dần sinh ra cảm giác. Nghĩ muốn chống cự, nhưng cánh tay hoàn toàn không có khí lực, lời kháng cự cũng như là tiếng mèo kêu.

“Diệc Khê...” Tiêu Lạc Ngọc dừng lại nụ hôn, tựa đầu vào trên vai Hoa Diệc Khê. “Nơi này không có người.”

“Không thể... a...” Hoa Diệc Khê nói, nào biết Tiêu Lạc Ngọc tuy rằng không hôn môi, nhưng tay không có dừng lại, lập tức đi vào phía dưới nắm chặt vật cứng của Hoa Diệc Khê cũng đồng dạng sinh ra phản ứng. Hoa Diệc Khê không phòng bị, nhẹn không được kêu lên.

“Chúng ta nhanh một chút, không có việc gì! Được không?” Tiêu Lạc Ngọc nói, có chút giọng điệu khẩn cầu. Hoa Diệc Khê cắn môi, Tiêu Lạc Ngọc hoàn toàn biết nhược điểm của y, dùng loại giọng điệu này y hoàn toàn không thể phản kháng.

“Người... người nhanh một chút...”

Tiêu Lạc Ngọc mỉm cười, lần thứ hai hôn Hoa Diệc Khê. Rồi sau đó đem ngoại y của mình cởi ra, trải ra đất, ôm Hoa Diệc Khê nằm lên.

“Kẻ nào nhìn thấy, ta sẽ giết kẻ đó.” Tiêu Lạc Ngọc nói, Hoa Diệc Khê là của hắn, chỉ có một mình hắn có thể nhìn thấy, những người khác, ai cũng không cho phép vọng tưởng, cũng không cho phép nhìn đến.

Ngay sau khi nằm trên đó, y phục Hoa Diệc Khê đã bị Tiêu Lạc Ngọc toàn bộ cởi bỏ, chỉ còn lại một cái tiết khố.

“Người... người cái này...” Hoa Diệc Khê muốn nói, lại tìm không thấy lí do thoái thác. Tiêu Lạc Ngọc một đường hôn xuống, thẳng tới cái rốn nhỏ, mới ngẩng đầu cười nói “Ta đây cái gì, ta thế nào cũng là do người sưng ra.”

“Vô lại...” Hoa Diệc Khê rốt cục tìm được một từ ngữ, nhưng giây tiếp theo, Tiêu Lạc Ngọc cởi ra mảnh vải cuối cùng trên người y, một hơi ngậm vào mấu chốt của y.

“Ừ...” Hoa Diệc Khê nhin không được nhẹ giọng thở dốc. Tiêu Lạc Ngọc tay cũng không nhàn rỗi, từ trên người lấy ra được cao vẫn luôn mang theo, quệt một khối.

“Diệc Khê...” một tay tiến vào phía sau Hoa Diệc Khê, một tay rất nhanh cởi y phục của mình. Ngón tay kiên định hữu lực đâm vào.

Hoàn chương 49.

55. Chương 55

Thẳng đến ba ngón tay cũng có thể tự nhiên ra vào, Hoa Diệc Khê sớm bị hành động này làm cho khó có thể nhẫn nại. Tuy rằng nam tử thân mình vốn không phải dùng để thừa nhận, nhưng đối phương là Tiêu Lạc Ngọc, chỉ điểm này liền đủ để cho y động tình.

Hoa Diệc Khê nhẹ giọng nói “Lạc Ngọc... có thể...” Thật sự là khó nhẫn, y chỉ cảm thấy thân mình hư không dị thường, tựa hồ có cái gì bị thiếu mất, hết sức không chế chính mình, mới để cho thanh âm của mình nghe không quá mềm yếu. Nhưng đó chỉ là ý chí của y, cũng không khống chế được thanh âm hừ nhẹ ngắt quãng.

Tiêu Lạc Ngọc sớm đã nhẫn nại không nổi, trên đầu rất nhiều mồ hôi tích tụ, Hoa Diệc Khê tốt xấu còn có tay hắn xoa đi khô nóng, hắn bắt kể cái gì đều không có.

Với tính tình Hoa Diệc Khê, tất nhiên sẽ không chủ động. Y nghiêng đầu không nhìn Tiêu Lạc Ngọc, một bàn tay tóm lấy y phục Tiêu Lạc Ngọc trải ra, một bàn tay che miệng mình, không để cho mình kêu lên thành tiếng. Nhưng mà Tiêu Lạc Ngọc chính là yêu cực kỳ bộ dáng thẹn thùng này của Hoa Diệc Khê, bất luận nhìn thế nào đều cảm thấy không đủ.

“Diệc Khê, người thật đáng yêu...” Tiêu Lạc Ngọc cúi đầu hôn lung tung, rồi sau đó rút ra ngón tay. Dùng sức đỉnh vào.

Hoa Diệc Khê kinh hô một tiếng, sau đó chỉ cảm thấy có một thứ so với ngón tay lớn hơn mấy lần tiến vào trong cơ thể mình. Nhất thời cảm giác xé rách truyền khắp toàn thân.

Tuy rằng không phải lần đầu tiên, nhưng vẫn cảm thấy có chút khó có thể thích ứng. Cũng may Tiêu Lạc Ngọc trước đó đã chuẩn bị thật kĩ, Hoa Diệc Khê thực nhanh cảm thấy đau đớn giảm bớt rất nhiều.

Tiêu Lạc Ngọc vẫn luôn cực lực nhẫn nại, vẫn luôn chờ vết đau đớn trên mặt Hoa Diệc Khê lui đi, thân mình cũng thả lỏng nhiều, không còn cứng ngắt. Hắn mới động một cái.

Lập tức, Tiêu Lạc Ngọc cảm thấy loại tư vị này quả là tiêu hồn thực cốt, hoàn toàn không cách nào dừng lại. Hoa Diệc Khê thống khổ dần dần biến mất, dư lại chính là một loại khoái cảm khó mà diễn tả.

Nói không rõ ràng là cảm giác gì, nhưng lại nhin không được miệng mình phát ra âm thanh. Khi Tiêu Lạc Ngọc rời đi, sẽ có loại quyền luyện giữ lại. Thật may loại hư không này thực nhanh liền sẽ được lấp đầy.

Bởi vì người này là Tiêu Lạc Ngọc, vì người này là Hoa Diệc Khê, hai người bị loại cảm giác thân thể cùng tâm hồn giao hòa kích thích, cơ hồ không còn ngôn ngữ.

Trong đầu trống rỗng, toàn bộ không gian dư lại tiếng thở dốc cùng thanh âm dây dưa của hai người.

Tiêu Lạc Ngọc tựa như một con dã thú, không ngừng cắn nuốt con mồi dưới thân, khiến con mồi vĩnh viễn đều chỉ có thể thuộc về mình. Mà Hoa Diệc Khê cũng hết sức nghênh đón loại cắn nuốt này.

Y phục dưới thân sớm đã loạn không thành bộ dáng, chung quanh kích khởi một mảnh bụi đất, ngay trong mù mịt này, hai người không ngừng đem chính mình giao cho đối phương.

Tiêu Lạc Ngọc ôm lấy Hoa Diệc Khê, để y ngồi ở trên người mình, trọng lượng thân thể khiến Hoa Diệc Khê càng thêm không chế không được thanh âm của mình.

Hóa ra... còn có thể càng thêm sâu...

Tình cảm của bọn họ, cũng có thể càng thêm khắc sâu.

“Lạc Ngọc... ta không được...” Tiêu Lạc Ngọc vẫn luôn đòi hỏi, trên người Hoa Diệc Khê đã sớm đủ loại dấu vết xanh tím, nhưng hắn vẫn chưa hài lòng, tiếp tục trên người Hoa Diệc Khê lưu lại dấu vết thuộc về mình.

Dưới thân đòi hỏi, trên người thăm dò, Hoa Diệc Khê chỉ thấy mình là một con thuyền, trong biển rộng ra sức di động. Mà hiện giờ y đã dùng hết khí lực của mình. Chỉ có thể thuận theo đòi hỏi của Tiêu Lạc Ngọc.

Tiêu Lạc Ngọc nghe vậy, đột nhiên đẩy dời thân mình Hoa Diệc Khê. Đang lúc Hoa Diệc Khê nghi hoặc, y đột nhiên bị xoay lại, rồi sau đó Tiêu Lạc Ngọc từ phía sau lưng chậm rãi tiến vào.

Y bị bắt vờn tay lại ôm lấy cổ Tiêu Lạc Ngọc, cả người cơ hồ nhắc ở không trung.

“Diệc Khê, ngươi là của ta Diệc Khê.”

Hoa Diệc Khê chỉ có thể bị động thừa nhận, tuy rằng khí lực thân mình càng ngày càng nhỏ, nhưng cảm giác lại càng ngày càng mãnh liệt. Rốt cục Hoa Diệc Khê nhin không được, dấu vết màu trắng điểm điểm phun trước người y.

Phía sau cảm giác càng ngày càng rõ ràng, Hoa Diệc Khê đành phải quay đầu, cầu xin tha thứ nhìn Tiêu Lạc Ngọc “Nhanh một chút... ta...”

Tiêu Lạc Ngọc ôm thắt lưng y, hắn biết thân mình Hoa Diệc Khê không tốt, hơn nữa ở trong này tốt nhất vẫn là nhanh một chút mới được, chính là lại không muốn chấm dứt.

“Một chút nữa... một chút nữa thôi...” Tiêu Lạc Ngọc nói, mắt hiện ý xấu liếm liếm vành tai Hoa Diệc Khê, tuy rằng hắn thanh âm rất thấp, nhưng động tác không chút trì hoãn.

Hoa Diệc Khê không biết lại qua bao lâu, chỉ biết mình cầu xin mấy lần, chẳng những không khiến cho Tiêu Lạc Ngọc dừng lại, ngược lại càng thêm kịch liệt hơn....

Chờ Hoa Diệc Khê tỉnh lại, y phục đã mặc ổn thỏa trên người, y tựa vào người Tiêu Lạc Ngọc. Hai người còn ngồi ở nơi vừa rồi.

Mặt đất trước mắt không có một chút bụi bặm, nghĩ cũng biết là vì cái gì. Mặt y ửng hồng, dùng sức nhéo Tiêu Lạc Ngọc một chút. Kỳ thật không quá đau, nhưng Tiêu Lạc Ngọc lại ai u ai u kêu không ngừng. Một bộ đau không chịu được.

“Diệc Khê, ngươi dữ quá. Ta chính là nương tử của ngươi, một chút cũng không đau lòng nương tử.” Tiêu Lạc Ngọc oán giận, nhin không được tại khóe miệng Hoa Diệc Khê hôn một cái.

Vừa rồi Hoa Diệc Khê vẫn luôn xin ngừng, chính là Tiêu Lạc Ngọc nghe thấy khẩn cầu kia còn lợi hại hơn cả tình được, hơn nữa đáng về Hoa Diệc Khê cơ hồ khiến hắn mất lý trí. Chờ đến lúc hắn giải phóng mới phát hiện Hoa Diệc Khê đã ngất đi. Kinh hãi phát hiện Hoa Diệc Khê chỉ là ngủ say, lúc này mới an tâm hơn nhiều.

Thu thập một chút, liền ôm Hoa Diệc Khê độ khí cho y, cũng may Hoa Diệc Khê một lát sau liền tỉnh lại. Tiêu Lạc Ngọc có chút đau lòng cùng tự trách. Âm thầm khinh bỉ một chút bản thân không biết tiết chế.

“Ta mới không cần nương tử này.” Hoa Diệc Khê giận dữ nói. Y biết Tiêu Lạc Ngọc tự trách, vốn cũng không sinh khí, lúc này tự nhiên cũng sẽ không trách cứ hấn.

“Người muốn bỏ ta sao?” Tiêu Lạc Ngọc bày ra bộ dáng ủy khuất. Còn làm bộ như lau nước mắt vài cái. “Chẳng lẽ không thích ta thì tắm sao?”

Có kiểu thị tắm như vậy sao? Hoa Diệc Khê bất đắc dĩ, đành chuyển đề tài “Được rồi, chúng ta ngâm lại như thế nào ra ngoài đi!” Tiêu Lạc Ngọc lập tức đứng dậy, ôm lấy Hoa Diệc Khê. “Không có đường, chúng ta chỉ có thể trở về.”

Hoa Diệc Khê chậm rãi nói “Ta vừa rồi đột nhiên nghĩ đến, người nói có thể hay không có thật nhiều con đường, chúng ta đều không chú ý?”

“Nơi này mặc dù thuộc sơn trang, nhưng có tài bảo vương thất tiền triều, nói không chừng cũng có tài nghệ lưu lại. Cũng không phải không có khả năng. Nơi này tuy rằng thoát nhìn giống các cơ quan khác, nhưng chung quy vẫn có khác biệt.” Tiêu Lạc Ngọc nói, hấn vỗ vỗ vách tường bên cạnh.

“Chờ một chút...” Hoa Diệc Khê bất ngờ nói, rồi sau đó đi đến trước thạch bích vừa rồi hạ xuống. “Dựa theo chúng ta tính ra, cái này hấn nặng ngàn cân, thế nhưng...” Y gõ gõ thạch bích kia. Thạch bích phát ra thanh âm trầm trầm.

“Trống rỗng.” Tiêu Lạc Ngọc cũng kinh ngạc. Bọn họ ai cũng không nghĩ tới cái này rỗng ruột.

“Ta đột nhiên nghĩ đến vừa rồi thời điểm nó hạ xuống cũng không có thanh âm quá lớn, có chút kỳ quái.” Hoa Diệc Khê nói “Nặng như vậy rơi xuống, không có khả năng một chút thanh âm đều không có.”

Tiêu Lạc Ngọc xoa xoa cái mũi Hoa Diệc Khê, cười nói “Diệc Khê của ta thật thông minh.” Y phẩy tay hấn ra, trừng mắt nhìn hấn một cái “Không đứng đắn.”

Tiêu Lạc Ngọc bảo Hoa Diệc Khê lui về phía sau, vận khí tới tay, rồi sau đó chậm rãi chụp lên trên thạch bích. Một chuồng nhìn không có khí lực gì, sau khi đụng tới thạch bích phát ra thanh âm thanh thúy. Rồi sau đó trước mắt hai người chậm rãi vỡ ra.

Thạch bích thật dày lại trống rỗng, tính chất còn phi thường yếu ớt, Tiêu Lạc Ngọc chỉ cảm thấy nội lực của mình có hơn phân nửa đều tiêu tán ở không trung.

“Ai có thể nghĩ đến nó cư nhiên là rỗng chứ, người thiết kế mộ thất thật sự là đủ lớn mật.” Hoa Diệc Khê tán thưởng “Đa số đều cho rằng đây không có khả năng đi qua, rồi sau đó sẽ lựa chọn phương thức khác.”

“Nói không chừng chính là chủ nhân mộ này thiết kế.” Tiêu Lạc Ngọc đứng trước người Hoa Diệc Khê, giúp y ngăn trở tro bụi bay đến. Tro bụi tán đi, lộ ra lối đi trống trơn. Hai người nhìn thoáng qua, tiếp tục đi phía trước. Tiêu Lạc Ngọc biết Hoa Diệc Khê mệt chết đi, liền ôm lấy thắt lưng y bước đi, Hoa Diệc Khê cơ hồ không tốn chút khí lực gì.

Đi một hồi, đột nhiên nhìn thấy lối đi biến mất, rồi sau đó xuất hiện một cái hang động tự nhiên trong lòng đất, trong động còn có một hồ nước. Nhìn màu nước hấn là có nước ngầm chảy qua, nước thực trong suốt.

Hai người lúc tiến vào đều không mang theo gì, vừa rồi lại một hồi tính sự tự nhiên đều khát, đối còn có thể chịu đựng, không có nước thì lại không được. Nhìn thấy có nguồn nước, đều có chút vui vẻ. Hoa Diệc Khê ngồi xuống nghỉ ngơi, nói “Không có độc.”

Tiêu Lạc Ngọc cười cười, vọt người bay lên trên mặt nước, thân tại không trung chống ngược, bàn tay vỗ một nhịp trên mặt nước, kích khởi vài vòng sóng. Rồi sau đó trở lại bờ.

“Không chỉ có nước, còn có ăn.” Trong tay hấn bắt được một con cá dài nửa thước. Cá là loại thường thấy, còn trên tay Tiêu Lạc Ngọc không ngừng quấy đuôi. “Nhưng mà không có lửa cùng gia vị, chỉ sợ phải ăn sống rồi.”

Tiến vào cũng khoảng nửa ngày, tuy rằng còn không phải rất đói bụng, nhưng không thể cam đoan về sau còn có chuyện gì. Có cái ăn đương nhiên là tốt nhất.

“Chủ nhân mộ này tựa hồ là cố ý dẫn nước sạch tới.” Hoa Diệc Khê nói.

“Có lẽ hẳn biết sau này người tới không mang nước.” Tiêu Lạc Ngọc cười nói, rồi sau đó lại bắt một con. “Xem bộ dáng này hẳn là theo dòng nước bơi vào.”

Cá sống thực tanh, nhưng hai người đều không than phiền gì. Trước kia thời điểm cùng nhau hành tẩu giang hồ, cũng ăn qua đồ vật như vậy, chẳng qua khi đó ăn không phải cá thôi.

“Nghĩ đến khi đó chúng ta thật sự là ném rất nhiều khổ.” Tiêu Lạc Ngọc nói, tuy rằng không muốn để Hoa Diệc Khê ăn mấy thứ này, nhưng hẳn biết bây giờ không phải lúc xét nét. Hoa Diệc Khê xuất ra một con dao ngắn giao cho Tiêu Lạc Ngọc, Tiêu Lạc Ngọc cạo vẩy cá cùng nội tạng, chỉ để lại thịt còn phiếm mùi tanh.

“Trên giang hồ người thừa kế Tiêu gia bảo tiếng tăm lừng lẫy ở bên ngoài thế nhưng đã từng có ngày chịu khổ như vậy, nói ra cũng không có mấy người tin.” Hoa Diệc Khê cười nói, “Lúc ấy nhiều người còn tưởng rằng ngươi là giả mạo ấy chứ!”

“Đúng vậy! Bất quá khi đó thế nhưng lôi kéo người cùng lưu lạc, lại nói tiếp ta còn thật sự không phát hiện...” thời điểm đó chỉ cho rằng Hoa Diệc Khê đối tốt với mình là tình huynh đệ. Nếu như mình sớm một chút nhận ra, nói không chừng ngày sau cũng sẽ không đi đường vòng thế này.

Hai người vừa nói cười, vừa ăn thịt cá. Tiêu Lạc Ngọc cảm thấy vị tanh tản ra trong miệng, rồi sau đó nghe được Hoa Diệc Khê nói một tiếng “Há miệng.”

Hắn theo bản năng hé miệng, Hoa Diệc Khê nhét vào miệng hắn một viên dược hoàn. Dược hoàn vừa vào miệng, thực nhanh liền tan ra, một cỗ hương khí trong veo liền ập lên mũi. Mùi tanh trong miệng cũng không còn.

Hoa Diệc Khê cũng ăn một viên.

“Đây là cái gì?” Tiêu Lạc Ngọc hỏi. Nhìn Hoa Diệc Khê đem cái bình đưa cho mình. “Đây là hộ tâm đan, người nếu thấy còn vị tanh lại ăn thêm mấy viên.”

Hộ tâm đan? Trên giang hồ mọi người ngàn vàng khó cầu hộ tâm đan? Tiêu Lạc Ngọc nhìn bình nhỏ trong tay, bên trong hẳn là cũng không ít, hẳn biết rất nhiều người đều vì một viên nhỏ này lao tâm khổ tứ, không nghĩ tới Hoa Diệc Khê lấy ra cho hắn ăn như kẹo đường.

Hoàn chương 50.

56. Chương 56

Qua huyết động này, vẫn cứ là lối đi thạch bích thật dài, Tiêu Lạc Ngọc cười cười “Người nói mộ này bọn họ xây lớn bao nhiêu?” Hoa Diệc Khê lắc đầu, “Tài lực nhân lực này, đủ thấy năm đó Tàng Kiếm sơn trang hưng thịnh cỡ nào.”

Hoa Diệc Khê vừa dứt lời, Tiêu Lạc Ngọc đột nhiên ôm y phi thân lên, đường dưới chân bọn họ bỗng chốc biến thành đá vụn, toàn bộ rơi xuống. Sâu không thấy đáy, hồi lâu mới nghe được tiếng đất đá chạm nền đất.

Dưới chân bọn họ nát vụn, ngay cả mặt đất trước sau đều biến thành đá vụn, hai người ngay cả chỗ đặt chân cũng không có. Cổ tình hai bên thạch bích trơn nhẵn lợi hại, Tiêu Lạc Ngọc chỉ có thể dùng nội lực bám trụ lên trên, một tay còn phải ôm Hoa Diệc Khê, treo ở không trung dùng khí lực thực lớn.

Đột nhiên Tiêu Lạc Ngọc hút mất nội lực, hai người rơi thẳng xuống. Hoa Diệc Khê xuất ra chủ thủ vừa rồi, tùy tay ném một cái, Tiêu Lạc Ngọc dùng sức đá, chủ thủ vững vàng cắm trên thạch bích, rồi sau đó một cước dẫm lên trên, chủ thủ hơi hơi cong xuống. Bởi vì trọng lượng hai người, mà có chút biến hình. Thạch bích cũng vỡ ra.

Tiêu Lạc Ngọc thừa dịp thạch bích còn chưa vỡ vụn, xoay người nhảy lên, ôm Hoa Diệc Khê hướng phía trước bay đi. Hoa Diệc Khê từ trên người xuất ra một viên dược, ném trên không trung. Lúc Tiêu Lạc Ngọc kiệt lực là một cước đạp lên trên viên dược.

Hoa Diệc Khê không ngừng ném được, Tiêu Lạc Ngọc liền nương số được này, phi thân tới nơi đầy đủ nền đất.

Phía dưới là vực sâu nhìn không thấy đáy, thật may hai người tương đối ăn ý, Tiêu Lạc Ngọc tuy rằng cái gì cũng không nói, nhưng Hoa Diệc Khê vẫn biết tâm tư của hắn, bằng không vừa rồi, Tiêu Lạc Ngọc vận lực không thể nói chuyện, nếu như không ăn ý, sớm đều biến thành vong hồn dưới vực sâu rồi.

Tiêu Lạc Ngọc đột nhiên nghĩ đến, vì cái gì đời trước thời điểm bọn họ đến Tàng Kiếm sơn trang, nơi này sẽ không chịu nổi một kích như vậy. Bởi vì Phong Doãn sau khi Dịch Hồi rời đi, tới tìm bảo tàng, mà sơn trang đa phần nhân thủ đều hao tổn tại đây.

Nói vậy Dịch Hồi chỉ để mười người đến nơi này chính là bởi nguyên nhân này, bởi vì nếu người thân thủ tệ hại khẳng định sẽ có đến mà không có về. Chính là hắn cũng không thể cam đoan mình ở nơi này nhất định không xảy ra chuyện.

Cũng không phải nói nơi này cơ quan có bao nhiêu lợi hại, mà là quá mức bất ngờ. Có thể nói người kiến tạo cơ quan, hết sức lợi dụng nhân tâm.

Hai người đi một hồi, lại gặp vài cái cơ quan, nhưng cũng là hữu kinh vô hiểm.

Chính là hai người không biết, ở bên ngoài, hiện tại rất náo nhiệt.

Trọng Trầm Mặc cùng Thanh Thương đúng là cùng Hoa Diệc Khê đi lộ tuyến khác biệt. Nhưng Lung Bình cùng Lý Thú không xuống dưới, mà ngay cả Dao khách tán cùng Chu Vân cũng không vào.

Bọn họ lại gây chuyện, gọi người môn phái của mình tới. Không nói trước Linh Lung các là đệ nhất đại môn phái, Cái Bang mặt khác không có, nhưng là nhiều người, không biết chỗ nào đến rất nhiều đệ tử Cái Bang. Vây quanh ở bên ngoài sơn trang.

Dịch Hồi mất lạnh nhìn những người này, rồi sau đó nhìn đám người Lung Bình vừa mới ra. “Dịch tiên sinh, chúng ta ở bên trong phát hiện một tòa mộ, bởi vì không dám tùy tiện tiến vào, cho nên muốn tìm chút giúp đỡ. Cũng cho mình thêm can đảm.” Lung Bình nói.

Tuy rằng trong lòng biết hắn là tiểu nhân, nhưng vẫn có chút lửa giận. Sơn trang này là Phong Kinh lưu lại, hắn không thích kẻ có tâm tư khác tiến vào, trước người giang hồ đến, hắn đã vì sơn trang cực lực nhẫn nại, nào biết những người này lại không biết tốt xấu như vậy. Thế mà dám lần thứ hai muốn bước vào nơi này.

“Lung Các chủ, người cũng là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, không nghĩ tới thế mà lại lật lọng, thật sự khiến thiên hạ anh hùng nhạo báng.” Tân nhậm Thiếu trang chủ Phong Miếu nói.

Lung Bình cười nói “Cái này không đúng, chúng ta cứ không lui tới, ta làm sao biết bên trong không phải là bẫy rập của các người.”

“Người... người già mồm cái lão.” Phong Miếu cả giận nói. Muốn rút kiếm tiến lên, lại bị Dịch Hồi ngăn cản. Dịch Hồi nhìn thoáng qua Lung Bình thần nhiên lên tiếng “Muốn đi vào, người tự mình đi vào, những người này có thể ở bên ngoài chờ.”

Đối với Dịch Hồi, Lung Bình vẫn có chút sợ hãi, “Mong rằng Dịch tiên sinh thứ lỗi.” Lung Bình cảm thấy bản thân đã hạ mình rất thấp, nhưng Dịch Hồi không xử sự giống hắn tưởng.

“Người là kẻ nào, Linh Lung các không phải của người.” Dịch Hồi nói. Tựa hồ đã lâu, hắn không có tức giận như vậy.

Dịch Hồi nghĩ đến đây, đột nhiên trong lòng cả kinh. Từ sau khi hắn luyện công có thành tựu, cũng rất ít dao động cảm xúc quá lớn. Trừ bỏ bởi vì Vô Kỳ phản bội, cùng Phong Kinh chết. Nhưng hiện tại hắn thế nhưng không trụ được chính mình.

Này cho thấy công lực của hắn đang dần dần thoái hóa, hơn nữa đã đến mức không thể vận hồi. Đang lúc Dịch Hồi kinh ngạc, Vô Kỳ đột nhiên xuất hiện phía sau hắn, rồi sau đó một bàn tay đặt trên người hắn.

Nội lực ôn hòa trong cơ thể du tẩu, Dịch Hồi cảm thấy thư thái rất nhiều. Những người khác chỉ nhìn thấy một người đột nhiên xuất hiện, nhưng tất cả mọi người không biết hắn là như thế nào tới.

Vô Kỳ nhìn nhìn những người này, hỏi Dịch Hồi “Muốn ta giúp người giết bọn họ sao?”

Vốn mọi người cũng bởi vì hấn xuất hiện có chút do dự, nghe được câu này, lại xông lên. Người giang hồ chính là coi trọng mặt mũi, nhiều người như vậy bị một kẻ nói như thế, hết như bị tát vào mặt. Khẩu khí của Vô Kỳ, giết bọn họ cùng với giết chết mấy con sâu bọ không khác gì nhau.

Nhận thức Vô Kỳ không có nhiều người, ở đây cũng chỉ có Dịch Hồi, cho nên bọn họ không biết người trước mắt này là ai. Dịch Hồi tuy rằng đã tốt hơn rất nhiều, nhưng lửa giận vẫn còn. Thản nhiên nói – “Nếu có người tới gần sơn trang một bước, giết không cần hỏi. Lung Các chủ, mấy người các người cũng không nên vào.”

Không biết vì cái gì, mọi người cảm thấy khi Dịch Hồi nói điều này, đều có một loại áp lực vô hình ở trên người. Vô Kỳ tùy tay vung một cái, kiếm của một tên trong Linh Lung các tựa như bị ánh mắt điều khiển, trực tiếp bay đến trong tay Vô Kỳ. Trường kiếm hướng thẳng, Vô Kỳ lạnh lùng nhìn mọi người.

Lung Bình không nghĩ tới sẽ biến thành như vậy, hấn vốn nghĩ nhiều người thế này, phần thắng liền lớn hơn một chút. Cho nên ngay từ đầu không nghĩ tuân thủ hiệp ước. Nào biết hiện tại biến thành dạng này.

Tiến thoái lưỡng nan, lúc này Chu Vân nói “Dịch tiên sinh, Lung Các chủ cũng chỉ là quá mức cẩn thận, người xem...”

Dịch Hồi không đáp lời, hấn chủ ý mặc dù là để người giang hồ đem bảo tàng lấy đi, nhưng trong tâm tư, cũng là hy vọng thuộc về Tiêu gia bảo cùng Hoa các nhiều hơn, những người khác bất quá là vì không để Hoa Diệc Khê bọn họ biến thành cái đích cho mọi người chỉ trích mà thôi. Trong lòng hấn kết quả tốt nhất chính là những người khác chỉ lấy một chút, Hoa các Tiêu gia bảo nhiều một chút.

Đương nhiên còn có Sở công tử, nhưng nghĩ đến nếu là Hoa Diệc Khê lấy đi, vị Sở công tử kia cũng sẽ không có ý kiến gì. Như vậy vừa đem ánh mắt mọi người chuyển dời đến môn phái khác, giảm bớt phiền toái cho Hoa Diệc Khê, có khả năng khiến sơn trang an toàn vượt qua kiếp nạn hiện tại.

Chính là người tới nhiều lắm, bên trong dư lại bốn người chỉ có một người cùng bọn họ không quan hệ, như vậy áp lực Hoa Diệc Khê phải nhận lớn hơn rất nhiều.

Dịch Hồi có chút khó xử, Vô Kỳ nhìn hấn một cái, cũng biết hấn khó xử, thanh âm lạnh lùng “Muốn vào thì vài người các người, những người khác không thể.” Bảo hộ đồ vật tình dịch lưu lại, Vô Kỳ trong lòng nể đủ trăm vị, nhưng lúc này hấn không thể nhìn Dịch Hồi thương tâm.

Cho dù trong lòng chưa xót khó chịu, Vô Kỳ vẫn là mắt lạnh nhìn người. Nhìn thấy đối phương không có phản ứng, chỉ thấy trường kiếm ở trong tay nhoáng lên một cái, trước mắt mọi người liền hiện thêm một đạo dấu vết sâu tới nửa thước.

Phải biết, nơi này vẫn là ngoài cửa sơn trang, đều là dùng đá cẩm thạch xây nên, chỉ là nhẹ nhàng băng quơ một kiếm, liền có uy lực như vậy.

“Tôn hạ chính là Tam Tuần lão nhân?” Dao khách tán nói “Ngưỡng mộ đã lâu, hiện tại vừa thấy quả nhiên là danh bất hư truyền.”

Tam Tuần lão nhân?

Dao khách tán kỳ thật cũng là phỏng đoán, Tam Tuần lão nhân thành danh đã mấy chục năm, còn người trước mắt này, nhìn như hơn ba mươi tuổi. Nhưng phần nội lực này lại không giống một người ba mươi mấy tuổi có thể có được. Hơn nữa Dao khách tán biết quan hệ giữa Hoa Diệc Khê và Tam Tuần lão nhân, cho nên mới lớn mật đoán một chút.

Vô Kỳ cũng không trả lời, nhưng phần trầm mặc này tựa hồ chính là ngầm thừa nhận.

Trong mộ Hoa Diệc Khê cùng Tiêu Lạc Ngọc, hai người đi gần một khắc, lại gặp được mấy cơ quan nhỏ, nhưng hai người ngay cả kinh ngạc cũng không có, liền vượt qua.

“Sao có cảm giác, tòa mộ này có chút kỳ quái. Tựa hồ cơ quan phía trước thực tinh tế, mặt sau ngược lại có chút sơ sài.” Hoa Diệc Khê nói. “Có phải hay không kiến tạo đến một nửa, xảy ra chuyện gì.”

Theo lý thuyết, cơ quan trong mộ đều phải càng về sau lại càng lợi hại, nhưng nơi này lại hoàn toàn tương phản, cơ quan sau này ngược lại có chút giản đơn.

Tiêu Lạc Ngọc phất tay ngăn trở ám khí bay tới chính diện, nói “Không biết, cơ quan lúc sau tuy rằng nhiều, nhưng lại không dễ thương người.”

Cung tiền dày đặc, cùng độc được khắp nơi. So với phía trước, ngược lại thiếu vài phần đột ngột cùng nét độc đáo. Chính là mấy thứ này đối hai người căn bản không có bất lợi gì, thực nhanh liền đi qua.

Hoa Diệc Khê nhìn nhìn Tiêu Lạc Ngọc ngăn trở ám khí, ám khí đã bị hư hỏng rất nhiều. “Đây là chúng ta, nếu đổi thành những người khác, cũng sẽ có chút tác dụng.”

Tránh thoát đám ám khí rậm rạp, hai người rút cục đi tới trước một cánh cửa.

Mặc dù là xây dựng trong lòng đất, nhưng cửa này cũng phi thường cao lớn, có chút cùng loại với đại môn sơn trang. Nhưng càng thêm phong cách cổ xưa, đại môn không có hoa văn điêu khắc. Chỉ có một đôi đồng hoàn (tay nắm trên cửa).

Hai người đi qua, Tiêu Lạc Ngọc giữ chặt đồng hoàn, trên đồng hoàn đã rỉ sét loang lổ. Tiêu Lạc Ngọc ý bảo Hoa Diệc Khê tránh ở phía sau hẳn. Dùng sức đẩy ra đại môn.

Không có ám khí, không có độc được phun ra, cái gì cũng không có.

Hai người có chút giật mình, ra khỏi cánh cửa, nhưng trước mắt nhìn đến, làm cho bọn họ càng thêm giật mình. Phía sau cửa cư nhiên là một bức tường.

Một bức tường đất che kín.

Tiêu Lạc Ngọc định tiến lên, lại bị Hoa Diệc Khê ngăn cản. Hắn xuất ra ngân châm tùy thân, đâm một châm vào tường đất.

Châm dễ dàng chui vào bên trong tường đất, tiến vào một đoạn, nhìn ra tường đất này tựa hồ cùng bình thường có chút bất đồng, mùi đất cũng có chút kỳ quái.

Hoa Diệc Khê rút châm ra, ngay sau đó liền nhìn thấy một ít chất lỏng màu ngân bạch từ lỗ nhỏ vừa rồi chảy ra.

Tiêu Lạc Ngọc cũng đi lên trước, nhìn cái này, “Cư nhiên là đan sa.”

Hoàn chương 51.

(*) Đồng hoàn :

57. Chương 57

Lúc này hai người cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Đầu tiên không biết mặt sau rốt cuộc có bao nhiêu đan sa, nếu phá hủy tường, hủy đồ vật bên trong thì còn được. Nếu lỡ không cẩn thận bị thương sẽ không tốt.

“Đan sa chính là vật hiếm thấy, không nghĩ đến ở đây lại có.” Thường chỉ có mộ vương hầu đem chôn cùng mới có thể nhìn thấy một ít, không nghĩ tới ở trong này cũng sẽ bắt gặp. Hoa Diệc Khê nói “Chúng ta phải làm sao?”

Tiêu Lạc Ngọc cười hỏi “Đan sa có độc, người có thể giải?” Hoa Diệc Khê gật đầu “Vừa rồi đưa cho người hộ tâm đan là có thể giải độc tính đan sa.”

“Như vậy thì dễ hơn rất nhiều, ta phá bức tường này là xong, cũng không thể bị vây ở chỗ này.” Tiêu Lạc Ngọc cười ngoại y, cầm ở trong tay. Hoa Diệc Khê gật gật đầu, qua một bên tránh đi. Không khiến cho Tiêu Lạc Ngọc phân tâm.

Tiêu Lạc Ngọc cười cười, Hoa Diệc Khê tại chút thời điểm này cho tới bây giờ cũng sẽ không khuyên hẳn đừng làm, mà là sẽ yên lặng ủng hộ hẳn. Bởi vì Hoa Diệc Khê biết, cùng với khuyên bảo hoặc là nói một ít lời lo lắng khiến hẳn phân tâm, không bằng cứ như vậy cùng tiến cùng lui.

Bởi vì Tiêu Lạc Ngọc là Tiêu Lạc Ngọc, có một số việc, là phải làm. Hoa Diệc Khê chưa bao giờ ngăn cản hẳn. Hoặc là sóng vai mà đi, ít nhất cũng không cần là gánh nặng.

Tiêu Lạc Ngọc ngưng thần, vừa muốn đề khí, chợt nghe thấy một tiếng vang nhỏ. Là từ lối vừa rồi bọn họ đi truyền đến. Tiêu Lạc Ngọc lập tức thu hồi nội lực, nháy mắt đi tới bên người Hoa Diệc Khê hộ bên cạnh y. Minh Thương kiểm giây tiếp theo liền xuất hiện ở trên tay hẳn.

Hai người ngưng thần nhìn chăm chăm hành lang, sau một lúc lâu, mới có người cười nói “Tiêu bảo chủ quả nhiên cẩn thận, yên tâm là bạn không phải địch.” Tiếng nói chuyện cùng với tiếng bước chân, vài người xuất hiện.

“Các chủ.” Thanh Thương bước nhanh tới, phía sau hẳn là Sở công tử vừa mới lên tiếng. Phía sau hẳn vẫn như cũ thị vệ đi theo, rồi sau đó là Trọng Trầm Mặc trông có chút chật vật.

Trên người Thanh Thương cũng dính tro bụi, hẳn tiến lên thấy Hoa Diệc Khê bình yên vô sự, lúc này mới có thể thở phào.

“Các người làm sao tới?” Thanh Thương bọn họ tại sao lại đến sau, chẳng lẽ thật sự là có lối rẽ, hay là nguyên nhân ở bọn hẳn?

–“Sau khi rơi xuống trong động, ta cùng Trọng minh chủ liền một đường đi xuống, sau lại ở bên trong cơ quan, suốt buổi chiều, phía dưới cư nhiên có mạch nước ngầm, chúng ta ở chỗ đó gặp Sở công tử cùng thị vệ của hẳn.”

Sở công tử cười nói “Ta cùng Tử Thanh cũng là đánh bậy đánh bạ, không nghĩ tới từ một cái động rộng rãi bên kia có thể đi đến nơi này.” Hẳn thuận tiện giải thích nguyên nhân vì sao lại ở chỗ này. “Coi như là duyên phận.”

Thị vệ phía sau hẳn, cũng chính là Tử Thanh nhìn nhìn Hoa Diệc Khê, rồi sau đó chấp tay nói “Hoa thần y, còn chưa tạ ơn ân cứu mạng của người. Mấy ngày trước nhiều người Tử Thanh không tiện nhiều lời, ngày sau Hoa thần y có việc cần đến tại hạ, tại hạ nhất định toàn lực ứng phó.”

Hoa Diệc Khê gật đầu “Khách khí.”

Sở công tử tựa hồ có chút ăn dấm, lôi kéo Tử Thanh nói “Đều nói là ta thiếu nợ nhân tình, cùng người không quan hệ. Người báo ân cái gì.” Sở vương này thoát nhìn uy nghiêm vô cùng, khi cùng những người khác nói chuyện cũng là thông dong rộng lượng, lúc này cố tình tạo cho người ta cảm giác một loại ủy khuất không cam lòng, giận mà không dám nói gì.

Tử Thanh nhìn hẳn một cái, thần nhiên nói “Tích thủy chi ân đương dùng tuyền tương báo, huống chi là ân cứu mạng. Đương nhiên kết thảo hàm hoàn(*).”

Sở công tử tức giận, hẳn vừa sinh khí thì Tiêu Lạc Ngọc cũng cảm thấy có chút áp lực, cố tình Tử Thanh dương dương tự đắc, hoàn toàn không có cảm giác gì. Chỉ nói “Không biết phía trước còn cơ quan không?”

Tiêu Lạc Ngọc nói “Là đan sa.”

Sáu người đi tới, Trọng Trầm Mặc nhìn tường đất cao cao, nói “Đan sa ngàn vàng khó cầu, mặt sau này chung quy hẳn không đến mức toàn bộ đều là đan sa.”

Tiêu Lạc Ngọc gật đầu “Ta đang có ý này, hiện giờ chúng ta cũng không biết ứng đối như thế nào, cũng chỉ có thể dùng lực. Tất cả mọi người lui lại đi.” Sở công tử muốn lôi kéo Tử Thanh thoái lui, Tử Thanh cố tình đi tới trước người Tiêu Lạc Ngọc.

“Tiêu bảo chủ, không bằng liền giao cho tại hạ đi.” Hẳn thoát ngoại y ra, Tiêu Lạc Ngọc rõ ràng nhìn thấy trên người hẳn mặc một kiện tơ vàng nhuyễn giáp. Mới sáng tỏ, có nhuyễn giáp này xác xuất thành công cũng sẽ lớn hơn rất nhiều. Liền cũng không chối từ, gật đầu lui xuống. Tử Thanh đem nội lực của mình tụ vào áo, ngoại y trở nên cứng rắn hơn nhiều, rồi sau đó đem ngoại y che ở trước người, đột nhiên phát lực cách lớp áo đánh vào trên tường.

Trong nháy mắt nơi chướng vừa mới ẩn đến, mặt tường nhanh chóng vỡ ra, rồi sau đó đan sa màu ngân bạch nháy mắt phun ra tung toé. Tử Thanh cố hết sức đem bản thân tránh sau ngoại y, cả người bay nhanh

về phía sau. Có chút đan sa đã ăn mòn y phục của hắn, dính vào trên người hắn.

“Tử Thanh.” Sở công tử kinh hãi, không cố kỵ người khác lướt qua mọi người chạy đến bên cạnh hắn, rồi sau đó ôm lấy hắn, để lưng mình hướng phía đan sa đang vắng khắp nơi.

Hành động kia của hắn, cũng làm cho tất cả mọi người kinh ngạc. Trừ bỏ Trọng Trầm Mặc, tất cả mọi người đều biết thân phận Sở công tử, không nghĩ tới hắn sẽ vì một thị vệ làm việc như thế.

Thanh Thương cũng tới trước người bọn họ, dùng sức lôi kéo, đem hai người kéo về hướng những người khác đang đứng, chính mình cũng rất nhanh lui về phía sau. Tiêu Lạc Ngọc một chưởng đánh vào ngoại y, ngăn trở đan sa vắng khắp nơi. Vài người cuống quýt lui vào bên trong lối đi.

Cũng không lâu lắm, đan sa ngừng lại. Rơi thật nhiều trên đất, từng mảng lớn màu ngân bạch, ngược lại hết sức rực rỡ.

Thật may tất cả mọi người không bị thương gì, Sở công tử vừa dùng chân liền kiểm tra Tử Thanh có bị thương không, Tử Thanh tựa hồ muốn nói gì đó, cuối cùng cái gì cũng không nói.

“Đan sa này thế mà lại phun ra, thật sự là ngoài dự đoán.” Trọng Trầm Mặc nói “Hiện tại tuy rằng đã giải quyết vấn đề này, nhưng một hồi sẽ biến thành thể khí, sinh ra độc tính, này phải làm sao mới được.”

Tiêu Lạc Ngọc xuất ra bình hộ tâm đan, phân mỗi người một viên “Ăn cái này liền không có việc gì.” Hoa Diệc Khê ngược lại không có ý kiến gì, bọn họ đều đã ăn qua, lúc này cũng không sợ trúng độc. Y đi đến trước đại môn, nhìn chằm chằm phía sau đại môn.

Mấy người khác ăn hộ tâm đan, nhìn thấy Hoa Diệc Khê nhìn chằm chằm phía sau cửa không nói một lời, ngược lại có chút kỳ quái, rồi sau đó hỏi “Làm sao vậy?”

Thanh Thương cười nói “Không phải là bị tài bảo dọa rồi? Ta muốn tìm cho Tử Lạc chút đồ vật xinh đẹp mang về.” Tiêu Lạc Ngọc thu hồi bình dược, đi đến bên người Hoa Diệc Khê, nhìn nhìn, rồi sau đó giận dữ nói “Xem ra mộ chủ này thật đúng là không hy vọng chúng ta nhìn đến tài bảo của họ.”

Đằng sau cửa, có thể thấy rõ ràng một mặt tường đã nát. Giữa tường còn lưu lại một ít đan sa. Rồi sau đó tại một nơi xa hơn, còn có một tường đất giống hệt bức tường vừa rồi.

Hoa Diệc Khê nhìn nhìn, bước lên trước vừa đi vừa nói, “Nếu đã đến nơi đây, như vậy cũng chỉ có thể tiếp tục đánh vỡ mặt tường này.” Tử Thanh gật gật đầu, vừa muốn nhắc chân đã bị Sở công tử kéo lại.

“Lần này để ta.” Sở công tử nói, Trọng Trầm Mặc giữ chặt Sở công tử cười nói “Nếu đã đến đây, đương nhiên là ta cũng có phần.” Dứt lời cởi ngoại y đi tới trước tường đất.

Những người khác lui đến lối đi phía sau, nhìn Trọng Trầm Mặc. Trọng Trầm Mặc học theo Tử Thanh, đánh nát tường đất. Nhưng hắn nhưng không có tránh tới chỗ những người khác, mà là trốn phía sau cửa.

Bởi vì vị trí tường đất lần này so vừa rồi lui về phía sau một bước, phía sau cửa liền biến thành góc chết. Trọng Trầm Mặc ăn hộ tâm đan cũng không sợ trúng độc, chỉ cần chú ý không cần bị đan sa thương tổn là được.

Có kinh nghiệm lần đầu tiên, nên thuận lợi đánh nát bức tường này.

Lần này không đợi Hoa Diệc Khê lại xem xét, Trọng Trầm Mặc trước đó đã ra. Nhìn đến cảnh tượng phía sau, hắn lại có chút do dự. Thanh Thương cười nói “Sẽ không phải lại là một bức tường nữa chứ.”

Trọng Trầm Mặc lắc đầu “Không phải tường, chính là...” những người khác đi tới, Sở công tử cười nói “Hóa ra lần này biến thành hồ sâu.”

Một cái hồ thật lớn giống như cái hồ. Bên trong rậm rạp đầy sâu. Bởi vì vừa rồi đan sa cũng phun đến bên trong, có một số sâu đã chết. Nhưng còn có vô số con.

Sâu chết lập tức bị con sống ăn thịt.

Sở công tử nhìn đám sâu màu lục màu đen, cảm giác có chút khó chịu “Mộ này thoát nhìn cũng đã bao nhiêu năm rồi, nơi này lại không có thức ăn, chúng nó là sống thế nào?”

Hoa Diệc Khê nói “Sâu sinh sôi nảy nở nhanh, cái gì cũng ăn. Còn sống đem chết ăn luôn, rồi sau đó sinh ra sâu mới. Con mới lại ăn luôn chúng nó. Như vậy mãi cho đến hôm nay.”

Thanh Thương nói tiếp “Tả Yển nhất định thích cái này, đáng tiếc hắn không có ở đây. Sâu này đều là kịch độc, hơn nữa con sau ăn con trước, hiện giờ rốt cuộc thành cái dạng gì, chúng ta cũng không dám chắc.”

Hoa các chính là đại biểu độc vật trong chốn giang hồ, bọn họ nói không biết, vậy không ai có thể biết.

Tiêu Lạc Ngọc chỉ có thể cảm thán thực may Hoa Diệc Khê không thích dưỡng sâu, bằng không hắn cũng chỉ có thể đem Tiêu gia bảo như ỏ sâu. Cũng quá khiến người không thoải mái. Một hồ sâu lúc nhúc, thoát nhìn hết sức rợn người.

“Các chủ, làm sao đây?” Hồ sâu này đối những người khác mà nói có thể là vấn đề thực lớn, nhưng đối người Hoa các cũng chỉ có thể cũng coi là một chút phiền toái nhỏ thôi. Nhưng Thanh Thương cảm thấy đồ tốt như vậy, giết quá đáng tiếc.

Hoa Diệc Khê nhìn nhìn, đối với người chế độc mà nói, đây đúng là bảo vật. Nhưng y biết Tiêu Lạc Ngọc không thích cái này, liền đáp “Đều giết.”

Thanh Thương thở dài, không biết Tả Yển biết có thể tức chết hay không. Hắn quơ quơ tay áo, một con rắn nhỏ từ trong tay áo chui ra, bò đến trong hồ sâu.

Con rắn này chỉ to bằng ngón tay, ước chừng dài một thước, thân trong suốt thoát nhìn như là ngọc điêu khắc thành. Hoa Diệc Khê cười nói “Rắn này người dưỡng không tồi, nếu có Canh Tinh ở đây thì tốt rồi. Nó thích ăn nhất lũ sâu này đó.”

Ở bên ngoài tìm kiếm Hoa Diệc Khê, Canh Tinh ngẩng đầu, nhìn nhìn xung quanh, tựa hồ cảm giác được Hoa Diệc Khê đang gọi nó.

Con rắn nhỏ đi qua, tất cả sâu đều chết, rồi sau đó đám sâu khác chen chúc tới, bắt đầu phân thây xác chết. Sau đó đám sâu ăn luôn xác này, cũng không ngoại lệ, đều chết.

Rắn nhỏ trong hồ sâu qua lại vài vòng, sau khi bò lên sâu trong hồ gần như chết hơn phân nửa. Máu chốt là độc của nó, xem như đụng tới đều dùng được.

Nó chui lại ống tay áo Thanh Thương, Thanh Thương cảm thấy tất cả mọi người dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn tay áo của hắn. Một lát sau, sâu trong hồ chỉ còn lại mấy con còn sống.

Hoa Diệc Khê kéo Tiêu Lạc Ngọc, đưa cho hắn một viên dược “Ăn, liền không có việc gì. Chúng ta đi qua thôi, chú ý đừng trực tiếp đụng tới bọn nó là được.”

Nói xong lôi kéo Tiêu Lạc Ngọc bước đi, những người khác hai mặt nhìn nhau, sớm nghe nói Hoa thần y trừ bỏ Tiêu Lạc Ngọc ai cũng không quan tâm, nhưng không nghĩ tới đã vậy còn đem bọn họ quăng luôn.

Thanh Thương bắt đắc dĩ, cho mỗi người một viên dược “Được rồi, chúng ta cũng đi qua đi.”

Có lẽ người kiến tạo mộ cũng không nghĩ tới, vốn tưởng sát chiêu lớn nhất, lại bị người dễ dàng tiêu trừ. Đi qua hồ sâu, rốt cục đến trước một cái cửa.

Hoàn chương 52

(*) Tích thủy chi ân đương dùng tuyên tương báo : ân nghĩa nhỏ như giọt nước cũng phải dùng cả con suối để báo đáp.

(*) Kết thảo hàm hoàn (kết cỏ ngậm vành) : Đền ơn trả nghĩa cho người từng cứu giúp mình.

(Do tích Ngụy Thù là người nước Tấn, có một người thiếp yêu, khi sắp chết còn dặn con là Ngụy Khảo phải đem cả người thiếp chôn theo. Ngụy Thù chết, Ngụy Khảo cho người thiếp về, không đem chôn theo. Sau Ngụy Khảo làm tướng đi đánh nước Tần, gặp tướng Tần là Đỗ Hồi, khỏe mạnh có tiếng, đang lúc đánh nhau, tự nhiên Đỗ Hồi vấp phải đám cỏ mà ngã, bị Ngụy Khảo bắt được. Đem về, Ngụy Khảo mộng thấy một ông già đến nói rằng: “Tôi là cha người thiếp, cảm ơn ông không chôn con gái tôi, nên tôi kết cỏ quấn chân Đỗ Hồi cho nó ngã vấp để báo ơn...”)-theo wiki-

58. Chương 58

Cửa này cùng ngoài kia hình thức giống nhau như đúc, hình dạng lớn nhỏ đều là một khuôn mẫu tạo ra. Tiêu Lạc Ngọc tiến lên nói “Không biết phía sau là cái gì, nếu lại có vài bức tường đan sa, có thể nào y phục của chúng ta không đủ hay không.”

Tiêu Lạc Ngọc nắm chặt hai bên môn hoàn, dùng sức kéo.

Đại môn thế nhưng không chút lay chuyển. Phải biết Tiêu Lạc Ngọc tuy rằng không dụng nội lực, nhưng người hàng năm luyện võ, khí lực cũng không như nam tử bình thường. Tiêu Lạc Ngọc không còn đùa giỡn, đem nội lực ngưng tụ nơi tay cầm, lần thứ hai dùng sức.

Cửa bị kéo động một chút. Cái này không ngừng làm hấn kinh ngạc, kể cả những người khác cũng không tránh khỏi ngạc nhiên. Tiêu Lạc Ngọc đã dùng năm thành khí lực. Trọng Trầm Mặc đi lên trước, kéo một bên môn hoàn. Nói với Tiêu Lạc Ngọc “Tiêu bảo chủ, bên này để ta.”

Tiêu Lạc Ngọc gật đầu, hai người mỗi người một bên, dùng mười thành khí lực. Chỉ nghe thấy tiếng ma xát chói tai, đại môn chậm rãi mở ra, Thanh Thương đi lên trước, giúp Tiêu Lạc Ngọc kéo cánh cửa. Từ Thanh cũng bắt đầu giúp đỡ Trọng Trầm Mặc.

Đại môn rốt cục từ từ mở ra, rồi sau đó một trận hàn khí từ trước mắt ập đến. Hoa Diệc Khê nhin không được rùng mình một cái, bên trong cửa không khí đặc biệt rét lạnh. Mở ra không gian đủ một người đi qua, hai bên đồng thời ngừng tay.

Sở công tử đi lên trước, gõ gõ cánh cửa này, dùng sức xoa xoa mặt ngoài. Lộ ra quang mang bên trong. Rồi sau đó nói “Đây là làm bằng vàng. Trách không được nặng như vậy.”

Một cánh cửa vàng lớn như vậy, chính là hoàng cung cũng không có. Sở công tử cười nói “Đều nói Hoàng thất tiền triều giàu có, quả nhiên không sai. Một cái cửa, cũng đủ thu nhập một huyện.”

“Đều là mồ hôi nước mắt dân chúng, giàu có như vậy có cái gì tốt.” Từ Thanh nói “Nếu là vương thất tiền triều đủ tốt, cũng sẽ không bị lật đổ. Hoàng đế dĩ nhiên là lấy dân làm gốc, quốc làm trọng, quân là phụ.”

Sở công tử nói “Thanh Thanh nói rất đúng, ta cũng là cảm thấy như vậy.” Hơi có chút ý tứ chân chó.

Tiêu Lạc Ngọc lách mình tới bên người Hoa Diệc Khê, kéo y truyền khí cho y ấm người. Một trận hàn khí qua đi, mọi người rốt cục nhìn thấy tình cảnh đằng sau.

Phía sau cửa không gian thực lớn, cỡ hơn mười lần chính điện Tàng Kiếm sơn trang. Nhìn hình dạng hẳn là ở mặt trong núi, khoảng không núi bị đào, hiện ra hình dáng một cái hầm.

Phóng mắt nhìn lướt qua, đại khái có gần trăm cái rương cao tầm nửa người. Bốn phía vách núi đều đặt giá cổ, bên trên là một ít đồ cổ kim khí cùng bức họa cuộn tròn. Mà trong này bày rất nhiều binh khí, đao thương kiếm kích đều có, cơ hồ đầy đất. Rõ ràng nhất chính là, chính giữa một cái giường băng, bên trên một người nằm, người này sắc mặt hồng nhuận bộ dáng thanh tú, thoát nhìn tựa hồ không đến ba mươi. Dáng vẻ của hắn giống như đang ngủ. Mà trên tay của hắn, đặt một quyển sách.

Hoa Diệc Khê đi lên trước, nhìn người kia liếc mắt một cái, sau đó nói “Người này đã chết.” Y cầm lấy quyển sách kia. Nó hẳn có thể nói cho y biết đáp án sự tình nơi này. Người ở bên trong trừ bỏ Trọng Trầm Mặc, cơ hồ đều là người bên y, cho nên y tiến lên đầu tiên là tốt nhất. Y mở sách ra bắt đầu lật xem. Tiêu Lạc Ngọc liền đứng ở phía sau bồi y.

Trọng Trầm Mặc cũng đi lên trước, dùng đao chém ra một cái rương, đồ vật trong rương rầm rầm rơi xuống đất. Trong rương đều là vàng thỏi, mặt trên không có bất kỳ ấn ký gì. Sở công tử nhặt lên một thỏi “Nếu những thứ này đều là vàng, quả nhiên tài phú không nhỏ.”

Đứng trước tài phú, cho dù bọn họ không thêm để ý cũng có chút kích động, dù sao đã trải qua thật nhiều cơ quan mới tới đây. Trách không được nhiều người trong giang hồ đều muốn tới đây như vậy.

Thanh Thương đi lên trước, liên tục mở ra vài cái rương, trong hai cái rương đầu đều là vàng, sau lại biến thành châu báu trang sức, đủ loại kiểu dáng, nhìn hoa cả mắt. Tiêu Lạc Ngọc đứng ở phía sau Hoa Diệc

Khê, nhìn y lật xem quyển sách kia. Trên sách nội dung cũng không nhiều, Hoa Diệc Khê thực nhanh liền xem xong, rồi sau đó đưa cho Tiêu Lạc Ngọc.

Tiêu Lạc Ngọc tiếp nhận, Hoa Diệc Khê đi lên trước, búng bề mặt của giường bằng. Từ bên trong hiện ra một hạt châu màu trắng ngà. Hạt châu rơi ra, nháy mắt, xác người chết trên giường bằng bắt đầu hư thối, cuối cùng biến thành một đồng bạch cốt.

Hành động này khiến những người khác đều hồi thần, Trọng Trầm Mặc cũng từ trong vui sướng vì bảo tàng tỉnh lại. Hoa Diệc Khê nhìn hạt châu này, cất tiếng “Hong nhan đạn chỉ lão, sát na phương hoa thệ.” (Nháy mắt hồng nhan hóa già, khoảnh khắc cánh hoa héo tàn)

“Đây là Phương hoa châu? Không nghĩ tới có duyên nhìn thấy.” Trọng Trầm Mặc vui vẻ nói. Trên giang hồ có hai đại trân bảo, Bồ Đề Lệ cùng Phương hoa châu. Bồ Đề Lệ mấy năm trước từng ở trên giang hồ hiển hách một thời, rồi sau đó không biết rơi vào tay ai, hiện giờ mới biết được hóa ra là trong tay Tiêu Lạc Ngọc.

Mà Phương hoa châu này, đã có trăm năm chưa từng xuất hiện. Không nghĩ tới thế nhưng xuất hiện ở trong cổ mộ này. Phương hoa châu công dụng bảo trì vạn vật không mục nát, không khí trong mộ này có thể nhiều năm không có mùi vị khác thường phần lớn cũng bởi nguyên nhân Phương hoa châu này.

Hoa Diệc Khê có chút vui mừng, hướng Tiêu Lạc Ngọc nói “Vừa vặn có thể dùng nạm vào đai lưng, người có thích không? Hay là khảm tại phát quan?”

Đồ nơi này bọn họ có thể chia đều, cho nên Hoa Diệc Khê cũng không khách khí. Những vàng bạc đó y không thích, trong mắt y bảo vật như vậy mới xứng với Tiêu Lạc Ngọc.

Tiêu Lạc Ngọc cười nói “Người giữ lại đi, song bảo mỗi người một cái mới xứng đôi.” Hoa Diệc Khê vừa nghe, sắc mặt có chút ửng đỏ.

Hai người nói chuyện, tựa hồ hoàn toàn không đem những người khác vào trong mắt. Những người khác cũng nhìn quen, Sở công tử cùng Tử Thanh tự nhiên sẽ không cần thứ Hoa Diệc Khê muốn. Thanh Thương cũng sẽ không tranh cùng y, Trọng Trầm Mặc cũng không dám nói gì, vì thế Phương hoa châu cứ như vậy thuộc về Hoa Diệc Khê.

Đến một chuyến cũng không thể tay không mà về, Sở công tử nói “Không bằng chúng ta cũng lấy một ít đi, nơi này so với quốc khố cũng khá thỏa mãn.”

Bọn họ biết đạo lý tham nhiều tất mất nhiều, mấy thứ này tự nhiên không thể chỉ thuộc về bọn họ hoặc là môn phái bọn họ. Bất quá tới trước lấy trước đương nhiên hợp tình.

Sở công tử lật qua lật lại, trong góc phòng tìm được một thanh kiếm, lau lau bụi đất bên trên, thật là một thanh bảo kiếm. Tuy rằng không thể sánh với Minh Sương kiếm. Hắn cầm đưa cho Tử Thanh, có chút lấy lòng nói “Tử Thanh, người xem bảo kiếm không tồi, người lưu lại đi! Sau khi trở về ta lại tìm cái tốt hơn cho người.”

Minh Sương kiếm đứng đầu vạn kiếm, bảo kiếm so với Minh Sương kiếm thua một chút cũng là khó có được. Tử Thanh không thích vàng bạc, bất quá bảo kiếm nhìn cũng không tồi, hơn nữa Sở công tử về mặt chờ mong, hắn cũng liền nhận lấy.

Sở công tử có chút vui sướng, lá gan cũng lớn lên, giữ chặt tay Tử Thanh “Chúng ta đi nhìn mấy bức họa đó, danh họa vương thất tiền triều nhất định không tồi.”

Thanh Thương phát hiện vũ khí này tuy rằng bị tùy ý để tại nơi này, nhưng mọi thứ đều là bảo vật quý hiếm, chọn mấy thứ tốt nhất. Trọng Trầm Mặc cũng sử dụng kiếm, cũng lấy cho mình một thanh bảo kiếm.

Tiêu Lạc Ngọc đã xem xong quyển sách kia, nhin không được thở dài, sách là do người đã chết kia viết, mà người này chính là Thái tử tiền triều.

Trong sách cũng không đề cập việc mất nước, chỉ viết trước lúc mất nước cũng đã có Tàng Kiếm sơn trang, là vương thất bí mật thành lập, chính là còn chưa phải giang hồ đại phái, trang chủ đều là từ vương thất chọn lựa. Trang chủ đời thứ ba là một võ tướng, mang binh tiêu diệt quân khởi nghĩa, nhưng tiền triều vẫn diệt vong.

Sau đó bọn họ ẩn cư ở trong này. Trang chủ cũng dựa vào bảo tàng tiền triều cùng thiên phú bản thân đem sơn trang mở rộng. Nguyên bản bọn họ có thể an ổn làm bá chủ một phương.

Tuy nhiên, Thái tử yêu thương trang chủ, nhưng trang chủ lại không thích hắn. Hai người giằng co rất nhiều năm. Trong sách Thái tử viết, trang chủ có cưới vợ, nhưng vào đêm tân hôn, hắn giết tân nương kia. Hai người trở mặt, cuối cùng Thái tử phát hiện mình thân mắc chứng bệnh khó chữa, mệnh không còn lâu.

Trước khi hắn chết, đã nghĩ đến giết trang chủ, cho hắn một chuông, cuối cùng vẫn không hạ thủ được. Trước phút lâm chung, hắn nói cho trang chủ, rốt cục có thể giải thoát khỏi mình rồi. Có thể cưới vợ sinh con. Huyết mạch Hoàng thất đoạn tuyệt, về sau sơn trang chính là Phong gia.

Thái tử viết đến đây liền hết. Tiêu Lạc Ngọc thở dài, lật lật phía sau, thế nhưng vẫn còn.

Mặt sau, lại là trang chủ viết .

Hắn viết nguyên bản nơi này khi Thái tử còn sống cũng đã bắt đầu kiến tạo, sau khi Thái tử chết hắn mới phát hiện mình sớm đã buộc tâm cùng hắn, chính là vẫn luôn tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghĩa quân thần không dám làm càn. Hắn biết rõ mình tuy rằng thương thế không nặng, nhưng cũng không có tâm sống sót. Liền đem bảo tàng đặt ở nơi này, lại đem Thái tử đặt trên giường băng, dùng Phương hoa châu bảo trì thân thể hắn.

Cuối cùng hắn cảm thấy chính mình quá yếu đuối, thế cho nên hai người cả đời đều cô phụ, không xứng bởi bên cạnh hắn, lại không muốn cách Thái tử quá xa, vì thế liền canh giữ ở trước mộ. Rồi sau đó viết câu tạo mộ này.

Trước đó kiến tạo cơ quan tương đối tinh tế, hơn nữa Hoa Diệc Khê đoán không lầm, bọn họ đúng là đi khác đường. Kỳ thật ngay tại thời điểm xuống dưới, bọn họ đã rơi đến lối đi khác nhau.

Hai người Thanh Thương trước rơi xuống, rồi sau đó cơ quan mở ra, bên trên sẽ xuất hiện một cái trần nhà, Tiêu Lạc Ngọc rơi xuống, sẽ rơi đến cái trần kia. Thanh Thương rõ ràng nghe được thanh âm Tiêu Lạc Ngọc, nhưng vẫn luôn không thấy hắn xuống dưới.

Rồi sau đó bọn họ đi rồi khác đường, về phần Hoa Diệc Khê nhìn thấy dấu chân, kỳ thật là bởi vì giai đoạn trung gian kia có thể xoay tròn, cho nên còn có thể nhìn thấy dấu chân Thanh Thương cùng Trọng Trầm Mặc. Nếu bọn họ trở lại, có lẽ sẽ phát hiện dấu chân đều không còn. Đó cũng là vì khiến người đi vào mộ một chút áp lực.

“Trách không được mộ này cơ quan trước thì tinh xảo, sau trở nên đơn giản, hóa ra thật sự là do chỉ kiến tạo được một nửa.” Tiêu Lạc Ngọc cảm thán. Bạch cốt kia, quả nhiên chính là kinh thái tuyệt diệu trang chủ đời thứ ba. Nghĩ đến trên giang hồ đồn đãi sai lầm, không phải Thái tử giết hắn. Cuối cùng một đao trí mạng kia, là hắn tự mình đâm.

Đau đớn vì mất ái nhân, phỏng chừng cũng là sống không bằng chết.

“Diệc Khê, nếu như có một ngày ta chết, trước khi chết ta nhất định sẽ giết ngươi.” Tiêu Lạc Ngọc thấp giọng nói. Tư vị mất đi ái nhân, hắn ném đã đủ rồi. Hoa Diệc Khê mỉm cười với hắn, nói “Chúng ta sẽ cùng chết đi.”

Hai người nhìn nhau mỉm cười, ánh mắt chuyển hướng những người khác.

Mấy người bọn họ cơ hồ đều là hạng người ý chí kiên cường, đối vàng bạc bảo vật cũng không phải thực yêu thích, nhưng đều sẽ cầm lên một ít, hướng chỉ những người khác. Quả nhiên là tiền tài động nhân tâm. Nhớ tới trên bích họa đã viết, ở chỗ này còn một phần nhỏ bị giấu đi. Nghĩ đến nếu như bị người biết, kia thật sự là sẽ gây nên một hồi tai họa lớn.

Tiêu Lạc Ngọc đi vài vòng, cũng không vội lấy đồ vật, đời trước bảo đồ là tại giữa phòng ngủ Phong Doãn mà có, lần này hắn muốn đến trước. Chính là đồ vật nơi này quá nhiều, thật sự là không dễ tìm kiếm.

Lúc này Thanh Thương đã cầm rất nhiều thứ, cũng không phải hắn đa tâm, nhưng mà nhân số đông đảo, chung quy hiện tại ít người, tiếp qua ngày sau còn không biết tình huống nào, lấy nhiều một ít trở về tặng người.

Mấy người đều cảm không ít, mà ngay cả Hoa Diệc Khê cùng Tiêu Lạc Ngọc cũng cảm mấy thứ thích về chơi đùa.

Hoàn chương 53

59. Chương 59

“Chúng ta phải ra ngoài thế nào?” Trọng Trầm Mặc hỏi. Bảo tàng lớn như vậy, cũng phải giữ được mệnh trước, hiện tại đi ra ngoài mới là vấn đề chính.

Trừ bỏ Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê ở bên trong đã ăn chút đồ, những người khác vẫn chưa ăn cơm, tới giờ đã có chút đói khát, bất quá vẫn có thể chịu đựng được.

Tiêu Lạc Ngọc chỉ lo suy ngẫm sự tình bảo đồ, cũng không trả lời vấn đề của Trọng Trầm Mặc. Thanh Thương nói “Không bằng chúng ta tìm chung quanh xem, nếu về theo đường cũ, đường đi tạm thời không nói, nhưng mà trên đường đủ loại cơ quan khó mà chịu nổi.”

“Thanh phó Các chủ nói rất có lý, không bằng tìm một chút biết đâu có lối ra.” Sở công tử nói, cầm trên tay hai bức họa cổ.

Tử Thanh ở trong đạo qua một vòng, rồi sau đó cúi đầu suy tư, cuối cùng mới nói “Không bằng đem cái giường băng này dựng đứng lên?” Sở công tử hỏi “Chẳng lẽ lối vào phía dưới giường băng?”

Tử Thanh lắc đầu “Ta cũng không dám chắc, nhưng ta trước kia xem qua một phần bản vẽ, bên trong thiết kế cùng nơi này cơ bản giống nhau, tất cả chốt mở cơ quan đều ở chính giữa gian phòng cuối cùng này.”

Trọng Trầm Mặc nói “Vậy cứ thử một lần đi.”

Giường băng này nặng đến ngàn cân, dùng hàn băng ngàn năm ở Bắc hải sở chế, vạn năm không đổi. Có thể bảo trì thân thể không thối rữa cũng là bảo vật luyện công. Nhưng mà có hàn khí xâm thể. Muốn đẩy nó ra không chỉ cần nội lực cường đại, còn phải cam đoan bản thân sẽ không bị hàn khí xâm nhập. Trừ bỏ Hoa Diệc Khê cùng Sở công tử ở ngoài, những người khác đều đứng vững bên giường băng, ngưng thần tĩnh khí.

Tiêu Lạc Ngọc trước hết đưa tay, hai tay nhẹ nhàng đẩy giường băng. Chỉ thấy hàn khí nháy mắt lưu động đến trên cánh tay Tiêu Lạc Ngọc. Hai cái cánh tay đều kết tầng băng thật dày. Những người khác thấy thế, cũng vội vàng tiến lên.

Bốn người không chỉ trên cánh tay kết băng, mà ngay cả trên lông mày mơ hồ có thể thấy được băng sương li ti. Giường băng dưới nội lực bốn người chậm rãi chuyển động, cuối cùng rút cục dời đi hơn phân nửa.

Tiêu Lạc Ngọc trước hết thu tay lại, những người khác cũng lục tục đem tay rời đi. Rồi sau đó bốn người qua một bên tĩnh tọa vận khí, để tránh hàn khí xâm nhập thân thể. Chỉ thấy nguyên bản trên cánh tay kết băng thể nhưng bắt đầu lan rộng, cuối cùng bốn người toàn thân đều bị băng bao trùm, tựa hồ biến thành một người băng. Hoa Diệc Khê cả kinh, không nghĩ tới giường hàn băng lợi hại như vậy.

Vào lúc này, đột nhiên nghe được ngoài cửa có tiếng bước chân.

Hiện tại người có thể tin nhiệm đều đang tĩnh tọa, Hoa Diệc Khê bàn tay giấu trong ống tay áo, lặng lẽ xuất ra độc dược. Sở công tử kéo y một chút, Hoa Diệc Khê nhìn nhìn hắn, đưa độc dược trong tay cho Sở công tử.

Tuy rằng Sở công tử võ công chỉ tính bình thường, nhưng vẫn tốt hơn rất nhiều so với Hoa Diệc Khê. Bọn họ phủng chừng, người tới là đám người Lung Bình. Cơ quan phía trước đã bị bọn họ phá không sai biệt lắm, tường đan sa cũng đã bị hủy, nghĩ đến họ hẳn sớm đã đi theo.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, một lát sau có người tiến vào. Quả nhiên là Lung Bình, Chu Văn, Lý Thú cùng Đạo khách tán.

“Hóa ra Sở công tử cũng tại nơi này, thất lễ.” Lung Bình nói, hắn không biết Sở công tử này là ai, cũng không dám thiếu lễ độ. Sở công tử cười cười “Ra là các vị, ta còn tưởng là ai chứ?”

“Sở công tử cho rằng còn có người nào?” Chu Vân nói. Sở công tử nhìn nhìn bọn họ, “Ai biết là mấy vị đại hiệp, hay là tiểu nhân đang trốn phía sau chờ làm ngư ông đắc lợi. Dù sao ra ngoài...” hần nhìn Lung Bình “Mọi sự đều phải cẩn thận, không phải sao?”

“Sở công tử nói đùa.”

Hoa Diệc Khê biết Sở công tử đang cố kéo dài thời gian, chờ một lát bọn họ hồi tỉnh. Dao khách tán đột nhiên nói “Không biết nơi này sao lại có bốn khối băng? Có người ở bên trong?”

Vốn là Lung Bình cũng không chú ý nơi này, ai biết bị Dao khách tán phá hủy sự tình. Hoa Diệc Khê sắc mặt phát lạnh, lúc này nếu như đối phương ra tay, bọn họ cơ hồ không có năng lực phản kháng, dụng độc đối phó Phượng Nhan còn có thể, vô công bọn họ đám người Phượng Nhan nào có thể sánh bằng.

Hơn nữa bây giờ không chỉ hai người bọn họ gặp nguy hiểm, ngay cả mấy người Tiêu Lạc Ngọc cơ hồ là một chút phòng ngự cũng không có, nếu là kẻ mang tâm tư khác, một chiêu đánh xuống. Bốn người chỉ sợ đều nguy hiểm tính mạng.

“Người ở bên trong, tựa hồ là Tiêu bảo chủ?” Chu Vân nói, có chút không xác định. “Bọn họ sao lại bị đông cứng bên trong?”

Sở công tử nói “Giường băng này chính là vật báu vô giá, nếu thường xuyên ngồi trên luyện võ, sẽ có làm công lực gia tăng. Vừa rồi không cẩn thận phá hủy hàn tâm bên trong, phỏng chừng thực nhanh liền sẽ vỡ vụn. Bất quá lúc này cũng là thời điểm hàn tâm công hiệu lớn nhất. Hấp thu hàn khí tu luyện, công hiệu có đến mười năm. Không bằng các người cũng thử xem, xem thử có hữu hiệu hay không.”

Mấy người khác đứng khá xa, cũng không nhìn thấy cơ quan lộ ra sau giường băng. Tất cả có chút nửa tin nửa ngờ. Nhưng nếu không tin, vì cái gì bốn người này đều sẽ như vậy.

Mười năm nội lực, đối với một người trong giang hồ mà nói, đó là một thứ hấp dẫn thật lớn, thậm chí so bảo tàng còn lớn hơn.

“Vậy Sở công tử tại sao không hấp thu hàn khí này?” Lung Bình hỏi, một bên chậm rãi đi tới chỗ hai người. Hần cũng sợ hãi Hoa Diệc Khê kia mặc danh kỳ diệu dụng độc.

“Sở mỗ đối với cái này không có hứng thú.” Sở công tử tùy ý phất phất bụi bặm trên người. Hần nói như vậy, những người khác càng đoán không ra tâm tư sâu cạn của hần, càng thêm băn khoăn.

“Nếu như vậy, ta muốn thử xem.” Dao khách tán đột nhiên nhảy người lên, nháy mắt tiếp theo liền xuất hiện trước mắt Sở công tử. Sở công tử chỉ nhìn thấy bóng người chợt lóe, đã thấy Dao khách tán cách mình không đến một thước.

“A... từ đây nhìn, giường này hình như bị lệch? Hơn nữa xem ra, Sở công tử võ công cũng không khá lắm. Như thế nào ngay cả động tác của ta cũng thấy không rõ.” Dao khách tán nói “Cái này là cơ quan? Chẳng lẽ Tiêu bảo chủ bọn họ không phải vì luyện công mà là vì đẩy giường băng này ra?”

Hoa Diệc Khê lạnh lùng nhìn hần một cái, cũng không nói lời nào. Bất quá Dao khách tán vẫn có chút khó chịu, lui về phía sau một bước. Hoa Diệc Khê dưới cơn nóng giận giết nhiều người Hổ bang như vậy, hần chính là tận mắt chứng kiến.

Lung Bình trong mắt âm tình bất định, lúc này tựa hồ là thời điểm tốt nhất giết bọn họ. Lường trước cho dù là Hoa Diệc Khê dụng độc thiên hạ vô song, không để ý có thời gian hạ độc, cũng là vô dụng. Nghĩ đến đây hần không khỏi có chút hối hận sau khi đi vào không trực tiếp động thủ.

Nhìn thoáng qua Lý Thú, ý bảo hần xông lên giết, Lý Thú sửng sốt, có chút khó tin. Lung Bình thấp giọng nói “Người chẳng lẽ không muốn con gái sao?”

Bất quá Lung Bình cũng biết giờ muốn dựa vào Lý Thú còn không biết khi nào mới có thể giết Hoa Diệc Khê, chỉ thấy Lý Thú đi lên trước vài bước, rồi sau đó tựa hồ khó có thể quyết định lui trở về.

Bang chủ danh chấn thiên hạ, tựa hồ lập tức già đi mười tuổi. Bước đi có chút loạng choạng. Mỗi một bước tựa hồ cũng là do dự bất định giữa thân tình cùng hiệp nghĩa. Một bên là tính mệnh con gái yêu, một bên lại là ân nhân đã cứu hần cùng Cái Bang.

Lung Bình đi theo sau Lý Thú, rồi sau đó hắn quay đầu lại nhìn Chu Vân, Chu Vân cũng có chút do dự. Lung Bình nói “Người lo Hoa Diệc Khê cùng Sở công tử, kẻ khác giao cho ta.”

Rồi sau đó đột nhiên nổi loạn, phi thân lên. Vận đủ nội lực lên tay, trên không trung hướng bốn người đang tĩnh tọa chụp xuống.

Sở công tử vội vàng phi thân ngăn chặn, nhưng hắn dù sao không phải cao thủ, tuy rằng chặn được khí kinh từ Lung Bình. Nhưng khi đối chưởng vẫn bị Lung Bình đánh bay ngược ra ngoài. Sở công tử phun một búng máu, đập vào vách tường phía sau ngừng lại.

Chu Vân đã đi tới, cầm lấy kiếm nói với Hoa Diệc Khê “Hoa các chủ, thật có lỗi! Ta...”

Hoa Diệc Khê bất chấp Chu Vân uy hiếp, bởi vì Lung Bình đã lần thứ hai đề nội lực, muốn giết chết đám người Tiêu Lạc Ngọc. Y đột nhiên tung ra bột phấn. Chu Vân sửng sốt, sợ tới mức lui lại sau mấy bước.

Y thì nhân cơ hội chạy đến trước người Tiêu Lạc Ngọc, hướng Lung Bình cũng tung ra bột phấn màu trắng, Lung Bình vừa mới đề khởi nội lực, vội vàng thu trở về, lui về phía sau mấy bước.

Nhưng Hoa Diệc Khê cũng bị nội lực Lung Bình đánh tới, không khỏi lui về phía sau một bước. Y xoa xoa vết máu ở khóe miệng, nói “Lung Các chủ nội lực không tồi, không biết có mấy thành là của Lung Mộc?”

Lung Bình có chút kinh ngạc, thốt ra “Làm sao ngươi biết?” Trên tay tốc độ cũng giảm nhiều. Hoa Diệc Khê khẽ mỉm cười, nụ cười này khiến Lung Bình đang kinh ngạc cũng có chút tâm thần lay động.

Không nghĩ tới Hoa Diệc Khê dung mạo bình thường còn có dáng vẻ này, trách không được Tiêu Lạc Ngọc thích y đến vậy. Nghĩ đến Tiêu gia bảo Bảo chủ cũng sẽ không thích một người xấu xí.

Vốn sự tình Lung Mộc là tính toán ngày sau khiến Lung Bình trở tay không kịp, nhưng Hoa Diệc Khê lúc này chỉ muốn bảo trụ mệnh Tiêu Lạc Ngọc. Quả nhiên, Lung Bình thu hồi nội lực, sắc mặt có chút âm lãnh.

“Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm.” Hoa Diệc Khê thanh âm lạnh lùng cất lên “Ta đã sớm ở trong này hạ độc, không đến một khắc, các người đều sẽ độc phát thân vong. Đặc biệt người... Lung Các chủ, trên tay người đích xác độc tố hẳn là bắt đầu phát tác rồi đi?”

Lung Bình nhìn lòng bàn tay của mình, phát hiện quả nhiên lòng bàn tay đã biến thành màu đen. Sở công tử nào phải là kẻ ngốc, lúc vừa mới đối chưởng, Sở công tử trên tay đã có độc được. Độc của Lung Bình, phát tác so với người khác nhanh hơn rất nhiều.

Nhất thời tình thế lâm vào cục diện bế tắc. Tất cả mọi người trúng độc, giải được tại trên người Hoa Diệc Khê. Lúc này động thủ lần nữa, Hoa Diệc Khê tuyệt đối sẽ không đem giải được giao ra.

“Hừ, Hoa thần y thủ đoạn khá lắm, thế nhưng bây giờ còn có năng lực xoay chuyển Càn Khôn.” Hoa Diệc Khê chỉ cảm thấy phía sau lưng trúng một kích thật mạnh, rồi sau đó cả người y bay lên không. Y cơ hồ nghe được thanh âm xương cốt vỡ vụn.

Miễn cưỡng quay đầu lại, là Dao khách tán.

Người này ở trên giang hồ luôn luôn mặc kệ sự tình giang hồ, nhưng Hoa Diệc Khê chung quy vẫn cảm thấy hắn ẩn ẩn có chút nhắm vào mình. Hiện giờ xuống tay, càng là nửa phần khí lực cũng không lưu. Phỏng chừng dùng hết mười thành nội lực.

Đừng nói Hoa Diệc Khê thân mình không tốt, chính là đại hán bình thường, cũng không trụ nổi một kích kia. Rồi sau đó y thật mạnh rơi xuống đất.

Xa xa Tiêu Lạc Ngọc còn trong lớp băng, Hoa Diệc Khê nhận thấy hai mắt của mình có chút nặng nề, tựa hồ muốn ngủ. Y nhìn thấy ánh mắt Dao khách tán, lúc này y rất cục nhớ tới, người này là...

Chính là bây giờ biết thì có ích gì? Tiêu Lạc Ngọc không bên người, y chỉ cảm thấy nơi này hết sức lạnh lẽo, so với nơi hẻo lánh không người tại Tiêu gia bảo kia, còn muốn âm lãnh hơn.

Vốn tưởng rằng có thể cùng Tiêu Lạc Ngọc cả đời, chẳng lẽ cứ như vậy liền kết thúc sao? Thực không cam lòng...

Hoa Diệc Khê chỉ còn lại một chút tri giác cuối cùng. Cường nganh mở mắt nhìn Tiêu Lạc Ngọc. Chính là tầm mắt càng ngày càng mơ hồ, dường như thấy không rõ lắm bộ dáng Tiêu Lạc Ngọc.

Hai người tựa hồ còn có rất nhiều chuyện chưa làm, nhưng chết đi như vậy, Hoa Diệc Khê đột nhiên cũng hiểu được không tệ lắm. Ít nhất ông trời vẫn cho y thời gian dài hạnh phúc như vậy.

Nếu kiếp sau có thể gặp gỡ Tiêu Lạc Ngọc, y nhất định vẫn sẽ liều mạng như thế.

Hoàn chương 54.

60. Chương 60

“Người làm gì? Y chết độc này phải làm sao?” Lung Bình cả giận nói. Dao khách tán nhìn thoáng qua Hoa Diệc Khê đã không còn hô hấp, cười lạnh “Y mang theo hộ tâm đan, có thể cứu trị bất luận độc được gì.”

Lung Bình hoài nghi nhìn thoáng qua Dao khách tán, đi đến trước mặt Hoa Diệc Khê đã tắt thở, cúi người tìm đan dược. Dao khách tán nói “Lúc này thời cơ tốt người không giết bọn họ, ngày sau còn có cơ hội như vậy sao? Hơn nữa nếu Tiêu Lạc Ngọc phá băng mà ra, hắn không cho chúng ta giải được thì làm như thế nào?”

Lung Bình không nói gì, “Hình như không có.” Hắn có chút khản cấp la lên. Có thể đi đến hôm nay, hắn thực để ý mệnh mình. Lý Thú cùng Chu Vân đã sợ ngây người, Lý Thú chạy đến trước người Hoa Diệc Khê. Vươn tay thăm dò.

“Không còn thở...” hắn thấp giọng nói.

“Không sai, thật không biết vì cái gì muốn phế vật này, trừ bỏ môn phái nhiều người, không có một chút hữu dụng.” Lung Bình khinh thường nói. Rồi sau đó nhìn số bảo vật, đi lên trước cầm lấy một hạt châu cực lớn.

“Đồ không tồi, cũng không biết có mệnh dùng không.” Chưa từ bỏ ý định hắn lại đi đến bên thi thể Hoa Diệc Khê, hắn không dám đụng vào Hoa Diệc Khê, bởi vì sợ hãi không biết còn chỗ nào có độc, đành phải dùng kiếm trên người y tìm kiếm. Mấy lần đều không tìm được.

“Xong rồi, chúng ta cũng phải chết ở nơi này!” Lung Bình lẩm bẩm.

Dao khách tán cũng có chút không thể tin, “Quên đi, trước giết chết bọn họ quan trọng hơn. Vạn nhất tính lại chúng ta liền xong.” Dứt lời rút dao sau lưng.

Trường đao chột lóe, đầu Trọng Trầm Mặc rơi xuống đất, bay đến một bên. Bởi vì bị đóng băng, máu tươi chỉ văng lên một chút, liền không còn máu chảy ra. Chu Vân ở một bên lảng lảng nhìn, định ngăn cản lại chung quy không dám nói gì. Hắn quay sang, không muốn nhìn cảnh Dao khách tán giết người.

Người kế tiếp chính là Tử Thanh, Dao khách tán vừa muốn huy đao, một người đột nhiên cầm đao của hắn.

Sở công tử còn đang ho ra máu, tay cầm đao của Dao khách tán, vết đao sâu đến xương cốt, máu tươi không ngừng từ bàn tay hắn chảy ra, rồi sau đó nhỏ giọt rơi trên mặt đất.

“Người nếu... khụ.. khụ... tổn thương hắn, ta chắc chắn... cho người chịu thống khổ nhất trên đời. Khiến tộc nhân của người, vĩnh viễn bị người phỉ nhổ.” Sở công tử khó nhọc gằn từng chữ, rõ ràng đã bị thương rất nặng, một thân khí phách lại không giận mà uy. “Nếu như ta chết ở chỗ này, các người một kẻ cũng đừng mong sống.”

Dao khách tán bị dọa, rút đao sau lui lại mấy bước. Sở công tử tựa hồ không có cảm giác vết thương trên tay, “Việc hôm nay, chỉ cần trong chúng ta một người còn sống, nhất định sẽ nhớ rõ các người, chắc chắn ngàn lần vạn lần đòi lại.”

Hiện giờ người dư lại, Sở công tử thì bọn họ không biết rõ, Hoa các cùng Tiêu gia bảo cũng không phải dễ chọc. Giờ giết Hoa Diệc Khê, như vậy cục diện ép bọn họ tất nhiên là không chết không ngừng. Dao khách tán trong mắt phát lạnh, vung đao hướng Sở công tử.

Dù sao Sở công tử này võ công cũng không tốt, giết ai cũng không biết xảy ra chuyện gì. Sở công tử đứng chắn trước người Tử Thanh, trên người máu tích lặc trên lớp băng đóng trên người Tử Thanh. Hết sức nổi bật.

“Có lẽ Sở công tử cũng sẽ không trách tội tiểu nhân vật chúng ta.” Dao khách tán cười lạnh, vận khí xông lên.

“Đinh” một tiếng, Dao khách tán sau lui lại mấy bước. Phía sau Sở công tử, băng trên người Tử Thanh dần dần tan chảy, hắn một tay cầm kiếm vừa rồi Sở công tử tìm cho hắn, một tay kéo Sở công tử. Nhìn thấy thương tích trên người Sở công tử, ánh mắt chợt tối sầm.

Sở công tử cười cười, trong lòng rốt cục an định rất nhiều. “Tử Thanh.”

Lúc này chỉ nghe ‘thịch’ một tiếng, khối băng quanh thân Tiêu Lạc Ngọc vỡ vụn.

Bọn họ trong khối băng hoàn toàn không cảm ứng được chuyện bên ngoài, Tử Thanh cũng bởi vì máu Sở công tử hòa tan một chút băng, hắn mới phá băng mà ra. Khó khăn lắm mới kịp phản kích.

Tiêu Lạc Ngọc lại là hoàn toàn trừ đi hàn khí, trên người nội lực đã lâu chưa từng có biến hóa đột nhiên tăng trưởng rất nhiều. Mới vừa phá băng, nhìn thấy Dao khách tán thật sự ngây ngẩn cả người.

Rồi sau đó trong lòng hắn dâng lên một loại dự cảm bất ổn. Sở công tử bị thương được Tử Thanh đỡ, Chu Vân cầm kiếm đứng ở một bên. Hắn cơ hồ không dám quay đầu lại. Nếu như không có chuyện gì...

Hoa Diệc Khê hắn là đã chạy tới mới đứng, cho dù là bị thương cũng sẽ gọi hắn mới đứng.

Hoa Diệc Khê... Tiêu Lạc Ngọc hoàn toàn không thể khống chế chính mình, hắn chỉ cảm thấy toàn thân đột nhiên lạnh toát, tay chân đều đông cứng phát run. Vô luận bao lâu, hắn đều khống chế không được run rẩy của bản thân.

“Diệc Khê đâu?” Tiêu Lạc Ngọc hỏi. Dao khách tán trong mắt hiện lên một tia khác thường, Sở công tử cũng không nói gì.

Tiêu Lạc Ngọc chậm rãi xoay người, bên cạnh hắn là Thanh Thương còn trong băng, rồi sau đó là Tử Thanh cầm kiếm, tiếp nữa bên kia... dĩ nhiên là Trọng Trầm Mặc bị chém đầu.

Tiêu Lạc Ngọc thấy được Hoa Diệc Khê nằm trong vũng máu. Hắn muốn chạy qua, lại phát hiện mình ngay cả khí lực bước đi cũng không có. Tức thì té nhào tới bên người Hoa Diệc Khê. Hắn chậm rãi vươn tay ôm lấy Hoa Diệc Khê.

Không có một chút hơi thở...

Không có khả năng... không có khả năng... Tiêu Lạc Ngọc ôm Hoa Diệc Khê, nhịn không được hôn môi y. Nghẹn ngào hét “Diệc Khê ngươi tỉnh lại, tỉnh lại a!”

Hoa Diệc Khê máu tươi chảy ra nhuộm đỏ tay hắn, Tiêu Lạc Ngọc chỉ ôm y không chịu buông tay. Không ngừng hôn môi y “Diệc Khê, ngươi đừng vứt bỏ ta.” Ông trời quả nhiên đang trừng phạt hắn, khiến hắn tìm được tình cảm chân thành suốt đời rồi lại vĩnh viễn mất đi.

Nếu như vậy, vì cái gì muốn cho hắn trùng sinh. Còn không bằng cùng Hoa Diệc Khê kiếp sau làm lại. Lần nữa bắt đầu...

“Ta... chúng ta kiếp sau làm lại! Được không! Diệc Khê...” Tiêu Lạc Ngọc cho tới bây giờ đều không có loại cảm giác này, tựa hồ cái gì cũng không còn quan trọng, trái tim hắn cơ hồ cũng đã ngừng đập.

“A...!!!” Tiêu Lạc Ngọc ngửa mặt lên trời rống to, giống như thanh âm dã thú chịu thương tổn.

Vừa nghe là biết mất đi vật trân quý nhất của mình, mà ngay cả kẻ vô tình nhất cũng sẽ bởi vì thanh âm này mà cảm thấy dao động.

“Để mạng lại.” Lung Bình bất chấp tất cả, nếu lúc này Tiêu Lạc Ngọc còn sống ra ngoài, như vậy bọn họ cuộc sống sau này liền khổ sở. Rồi sau hướng Lý Thú cùng Chu Vân hét lên : “Các người hiện tại không động thủ, về sau chết chính là chúng ta.”

Tử Thanh nhìn Dao khách tán trước mắt không dám hành động thiếu suy nghĩ, Thanh Thương đột nhiên phá băng nhảy ra, giống một con rắn trượt trên mặt đất, nháy mắt đi tới trước người Tiêu Lạc Ngọc chặn một kiếm trí mạng này. Thanh Thương liếc mắt một cái liền biết tình huống hiện tại, nhìn Lung Bình trước mắt nói “Lung Bình, việc này Hoa các chúng ta khắc ghi trong lòng, Hoa các cùng Linh Lung các, không chết không ngừng.” Lung Bình ánh mắt phát lạnh.

Tiêu Lạc Ngọc tiếng kêu còn chưa đoạn tuyệt, hoặc là nói, kia đã không còn là tiếng kêu, mà biến thành một loại gầm rú của dã thú. Thanh Thương nhện xuống thương tâm, một kiếm gạt kiếm Lung Bình. Rồi sau đó trường kiếm quét ngang trước ngực, làm cho Lung Bình không thể không lui về sau vài bước.

Nhất thời, toàn bộ trong động hiện ra loại trạng thái đối địch. Chỉ còn lại thanh âm Tiêu Lạc Ngọc động trong tai mỗi người. Thanh Thương tiến lên, cùng Lung Bình giao chiến. Đánh mấy chiêu, Lung Bình mới phát hiện Thanh Thương võ công thể nhưng không dưới cơ mình. Tử Thanh ngăn đón Dao khách tán.

Dao khách tán trường đao phi thường nhanh, Tử Thanh đỡ Sở công tử, một tay cầm kiếm ngăn cản Dao khách tán. Dao khách tán đao pháp thực sắc bén, Tử Thanh cơ hồ liên tiếp thối lui. Đột nhiên Dao khách tán hư hoảng một chiêu, tấn công về phía Sở công tử.

Hắn nhìn ra Sở công tử là uy hiếp của Tử Thanh, Tử Thanh vội vàng hồi kiếm kiên cường ngăn cản, buông Sở công tử ra, cả người che giữa hai người. Dao khách tán một đao chém xuống, bả vai phải Tử Thanh bị chém một vết sâu có thể thấy được xương cốt. Sở công tử kinh hãi, vội vàng tiến lên.

Tử Thanh đem hắn hộ sau người, đổi thành tay trái cầm kiếm.

Chu Vân cùng Lý Thú đứng ở một bên, có chút do dự. Lung Bình nói “Chúng ta bây giờ là châu chấu trên dây, nếu xảy ra chuyện tất cả mọi người chạy không được.”

Lúc này là thời điểm Tiêu Lạc Ngọc không chút phòng bị, một tiểu hài tử ba tuổi cũng có thể giết hắn. Thấy Chu Vân cùng Lý Thú vẫn không có động tĩnh, Lung Bình lại nói “Lý Thú ngươi...” Thanh Thương thể công nhanh hơn, ngăn cản Lung Bình tiếp tục nói. Nhưng Lý Thú đã biết Lung Bình muốn nói gì.

Hiện giờ Hoa Diệc Khê đã chết, Tiêu Lạc Ngọc còn không biết sẽ biến thành bộ dáng nào. Người có thể giúp hắn cơ hồ không còn, bây giờ không nghe Lung Bình, như vậy mạng Lý Từ thật sẽ không giữ nổi.

Chu Vân cũng không biết nhớ ra cái gì, nguyên bản do dự biến thành kiên định. Nắm chặt kiếm trong tay, đi đến chỗ Tiêu Lạc Ngọc, Lý Thú cũng chậm rãi đuổi kịp.

Tiêu Lạc Ngọc đã không còn tru lên, nhưng cũng không có cảm giác được tình huống chung quanh, chỉ ôm Hoa Diệc Khê, cứ như vậy nhìn y, tựa hồ cũng đã chết cùng y.

Chu Vân giơ lên kiếm trong tay, hướng ngực trái Tiêu Lạc Ngọc đâm tới.

“Tiêu Lạc Ngọc...” Thanh Thương bức lui Lung Bình, một cái lách mình đi tới phía sau Tiêu Lạc Ngọc, ngăn trở kiếm Chu Vân. “Tiêu Lạc Ngọc ngươi nhanh tỉnh...” thế nhưng Tiêu Lạc Ngọc hoàn toàn mất điếc tai ngơ, tựa hồ đã biến ngốc.

Một khắc này, Lung Bình lại vùng kiếm tấn công tới. Thanh Thương phải bảo vệ Tiêu Lạc Ngọc, còn muốn ngăn cản ba người công kích, thực nhanh liền hiện ra dấu hiệu bị thua.

Mấy lần Tiêu Lạc Ngọc cũng bị kiếm đâm đến, đều là Thanh Thương liều mạng cứu trở về.

Lung Bình lúc này cũng yên tâm, có chút vui vẻ “Không nghĩ tới sự tình sẽ thành như vậy, thật sự là ngoài dự liệu của ta. Trước kia các ngươi thật sự là tồn tại khiến ta phải ngược nhìn. Tiêu gia bảo Bảo chủ, Hoa thân y hiện giờ không phải đều chết dưới kiếm của ta sao. Bang chủ Cái Bang thể nhưng cũng có một ngày nghe ta hiệu lệnh. Ha ha!” Hắn ngạo nghễ cười, Lý Thú có chút tức giận nhìn hắn, nhưng cũng chỉ là giận mà không dám nói gì.

Bên này, Tử Thanh rốt cục không địch lại Dao khách tán, che chở Sở công tử lui về phía sau. Cuối cùng thối lui đến vách tường, không thể lui được nữa. Dao khách tán cơ hồ không lưu tình bố tới, Tử Thanh giờ kiếm ngăn trở, cả người bị chấn lập tức quỵ xuống.

Sở công tử giận dữ, rút ra một thanh kiếm liền muốn đâm tới, nhưng lại bị Đao khách tán một chưởng đánh bay ra ngoài.

“Tiểu Côn.” Tử Thanh vội vàng chạy tới, Sở công tử cười cười “Người gọi tên ta, một chưởng này cũng đáng.” Lau máu tươi bên khóe miệng, hơi có chút vui vẻ. “Nếu có thể cùng người chết ở chỗ này, cũng là được toại nguyện.”

“Nói lung tung cái gì, người còn muốn... người còn muốn...” Tử Thanh nhìn Sở công tử, “Người sẽ không chết ở chỗ này.” Dứt lời từ trong lòng xuất ra một vật thể hình cầu màu bạc.

Hoàn chương 55

61. Chương 61

Ngay khi Lung Bình cho là mình đã thắng lợi, đột nhiên cảm giác trong cơ thể nội lực vận hành khó chịu, tay chợt khựng lại. Nguyên bản Thanh Thương đã lâm vào tử cục nháy mắt liền thoát ly hiểm cảnh.

Chu Vân cùng Lý Thú đột nhiên cảm thấy khó chịu, cả người động tác đều chậm lại. Thanh Thương đem trường kiếm quang đi, hai tay xuất chưởng, cho hai người mỗi người một chưởng. Nhưng hấn hiện tại nội lực đã gần cạn kiệt, chính là khó khăn bức lui hai người. “Tiêu Lạc Ngọc, người không vì Các chủ báo thù sao?”

Thanh Thương hô to, “Người hiện tại chết, có mặt mũi đi gặp Các chủ sao?”

Tiêu Lạc Ngọc giống như không nghe thấy, chính là ngón tay siết chặt rất nhiều. Lung Bình định tiến lên, lại phát hiện nội lực không tốt, cường ngạnh dừng bước. Ngược lại Đao khách tán tựa hồ không bị ảnh hưởng, như trước một kiếm hướng Tử Thanh.

Tử Thanh sớm đã không còn chút nội lực tái chiến, nhưng vẫn như cũ không để cho mình ngã xuống. “Tiểu Côn, người nhớ rõ mạng của người không phải của người, bất luận thế nào, người nhất định phải còn sống rồi đi. Ta sẽ tại hoàng tuyền chờ người.” Dứt lời hướng Đao khách tán xông lên.

Sở công tử gắt gao nhìn chăm chăm Tử Thanh, trong mắt cơ hồ tràn ngập tơ máu. Hấn vẫn luôn tự xưng tài trí, vẫn luôn cho rằng thiên hạ không người có thể sánh cùng mình, không nghĩ tới thế nhưng ngay cả người mình yêu nhất cũng không thể bảo hộ. Cho tới nay, đều là Tử Thanh bảo hộ hấn.

Thời khắc nguy cơ, Thanh Thương nháy mắt xuất hiện trước mặt Tử Thanh. Hấn vung tay lên, một con rắn nhỏ màu xanh từ tay bay ra. Tấn công về phía Đao khách tán.

Đang lúc Tử Thanh nghi hoặc vì cái gì Thanh Thương lại tới, bên kia Tiêu Lạc Ngọc đột nhiên ôm Hoa Diệc Khê đứng lên. Dem y bọc lại đặt trên giường băng, rồi sau đó nhìn về phía Lung Bình.

Lung Bình bị ánh mắt Tiêu Lạc Ngọc dọa lui một bước, hấn cho tới bây giờ chưa thấy qua Tiêu Lạc Ngọc như vậy. Trong mắt hấn, Tiêu Lạc Ngọc vẫn luôn là hình tượng quý công tử. Hơn nữa trong mắt Lung Bình, hấn vẫn luôn khinh thường Tiêu Lạc Ngọc, hấn cảm thấy Tiêu Lạc Ngọc là bởi xuất thân tốt, bằng không hấn cái gì cũng không phải.

Nhưng lại có một Hoa thần y vì hấn cái gì cũng chịu làm.

Nhưng Tiêu Lạc Ngọc hiện tại, cho hấn cái cảm giác, tựa hồ là một con dã thú. Hoặc nói là một con sói đầu đàn càng thích hợp. Trong mắt Tiêu Lạc Ngọc, chỉ có cừu hận cùng sát ý.

Mình sương kiếm giắt bên hông, nhưng Tiêu Lạc Ngọc không lấy ra, mà là biến chưởng thành trảo, thẳng đến yết hầu Lung Bình. Sau khi công lực tăng tốc độ Tiêu Lạc Ngọc trở nên phi thường nhanh, Lung Bình cơ hồ chưa kịp phản ứng thì Tiêu Lạc Ngọc đã đến trước mắt hấn. Lung Bình giờ kiếm chống đỡ, mũi kiếm thẳng tắp hướng bàn tay Tiêu Lạc Ngọc.

Bảo kiếm cùng bàn tay gặp nhau, thế nhưng phát ra thanh âm kim loại ma sát. Nhất thời bảo kiếm vỡ thành vụn, Tiêu Lạc Ngọc một tay nắm chắc yết hầu Lung Bình, hét lớn một tiếng, Lung Bình phút chốc bị Tiêu Lạc Ngọc bóp cổ, miệng mũi đều phun ra máu tươi.

“Làm sao có thể?” Hắc không thể tin, một khắc trước vẫn là nắm chắc phần thắng, giờ khắc này thế nhưng bỏ mình. “Không có khả năng, ta không có khả năng chết trong tay phế vật này.”

Bọn họ đồng tuổi, nhưng một người sinh ra chính là Tiêu gia bảo Bảo chủ, hắc là một cô nhi vô danh vô tính. Thời điểm Tiêu Lạc Ngọc nổi danh giang hồ, hắc còn đang bị người khi dễ. Khi Tiêu Lạc Ngọc chỉ biết theo đuổi mỹ nhân, hắc còn đang cố gắng luyện võ.

“Vì sao, ông trời quá không công bằng?” Lung Bình nói. Tiêu Lạc Ngọc sát khí quá nặng, hai tay nắm chặt hai bên bả vai Lung Bình, dùng sức xé toạc.

Lung Bình cả người bị xé thành hai nửa, máu tươi tung tóe lên thân Tiêu Lạc Ngọc. Phun đầy mặt hắc. Hắc rống lớn một tiếng, tựa như điên rồi.

Biến cố này khiến những người khác đều sợ hãi, Thanh Thương ngăn trở một đao của Đao khách tán, mang theo Tử Thanh cùng Sở công tử đi vào bên giường băng. “Các người cũng ngồi lên trên vận công, đối với các người mới có lợi.” Thanh Thương nói.

Tử Thanh bị thương rất nặng, nếu không trị liệu tốt sẽ lưu lại di chứng. Hoàn hảo chính là bọn họ trước vì tránh độc đều đã ăn hộ tâm đan, hộ tâm đan vốn là thần dược trị thương. Trên giang hồ truyền thuyết có công hiệu lành da nối xương, coi như là đánh bậy đánh bạ. Bằng không Tử Thanh cùng Sở công tử thương nặng như vậy sớm đã không thể động.

Đao khách tán đánh giá thế cuộc, mấy người khác đều không hề gì, nhưng hiện tại Tiêu Lạc Ngọc mới là chương ngại lớn nhất. Chu Vân cùng Lý Thú vốn là tâm không cam tình không nguyện, lúc này cũng không biết phải làm như thế nào.

Đao khách tán do dự một chút nói “Cùng nhau tấn công hắc.” Dứt lời phi thân lên, cả người đánh về phía Tiêu Lạc Ngọc, rất có khí thế từ trước đến nay chưa từng có. Tiêu Lạc Ngọc không chút sợ hãi tiến lên, trên không trung bắt lấy Đao khách tán, kéo cánh tay của hắc dùng sức ném xuống.

Tiêu Lạc Ngọc bây giờ, đã hoàn toàn không biết cái gì võ công chiêu thức, chỉ có thể bằng bản năng vận dụng nội lực cường hãn. Đao khách tán không nghĩ tới Tiêu Lạc Ngọc sẽ dùng một chiêu này, nhất thời có chút mơ màng, thời điểm ngã sấp xuống mặt đất còn có chút sững sờ. Tiêu Lạc Ngọc nhìn hắc, nâng lên một cước, dùng sức dẫm nát người hắc. Một cước này, tựa hồ dùng hết thủy khí lực, đem hết thủy cừu hận đều phát tiết.

Thanh âm gãy xương vang lên, Tiêu Lạc Ngọc vừa lúc dẫm tại chỗ ngực phải Đao khách tán, cơ hồ toàn bộ ngực đều đập mạnh xuống đất. Đao khách tán kêu thảm thiết một tiếng, phun ra thật nhiều máu tươi.

Đang lúc hắc chuẩn bị đạp cước thứ hai, trường kiếm Chu Vân đuổi tới, Tiêu Lạc Ngọc né qua, nhưng Đao khách tán cũng bị Lý Thú cứu đi.

Tiêu Lạc Ngọc quay đầu nhìn ba người, Lý Thú có chút khản trương, cũng có chút bất đắc dĩ. “Tiêu bảo chủ, người hãy nghe ta nói...” Nhưng Tiêu Lạc Ngọc hoàn toàn không để ý đến hắc, trực tiếp một cước đánh qua, Lý Thú không dám ứng đối, cùng Chu Vân lùi Đao khách tán lui về phía sau.

“Tiêu bảo chủ, giết người chính là Lung Bình, cùng chúng ta không quan hệ.” Chu Vân nói, có chút ý tứ cầu xin.

Sở công tử cười lạnh “Nếu không phải một chương kia của Đao khách tán, Hoa thần y cũng không đến mức...” đám người kia còn muốn chống chế, Sở công tử chỉ thấy cái gọi là đại hiệp giang hồ đều là mua danh chuộc tiếng.

Tiêu Lạc Ngọc lúc này đột nhiên dừng lại, nhìn mấy người, chậm rãi nói “Các người... môn phái các người, tất cả mọi người đều phải chết.” Tiêu Lạc Ngọc nguyên bản đã gần như điên cuồng, giống một kẻ điên. Lúc này lại đột nhiên nói chuyện, khiến tất cả mọi người ngây ngẩn.

Nhưng Tiêu Lạc Ngọc như vậy lại càng thêm đáng sợ, một kẻ điên không có tư duy không đáng sợ, một kẻ điên có suy nghĩ có ý tưởng mới dọa người.

Tiêu Lạc Ngọc bây giờ, lãnh tĩnh đáng sợ, hắc đột nhiên nhớ tới đời trước, đáng vẻ Hoa Diệc Khê khi hắc chết đi. Hắc cũng đột nhiên hiểu, tâm tư Hoa Diệc Khê khi đó.

Tâm hóa thành tro, hết thấy đối với mình đều không còn bất luận ý nghĩa gì. Nếu như điên rồi thì tốt, nhưng tất cả lại đều rõ ràng đến đáng sợ.

Đời trước Hoa Diệc Khê vì hấn giết tất cả mọi người, đời này hấn cũng có thể. Bọn họ coi như hai kẻ điên cũng tốt. Chờ hấn giết tất cả người nên giết, liền đi xuống bồi Hoa Diệc Khê.

Không việc gì, chỉ là tách ra vài ngày mà thôi.

Tuy rằng rất nhớ Hoa Diệc Khê, hận không thể mỗi phút mỗi giây đều bên y, nhưng vài ngày hấn vẫn có thể chờ đợi. Hấn sẽ cho người đem bọn họ chôn cùng một chỗ. Khiến tất cả mọi người không bao giờ chia tách bọn họ. Bọn họ có thể vĩnh viễn cùng một chỗ.

Tiêu Lạc Ngọc cười cười, rút ra Minh Sương kiếm.

“Hôm nay, trước hết dùng máu các người hiến tế Diệc Khê.”

Đao khách tán đột nhiên tỉnh lại, cười nói “Người có biết ta vì cái gì giết Hoa Diệc Khê hay không?” Hấn dùng đao chống thân mình đứng lên “Bởi vì ta ghen tị y, ghen tị y có thể cùng người một chỗ.”

Tiêu Lạc Ngọc sững sốt, Đao khách tán nói, “Vốn ta nghĩ người sẽ cùng Phượng Nhan một chỗ, ả nữ nhân vô dụng kia cũng coi như tướng mạo xinh đẹp, nhưng năng dù sao cũng là nữ nhân. Ta cũng chấp nhận. Chính là không nghĩ tới người thể nhưng bị Hoa Diệc Khê đả động. Thật sự cùng y một chỗ?” Hấn nói chuyện tuy rằng không tính nhanh, nhưng cũng bị trọng thương, có vẻ giống như là hồi quang phản chiếu.

Tiêu Lạc Ngọc thản nhiên đáp “Vậy thì thế nào? Đó là lý do giết y của người sao? Người cho là người giết y ta sẽ không làm gì người sao? Cho dù là người, ta cũng sẽ không hạ thủ lưu tình. Lâm Dương.”

“Không chỉ có là người, ta muốn cho Lâm gia các người đều sẽ chôn cùng Diệc Khê.” Tiêu Lạc Ngọc từng chữ nói ra “Lâm gia trăm năm cơ nghiệp, hủy ở trong tay người cũng coi như không oán hận. Ngày sau bọn họ đến hoàng tuyền, biết người là nguyên nhân không biết sẽ phản ứng như thế nào.”

Đao khách tán sững sốt, sau đó có chút không thể tin. “Người... làm sao người biết?”

Tiêu Lạc Ngọc dĩ nhiên sẽ không giải thích cho hấn, vừa rồi tiếng Đao khách tán kêu thảm thiết kia hấn cảm thấy rất quen thuộc, có lẽ là nhất thời đau đớn, quên che giấu thanh âm chân thực của mình.

Cũng là một tiếng kia khiến hấn triệt để tỉnh táo lại. Hóa ra Đao khách tán là Lâm Dương. Hấn thể nhưng dịch dung vài tầng, bất luận kẻ nào cũng không biết là hấn.

Không đợi Lâm Dương nói gì nữa, Tiêu Lạc Ngọc không lưu tình chút nào một kiếm đâm tới. Lâm Dương cười to, thể nhưng không né tránh, lập tức nhận một kiếm này. “Ta trước kia đã nghĩ qua, hoặc là ta chết trong tay người, hoặc là người chết trong tay ta.”

Trường kiếm xuyên qua ngực trái, vết máu tích tích rơi trên mặt đất. “Ta đặc biệt ghen tị... Hoa Diệc Khê, hiện giờ ta sắp chết. Lạc Ngọc người có thể ôm ta không?” Tiêu Lạc Ngọc nhìn hấn, lạnh lùng nói “Chết là chết, người có tư cách cầu nhiều như vậy sao?”

Không chút lưu tình thu hồi trường kiếm, Lâm Dương khụy gối quỳ trên mặt đất, có chút không thể tin nhìn Tiêu Lạc Ngọc “Người lại lạnh lùng đến thế... đây không phải là người... không phải.”

Tiêu Lạc Ngọc không nhìn Lâm Dương, mà là nhìn về phía Chu Vân cùng Lý Thú, hấn lập tức giơ lên kiếm. Bất luận bọn họ có giết Hoa Diệc Khê hay không, chỉ cần là đồng lõa lúc này đều phải chết không thể nghi ngờ. Chính vào lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng người.

Dịch Hồi cùng Vô Kỳ đi tới, nhìn đến máu tươi cùng thi thể đầy đất, rồi sau đó ngây ngẩn cả người. Ánh mắt của hấn chuyển hướng Tiêu Lạc Ngọc, cuối cùng dừng ở giường băng.

“Diệc Khê.” Dịch Hồi bước nhanh tới.

Sau hai người không có người khác, Dịch Hồi ở bên ngoài đợi hồi lâu cũng không thấy một người đi ra, nhịn không được vào đây nhìn xem. Không nghĩ tới lại như vậy. Tiêu Lạc Ngọc không nhìn về phía Dịch Hồi, như trước muốn giết Chu Vân cùng Lý Thú.

“Khoan đã.” Dịch Hồi nói. Vô Kỳ nghe vậy ngăn cản kiếm của Tiêu Lạc Ngọc. Dịch Hồi nhìn Tiêu Lạc Ngọc “Người trước không cần giết bọn họ, bọn họ còn có tác dụng. Hơn nữa Diệc Khê chưa chết.”

Hoàn chương 56

62. Chương 62

Tiêu Lạc Ngọc quay đầu nhìn Dịch Hồi, có chút không thể tin. Nhưng trong lòng lãnh tĩnh dọa người. Hoa Diệc Khê còn sống, hắc liên còn sống. Hoa Diệc Khê chết, hắc liên cũng đi theo là được. Sống chết thì có ngại gì.

Nghĩ đến Dịch Hồi sẽ không làm sự tình bất lợi với Hoa Diệc Khê, Tiêu Lạc Ngọc thu hồi Minh Sương kiếm, lạnh lùng nhìn Chu Vân cùng Lý Thú, đi đến trước giường băng.

Dịch Hồi nhìn mọi người, cuối cùng nói với Vô Kỳ “Người ôm Diệc Khê tới sơn trang chờ ta.” Hắc liên không muốn cùng Vô Kỳ nói chuyện, nhưng lúc này chỉ có Vô Kỳ công phu tốt nhất, có thể ở không tác động thương thể Hoa Diệc Khê mà mang theo Hoa Diệc Khê rời đi. Vô Kỳ gật gật đầu, đi lên ôm lấy Hoa Diệc Khê.

Tử Thanh chỉ vào chỗ giường băng chuyển dời, nói “Chỗ này hắc liên sẽ có chốt mở ám môn.” Thanh Thương đi qua chỗ giường băng di dời sờ soạng một hồi, hắc liên gõ vài cái, phát hiện một khối đá phía dưới cư nhiên là rỗng. Chuyển dời phiến đá, phía dưới quả nhiên có hai cái chốt mở cơ quan.

“Một cái là chốt mở ám môn, một cái là chốt mở cơ quan chúng ta gặp lúc trước.” Tử Thanh đến “Thử một chút là biết.” Thanh Thương ấn lên cái chốt bên phải, không có bất cứ chuyện gì phát sinh. Dừng một lúc sau, hắc liên ấn chốt bên trái. Chỉ nghe một trận thanh âm kim loại ma sát.

Thanh âm này khiến người khó có thể chịu đựng, sau một lát thanh âm đình chỉ. Đột nhiên bắt đầu đột nhiên ngừng, khiến người ta một loại cảm giác tâm hoảng ý loạn. Cũng may nơi này đều là cao thủ, nếu như nội lực không tốt, thanh âm này có thể khiến kẻ đó bị nội thương không nhẹ. Rồi sau đó tại phía sau một giá cổ, đột nhiên xuất hiện một lối nhỏ vừa một người đi.

Tiêu Lạc Ngọc đi qua, đẩy ra giá cổ. Vô Kỳ ôm Hoa Diệc Khê ra ngoài. Vô Kỳ động tác giống như mèo, vô thanh vô tức, mọi người đều không hiểu được xảy ra chuyện gì, Vô Kỳ đã rời đi.

Dịch Hồi cũng đi theo ra ngoài, rồi sau đó là Tiêu Lạc Ngọc, Tử Thanh cùng Sở công tử đỡ nhau đi ra. Thanh Thương đi sau cùng. Ngược lại Chu Vân cùng Lý Thú, tựa hồ là không có ai nhớ tới bọn họ, lúc gần đi không ai nhìn bọn họ hắc liên dù chỉ một cái.

Hai người liếc nhìn nhau, đầu tiên là may mắn tìm được đường sống trong chỗ chết. Rồi sau đó cũng có chút bất đắc dĩ. Bị người quản chế, bọn họ cũng không biết làm thế nào.

Ra ngoài cư nhiên là tại chân núi, mà ở bên cạnh, chính là bia đá khi bọn họ lên núi nhìn thấy viết hai chữ cấm địa. Tất cả mọi người có chút sững sờ, rồi sau đó là cảm giác trầm trọng bị người trên chọc.

Nơi muốn tìm, hóa ra gần như vậy. Bọn họ lại trải qua hồi lâu. Ở bên trong cũng ngăn ngửng không đến hai ngày, lại thấy đã qua rất lâu rồi, có lẽ thật sự trong núi một ngày, trên đời cũng đã ngàn năm.

Chu Vân bước nhanh đuổi theo Dịch Hồi, nhỏ giọng hỏi “Dịch tiên sinh, người có biết thương thể đồ nhi Chu Lam của ta sao rồi không?” Dịch Hồi chỉ lo nhìn đường, chậm rãi nói “Đã tỉnh, Chu chương môn không cần bận tâm.” Chu Vân thở phào một hơi, “Tại hạ tin tưởng y thuật Hoa thần y, chỉ là có chút lo lắng.”

Mọi người không nói chuyện, Tiêu Lạc Ngọc phía sau Vô Kỳ cũng không nói lời nào, chỉ lẳng lẳng nhìn Hoa Diệc Khê. Miệng vết thương Hoa Diệc Khê đã ngừng chảy máu, sắc mặt trong bóng đêm cũng có thể thấy được tái nhợt dọa người.

Nghĩ đến thương thể kia, nhất định là rất đau.

Tiêu Lạc Ngọc nhin xuống nước mắt, thật cẩn thận đi theo, sợ xảy ra sự cố gì. Vô Kỳ kinh công thực giỏi, đi trên núi cơ hồ như là đi ở đất bằng. Mọi người cước bộ cũng thực nhanh, chỉ là Tử Thanh cùng Sở công

tử chậm hơn một chút. Bất quá Hoa Diệc Khê sở chế hộ tâm đan quả nhiên thần kỳ, hai người cảm thấy thương thể dần dần khôi phục rất nhiều, hơn nữa nội lực cũng có chút hồi phục.

Thực nhanh đã đến sơn trang, vốn là người ra khỏi sơn trang cũng đã trở lại. Vài môn chúng của các đại môn phái vẫn lưu lại một số, sôi nổi tìm kiếm chương môn nhà mình.

Dịch Hồi mang theo Hoa Diệc Khê trở về chữa bệnh, đem nơi này giao cho Phong Miếu. Tiêu Lạc Ngọc tất nhiên là đi theo, Thanh Thương biết mình đi cũng vô dụng, hơn nữa lúc này còn có rất nhiều chuyện phải làm. Phong Miếu cho mỗi môn phái một viện tử, thỉnh mọi người đi nghỉ ngơi. Cũng xem như gợn gang chu đáo.

Tả Yển đang chiếu cố Chu Lam, cùng phòng còn có Hữu Yển cùng Lung Mộc. Tử Lạc cũng có mặt, Thanh Thương lúc tiến vào khiến mọi người giật nảy mình. Chủ yếu là vì Thanh Thương thoát nhìn chật vật cực kỳ. Hắn lập tức ngồi xuống, miệng thở hổn hển mấy hơi thở.

Tử Lạc vội vàng đem trà cho hắn, hỏi “Làm sao vậy? Các chủ đâu?”

“Các chủ bị thương, Dịch tiên sinh đang chữa trị.” Hắn chưa từng thấy qua Dịch Hồi, cho nên không biết. Nhưng Vô Kỳ hắn vừa thấy liền nhận ra. Hắn tuy rằng trên danh nghĩa là sư huynh Hoa Diệc Khê, nhưng Vô Kỳ cũng chỉ dạy hắn vài ngày mà thôi. Chẳng qua nghĩ đến có Vô Kỳ ở đó, Hoa Diệc Khê chỉ cần còn một hơi thở sẽ không thành vấn đề. Thanh Thương an tâm, cũng không nói tí mả sợ mọi người lo lắng.

“Các chủ bị thương, Tiêu Lạc Ngọc có ích gì. Phế vật...” Tử Lạc cả giận nói “Hắn làm ăn kiểu gì không biết, không biết bảo hộ Các chủ sao?”

Thanh Thương cười khổ “Khi đó cũng là thân bất do kỷ.” Dứt lời hắn từ trong lòng xuất ra một cái hộp. Hắn cũng bội phục mình, lúc trở về thể nhưng còn nhớ rõ cầm theo. “Cái này cho ngươi.”

Tử Lạc mở hộp, hóa ra là một cái roi. Nhìn roi chế tác cho dù là so với long cốt tiên của Phượng Nhan kia cũng không thua kém.

Khép hộp lại, “Bị thương còn nhớ rõ bảo bối, khó trách ngươi sẽ chật vật thế này.” Nhưng cũng không nói không cần. Thanh Thương y thuật cũng không tồi, Tử Lạc ngược lại không quá lo lắng. Hơn nữa nhìn thương thể, tuy rằng thoát nhìn y phục tàn phá nghiêm trọng, nhưng cũng không bị thương nặng.

Lúc này Chu Lam đột nhiên hỏi “Sư phụ ta đâu?”

Thanh Thương cũng không muốn nói nhiều, chỉ đáp “Sư phụ ngươi không có việc gì, hắn là đi nghỉ ngơi.” Chu Lam cúi đầu trầm tư, rồi sau đó chậm rãi nói “Ta muốn đi xem sư phụ ta.”

Tả Yển giận dữ, một quyền đánh vào bả vai Chu Lam “Ít nói nhảm, có tin ta đem ngươi cho sâu ăn hay không. Ngoan ngoãn nằm yên cho ta, động một chút ta cắt ngươi một miếng thịt.”

Chu Lam bất đắc dĩ, hắn biết Tả Yển là vì muốn tốt cho hắn, đang lúc không biết làm sao, Thanh Thương đột nhiên hỏi “Người đã thương ngươi là sư phụ ngươi đi?”

Chu Lam trên mặt xuất hiện biểu tình kinh ngạc, sau đó vội vàng phủ định “Không phải, ngươi sao lại nghĩ như vậy?” Vốn là Thanh Thương cũng chỉ suy đoán, nhưng thái độ Chu Lam vừa rồi đã khẳng định suy đoán của hắn.

Dựa theo hiểu biết của hắn với Tả Yển, Chu Lam tính nói ra là ai đã thương hắn, Tả Yển nhất định sẽ đi tìm người kia báo thù. Nhưng Tả Yển cái gì cũng không làm, hoặc là Chu Lam cái gì cũng không biết, hoặc chính là biết hung thủ là ai nhưng không chịu nói. Hơn nữa Dịch Hồi đột nhiên xuất hiện, hắn mới có suy đoán này.

Nghĩ đến Dịch Hồi cũng đoán được điểm ấy, mới đi tìm bọn hắn.

“Ngu hiểu.” Tả Yển hừ lạnh một tiếng, vẫn không có động tác gì. Thanh Thương trong lòng buồn cười, Tả Yển cũng có thời điểm suy xét vì người khác. Chu Lam vốn là người thực đơn thuần, hắn tuy rằng hành tẩu chốn giang hồ, nhưng vẫn luôn duy trì tấm lòng chính trực. Khiến người ta dễ dàng nhìn thấu tâm tư.

Thanh Thương nói “Ta không biết ngươi gặp chuyện gì, nhưng lúc này cái gì cũng không nói là không có lợi gì, ngươi cái gì cũng giấu, hoàn toàn không giúp được sư phụ ngươi. Ngươi không nghĩ qua hắn có khổ

tâm sao? Sư phụ người đối với người quý trọng chúng ta hiểu, nhất định là người nhìn thấy máu chốt mới có thể như thế. Người nếu không nói, chắc chắn sai lầm lớn.”

Chu Lam lắc đầu, giận dữ nói “Ta là cô nhi, là sư phụ đem ta nuôi lớn. Sư phụ tuy rằng không tính là một chính nhân quân tử, nhưng hắn đối đệ tử chúng ta đều thực tốt. Ta nghĩ, sư phụ nhất định là có khổ tâm. Kỳ thật cũng không có gì, ta chỉ là nhìn thấy sư phụ cùng Lung Các chủ không biết đang nói cái gì. Thương của ta là do Lung Các chủ, sư phụ cái gì cũng không làm.”

Trong phòng trầm mặc, ngược lại Lung Mộc nói “Lung Bình đâu?”

“Đã chết.” Thanh Thương cân nhắc một chút, vẫn là nói sự thực. “Tuy rằng chủ ý là muốn lưu hãn một mạng, nhưng hãn nơi nơi sát chiêu, chúng ta cũng vì tự bảo vệ mình.” Thanh Thương cũng không tính nói dối, tuy rằng thời điểm kia Lung Bình đã không còn lực uy hiếp. Hãn còn hay không mà nói, sau này, Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa các đều sẽ không bỏ qua cho Linh Lung các.

Ngược lại Lung Mộc tâm tư thản nhiên, chậm rãi nói “Ta cùng Linh Lung các sớm đã ân đoạn nghĩa tuyệt, phó Các chủ không cần nề mặt.” Nói tới chỗ này, trong lòng hãn khẽ thở dài.

Người Hoa các trong tuy rằng mỗi kẻ đều cổ quái, nhưng đối với Hoa Diệc Khê lại không hề nghi ngờ. Nếu lúc ấy hãn có môn nhân như vậy, cũng sẽ không rơi vào bước đường hôm nay.

Bất quá chung quy là do hãn nhận thức sai.

Đúng lúc này, tiếng đập cửa vang lên, vào là môn nhân của Lạc Thủy môn. Ngày đó tuy rằng người đi hơn phân nửa, nhưng mỗi môn phái đều để lại vài người ở trong này. Hãn đầu tiên là hành lễ với Chu Lam, rồi sau đó nói “Sư huynh, sư phụ nói hôm nay trực xuất người khỏi sư môn, ngày sau người không còn là đệ tử Lạc Thủy môn.”

“Cái gì?” Chu Lam giật mình, ngay cả thương tích trên người cũng không để ý liền ngồi dậy. “Không có khả năng.”

Đệ tử Lạc Thủy môn trên mặt xuất hiện biểu tình khó xử, chậm rãi nói “Sư huynh ta cũng không biết sư phụ đây là làm sao? Vài sư đệ khuyên như thế nào cũng vô dụng, sư phụ luôn hiểu rõ người nhất, chờ thêm vài ngày người tìm sư phụ nhận sai, phỏng chừng liền không có việc gì.”

Chu Lam có chút kích động “Ta muốn đi tìm sư phụ.” Tả Yển đề hãn lại, nói với Lạc Thủy môn đệ tử “Người về trước đi.”

Đệ tử cáo từ rời đi, Chu Lam đã có chút tức giận “Sư phụ không có khả năng không cần ta, ta muốn đi tìm người.” Ở trong lòng hãn, Chu Vân chính là phụ thân của hãn, Lạc Thủy môn chính là nhà của hãn, hãn cho tới bây giờ không nghĩ qua sẽ bị trực xuất sư môn.

Thanh Thương thở dài, đi qua đề xuống bả vai Chu Lam “Sư phụ người là vì tốt cho người, hãn cùng Lý Thú bị người quản chế, hãn không hy vọng người cũng bị cuốn vào.”

Nói tới chỗ này, Thanh Thương cũng có chút bất đắc dĩ, Lung Bình chết, Dao khách tán đã chết, Phượng Nhan hiện tại hành tung không rõ. Tựa hồ hết thấy người bất lợi cũng đã không còn, nhưng hãn lại cảm thấy sự tình xa xa còn chưa chấm dứt.

Người sau màn, rốt cuộc là ai?

Vào lúc này Tiêu Lạc Ngọc cùng Vô Kỳ đang phụ giúp Dịch Hồi cứu trị Hoa Diệc Khê, một ngày một đêm trôi qua, Hoa Diệc Khê cũng không có phản ứng gì.

Phong Miếu đem sơn trang xử lý không tồi, tạm thời không xảy ra nhiều loạn. Cũng dẫn người che lại phía sau núi, không có Dịch Hồi cho phép bất luận kẻ nào cũng không thể tiến vào. Bởi vì Dịch Hồi và Vô Kỳ ở trong này, mọi người không ai dám lỗ mãng.

Đêm thứ hai khi bọn họ trở về, Dịch Hồi để Vô Kỳ cùng Tiêu Lạc Ngọc độ khí giữ mệnh cho Hoa Diệc Khê, chính mình đi điều phối dược, Phong Miếu gõ cửa báo “Dịch tiên sinh, bên ngoài sơn trang rất nhiều nhân sĩ giang hồ đến. Bọn họ đã bao vây sơn trang.”

Hoàn chương 57

63. Chương 63

Thời điểm Dịch Hồi ra khỏi đại môn, đã là buổi chiều sau ngày Phong Miểu tìm hấn. Nội lực lưu động càng lúc càng trì trệ, có loại cảm giác vô lực kéo dài. Hấn cười khổ, trước kia hấn cho dù là mấy ngày không ngủ đều không có bất cứ vấn đề gì, lúc này mới nhin hai ngày, đã thấy hoa mắt chóng mặt.

Phong Miểu cùng người Tàng Kiếm sơn trang đứng trước cửa, đang chờ Dịch Hồi đi ra. Thấy hấn đến, Phong Miểu tiến lên phía trước nói “Tiên sinh, chúng ta bị người giang hồ bao vây.”

Nghĩ đến có một ngày như thế, Tàng Kiếm sơn trang đối mặt với nguy hiểm, chính là ngày này.

Người ở lại sơn trang cũng đã đi hết, không có một người lưu lại. Toàn bộ sơn trang chỉ dư lại nguyên bản mọi người sơn trang cùng đám người liên can Hoa các Tiêu gia bảo.

Bên ngoài sơn trang vây quanh đông đúc có gần ngàn người, mỗi người đều cầm vũ khí trong tay, bộ dáng hung thần ác sát.

“Dịch mỗ đã tuân theo lời hứa với các vị, hiện giờ sao còn quay lại.” Dịch Hồi cười nói. Lúc này có người hô to “Chúng ta Thiết Sa môn không vì tài bảo mà đến, chính là muốn hỏi Dịch tiên sinh, Môn chủ của chúng ta hiện giờ ở đâu?”

Trọng Trầm Mặc ở trong núi đã bị Dao khách tán giết chết, nhưng hiện giờ Dao khách tán cũng đã chết, chết không đối chứng. Người chết tại sơn trang, hiện giờ thế nào cũng không thoát khỏi liên quan.

Dịch Hồi chấp tay “Thực không dám giấu diếm, hiện giờ bảo tàng tuy rằng đã tìm được, mặc dù lúc tranh đoạt bảo tàng, có vài vị bất hạnh bỏ mình. Nhưng bảo tàng nếu do bọn hấn tìm được, như vậy cho dù bỏ mình, vị đại hiệp nào có được, cũng sẽ tặng cho môn phái tương ứng.”

Hấn vừa nói như thế, rất nhiều người đều có chút khó có thể tin. Vốn tới giết người đa phần chính là vì nó, hiện giờ lại bỗng nhiên vô cớ tổng xuất.

Bất quá Dịch Hồi đơn giản một câu, những người này liền loạn. Nghĩ đến phần tiện nghi, cơ bản tưởng không phân chia được chút gì. Linh Lung các cùng Thiết Sa môn tuy rằng mất trường môn, nhưng lại có thể được rất nhiều tài bảo, như vậy bọn họ sẽ không đến gây phiền phức nữa.

Trường môn chết, có đôi khi cũng là một chuyện tốt. Về phần môn phái hưng suy, thì phải chờ tới thời điểm chính bọn hấn thành trường môn mới rõ.

“Về phần các anh hùng khác, Dao khách tán không môn không phái, một phần của hấn liền phân cho các vị. Về phần muốn làm sao chia thì tùy các vị.” Dịch Hồi nói xong, chỉ cảm thấy lại có chút vụng huyên. Vô Kỳ đột nhiên xuất hiện, đỡ lấy hấn.

Một người Thiết Sa môn hỏi “Chẳng lẽ Môn chủ cứ như vậy chết không minh không bạch sao? Chúng ta làm sao biết có phải các ngươi cố tình hay không, sát hại người bất đồng ý kiến với các ngươi.” Dịch Hồi lạnh nhạt nói “Ý kiến bất đồng không chỉ có vụn vặt vài người này, như thế nào vẫn có người còn sống?”

“Ai biết các ngươi có thông đồng hay không.” Một vị trưởng lão Linh Lung các cả giận nói. Dịch Hồi nhu nhu trán của mình, có chút bất đắc dĩ.

“Ta muốn giết thì đều giết, sẽ không lưu lại các ngươi.” Vô Kỳ thấy Dịch Hồi thân mình khó chịu, lạnh nhạt nói.

Tiêu Lạc Ngọc ngay trong phòng nhìn Hoa Diệc Khê, lúc này cho dù là có người nói cho hấn Tiêu gia bảo bị hủy, hấn cũng sẽ không quan. Bên ngoài tranh cãi ầm ĩ hoàn toàn không ảnh hưởng đến nơi này. Nơi này vẫn thực an tĩnh.

Hoa Diệc Khê xương cốt rất nhiều nơi đều gãy, nhưng Dịch Hồi nói vẫn may Hoa Diệc Khê trên người lúc ấy mang theo Phương hoa châu, võ lâm chí bảo năng lực không chỉ bảo vệ Hoa Diệc Khê một mạng, còn khiến xương cốt y không đến mức triệt để vỡ vụn, còn dấu hiệu có thể chữa trị. Hiện giờ Dịch Hồi cùng Vô Kỳ cứu chữa, nói chung chưa đến mức mất mạng.

Tiêu Vân đi đến, buông xuống y phục cùng nước sạch. “Bảo chủ, người nghỉ ngơi một chút đi! Ta giúp người nhìn Hoa công tử. Ít nhất người phải rửa mặt chải đầu một chút, người hiện tại trên người bẩn như vậy, vạn nhất đụng tới vết thương của Hoa công tử sẽ không tốt.”

Tiêu Lạc Ngọc gật đầu, phất tay ý bảo Tiêu Vân ra ngoài. Hắn hiện tại không dám để bất luận kẻ nào tiếp cận Hoa Diệc Khê, cho dù là Tiêu Vân cũng không thể. Tiêu Vân sau khi rời đi, Tiêu Lạc Ngọc thay đổi y phục, đơn giản rửa mặt một chút.

Suy tư một khắc, Tiêu Lạc Ngọc gọi Tiêu Vân tới “Tiêu Vân, người cầm ngọc bội của ta về Tiêu gia bảo, nói cho Mạc thúc ngày sau chuyện làm ăn cùng Linh Lung các, Cái Bang và Lạc Thủy môn hết thấy hủy bỏ, còn phải tận lực đả kích sinh ý của bọn họ.” Tiêu Vân gật gật đầu, cũng không hỏi nhiều.

“Còn có, bảo Mạc thúc đem Tiêu gia bảo Tiêu vệ phái ra. Có sinh ý liền buông xuống, mọi người xuất môn, người ba môn phái này... toàn diệt.”

“Bảo chủ...” Tiêu Vân sửng sốt. Sinh ý cái gì đó, Tiêu gia bảo cho dù tổn thất một ít cũng không sao, cho dù sinh ý đều hủy, chung quy vẫn còn căn cơ. Nhưng mà Tiêu vệ là chỗ dựa trên giang hồ của Tiêu gia bảo.

Tiêu gia bảo vẫn là một môn phái giang hồ, không có khả năng chỉ trông vào một cao thủ như Tiêu Lạc Ngọc, những hộ vệ đó cũng bất quá chỉ là nhân sĩ thông thường. Mà Tiêu vệ mới là căn cơ chân chính của Tiêu gia bảo. Trong đó rất nhiều người tuổi cũng đã ngót nghét bảy mươi, ngày thường sẽ tiếp nhận một ít công việc sát thủ. Cơ bản đều tại Tiêu gia bảo, có lẽ đại bá quét dọn cũng là một thành viên trong đó.

Có lẽ đại thẩm phòng bếp cũng là một trong số đó không chừng, thực tế Tiêu Vân cũng không rõ lắm rốt cuộc có những ai. Nhưng hắn biết rõ, Tiêu vệ chỉ nghe mệnh lệnh từ Bảo chủ. Là Tiêu gia bảo chân chính trụ cột vững vàng.

Tiêu Lạc Ngọc cười cười, “Nhanh đi, trên đường cẩn thận.” Tiêu Vân còn muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn gật gật đầu, rời đi.

Tiêu Vân từ lối sau sơn trang rời đi, vì không muốn làm người khác chú ý cũng không cười ngửa, một đường né tránh những người vây quanh sơn trang, thật cẩn thận đi vào biệt viện Tô Châu. Dặn dò xong mọi chuyện liền phải rời khỏi, nào biết lại bị Thẩm Khanh ngăn chặn.

“Đi đâu vậy a?” Thẩm Khanh đùa nghịch cây quạt trong tay, tựa vào cạnh cửa nhìn Tiêu Vân. Tiêu Vân mặt đỏ lên, nhưng vẫn hung dữ nói “Mắc mớ gì tới người?”

Thẩm Khanh cười nói “Hỏi một chút mà thôi, tiểu Vân Vân thật hung dữ.” Tiêu Vân trên mặt càng đỏ hơn, rồi sau đó trừng mắt với Thẩm Khanh một cái “Vết thương của người còn chưa khỏi hẳn, nhanh về nghỉ ngơi đi! Ta muốn trở về Tiêu gia bảo.” Thẩm Khanh cả kinh “Người trở về làm gì?”

“Bảo chủ bên ngoài hồi lâu, trong bảo rất nhiều chuyện đều gác lại một bên, Bảo chủ sai ta trở về thu xếp một chút.” Tiêu Vân nói, tuy rằng đối Thẩm Khanh có hảo cảm, nhưng chuyện Tiêu Lạc Ngọc dặn dò hắn không có khả năng tùy tiện nói ra. Thẩm Khanh cũng không hoài nghi gì, dù sao Tiêu Lạc Ngọc chọn Tiêu Vân trở về cũng thực bình thường.

Suy tư một khắc, Thẩm Khanh nói “Thẩm gia cũng có một ít hàng hóa muốn đưa đến Trung Nguyên, không bằng chúng ta cùng đi đường thế nào?” Tiêu Vân ngược lại ngần ngại cả người, tuy rằng rất muốn cùng Thẩm Khanh đi, nhưng hắn phải cấp tốc trở về, cùng Thẩm Khanh vận chuyển hàng hóa là không đồng dạng. Do dự một chút “Ta chạy đi sẽ tương đối vội, vẫn là thôi đi.”

Thẩm Khanh không nghĩ tới Tiêu Vân sẽ cự tuyệt, ngược lại có chút kỳ quái, nhưng nghĩ đến sự tình trong bảo tất nhiên là phải gấp một chút, đây không phải là du sơn ngoạn thủy. Bất quá Tiêu Vân đối Tiêu Lạc Ngọc thật đúng là trung thành. Thẩm Khanh đương nhiên không phải định thật sự đi cùng với Tiêu Vân, tuy rằng vào lúc này Phượng Nhan đã được cứu đi, nhưng hắn vẫn có chút không yên lòng, muốn thăm dò một chút.

“Không quan hệ, ta cùng người đi nhanh, có điều sau đó người phải theo bồi ta dạo chơi tại Trung Nguyên.” Thẩm Khanh nói. Tiêu Vân sửng sốt một chút, cuối cùng vẫn là không chống lại được du ngoạn hấp dẫn, liền gật đầu.

“Vây đi thôi.” Thẩm Khanh từ trong biệt viện Tiêu gia bảo dắt ra một con ngựa. Tiêu Vân ngăn người “Người không cần chuẩn bị một chút sao?” Thẩm Khanh cười nói “Có cái gì mà phải chuẩn bị, trên đường mua là được.”

Thẩm gia tài đại khí thô, Tiêu Vân tự nhiên sẽ không quản, chỉ nhỏ giọng chửi thầm một câu “Bại gia tử” rồi sau đó lại nói “Vây người cần phải đem ngựa trả lại cho ta, một con ngựa tốn rất nhiều bạc đó.” Nói xong nhảy lên ngựa, thời điểm rời khỏi Tô Châu, Tiêu Vân nhìn thấy bên trong thành không biết có chuyện gì mà có rất nhiều quan binh.

Hai người rời khỏi Tô Châu tiến đến Tiêu gia bảo tạm thời không đề cập tới, Tàng Kiếm sơn trang bên này bởi vì lời Dịch Hồi mà người trong giang hồ đều tạm thời dừng lại thương nghị, môn phái tham dự tìm bảo lúc này hiển nhiên không hy vọng những người này cũng được phân một phần, nhưng lại sợ Dịch Hồi đổi ý, phải trái đều khó.

Mà ở trong sơn trang, Tiêu Lạc Ngọc mới vừa phái Tiêu Vân đi, Thanh Thương và Tử Lạc cũng rời khỏi sơn trang, bọn họ phải về Hoa các. Các chủ bị trọng thương, thù này không báo không phải quân tử, Tiêu Lạc Ngọc phái Tiêu Vân đi bọn họ cũng biết, bọn họ cũng muốn Hoa các triệu tập nhân thủ có thù báo thù, có ân báo ân.

Mà hiện tại, mấy đại môn phái có lẽ đã đoán được ngày sau sẽ cùng Tiêu gia bảo Hoa các đối đầu, nhưng mà tự cho người đông thế mạnh, cũng không quá sợ hãi. Đang lúc người bên ngoài sơn trang suy tư chuyện tình sau đó, đột nhiên có người phát hiện, có càng nhiều người vây kín bọn họ.

Dịch Hồi nhìn đám người xa xa đông nghìn nghịt, khoe miệng lộ ra vẻ mỉm cười. Khổ tâm lo lắng lâu như vậy, cuối cùng cũng tới một bước này.

Người trong giang hồ phát hiện, bọn họ bị gần mười nghìn quan binh vây quanh.

Tuy rằng vẫn luôn là người giang hồ quản chuyện giang hồ, triều đình rất ít nhúng tay, hơn nữa người trong giang hồ đều không thích cùng triều đình lui tới, nhưng giang hồ bất hòa đối nghịch triều đình đây là sự tình mỗi người trong giang hồ đều biết. Vốn đang mọi người tranh cãi yên tĩnh trở lại, nhìn tướng lĩnh quân đội nơi này.

Đại môn sơn trang mở ra, Dịch Hồi cùng Phong Miểu bước ra, phía sau hẳn chính là Hoa các Tả Yến Hữu Yến, Lung Mộc cũng theo ra. Cuối cùng là Tử Thanh cùng Sở công tử.

“Dịch tiên sinh, người này là có ý gì?” Có người hỏi. Dịch Hồi cười cười, không nói gì, ngược lại Sở công tử đi ra. Thương thế của hắn vẫn chưa khỏi, nhưng không cản trở khí phách của hắn.

Hắn nhìn thoáng qua Chu Vân cùng Lý Thú, rồi sau đó nhìn đại quân xa xa. Có người mắt thấy Lung Mộc, thoáng kinh ngạc “Đây không phải là tiền nhiệm Linh Lung các Các chủ sao? Như thế nào lại ở đó?”

Chính là mọi người Linh Lung các cũng có chút kỳ quái, bởi vì Lung Bình cùng bọn họ nói Lung Mộc tự giác hổ thẹn với Linh Lung các, đã tự phế võ công mai danh ẩn tích. Hiện giờ trông thấy, ngược lại có chút kinh ngạc.

“Lung Mộc, chính là người xúi giục Tiêu Lạc Ngọc sát hại Các chủ? Không nghĩ tới người thế nhưng tà tâm không thay đổi.” Một trưởng lão nói. Lung Mộc nhìn nhìn hắn, sau đó cười nói “Vân trưởng lão, ta đã khó chịu Linh Lung các Các chủ, cho dù là ta xúi giục, thì như thế nào? Huống chi Lung Bình chính mình tự làm bậy, muốn giết hại Hoa thần y, tự mình bỏ mình lại trách người khác sao?”

“Người...”

Khi nói chuyện, tướng lĩnh quân binh đã đi lên trước, thấy Sở công tử liền ôm quyền, cao giọng nói “Vương gia, mặt tướng phụng mệnh đến muộn.” Sở công tử cười cười, nói với đám người trong giang hồ nói “Bảo tàng thuộc sở hữu Hoàng thất tiền triều, hiện giờ cũng thuộc sở hữu Thiên gia, các người thế nhưng có ý đồ tranh giành, người tới đều bắt lại!”

“Tuân mệnh!” Tướng lĩnh nhận mệnh đáp.

Hoàn chương 58

64. Chương 64

Sở công tử chính là Sở vương. Lúc trước thời điểm Sở công tử xuất hiện, mọi người nghĩ thân phận của hắn không tầm thường, nhưng đều không đoán được, người này cư nhiên là Sở vương quyền khuynh triều dã.

Bất quá nghĩ đến cũng phải, trong chốn giang hồ có chút thế lực đều ở nơi này, người có thể làm cho Dịch Hồi cố ý mời đến, cũng chỉ có thể là người trong triều. Bất quá mọi người không biết chính là, người mời Sở vương đến cũng không phải Dịch Hồi, mà là Hoa Diệc Khê.

Năm đó Hoa Diệc Khê cứu trị Tử Thanh, Sở vương đưa tặng Minh Sương kiếm, cũng đồng ý nợ một cái ân tình, hiện giờ là lúc hoàn trả nhân tình. Tuy rằng ý tứ Dịch Hồi chính là muốn Sở vương lấy đi đại bộ phận bảo tàng. Nhưng bởi vì Tử Thanh bị thương, Sở vương hiện giờ tuy rằng thần sắc tựa như bình thường, nhưng vẫn là phần nộ đến cực điểm. Xem ra sẽ không đơn giản từ bỏ.

Võ công của hắn không tốt, thân tại Thiên gia chỉ cần có thể học được một chút công phu cường thân kiện thể là đủ, sao có thể giống người trong giang hồ, ngày đêm khổ luyện.

Sở vương hạ lệnh, rất nhiều binh sĩ đem toàn bộ nhân sĩ võ lâm bao vây, âm thầm còn có rất nhiều hơi thở lợi hại ẩn nấp, hẳn là Sở vương mang đến cao thủ đại nội.

“Sở vương, triều đình không quản chuyện của giang hồ, hiện giờ là làm sao??” Chu Vân hỏi, Trọng Trầm Mặc đã chết, hiện giờ hẳn có thể tính người có tư cách nhất đại biểu cho các đại môn phái.

Sở vương mất lạnh nhìn mọi người, sau đó nói”Bảo tàng trong Tàng Kiếm sơn trang chính là tiền triều di lưu, là bảo vật vương thất, triều đình vẫn luôn biết đến, Tàng Kiếm sơn trang bất quá là tạm bảo quản. Bốn vương đến là vì thu hồi đồ của Hoàng thất. Nào giống bọn ngươi ý đồ cướp lấy, quả thật khi quân phạm thượng.”

“Không đúng, nếu là bảo vật tiền triều, Hoàng thất tiền triều đã biến mất, tự nhiên thành vật vô chủ, cho dù là Hoàng đế cũng phải nói lý đi!” một trưởng lão Thiết Sa môn nói. Nếu Môn chủ đều đã chết, không thể được một ít bồi thường, kia thật đúng là tổn thất nghiêm trọng.

“Bất kể thứ gì tiền triều lưu lại, đều thuộc quốc khố. Tất nhiên là phải thu hồi về quốc khố.” Sở vương nhìn mọi người “Kẻ nào bất mãn?”

Khi Sở vương nói những lời này, binh lính chung quanh cũng rút ra cương đao bên hông, ánh gươm chói lọi, khiến người cảm thấy có chút chói mắt.

Cho dù bọn họ không sợ số binh sĩ này, không sợ cao thủ đại nội ẩn nấp, nhưng cái giá phải trả sau đó ai cũng gánh vác không nổi. Khắp thiên hạ đều là đất vua, ai dám cùng triều đình tranh chấp chứ?

“Nếu tất cả mọi người không có ý gì, bảo tàng liền do bốn vương phụ trách mang về kinh thành, cất vào quốc khố. Bất quá bốn vương cũng không phải người không có tình, tất cả mọi người có công lao tìm được bảo tàng, cho nên bốn vương chỉ lấy sáu phần, một phần giao cho Tàng Kiếm sơn trang. Còn lại chia đều cho môn phái của mười người tìm kiếm bảo tàng kia.”

Cũng chính là Cái Bang, Thiết sa môn, Lạc Thủy môn, Hoa các, Tiêu gia bảo, Linh Lung các chia đều. Mỗi môn phái được chia một nửa phần, cũng tính công bằng. Lời này vừa nói ra, các đại môn phái trầm mặc nửa ngày. Cùng triều đình đối nghịch tất nhiên là không có khả năng, nếu nháo loạn hẳn cũng không chiếm được lợi gì, có thể được đến nửa phần coi như là không tồi. Chính là mất thấy bảo vật sắp tới tay lại vuột mất, vẫn là có chút không cam lòng.

“Nếu như vậy, người tới a! Đi vào đem bảo vật mang ra, vận chuyển về kinh thành.” Sở vương ra lệnh, ánh mắt đảo qua mọi người, thời điểm nhìn đến Chu Vân cùng Lý Thú đột nhiên trở nên sắc bén.

Tử Thanh ở bên trong cử tử nhất sinh, chuyện này hẳn sẽ không quên, tuy rằng hẳn sẽ không liên lụy đến người vô tội nhưng người có liên hệ hẳn một mực sẽ không quên. Chu Vân cười khổ, hẳn sao không biết suy nghĩ của Sở vương chứ, xem ra không chỉ đắc tội Linh Lung các cùng Tiêu gia bảo, còn thêm một Sở vương.

Binh sĩ nối đuôi nhau mà vào, không đến một khắc liền mang các rương đồ đi ra. Nhìn vô số tài bảo lướt qua trước mắt mình, có mấy người người cơ hồ nhịn không được tiến lên.

Vàng bạc còn chưa tính, những châu báu đó đều là vô giá, tùy ý một thứ cũng là hi thế trân bảo, có thể đủ người cơm áo vô ưu cả đời.

Nhìn ánh mắt tham lam của mọi người, Tử Thanh cười cười, không cần thận tác động vết thương trên người, nhìn không được khê hừ một tiếng. Sở vương cũng không e ngại gì, phất tay gọi người mang kiệu lại đây, kéo Tử Thanh vào trong kiệu. “Nếu sự tình đã chấm dứt, bổn vương liền cáo từ. Các vị sau này gặp lại.”

Vốn hẳn tới đây đã có người nghĩ Sở vương cùng Dịch Hồi thông đồng, tất nhiên là bây giờ rời đi là đúng. Ngay trước mặt những người này đem bảo tàng đi, cũng làm cho bọn họ chứng kiến, bảo tàng đúng là trong tay triều đình.

Ngày sau Tàng Kiếm sơn trang cũng chỉ là dư lại một phần mười tài phú, đã không còn khiến người thêm thường dòm ngó, huy động nhân lực tới chiếm. Hơn nữa phía sau còn có Hoa các cùng Tiêu gia bảo làm chỗ dựa, phỏng chừng cũng không ai dám đánh chủ ý tới nơi này.

Binh sĩ khiêng ra từng rương bảo vật, đồ cổ trân bảo. Sôi nổi đặt lên xe ngựa, cố định vững vàng. Nhuyễn kiệu của Sở vương đã đi trước, binh sĩ trang bị ổn thỏa xe ngựa cũng nhanh chóng thoát ly tầm mắt mọi người.

Dịch Hồi nhìn phương hướng Sở vương rời đi, trong lòng thở dài, rồi sau đó nói “Chư vị, hiện giờ bảo tàng đã bị thiên tử thu hồi, chư vị cũng có thể tán đi.

“Dịch tiên sinh nghĩ thật đơn giản, ta không quan tâm bảo tàng, chỉ là muốn biết mình chủ cùng vài vị đại hiệp võ lâm tại sao lại chết ở Tàng Kiếm sơn trang, này hết thấy đều có phải âm mưu của các người hay không, hiện giờ võ lâm có thể cùng các người chống lại cũng đã không còn, Hoa Diệc Khê cùng Tiêu Lạc Ngọc có phải là hay không nghĩ độc bá võ lâm?” Một nữ tử trung niên chậm rãi tới nhẹ giọng nói.

Nếu Tiêu Lạc Ngọc ở nơi này, sẽ phát hiện nữ tử này chính là mẫu thân Phượng Nhan đã mất tích, nhưng người nhận thức nàng đều không ở đây, thế nên nàng cứ như vậy không kiêng nể xuất hiện ở trước mặt người võ lâm.

“Xin hỏi vị phu nhân này là?” Chu Vân hỏi, cảm thấy đã có suy tính.

Nữ tử cười nói “Phu quân ta họ Ngô, vô danh tiểu tốt, chính là không quen nhìn chuyện tình lần này thôi. Hoa Diệc Khê cùng Tiêu Lạc Ngọc từ khi ra khỏi Tiêu gia bảo, dọc theo đường đi vẫn luôn gây sóng gió. Đến một chỗ đều náo loạn gà chó bất minh, hiện giờ Trọng minh chủ, Đào khách tán, Linh Lung các Các chủ cùng với Hổ bang Bang chủ đều chết dưới tay bọn họ. Ba đại môn phái mất hai còn một, còn có Hoa các, Tàng Kiếm sơn trang là chỗ dựa. Hiện giờ lại cùng Sở vương thông đồng. Tiêu bảo chủ đây là muốn tranh bá võ lâm sao?”

Mặc dù mọi người cũng không tin tưởng những lời này, nhưng cần thận suy nghĩ, gần nhất, quả thật trong chốn võ lâm không môn phái nào có thể cùng Tiêu gia bảo sánh vai, một nhà độc đại, đây là điều mỗi người đều không nghĩ đến.

Chu Vân trong lòng chưa xót, hẳn bản không muốn cùng Tiêu gia bảo đối địch. Thế nhưng hiện giờ cũng không thể chịu người bài bố. Nhìn thoáng qua đám người phía sau, tuy rằng nhân số đông đảo, lại đều là đám ô hợp.

Dịch Hồi hừ lạnh một tiếng, chậm rãi nói “Hiện giờ sơn trang đã không nhận tiếp đãi các vị, mời trở về đi. Nếu không chớ trách ta không khách khí.” Tiếng nói vừa dứt, phía sau hẳn một đám hộ vệ sơn trang đều giương kiếm tiến lên, hộ tại bên người Dịch Hồi.

Đối với Dịch Hồi mà nói, kết quả như thế là tốt nhất. Vô Kỳ cũng một tay che chở hẳn. Mất lạnh nhìn mọi người.

Ngô phu nhân lúc này hiểu không nên nói chuyện, lặng lẽ thối lui đến một bên. Nhưng thế gian lại vĩnh viễn đều không thể thiếu người không biết nhìn hoàn cảnh.

“Dịch tiên sinh nói chuyện quá không khách khí.” Một trưởng lão Linh Lung các nói. Dịch Hồi lạnh lùng mỉm cười, nói “Giết hẳn.”

Vô Kỳ ánh mắt lạnh lùng, lắc mình liền nhảy tới trước người trưởng lão này, mọi người chỉ thấy hoa mắt, rồi sau đó Vô Kỳ cũng đã trở lại phía sau Dịch Hồi, trưởng lão mới vừa nói lại trường lớn hai mắt, chậm rãi ngã xuống. Trên người nhìn không ra bất luận ngoại thương gì. Một lát sau, từ miệng mũi mới chậm rãi chảy máu.

Nhất thời, nguyên bản đám người tranh cãi âm ỉ bình tĩnh trở lại.

“Trở về sơn trang, các vị, không tiễn.” Dịch Hồi nói, xoay người rời đi. Người phía sau cũng theo vào. Lung Mộc nhìn mọi người Linh Lung các, một lần cuối cùng rồi rời đi.

Đi vào sơn trang, Dịch Hồi cảm thấy trước mắt tối sầm, liền mất đi tri giác. Hắn không phải không muốn người trong võ lâm tầm mắt chuyển dời khỏi người Hoa Diệc Khê bọn họ, chính là chính mình đã là dầu hết đèn tắt. Cường ngạnh chống đỡ đến lúc này, không thể tại thời điểm cuối cùng lộ ra sơ hở.

Quanh năm suốt tháng tâm lực lao lực quá độ, hơn nữa bất kể hậu quả mà vận công, khiến bệnh tình của hắn càng thêm chuyển biến xấu, hiện giờ hắn chỉ thấy nội lực trong cơ thể tốc độ càng ngày càng chậm, giống như một vũng bùn sền sệt.

Vô Kỳ rất nhanh trợ giúp Dịch Hồi, đưa một đạo nội lực đi vào cơ thể.

Mọi người chỉ thấy sắc mặt Vô Kỳ trở nên dị thường khó coi, sau đó liền biến mất khỏi tầm mắt mọi người. Tàng Kiếm sơn trang đã trải qua một hồi hạo kiếp, rốt cục trở về yên tĩnh. Về phần người ở phía ngoài khi nào thì rời đi, không có ai biết.

Vào lúc này, tại một quan đạo, Tiêu Vân vừa mới xuống ngựa, đi vào một quán trà nghỉ chân. Hắn tùy tay lau mồ hôi trên mặt, ngồi ở ghế dài nghỉ ngơi.

Thẩm Khanh cũng xuống ngựa, đi tới bên cạnh hắn, nhin không được oán giận “Ngươi vì cái gì vội chạy đi như vậy, người chịu được, ngựa cũng chịu không nổi.”

Tiêu Vân không thèm nhìn hắn, nói với chủ quán “Ông chủ, cho một bình trà cùng mấy cái màn thầu, ta ăn xong rồi phải lên đường.” Nói xong ném vài đồng tiền lên bàn. Sau đó mới đáp lời Thẩm Khanh “Người chịu không nổi có thể chậm rãi đi, không ai ép ngươi.”

“Tối đây.” Ông chủ nhanh nhẹn bưng lên trà cùng bánh màn thầu, thu tiền. Thẩm Khanh bắt đắc dĩ “Tiểu Vân Vân, ta đã nửa ngày không có ăn chút gì. Ngươi bảo ta ăn màn thầu?”

Tiêu Vân nguyền rủa hắn một cái, “Ngươi là đại thiếu gia có tiền, ta chỉ là tên tiểu tư, dĩ nhiên không có tiền mua đồ ăn ngon.” Đối với hình tượng thần giữ cửa Tiêu Vân, Thẩm Khanh cũng sớm đã lĩnh hội, bắt đắc dĩ nói “Ông chủ, có cái gì ăn ngon đều bưng lên.” một đĩnh bạc ném tới tay chủ quán.

“Được được, có ngay.” Ông chủ cười nở hoa. Tiêu Vân nhìn bạc có thể ở đại tửu lâu mua đủ bàn thức ăn ngon, trong lòng thầm mắng câu bại gia tử. Rồi sau đó an tâm hưởng dụng đồ ăn chủ quán bưng lên. Mặc dù là quán trà bên đường, nhưng cũng ăn ngon không kém, còn có vài món ăn dân dã, Tiêu Vân ăn rất vui vẻ, rất nhanh ăn xong đem món cuối cùng mang theo người.

Thẩm Khanh bắt đắc dĩ, cũng chỉ tùy ý ăn một chút, cùng Tiêu Vân tiếp tục chạy đi. Tâm hắn biết Tiêu Vân vội vã như vậy khẳng định không giống hắn nói chỉ là vì đơn giản trở về xem xét sự tình trong bảo như vậy. Nếu là cùng võ lâm có liên quan, hắn cũng không muốn quản, chính là nếu cùng Phượng Nhan có quan hệ, vậy tránh không được lưu tâm một ít.

Nhìn sườn mặt Tiêu Vân, trong lòng hắn nhin không được cảm khái, Tiêu Lạc Ngọc quả thật có một hạ nhân thật tốt, trung thành và tận tâm. Hắn cười nói “Tiểu Vân Vân, ngươi chừng nào thì chịu đến Thẩm gia ta?”

Tiêu Vân trừng liếc mắt nhìn hắn một cái, dọc theo đường đi Thẩm Khanh lời này nói rất nhiều lần, hắn ban đầu còn đỏ mặt, hiện giờ sớm đã quen “Chờ khi nhà ngươi suy tàn.”

“Tiểu Vân Vân thật ác độc, nhà của ta nhiều tiền như vậy, ngươi cũng nhẫn tâm khiến nó suy tàn?”

Cũng không phải của ta, ta nhẫn tâm gì chứ. Tiêu Vân trong lòng thầm nói, nhưng hắn biết nói ra Thẩm Khanh chắc chắn sẽ lại nói một ít lời không giới hạn, liền không trả lời. Chỉ chuyên tâm chạy đi.

Một đường vội vã, rốt cục về tới Tiêu gia bảo.

Hoàn chương 59

65. Chương 65

Một tháng sau —

Tại một sơn cốc vô danh ở Giang Nam một chiếc xe ngựa ngừng lại, thân xe thực rộng, so với bình thường phải rộng hơn gấp đôi, thân xe đều dùng tinh cương rèn thành. Bên trong trải gấm vóc thật dày. Ngựa kéo xe là bốn con tuấn mã thuần trắng, trên trán mỗi con ngựa đều đeo vòng nạm vàng. Trên vòng hoa vẫn là một đóa sen nở rộ.

Dấu hiệu này tại một tháng trước, vẫn không ai biết. Một tháng này lại liên tiếp xuất hiện trên giang hồ. Không một ai không biết không một ai không hiểu.

Hoa minh.

Hai thế lực lớn nhất hiện tại trong võ lâm, Tiêu gia bảo cùng Hoa các kết minh, dùng hoa sen làm dấu hiệu. Một tháng trước, Linh Lung các đột nhiên gặp một đám sát thủ, người còn lại bị giết thê thảm. Nhưng Linh Lung các dù sao cũng là lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa, liều chết phản kích vẫn giết hơn phân nửa sát thủ.

Không đến mười ngày, Lạc Thủy môn cũng gặp phải tình cảnh giống Linh Lung các, sát thủ lần này so với trước chẳng những giảm bớt, ngược lại càng tăng nhiều. Cũng may chương môn Chu Vân sớm đã đem Lạc Thủy môn dọn đi, né tránh họa diệt môn, nhưng cũng tổn hại thực lớn, không còn được như xưa.

Rồi sau đó lại có không ít môn phái bị tập kích, mỗi lần sát thủ đều tới vô ảnh đi vô tung làm cho không kẻ nào có thể tìm ra, duy nhất một chút dấu hiệu chính là trên mỗi người đều có biểu tượng hoa sen. Đang lúc mọi người tự hỏi những người này là vì cái gì đến, Tiêu gia bảo đột nhiên tuyên bố cùng Hoa các kết minh, xưng là Hoa minh.

Dùng chính là hoa sen làm dấu hiệu. Nhất thời giang hồ âm ỉ dậy sóng.

Hoa minh này rất nhanh trở thành đệ nhất môn phái trong võ lâm, không có bất luận kẻ nào dám động vào. Trong số sát thủ, mọi người còn phát hiện có rất nhiều người tựa hồ là trong quân lữ, không cần phải nói, hẳn là thủ hạ của Sở vương.

Có Sở vương ở sau lưng làm chỗ dựa, danh tiếng nhất thời vô lượng. Chính là có kẻ dù bất mãn, cũng không dám làm gì.

Trong vòng một tháng, trên giang hồ người người cơ hồ cảm thấy bất an, chỉ sợ trở thành mục tiêu kế tiếp của Hoa minh. Sơn cốc này, chính là nơi trú ngụ của Hoa các. Tiêu Lạc Ngọc đời trước cho tới bây giờ đều chưa từng tới nơi này, hiện giờ Hoa Diệc Khê thân chịu trọng thương, Hoa các có các loại dược vật quý báu, tất nhiên là chỗ chữa thương tốt nhất.

Trước sơn cốc có trận pháp bảo hộ, rất ít người có thể tới nơi đây. Sơn cốc khá lớn, cảnh sắc tuyệt đẹp. Không ít đình đài lầu các lịch sự tao nhã dựa vào đó mà xây dựng nên.

Tại viện sâu nhất trong cốc, cửa một gian phòng mở ra, một người bưng khay bước ra.

Vô Kỳ nhìn dược vật trong khay, ngón tay nắm chặt một chút. Lúc này gian phòng cách vách cũng có một người đi ra, trường bào hoa phục màu tím, bên hông đeo đúng là võ lâm chí bảo Bồ Đề Lệ. Trong ngực ôm một người.

Người trong ngực có chút gian nan ngẩng đầu, chậm rãi nói “Sư phụ, Dịch Hồi sao rồi?”

Vô Kỳ lắc đầu “Còn đang ngủ.” Dịch Hồi kể từ khi đó, liền lâm vào hôn mê, một tháng này tỉnh lại mấy lần, nhưng mỗi lần đều thực nhanh ngủ đi. Vô Kỳ dùng đủ loại biện pháp, cuối cùng đều không làm được gì, hiện tại chỉ có thể dùng nội lực miễn cưỡng chống đỡ cho Dịch Hồi.

Tiêu Lạc Ngọc hướng Vô Kỳ gật gật đầu, ôm Hoa Diệc Khê đi vào một tòa lương đình trong cốc. Nơi này thiết kế phi thường tài tình, lương đình bên cạnh sơn cốc vừa lúc có thể đem gió núi thổi qua hóa giải, ngồi ở trong lương đình không chịu chút gió nào, lại cũng không cảm thấy bức bối.

Hoa Diệc Khê nửa tháng trước đã tỉnh, nhưng bởi vì trên người thương thế quá nặng, không thể trúng gió không thể thấy sáng, đã nhiều ngày mới có thể đi ra hít thở không khí. Y lúc ấy nội thương thực nghiêm trọng, may mắn có Phương hoa châu hộ thể, nếu không cho dù là cứu sống, về sau cũng biến thành phế nhân.

Tiêu Lạc Ngọc ôm Hoa Diệc Khê ngồi xuống, Hoa Diệc Khê mặc y phục thật dày, chỉ lộ ra cái đầu. Nâng mặt lên, có thể nhìn thấy dung nhan tiêu tụy của y, trên mặt không chỉ hoàn toàn không có huyết sắc, mà ngay cả da thịt đều không có bao nhiêu, cả người tựa như một khối da bọc xương.

“Không sao chứ?” Tiêu Lạc Ngọc hỏi. Hoa Diệc Khê gật gật đầu, trả lời “Ta không sao.” Thanh âm cũng khàn khàn dị thường. Y nhìn cảnh sắc bên ngoài xinh đẹp tuyệt trần, tâm tình cũng không tệ. Vốn cho là mình đã chết, nhưng sau khi tỉnh lại phát hiện mình còn sống, cái loại cảm giác vui sướng này y bây giờ còn nhớ rõ.

Không phải sợ chết, chính là hiện giờ chết như vậy, chung quy là không cam lòng. Tuy rằng biết mình hiện giờ bộ dạng nhất định là dị thường dọa người, nhưng so với cái chết vẫn tốt hơn rất nhiều.

Tiêu Lạc Ngọc ngồi ở một bên, cẩn thận che chở y.

“Đang nghĩ về Dịch tiên sinh sao?” Tiêu Lạc Ngọc hỏi. Hoa Diệc Khê lắc đầu “Tàng Kiếm sơn trang sau đó như thế nào?” Y hỏi. Sau khi tỉnh lại vẫn luôn mơ mơ màng màng, cũng chưa từng hỏi mọi chuyện đã xảy ra lúc sau.

“Giao cho Phong Miếu xử lý, hiện giờ cũng không có ai đi tìm bọn họ gây phiền toái. Ta đã sai người đem xác Thái tử tiền triều cùng thi thể trang chủ mai táng.” Tiêu Lạc Ngọc nói. Sự tình của Hoa Diệc Khê khiến hắn không có tâm tư suy nghĩ những thứ khác, sau đó Hoa Diệc Khê bệnh tình ổn định, hắn cũng nhớ tới chuyện Thái tử tiền triều.

Trên người bọn họ, Tiêu Lạc Ngọc có thể nhìn đến một ít bóng dáng bản thân kiếp trước. Hắn chỉ hy vọng cả đời này cùng Hoa Diệc Khê không cần có kết cục như vậy, chết đi rồi thế giới dù sao cũng không biết, hắn không muốn đem hết thấy đều ký thác vào cái không biết.

“Coi như là giúp bọn họ một cái nhân tình đi! Dù sao Phương hoa châu cứu người một mạng.” Tiêu Lạc Ngọc cười nói. Nắm chặt tay Hoa Diệc Khê, tuy rằng Hoa Diệc Khê hiện tại bộ dạng e là ai thấy cũng sẽ bị dọa sợ, nhưng hắn chỉ cảm thấy này gương mặt này cũng là gương mặt xinh đẹp nhất trên thế giới. Cúi đầu trên trán Hoa Diệc Khê hôn một cái.

“Khi ta ngủ, tựa hồ mơ một giấc mộng.” Hoa Diệc Khê nói “Ta mơ thấy người chết, Tiêu gia bảo cũng bị hủy. Ta đi báo thù cho người...”

Tiêu Lạc Ngọc sửng sốt, “Như thế nào lại có giấc mộng này?” Hắn nói không nên lời trong lòng là tư vị gì.

“Không biết, chính là cảm giác trong mộng ta thực thương tâm, thực tuyệt vọng. Bất quá ta nhớ không phải quá rõ ràng.” Hoa Diệc Khê mỉm cười “Thực may chỉ là giấc mộng.”

Chính là hiện tại nhắm mắt lại, Tiêu Lạc Ngọc vẫn là sẽ nhớ tới biểu tình tuyệt vọng khi Hoa Diệc Khê ôm thi thể hắn. Cũng sẽ không quên cảm giác bất lực của bản thân khi đó. Hắn ôm lấy Hoa Diệc Khê “Sẽ không có một ngày như vậy.”

Khi nói chuyện, tiếng bước chân vang lên, Thanh Thương đi tới.

“Các chủ, Tiêu bảo chủ, bọn họ đã trở lại.” Thanh Thương nói, đem được của Hoa Diệc Khê đặt ở trên bàn. Tiêu Lạc Ngọc cầm lấy chén được đút cho Hoa Diệc Khê, gật đầu nói “Bảo bọn họ tới đây!”

Một chén được còn chưa uống hết, ước chừng có hơn bốn mươi mấy người tới khoảng đất trống trước mặt hai người. Những người này đều mang theo khăn che mặt màu đen, thấy không rõ diện mạo. Chỉ có thể nhìn ra cằm đầu chính là một người nhiều tuổi, bởi vì tóc lộ ở bên ngoài đã có một ít hoa râm.

“Thuộc hạ không phụ giao phó, đã hoàn thành nhiệm vụ Bảo chủ phân phó.” Người cầm đầu nói. Tiêu Lạc Ngọc khẽ gật đầu “Các vị vất vả, ngày sau có thể nghỉ ngơi mấy ngày.”

“Vâng.”

Những người này đều là cao thủ trong Hoa các cùng Tiêu gia bảo, người của Sở vương cũng có, bởi vì bọn họ cố gắng, hiện giờ trên giang hồ có thể nói là không có một ai dám phản đối. Một số môn phái có quan hệ tốt với Tiêu gia bảo, tỷ như Thiết sa môn, bởi vì Môn chủ Trọng Trầm Mặc, đã trở thành môn phái lớn nhất sau Tiêu gia bảo cùng Hoa các trên giang hồ.

Mà một số môn phái khác nhìn đến tình huống này cũng sôi nổi muốn cùng Tiêu gia bảo qua lại. Nhưng cũng có một ít môn phái âm thầm hình thành liên minh đối nghịch.

“Giải tán đi!” Tiêu Lạc Ngọc phát tay, mọi người khom người lui ra. Chỉ có lão giả cầm đầu ở lại. “Bảo chủ, tin tức người sai ta tìm hiểu đã có.” Nói xong, đưa lên một tờ giấy.

Tiêu Lạc Ngọc tiếp nhận, nhìn thoáng qua. Sau đó gật gật đầu “Rất tốt, cần phải tìm được địa điểm chính xác.”

“Vâng, thuộc hạ xin lui trước.” Lão giả nói.

Sau khi lão giả rời đi, Hoa Diệc Khê nhìn không được hỏi “Người sai bọn họ tìm tin tức Phương Nhan?” – Tiêu Lạc Ngọc sợ Hoa Diệc Khê hiểu lầm, vội vàng giải thích “Ta nghĩ thông qua năng lực tìm ra người đứng sau. Hơn nữa năng lực chung quy là tai họa lớn. Vạn nhất xảy ra chuyện gì...”

Nhìn Tiêu Lạc Ngọc vội vàng giải thích, Hoa Diệc Khê nhìn không được buồn cười, nhưng nào ngờ nụ cười này lại tác động thương thế, ho khan vài tiếng.

“Nơi này tuy rằng không có gió, nhưng ngồi như vậy cũng không thoải mái, không bằng trở về đi!” Tiêu Lạc Ngọc có chút đau lòng. Đã vào lập thu, tuy rằng khí hậu Giang Nam vẫn thật ấm áp, nhưng trong gió vẫn có một ít hơi lạnh.

Trở lại trong phòng, Lung Mộc dùng bồ câu đưa thư tới Tiêu gia bảo. Hiện giờ hắn đã không chỗ để đi, Hữu Yến xin cho hắn lưu lại Hoa các. Tuy rằng võ công đã mất, nhưng được Hữu Yến điều trị đã khá hơn nhiều. Khôi phục nội lực cũng là chuyện sớm hay muộn.

Không chỉ hắn, cả Chu Lam cũng ở lại nơi này.

“Có phải là xảy ra chuyện gì?” Hoa Diệc Khê hỏi.

“Tiêu Vân nói trong bảo hết thấy dấu vết.” Tiêu Lạc Ngọc lắc đầu, Tiêu Vân ở trong thư nói bởi vì Tiêu Lạc Ngọc bảo hắn kích sinh ý mấy nhà, hiện giờ sinh ý Tiêu gia bảo đã bị tổn thất, nhưng cũng không tính nghiêm trọng. Trong thư còn nói Thẩm Khanh luôn luôn ở tại Tiêu gia bảo không chịu đi. “Hắn nói Thẩm Khanh vẫn không chịu rời đi, hỏi ta có thể cho Thẩm Khanh tiếp tục ở lại hay không.”

“Tiêu Vân có ý với Thẩm Khanh, chẳng lẽ Thẩm Khanh...” Hoa Diệc Khê nói.

“Bất luận thế nào, cho dù là Thẩm Khanh trong lòng có quỷ, từ chỗ Tiêu Vân cũng không đạt được tin tức gì.” Tiêu Lạc Ngọc đề bút hồi âm. Đem thư đưa cho Lung Mộc chờ ngoài cửa.

Lung Mộc cầm thư, hướng lồng nuôi chim bồ câu đi đến.

Trong sơn cốc có một chỗ chuyên dưỡng một số loài động vật nhỏ, xa xa có thể nhìn thấy Canh Tinh nằm trên cỏ, mà bên cạnh nó là một con mèo lớn cỡ bàn tay.

Mỗi ngày vào khoảng thời gian này, Hữu Yến đều ở chỗ này. Ai cũng sẽ không tin tưởng, hết thấy động vật nơi đây, trừ bỏ Canh Tinh, đều là Hữu Yến ở bên ngoài cứu về.

Hữu Yến đúng là mặt lạnh tâm lành, so với Tả Yến còn lạnh hơn rất nhiều. Nhưng đối với tiểu động vật này đó, so với người bình thường còn kiên nhẫn hơn nhiều.

Thời điểm Lung Mộc đi tới, Hữu Yến vừa lúc tẩy trừ miệng vết thương cho một con thỏ. Cũng không để ý gì tới Lung Mộc, gương mặt xinh đẹp mang theo chút độ ẩm cùng nghiêm túc. Lung Mộc ngăn người, qua hồi lâu mới nói “Ta tới bắt bồ câu đưa tin.”

Hữu Yến gật gật đầu, Lung Mộc đến bắt một con bò câu. Chờ hán đem bò câu thả bay mới chú ý tới Hữu Yến đã tẩy trừ vết thương xong cho thỏ, đang rửa tay.

“Cơm trưa ta đem lại đây cho ngươi?” Lung Mộc hỏi. Hữu Yến gật đầu “Đã làm phiền ngươi.” Lung Mộc cảm thấy vui vẻ, vội vã đi đem cơm tới. Đại khái là bởi vì thương thế của hán do Hữu Yến cứu trị, trong toàn bộ Hoa các, hán thích nhất kẻ cận Hữu Yến.

Hữu Yến không ăn bất luận loại thịt nào, tại nhà bếp có chỗ chuyên làm thức ăn chay cho hán. Lung Mộc cầm hai bộ bát đĩa, tính toán cùng Hữu Yến dùng cơm trưa. Hán vừa muốn rời đi phòng bếp, liền nghe được có người khe khẽ nói nhỏ.

“Lại có người đến xin chữa bệnh. Nghe nói là trưởng lão một cái Các nào đó...”

Hoàn chương 60

66. Chương 66

Lung Mộc trong lòng nhảy dựng, trong chốn vô lâm gọi là Các trừ bỏ Hoa các thì chính là Linh Lung các, như vậy hiện tại tới cầu y khẳng định chính là người Linh Lung các.

Tin tức Linh Lung các một đoạn thời gian trước cơ hồ bị giết hán cũng biết, cũng rõ người đứng sau là ai. Nếu nói một chút cũng không khổ sở là không có khả năng, nhưng hán hiểu mình không thay đổi được gì.

Nghe được tin tức này, Lung Mộc suy tư một phen, vẫn có chút không yên lòng. Tuy rằng người Linh Lung các đối hán bất nghĩa, nhưng nếu không phải hán dẫn sói vào nhà, sẽ không có nạn đại nạn này. Buông đồ ăn xuống đi đến phòng khách. Dọc theo đường đi cơ bản không có người, Lung Mộc thực nhanh liền tới tiền viện. Còn chưa tới phòng khách chợt nghe được thanh âm nói chuyện bên trong.

Ngữ tốc thực nhanh giọng điệu có chút khinh miệt nhất định là Tử Lạc. “Trưởng lão, ngươi tới bảo chúng ta cứu chẳng lẽ chúng ta nhất định phải cứu sao?”

Thanh Thương cắt ngang lời Tử Lạc, cười nói “Trưởng lão, ngươi cũng biết Hoa các chúng ta cứu người có quy củ, hiện giờ Các chủ không có mặt, chúng ta không thể phá hủy quy củ. Mong rằng trưởng lão bao dung.”

“Các người... người... ngày xưa hai Các cũng có chút giao tình, hiện giờ các người sao có thể thấy chết mà không cứu.”

“Giao tình, ngày đó Các chủ của chúng ta thiếu chút nữa chết dưới tay Các chủ nhà ngươi, giao tình này Hoa các chúng ta thật sự là không dám nhận.” Tử Lạc cả giận nói. “Hiện giờ tới đây nhắc giao tình, trước kia sao không thấy các người có một chút ý tứ giao tình.”

Lung Mộc ở ngoài cửa nghe không biết ai bị thương, muốn đi vào lại cảm thấy không ổn, phải trái đều khó hết sức, đột nhiên có người kéo hán một chút. Quay đầu lại, cư nhiên là Hữu Yến.

“Hữu...” Lung Mộc có chút ngại ngùng, dù sao hán không phải người Hoa các, ở chỗ này nghe lén thật không phải quang minh. Hữu Yến nhìn chăm chăm hán, sau đó lôi hán vào phòng.

Thanh Thương trông thấy Hữu Yến kéo Lung Mộc tiến vào, cũng không nói gì thêm, ngược lại Quảng trưởng lão có chút giật mình “Lung Mộc...” ánh mắt chuyển qua tay Lung Mộc bị Hữu Yến cầm, có chút kinh dị bất định.

“Quảng trưởng lão.” Lung Mộc gật đầu chào, Hữu Yến nhìn Thanh Thương “Xảy ra chuyện gì?”

“Tân Các chủ của bọn họ bị thương, hy vọng chúng ta có thể cứu trị.” Thanh Thương nói. Hữu Yến nhìn thấy một người trên ghế đang hôn mê, đi qua cẩn thận quan sát một chút.

Người này thực trẻ tuổi, thoạt nhìn bất quá mười mấy tuổi mà thôi, bộ dáng thanh tú, hai mắt nhắm nghiền sắc mặt dị thường tái nhợt. Thấy Hữu Yến xem xét Quảng trưởng lão có chút khấn trương “Xin hỏi Hộ pháp, Các chủ chúng ta đây là bị sao?”

Hữu Yến quay đầu lại nhìn nhìn Lung Mộc, sau đó nói “Trúng độc, còn bị nội thương.”

“Còn có thể cứu sao?” Quảng trưởng lão lo lắng hỏi. Thanh Thương cười nói “Cứu tất nhiên có thể cứu, nhưng phải xem quý phái chịu xuất ra bao nhiêu. Độc của hắc vừa lúc tổn thương nội tạng, nếu giải độc trước, sẽ làm bị thương nội tạng mà chết. Trị thương trước, thì sẽ dẫn dắt độc phát. Trong thiên hạ cũng chỉ Hoa các có thể cứu. Quý cử không thể phá, toàn bộ xem thành ý trưởng lão.”

Quảng trưởng lão sửng sốt, sắc mặt biến đổi mấy lần, cuối cùng mới nói “Nếu... nếu có thể cứu Các chủ... chúng ta nguyện ý đem một nửa bảo tàng Linh Lung các đoạt được dâng tặng.”

Linh Lung các tuy rằng cơ hồ bị sát hại, nhưng bảo tàng đoạt được vẫn còn, điều này cũng thành lợi thế cuối cùng cho bọn họ.

“Một nửa vàng bạc?” Tử Lạc cười nói “Mệnh Các chủ các người chỉ giá trị một nửa vàng bạc sao?”

“Các người...” Quảng trưởng lão sắc mặt đỏ tía, nếu là Linh Lung các trước kia, Hoa các tự nhiên là cấp cho một ít mặt mũi. Nhưng hiện tại không thể không bị người hiếp đáp. Hơn nữa khiến Linh Lung các biến thành bộ dáng hiện giờ, cũng có công lao của Hoa các, nay lại hướng cừu nhân cầu y, không thể không nói Quảng trưởng lão giờ này khắc này trong lòng đã phẫn nộ đến cực điểm.

Lung Mộc có chút khổ sở, Linh Lung các thời điểm bị giết hắc có thể mắt không thấy tâm không phiền, nhưng hiện giờ đặt tại trước mặt — ánh mắt tối sầm, lại không nói gì.

“Một nửa bảo tàng, phải nhớ đưa tới.” Hữu Yển nói “Không cần vàng bạc, muốn những thứ khác.”

Lung Mộc có chút ngốc lăng, chính là Thanh Thương Tử Lạc cũng vô cùng ngạc nhiên. Hữu Yển nhìn nhìn Quảng trưởng lão “Đưa tới viện ta.”

Nếu Hữu Yển đã mở miệng, Thanh Thương tự nhiên cũng sẽ không phản đối, gọi người nâng thiếu niên tới tiểu viện của Hữu Yển. Chờ Hữu Yển rời đi, Thanh Thương không khỏi cười khổ.

“Một Chu Lam lại thêm một Lung Mộc, thật sự là bất ngờ.”

Chuyện Linh Lung các cầu y dĩ nhiên sẽ báo cáo Hoa Diệc Khê, Hoa Diệc Khê suy nghĩ một khắc “Tra một chút thân phận tân Các chủ này cùng nguyên nhân bị thương.”

“Người cảm thấy bảo ai đi làm thích hợp?” Tiêu Lạc Ngọc hỏi, thật cẩn thận đem Hoa Diệc Khê nâng dậy, để y dựa vào đầu giường. Hoa Diệc Khê cười nói “Để Tả Yển cùng Chu Lam đi thôi.”

Tiêu Lạc Ngọc gật gật đầu, “Ta một hồi phân phó bọn họ đi làm.” Hoa Diệc Khê bản thân bị trọng thương, nguyên bản Tiêu Lạc Ngọc phải chủ trì hết thảy sự vụ Hoa các cùng Tiêu gia bảo. Nhưng từ sau khi Hoa Diệc Khê tỉnh lại, sự tình Hoa các để cho Hoa Diệc Khê quyết định, kể cả việc của Tiêu gia bảo cũng sẽ trưng cầu ý kiến Hoa Diệc Khê.

Hiện giờ tình huống có thể nói là một mảnh tốt đẹp, chỉ cần thân mình Hoa Diệc Khê khỏe hắc sẽ không có bất cứ vấn đề gì. Nhưng Tiêu Lạc Ngọc vẫn có ẩn ẩn lo lắng. Phương Nhan không rõ tung tích, người sau màn cũng không biết mặt mày, hơn nữa mấu chốt nhất chính là bảo đồ ẩn giấu kia đến bây giờ còn chưa có tầm hơi.

Bởi vì tiền tài, nếu đối phương chiếm được nhiều tài phú như vậy, đủ khiến nhiều người cùng bọn họ đối địch. Mấu chốt nhất chính là, trong bảo tàng chân chính, còn có tuyệt thế võ công.

Mười ngày sau —

Giang hồ khó có được một mảnh yên tĩnh, mà ngay cả trước đó vài ngày Cái Bang vẫn luôn phong ba không ngừng đều yên ổn hơn rất nhiều.

Không biết có phải vì Phương hoa châu hay không, thương thế của Hoa Diệc Khê lành phi thường nhanh, gần mười ngày, trên người có thêm không ít thịt, mà ngay cả khí sắc thoát nhìn cũng khá lên nhiều, ít nhất không phải là cảm giác tùy thời sẽ đoạn khí. Còn có thể tự mình xuống giường bước đi.

Cứ theo đà này, khoảng nửa năm hắc có thể khôi phục. Phá rồi sau đó lập, nói không chừng còn có thể so trước kia tốt hơn rất nhiều.

Quảng trưởng lão ở tại Hoa các, dưới điều trị của Hữu Yển, độc của tân Các chủ Linh Lung các đã giải, chỉ còn dư lại nội thương phải điều dưỡng chút thời gian, nhưng cũng đã không còn việc gì.

Lung Mộc bưng được gỗ cửa phòng, Hữu Yển vừa lúc châm cứu chấm dứt, cầm lấy khăn sạch lau tay, rồi sau đó nói. “Uống thuốc xong các ngươi có thể đi rồi.” Quảng trưởng lão tiến lên xem xét mạch đập thiếu niên, phát hiện thật không còn đáng ngại, không khỏi vui mừng.

Thiếu niên ngồi dậy, bởi vì độc tố đã tiêu trừ, sắc mặt hắc lấy lại chút hồng nhuận, thoát nhìn xinh đẹp tuyệt trần. Tiếp nhận được trong tay Lung Mộc một hơi uống xong mới nói “Phí chữa bệnh đáp ứng còn chưa đưa tới, Hộ pháp không sợ chúng ta bội ước sao?”

Hữu Yển không trả lời, đứng dậy đi ra ngoài. Lung Mộc đương nhiên cũng đuổi theo, đến ngoài cửa Lung Mộc mới lên tiếng “Sở vương đến, Bảo chủ gọi ngươi qua.” Hữu Yển gật gật đầu, “Bằng vải con thả mấy ngày trước ta cứu có thể tháo.”

“Ừ.”

Hữu Yển đi rồi, Lung Mộc liền đi tháo băng vải cho thả con. Một con thả màu xám to bằng bàn tay, rất là đáng yêu. Lung Mộc nghĩ đến cảnh tượng Hữu Yển ôm động vật này đó, đột nhiên cảm thấy tim đập có chút nhanh.

“Không nghĩ tới đường đường Các chủ đệ nhất môn phái, thế nhưng lưu lạc khiến người đến nông nổi này.”

Lung Mộc quay đầu lại, tân Các chủ Linh Lung các đứng ở cách đó không xa. Hắc lúc này mới nghĩ đến, mấy ngày nay, thế nhưng còn chưa biết tên thiếu niên này, trước kia hắc cũng chưa bao giờ chú ý qua trong Các có người này hay không.

Lắc đầu không trả lời, tiếp tục công việc trong tay.

“Ngươi có thể gọi ta Lung Tín.” Thiếu niên đã đi tới, “Ngươi có nghĩ tới lần nữa trở lại Linh Lung các không?”

Lung Mộc tay khẽ ngừng, lúc này mới nói “Ta sớm đã là người bị đuổi, nào có thể trở về.” Thiếu niên cười lạnh “Hiện giờ trong Các hiển nhiên không bằng trước kia, ngươi không nghĩ trở về cũng là bình thường.”

Lung Mộc chỉ nói “Hữu Yển không thích người khác tới nơi này, ngươi vẫn nên trở về đi.”

“Hữu Yển... hóa ra hắc là Hữu hộ pháp, mấy ngày nay như thế nào hỏi cũng không nói lời nào, tính cách lạnh lùng như thế thật sự là đáng tiếc khuôn mặt kia.” Thiếu niên nói “Ngươi ngược lại gọi quá thân thiết... mấy ngày nữa chính là ngày cúng tế những người Linh Lung các đã chết, ngươi muốn hay không cùng ta bái tế?”

Thả con trong tay đã khôi phục khỏe mạnh, Lung Mộc đem nó đặt xuống đất, quay đầu nhìn Lung Tín “Ta đã không còn là người Linh Lung các, dĩ nhiên sẽ không tham gia bái tế.”

“Ngươi thật sự không thương tâm, những người này đều là do Hoa các cùng Tiêu gia bảo giết, ngươi ở trong này sống, chẳng lẽ không cảm thấy kỳ quái sao? Chờ ngươi chết, ngươi có mặt nào đi gặp tổ tiên Linh Lung các?”

“Mạng của ngươi chính là Hữu hộ pháp Hoa các cứu, ngươi nếu đối Hoa các bất mãn, hà tất cầu hắc cứu ngươi, tự vẫn xong việc không phải càng tốt. Lại nói ta như thế nào đi gặp tổ tiên, không cần ngươi tới nhúng tay.”

Lung Tín tìm đến Lung Mộc, Quảng trưởng lão đương nhiên là không biết. Hắc vừa rồi được thông tri nói là phí chữa bệnh đã đưa tới, hắc đến xem xét tình huống.

Mới vừa đi vài bước, đã cảm thấy hôm nay Hoa các dị thường bận rộn. Người Hoa các vốn khá ít, ngày thường đều trốn đi nghiên cứu chế tạo được vật cơ hồ không ra khỏi cửa, ngay cả có vài hạ nhân cũng không thường xuyên đi lại. Nhưng hôm nay thế nhưng người nhiều gấp mấy lần. Bọn hạ nhân cơ hồ đều bắt đầu công việc lu bu cả lên.

Đi vài bước, lại nhìn thấy vài binh sĩ đang canh giữ, Quảng trưởng lão cảm thấy cả kinh, trong lòng nghĩ đến một người. Tùy tay giữ chặt một hạ nhân hỏi “Sở vương tới vào lúc nào?”

Hạ nhân biết hẳn tới chữa bệnh, cũng khách khí “Sở vương diện hạ là sáng nay tới.”

Quảng trưởng lão cảm thấy hiểu rõ, nếu không phải Sở vương đến, Hoa các cũng sẽ không đột nhiên huy động nhân lực thế này. Kỳ thật so với hận Hoa các, Quảng trưởng lão càng thêm hận Sở vương.

Trên giang hồ tranh đoạt vốn là chuyện thường tình, Linh Lung các cùng Tiêu gia bảo vốn là đối địch, nhưng cũng vẫn luôn ở trạng thái cân bằng. Tuy rằng Các chủ Lung Bình tử vong, nhưng Linh Lung các cũng nhận được rất nhiều trân bảo, vốn vẫn có thể tiếp tục phát triển.

Chính là Sở vương đánh vỡ cục diện này.

Nếu không phải Sở vương ở sau lưng làm chỗ dựa, cho dù Hoa Diệc Khê cùng Tiêu Lạc Ngọc có thiên đại bản lĩnh cũng không dám minh mục trương đảm ở trên giang hồ công nhiên cùng toàn giang hồ đối nghịch như vậy. Nếu không phải Sở vương, Linh Lung các cũng sẽ không giống như bây giờ.

Thử hỏi thiên hạ có ai dám cùng thiên tử đối nghịch, mà Sở vương chính là thiên tử. Quảng trưởng lão hận Sở vương xuất hiện, cũng hận hẳn vốn là người trong triều đình, tại sao lại can thiệp sự tình trong chốn giang hồ.

Kỳ thật hẳn không biết, Sở vương vốn không tính toán quản việc này. Chính là Tử Thanh bị thương khiến hẳn thực phần nộ, cho nên mới đánh vỡ thường lệ triều đình cùng giang hồ không can dự lẫn nhau.

Quảng trưởng lão hít sâu một hơi, đi đến nơi nhiều người.

Lúc ấy đi Tàng Kiếm sơn trang, hẳn bởi vì lưu lại trấn thủ cho nên vẫn luôn ở trong Các. Hiện giờ hẳn trái lại muốn thấy Sở vương này, là loại người gì.

Ở trung tâm sơn cốc, là nơi bình thường Hoa các hội nghị việc quan trọng. Gian phòng trang trí cũng không hoa lệ, có thể nói là mộc mạc. Lúc này nhân vật quan trọng của Hoa các đều có mặt, Hữu Yến Tử Lạc Thanh Thương, trừ bỏ Tả Yến xuất môn làm việc. Ngay cả Hoa Diệc Khê cũng được Tiêu Lạc Ngọc ôm đến.

Sở vương ngồi ở thượng thủ, những người khác theo thứ tự ngồi xuống. Lần này Tử Thanh không đứng sau Sở vương, mà là ngồi ở một bên.

“Bốn vương là tiến đến báỉ phỏng, không quan hệ chính sự. Thấy các ngươi long trọng đón chào thế này khiến bốn vương cảm thấy không được tự nhiên.” Sở vương nói. Hoa Diệc Khê mỉm cười, sau đó nói “Nghe nói Sở vương hồi kinh đã được Hoàng Thượng khen ngợi.”

Sở vương gật đầu “Gần đây quốc khổ hạn hẹp, này cũng xem như giải quyết một vấn đề khó khăn không nhỏ.” Mọi người hàn huyên một hồi, hạ nhân bưng điểm tâm lần lượt đi lên. Thanh Thương nói xuống xem phòng bếp chuẩn bị đồ ăn, cùng Tử Lạc Hữu Yến mượn cơ rời đi.

Tiêu Lạc Ngọc nhìn thoáng qua Sở vương, hẳn mới không tin Sở vương là bởi vì việc tư mà đến, không nói kinh thành cùng nơi này cách xa nhau ngàn dặm, chỉ việc Sở vương ở trong triều luôn luôn quyền cao chức trọng, tùy tiện rời đi cũng không tốt.

Sở vương uống một ngụm trà, cười nói “Kỳ thật ta đến, còn có một nguyên nhân.” Hẳn nhìn về phía Tử Thanh, Tử Thanh đứng dậy, từ bọc vải mang theo xuất ra một bức họa được cuộn tròn.

“Cái này là ta tại Tàng Kiếm sơn trang lấy được, cảm thấy cũng là các ngươi bảo quản thích hợp hơn.” Sở vương nói. Tiêu Lạc Ngọc có chút kỳ quái, ngay cả Hoa Diệc Khê cũng không khỏi hiểu kỳ đứng lên.

Tiêu Lạc Ngọc tiếp nhận từ tay Tử Thanh, mở ra.

Chính là một bức họa thực bình thường, sơn trang cất giấu đều là chân phẩm, một bức họa của họa sĩ vô danh như vậy thật sự khó thấy. Tiêu Lạc Ngọc có chút kỳ quái, cùng Hoa Diệc Khê thoáng nhìn nhau. Hai người thực ăn ý không nói gì, thu hồi cảm tạ Sở vương.

Sở vương cười nói “Đi vài ngày đường, hôm nay muốn nghỉ ngơi một chút. Nghe nói nơi này phong cảnh như họa, không để ý ta ở lại mấy ngày chút.”

Hoa Diệc Khê cười đáp “Sở vương chịu nề mặt, đương nhiên là vô cùng vinh hạnh.”

67. Chương 67

Sở vương đi nghỉ ngơi, Tiêu Lạc Ngọc ôm Hoa Diệc Khê trở lại phòng, mở ra bức họa cuộn tròn trong tay cẩn thận quan sát.

“Bức họa này phong cách rất thông thường, bút pháp cũng coi như bình thường, không có gì đặc biệt.” Tiêu Lạc Ngọc nói. Đưa tới trước mặt Hoa Diệc Khê để y quan sát. Hoa Diệc Khê cũng không phát hiện chỗ nào đặc biệt.

“Sở vương sẽ không đưa một bức họa bình thường cho chúng ta, nhất định có ẩn ý. Chính là hấn vì cái gì không nói thẳng?” Hoa Diệc Khê nhíu mày.

“Có chỗ nào chúng ta xem nhẹ? Có lẽ hấn không thể trực tiếp nói cho chúng ta biết.” Hoa Diệc Khê nói. Tiêu Lạc Ngọc lắc đầu đem bức họa cuộn lại. “Bức họa ở chỗ chúng ta, lúc nào cũng có thể xem, người vẫn là nghỉ ngơi trước đi!”

Hoa Diệc Khê gật gật đầu, theo lời nằm xuống. Trong lòng y có chút áy náy, từ khi cùng Tiêu Lạc Ngọc lưỡng tình tương duyệt tới nay, hai người vẫn luôn phong ba không ngừng, thân thể y cứ mãi không tốt, hiện tại lại thành cái dạng này, Tiêu Lạc Ngọc cơ hồ là cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi chỉ lo chiều cổ y. Từ khi y bị thương đến nay, sự tình giữa tình nhân liền hoàn toàn không thể làm.

Tiêu Lạc Ngọc cũng không biết suy nghĩ trong lòng y, cùng nằm bên cạnh y, vươn tay ôm lấy Hoa Diệc Khê. “Ngủ một hồi đi, tới giờ cơm chiều ta sẽ gọi người.”

Chung quy cảm thấy chính mình hiện tại, bộ dáng xấu xí, một thân bệnh không thể xứng với Tiêu Lạc Ngọc. Chính là mình vẫn không cách nào buông tay. Vươn tay ôm lấy Tiêu Lạc Ngọc, nhột nhột chìm vào giấc ngủ.

Vào đêm, Hoa các thiết yến chiêu đãi Sở vương. Người có chút thân phận trong Hoa các đều tham dự. Mà ngay cả tùy tùng theo Sở vương cũng có tiệc rượu phong phú khoản đãi.

Tiếng sáo nhẹ nhàng phiêu tán, thổi tới tai Quảng trưởng lão. Hấn không phải người Hoa các, đương nhiên sẽ không tham dự. Có chút cảm giận đặt đôi đũa trong tay xuống, tức giận nói “Nước đầy ắt tràn tràn ắt khuyết, lão phu không tin Hoa các cùng Sở vương có thể càn rỡ bao lâu.”

“Trưởng lão không cần lo lắng, Hoa các có thể có hôm nay có một nửa dựa vào Sở vương. Chính là ta thu được tin tức Sở vương hiện giờ cũng không dễ chịu, hoàng đế bệnh nặng Thái tử ít ngày nữa sẽ lên ngôi, có lẽ Sở vương cũng là tự biết phải nếm khổ.” Lung Tín cười nói, chơi đùa cây quạt trong tay. Không cần thận, quạt rách thành hai nửa.

Qua mấy ngày, Tả Yển cùng Chu Lam từ bên ngoài trở về, Quảng trưởng lão cùng Lung Tín cũng cáo từ. Ngược lại Sở vương hoàn toàn không có ý định rời đi, cả ngày mang theo Tử Thanh du sơn ngoạn thủy, vui đến quên trời đất.

“Các chủ, ta tra được, Lung Lín là đệ tử trước kia Lung Bình thu nhận, mà hấn bị một hắc y nhân đả thương. Nghe nói hắc y nhân này muốn tới Linh Lung các trộm đồ vật, bị Lung Tín đụng vào, giao đấu mới bị trọng thương.” Tả Yển nói.

Hữu Yển nhíu mày, suy tư một khắc nói rằng “Độc trong người Lung Tín rất lợi hại, người đả thương hấn nhất định là cao thủ, vì cái gì một cao thủ như vậy lại đi trộm đồ vật?”

“Nghe nói tên trộm vào phòng Lung Bình khi còn sống, có lẽ bên trong có cái gì quan trọng. Nhưng mà ta tìm hiểu rất nhiều người, bọn họ đều nói Linh Lung các trân bảo quý giá, kể cả bí tịch võ công đều không bị trộm.” Tả Yển nói.

Hoa Diệc Khê gật đầu tỏ vẻ đã biết, Tiêu Lạc Ngọc tiếp lời “Có thể liên quan tới người đứng sau hay không?”

Cho tới nay, tất cả sự tình đều có người sau màn thao túng. Bắt đầu từ việc môn phái võ lâm bị hạ độc. Dựa theo ký ức Tiêu Lạc Ngọc, đời trước âm mưu cũng là bắt đầu với hạ độc giá họa. Đầu tiên là giá họa

cho Cái Bang, khơi mào võ lâm tranh đấu, rồi sau đó khi mọi người giao chiến lại giá họa Tàng Kiếm sơn trang, khiến mọi người lửa giận chuyển hướng sơn trang. Hơn nữa bị bảo tàng hấp dẫn. Nếu Tiêu Lạc Ngọc suy đoán không sai, mục đích cuối cùng của kẻ đứng sau chính là bảo đồ bí ẩn kia.

Khiến Phương Nhan không chế mình, đoạt được bảo đồ.

Nhưng đời này bởi vì việc Hoa Diệc Khê cùng hắn làm ra, khiến cho chuyện này cũng không giống đời trước thuận lợi tiến hành. Tuy rằng bảo tàng Tàng Kiếm sơn trang cũng bị chiếm, nhưng mọi người cũng không phát hiện bảo đồ ẩn giấu. Hơn nữa mấy người đồng lõa với kẻ đứng sau cũng đã bị diệt.

“Ban đầu Thanh bang chờ vài môn phái nhỏ bị người hạ độc, về sau nữ nhi của Bang chủ Cái Bang Lý Thú bị bắt. Đều là kẻ đứng sau này giở trò quỷ, người này rốt cuộc là ai? Ta nghĩ Lạc Thủy môn Chu môn chủ đại khái cũng có nhược điểm trong tay hắn.” Tiêu Lạc Ngọc nói. “Chu Lam, sư phụ người ngày thường có hành động kỳ quái gì không?”

Chu Lam sững sốt, suy tư một khắc nói “Không có, sư phụ ta rất ít xuất môn, có việc cũng là phái chúng ta ra ngoài. Ta cũng không phát hiện có chỗ nào kỳ quái. Nhưng ta biết sư phụ ta tuyệt đối không phải người xấu, nhất định có nỗi khổ gì đó.”

Tả Yến hừ lạnh một tiếng, ngược lại không nói gì.

“Làm việc chung quy là phải có động cơ đi, kẻ đứng sau làm việc này động cơ là gì? Chẳng lẽ đơn thuần bởi vì chơi đùa. Nếu hắn có thể làm cho Lung Bình Lý Thú đều nghe lệnh, vậy hắn còn muốn làm gì? Muốn tiền? Linh Lung các không phải có rất nhiều kỳ trân dị bảo sao? Quyền lực? Hai đại môn phái này đều là giang hồ đại phái. Còn có cái gì không thỏa mãn?” Thanh Thương nói. “Chẳng lẽ là xưng bá võ lâm, hoặc là vấn đề thiên hạ?”

Nói tới đây, Hoa Diệc Khê nhìn nhìn Tiêu Lạc Ngọc, đột nhiên hỏi “Gần đây Sở vương cũng khó khăn... tựa hồ Hoàng Thượng bệnh nặng, Thái tử lập tức muốn thế vị.”

Tiêu Lạc Ngọc cũng hiểu được ý Hoa Diệc Khê “Người là nói người kia có liên quan đến triều đình?” Hoa Diệc Khê cúi đầu trầm tư, trên trán vô ý rũ xuống vài sợi tóc đen “Lạc Ngọc, bức họa Sở vương đưa tới đâu?” Tiêu Lạc Ngọc cười cười, đi qua giúp Hoa Diệc Khê vén tóc, lúc này mới trở về lấy tranh.

Hoa Diệc Khê mặt đỏ lên, vài người khác quay đầu đi, coi như không nhìn thấy.

Chỉ chốc lát Tiêu Lạc Ngọc liền cầm tranh trở về, Hoa Diệc Khê hướng ra ánh nắng nhìn nhìn, sai người đem một chậu than đến, đem tranh ném vào.

Tiêu Lạc Ngọc không động, cười tủm tỉm nhìn Hoa Diệc Khê hành động. Tại Hoa các Hoa Diệc Khê so với lúc ở Tiêu gia bảo thiếu vài phần gò bó nhiều vài phần uy nghiêm đứng đầu một Các. Thêm vài phần tiêu sái giang hồ hiệp sĩ nên có.

Nhìn Tiêu Lạc Ngọc cười, Hoa Diệc Khê có chút ngại ngùng, trên mặt ửng đỏ. Làm bộ trấn định ho khan một tiếng nói “Nhìn bức họa.”

Tiêu Lạc Ngọc cười nói “Người thực xinh đẹp.”

Hoa Diệc Khê trên mặt càng đỏ, lúc này Thanh Thương đột nhiên cất tiếng “Mau nhìn.”

Nguyên bản một bức họa, trong lửa không giống trang giấy nháy mắt đã bị thiêu cháy, mà là từ từ thiêu đốt. Có một phần tranh biến thành tro tàn, còn một phần thì cũng không bị đốt, mà là bắt đầu biến sắc.

Trang giấy màu trắng biến thành bụi đen, Tiêu Lạc Ngọc trong lòng sững sốt, đời trước bảo tàng cũng là màu sắc như vậy. Chỉ chốc lát trang giấy đã cháy sạch, chỉ dư lại đồ vật màu đen không đến một phần ba bức họa ban đầu.

Thanh Thương đá đổ chậu than, cầm lên đưa cho Tiêu Lạc Ngọc.

Tiêu Lạc Ngọc vừa cầm vào tay, liền biết đây là bản đồ bảo tàng, bởi vì đời trước hắn phát hiện bản đồ này không biết là dùng cái gì chế thành, vào tay thực mềm lại nước lửa bất xâm, bọn họ mất rất nhiều khí lực tài trí tìm được ba phần. Hắn cầm đưa cho Hoa Diệc Khê xem, Hoa Diệc Khê nhìn nhìn rồi nói – “Hóa

ra là bản đồ, bích hoạ trong mộ ở Tàng Kiếm sơn trang nói bảo vật được giấu ở bên ngoài, nói vậy đáp án ngay tại nơi này.”

Dựa theo trí nhớ của Tiêu Lạc Ngọc, bản đồ này hẳn là tốt nhất. Tàng Kiếm sơn trang bảo tàng cũng đã khiến người điên cuồng, thứ này nếu xuất hiện, không biết sẽ gây ra bao nhiêu sóng gió nữa.

“Có lẽ kẻ đứng sau xác nhận biết bản đồ này, cho nên mới trăm phương nghìn kế thiết kế Tàng Kiếm sơn trang, muốn có được nó. Không nghĩ tới để Sở vương chiếm được.” Hoa Diệc Khê nói.

Cứ như vậy, hàm nghĩa Sở vương đưa cho hắn cũng đã rõ, hiện tại Sở vương cùng Thái tử thủy hỏa bất dung, thanh danh cùng năng lực Thái tử tuy rằng không bằng Sở vương, nhưng có rất nhiều triều thần đều ủng hộ Thái tử lên ngôi. Sở vương lúc này phải thật cẩn thận, không thể có chút qua loa. Vào lúc này trong tay của mình có thứ này, khó tránh khỏi phỏng tay, đưa cho đám người Tiêu Lạc Ngọc đương nhiên cũng không tiện nói rõ.

“Có lẽ người này cùng Thái tử có quan hệ cũng không chừng?” Thanh Thương nói. Hoa Diệc Khê gật đầu, “Ta vốn cũng thấy lạ, nếu chỉ là Tử Thanh bị thương liên huy động nhân lực như thế, không phải cách làm người của Sở vương.”

Tiêu Lạc Ngọc cười cười, hỏi Hoa Diệc Khê “Kế tiếp chúng ta phải làm thế nào?”

“Chia làm hai đường, Hữu Yến Chu Lam giám thị Linh Lung các cùng Lạc Thủy môn, Hữu Yến người phụ trách điều tra Thái tử. Về phần bản đồ này... giao cho sư phụ ta bảo quản đi!”

Vô Kỳ võ công trên giang hồ không ai có thể vượt qua, đúng là người phù hợp nhất. Tiêu Lạc Ngọc nói “Ta đã sai người Tiêu gia bảo bắt đầu điều tra chỗ ẩn thân của đám người Phượng Nhan, hẳn sẽ sớm có kết quả.”

Cách đó ngàn dặm – Tiêu gia bảo...

Bởi vì Bảo chủ không có mặt, nguyên bản quản gia Mạc thúc cũng xuất môn làm việc, Tiêu Vân liền thành quản sự của Tiêu gia bảo. Tuy rằng hắn tuổi còn nhỏ, nhưng bởi vì là chủ ý của Tiêu Lạc Ngọc, không ai dám phản đối.

“Vân quản sự, đây là sổ sách nửa tháng này, ngươi thẩm tra đối chiếu một chút.”

“Để đó đi!” Tiêu Vân đáp, trên tay còn không ngừng lật xem danh sách hạ nhân. Hắn hiện tại mới biết được công việc của Mạc thúc nhiều như vậy, hơn nữa Tiêu Lạc Ngọc không có ở đây thật nhiều sự tình đều phải do hắn xem qua sau đó viết thư cho Tiêu Lạc Ngọc, càng thêm rối ren.

Mà ở một nơi khác, nơi này chính là chỗ ở hạ nhân. Tất cả mọi người ra ngoài làm việc, không có người nào ở lại, hộ vệ cũng không. Một bóng người lén lút xuất hiện, nháy mắt chui vào một gian phòng.

Đây là phòng Tiêu Vân, hắn tuy rằng tạm thời là quản sự, nhưng vẫn chỉ ở phòng hạ nhân bình thường. Không có gì đặc biệt, người này cẩn thận tìm kiếm trong ngăn kéo. Rồi sau đó lấy ra một phong thư.

Từ lục khoản đó có thể thấy được, đây là Tiêu Lạc Ngọc viết cho Tiêu Vân. Đại khái có vài cái, người này mỗi phong thư đều xem qua, rồi sau đó thả lại ngăn kéo.

Mở cửa đi ra ngoài, nhìn ra được người này đối với chỗ này rất quen thuộc.

Tiêu Vân đang bẽ bộn choáng váng đầu óc, tháng này tiền lương hạ nhân còn chưa phát, cũng không phải không có tiền, mà là hắn còn chưa kiểm tra đối chiếu được, đã kéo dài hai ngày.

“Tiêu Vân Vân, ngươi đang làm gì? Chúng ta đi câu cá.” Thẩm Khanh đột nhiên xuất hiện, những người khác nhường chỗ cho Thẩm Khanh, để Thẩm Khanh ngồi bên người Tiêu Vân.

Có một Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê, mọi người đổi loại chuyện này đã không thấy kỳ quái nữa, Thẩm Khanh mỗi ngày đều quản Tiêu Vân, mặc kệ kẻ nào cảm thấy kỳ quái.

“Tự ngươi đi đi, ta không có thời gian.” Tiêu Vân đáp, tiện tay đem trà trước mặt mình giao cho Thẩm Khanh “Mới vừa pha đó, ta còn chưa uống qua.”

Thẩm Khanh nhìn Tiêu Vân vội thành như vậy, có chút bất đắc dĩ, “Tiêu Vân Vân, không phải chỉ là phát tiền lương hàng tháng thôi sao? Người cũng quá chậm.”

“Cái gì chỉ là... sự tình rất nhiều được không, Bảo chủ dặn dò ta phải xem trọng Tiêu gia bảo... ta không thể để cho hấn thất vọng.” Tiêu Vân trừng mắt liếc Thẩm Khanh “Một mình người câu cá đi, coi chừng bị cá câu đi.”

Thẩm Khanh phe phẩy quạt “Ta nếu như bị cá câu đi rồi, người không thương tâm a? Đến đến ta giúp người...”

Hoàn chương 62

68. Chương 68

Vào đêm, Tiêu gia bảo lập tức trở nên an tĩnh rất nhiều, Tiêu Vân tắm rửa thay y phục rồi đơn giản thu thập một chút, ngồi ở trước bàn tự rót cho mình một chén nước, một hơi uống xong, cả ngày mệt mỏi đều tiêu biến rất nhiều.

Mở ra ngăn kéo, lấy thư bên trong ra. Tiêu Vân ngăn người, rồi sau đó lại đem thư cất về, bắt đầu hồi âm cho Tiêu Lạc Ngọc. Thư còn chưa viết xong, chợt nghe tiếng gõ cửa, Tiêu Vân lấy một quyển sách che lại nội dung thư, phủ thêm áo khoác đứng dậy mở cửa.

Ngoài cửa là Thẩm Khanh, Thẩm Khanh trong tay còn cầm một cái thực hạp. Tiêu Vân không mấy vui vẻ hỏi “Người tới làm gì?”

Thẩm Khanh ngược lại ngây ngẩn cả người, lúc này Tiêu Vân bởi vì mới vừa tắm rửa xong tóc còn ẩm ướt, Thẩm Khanh vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng Tiêu Vân tóc rối tung, mà lại thực dài, ngũ quan bình thường cũng có vẻ mê người hơn. Cổ áo mở rộng, có thể nhìn thấy một chút xương quai xanh khéo léo.

Nhìn quen Tiêu Vân mặc phục sức của hạ nhân, Thẩm Khanh lần đầu trông thấy như vậy bất chợt ngây ngẩn cả người.

Tiêu Vân thấy hấn không nói lời nào, tay quơ quơ trước mặt hấn. Thẩm Khanh lấy lại tinh thần bắt được tay hấn, cười nói “Đêm dài đằng đẳng không sao ngủ được, đến tìm người uống rượu.” Tiêu Vân có chút mất tự nhiên rút về tay, nói “Uống rượu tìm người khác đi, không thấy ta rất bận sao?” Không để tâm lời của Thẩm Khanh.

Ngược lại Thẩm Khanh không mời mà đến, đi vào phòng Tiêu Vân ngồi xuống nói “Ta ở trong này cũng không quen biết ai, trừ người ra không ai có thể theo ta uống rượu.”

“Trong thành có mấy thanh lâu không tồi, ta có thể gọi người mang người đi.” Tiêu Vân tựa vào cửa, nhìn Thẩm Khanh từ thực hạp lôi ra mấy món điểm tâm cùng một bầu rượu. Người này mới đến vài ngày cũng đã cùng rất nhiều người làm thân, còn nói không ai bồi hấn uống rượu. Bất quá Thẩm Khanh có thể tới tìm hấn Tiêu Vân trong lòng tất nhiên có chút cao hứng. Vừa rồi tay Thẩm Khanh cầm tay hấn còn chút nhiệt độ...

“Bổn thiếu gia luôn luôn giữ mình trong sạch.” Thẩm Khanh cười nói, kéo Tiêu Vân đi qua ngồi xuống. Rót cho hấn ly rượu “Đến đến, uống rượu. Coi như là báo đáp công sức ta ban ngày giúp người đối chiếu sổ sách.”

Tiêu Vân bất đắc dĩ, mùi thơm đồ ăn bay vào trong mũi hấn, bụng cũng thực nể tình vang lên. Hấn mới nhớ tới mình bận bịu cả ngày, còn chưa dùng cơm chiều. Nhìn nhìn Thẩm Khanh, Thẩm Khanh tựa hồ không nghe thấy.

Chẳng lẽ Thẩm Khanh bởi vì mình không ăn cơm chiều mới đến? Cho dù là biết Thẩm Khanh đi theo hấn là có nguyên nhân, trong lòng cũng không khỏi cảm động. Dọc đường đi Tiêu Vân chưa cho Thẩm Khanh chút biểu tình hoà nhã nào, Thẩm Khanh một đại thiếu gia bị hấn sai sử xoay quanh, thế nhưng cũng không có nửa câu oán hận.

Nghĩ đến đây, Tiêu Vân biểu tình ôn hòa, tiếp nhận ly rượu nghĩ thầm rằng dù sao Thẩm Khanh lấy cũng là đồ ăn của Tiêu gia bảo không thể lãng phí, phải cố sức mà ăn.

Rượu quá ba tuần, Tiêu Vân đã có chút chệnh choáng, hấn phát phát tay ngăn Thẩm Khanh tiếp tục rót rượu, “Không uống, uống nữa sẽ say.” Thẩm Khanh bắt đắ dĩ buông xuống bầu rượu “Ta mấy ngày nữa sẽ đi, ngươi cũng không thể theo bởi ta uống thêm vài chén.”

“Đi? Đi nơi nào?”

Thẩm Khanh nhún vai “Về Thẩm gia a, không có khả năng cứ mãi ngốc tại đây. Mấy ngày trước nhận được thư nhà nói trong nhà cũng có một số việc. Vài ngày trước không phải nói Tiêu Lạc Ngọc cũng sắp trở lại, ta chung quy ở trong này cũng không tốt.”

Tiêu Vân đã có chút vụng vụng hồ hồ, thuận miệng nói “Bảo chủ tạm thời sẽ không trở về, Hoa công tử thân mình còn chưa tốt không thể ngồi xe mệt nhọc, bọn họ còn...” nói tới chỗ này, Tiêu Vân chuyển đề tài “Ngươi tính khi nào thì đi?”

Thẩm Khanh tiến đến bên cạnh hấn, cười nói “Mấy ngày nữa đi. Hoa Diệc Khê thân mình thế nào? Lần này Tiêu Lạc Ngọc xem ra là sẽ không từ bỏ ý đồ.”

Tiêu Vân hừ một tiếng “Khiến những kẻ đó thấy rõ thực lực Tiêu gia bảo, đỡ phải trên giang hồ luôn có người nói Bảo chủ là dựa hơi cha.” Thẩm Khanh không nói tiếp, chỉ là cười nói “Ngươi thực trung thành. Tiêu Lạc Ngọc không biết cho ngươi uống mê dược gì.” Tiêu Vân lúc này đã bò lên giường, phát phát tay giống như đuổi muỗi “Không còn sớm trở về ngủ đi. Ta muốn ngủ.”

Vừa dứt lời, mệt nhọc cả ngày Tiêu Vân đã đi gặp chu công. Thẩm Khanh tửu lượng không tồi, chút rượu ấy dĩ nhiên không thấm vào đâu, cười cười bắt đầu thu dọn đồ đạc. Vài cái liền thu thập xong, Thẩm Khanh tính toán rồi đi. Tiêu Vân nghiêng thân, mặt vừa lúc đối diện với Thẩm Khanh định rời khỏi.

Thẩm Khanh buông thực hạp xuống đi tới, Tiêu Vân trong mộng không biết mơ thấy cái gì, mảy nhăn thành một đoàn. Thẩm Khanh vươn tay捏捏 mặt của hấn, nhẹ giọng nói “Lúc ngủ còn rất khả ái.”

Tiêu Vân tựa hồ không ngủ quá say, he hé mở mắt, nhìn thoáng qua Thẩm Khanh sau đó dứt quãng nói “Ngươi thực đáng ghét nha... cách ta xa một chút. Đáng ghét...”

Thẩm Khanh sửng sốt, ngược lại không nghĩ tới Tiêu Vân sẽ nói như vậy, hấn vẫn luôn cho rằng Tiêu Vân thích hấn, đột nhiên như vậy vừa nghe, trong lòng thế nhưng không biết là gì tư vị.

“Ta chỗ nào đáng ghét?” Thẩm Khanh thấp giọng hỏi. Tiêu Vân nửa mở nửa nhắm mắt, như tỉnh như không nhìn hấn, sau đó ôm Thẩm Khanh cọt cọt trên ngực hấn “Bảo chủ...”

“Ngươi... ngươi không phải là thích Tiêu Lạc Ngọc chứ?” Thẩm Khanh nói. Trong lòng cũng nói không nên lời gì tư vị. Trước kia hấn cũng hoài nghi qua Tiêu Vân vì cái gì trung thành với Tiêu gia bảo như vậy, nếu như là thích Tiêu Lạc Ngọc vậy hết thấy cũng có thể giải thích. Cần thận nghĩ, Tiêu Vân cũng không làm cái gì đặc biệt tốt đối với hấn.

Tuy rằng đã từng vì cứu hấn đi cầu Hoa Diệc Khê, nhưng cũng không tính là thích đi?

Thẩm Khanh cười cười, không nghĩ tới ngược lại hấn hiểu sai, nếu Tiêu Vân không thích hấn, vậy hấn mấy ngày nay vẫn luôn quấn quýt đi theo Tiêu Vân, trách không được sẽ bị chán ghét.

Nghĩ đến đây, Thẩm Khanh cũng không biết đây là làm sao, nhìn gương mặt Tiêu Vân say ngủ, đột nhiên có loại xúc động trong cơ thể xuất hiện. Bản thân hấn cũng không thể nói rõ là bởi vì sao.

Đứng dậy cởi ngoại y của mình, Thẩm Khanh cũng có do dự trong nháy mắt, nhưng động tác trong tay cũng không ngừng lại.

Hấn ngày mai phải rời khỏi, về sau thân tại Tô Châu, mà Tiêu Vân ở lại Tiêu gia bảo. Coi như là lưu lại một chút hồi ức thôi. Thẩm Khanh chỉ mặc lý y nằm bên người Tiêu Vân, rồi sau đó ôm cổ Tiêu Vân. Bắt đầu động thủ cởi y phục của hấn.

Tiêu Vân hừ vài tiếng, tiếp tục ngủ. Thẩm Khanh là kẻ luyện võ, Tiêu Vân đã uống nhiều ngủ say đương nhiên không phải đối thủ của hắn, thực nhanh đã bị cởi đến không còn một mảnh, trong lúc ngủ mơ Tiêu Vân chỉ cảm thấy có chút lạnh lạnh, hướng trước ngực Thẩm Khanh cọ cọ.

Thẩm Khanh chuồn chuồn lướt nước trên môi Tiêu Vân hôn một cái, rồi sau đó ngón tay đi vào dưới thân Tiêu Vân. Tiêu Vân đang ngủ chỉ cảm thấy bên người đặc biệt lạnh, sau đó không biết có cái gì vây quanh chính mình, chung quanh bắt đầu nóng lên, mà ngay cả bản thân hắn cũng bắt đầu thấy nóng.

Một loại cảm giác nói không nên lời xoay quanh bên cạnh mình, rồi sau đó càng ngày càng nóng, hắn thậm chí cảm thấy không thể hô hấp.

Thẩm Khanh nhìn Tiêu Vân dưới tay của mình từ không có phản ứng càng về sau càng cố hé miệng hô hấp, cánh tay cũng vô ý ôm lấy hắn.

Sau đó Tiêu Vân nhin không được hừ vài tiếng, trong tay Thẩm Khanh bạo phát.

Thẩm Khanh nhìn dịch sền sệt trong tay, Tiêu Vân cũng tỉnh lại, nhìn đến bộ dạng này có chút ngây ngẩn cả người. Sau đó hắn phát hiện mình thể nhưng thân thể trần trụi cùng Thẩm Khanh ngủ, mà Thẩm Khanh cũng là bộ dáng y quan không chỉnh.

Đầu còn chút choáng váng hắn căn bản không biết chuyện gì xảy ra, nhìn đến thứ trong tay Thẩm Khanh, liên hệ cảm giác vừa rồi, Tiêu Vân đột nhiên hiểu được đó là cái gì? Cũng hiểu được hai người xảy ra chuyện gì. Trong nháy mắt cảm giác say đều biến mất vô tung vô ảnh.

“Người muốn làm gì?” Tiêu Vân cả giận nói, nhưng hắn hiện tại thanh âm có chút ách, căn bản không chút uy lực. Ngược lại dáng vẻ này khiến Thẩm Khanh cảm thấy có chút kiềm chế không nổi.

Thẩm Khanh chưa từng thích nam nhân, cũng chưa bao giờ nghĩ qua có một ngày cùng một người nam nhân sẽ thế nào? Có lẽ là mấy ngày nay thấy nhiều, hắn đột nhiên cảm thấy hai nam nhân cũng không có gì.

“Điều như vậy, người nói ta muốn làm gì?” Thẩm Khanh cười hỏi lại, kéo Tiêu Vân qua hôn hôn. Tiêu Vân lúc này căn bản không có khí lực gì, đẩy vài cái, thấy đẩy không động cũng liền lười phản kháng.

Dù sao hắn biết mình thích Thẩm Khanh, cho dù không có kết quả có một cái hồi ức như vậy cũng coi như không tồi. Tiêu Vân có chút tự giễu nghĩ nghĩ, sau đó cũng mặc Thẩm Khanh hồ nháo.

Thẳng đến tay Thẩm Khanh đi vào phía sau hắn, chân thấy lạnh khiến Tiêu Vân đột nhiên thanh tỉnh rất nhiều. Nếu hắn cùng Thẩm Khanh, người phía dưới tự nhiên là hắn, vốn hắn cũng chưa bao giờ nghĩ qua có khả năng có một ngày mình áp Thẩm Khanh. Chính là hai nam nhân cũng không đơn giản giống nam nữ.

“Nha, người biết làm như thế nào sao?” Tiêu Vân nhin không được hỏi.

Thẩm Khanh bắt đắc dĩ, hắn tuy rằng chưa từng cùng nam nhân, nhưng chung quy vẫn biết một ít. Chính là Tiêu Vân không chống cự khiến hắn cảm thấy có chút kỳ quái.

“Người có biết ta là ai?” – Thẩm Khanh hỏi. Tiêu Vân nghi hoặc “Thẩm Khanh? Như thế nào hỏi như vậy?”

Thẩm Khanh lắc đầu, xoay người ngăn chặn Tiêu Vân. “Không có gì, hy vọng người nhớ rõ nam nhân đầu tiên của người là ai?” Nói xong cả một ngón tay dùng sức tiến nhập cơ thể Tiêu Vân.

Bọn họ trong phòng cũng không có gì có thể dùng bôi trơn, Thẩm Khanh liền nương chất lỏng vừa rồi Tiêu Vân bắn ra, từng chút từng chút một thăm dò lãnh địa mới mẻ.

Tiêu Vân nhin không được hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không kêu ngừng. Động tác Thẩm Khanh thực ôn nhu, cúi xuống hôn môi Tiêu Vân. Cảm giác Tiêu Vân không quá đau, lúc này mới tiếp tục quá trình thăm dò.

Một đêm không ngủ...

Mặc dù là lần đầu, nhưng Thẩm Khanh ôn nhu khiến Tiêu Vân cũng không quá đau đớn, thực nhanh liền cảm nhận được khoái ý. Hai kẻ huyết khí phương cương không khỏi có chút yêu cầu vô độ, mãi cho đến hừng đông mới đi ngủ.

Thẩm Khanh ngủ thẳng buổi trưa mới tỉnh lại, Tiêu Vân còn đang say ngủ. Có lẽ là gần đây khá bận rộn, hơn nữa tối hôm qua một đêm không ngủ. Nhìn gương mặt Tiêu Vân, Thẩm Khanh chỉ cảm thấy ngực phiền muộn lợi hại.

Hắn trước kia không hy vọng Tiêu Vân thích mình, bởi vì Tiêu Vân là một hài tử quá mức đơn thuần, hắn cũng không muốn thương tổn Tiêu Vân. Nhưng từ khi bắt đầu đoán ra Tiêu Vân thích Tiêu Lạc Ngọc, hắn cũng không có bởi vậy cảm thấy vui vẻ.

“Không thể thích Tiêu Lạc Ngọc không biết sao? Hoa Diệc Khê sẽ giết ngươi.” Thẩm Khanh nắm nắm mũi hắn. Không thể phủ nhận, đêm qua so với hắn tưởng tượng còn thoải mái hơn gấp bội. Cũng không thể phủ nhận, trong lòng hắn đối Tiêu Vân còn có một chút không dứt.

Thời điểm Tiêu Vân tỉnh lại, cũng đã là chạng vạng, Thẩm Khanh không còn trong phòng, hắn đứng dậy, trên bàn đặt một thực hộp giữ ấm, đi qua mở ra, bên trong là cháo ý mề nóng hổi.

Còn có một mảnh giấy.

“Tiêu Vân Vân, ta hôm nay có chuyện quan trọng nhất định phải rời đi, qua mấy ngày lại tới Tiêu gia bảo nhìn ngươi. Chú ý thân mình. Thẩm Khanh.”

Tiêu Vân cười cười, tuy rằng hắn cùng Thẩm Khanh đều biết mấy ngày nữa sẽ đến Tiêu gia bảo bắt quá chỉ là lời nói mà thôi, nhưng hắn vẫn là có chút vui vẻ.

Chỉ là hắn biết, trải qua đêm qua, hắn cả cuộc đời này đã là không có cách nào đi yêu người khác.

Hoàn chương 63

69. Chương 69

Tiêu Lạc Ngọc bóc vỏ quýt sạch sẽ, để vào cái đĩa trước mặt. Cách đó không xa Hoa Diệc Khê đang ngâm mình trong ôn tuyền, Hoa cốc có mấy ôn tuyền, bởi vì bên bờ thường xuyên trồng một ít thảo dược. Hàng năm tích lũy cùng ôn tuyền này đối với ngoại thương có công hiệu rất lớn, thương thế của Hoa Diệc Khê chóng khỏi đều nhờ được hiệu của ôn tuyền.

“Bảo chủ.” Một hắc y nhân xuất hiện. Tiêu Lạc Ngọc tiếp tục động tác trên tay, “Chuyện gì?”

“Thẩm Khanh từ sau khi rời khỏi Tiêu gia bảo vốn là một đường xuôi nam, nhưng đột nhiên đổi hướng bắc tới Trường An.” Hắc y nhân nói.

Tiêu Lạc Ngọc hỏi “Hắn lại cùng người nào liên hệ sao?”

“Trên đường gặp được thương đội Thẩm gia.” Hắc y nhân nói. Tiêu Lạc Ngọc trầm tư một khắc nói “Các ngươi lập tức tiến đến kinh thành.”

“Vâng.”

Hắc y nhân khom người lui ra, Tiêu Lạc Ngọc đứng dậy đi đến bên ôn tuyền, Hoa Diệc Khê đang nhắm mắt dưỡng thần. Hắn đem quýt trong tay để qua một bên, cười nói “Nếu không ra một hồi liền ngâm đến hôn mê.”

Hoa Diệc Khê trải qua mấy ngày, sắc mặt đã khá hơn nhiều. Ít nhất không phải đáng vẻ như xác chết nữa, trừ bỏ rất gầy thì cùng người bình thường không có gì khác biệt. Nghe được Tiêu Lạc Ngọc nói, y khẽ mỉm cười, đứng dậy ra khỏi ôn tuyền. Tiêu Lạc Ngọc cầm lấy y phục phủ thêm giúp y.

“Có tin tức?” Hoa Diệc Khê hỏi. Tù tay phải xuống lá cây rụng trên vai Tiêu Lạc Ngọc. Tiêu Lạc Ngọc gạt đầu, “Chúng ta phải đi kinh thành một chuyến.”

Cho dù không có Thẩm Khanh, Tiêu Lạc Ngọc cũng đại khái đoán ra Phượng Nhan cùng kẻ từ trước đến nay đối nghịch bọn họ hẳn là ở kinh thành. Từ thái độ Sở vương không khó nhìn ra chuyện này đã không chỉ đơn thuần là sự tình trong chốn giang hồ, rất có thể còn liên lụy đến triều đình. Thậm chí Hoàng quyền.

Như vậy kinh thành cũng chính là chỗ bọn chúng ẩn thân vô cùng tốt. Hơn nữa kinh thành là nơi dưới chân thiên tử, cũng là chốn thế lực giang hồ môn phái yếu nhất.

Hoa Diệc Khê thân mình cũng không sai biệt lắm, Tiêu Lạc Ngọc tuy rằng tư tâm hy vọng y tu dưỡng thêm, nhưng sự tình phát triển đã vượt qua suy đoán của bọn họ, không thể đợi. Y cũng không có khả năng chịu để Tiêu Lạc Ngọc một mình đi kinh thành.

Sở vương sớm mấy ngày trước đã rời đi.

“Ta đã gọi người trước đuổi theo, lấy danh nghĩa chúng ta.” Tiêu Lạc Ngọc nói. “Chúng ta ngày mai xuất phát, đi kinh thành cùng Hữu Yến hội hợp.”

Hôm sau, chiếc xe ngựa trước kia Tiêu Lạc Ngọc đặc chế lần thứ hai phát huy công dụng, chỉ dẫn theo một xa phu, hai người liền xuất phát. Hoa cốc ở Giang Nam, đi Trường An tránh không được phải một phen ngựa xe mệt nhọc. Hai người nóng vội chạy đi cũng không dừng lại quá nhiều. Năm ngày sau rốt cục đến Trường An.

Tiêu Lạc Ngọc kiếp trước đã từng tới Trường An, khi đó chỉ là đơn thuần tới dạo chơi tìm hiểu một chút. Hoa Diệc Khê cũng đã từng đi Trường An, y là vì chữa bệnh cho Tử Thanh mà đến, cũng là vì muốn Minh Sương kiếm của Sở vương.

Trường An giống như trước đây, kinh thành vẫn phi thường phồn hoa. Tuy rằng đã là đầu đông, nhưng trên đường người không hề vắng vẻ. Ven đường có rất nhiều tiếng rao hàng, không ít người đi đường đều dừng bên đường trò chuyện cười đùa. Cảnh tượng thịnh thế hết sức rộn ràng phồn hoa.

Hoa Diệc Khê xốc lên màn xe nhìn một hồi, Tiêu Lạc Ngọc cầm áo choàng bên người phủ thêm cho y. “Chúng ta xuống một chút.” Nói xong nhảy xuống xe, xoa người ôm Hoa Diệc Khê xuống xe.

“Người đi về trước đi.” Tiêu Lạc Ngọc phân phó. Tiêu gia bảo tại kinh thành cũng có một cứ điểm, không lo lắng xa phu tìm không thấy. Xa phu gật gật đầu rời đi. Hai người sóng vai dạo bước trên đường phố Trường An.

Trước đó vài ngày Trường An đổ một trận tuyết nhỏ, bên đường cùng nhà cửa hai bên còn phủ một ít tuyết, cảnh tượng tuyết trắng trông vô cùng đẹp. Trên đường mặc dù nhiều người, nhưng khí vị cũng không khó chịu, gió thổi qua ngược lại có chút hương khí thảo nhiên.

Hai người xuất hiện cũng không khiến cho bao nhiêu người chú ý, tuy rằng hai người đều y phục hoa lệ khí chất bất phàm, bất quá ở kinh thành mọi người sớm đã quen các loại quan lớn quý nhân. Đi một hồi, tùy ý lựa chọn một khách điểm thoạt nhìn không tồi tiến vào.

“Tiểu nhị, cho một bình rượu nhạt cùng mấy món điểm tâm.” Tiêu Lạc Ngọc nói, kéo Hoa Diệc Khê lên lầu hai. Tiểu nhị liên tục gật đầu “Khách quan, có ngay đây.” Sau đó vội vàng về phía sau bếp lấy đồ ăn.

Vừa đi còn vừa niệm, “Giờ a, nam nhân như thế nào đều thích nam nhân a.” Nhớ tới vừa rồi nhìn thấy bộ dáng hai người thân mật, nhện không được đánh một cái rùng mình.

Lầu hai đều là gian phòng trang nhã, hai người tùy ý tìm vị trí ngồi xuống, tiểu nhị tay chân thực nhanh, sau một lát cũng mang rượu lên. “Khách quan, đây là rượu ngon của tiểu điểm, ngài nếm thử.”

Tiêu Lạc Ngọc rót một chén nếm, là rượu thanh mai. Mặc dù có chút chua nhưng hương vị quả thật không tồi, vào miệng ấm áp ôn hòa. Hắn đưa cho Hoa Diệc Khê “Nếm thử một chút, cũng không tệ lắm.” Hoa Diệc Khê tiếp nhận cũng không để ý chén Tiêu Lạc Ngọc đã uống qua, cầm lấy uống một ngụm.

Tiểu nhị mắt nhìn thẳng, kinh thành mặc dù có vài phú gia công tử thích nam nhân, nhưng cơ bản đều lén lút. Người công khai thân mật như vậy thực là hiếm thấy.

Hoa Diệc Khê liếc hắn một cái, tiểu nhị lập tức thanh tỉnh lại, “Tiểu nhân đi lấy... đi lấy thức ăn.” Hắn tuy rằng chỉ là tên tiểu nhị, nhưng mắt nhìn người vẫn chuẩn, vừa rồi cái nhìn kia của Hoa Diệc Khê, hẳn chỉ

cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng. Hận không thể nhanh chóng rời đi.

Sau khi hắn rời đi, hai người tiếp tục phẩm rượu. Tiêu Lạc Ngọc đột nhiên thất thần, Hoa Diệc Khê có chút nghi hoặc nhìn hắn. Tiêu Lạc Ngọc nắm tay Hoa Diệc Khê, truyền nội lực cho y. Nội lực Hoa Diệc Khê trong cơ thể xoay chuyển đi tới bên tai Hoa Diệc Khê. Hoa Diệc Khê thoáng nghe được thanh âm rõ hơn.

Tiếng tiếu nhị thét to gọi đồ ăn, tiếng vài khách nhân khác nói chuyện. Rõ ràng chính là thanh âm cách vách.

“Buổi triều sớm nay rất cực khiến Sở vương ăn khổ một lần, nhìn thật sự là đau.” Một người nói.

“Ai nói không biết điều, nữ nhi của Lỗ thượng thư năm nay tròn mười sáu, nhan sắc coi như khuynh thành. Sở vương thể nhưng cự tuyệt... thật đúng là... không hiểu hắn nghĩ cái gì, chuyện này chọc giận Hoàng Thượng thật sự là vô cùng không đáng.” Một người khác nói.

“Các người không biết? Sở vương điện hạ sớm đã có người trong lòng.”

“Là ai?” Trăm miệng một lời, còn có chút ngạc nhiên.

“Là thị vệ bên người hắn.” Người vẫn luôn im lặng lên tiếng “Độ đệ của ta mọi thứ so với ta đều hơn, lúc máu chốt lại đột nhiên chuyển tính, bắt đầu cùng nam nhân. Bằng không người cho là chỉ cự tuyệt thành thân phụ hoàng liền tức giận như vậy.”

“Thật là....công tử, lời ấy là thật?”

“Hắn vì cứu người này, Minh Sương kiếm cũng có thể tặng người. Còn giận dữ tẩy trừ một số môn phái giang hồ.” Thái tử hừ lạnh một tiếng, “Chỉ bằng điểm này, nhìn hắn về sau lấy cái gì tranh cùng ta. Chỉ là Sở vương phủ thủ vệ nghiêm ngặt, ta cũng là gần mới biết được chuyện này.”

“Có lẽ chúng ta có thể đem chuyện này tố lên, xem có thể hay không đoạt được binh quyền của Sở vương.”

Sau mấy người còn nói một hồi, rồi chuyển đến hoa khôi kinh thành mới vừa tuyển ra, quốc sắc thiên hương như thế nào.

Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê liếc nhìn nhau, Tiêu Lạc Ngọc thu hồi nội lực, Hoa Diệc Khê thấp giọng nói “Thái tử cùng hắn một phe, xem ra tình cảnh Sở vương không ổn.” Bọn họ cùng Sở vương tương đương là cùng hội cùng thuyền, Sở vương thua, đối phương không vì cái khác, chỉ vì bảo đồ cũng nhất định không cho bọn họ yên ổn.

“Chúng ta trước yên lặng theo dõi kỳ biến, đêm nay đi Sở vương phủ xem thử.” Tiêu Lạc Ngọc nói.

Đồ ăn của bọn họ vừa vận lên đây, hai người ăn một ít chợt nghe cách vách có tiếng người rời đi. Mở ra cửa sổ, vừa lúc trông thấy một đám nam tử mặc cẩm y đi ra khỏi khách điểm. Dẫn đầu là một nam tử dáng vẻ cùng Sở vương có vài phần tương tự. Những người khác đều theo sau nam tử nửa bước.

Vừa vận nam tử đi đầu ngẩng đầu, cùng Hoa Diệc Khê mặt đối mặt nhìn nhau, Hoa Diệc Khê nhú mày, sau đó lui về trong phòng. Ngược lại nam tử có chút ngốc lăng.

“Công tử, làm sao vậy?” Người phía sau hỏi. Nam tử đi đầu cũng chính là Thái tử lắc đầu, cười nói “Không có gì.”

Bọn họ đi rồi, Tiêu Lạc Ngọc hai người cũng rời đi. Mới vừa trở lại cứ điểm của Tiêu gia bảo, liền nghe được có người nói Sở vương mới từ hoàng cung trở về, Sở vương phủ lập tức xuất hiện một đám đại nội thị vệ. Sở vương bị giam lỏng.

Vào đêm, Sở vương phủ.

Bên ngoài canh phòng nghiêm ngặt, ngay cả một con chim cũng không thể lọt vào. Một số đại nội thị vệ qua lại tuần tra. Trong vương phủ an tĩnh dị thường, hệt như không có người.

Một bóng đen hiện lên, bóng dáng tốc độ thực nhanh, không khiến cho bất kì ai chú ý. Bóng người chớp động, tới ngoài tường vương phủ thì dừng lại.

Là Tiêu Lạc Ngọc, từ khi Tàng Kiếm sơn trang trở về võ công của hắn đại tiến hắn vẫn chưa cùng ai động thủ, mà ngay cả Hoa Diệc Khê cũng không biết Tiêu Lạc Ngọc võ công tiến triển đến tình trạng gì, nếu trước kia hắn khó tránh khỏi kinh động người khác, hiện lại có thể dễ dàng tránh đi mọi người.

Tiêu Lạc Ngọc dùng sức nhảy, phiêu nhiên phi vào vương phủ.

Nơi Sở vương ở chính giữa vương phủ, vào Sở vương phủ có thể nhìn ra trình độ chú trọng của Sở vương, vương phủ so với Hoàng cung cũng không thua kém, Sở vương phủ là thời điểm hắn được phong làm thân vương Hoàng Thượng tự mình sai người kiến tạo, đủ để thấy hắn được sủng ái đến mức nào.

Vương phủ chỉ có ngẫu nhiên vài người qua lại, rất nhiều tiểu viện đều không thắp đèn, so với cung điện nguy nga lại có vẻ thêm u ám áp lực. Tiêu Lạc Ngọc vài cái thả người liền đi tới chỗ Sở vương, bên trong đèn sáng, chỉ là có chút u ám.

Sở vương đang nằm trên nhuyễn tháp nghỉ ngơi, bên cạnh còn có một bình rượu. Trong góc phòng đều đặt noãn lò, hắn khoác áo choàng rộng lớn, tựa hồ là mới vừa tắm xong, lộ ra lồng ngực, dường như không chút cảm giác đến rét lạnh bên ngoài. Thần sắc cũng không khẩn trương, trái lại có vẻ như là trộm được nửa ngày nhàn tản thông dong.

Tử Thanh ngồi bên cạnh rót rượu cho hắn. Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê nhìn nhau một cái, mở cửa sổ phi thân nhảy vào phòng. Vừa vào trong, một cỗ ám áp nháy mắt tỏa khắp người.

Tử Thanh phút chốc cầm kiếm đứng lên, thấy rõ là Tiêu Lạc Ngọc nhẹ nhàng thở ra. Ngược lại Sở vương một chút phản ứng cũng không có, tiếp tục uống rượu.

“Hoa thần y, là các người.” Tử Thanh lên tiếng. Sở vương cười cười “Ta biết các người sẽ đến.”

“Thoạt nhìn người cũng không đến nỗi tệ lắm?” Tiêu Lạc Ngọc cười đáp.

“Vẫn tốt, chính như các người chứng kiến ta bị giam lỏng, mặt khác ngược lại không hề gì.” Sở vương nói. Tiêu Lạc Ngọc nhìn nhìn Tử Thanh, Sở vương cười nói “Thái tử hiện đúng là đã kích ta, các người tới vừa lúc. Ta muốn các người trợ giúp. Tử Thanh... người đi đem rượu ta cất lấy đến, đêm nay vừa tán gẫu vừa uống.”

Tử Thanh gật đầu đi ra ngoài, Tử Thanh vừa đi, Tiêu Lạc Ngọc hỏi “Người vì sao bị giam lỏng, nguyên nhân thật sự bởi vì Hoàng Thượng chỉ hôn sao?”

Sở vương có chút kinh ngạc “Làm sao người biết?” Chuyện này ngay cả Tử Thanh hắn cũng không nói.

Tiêu Lạc Ngọc đơn giản kể một chút sự tình lúc trưa, Sở vương nghe xong cười to. “Ta nói chuyện này chỉ có người hôm qua vào triều biết, các người như thế nào lại biết. Phụ hoàng tuy rằng bệnh nặng, nhưng hoàng huynh hắn vẫn không thể làm gì ta. Hiện giờ giam lỏng đúng là vì phụ hoàng biết đến Tử Thanh. Ta đoán chắc trong giang hồ đó có người mật báo.”

“Vậy người định làm thế nào?”

Sở vương trầm mặc một khắc, chậm rãi nói “Hiện giờ ta nắm giữ quân quyền, nhưng kinh thành yếu vụ còn trong tay hoàng huynh, thế lực kinh thành của ta so ra kém hoàng huynh. Phụ hoàng tuy rằng bệnh nặng, nhưng đầu óc vẫn thanh tỉnh. Chỉ cần một ngày còn phụ hoàng, ta cùng hoàng huynh liền không có cách nào nhúc nhích.”

“Ý người là người cùng Thái tử có khả năng bức vua thoái vị?” Tiêu Lạc Ngọc nhíu mày.

Sở vương lắc đầu “Sẽ không, ta sẽ không. Hoàng huynh người kia ta biết, tuy rằng năng lực cũng không cường đại, nhưng cũng không phải kẻ giết cha. Nếu phụ hoàng băng hà, ngôi vị hoàng đế tất nhiên là thuộc về hoàng huynh. Hắn sẽ không vội. Hiện giờ phụ hoàng tìm ta mật đàm, có ý truyền ngôi cho ta, chỉ là có một điều kiện...”

“Tử Thanh?”

Sở vương gật đầu, “Nếu hoàng huynh lên ngôi hoàng đế, ta tất nhiên không có chỗ dung thân. Nhưng nếu muốn phụ hoàng truyền ngôi, thì nhất định ta phải giết Tử Thanh.”

70. Chương 70

Phía đông thành Trường An, là khu vực phồn hoa nhất Trường An, cũng là nơi nhiều thanh lâu hoa phường nhất. Túy Tiên lâu nổi danh Trường An, là một trong số đó.

Nam nhân chỉ cần tới Trường An, bất luận chức nghiệp gì, nhất định sẽ tới nơi này dạo một vòng. Bất luận là cô nương hay là tiểu quan, bất luận tuổi hay là tư sắc. Chỉ cần chịu bỏ tiền, nơi này nhất định có.

Thẩm Khanh ở thành đông dạo chơi, rồi Tiêu gia bảo qua lại tốn không ít thời gian. Có lẽ cũng hơn nửa tháng. Đi kinh thành là bởi vì hắn nhận được mật báo của thuộc hạ. Thuộc hạ của hắn đã cùng Phượng Nhan liên hệ, mà Phượng Nhan đang ở kinh thành.

Khi còn ở Tiêu gia bảo, hắn đã từng xem trộm thư Tiêu Lạc Ngọc gửi về, phát hiện Tiêu Lạc Ngọc vẫn chưa tìm được Phượng Nhan. Hắn sai người thả tin ra, quả nhiên Phượng Nhan trực tiếp phái người tìm đến.

Hắn đã thật lâu không gặp Phượng Nhan, hôm nay chính là ngày ước định gặp mặt. Thẩm Khanh trong lòng hồi hộp, cũng không thể nói rõ là chờ mong hay là cái gì khác.

Đi vào Túy Tiên lâu, Thẩm Khanh chậm rãi tiến vào. Hắn một thân bạch y gấm vóc. Vừa thấy liền biết xa hoa vô giá. Người tiếp đón ở cửa đã sớm chú ý tới hắn, vội vàng tươi cười đón chào.

“Vị công tử này thật lạ mặt a, có phải hay không lần đầu tiên tới chỗ chúng ta?” Tú bà cười duyên nói.

Thẩm Khanh thản nhiên nhìn tú bà một cái, xuất ra hai đỉnh vàng nhét vào tay bà ta, “Ta hẹn gặp Tiên nhi cô nương.”

Tú bà nhìn thấy đỉnh vàng mắt đã hí thành một khe “Nha nha, Thẩm công tử đúng không? Sớm nói là ngài a! Tiên nhi cô nương sáng nay dặn ta, mời vào mời vào. Bất quá hôm nay Tiên nhi cô nương hẹn toàn khách quý, mong rằng công tử chờ đợi một khắc.”

“Chuẩn bị cho ta một phòng, có rượu ngon với đồ ăn là được.”

“Không thành vấn đề, công tử người nhìn trúng cô nương nào thì bảo ta.” Có vàng bạc mở đường, hết thấy tự nhiên đều dễ nói. “Chúng ta nơi này đều là các cô nương xinh đẹp nhất Trường An, ngay cả đầu bếp cũng là số một số hai, cam đoan công tử chơi vui vẻ.”

Dọc theo đường đi nơi nơi đều là cảnh tượng xa hoa đồi trụy. Thẩm Khanh trước kia thường xuyên lui tới loại địa phương này, cũng là khách quen, dọc theo đường đi các cô nương ánh mắt cũng chuyển dời trên người không ngừng.

Tú bà mang hắn đi vào một phòng, phòng bố trí dị thường tinh mỹ kỹ lưỡng, đốt huân hương nhàn nhạt. Thẩm Khanh là tay già đời, đương nhiên biết huân hương này có tác dụng thúc tình. Hắn đột nhiên nhớ tới trong phòng Tiêu Vân thản nhiên hương vị cỏ cây, không tồn tại chút khó chịu.

“Dem huân hương dập tắt đi, nói cho Tiên nhi ta ở chỗ này chờ nàng.”

Trong phòng cách đó không xa, vài người đang cao giọng đàm tiếu. Những người này chính là đám người Thái tử lúc trưa Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê gặp. Thái tử ngồi ở thủ vị, mỗi người bên cạnh đều có vài thị nữ rót rượu.

“Tiên nhi cô nương đến.” Một thị nữ nói. Cửa phòng mở rộng, làn gió thơm thoảng qua, một nữ tử thướt tha đi đến. Nữ tử dáng người tinh tế bước đi như nhước liễu phù phong. Trên người mặc sa y mỏng manh, tựa hồ có thể nhìn thấu màu da bên trong. Mỗi một bước lựa mỏng phiêu phiêu, tựa hồ cũng có thể nhìn đến bên trong, hết sức mê người.

Người trong phòng thoáng ngây ngốc, Thái tử nhìn quen sắc đẹp cũng không khỏi có chút thất thần, nhưng thực nhanh liền khôi phục. Tấn thưởng nói “Hoa khôi quả nhiên là có vài phần tư sắc.”

“Các vị đại nhân giá lâm, thiếp thân đến muộn, mong rằng thứ tội.” Thanh âm cũng mềm mại đáng yêu tận xương, khiến người không khỏi có chút tê dại. “Thiếp thân tự phạt ba chén.” Dứt lời đi đến trước người

Thái tử, cầm lấy ly rượu của hắn. Ngón tay ngọc nhỏ dài cầm ly rượu màu ngọc bích, chỉ nhìn cũng đã say ba phần.

Thái tử không ngăn cản Tiên nhi, Tiên nhi một hơi uống rượu trong chén Thái tử. Ba chén cạn sạch, Thái tử cười nói “Tiên nhi cô nương tử lượng quả nhiên không tồi.”

“Công tử quá khen.”

Hoa khôi Túy Tiên cư phần nhiều là xuất thân thanh quan, bán nghệ không bán thân. Tiên nhi uống chút rượu, đàn hát mấy khúc, liền có ý rời đi, Thái tử cũng không ngăn trở, chỉ nói “Được, ngày mai trở lại thăm người.”

Rời khỏi phòng Thái tử, Tiên nhi vứt bỏ bộ dáng ôn nhuận vô hại. Trở nên sắc bén rất nhiều “Thẩm Khanh đâu?”

“Phòng cách vách.” Thị nữ bên cạnh đáp. Tiên nhi cũng chính là Phượng Nhan chỉnh lý một chút quần áo, thông dong đi tới. Thẩm Khanh đang uống rượu, chợt nghe thanh âm cửa mở ra. Không cần quay đầu lại hắn liền biết là ai.

Lúc trước hắn lần đầu tiên nhìn thấy Phượng Nhan, đã bị tuyệt thế dung nhan của nàng mê hoặc. Sau tiếp xúc hắn phát hiện Phượng Nhan không chỉ xinh đẹp mà còn tinh thông nhạc khí, lại là đồ đệ của danh sư. Tất cả đều khiến hắn từng chút một mê say. Cho dù biết Tiêu Lạc Ngọc cũng theo đuổi Phượng Nhan cũng không khiến hắn lui bước.

Phượng Nhan mỗi tiếng nói cử động hắn đều vô cùng hiểu. Hắn đã từng cho là mình hiểu rõ con người Phượng Nhan. Chính là hiện hắn cũng mê hoặc. Phượng Nhan tựa như chấp niệm trong lòng hắn, không biết phải làm thế nào mới tốt.

“Đã lâu không gặp.”

“Là rất rất lâu không gặp, tiên tử.” Thẩm Khanh quay đầu lại, nhìn đến bộ dáng Phượng Nhan hiện giờ, đột nhiên có chút thất thần.

Phượng Nhan vẫn thực xinh đẹp, thậm chí so trước kia còn xinh đẹp hơn, còn muốn mê người hơn. Chính là người trang điểm trước mắt, tóc đen sa y mỏng manh này, là tiên tử mình thích sao?

“Ta sớm đã không phải là tiên tử.” Phượng Nhan hừ lạnh “Hiện ta chỉ là một nữ tử thanh lâu.” Từ đám mây rớt xuống, cảm giác này Phượng Nhan khắc sâu.

Thẩm Khanh sững sốt nửa ngày mới nói “Kỳ thật người có thể không cần như vậy, người hoàn toàn có thể tìm một chỗ ẩn cư.”

“Ẩn cư? Nếu bị Hoa Diệc Khê tìm được, ta còn có đường sống sao?” Phượng Nhan hừ lạnh. Thẩm Khanh trầm mặc, sau một lúc lâu Phượng Nhan mới nói “Ta cũng không muốn ngốc ở nơi này, chính là ta không biết đi chỗ nào mới tốt.” Trên mặt nàng lộ ra thần sắc mờ mịt.

Thẩm Khanh trong lòng mềm nhũn, vươn tay cầm tay Phượng Nhan “Người nếu nguyện ý, ta có thể lấy người. Ta sẽ bảo hộ người.”

Phượng Nhan nhìn Thẩm Khanh, trên mặt thần sắc thay đổi mấy vòng. Nàng đương nhiên biết Thẩm Khanh nói là thật, hiện nàng gật đầu là có thể trở thành Thiếu phu nhân thiên hạ thủ phủ Thẩm gia, có thể sinh sống giống như trước đây.

Phượng Nhan trở tay nắm chặt tay Thẩm Khanh “Hiện ta biết hóa ra người tốt với ta nhất là người? Người vẫn là đi thôi, không cần lo cho ta. Ngày sau thời điểm người nhớ tới ta, tới nơi này gặp ta là được. Trong cuộc sống có phần chân tình này của người, ta cũng cảm thấy mỹ mãn.”

Thẩm Khanh có chút ngốc lăng “Tại sao? Vì cái gì không cùng ta đi.”

Phượng Nhan lắc đầu, “Ta cùng Tiêu Lạc Ngọc Hoa Diệc Khê đã định trước là cục diện không chết không ngừng, ta không muốn liên lụy người.” Thẩm Khanh lôi kéo tay nàng “Cho dù hiện bọn họ quyền thế ngập trời, cũng không có thể dễ dàng đụng đến ta. Tin tưởng ta, ta có thể chiếu cố người.” Nói tới chỗ này, trước mắt Thẩm Khanh xuất hiện gương mặt Tiêu Vân.

Trong lòng thoáng hiện một ý niệm trong đầu “Ta nếu thành thân, Tiêu Vân liệu có thương tâm không”.
Mấy ngày nay Thẩm Khanh cũng hiểu ra, Tiêu Vân đối Tiêu Lạc Ngọc phần nhiều là sùng bái, có lẽ sẽ không thích Tiêu Lạc Ngọc. Như vậy người Tiêu Vân thích...

Phượng Nhan im lặng, Thẩm Khanh tiếp tục nói “Ta vài ngày trước đi Tiêu gia bảo, chỗ thư Tiêu Lạc Ngọc ta xem lên. Ta biết sau lưng người còn có người, người này hẳn là rất lợi hại che giấu rất sâu, chính là Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê cũng không biết là ai.”

Phượng Nhan sửng sốt, “Người biết còn muốn lấy ta?”

“Vậy thì thế nào? Thẩm gia muốn bảo hộ một người vẫn có năng lực.” Phượng Nhan cúi đầu trầm tư, mới đáp “Ta cũng không muốn cứ mãi tiếp tục như vậy, nếu có thể... nhưng người phía sau ta thế lực quá lớn, ta không muốn liên lụy người.”

“Yên tâm, ta không có việc gì.” Thẩm Khanh sắc mặt nhu hòa hẳn ra, vươn tay ôm lấy Phượng Nhan. Phượng Nhan cũng đặt tay ở bả vai Thẩm Khanh “Àn, ta tin tưởng người.”

Thẩm Khanh sau khi rời đi, Phượng Nhan trở lại gian phòng của mình. Trong phòng nàng có hai người ngồi uống trà, rõ ràng chính là phụ mẫu mất tích của nàng.

“Nhan nhi, người thật muốn gả cho Thẩm Khanh?” Phượng mẫu hỏi. Phượng Nhan cười lạnh “Thẩm Khanh cùng Tiêu gia bảo quan hệ coi như không tồn tại, có hẳn ta nghĩ kế hoạch của chúng ta có thể bớt sức rất nhiều. Huống chi coi như là cái trợ lực, trước lưu lại rồi tính sau.”

Trái lại Thẩm Khanh, vừa rồi hẳn vốn là muốn mang Phượng Nhan rời đi, nhưng là bị khuyên can. Phượng Nhan nói nàng có thể cùng phía sau người đàm phán, đưa ra lợi thế nhất định đổi lấy tự do. Mà Thẩm Khanh chỉ cần giúp đỡ nàng thuyết phục đám người Tiêu Lạc Ngọc là được. Phượng Nhan nói nếu là vì đổi lấy tha thứ của Tiêu Lạc Ngọc, nàng có thể khai ra người đứng sau, cùng với trợ giúp bọn Tiêu Lạc Ngọc.

Mãi hướng Thẩm Khanh cam đoan bản thân sẽ không xảy ra chuyện, Thẩm Khanh mới rời đi.

Bước chân chậm rãi trên đường phố Trường An, Thẩm Khanh tâm tình tốt lên rất nhiều.

Thời gian này Sở vương phủ, Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê đang cùng Sở vương uống rượu, là nữ nhi hồng Sở vương trân quý cất giữ trong hầm trăm năm, ngay cả Hoa Diệc Khê cũng nhận không được uống mấy chén.

Sở vương kéo tay Tử Thanh, cũng buộc Tử Thanh uống một ít. Tử Thanh thì không thể uống rượu, mấy chén xuống bụng cũng đã có chút chệnh choáng. Dựa vào một bên nghỉ ngơi.

Chuyện Hoàng Thượng muốn Sở vương giết Tử Thanh lấy con gái thượng thư Tử Thanh cũng không biết rõ, Sở vương chỉ nói là Thái tử âm mưu, Tử Thanh không quá lo lắng. Có lẽ là bởi vì tử lực kém, Tử Thanh thực nhanh liền ngủ. Thấy hẳn ngủ, Sở vương cầm lấy áo choàng lông cáo của mình đắp lên cho hắn.”Được của Hoa thần y quả nhiên hữu dụng.”

“Nói đi, người muốn chúng ta làm thế nào?” Tiêu Lạc Ngọc nói.

Sở vương nhìn Tử Thanh, “Ta không biết ta yêu hắn, có phải là hại hắn hay không.” Lúc này Sở vương không có ung dung vừa rồi, cũng không có khí phách trước kia. Có chút suy sụp ngồi trên nhuyễn tháp.

Hoa Diệc Khê lạnh lùng nhìn hắn một cái, nói “Người không phải thật muốn giết hắn đổi lấy giang sơn?” Sở vương cười cười, “Ta nếu nói là phải, người tức khắc liền giết ta sao?”

Hoa Diệc Khê không lên tiếng, Sở vương nói “Kể sách hiện giờ, ta hy vọng các người trước mang Tử Thanh rời đi. Phụ hoàng nói cho ta ba ngày suy nghĩ, ngày mai chính là ngày thứ ba. Nếu như phụ hoàng muốn mạng Tử Thanh, ta hiện tại căn bản không bảo hộ được hắn. Ta sẽ chuẩn bị một thi thể tương tự Tử Thanh, hy vọng có thể lừa qua.”

“Ý người là giấu giếm Hoàng Thượng, sau đó cưới vợ sinh con, chờ người lên ngôi vị hoàng đế lại tìm đến Tử Thanh sao?” Tiêu Lạc Ngọc nói, Sở vương cười cười “Đây không phải là biện pháp tốt sao?” Cảm nhận được lãnh ý của Hoa Diệc Khê, Sở vương đột nhiên cười to “Yên tâm đi, ta chỉ hy vọng Tử Thanh có thể bình an. Phụ hoàng yêu thương ta, chỉ cần không có Tử Thanh, hẳn cũng không quá phẫn tức ta cưới vợ.”

Hiện giờ kể tốt nhất, cũng chỉ có thể đi một bước nhìn một bước. Tiêu Lạc Ngọc nói “Một khi đã như vậy, này đúng là biện pháp tốt, ta trước đưa Diệc Khê trở về, lại đến đón Tử Thanh.”

Sở vương lắc đầu, vươn tay vỗ vỗ tay vịn phía trên nhuyễn tháp, trong gian phòng một cái giá cổ không một tiếng động tách qua một bên, lộ ra một địa đạo.

“Nơi này đi thông đến phía đông kinh thành, các người cẩn thận.” Sở vương nói xong bế Tử Thanh, đem ngọc bội tùy thân của mình đặt vào trong tay Tử Thanh.

“Đầu ngã dĩ mộc qua, báo chi dĩ quỳnh cư. Phỉ báo dã, vĩnh dĩ vi hảo dã! “(*)

(Mộc qua người tặng ném sang

Quỳnh dao ngọc đẹp mang ra đáp người

Phải đầu báo đáp vậy thôi

Để cùng tốt đẹp đời đời kết giao)

Tiêu Lạc Ngọc gật gật đầu, vươn tay ôm lấy Tử Thanh, ba người tiến vào địa đạo. Sở vương đóng địa đạo. Cầm lấy ly rượu vừa rồi Tử Thanh uống qua, một mình một ly độc ẩm.

Bên này sau khi ba người vào địa đạo, Tử Thanh mở hai mắt. Nắm chặt ngọc bội trong tay, nhìn không ra suy nghĩ cái gì. Một khắc chậm rãi nói “Là ta yêu thương hấn trước, không nghĩ tới sẽ rước lấy nhiều thị phi như vậy. Nếu như không có ta, nói không chừng hiện hấn đã ngồi trên ngai vàng.”

Tiêu Lạc Ngọc không lên tiếng, ngược lại Hoa Diệc Khê nói “Sở vương không phải tiểu hài tử, hấn có suy nghĩ của riêng mình.”

Ba người bước nhanh khỏi địa đạo, địa đạo dẫn tới giếng nước phía đông, Tiêu Lạc Ngọc ôm Hoa Diệc Khê phi thân ra khỏi miệng giếng, Tử Thanh cũng theo sau.

“Thẩm Khanh.” Ba người mới vừa đi vài bước, liền nhìn thấy Thẩm Khanh đang tản bộ, ngược lại bởi vì bọn họ thân ở chỗ tối, Thẩm Khanh lại không nhìn thấy.

Khi biết Thẩm Khanh đến kinh thành, Tiêu Lạc Ngọc liền đoán Phượng Nhan đang ở kinh thành, chính là phái người tìm mấy ngày cũng không có tin tức. Phái người giám thị Thẩm Khanh cũng không có tin tức tin cậy truyền đến. Dù sao bọn họ chỉ là thể lực giang hồ, không thể giống trống khua chiêng tìm kiếm. Nhưng phố trắng hoa này Tiêu Lạc Ngọc quả thật chưa bao giờ nghĩ qua.

“Xem ra chúng ta lần này tìm đúng chỗ rồi.”

Hoàn chương 65.

71. Chương 71

Tiêu Lạc Ngọc trở lại cứ điểm, Hữu Yển phụ trách điều tra Thái tử cũng đã trở về.

“Thái tử hiện tại thể lực đã tăng tới đỉnh điểm, đặc biệt còn có Hàn vương trợ giúp.” Hữu Yển đưa lên tin tức mình điều tra được. Hàn vương là đệ đệ của Sở vương.

Hoàng thượng có ba nhi tử, Thái tử là con do tiên hậu sinh, Sở vương là do hoàng hậu cũng là Đức phi Hoàng Thượng từng sủng ái nhất sinh. Hai người đều là tử bằng mẫu quý. Hai vị hoàng hậu xuất thân danh môn, Thái tử cùng Sở vương tự nhiên từ nhỏ được người chú mực, hai người cũng vẫn luôn thủy hỏa bất dung. Phía sau bọn họ cũng dính dáng đến không ít lợi ích quyền thế.

Hàn vương là nhi tử thứ ba của Hoàng Thượng, cũng là hài tử của một cung nữ, cung nữ sau khi sinh hạ Hàn vương được Hoàng Thượng miễn cưỡng phong Tái nhân. Mấy năm này ở trong cung an ổn, hiện giờ chậm rãi lên tới vị trí Tu dung. Cho nên Hàn vương là kẻ ít được sủng nhất, sau trưởng thành được phong vương, cũng không có quyền thế gì.

Nhưng hấn kết giao không ít thần tử có địa vị, hiện giờ trong triều đình cũng coi như dần dần có một ít vị trí, coi như là một cỗ thể lực. Thái tử có Hàn vương tương trợ, đương nhiên là như cá gặp nước.

Hiện giờ Sở vương bị giam lỏng, đám người Thái tử tự nhiên vô cùng vui sướng.

“Thái tử bình thường tuy rằng vô năng, nhưng đối với thủ hạ cũng không tệ. Chính là có một điểm, hắn thích nơi trắng hoa, hiện tại Hoàng Thượng bệnh nặng cũng quản không được, giờ số lần hắn đi càng nhiều.” Hữu Yến nói.

Hoa Diệc Khê nhìn nhìn Tiêu Lạc Ngọc “Thái tử đi thành đông chưa chắc là đi tầm hoa văn liễu.” Tiêu Lạc Ngọc gật gật đầu “Hiện giờ chờ tin tức Sở vương bên kia, chúng ta sẽ quyết định làm gì.”

“Hữu Yến, Thái tử hôm nay đi đâu?” Hoa Diệc Khê hỏi.

“Túy Tiên cư, hiện tại Túy Tiên cư có một nữ tử Tiên nhi, là hoa khôi đệ nhất Trường An.” Hữu Yến trả lời. Hoa Diệc Khê nói “Người đi điều tra nữ nhân kia, có lẽ chính là Phượng Nhan.”

Hữu Yến gật đầu lui ra.

Hoa Diệc Khê hừ lạnh một tiếng, Tiên nhi. Xem ra Phượng Nhan cho dù là hổ lạc bình dương, cũng không quên thân phận tiên tử của mình. Chính là không nghĩ tới vốn chỉ là tranh đấu giang hồ, thế nhưng diễn biến thành bộ dáng hiện giờ. Bất quá Phượng Nhan lại đi làm hoa khôi, chuyện này thực khiến y kinh ngạc.

Bận rộn một ngày, Tiêu Lạc Ngọc mang Hoa Diệc Khê đi tắm. Hai người đã thật lâu không có quan hệ da thịt, cùng tắm rửa khó tránh khỏi có chút bốc hỏa. Hoa Diệc Khê nhìn dáng vẻ của Tiêu Lạc Ngọc, cảm thấy buồn cười.

Tiêu Lạc Ngọc chỉ đành oán hận nói “Chờ người tốt một chút.” Hoa Diệc Khê chớp chớp mi, “Được a, ta chờ.” Tiêu Lạc Ngọc có chút bất đắc dĩ, trước kia thời điểm không thích Hoa Diệc Khê cảm thấy y một chút sức quyến rũ cũng không có, hiện tại như thế nào cũng cảm thấy xinh đẹp.

“Giúp ta chà lưng.” Hoa Diệc Khê đem khăn đưa cho Tiêu Lạc Ngọc, từ khi y bị thương Tiêu Lạc Ngọc vẫn luôn giúp y lau rửa người, cũng xem như tình thú. Chính là hiện giờ đều biến thành dằn vặt a.

Thật vất vả tắm rửa xong xuôi, Tiêu Lạc Ngọc nhanh chóng thở phào, ôm Hoa Diệc Khê đi ngủ. Hoa Diệc Khê cười nói “Lạc Ngọc, nhần nhịn hại thân.”

Tiêu Lạc Ngọc trừng mắt nhìn y, Hoa Diệc Khê bật cười, thấp giọng nói “Kỳ thật hiện tại ta đã không có việc gì.” Huống chi không chỉ Tiêu Lạc Ngọc có nhu cầu, y cũng có. Tiêu Lạc Ngọc nhìn nhìn y, tựa hồ đang giãy dụa, thật lâu sau nói “Không được... thân mình người quan trọng hơn.”

Hoa Diệc Khê lắc đầu, tiến lên hôn má Tiêu Lạc Ngọc, y cũng không đành lòng khiến Tiêu Lạc Ngọc chịu đựng như vậy, nếu như y nói không được, Tiêu Lạc Ngọc không biết muốn nhần tới khi nào.

“Ta có thể... huống chi... huống chi ta cũng...”

Tiêu Lạc Ngọc mở to hai mắt nhìn, đây là Hoa Diệc Khê lần đầu tiên nói lời như thế. Vốn hắn đang cực lực khắc chế chính mình, ái nhần ngay trong ngực, còn cùng tắm rửa thay y phục. Có thể nhần nhịn đã là cực lực cố gắng. Nghe thấy những lời này còn có thể nhần nữa thì là thánh thần rồi.

“Ta là đại phu, ta biết tình huống của mình.” Hoa Diệc Khê nói. Tiêu Lạc Ngọc cơ hồ muốn hóa sói tru một tiếng, nhần lại nhần, cuối cùng mới nói “Chịu không được phải nói với ta.”

Hoa Diệc Khê đỏ mặt gật gật đầu, Tiêu Lạc Ngọc cười lớn một tiếng, cũng không cởi y phục. Dùng nội lực kéo, y phục hai người biến thành mảnh nhỏ bay ra.

“Lúc này ta cảm thấy có vô công thực không tội.” Tiêu Lạc Ngọc nói.

Bên này hai người một mảnh triền miên. Bên kia Tử Thanh một mình ngồi trong sân, nhìn ánh trăng. Trong tay là ngọc bội Sở vương đưa cho hắn. Bất giác nắm chặt kiểm trong tay.

Một đêm tĩnh lặng, sáng sớm ngày hôm sau, Tiêu Lạc Ngọc mặt mày hớn hở mở cửa phòng, đuổi thất lưng lười biếng một cái. Sớm có tên tiểu tử chờ ở một bên, bưng nước ấm. Tiêu Lạc Ngọc tiếp nhận nước ấm trong tay tiểu tử, thần nhiên nói “Người lui xuống đi.”

Tiểu tử lẳng lẳng gật đầu, không nghĩ tới Tiêu Lạc Ngọc thế nhưng sẽ tự mình làm loại sự tình này. Tiêu Lạc Ngọc ăn no tâm tình vô cùng tốt, mà ngay cả chuyện bảo tàng cũng không còn khiến hắn phiền lòng.

Khi dùng điểm tâm Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê ngồi cùng nhau, trên bàn còn có Tử Thanh cùng Hữu Yển và Lung Mộc. Mấy người thực ăn ý xem như không nhìn thấy hai mắt đỏ hoe của Tử Thanh.

Hữu Yển nói “Ta vừa rồi nghe tiểu tử nói, sáng nay Sở vương phủ truyền ra tin tức, đêm qua vương phủ bị cháy.”

Tử Thanh tay khựng lại, chỉ nghe Hữu Yển tiếp tục nói “Nghe nói là chết vài thị vệ, bởi vì sự kiện này Sở vương đã sớm tiến cung.” Sở vương muốn làm cái gì, không một ai rõ. Chính Tử Thanh cũng thực mê mang.

Hoa Diệc Khê nói “Bất luận Sở vương làm gì, hiện giờ cũng chỉ có thể liều mạng. Huống chi Sở vương cũng không giống kẻ bạc tình.” Tử Thanh mỉm cười, biết Hoa Diệc Khê đang an ủi mình. Có thể được Hoa Diệc Khê an ủi, đã là rất hiếm thấy. Hắn nói “Ta đối với Thái tử tương đối quen thuộc, ta đi theo dõi Thái tử.”

Tiêu Lạc Ngọc nói “Nếu thật sự muốn đi giám thị Thái tử, không bằng ngay tại Túy Tiên cư.” – Hắn nhìn nhìn Hữu Yển, nói tiếp “Kỳ thật ta có một biện pháp hay.”

Túy Tiên cư vì mời chào khách nhân, mỗi đêm đều sẽ tổ chức một buổi hiến nghệ biểu diễn nhỏ. Các cô nương có thể biểu diễn tài nghệ, mà khách nhân có thể chọn lựa cô nương mình vừa lòng. Mỗi tháng sẽ từ ba người ưu tú nhất tuyển ra một người, một năm mười hai người tiến hành tỷ thí cuối cùng, người thắng sẽ là hoa khôi.

Mà hiện giờ hoa khôi Tiên nhi không trải qua tỷ thí cuối năm, bởi vì tài mạo song tuyệt, ngoại lệ trở thành hoa khôi.

Tiên nhi cũng chính là Phượng Nhan nhìn chính mình trong gương đồng, da trắng như tuyết dung mạo tựa thiên tiên, có chút kiêu ngạo mỉm cười. Nàng vốn không cần tham gia loại hiến nghệ mỗi đêm này, dù sao giá của nàng hiện giờ đã rất cao. Loại hiến nghệ này bất quá là cho cô nương mới tới một cơ hội nhận thức khách nhân. Nhưng đêm nay Thái tử sẽ đến, hơn nữa Thái tử đã đặt chỗ tại đại sảnh, có lẽ là muốn xem biểu diễn.

Lần trước gặp mặt chỉ thoáng qua không đủ, vì khiến Thái tử mê luyện chính mình, phải có thêm nhiều cơ hội mới được. Thị nữ đứng sau nhỏ giọng nói “Tiểu thư, tới chúng ta.”

Phượng Nhan mỉm cười, ôm đàn tranh đi ra. Nàng vừa xuất hiện, lập tức hấp dẫn hết sự chú ý. Ai cũng không nghĩ tới hoa khôi thế nhưng sẽ ra mặt, ngày thường chính là ngàn vàng khó gặp. Phượng Nhan mắt phượng chợt lóe, sau đó thấy được Thái tử ngồi trong một gian phòng trang nhã lầu hai.

Hơi hơi cúi người một cái, phảng phất như nhược liễu phù phong, có vài kẻ đã nhìn ngây người. Nàng gảy đàn chính là khúc dân gian thường nghe, nhưng với giọng hát của nàng, cảm giác lại rất khác biệt.

Dư quang trông thấy Thái tử đã nổi lên hứng thú, trong lòng biết đã đủ, một khúc kết thúc, ôm đàn tranh rời đi. Nhìn mọi người si mê dưới đài, trong lòng hơi hơi dễ chịu một ít.

Vốn là nàng không nghĩ xuất đầu lộ diện như thế, nhưng thanh lâu cũng là chỗ ẩn thân tốt nhất, hơn nữa nơi này thời gian lâu, nàng cũng tìm về một ít người chú mục trước kia, cảm giác được người theo đuổi yêu thích.

Trong một phòng trang nhã Thái tử cười nói “Lần trước đến chỉ thấy Tiên nhi cô nương một thoáng, không nghĩ tới hôm nay cũng gặp, thật đúng là trùng hợp.” Hắn ngày đó nói với Tiên nhi ngày mai lại đến nhìn nàng, nhưng cũng chỉ là nói mà thôi, dù sao sẽ không bởi vì một nữ tử thanh lâu mà để bụng. Bên cạnh hắn một nam tử nói “Thái tử nếu thích, không bằng mang về quý phủ.”

Thái tử cười mà không nói, lúc này phía dưới đột nhiên có chút xôn xao, hai người nhìn xuống, Phượng Nhan rời đi, lại có một cô nương khác lên đài, trong tay cầm một cây sáo, nhìn mọi người phía dưới.

Theo lý mà nói Phượng Nhan là mỹ nữ vô lâm đệ nhất, đương nhiên là nhân gian tuyệt sắc, nhưng thời điểm trông thấy cô nương này, mọi người chỉ cảm thấy trong đầu hoàn toàn không còn bóng dáng Phượng Nhan, chỉ có thể nhìn thấy người trước mắt này.

Tất cả từ ngữ, tất cả mọi ý tưởng, hết thấy đều biến mất khỏi đại não.

Thái tử cũng thất thần không thôi, rượu trong tay đã tràn ra, hắn cũng không lưu ý.

Hữu Yến bắt đắc dĩ, hắn không nghĩ tới Tiêu Lạc Ngọc thế nhưng nghĩ ra biện pháp như vậy, khiến hắn dở khóc dở cười. Cuối cùng vẫn bị đẩy tới nơi này. Nghĩ đến Chu Lam cầm được một trăm lượng bạc tiền “Bán hắn”, cảnh tượng dở khóc dở cười, Hữu Yến cũng có chút đau đầu.

Nhìn quanh bốn phía một chút, Hữu Yến cầm lấy cây sáo, thổi làn điệu không mấy quen thuộc. Hắn đối cầm kỳ thi họa vốn là hoàn toàn không biết, khiến hắn hiển nghệ cũng thật sự khó xử, khi còn bé đi ăn xin đã từng học thổi sáo mấy ngày, lúc này mới lấy ra bêu xấu.

Tiếng sáo có chút không thành làn điệu vang lên toàn bộ đại đường, nguyên bản Thái tử có chút si mê sau khi nghe được khúc nhạc không khỏi có chút ngốc lăng, một lát sau nói “Thì ra chỉ là bên ngoài tô vàng nạm ngọc, xem ra người tài mạo song tuyệt quả nhiên không nhiều lắm.”

Nam tử bên cạnh nói “Tiên nhi cô nương vừa rồi không phải sao.” Thái tử cười nói, “Nói cũng đúng.”

Hữu Yến một khúc kết thúc, Thái tử cũng nghe tùy từng đề nghị tới gặp Tiên nhi, hai người vừa lúc trên hành lang chạm mặt. Đến gần, Thái tử mới phát hiện người trước mắt so với vừa rồi càng thêm mỹ mạo.

Hắn tuy rằng quý vị Thái tử, bên người mỹ nữ vô số, nhưng nếu bàn về dung mạo chỉ sợ còn không có một ai có thể sánh cùng người trước mắt, nghĩ tới chỗ này chỉ là tầm hoa vấn liễu, hà tất để ý tài tình hay không tuyệt thế.

“Không biết quý danh của cô nương là gì?” Thái tử hỏi, Hữu Yến nhìn nhìn Thái tử, cùng Sở vương có bảy phần tương tự, tuy rằng nhìn ra võ công không cao nhưng cũng là anh dũng bất phàm. Đối một nữ tử thanh lâu cũng coi như hữu lý, nếu trong lòng không sớm có tính toán, chỉ sợ còn sẽ cảm thấy Thái tử này cũng không tệ lắm.

“Công tử có thể gọi ta Vân Lan.” Hữu Yến dùng biến thanh nói. Thái tử lúc này mới phát hiện nữ tử này rất cao, trong mắt không khỏi hiện lên một tia nghiền ngẫm. Chậm rãi nói “Tại hạ đối cô nương có chút ái mộ, không biết cô nương có thể vì tại hạ đàn một khúc.”

“Tất nhiên, mời.” Hữu Yến nói.

Phượng Nhan lúc này đang ở trong phòng đợi Thái tử đến, nàng cẩn thận chọn lựa một bộ váy trắng lụa mỏng, trên đầu chỉ đeo một cái trâm trâm châu lay động. Thị nữ của nàng lại đột nhiên chạy tới “Tiểu thư không tốt, vị công tử kia đi phòng Vân Lan cô nương.” Nàng không biết thân phận thật của Thái tử, nhưng nàng biết mục tiêu tiểu thư nhà mình là người này.

“Cái gì?” Phượng Nhan đứng dậy, “Xảy ra chuyện gì?”

Thị nữ cũng không biết nhiều, có chút ấp úng, Phượng Nhan đang muốn đi tìm hiểu, ở cửa có người lên tiếng “Tiên nhi cô nương, Thẩm công tử đến.”

Thẩm Khanh này, cố tình lúc này lại đến. Phượng Nhan giận dữ, bình phục một chút tâm tình nói “Ta biết.”

Thẩm Khanh lúc tiến vào, Phượng Nhan đang trang điểm, tóc rối tung xỏa ra hết sức xinh đẹp. Trong nháy mắt Thẩm Khanh có chút mê hoặc. Hắn vô số lần tưởng tượng cảnh tượng như vậy, hắn từ bên ngoài trở về Phượng Nhan mặc y phục đơn giản chờ hắn về nhà. Hắn mê mang thực nhanh đã bị tiếng cười đùa dưới lầu truyền đến đánh gãy.

Bên này, Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê đang uống rượu, Hoa Diệc Khê thân thể đã khôi phục hơn phân nửa, ngẫu nhiên uống rượu có công hiệu lưu thông máu. Hai người bình thần điềm nhiên như không, ngược lại Lung Mộc có chút lo âu. Hắn đi qua đi lại vài vòng nói “Các người không lo lắng Hữu Yến sao?”

Tiêu Lạc Ngọc cười cười, “Yên tâm, Thái tử sẽ không làm gì hắn!”

“Chính là...” Lung Mộc có chút không yên lòng. Thấy hai người đều không có ý định nhúng tay, có chút tức giận rời khỏi phòng. Hắn tuy rằng biết Hữu Yến võ công cao siêu sẽ không xảy ra chuyện, nhưng chung quy là không yên lòng.

Lung Mộc đi rồi, Hoa Diệc Khê nói “Có chút kỳ quái...”

Tiêu Lạc Ngọc nhin không được tại khóe môi y hôn một cái nói “Quả thật, Phượng Nhan cùng Lâm Dương không hề nghi ngờ là đồng đảng, chúng ta nguyên bản đoán bọn họ là người Thái tử, hiện tại xem ra Phượng Nhan tựa hồ cũng không biết Thái tử.”

Nguyên bản bọn họ tưởng Thái tử muốn bảo tàng để thu mua sát thủ, bồi dưỡng thế lực của mình. Nhưng là nghĩ đến hần làm như vậy không khỏi có chút thừa thãi. Bằng vào lực lượng trong tay Thái tử, chỉ cần không có sai lầm gì, đăng cơ là chuyện sớm hay muộn.

Đang lúc hai người nghi hoặc, cửa phòng bị đẩy ra, Lung Mộc đi đến, theo phía sau là Hữu Yến mặc nữ trang.

“Sao nhanh vậy?” Tiêu Lạc Ngọc hỏi. Hữu Yến nói “Thái tử vào phòng không bao lâu, đã có người tìm hần, nói là có việc gấp, ta loáng thoáng nghe được là Sở vương phủ có động tĩnh.”

“Các người tiếp tục ở trong này, chúng ta đi nhìn xem.” Tiêu Lạc Ngọc nói, ôm Hoa Diệc Khê rời khỏi Túy Tiên cư. Tử Thanh vốn đang theo dõi Thái tử từ xa sớm đã không thấy bóng dáng, hần là đã đi theo.

Đuổi tới Thái tử phủ từ xa liền nhìn thấy Tử Thanh đang ở chỗ tới theo dõi, Tiêu Lạc Ngọc nhảy xuống bên cạnh hần, Tử Thanh nói “Vừa rồi có người truyền thánh chỉ đến Thái tử phủ.”

Đang lúc mấy người nghi hoặc, Thái tử mặc triều phục xuất hiện, thuộc hạ dắt tới một con tuần mã, Thái tử lên ngựa liền giục ngựa vội chạy, rất nhanh liền không thấy bóng người.

“Thái tử đi hoàng cung.” Tử Thanh nói. Trên mặt có chút lo lắng, Hoa Diệc Khê nói “Người về Sở vương phủ đi, chúng ta đi theo Thái tử.” Tử Thanh gật gật đầu, hần quả thật thực lo lắng Sở vương.

“Đa tạ Hoa thần y, ta đây lại nợ người một lần.” Tử Thanh nói. Sau đó nhảy vài cái biến mất trong bóng đêm. Tiêu Lạc Ngọc cũng ôm Hoa Diệc Khê theo phương hướng Thái tử biến mất đuổi theo.

Tử Thanh đến Sở vương phủ, Sở vương phủ hoàn toàn không canh phòng nghiêm ngặt giống bình thường, hần dễ dàng đi vào bên trong phủ, hạ nhân cơ hồ đều ngủ, chỉ có vài binh lính tuần tra. Mà Sở vương căn bản không có trong phủ.

Thái tử đi vào hoàng cung, ở cửa một người mặc phục sức tổng quản thái giám đang chờ hần, nhìn thấy hần vội vàng hành lễ “Điện hạ người đã tới, Hoàng Thượng tức giận vô cùng, người nhanh đi khuyên nhủ đi!”

Thái tử xuống ngựa nói “Đã xảy ra chuyện gì? Phụ hoàng vội vã muốn gặp ta như vậy.”

“Nô tài cũng không biết, Sở vương điện hạ gặp Hoàng Thượng không biết nói gì đó, Hoàng Thượng giận dữ, hạ lệnh đem Sở vương điện hạ bắt giam.” Tổng quản thái giám nói. Thái tử gật gật đầu “Làm phiền công công đã báo.”

Đi vào hồi lâu mới tới tẩm cung Hoàng Thượng, Thái tử nhìn hoàng cung canh phòng cẩn mật, đột nhiên cảm thấy nếu như cả đời chỉ có thể nhốt trong này, thật đúng là sự tình thảm thương. Rồi sau đó lại nghĩ tới hôm nay nhìn thấy Vân Lan cô nương, hần không khỏi bật cười.

Trong phòng kia khúc đàn thực sự là kinh hãi thiên địa quỷ thần khiếp sợ, bất quá không biết như thế nào, hần cảm thấy rất buồn cười. Tuy rằng người nợ vô cùng mỹ mạo, y phục cũng rất cẩn thận che giấu phần cổ, nhưng hần vẫn nhìn thấu đó là một nam nhân. Mặc kệ là vì cái gì, người đẹp như vậy hần không nghĩ bỏ qua.

Đi vài bước nhìn thấy Hàn vương đang ở ngoài tẩm cung chờ, hần vài bước đi lên trước, nói “Tam đệ cũng tới?” Hàn vương hành lễ “Hoàng huynh, phụ hoàng cho gọi ta đến.” Thái tử gật đầu “Ta cũng thế, nghe nói là bởi vì Nhị đệ.”

Hàn vương trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, rồi sau đó nói “Nhị ca làm sao vậy?” Thái tử lắc đầu “Nghe nói chọc giận phụ hoàng.” Hàn vương không nói, nửa ngày sau mới lên tiếng “Đại ca, Nhị ca luôn được sủng ái, lại nắm binh quyền, nếu... “

Thái tử lắc đầu “Chờ gặp phụ hoàng rồi nói.”

Hoàn chương 66

72. Chương 72

Thái tử cùng Hàn vương một trước một sau đến gần tẩm cung Hoàng đế, trong cung đèn lồng cũng không thắp hết toàn bộ, có chút mờ tối, Thái tử nhíu mày, gần đây Hoàng đế không chỉ bệnh nặng, mà ngay cả tính tình cũng thay đổi rất nhiều. Hắn đã nghe rất nhiều người bàn tán Hoàng đế gần đây hỉ nộ vô thường.

Ngược lại Hàn vương phía sau sắc mặt như thường, hai người băng qua cửa cung trùng trùng rất cục cựa gặp được đường kim thiên tử, cũng là phụ hoàng của họ.

“Phụ hoàng.” Hai người cúi chào, Hoàng đế ngồi trên nhuyễn tháp, tuy rằng gầy yếu nhưng tinh thần cũng không tệ. Thái tử vui vẻ nói “Phụ hoàng thân thể không việc gì chứ?” Phải biết rằng Hoàng đế đã mấy ngày liền không lâm triều.

Hoàng đế xoa tay “Vẫn như cũ, bất quá nhiều ngày dùng được của Dư thái y đã khá nhiều.” Thái tử còn muốn nói điều gì, chợt nghe Hoàng đế lên tiếng “Trẫm gọi các người đến, là có việc cho các người đi làm.” Hắn nhìn nhìn Thái tử cùng Hàn vương “Các người phái người đi giết Tử Thanh.”

Thái tử sửng sốt, nhìn về phía Hàn vương. Hàn vương cũng là vẻ mặt nghi hoặc, Tử Thanh là người của Sở vương, Hoàng Thượng luôn luôn sủng nịch Sở vương, lần này như thế nào lại hạ sát thủ. “Phụ hoàng...”

“Không cần để ý tới súc sinh kia, đi yêu một nam tử, vì một nam tử không cần giang sơn.” Hoàng đế nói, “Hoàng gia tuyệt đối không cho phép có chuyện như vậy, trẫm đã sai người giam lỏng Sở vương.”

Thái tử trong lòng nghi hoặc, giết một người mà thôi, bên người hoàng thượng cao thủ không biết bao nhiêu, có thể đem chuyện này làm xong không một tiếng động, chờ đến Sở vương đi ra cũng tra không ra bất luận chứng cứ gì, vì cái gì muốn gọi hắn cùng Hàn vương đi làm?

“Chính là ngày sau Nhị ca ...” Hàn vương lo lắng. Hoàng đế ho khan một tiếng, thái giám phía sau vội vàng tiến lên dâng một chén nước, Thái tử chú ý tới thái giám này căn bản không phải tổng quản thái giám bên cạnh Hoàng đế trước đây, thay đổi thành một gương mặt xa lạ.

Tẩm cung lớn như vậy chỉ có thanh âm Hoàng đế uống nước, thái giám đưa lên một cái khăn, Hoàng đế tiếp nhận nói “Chuyện này cũng là cho các người một cái cảnh cáo, hoàng thất uy nghiêm không cho phép bôi nhọ, nam tử yêu nhau vốn là vi phạm nhân luân, các người nếu phạm sai lầm như vậy, cũng xử đồng dạng. Lui đi, trẫm muốn nghỉ ngơi.”

“Vâng.” Thái tử bất đắc dĩ, đành phải cùng Hàn vương rời khỏi tẩm cung. Đã nhiều ngày Hoàng Thượng thân thể không tốt, hắn vẫn chưa bị triệu kiến, dù cho cầu kiến cũng bị cự tuyệt ngoài cửa. Bất quá chỉ mấy ngày, hắn đã cảm thấy hoàng cung cùng Hoàng thượng biến hóa khiến hắn có chút khó mà chống đỡ. Rốt cuộc biến hóa ở chỗ nào hắn cũng không rõ, nhưng ngực đã có chút phiền muộn.

“Đại ca, Sở vương thất thế, này chính là cơ hội của chúng ta. Không bằng thừa dịp này...” Hàn vương làm một cái ra hiệu ‘giết’. Thái tử gật gật đầu “Chúng ta giết Tử Thanh cũng đắc tội Sở vương, lần này nhất định phải đem thế lực Sở vương một lưới bắt hết, bằng không hậu họa khôn lường.”

Hàn vương gật đầu, hai người thương nghị một khắc tại cửa cung rồi từng người hồi phủ.

Vào đêm, Thái tử phủ lâm vào một mảnh trầm tĩnh, Thái tử tại thư phòng cùng vài tên phụ tá đang thương nghị. Thái tử phủ thoát nhìn bình tĩnh trên thực tế đang trong sóng dữ mãnh liệt, tất cả mọi người biết Thái tử cùng Sở vương tranh đoạt ngôi vị đã đến thời điểm mấu chốt, lúc này Sở vương lại xảy ra chuyện người phe Thái tử dĩ nhiên là vui mừng khôn xiết.

Thái tử cũng không có biểu tình cao hứng, hắn nhìn một phần tình báo trong tay, chau mày.

Ngoài phủ, Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê ẩn thân chỗ tối, nhìn toàn bộ đối diện. Tử Thanh không một tiếng động xuất hiện.

“Sau khi Hàn vương hồi phủ bắt đầu điều động nhân thủ.” Tử Thanh nói “Ta vốn muốn đi theo bọn họ tiến cung, nhưng đại nội thủ vệ nghiêm ngặt, ta không thể tới gần.”

Hoa Diệc Khê nói “Thái tử phủ một mảnh an tĩnh, bất quá vài kẻ phụ tá Thái tử suốt đêm đều được hắn gọi tới. Sở vương như thế nào?”

Tử Thanh lắc đầu “Ta không biết hắn bị giam lỏng ở đâu. Nội ứng trong cung của ta toàn bộ đều liên lạc không được.” Tiêu Lạc Ngọc đột nhiên nói “Thái tử giao cho chúng ta ứng phó, người đi theo dõi Hàn vương.” Nói xong giao cho Tử Thanh vài cái tên lệnh liên lạc. “Có việc liền ném ra tên lệnh, người Hoa minh sẽ mau chóng đuổi tới.”

Tử Thanh gật gật đầu, phóng người rời đi. Sau khi Tử Thanh rời đi, Tiêu Lạc Ngọc sai người Hoa minh tiếp tục giám thị hướng đi Thái tử, Hoa Diệc Khê thân mình dù sao còn chưa khôi phục, không thể một nhọc thời gian dài.

Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê tạm thời không đề cập tới, Tử Thanh trở lại phụ cận Hàn vương phủ tiếp tục theo dõi, trong Hàn vương phủ đèn đuốc sáng trưng, hắn có chút kỳ quái, Hàn vương làm việc luôn luôn cẩn thận, lần này sao có thể huy động rầm rộ như thế.

Thời gian thực nhanh đến qua nửa đêm, Tử Thanh ngồi trên mái nhà, trong tay cầm ngọc bội Sở vương đưa cho hắn. Những năm gần đây đồ Sở vương cho hắn không ít, mỗi cái đều vô giá, hắn đối này đồ đều không có cảm giác gì, khối ngọc này vốn trước kia Sở vương đã cho hắn, lúc ấy hắn tiếp nhận liền tùy tay đặt trong phòng.

“Người nhất định không được có việc gì.” Tử Thanh lẩm bẩm. Sở vương quen thói tùy ý, hắn cũng liền xem nhẹ ảnh hưởng chuyện Vương gia cùng một nam tử yêu nhau. Trong lòng hắn sớm biết rằng sẽ có một ngày như vậy, chính là vẫn mãi tham luyến ở lại bên người Sở vương. Tử Thanh trong lòng tràn ngập hối hận, nếu có thể sớm một chút rời đi, có phải hay không sẽ tốt hơn?

Nếu không có lòng tham như vậy có thể hay không tình huống hiện tại sẽ không biến đổi thành cái dạng này? Tử Thanh nắm chặt tay, mặc kệ thế nào hắn đều phải cứu Sở vương ra.

Trong hoàng cung, Sở vương nhìn đồ ăn trước mắt cùng một đoàn cung nữ thái giám quỳ đối diện, lạnh lùng nói “Dẹp đi.”

“Thỉnh Vương gia dùng bữa.” Thái giám đứng đầu nói, những người khác cũng không có chút động tác nào. Sở vương trong mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ, như vậy đối đầu đã một hồi. Hắn không phải kẻ cổ hủ, đều không phải là dùng tuyệt thực kháng nghị, chính là trong đồ ăn thể nhưng bỏ rất nhiều tiêu dao tán.

Sở vương nhíu mày, Hoàng đế cho dù là tức giận cũng sẽ không đối hắn như vậy, nhưng lần này dị thường kỳ quái. Thoạt nhìn không phải muốn mạng của mình mà là muốn hủy mình. Hay là nói, đối phương muốn đồ vật trong tay của hắn, thí dụ như binh phù?

“Vương gia không ăn, cần phải suy xét tính mạng thuộc hạ.” Thái giám đứng đầu nói.

Sở vương đồng tử chợt thu nhỏ lại, hiện lên một tia sát ý, rồi sau đó chậm rãi nói “Được lắm, ta có thể ăn, bất quá ta muốn biết vì khiến ta ăn mấy thứ này, các người có chịu hy sinh tên nô tài người hay không.”

“Cho chủ tử các người đem thủ cấp nô tài này đưa lên trước, ta liền đồng ý ăn.” Sở vương nói, hiện giờ hắn ngốc cũng biết chuyện này khẳng định không phải Hoàng Thượng sai sử.

Hai thị vệ xuất hiện đem thái giám cầm đầu kéo xuống, sau một lát đưa lên thủ cấp, Sở vương cười cười giơ lên chiếc đĩa, gấp một miếng đồ ăn bỏ vào trong miệng. Hắn tuy rằng Nam chinh bắc chiến hồi lâu, nhưng võ công bình thường, có lẽ nơi này canh phòng cũng không quá chặt, nhưng hắn cũng biết Tử Thanh cùng đám người Tiêu Lạc Ngọc không thể tìm tới nơi này.

Hôm sau, người trong kinh thành như trước rộn ràng náo nhiệt, không chút nào có cảm giác căng thẳng nổi lên phong ba.

Hàn vương phủ tuy rằng âm ỉ một đêm, lại một chút hành động đều không có, Tử Thanh một đêm không ngủ nhưng tinh thần thoạt nhìn không tồi. Từ chỗ Hoa minh truyền đến tin tức Thái tử phủ cũng không có bất luận hành động gì.

Tử Thanh không biết chính là, Thái tử cùng Hàn vương đều đang chờ, dù sao Sở vương vẫn chưa hoàn toàn thất thế, lúc này hai người đều không nghĩ dễ dàng đắc tội Sở vương, hai người mặc dù là người trên một chiến tuyến, nhưng thời điểm liên quan tính mạng vẫn lui bước, dù sao đại quân trong tay Sở vương không dễ đối phó.

Thời gian hai ngày trôi qua thực nhanh, bất luận biến hóa gì đều không xảy ra, Thái tử vẫn như cũ mỗi ngày đi Túy Tiên cư nghe đàn, Hàn vương cũng cùng đi, không có chút động tĩnh nào.

Tử Thanh từ điểm liên lạc Hoa minh đi ra, vốn tính toán tiếp tục đi theo dõi Sở vương, mới vừa đi vài bước đột nhiên lánh vào một ngõ nhỏ, sau đó một bóng người cũng xuất hiện phía sau hắn.

“Tử Thanh đại nhân.” Người tới chấp tay nói. Tử Thanh trên mặt vui vẻ, “Tử Điện, người tìm được Vương gia?” Tới là nội ứng Sở vương an bài trong cung, sinh mẫu Sở vương là đương kim hoàng hậu, tuy rằng không để ý tới sự tình gì nhưng thế lực trong hậu cung của Sở vương không ai có thể sánh bằng, một ít nội ứng tuy rằng mất tích, nhưng còn có vài kẻ giữ lại, Tử Điện chính là một trong số đó.

Từ lúc Sở vương bị giam lỏng Tử Thanh liền liên lạc bọn họ tìm kiếm, lần này Tử Điện xuất hiện, nhất định là có tin tức.

Nghe được câu hỏi Tử Thanh, Tử Điện gật đầu nói “Thuộc hạ đã tra được, Vương gia ngay trong tẩm cung Hoàng Thượng.” Tử Thanh nhú mày, chỉ nghe Tử Điện nói “Hoàng Thượng gần đây có chút kỳ quái, thuộc hạ muốn liên lạc Hoàng hậu nương nương nhưng vẫn như cũ không có tin tức gì, cho nên thuộc hạ âm thầm lưu tâm thời gian thị vệ thay ca, tối nay liền cứu Vương gia đi.”

Tử Thanh trầm mặc, nếu lần này cứu ra, Sở vương chính là kháng chỉ, thật sự đại nghịch bất đạo. Tử Điện nói “Đại nhân, hiện tại không có thời gian suy nghĩ, nếu Vương gia xảy ra chuyện thì hối hận cũng không kịp.”

“Hắn nói không sai.” Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê đột nhiên xuất hiện, Hoa Diệc Khê nói “Ta mới vừa nhận được tin tức, hoàng cung hiện tại đã bị Thái tử khống chế, Hoàng Thượng cùng hoàng hậu tựa hồ cũng bị giam lỏng.”

Hoa các tình báo tuyệt đối không có vấn đề, Tử Thanh cắn răng “Tối nay đem tất cả nội ứng gọi tới, hết thảy dựa vào các người.” Hắn không phải không muốn đi, chính là nếu lần thất bại này, vậy mọi người đều sẽ bị một lưới bắt hết. Hắn phải còn phải lo nghĩ về sau.

Chỉ cần có thể cứu Sở vương ra, dựa vào đại quân Sở vương ít nhất có thể bảo đảm an toàn.

“Vâng, thuộc hạ nhất định dốc hết sức.” Tử Điện lĩnh mệnh rời đi. Hắn sau khi đi rồi, Tử Thanh một mình đi quân doanh, Sở vương ở kinh thành có lưu một đội quân, đội quân này đối với Sở vương tuyệt đối trung thành. Hắn nắm ngọc bội trong tay, ngọc bội này chính là tín vật điều binh, đến thời điểm vạn bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể đi một bước cuối cùng.

Tử Thanh một đường vội vã, quân đội ngay tại Nam giao, mới vừa ra khỏi cửa thành, hắn liền ần ần cảm giác khí tức khác thường phía sau truyền đến, sau đó chợt nghe thấy tiếng xé gió, không kịp nghĩ nhiều Tử Thanh một cái lắc mình né tránh, nháy mắt rút kiếm xoay người đối mặt với người phía sau.

P phía sau là bốn nữ tử ăn mặc giống nhau nhưng lại cao thấp mập ốm không đồng đều, Tử Thanh cười lạnh “Thế nào, Thái tử rốt cục hết kiên nhẫn sao?”

Bốn người chính là cao thủ lợi hại nhất trong Thái tử phủ, một đám tử muội ‘hoàn phi yến sáu’ không giống nhau, mặc dù là nữ tử nhưng trên giang hồ cũng nổi danh tâm địa ác độc, cuối cùng bởi vì cừu địch quá nhiều mới vào Thái tử phủ.

Vừa thấy bọn họ, Tử Thanh trong lòng biết rằng không tốt, nơi này cách quân doanh còn một đoạn đường, mà hắn bởi vì muốn giữ bí mật điều binh, ngay cả Hoa Diệc Khê cũng không nói, hiện giờ cho dù hắn chết ở chỗ này cũng không có bất luận kẻ nào biết.

Hoàn chương 67

73. Chương 73

Sau lưng là vực sâu vạn trượng, trước mặt là sát thủ từng bước dồn ép, Tử Thanh sắc mặt càng lúc càng khó coi. Hắn không sợ chết, chỉ sợ không thể cứu được Sở vương. Trên người miệng vết thương không ngừng

rỉ máu, bốn người này không hổ là tứ đại cao thủ lợi hại nhất của Thái tử, một đối một hẳn còn có năng lực ứng phó, đồng thời bốn người hẳn hoàn toàn không có khả năng thắng.

“Lần này nếu cứu không được người, ta cũng cùng đi theo người là được.” Tử Thanh tự nói, đề khí nhìn người trước mặt, còn một đường sinh cơ, hẳn sẽ không từ bỏ.

Vào đêm, Sở vương ngồi ở đại điện có chút hôn ám, trong điện đèn lồng chỉ có mấy cái vẫn sáng. Trừ bỏ Sở vương, đại điện không có một bóng người.

Sau một lúc lâu, bên ngoài vang lên tiếng bước chân, vài thái giám bưng bữa tối đi đến, tới trước cửa cũng không hành lễ, lập tức tới trước mặt Sở vương, cao giọng nói “Vương gia, dùng bữa.”

“Để xuống các người có thể ra ngoài.” Sở vương nói. Thái giám cầm đầu cho một ánh mắt ra hiệu, nhóm tiểu thái giám đằng sau đem đồ đặt xuống, nối đuôi nhau ra ngoài.

Thực nhanh, đại điện rộng lớn lại chỉ còn một mình Sở vương. Hắn lạnh nhạt nhìn đồ ăn trước mặt. Mấy lần dùng bữa trước hẳn đều phải giết một tên thái giám mới chịu ăn, nhưng hẳn cũng không phải kẻ tàn bạo, những người này cũng chỉ là nghe lệnh, liền không khó xử những người này nữa.

Chính là bọn thái giám ở trong cung lâu, đều là bọn đỡ kẻ cao chèn ép kẻ dưới, đối hẳn cũng không hoà nhã. Sở vương ăn vài miếng, chợt nghe vài tiếng kêu rên, tay gấp đồ ăn dừng một chút, rồi sau đó làm bộ như không có gì tiếp tục ăn.

“Vương gia, thuộc hạ đến muộn.” Tử Điện ở một bên hiện thân, hấp tấp nói. “Vương gia thỉnh cùng thuộc hạ rời khỏi nơi này, trong cung đã bị Thái tử khống chế, Hoàng Thượng cùng hoàng hậu đều bị giam lỏng.”

Sở vương nhìn thấy Tử Điện cũng không kinh ngạc, chỉ hỏi “Tử Thanh đâu?”

Tử Điện đáp “Tử Thanh muốn đi ngoài thành liên hệ quân đội của Vương gia, hiện giờ cũng chỉ có Vương gia trở lại trong quân mới có thể văn hồi cục diện. Người bên ngoài đã bị chúng ta thanh lý một nửa, phỏng chừng sẽ sớm bị phát hiện, Vương gia không thể do dự.”

Sở vương đúng là do dự, đi lần này rất có thể thật sự biến thành khâm phạm, nhưng hiện giờ tình thế đúng là yêu cầu hẳn trở lại quân đội mới có khả năng văn hồi cục diện. Huống chi Tử Thanh đi khỏi thành, Sở vương trong lòng vẫn lo lắng.

Đám người Tử Điện an bài mọi sự chu đáo chặt chẽ, Sở vương một đường hữu kinh vô hiểm rời đi hoàng cung, hơn nữa phía sau có người Hoa minh hiệp trợ, Sở vương hành tung thực nhanh đã bị che giấu, chờ khi người trong cung phát hiện, sớm đã không biết Sở vương ở nơi nào.

Trong điểm liên lạc của Hoa minh, Sở vương bước nhanh vào phòng, Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê đang chờ hẳn, nhìn thấy hẳn vội vàng đứng dậy tiến lên đón.

Chờ Sở vương đi đến trước người, Hoa Diệc Khê biến sắc, tiến lên cầm cổ tay hẳn bắt mạch. “Người ăn tiêu dao tán.”

Sở vương cười khỏ, nói “Không sao, Tử Thanh có tin tức chưa?”

Tiêu Lạc Ngọc nói Tr khi rời đi Tử Thanh từng nói muốn đi tìm thuộc hạ cũ của người, nhưng cũng không cho phép chúng ta theo sau bảo hộ.” Sở vương sắc mặt thay đổi mấy lượt, rồi sau đó nói “Tại thời điểm hồi kinh, ta đem ta họ an trí ở ngoại ô. Địa điểm chỉ có ta cùng Tử Thanh biết, có lẽ hẳn muốn đi tìm bọn họ. Tử Thanh khi nào thì đi?”

“Hôm nay sáng sớm đã đi.”

“Vậy thì giờ đã có thể trở lại.” Sở vương lo lắng nhìn sắc trời, trong lòng càng thêm bất an.

“Ta đã phái người đi tìm kiếm Tử Thanh, tin tưởng thực nhanh sẽ có tin tức. Bảo đồ tiên triều cũng có kết quả, ta cùng Lạc Ngọc ngày mai sẽ đi qua, cần phải đến trước Thái tử, như vậy mới có đầy đủ vàng bạc điều động quân đội. Có lẽ Thái tử bên kia cũng đã bắt tay tìm kiếm, ta đã dặn Hữu Yến lưu ý hành động Thái tử.” Hoa Diệc Khê nói.

Tiêu Lạc Ngọc có chút lo lắng nhìn Sở vương, “Vốn là chúng ta là tính toán đem người giao cho người hành động, nhưng hiện giờ người...”

Vừa rồi Hoa Diệc Khê nói Sở vương ăn tiêu dao tán, Tiêu Lạc Ngọc dĩ nhiên biết đó là cái gì, ngày sau Sở vương mỗi ngày sẽ không thể tách rời vật ấy, một ngày không ăn liền giống như phế nhân.

Hoa Diệc Khê nói “Tiêu dao tán không có bất luận giải được gì, ta cũng không có biện pháp. Chỉ có thể dựa vào chính người. Chỉ cần nhịn mấy ngày nữa là được.”

Sở vương cười khổ, tiêu dao phát ra tác ra là cái dạng gì hắn biết, tuy rằng chưa tự mình trải qua nhưng cũng thấy qua không ít người bởi nó mà thể lý tử tán cửa nát nhà tan. Trong đó cũng không thiếu người ý chí kiên cường, Hoa Diệc Khê lại chỉ nhẹ nhàng băng qua vài câu, có lẽ nếu là Tiêu Lạc Ngọc thì hắn sẽ là cảnh tượng khác.

Hoa Diệc Khê cũng mặc kệ Sở vương trong lòng nghĩ gì, thản nhiên nói “Ta cùng Lạc Ngọc đi trước chuẩn bị, ngày mai sớm xuất phát.” Dứt lời hai người rời khỏi phòng.

Sở vương lắc đầu, lúc này hắn quan tâm nhất chính là an nguy Tử Thanh, những sự tình khác hắn tạm thời không muốn suy nghĩ. Sai Tử Điện đi liên lạc những mật thám khác, sau đó ngay tại phòng chờ đợi tin tức.

Thời gian từng khắc từng khắc trôi đi, ngày còn chưa sáng, Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê liền rời đi, Sở vương một đêm không ngủ, đang lúc chỉnh lý một ít tình báo trong lúc hắn bị giam lỏng, liền nghe được có người hồi báo nói chưa tìm được Tử Thanh.

Hắn ở trong phòng đi qua đi lại vài vòng, rồi sau đó dặn “Tử Điện, người dẫn người đi tìm.”

“Vương gia, người Hoa minh nếu không tìm thấy, chúng ta đây khẳng định cũng rất khó tìm được, thuộc hạ phỏng chừng Tử Thanh đang ở chỗ thủ hạ cũ của Vương gia, Vương gia có muốn thuộc hạ đi tìm ở đó hay không?”

Sở vương do dự, Tử Điện cũng không nói lời nào, chờ Sở vương đáp lời, lại nhìn đến ngón tay Sở vương tựa hồ vô ý run lên một chút, rồi sau đó thân thể cũng dần dần không khống chế được mà phát run.

“Vương gia...” Tử Điện nghi hoặc, nháy mắt sắc mặt tái nhợt “Không tốt, là tiêu dao phát tác.”

Sở vương mấy ngày nay mặc dù có ăn, nhưng hắn vẫn luôn khống chế lượng ăn, cho nên hắn mỗi một lần ăn cũng không nhiều, chính là qua mấy ngày, vẫn sẽ có chút ỷ lại. Một đêm đã là cực hạn, lúc này có thể làm cho hắn an tĩnh lại, chỉ có tiếp tục sử dụng tiêu dao tán.

“Ta đi tìm Hoa thần y.” Tử Điện nói.

“Vô dụng, y cũng trị không hết cái này.” Sở vương bất đắc dĩ, cực lực làm cho mình bình tĩnh trở lại, nhưng thân thể run rẩy càng ngày càng lợi hại. “Tử Điện, nhanh... tìm dây thừng đem ta trói lại.”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì hết...” Sở vương nói “Người cầm lệnh bài của ta đi Hạnh Hoa lâm phía đông ngoại ô, tự nhiên sẽ có người tìm người. Nếu là Tử Thanh ở đó bảo hắn trở về, nếu hắn còn chưa tới, người bảo Vương Tuấn tướng quân lại đây. Nhớ rõ, tìm được hắn liền nói, là ta sai người đến.”

Tử Điện tiếp nhận lệnh bài Sở vương đưa tới, do dự một chút. Sở vương nói “Không còn thời gian, người tìm dây thừng trói ta lại, sai người ở phía ngoài trông chừng ta đừng để cho ta ra ngoài, người lập tức đi đi.”

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh.” Tử Điện cắn răng nói. Sau đó tìm một sợi dây thừng đem Sở vương trói trên ghế, Sở vương tuy rằng khí lực không nhỏ, nhưng võ công dù sao cũng bình thường, dưới ảnh hưởng của tiêu dao tán cơ hồ không có năng lực phản kháng, thực nhanh đã bị Tử Điện trói lại.

Tử Điện dẫn dò người ở phía ngoài đừng cho bất luận kẻ nào đi vào, cũng đừng cho Sở vương đi ra, sau đó lên đường.

Nói đến Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê sau khi rời đi, một đường vội vã, đi tới một nơi không ai ngờ tới. Hoàng lăng ngoại ô phía tây kinh thành.

Hoàng lăng vốn thuộc tiền triều, nhưng bởi vì đây chính là chỗ long mạch tụ tập, cho nên hoàng lăng đương đại cũng xây tại phía tây, hơn nữa cách Hoàng lăng tiền triều không xa.

Hoàng lăng tiền triều từng bị trộm mộ cùng với không được tu sửa, đã đổ nát vô cùng, rất ít người xuất hiện ở đây. Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê cũng không mang theo những người khác, chỉ hai người đi vào trong này.

Tiêu Lạc Ngọc ôm lấy Hoa Diệc Khê, bên này cỏ dại mọc thành bụi, Hoa Diệc Khê thân mình vẫn chưa hoàn toàn tốt. Tiêu Lạc Ngọc lo lắng y đi đường. Hoa Diệc Khê tùy ý hấn ôm. Chỉ thấy Tiêu Lạc Ngọc vài cái thả người, biến mất tại chỗ sâu trong Hoàng lăng.

Mà sau khi hai người rời đi không lâu, một bóng người xuất hiện tại chỗ hai người mới đứng.

“Hóa ra bảo vật giấu ở chỗ này, thật sự là ngoài ý.” Bóng người lăm bầm, “Thật sự là đi mòn gót giày chẳng thấy đâu, được tới lại chẳng tốn công. Xem ra hôm nay được món hời, nhưng chỉ có một mình ta.” Rồi sau đó bóng người biến mất không dấu vết.

Hết thấy lại trở về yên tĩnh.

Thời gian thực nhanh trôi qua nửa ngày, tin tức Sở vương ở trong cung mất tích cũng không tiết lộ ra, mà ngay cả một ít đại thần quyền cao chức trọng đều không có được chút tin tức nào. Tựa hồ cái gì cũng không phát sinh.

Tử Điện chỉ dùng vài canh giờ liền mang theo một nam tử thân cao tám thước về tới điểm liên lạc của Hoa minh, Sở vương còn đang trong phòng chưa đi ra.

Trên đường đi, Vương Tuấn đã nghe Tử Điện kể sự tình của Sở vương, hấn là thủ hạ tâm phúc của Sở vương, đương nhiên là giận dữ không thôi, thiếu chút nữa liền muốn dẫn binh đến kinh thành, nếu không phải Tử Điện ngăn cản, phỏng chừng lúc này đã mang binh vào thành.

Tuy rằng trong lòng có chuẩn bị, nhưng Vương Tuấn vẫn bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ.

Sở vương vẫn ngồi trên ghế, nhưng sợi dây cột lấy hấn đã nhuộm đầy máu tươi, ngay cả Sở vương ý chí kinh người, nhưng một khi tiêu dao phát ra tác thống khổ khiến cho hấn nhẹn không được muốn giãy khỏi dây thừng trói buộc. Kết quả dẫn đến dây thừng thật sâu chĩa vào da thịt.

“Vương gia.” Vương Tuấn hét lớn một tiếng chạy tới. “Vương gia người sao rồi?”

Sở vương cố gắng mở to mắt, “Người có nhìn thấy Tử Thanh không?”

Vương Tuấn một đại hán tám thước đồ hốc mắt, nức nở nói “Thuộc hạ không nhìn thấy Tử Thanh đại nhân, Vương gia yên tâm, thuộc hạ dẫn người tới kinh thành, đoạt ngôi vị hoàng đế cho Vương gia.”

“Ồ nháo, cùng... cùng bốn vương lâu như vậy, bốn vương có lúc nào muốn ngôi vị hoàng đế.” Sở vương khó nhọc nói.

“Nhưng...”

“Vương gia, hiện giờ Thái tử đã khống chế Hoàng Thượng cùng Hoàng hậu, chúng ta phải hết sức tự bảo vệ mình.” Tử Điện nói. “Kỳ thật thuộc hạ...” hấn nhìn thoáng qua Vương Tuấn “Thuộc hạ cùng Vương Tướng quân trên đường đi tại vách đá tìm được kiếm của Tử Thanh.”

“Người nói cái gì?” Sở vương sửng sốt.

Hoàn chương 68

74. Chương 74

“Người nói cái gì?” Sở vương trừng lớn hai mắt, giận dữ nhìn Tử Điện. Vương Tuấn nức nở nói “Vương gia không cần lo lắng, thuộc hạ đã dùng bồ câu đưa thư sai người đi tìm, nhất định có thể tìm được Tử Thanh đại nhân.”

Sở vương nhìn Vương Tuấn, rồi sau đó phun ra một ngụm máu tươi.

“Vương gia...” Tử Điện cùng Vương Tuấn kinh hãi. Sở vương thấp giọng nói “Nhất định phải tìm được Tử Thanh...”

“Thuộc hạ biết.” Vương Tuấn đáp. Tử Điện vội la lên, “Vương gia, Thái tử bên kia phải làm thế nào? Nhân mã của Thái tử sẽ sớm đến kinh thành.”

“Thủ hạ của Thái tử bắt quá mấy vạn người, ta đi giết hãn không còn mảnh giáp.” Vương Tuấn cả giận nói.

“Đừng lỗ mãng, thủ hạ Thái tử không nhiều lắm, nhưng Hàn vương đã có quyền khống chế một nửa cấm vệ quân, nếu Hàn vương cũng tham dự mưu phản chúng ta sẽ không có phần thắng, Tử Điện, người đi giám thị Hàn vương, nhìn xem hãn có tâm bất chính hay không.”

“Vâng, thuộc hạ hiểu được.” Tử Điện nói.

Sở vương dặn dò sự tình, lại sai Vương Tuấn tìm dây thừng càn thô đem mình trói lại, rồi sau đó đuổi bọn họ ra ngoài.

Sở vương bên này đang lúc bố trí rùm beng, Thái tử vẫn như cũ tại Túy Tiên cư cùng Hữu Yến nói chuyện phiếm, Hữu Yến nhìn Thái tử chán muốn chết, thật sự không hiểu hãn đang suy nghĩ gì.

Nhìn kỹ Thái tử, hãn lớn lên cùng Sở vương có vài phần tương tự, thời điểm cười lộ lên khiến cả người như cây đón gió xuân, thời điểm không cười lại có một phen uy nghiêm như bức thành, chính là tiếp xúc càng lâu, Hữu Yến lại càng không rõ trong đầu Thái tử rốt cuộc nghĩ cái gì. Vì sao vào lúc này, còn có thể mặt không đổi sắc ngồi ở đây?

“Nghĩ cái gì vậy?” Thái tử cười hỏi.

“Không có gì.” Hữu Yến thu hồi ánh mắt, dù sao nhiệm vụ của hãn chính là ở trong này cùng cái này Thái tử, không cần làm gì.

“Nhàn rồi nhàn chán nói không bằng đàn một khúc thế nào?” Thái tử nói. “Nếu như đàn hay, thứ này sẽ thuộc về ngươi.” Dứt lời lấy xuống một ngọc bội bên hông. Mặt trên điêu khắc hoa văn kim long hí thủy (rồng vàng nghịch nước).

Hữu Yến chậm rãi nói “Vật ấy quý trọng như thế, ta làm sao dám muốn. Hơn nữa nhắc tới đánh đàn, có lẽ là người bình thường so với ta đều tốt hơn rất nhiều.”

“Không sao, tùy ý đàn là được, có thể khiến cho đại danh鼎鼎鼎鼎 Hữu hộ pháp đàn một khúc, là vinh hạnh của bốn vương.” Thái tử cười nói. Hữu Yến ngón tay siết chặt, chậm rãi đáp “Hóa ra điện hạ sớm đã biết ta là ai?”

Thái tử nói “Ta nếu ngay cả đối thủ bên người cũng không biết, đây chẳng phải là hữu danh vô thực. Bốn vương đối với ngươi không hề ác ý, hiện giờ có thể vì bốn vương gây một bản?”

Hữu Yến buông ra ngón tay đã nắm chặt, vừa rồi trong nháy mắt hãn động sát khí, tâm phúc Thái tử bên người đều ngoài cửa, hãn tuyệt đối nắm chắc có thể giết Thái tử sau đó lặng lẽ rời đi, nhưng không biết vì cái gì hãn cảm thấy, nếu động thủ chết tuyệt đối là chính mình.

Lúc này, tiếng đập cửa truyền tới, một kẻ đi vào trong phòng, tại bên tai Thái tử nói gì đó, Thái tử gật gật đầu, nói “Hóa ra bảo tàng giấu ở Hoàng lăng. Nếu Hoa Diệc Khê cùng Tiêu Lạc Ngọc đều đi, như vậy người của chúng ta cũng đi đi.”

Người tới khom người lui ra, Thái tử nhìn Hữu Yến cách đó không xa, cười nói “Hữu hộ pháp muốn giết ta?”

Hữu Yến không trả lời, Thái tử cười nói “Có lẽ nhiệm vụ Hữu hộ pháp chính là muốn giữ ta ở trong này, nếu quý chủ cũng không sai hộ pháp giết ta, hộ pháp cần gì phải làm điều thừa chớ? Không bằng bồi bốn vương một ván cờ?”

Hữu Yến trong lòng thở dài, Hoa Diệc Khê quả thật bảo hãn không nên thương tổn tính mệnh Thái tử, tuy rằng không biết dụng ý của Hoa Diệc Khê, nhưng hãn cũng sẽ không trái lời y. Hãn tháo bỏ vật phẩm trang sức trên người, đi đến trước người Thái tử nói “Nếu Thái tử điện hạ đã biết, như vậy xin mời điện hạ ở lại chỗ này.”

“Đây là đương nhiên, Hoa các dụng độc thiên hạ vô song, bốn vương cũng không muốn thắng trận này, nhưng không có mệnh ngồi lên ngai vàng.” Thái tử nói. Nhìn Hữu Yến vứt bỏ nữ trang, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Dáng vẻ không phần son trang điểm như vậy, tựa hồ so với khi giả nữ còn xinh đẹp hơn rất nhiều, hần cười nói “Hộ pháp quả nhiên không trang điểm vẫn thích hợp hơn.”

Hữu Yến không để ý, tại bàn cờ hạ xuống một quân đen “Điện hạ, mời.”

Thái tử cũng không nói nữa, hạ xuống một quân trắng trên bàn cờ. Nhất thời hai người chém giết khó phân thắng bại.

Ở kinh thành, Thái tử, Hàn vương cùng Sở vương thực lực rắc rối lẫn lộn thay đổi, rất nhiều người đều cảm giác được sự tĩnh lặng trước đại chiến, lúc này ở Hoàng lăng phía tây, hai người đứng ngoài Hoàng lăng, dân cư ở đây thưa thớt, nơi nơi đều là cỏ dại, có một loại cảm giác ngăn cách. Tựa hồ trong kinh mưa gió nổi lên cùng nơi này hoàn toàn không dính dáng.

“Chúng ta vào thôi.” Hoa Diệc Khê nói. Tiêu Lạc Ngọc gật gật đầu. Cười nói “Tựa hồ từ lúc xảy ra chuyện chúng ta liền vẫn luôn không thoát ly khỏi lăng mộ.”

Hoa Diệc Khê nhìn hần, từ sau khi y bị thương, Tiêu Lạc Ngọc vẫn luôn uể oải, lần này lại một lần cùng lăng mộ có liên quan, Tiêu Lạc Ngọc tuy rằng không nói gì thêm, nhưng Hoa Diệc Khê có thể cảm giác được hần khẩn trương.

Chuyện y thiếu chút nữa chết đã hình thành trong lòng Tiêu Lạc Ngọc một cái rẽ, vẫn luôn nhớ đi không được. Hoa Diệc Khê trong lòng thở dài, giữ chặt tay Tiêu Lạc Ngọc.

“Chúng ta vào xem sẽ biết.” Y nói.

Hoàng lăng tiền triều sớm đã hoang phế, từ quy mô Hoàng lăng nhìn ra, cũng có thể thấy đã từng huy hoàng. Lối vào Hoàng lăng đã bị cự thạch phá hỏng. Một đường đi tới, Tiêu Lạc Ngọc trông thấy vài chỗ có dấu vết phá hư. Xem ra không ít người ham bảo vật trong Hoàng lăng, chính là không biết có mấy người thành công.

“Không biết có bao nhiêu kẻ chết ở bên trong.” Tiêu Lạc Ngọc cảm thán. Dính dáng đến tranh đấu ngôi vị, bọn họ cũng thực bất đắc dĩ, nhưng hiện giờ cũng thân bất do kỷ.

“Nếu nhị vị lo lắng như thế, không bằng giờ trở về thế nào?” Tiêu Lạc Ngọc vừa dứt lời, đã có người hỏi đáp.

“Không biết là vị cao nhân nào của Thái tử phủ?” Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê tựa hồ cũng không kinh ngạc có người ở nơi này, giọng điệu không chút dao động.

“Tiêu bảo chủ hảo khí phách, lúc này thế nhưng thờ ơ. Tiêu bảo chủ cùng Hoa các chủ dám đơn độc tới đây, thật sự là khiến tại hạ kinh ngạc. Hai vị chính là đại hiệp, nếu hiện tại phát thế không tiếp tục cùng Sở vương cấu kết, ta có thể làm chủ để hai vị rời đi nơi này.”

Tiêu Lạc Ngọc nhìn một nam tử từ sau một thân cây xa xa đi ra, phía sau nam tử đi theo bốn nữ tử. Bốn nữ tử này rõ ràng chính là bốn người đuổi giết Tử Thanh.

“Là người.” Hoa Diệc Khê có chút kinh ngạc. Nam tử này thế nhưng chính là phụ thân Phượng Nhan.

“Còn có bốn vị cao thủ thành danh nhiều năm ‘Hoàn phi yến sấu’, bắt quá các người thật sự cảm thấy năm người các người có thể giữ chân chúng ta?” Tiêu Lạc Ngọc thanh âm lạnh lùng nói, thời điểm nhìn thấy phụ thân Phượng Nhan sát khí trên người vô pháp ngăn chặn phát ra.

Từ lần trước Hoa Diệc Khê gặp nạn Tiêu Lạc Ngọc bởi vì kỳ ngộ vô công tăng lên nhiều, năm người trước mắt này hần cũng không để vào mắt. Duy nhất lo lắng chính là Hoa Diệc Khê.

“Chúng ta tất nhiên không phải đối thủ của Tiêu bảo chủ, nhưng nếu bốn người cuốn lấy người chỉ sợ Tiêu bảo chủ nhất thời cũng không thể thoát thân, đến lúc đó...” Nam tử ám chỉ nhìn Hoa Diệc Khê.

Hắn chủ ý cũng không hy vọng cùng hai người đối địch, lần trước đã thương Hoa Diệc Khê cũng là bất đắc dĩ, nhưng vì thế nữ (vợ con) hắn không có lựa chọn nào khác.

Nhìn ánh mắt đầy dự vọng chém giết của Tiêu Lạc Ngọc, nam tử cười khổ. “Bảo tàng này tại Hoàng lăng, có lẽ sự tình không đơn giản đoạt được, hai vị cho dù vào Hoàng lăng cũng không có khả năng sớm tìm thấy bảo tàng, Sở vương bại cục đã định, cho dù lấy được bảo tàng tiền triều, cũng không có khả năng Đông Sơn tái khởi. Hai vị vẫn là trở về đi!”

“Thật không? Ta thấy vẫn chưa chắc đâu!” Tiêu Lạc Ngọc nói. Nói xong bàn tay nhoáng lên, từ bên hông rút ra Minh Thương kiếm, Minh Thương kiếm một tiếng ngâm khẽ, nhất thời năm người đều bị bao phủ dưới sát khí của Tiêu Lạc Ngọc.

“Chẳng lẽ Tiêu bảo chủ thật sự không để ý đến Hoa các chủ?” Nam tử bất đắc dĩ. “Nếu như giảng hòa, ta có thể cam đoan ngày sau chủ nhân ta đăng cơ, sẽ không khó xử Tiêu gia bảo cùng Hoa các.”

“Nói xong? Nói xong liền để mạng lại đi!” Hắn tuy rằng không để ý rốt cuộc là ai đăng cơ, nhưng cừu nhân của Hoa Diệc Khê không phải giản giản đơn đơn là có thể bỏ qua.

Tiêu Lạc Ngọc buông Hoa Diệc Khê, một kiếm hướng nam tử.

Nam tử cũng thật không ngờ Tiêu Lạc Ngọc nói đánh là đánh, tự biết không địch lại vội vàng phi thân lui về phía sau. Phía sau hắn hoàn phi yến sáu bốn người thấy thế mừng rỡ, vội vàng tránh đi thế công của Tiêu Lạc Ngọc, muốn tiến lên trước giết Hoa Diệc Khê.

Nào biết bốn người vừa mới nhích người, Tiêu Lạc Ngọc nguyên bản đuổi giết nam tử lại trên không trung đột nhiên biến ảo thân hình, hướng về phía bốn người bay tới. Hoa Diệc Khê tựa hồ đã sớm biết ý Tiêu Lạc Ngọc, vung tay ném ra một viên dược, viên dược trên không trung nổ tung, vô số bột phấn tán ra tứ phía.

Thuốc bột nung sức gió bay về phía bốn người hoàn phi yến sáu.

Hoa Diệc Khê bản lĩnh dụng độc bốn người dĩ nhiên là biết, vội vàng bốn phía né tránh. Hành động này lại vừa lúc cùng Tiêu Lạc Ngọc không thể buông tha.

Tiêu Lạc Ngọc đương nhiên sẽ không e ngại độc của Hoa Diệc Khê, đồng thời giao đấu với cả bốn. Bốn người không dám ham chiến, vừa đánh vừa lui. Nam tử lui về phía sau sau phát hiện không tốt, vội vàng muốn phi thân tới cứu, nhưng Hoa Diệc Khê lại là ném ra mấy viên dược, nam tử cũng không dám tới gần, đành phải chờ dược hiệu tán đi.

Hoàn phi yến sáu là cao thủ lợi hại nhất của Thái tử, đây không phải là nói các nàng võ công có bao nhiêu lợi hại, mà là bốn người vốn là cùng xuất một môn, luyện được là đồng loạt tấn công, bốn người một khi cùng đánh so với cao thủ thông thường lợi hại hơn rất nhiều. Nhưng một khi tách ra, như vậy bốn người uy lực liền sẽ giảm đi rất nhiều.

Hiện giờ bởi vì độc phấn, bốn người trốn tránh độc phấn, cùng đánh tự nhiên là không thể sử dụng, Tiêu Lạc Ngọc nhìn đúng thời cơ, kiếm chiêu trên tay biến đổi, nháy mắt đem một người gần mình nhất đâm bị thương, rồi sau đó nhanh nhẹn xoay người, ngay sau đó liền xuất hiện bên người Hoa Diệc Khê.

Sau một lát, độc phấn trên không trung cũng dần dần tán đi, năm người lần nữa tụ cùng một chỗ, nhưng sắc mặt lại khó coi rất nhiều.

Năm đánh hai, đối phương còn có một người võ công hoàn toàn biến mất, tình huống như vậy hạ thế còn bị đối phương áp chế không thể nhúc nhích, mặc dù bởi vì xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng cũng đủ để nhìn ra võ công của đối phương rất cao, bọn họ không thể đối phó. Nếu không phải Tiêu Lạc Ngọc phủng chừng chỉ cần Hoa Diệc Khê, cũng không dám đến gần, đánh chết từng người bọn họ cũng không phải chuyện không thể nào.

“Tiêu bảo chủ quả nhiên võ công cái thế.” Nam tử cười khổ nói. “Cho dù người giết chúng ta, cuối cùng vẫn sẽ rơi vào thế cục bỏ mình, chẳng lẽ không thể nói chuyện nghiêm túc?”

Tiêu Lạc Ngọc một tay cầm kiếm, che ở trước người Hoa Diệc Khê, chậm rãi nói “Chúng ta sớm đã rơi vào cục diện không chết không ngừng, có gì phải nói.”

Hoa Diệc Khê hai lần gặp nạn, đều cùng đối phương có liên quan, hẳn tuyệt đối phải giết bọn họ.

“Vây chớ trách chúng ta vô tình.” Nam tử lên tiếng, nói xong, bàn tay vấy một nhíp, xa xa đột nhiên xuất hiện vô số tướng sĩ mặc áo giáp, trong tay mỗi người cầm cung tiễn, hết thảy cung tiễn đều hướng vào hai người Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê.

Hoàn chương 69

75. Chương 75

Tiêu Lạc Ngọc biến sắc, ôm Hoa Diệc Khê phi thân lên trên cây, từ trên cao nhìn xuống những người khác. Xa xa tướng sĩ đang từng bước tới gần, thực nhanh có thể rơi vào trong tầm bắn, đến lúc đó cho dù bọn họ công phu cao tới đâu, cũng chống cự không nổi nhiều cung tiễn như vậy.

Tiêu Lạc Ngọc nhìn cảnh tượng này, đột nhiên nghĩ tới kiếp trước, hẳn cũng đứng ở trên cây, nhìn Hoa Diệc Khê cùng những người khác chém giết. Hiện giờ cảnh tượng này, lại tương tự đến thế.

Chỉ là người vốn đang chém giết hiện tại ở trong ngực của hắn, mà những người muốn mạng hắn, đổi thành những người khác.

Đây chính là lần nguy cấp nhất kể từ sau khi hắn trùng sinh, hẳn cùng Hoa Diệc Khê đều có khả năng chết ở chỗ này. Chính là hiện giờ Tiêu Lạc Ngọc không muốn đi hỏi thiên mệnh vấn đề này. Cho dù ông trời vẫn như cũ khiến hắn chết ở đây, hắn cũng sẽ phản kháng.

Hiện giờ hắn hy vọng cùng Hoa Diệc Khê tiếp tục sống sót, bạc đầu giai lão.

Nghĩ đến đây, Tiêu Lạc Ngọc nắm chặt kiếm trong tay. Nam tử nói “Tiêu bảo chủ vẫn khư khư cố chấp như cũ sao?” Tiêu Lạc Ngọc cười lạnh mũi kiếm chỉ hướng nam tử, nói “Lúc này đã cảm thấy nắm phần thắng, không biết là quá sớm sao?”

Nam tử trong lòng căng thẳng, hắn trực giác biết Tiêu Lạc Ngọc không phải đang phô trương thanh thế, hai người do hắn theo dõi, cũng không mang theo những người khác, người Hoa các cùng Tiêu gia bảo cơ bản đều bị phái đi hoàn thành những nhiệm vụ khác, vì giết hai người kia, hắn cơ hồ mang đến hơn phân nửa tinh anh có thể điều động.

Hắn vừa muốn nói chuyện, chỉ nghe bên cạnh một người hoàn phi yến sáu đột nhiên rên lên một tiếng, rồi sau đó chậm rãi ngã xuống.

“Tứ muội.” Ba người khác hét to một tiếng, vội vàng nhào qua. Gương mặt lão Tứ đã biến đen, xem ra đã hết cách xoay chuyển thiên địa.

“Tứ muội trúng độc, xảy ra chuyện gì? Vì sao lại trúng độc?” Hoàn phi yến sáu ba người còn lại cả giận nói. Nam tử nhìn mặt nữ tử mới chết đã bắt đầu biến thành đen, rồi sau đó chú ý tới miệng vết thương nàng vừa rồi bị Tiêu Lạc Ngọc đâm trúng.

Miệng vết thương đã không còn đổ máu, nhưng lại biến thành màu đen.

“Kiếm của ngươi có độc.” Nam tử cả giận nói. “Không nghĩ tới đường đường Tiêu gia bảo Bảo chủ thế nhưng sẽ dùng thủ đoạn hạ độc trên thân kiếm này.”

“Quá khen, so với thủ đoạn của ngươi Tiêu mỗ mặc cảm.” Tiêu Lạc Ngọc thanh âm lạnh lùng nói. Hoàn phi yến sáu bốn người chỉ cần có một kẻ chết đi, ba người khác liền không còn tính uy hiếp.

Hơn nữa kiếm của hắn cũng không có độc gì, chẳng qua là hắn không tính toán giải thích.

“Tiêu Lạc Ngọc, ta muốn ngươi đền mạng.” Một nữ tử nói. Phi thân hướng Tiêu Lạc Ngọc đánh tới. Hai người khác cũng cao giọng hét một tiếng, sau đó cùng phi thân tiến đánh Tiêu Lạc Ngọc. Bốn người các nàng luôn luôn tình cảm sâu đậm, chết một người tự nhiên là thương tâm không thôi. Còn có mẩu chốt là sau khi một người chết thực lực các nàng suy giảm, về sau cũng thực khó sống yên trên giang hồ hay triều đình.

Nam tử do dự một chút, cũng không ngăn cản ba người hành động. Hắn nhìn người chết, rồi sau đó nhìn Minh Sương kiểm điểm hàn quang trên tay Tiêu Lạc Ngọc, trong lúc nhất thời có chút do dự. Tiêu Lạc Ngọc nội lực sâu không lường được, thêm một Hoa Diệt Khê siêu dụng độc, hắn cũng không nắm chắc phần thắng.

Hoàn phi yến sấu đã có thể nói là hao tổn, nếu bắt không được Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệt Khê, vậy cuộc sống sau này của hắn cũng không yên bình.

Giữ lúc hắn dẫn đo, ba người thể công đã đến, một người trước hai người giáp công, có thể nói là phối hợp thiên y vô phòng(không một kẻ hở). Nếu vừa rồi bốn người đối địch cùng đánh, như vậy Tiêu Lạc Ngọc muốn thương tổn một người cũng không phải chuyện dễ dàng.

Tiêu Lạc Ngọc ôm Hoa Diệt Khê đương nhiên không thuận tiện nghênh chiến, thân mình trầm xuống, nháy mắt xuất hiện tại dưới thân ba người. Ba người thể công thất bại, cũng là thân hình biến chuyển, liền muốn hướng Tiêu Lạc Ngọc công tới.

Nam tử nhìn chằm chằm Tiêu Lạc Ngọc, chỉ cần có chút sơ hở, hắn sẽ lập tức ra tay, chính là lúc này chỉ thấy Tiêu Lạc Ngọc khoe miệng nhếch một tia cười lạnh, rồi sau đó nguyên bản ba người công kích, thể nhưng thân hình khựng lại, một đám trên không trung ngừng lại. Rồi sau đó cả đám chật vật rơi xuống đất.

“Là được vừa rồi Hoa Diệt Khê ném ra.” Nam tử kinh ngạc nói. Bọn họ vừa rồi vẫn chưa tiếp xúc quá nhiều với bột thuốc này, hơn nữa thân thể cũng không có chỗ nào không thoải mái, lại bị gió thổi, thuốc bột cũng đã tản ra, cho nên hắn cũng không chú ý quá nhiều.

“Hiện tại mới nghĩ tới không phải quá muộn sao?” Tiêu Lạc Ngọc cười lạnh.” Các hạ chỉ cần động nội lực, liền sẽ giống như các nàng.”

“Hoa thần y độc được quả nhiên khiến người khó lòng phòng bị, chính là tướng sĩ phía sau ta không trúng độc, các ngươi vẫn phải chết ở chỗ này.” Nam tử cất tiếng.

Tiêu Lạc Ngọc trầm mặc, Hoa Diệt Khê được này đã là thứ hiện tại y có thể ném ra trong không khí khuếch tán lợi hại nhất, người bị thương chỉ cần máu tiếp xúc đến được liền sẽ mất mạng, những người khác cũng sẽ nội lực bị phong bế hai canh giờ. Có thể nói là thập phần bá đạo, khiến người khó lòng phòng bị.

Nhưng sau khi khuếch tán đến phạm vi nhất định, được sẽ mất đi hiệu lực.

Tiêu Lạc Ngọc ôm chặt Hoa Diệt Khê, nhìn nam tử chậm rãi nói “Một khi đã như vậy, ta liền đi trước một bước.” Nói xong còn không chờ nam tử kịp phản ứng, Tiêu Lạc Ngọc một chưởng đánh lên lối vào Hoàng lăng.

Ở lối vào vốn là một khối cự thạch, Tiêu Lạc Ngọc một chưởng này phi thường chuẩn xác đánh vào một góc cự thạch, cự thạch chậm rãi dời đi, Tiêu Lạc Ngọc ôm Hoa Diệt Khê một cái lắc mình biến mất trong lối vào.

Nam tử vừa định đuổi theo, lại cảm giác trong cơ thể nội lực đình trệ, đành phải lẳng lẳng nhìn hai người Tiêu Lạc Ngọc biến mất, rồi sau đó cự thạch lại chậm rãi trở lại chỗ cũ.

Tiến vào Hoàng lăng Tiêu Lạc Ngọc quan sát chung quanh, Hoàng lăng cũng không u ám, sau cửa vào là một hành lang thật dài, liếc mắt nhìn không tới cuối, không biết dẫn đến chỗ nào.

“Nếu đã đến đây, chúng ta liền vào xem đi!” Tiêu Lạc Ngọc nói. Hoa Diệt Khê gật đầu, y sẽ luôn không phản bác quyết định của Tiêu Lạc Ngọc.

Mà ở ngoài Hoàng lăng, sắc mặt nam tử lại biến đổi.

“Người tới, cho nổ tung nơi này cho ta.” Hoàn phi yến sấu dư lại ba người nói. Nam tử cả giận “Các ngươi điên rồi, cho nổ nơi này là muốn cho thiên hạ cũng biết chuyện này sao?”

“Nhưng...”

“Đừng quên chủ nhân dặn dò, chỉ cần không ảnh hưởng đại cục là được.” Nam tử đến, trầm ngâm một khắc nói tiếp “Lưu lại một nửa người thủ tại chỗ này, chỉ cần qua vài ngày, cho dù bọn họ có thiên đại bản lĩnh

cũng không cách nào trở về.” Hoàn phi yến sấu tuy rằng không vui, nhưng lúc này cũng biết nam tử nói không sai, chỉ có thể oán hận từ bỏ.

Tử Thanh mất tích, sinh tử không rõ, Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê lại bị vây ở Hoàng lăng, người bên cạnh Sở vương cũng đã nhất nhất mất đi tác dụng.

Trong Túy Tiên các, Thái tử cũng nhận được tin tức cấp dưới.

“Quý chủ mất tích, các hạ tựa hồ cũng không lo lắng.” Thái tử lên tiếng. Hữu Yến trước mặt đã khôi phục nam trang lạnh lùng nói “Không phiền Thái tử hao tâm tổn trí.”

Thái tử tựa hồ còn muốn nói gì đó, ngoài cửa có người lên tiếng, “Điện hạ, Hàn vương phái người gửi thư nói muốn gặp điện hạ.”

Thái tử lông mày khẽ nhướn, chậm rãi nói “Biết rồi, nói với hân gặp tại phủ Thái tử.” Ngoài cửa không có động tĩnh, cũng không biết người ngoài cửa có nghe được Thái tử trả lời hay không. Thái tử quay đầu nhìn Hữu Yến “Không biết hộ pháp muốn đi cùng hay không.”

Hữu Yến nói “Đây là đương nhiên, thỉnh Thái tử chờ một khắc.” Dứt lời trở lại trong phòng, không đến một khắc liền đổi lại nữ trang. Thái tử bật cười nói “Ta mang người hồi phủ, người trong thiên hạ sẽ biết ta là một kẻ thamuyến nữ sắc.”

Hữu Yến không đáp lời, Thái tử tâm cơ thâm trầm, tuyệt đối không phải cái loại để ý ánh mắt người khác. Bất quá hân cũng không muốn trả lời Thái tử, chỉ trầm mặc đi đến phía sau Thái tử. Thái tử cười cười, vươn tay ôm eo hân, nói “Diễn trò liền phải làm cho nghiêm túc không phải sao.”

Ra khỏi Túy Tiên cư, bên ngoài đã chuẩn bị xe ngựa, Thái tử ôm Hữu Yến lên xe, thời điểm màn xe buông xuống Hữu Yến đột nhiên trông thấy Thẩm Khanh xuất hiện trước cửa Túy Tiên cư, tú bà vội vàng tươi cười nghênh đón hân.

“Trên đời cũng thực sự có kẻ si tình, lấy địa vị Thẩm Khanh muốn hạ người nào không có, cố tình thích một nữ tử như vậy.” Thái tử cảm thán. Hữu Yến như trước không đáp lại, ngược lại thị vệ đánh xe cười trả lời “Điện hạ có điều không biết, Thẩm Khanh chính là khách quen nơi này, vì Phượng Nhan đã từng cùng rất nhiều người xung đột.”

Thái tử cười nói “Ta nhớ rõ Thẩm Khanh tựa hồ cùng một hạ nhân bên người Tiêu Lạc Ngọc giao tình không tồi.” Hữu Yến nói “Không nghĩ tới Thái tử sẽ lưu ý một tiểu nhân vật như vậy.”

“Tại sao có thể nói là một tiểu nhân vật chứ, Tiêu Vân dù sao cũng là đại quân gia tiếp theo của Tiêu gia bảo, cũng là tâm phúc của Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê, ta lưu ý cũng là bình thường. Chính là hiện tại hân hân có thể lúc Tiêu Lạc Ngọc không ở điều động một nửa nhân thủ Tiêu gia bảo đi.”

Hữu Yến nhìn Thái tử, khẽ nhíu mày, Thái tử lại giống như cái gì cũng chưa nói, tự cố nhắm mắt dưỡng thần. Không tiếp tục nói nữa.

Thực nhanh liền tới Thái tử phủ, Thái tử cũng không đi cửa chính, mà là từ lối sau tiến vào. Hàn vương sớm chờ ở đại điện, nhìn thấy Thái tử vội đi tới.

“Đại ca, người rốt cục trở lại, sự tình giờ...” chờ khi hân nhìn thấy Hữu Yến đột nhiên dừng lại, “Đại ca, huynh đây là...”

“Có chuyện gì cứ nói, không có gì đáng ngại.” Thái tử ôm thắt lưng Hữu Yến, trực tiếp ngồi ở thủ vị, Hữu Yến thuận thể ngồi trên đùi hân.

“Chính là...” Hàn vương do dự.

“Tam đệ cứ nói, ta đã tính toán lấy nàng làm thiếp, là người một nhà.” Thái tử nhìn Hữu Yến, trong thần sắc hiện lên một tia si mê. Hàn vương bất đắc dĩ nói “Là chuyện Nhị ca, hân đem quân đội giấu ở phía đông, hiện giờ đang do Vương Tuấn dẫn tiến kinh thành. Chúng ta nhất định phải đuổi kịp hân đến trước ngăn cản hân, nếu không hết thấy đều chậm.”

“Dựa theo hiểu biết của ta với hần, hần hần không phải là kẻ đại nghịch bất đạo, như thế nào đột nhiên có loại hành động mưu nghịch này, cho dù hần bị giam lỏng ở trong cung, nhưng chuồn êm xuất cung phụ vương cũng sẽ không hạ chỉ trách phạt hần.”

Hàn vương bắt đắc dĩ “Hiện tại không phải lúc nghĩ điều này, kinh thành chỉ có mấy vạn cấm quân, đội ngũ thủ hạ của Nhị ca nam chinh bắc chiến chúng ta căn bản không phải đối thủ, hiện giờ chỉ có thể dựa vào quân đội của đại ca.”

Thái tử đứng dậy, trong đại điện đi vài vòng, chậm rãi nói “Tự tiện điều động quân đội, chính là tội chết.”

“Đại ca hiện tại đã là lúc nào rồi, còn suy xét này đó. Chỉ cần quân đội người có thể ở ngoài kinh thành ngăn lại Sở vương là được, chỉ cần không vào thành có lẽ phụ vương sẽ không trách tội, bằng không Sở vương thật sự có tâm tạo phản, chúng ta liền xong.”

Thái tử trầm ngâm, rồi sau đó nói “Đều do vi huynh đã nhiều ngày say mê ôn nhu hương, vậy nghe lời người, ta điều quân ngăn lại Vương Tuấn, còn lại bàn sau.”

Hoàn chương 70

76. Chương 76

Sau khi Hàn vương rời đi, Thái tử trầm tư, rồi sau đó chậm rãi nói “Hiện giờ thế lực ta cùng Sở vương đều đặt tại chỗ sáng, khuyến nha giao thác (thể cài đan xen) người này cũng không thể làm gì được người kia, thủ hạ Sở vương đều bị vây khốn, nhưng trên tay của ta người có thể dùng cũng cơ hồ không có. Nếu lúc này xảy ra vấn đề, thật sự chỉ có đường chết.”

Hữu Yến bắt đắc dĩ, chậm rãi nói “Các chủ bảo ta đi theo người, ta tự nhiên sẽ bảo vệ người an toàn. Huống chi bên người Thái tử người tài ba dị sĩ đông đảo, chỉ sợ yếu hại của người người khác đều không thể chạm vào.”

— “Người tài ba dị sĩ nhiều hơn nữa cũng không ngăn nổi kẻ dã tâm mưu hại, hiện giờ tánh mạng bốn vương liền giao cho người, như vậy đủ để nhìn ra thành ý của ta?”

Hữu Yến trầm mặc, rồi sau đó nói “Thái tử yêu cầu ta làm gì?”

Thái tử cười nói “Bất quá là muốn mượn một người dùng một chút, hộ pháp không cần kinh hoảng.”

Hữu Yến nhìn Thái tử, giận dữ nói “Điện hạ phân phó là được, nếu đề cập đến tính mạng, ta chỉ sợ không thể làm chủ.” Thái tử cười thực ôn hòa “Sao có thể.”

Thẩm Khanh ngồi trong tiểu viện Thẩm gia ở kinh thành, Thẩm gia sinh ý chủ yếu là tại Giang Nam, trong kinh thành bọn họ cũng chỉ có mấy chỗ, cho nên tòa nhà này cũng không lớn, nhưng lại vô cùng tinh xảo, ở một ngõ nhỏ trong kinh thành, rất ít ai biết.

Trong viện tử có một vườn hoa nhỏ, khi Thẩm Khanh không có việc, an vị ở trong sân ngắm hoa. Trong nhà hạ nhân chỉ có hai người — một quản gia lớn tuổi, một tên tiểu tư tuổi còn trẻ. Vô cùng thanh tịnh, cũng phù hợp tâm tình của hần.

Tên tiểu tư đi tới, thông báo “Thiếu gia, ngoài cửa có người cầu kiến.”

Thẩm Khanh có chút kinh ngạc, hần ở trong này cơ hồ không ai biết, ngoài Phượng Nhan, nhưng Phượng Nhan hần sẽ không chủ động cho người tìm đến hần.

Lâu như vậy, hần cũng không biết mình rốt cuộc kiên trì cái gì, chính là dù sao không có lý do buông tha. Nhưng nếu hỏi lý do để kiên trì, bản thân hần cũng mê mang.

“Mời người tiến vào.” Thẩm Khanh nói.

Đi tới cư nhiên là Tiêu Vân, hần mặc một thân màu áo dài màu chàm, trông giống tú tài nhà nghèo đọc sách. Thẩm Khanh kinh ngạc một khắc cũng bình tĩnh trở lại, nếu Hoa các còn không tìm đến hần, vậy không ai có thể tìm được hần.

“Người đến kinh thành lúc nào?” Thẩm Khanh hỏi. Tiêu Vân tự ngồi ở đối diện hắn, rót cho mình một ly trà, mới nói “Mấy ngày trước đây nhận được thư của Bảo chủ đã tới, chính là bận xử lý vài chuyện, không có tìm người.”

Thẩm Khanh bật cười “Xem ra Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê đối với người không tệ.” Tiêu Vân mặt đỏ lên, mấy ngày nay tuy rằng một mình xử lý rất nhiều chuyện, nhưng trước mặt Thẩm Khanh vẫn có chút khấn trương.

“Bảo chủ đem một số người giao cho ta, người cũng biết ta công phu không được, mưu kế cũng không tốt, rất nhiều sự tình đều xử lý không tốt.” Tiêu Vân nói.

Thẩm Khanh cười nói “Công phu giỏi, mưu kế tốt không bằng người chân thành, này hết thấy đều là người nên có được.” Lúc trước hắn muốn mượn sức Tiêu Vân, chính là Tiêu Vân đối Tiêu gia bảo có thể nói là trung tâm như một, hiện giờ hắn cũng chỉ đang dùng chân thành đối lấy đi.

Hai người tán gẫu rất vui vẻ, Thẩm Khanh gọi người thêm mấy bình trà. Rồi sau đó hắn giữ Tiêu Vân dùng cơm chiều. Sau bữa cơm chiều hai người tiếp tục nói chuyện phiếm, tựa hồ không có ý ngừng nghỉ.

“Thời gian không còn sớm, ta ngày mai còn có việc cáo từ trước.” Tiêu Vân đứng dậy nói, trong mắt mang theo một tia không nỡ. Thẩm Khanh nhìn nhìn sắc trời, “Cũng đã là nửa đêm, không bằng ở lại chỗ này, sáng mai đi cũng không muộn.”

Tiêu Vân chần chờ một khắc, rồi sau đó tựa hồ là hạ quyết định, chậm rãi nói “Vây quấy rầy.”

“Lúc ấy ta ở tại Tiêu gia bảo không phải cũng thường xuyên quấy rầy người sao.” Thẩm Khanh nói, “Ta gọi người chuẩn bị phòng cho người.” Tiêu Vân đột nhiên giữ chặt tay hắn, nói “Ách, người không cần để ý, ta cùng người... chúng ta uống rượu nói chuyện phiếm đi!”

Nói xong vội vàng buông tay Thẩm Khanh, nhìn về nơi khác. Thẩm Khanh sửng sốt, như không có gì rút tay mình về nói “Tốt lắm, ta kêu người chuẩn bị rượu.”

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Khanh mở hai mắt ra. Nhìn chính mình đã mặc y phục chỉnh tề, nhất thời có chút ngây ngốc.

Tối hôm qua bọn họ cũng không uống bao nhiêu rượu, chính là từng có lần đầu tiên thì lần thứ hai tựa hồ chỉ là nước chảy thành sông, hai người không biết ai chủ động, cứ như vậy vào phòng, cùng ôm nhau.

Hắn nằm trên giường hồi tưởng, tuy rằng Tiêu Vân trong chuyện tình cảm chủ động rất nhiều, nhưng tối hôm qua người tương đối chủ động là hắn. Tựa hồ khi Tiêu Vân nói muốn ở phòng của hắn, rồi sau đó lại sửa miệng, trong đầu hắn liền muốn làm như vậy.

“Nam nhân thật đúng là chịu không nổi một chút hấp dẫn.” Tựa hồ là tự cho chính mình một cái cố, Thẩm Khanh đứng dậy mặc y phục.

Buổi sáng thời điểm Tiêu Vân đi hắn biết, chính là không biết phải dùng thái độ gì đối mặt. Đêm qua khi tình nồng đậm, Tiêu Vân ghé vào lỗ tai hắn nói có một nhiệm vụ phải đi hoàn thành, cử tử nhất sinh, nếu có thể còn sống trở về, sẽ lại đến tìm hắn.

Tiêu Vân nhiệm vụ hơn phân nửa đều liên quan đến Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê, tình huống của Tiêu Lạc Ngọc Thẩm Khanh cũng biết một ít, tuy rằng không rõ ràng lắm chủ tử Phượng Nhan rốt cuộc là ai, nhưng chung quy hắn bởi vì Phượng Nhan bên kia.

Thẩm Khanh nhìn trên cánh tay rõ ràng in một dấu răng, Tiêu Vân hung hăng cắn hắn một hơi, vẫn luôn nói rằng nhất định sẽ trở về, bảo Thẩm Khanh chờ hắn.

Thẩm Khanh bật cười, hắn vẫn luôn đứng về phía Phượng Nhan, Tiêu Vân lập trường cùng đúng lúc hắn tương phản.

Tiêu Vân rời khỏi Thẩm gia, trực tiếp đi đến điểm liên lạc của Hoa minh, bên trong đã có hơn mười người đang chờ hắn, nhìn kỹ, Thanh Thương, Tử Lạc cùng cao thủ Hoa các đều bên trong. Hầu hết cao thủ Tiêu gia bảo cũng có mặt.

Tiêu Vân tiếp nhận trường kiếm một người truyền tới, chậm rãi nói “Mọi người nhất định phải cẩn thận làm việc, lần này không được phép thất bại, thành công thì công thành danh toại, thất bại Hoa minh chúng ta liền trở thành phù vân.”

“Vâng, chúng ta chờ phân phó.”

Nhìn người trước mắt, Tiêu Vân đột nhiên nghĩ đến hôm qua khi nhận nhiệm vụ, nhìn đến nhiệm vụ hẳn suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng mới quyết định dựa theo nhiệm vụ đi làm.

Tuy rằng không phải của chủ ý của hắn, nhưng nếu ngày sau bị oán hận, vậy cứ hướng về hắn là được.

Bên kia, Túy Tiên cư.

Phượng Nhan nhìn Thẩm Khanh, chậm rãi nói “Người nói người Hoa minh muốn đi cứu Tiêu Lạc Ngọc, chính là người của bọn họ cũng đã phải hết, chỗ nào còn nhân thủ?”

“Tiêu gia bảo cùng Hoa các tồn tại đã lâu, tự nhiên là có một ít bí mật người khác không biết, huống chi người phái ra cũng có thể thu hồi.” Thẩm Khanh nói.

“Cũng không phải không có lý, dù sao chủ tử bị nhốt, đi cứu cũng là bình thường. Chính là không biết rốt cuộc sẽ có bao nhiêu người.” Phượng Nhan trầm tư.

Thẩm Khanh trầm mặc, rồi sau đó nói “Ta không biết người đang vì ai bán mạng, vốn ta nghĩ người là người của Thái tử, chính là ta phát hiện ta sai rồi. Thái tử vô luận như thế nào cũng là chính thống, người vì hắn bán mạng ta cũng không có lập trường phản đối. Nhưng nếu là người khác...”

“Người khác thì như thế nào?” Một giọng nam cất lên. Thẩm Khanh tựa hồ đã sớm biết, chậm rãi nói “Mong rằng có thể thả Phượng Nhan, để ta mang năng đi.”

“A, không biết Thẩm công tử dùng cái gì đổi lấy Phượng Nhan, huống chi, bản thân nàng có nguyện ý cùng người đi hay không?” Một người từ sau bình phong đi ra, đi đến phía sau Thẩm Khanh, Thẩm Khanh cũng không quay đầu lại, thản nhiên nói “Ta phái người theo dõi Tiêu Vân, ta có thể nói cho người biết Hoa minh xuất động bao nhiêu người cùng địa điểm Hoa minh liên lạc. Điều kiện này như thế nào?”

Nam tử sững sốt, nửa ngày nói “Thẩm công tử vì mỹ nhân, thật đúng là nhọc lòng. Như thế ta đáp ứng.” Phần tình báo này tuy rằng đơn giản, cũng là liên quan đến bố trí nhân thủ kế tiếp, cũng coi là việc quan trọng. Phượng Nhan đối hắn bất quá là tồn tại tầm thường, đương nhiên không cần do dự. “Hiện giờ Phượng tiên tử nếu có thể gả đến Thẩm gia, coi như là kết cục không tồi.”

Lời nam tử vừa nói ra, Phượng Nhan sắc mặt trắng nhợt, muốn nói gì đó cuối cùng không lên tiếng phản đối. Nam tử cười cười rồi đi, từ đầu đến cuối Thẩm Khanh đều không quay đầu lại liếc hắn một cái. Tựa hồ đối thân phận của hắn cũng không hiểu kỳ.

Nam tử đi rồi, Thẩm Khanh cũng đứng dậy cáo từ, vô tri vô giác đi khỏi Túy Tiên cư, hắn có chút không biết mình muốn đi đâu.

Hắn bán đứng Tiêu Vân, vì cứu Phượng tiên tử vẫn luôn hâm mộ. Có chút thời điểm hắn cũng không biết mình rốt cuộc là nghĩ như thế nào, Phượng Nhan sớm đã không còn là Phượng Nhan trong lòng hắn, chính là hắn vẫn dứt bỏ không được.

Có lẽ là bỏ ra quá nhiều tình cảm, không biết phải như thế nào dứt bỏ, nhưng là vì cái gì thời điểm nghĩ đến Tiêu Vân, tâm sẽ ần ần đau đớn?

Giống như sâu bọ cắn xé, khiến hắn không biết làm sao để giảm bớt thống khổ.

Có thể hay không bởi vì hắn, Tiêu Vân sẽ chết tại nhiệm vụ lần này. Thẩm Khanh nhìn không trung, đột nhiên phát hiện mình khó có thể tưởng tượng cảm giác Tiêu Vân chết.

“Bất quá là một hạ nhân mà thôi, bất quá là một hạ nhân chỉ biết trung thành, có cái gì không nở.” Thẩm Khanh tự nói. Chính là hắn biết, cho dù hiện tại muốn đổi ý cũng không kịp.

Khi Thái tử thu được tin tức, như trước cùng Hữu Yến ở trong phủ uống rượu mua vui, cười nói “Tiêu Vân này thật đúng là một hạ nhân trung thành.”

Hữu Yến nói”Thủ đoạn Thái tử đùa bỡn nhân tâm cũng khiến cho ta bội phục.”

“Người không cần nhìn ta như vậy, ta biết nếu là Tiêu Lạc Ngọc cùng Hoa Diệc Khê tuyệt đối sẽ không khiến Tiêu Vân làm như vậy, họ là đại hiệp chú ý hiệp nghĩa, nhưng ta không phải, từ xưa đến nay thắng làm vua thua làm giặc, chú trọng hiệp nghĩa thì ngồi không được hoàng vị.” Thái tử cười nói “Huống chi đây là lựa chọn của Tiêu Vân, cùng ta không quan hệ.”

“Sự tình liên quan tính mạng Các chủ cùng Tiêu bảo chủ, người bảo hấn phải lựa chọn như thế nào?” Hữu Yến thanh âm lạnh lùng. Thái tử bật cười “Các người có thể đứng bên đạo lý hiệp nghĩa chế giễu ta, nhưng ta không làm như vậy có lẽ chúng ta đều phải chết, người chết sẽ không chế nhạo người.”

Hữu Yến không nói nữa, lúc này bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, “Điện hạ, trong cung truyền chỉ mời điện hạ tiến cung.”

Thái tử đứng dậy nói “Xem ra hết thấy đều có thể tại đây kết thúc, người thay đổi y phục thị vệ theo ta tiến cung.”

Hoàng Thượng như trước là người mang bệnh, tựa hồ tùy thời đều có thể tắt thở. Thái tử tiến lên hành lễ, miệng nói “Phụ vương vạn an.”

Hoàng Thượng tựa hồ đã thần chí không rõ, trong miệng truyền chỉ “Sở vương tên nghịch tử, người đi bắt hấn về đây. Hấn nếu kháng chỉ, chém không tha.”

Thái tử cúi đầu nói “Vâng, nhi thần tuân chỉ.”

Hoàn chương 71

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-sinh-chi-lanh-quan-noan-tam>